

Tôi Thích Cậu Rồi Đây...

Contents

Tôi Thích Cậu Rồi Đây...	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	8
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	26
8. Chương 8	32
9. Chương 9	38
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	55
14. Chương 14	57
15. Chương 15	62
16. Chương 16	65
17. Chương 17	70
18. Chương 18	72
19. Chương 19	76
20. Chương 20	79
21. Chương 21	81
22. Chương 22	84
23. Chương 23	89
24. Chương 24	93
25. Chương 25	97
26. Chương 26	101
27. Chương 27	104
28. Chương 28	110
29. Chương 29	112
30. Chương 30	116
31. Chương 31	120
32. Chương 32	124
33. Chương 33	131
34. Chương 34	138
35. Chương 35	143
36. Chương 36	147
37. Chương 37	151
38. Chương 38	154
39. Chương 39	159
40. Chương 40	163
41. Chương 41	167

42. Chương 42	171
43. Chương 43	173
44. Chương 44	178
45. Chương 45	183
46. Chương 46	188
47. Chương 47	191
48. Chương 48	196
49. Chương 49	200
50. Chương 50	206
51. Chương 51	212
52. Chương 52	220
53. Chương 53	228
54. Chương 54	235
55. Chương 55	240
56. Chương 56	244
57. Chương 57	249
58. Chương 58	255
59. Chương 59	260
60. Chương 60	266
61. Chương 61	273
62. Chương 62	279
63. Chương 63	285
64. Chương 64	290
65. Chương 65	294
66. Chương 66	305
67. Chương 67	310
68. Chương 68	317
69. Chương 69	320
70. Chương 70	322
71. Chương 71	326
72. Chương 72	329
73. Chương 73	334
74. Chương 74	339
75. Chương 75	342
76. Chương 76	346
77. Chương 77	351
78. Chương 78	356
79. Chương 79	361
80. Chương 80	366
81. Chương 81: Nơi Những Vip Nổi Loạn	370
82. Chương 82: Cô Nàng Cá Tính ^	374
83. Chương 83: Trả Thù	379
84. Chương 84	387
85. Chương 85: Mệt Mỏi	393
86. Chương 86: Trên Con Đường Tìm Hạnh Phúc	397
87. Chương 87: Bất Ngờ	402
88. Chương 88: Chuyến Hàng Cuối Cùng	412
89. Chương 89: Thôi Xong Rồi!	422
90. Chương 90: Đau!	432
91. Chương 91: Trò Chơi Mạo Hiểm	438
92. Chương 92	447
93. Chương 93	448
94. Chương 94	451
95. Chương 95: Chương 95 (end)	463

Tôi Thích Cậu Rồi Đây...

Giới thiệu

Tuyệt Vy (nó): 1 cô bé xinh đẹp, thông minh và hóm hỉnh. Sinh ra và lớn lên trong 1 gia đình được g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-thich-cau-roi-day>

1. Chương 1

Một buổi chiều âm ập, nắng bắt đầu tắt, nhưng cuộc nói chuyện của 3 người bạn thân, rất thân, lâu lắm mới gặp nhau được bắt đầu.

Một quán cafe VIP, khá vắng, 3 người ngồi nói chuyện với nhau:

“-Cuối cùng cũng trở về. Bây h ko đi nữa chứ? M có biết bọn t mong m ntn ko hử?”

Như Quỳnh hét vào mặt Tuyệt Vy.

Nó đi lâu quá, nó làm mọi người nhớ quá.

“-Uk t cũng định ko đi nữa! Giờ ở nhà chơi vs tụi m nha , ko thì có kẻ suốt ngày ca cẩm bên tai điếc hết cả tai hi ”

Nó liếc mắt nhìn 2 người đang giận giữ này, cười cười nói.

“-Vy đã về h tụi mình đi chơi thoải mái đi!”

Việt Anh lên tiếng, phá vỡ cái bầu không khí cũ này

“-Giờ sẽ đi shopping sau đó đi massa và buổi tối sẽ đi vô quán bar quen thuộc... haha t đã chuẩn bị sẵn kế hoạch rồi”

Quỳnh nói, niềm vui dường như đã át đi tất cả, sự sum họp với nhau lúc này là quan trọng nhất đối với họ... rồi cả lũ kéo nhau đi.

Nó ở Mĩ cũng đã được 5 năm rồi chứ đâu có ít nhưng tình bạn của bọn nó vẫn keo sơn như ngày nào. Nó hạnh phúc và luôn tự hào vì có những đứa bạn như thế.

“- M về VN có dự định j chưa?”

Quỳnh hỏi trong khi massa

“-Tất nhiên là có oy, t định sẽ sống tự lập haha...”

“-Thế định sống tự lập thế nào? Vào khách sạn ở? Mua biệt thự? Chẳng lẽ m định lập công ty con của nhà m rồi tự mình làm chủ? Hay...”

Việt Anh suy nghĩ cho 2 chữ “tự lập” của nó. Cũng dễ hiểu cho những suy nghĩ đó vì bọn nó toàn là con nhà giàu mà.

“-Thôi đi! Tôi xin ông, đừng mà gọi là sống tự lập á? Ở Mĩ trẻ con 14t đã đi làm ọe kia kia. Vì vậy tôi quyết định ko phụ thuộc vào 3ma nữa, sẽ sống bằng tiền tôi tự kiếm...hjhj nghĩ thôi cũng đủ phê ọe hi”

Nó tự sướng trong khi 2 đứa kia đang há hốc mồm

“-Thôi ! Đúng là m đang thừa cơm hả? Việc công ty còn chưa xong h còn đi làm thêm nữa.Mệt chết!!! À mà sao tự đứng m về đây thế hả?”

Tuấn Anh quay ngoắt 180 độ từ thái độ phản bác kịch liệt quay ngay sang nghiêm chỉnh.

Nó ko nói gì, 2 đứa kia cũng thế,nó nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn những tia nắng đang len lỏi vào trong phòng.Nó tích sống ở Việt Nam nhưng do 1 nguyên nhân nào đó khiến nó ko mún ở VN nữa.Một lúc lâu sau Quỳnh mới lên tiếng hỏi:

“-M vẫn chưa quên được hẳn sao? Cái thằng chết tiết đó? M về đây vì nó hả? Cái thằng đó ko xứng để m phải như thế đâu. Chết tiết!!!! T mà gặp lại nó á, t bầm, t chặt, t giẫm đạp, t ném nó vô thùng rác luôn(đã hiện lên bản chất của nó ọe)

- Hax Quỳnh ơi t biết tại sao bà vẫn chưa có ný mà. Đó đó đó... có thằng nào dám đến gần đâu

Nó cười và nhìn 2 đứa bạn đùa vs nhau. Bầu trời vẫn xanh, một màu xanh tràn đầy sức sống, tâm trạng nó thì tồi tệ. Nó nhớ lại những tháng ngày năm xưa, nó đã yêu thật lòng, nó đã từng nghĩ sống vì cậu ta.

-T sợ bị tổn thương..._nó nói 1 câu hững hờ rồi đứng dậy

- Mai t sẽ đi học luôn, t sẽ cải trang, tối Quỳnh đến nhà t nha, giờ t mệt rồi...

-Sao m lại bất công như thế hả Vy? T cũng là bạn mà ? Sao mời mỗi Quỳnh đến nhà m thế?T buồn lắm đó..._Tuấn Anh tru mỏ lên. Cậu ta lắm lúc cứ như trẻ con vậy.

-Cậu tuổi gì hả? Con trai con đứa mà nằng nặc đòi đến nhà con gái vào buổi tối hả? Có muốn tôi ném cậu vô thùng rác như vs tên kia ko hả?_Quỳnh lên tiếng hăm dọa.

-Tôi sao hả? Sao bà dám nói tôi thế hả? Có biết tôi là thần tượng trong lòng bao đứa con gái ko hả? Mà tôi chỉ kém bà có 2 tháng tuổi thôi à, cũng tuổi chuột giống bà..._ Tuấn Anh nói 1 mình khi 2 đứa kia đã đi mất – Thật quá đáng, sao đi nhanh thế đợi tôi vs....

Ngày hôm sau:

-Lớp chúng ta sẽ có 1 bạn mới nào em vào đây tự giới thiệu về mình đi_cô giáo chủ nhiệm của nó nói.Thân phận của nó chỉ có cô giáo chủ nhiệm và hiệu trưởng biết.

(Hôm trước khi nó nhập học:

-Ôi tiểu thư, mời vào, tiểu thư sẽ học ở đây sao, thật vinh dự cho trường_hiệu trưởng thấy nó thì mặt mừng rỡ vô cùng –Đây sẽ là GVCN lp tiểu thư cô Hoàng Dung

-Chào em cô sẽ là GVCN của em trong suốt 3 năm học, cô biết em học rất giỏi, rất vui khj được gặp em...

-Tôi ko quan tâm_Đôi lúc nó cũng vô cùng lạnh lùng, nhìn khuôn mặt nó lúc này vô cảm, dựa lưng vào ghế.

Có thể do đây là ngôi trường mà tên đó học.- Tôi ko muốn ọi người biết về thân phận của tôi, tôi sẽ cải trang vì vậy đừng làm quá lên khi gặp tôi. Và nếu có người nào biết về thân phận của tôi ở đây thì ông liệu mà về hưu sớm còn cô cũng chả dạy dỗ gì được đâu!_ nó đe dọa 2 người.Tính cách của nó thay đổi đôi chút khi bị đá, nhưng chỉ đôi chút thôi, nó nói vs 2 người như vậy cũng chỉ tại nó ghét nhất là nịnh nọt)

-Chào mọi mình tên là Trinh Tuyết Vy, mình mới chuyển đến, mong mọi người giúp đỡ.

-Xi’! Sao vậy nhĩ trương mình là liên thông từ tiểu học lên đại học mà, sao mà chen vô đây dk vậy?

-Uk tưởng hs mới xinh đẹp chứ nhìn bình thường quá

-Eo lại còn quê mùa nữa kia

-Chắc là nhà có thể lực nhĩ? Sao mà học dk ở a1 chúng ta nhĩ?

Cả lớp nhôn nhao lên

-CÁC EM THÔI NGAY ĐI!_ cô giáo bực mình lên tiếng – Đây là học sinh mới, bạn ấy học rất giỏi nên dk học bổng vào đây. Các em phải tôn trọng bạn chứ!!!

-Học bổng sao? Cứ tưởng...xi’

“Thôi nhin, cố nhin, Vy m làm được mà thà làm 1 đứa mà ko ai biết đến còn hơn là phải gặp tên đó, còn hơn phải nếm trải lại cảm giác bị phản bội.... Hax buổi đầu đi học mà xui dữ,lũ chết tiệt dám khinh thường ta!!!!!!!!!! thôi cố nhin cố nhin vậy...”

-Thôi Vy em ngồi bàn đầu nhé!

-Dạ em có thể ngồi bàn cuối ko ạ

-Uk vậy em ngồi bàn thứ 5 cạnh cửa sổ nhé! Em về chỗ đi! Lp mở sách ra học bài mới.

Hazzz có nên mở lời làm quen cái kol ngồi bên cạnh ko nhỉ? Mà thôi tại sao mình phải làm quen chứ, cứ học bình yên là tốt rồi.

Giờ ra chơi nó trốn lủ bạn ở phòng WC, nó nói qua dt “ -thôi thôi cho t xin, chúng m cứ làm như ko quen bít t ở trường đi nha, t ko thích phiền phức, mệt lắm...”

-Ơ con nha đầu này m dám bảo t là phiền phức hử? m có muốn t bẻ gãy cổ m ko hả__Quỳnh tức tối gắt vào dt

-M bẻ dk cổ t!_ nó nói vs thái độ lạnh lùng,1 câu nói của nó cũng khiến người ta lạnh sống lưng

Nó thay đổi thái độ nhanh lắm luôn, phải nói là sáng nắng-chiều mưa-trưa áp thấp-tối bão khẩn cấp, sáng mai lại bình thường

- thôi thôi tùy m thôi t ko thèm quan tâm nữa.”

Nó học võ từ bé, phải nói là nó rất giỏi cả chục thằng vệ sĩ vào cũng Ok.Quỳnh bít khi nó đã mún thì chả ai cản nổi thôi thì kệ cho nó làm gì thì làm là tốt nhất. Nó đi vòng quanh trường để xem xét rồi... lạc(huhu trường nó rộng lắm ker lại còn ko có hình thù gì cả nhưng mỗi tội là đẹp dã man tàn bạo vô nhân đạo). Nó thấy vậy cũng chả bần đi nữa ệt, nó kiếm cái ghế rồi ngồi xuống. Nó ko nít mình đang ở nơi quái nào nữa chỉ thấy toàn cây là cây, chắc là vườn trường. NÓ thầm nghĩ trường này đẹp thật đẹp hơn cả ngôi trường bên Mĩ nó đang học nữa, toàn cây cổ thụ thôi à, những tia nắng yếu ớt chiếu rọi xuống khu vườn tạo thành những vầng sáng thật là đẹp.Ồ dưới những tán cây cổ thụ còn có rất nhiều những bồn hoa nhiều màu sắc và tất nhiên là đẹp thì nó hái(gọi là phá hoại). Bỗng dưng nó buồn ngủ, nó ngả lưng ra ghế rồi lòi cái Galaxy Note ra , ngồi lướt wep 1 chút rồi lẩn ra ngủ.(tính nó thể dễ ngủ lắm ker, như lợn í hehe).Nó là ng sống dù có khó khăn như thế nào nhưng ko thể thiếu các thiết bị công nghệ cao như dt,ipad,laptop...vì vậy nên dù có sống trong căn nhà bình thường thì nó cũng phải có đủ các thiết bị đó. Nó khá đặc biệt dù cho có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng suy nghĩ của nó vẫn rất là ngây ngô. “ Suy nghĩ nhiều làm ỉ? Đầu đầu! mệt” đấy là câu nói cửa miệng của nó khi gặp vấn đề và cách giải quyết tốt nhất chính là ngủ, đi chơi vs bạn bè or “ đêch thèm nghĩ, thế nào cug dk”.1 đặc tính nữa của nó là cực kì ngang và cố chấp, nói chuyện lảm lức rất “cùn”. Nói mà luôn ko suy nghĩ, nó bảo” t chưa kịp suy nghĩ thì cái lời nói nó đã phát ra rồi, biết làm thế nào, cái mồm nhanh hơn cái óc...nản”

Nó đang về vs dòng hồi tưởng 1 năm trc thì

-Ê chỗ đó có chủ rồi- chả biết 1 thần con trai từ đâu ra khều khều vào người nó.

-Mệt quá! Biền đi dùm cái(ghét bị ai đánh thức khi đang ngủ lém. Có lần khi đứa giúp việc gọi nó dậy, lúc vào thì bình an, lúc ra thì tím mắt. Tỉnh đến thời điểm này thì nó cũng phải đập nát mấy trăm cái đồng hồ rồi. KHổ thân ng giúp việc vs cái đồng hồ quá đi...)

Thằng con trai đó nhìn nó chăm chăm, nó tức quá ko chịu dk(cũng ghét bị ng ta nhìn chăm chăm... khổ sao nó có nhiều cái ghét thế. Thôi nói nốt mấy cái sở ghét va sở đoảng của nó nha: ghét bị ng ta chỉ thẳng vào mặt, ghét dọn dẹp phòng, ghét lủ con trai háo sắc suốt ngày nhìn chăm chăm mình, ghét khi dk bảo vệ...

nhưng nó cũng có nhiều điểm tốt lắm nha, rồi các bạn sẽ biết hehe). Nó ko buồn nhìn cái thằng đang đứng trước mặt mình mà nói

-Tôi biết tôi xinh rồi, nhìn vừa thôi thủng mắt bh(trời ơi nó vẫn nghĩ mình xinh sao? Khổ thân tính hay quên)

-Hôm qua cô ko gọi đầu.

Câu nói của tên đó khiến nó bật dậy ngay, tức nổ đom đóm mắt nhìn hấn ta

-cái gì? Cậu.....dám...._ nó nói ấp a ấp ứng như gà mắc trứng vậy.

Mà trên đầu nó đúng là có mùi thật, là mùi thuốc nhuộm hôm qua. Tóc nó đáng lẽ là 1 màu hung đỏ đẹp tuyệt nhưng vì đi học nên nó nhuộm lại màu đen. Nó biết cậu ta nói đúng nên cũng chẳng nói gì nữa, mà vẫn ung dung nghe nhạc ngủ tiếp (cô nag mắc chứng bệnh khùng ng nhưng cũng tùy thôi nó vẫn đối xử rất bình đẳng vs ng ăn xin nữa)

Đường như thằng con trai đã mất kiên nhẫn

-Tôi nói lại đây là cái ghế CỦA TÔI!_ cậu ta nhấn mạnh 2 chu của tôi

- Sao? Cái ghế này ghi tên cậu hả?_ nó vẫn cái thái độ khinh ng nhắm mắt mà nói

-Biến đi! Tôi ko nói 1 lần nào nữa đâu!_ giọng nói của cậu ta như núi băng ngàn năm khiến ng ta ko rét mà run. Nó ko sợ nhưng rồi cũng vươn vai đứng lên.

-haxx vậy ở lại vui vẻ nha! Tôi mong cho sâu cắn chết cậu đi_ nó ko sợ chẳng qua là ko muốn đôi co, muốn sống bình yên thôi.

Cậu ta ngồi xuống cái ghế đó rồi cũng nhả lưng ra nằm. còn nó thì bị mất chỗ dành rải lá ngồi xuống chỗ bồn hoa “cái trường rộng thế mà có mỗi 1 cái ghế đúng là đồ ki bo” nó tự nói vs mình. Ngồi dk 1 lúc thì nó cũng chán, nó nhìn tên kia bằng 1 ánh mắt hình viên đạn, bỗng tự dưng nó nảy ra 1 ý tưởng, nó đi quanh khu vườn bắt đầu công cuộc tìm sâu cho ý tưởng trả thù cao cả, nhưng dù đi qua đi lại nó vẫn ko thể tìm dk con sâu nào. Nó nản quá, đã ko tìm dk sâu thì thôi lại còn muốn ra khỏi đây cũng ko dk , đi đi đi lại vẫn trở về chỗ ban nãy, bực mình nó hét lên

-Trời ơi là trời! trường cái quái khí í thế này ?như mê cung í. T mà ra khỏi đây dk thì t đập nát mây đấy!

Nó lúi dt ra định gọi nhưng máy lại hết pin. Trời ơi xui đủ đường, mới ngày đầu đi học mà...nó đang ngâm rửa trời thì 1 giọng nói đằng sau lưng vang lên

-Điên đủ chưa! Điên cũng phải có giờ có mùa thôi chứ? Điên mãi thế dk à?_ cậu ta nói xong rồi bỏ đi luôn để lại nó vs 1 đồng mây đen(hihi nàng ta đang tức). Nhưng rồi nó cũng gạt bỏ dk long tự trọng mà lèo đèo theo tên kia, mong tìm dk đường ra

Ôi may quá cuối cùng nó cũng ra khỏi khu vườn đó dk và đang đứng trên sân trường

-Ê! Ths nhá.

Nó là người công tư rất phân minh, ai đắc tội vs nó thì chẳng bao h dk yên nhưng ai từng giúp nó thì nó luôn ghi nhớ, nó ko thích nợ ai

Cậu ta ko nói gì, mặc kệ nó vs đồng câu hỏi đang định hỏi mà bỏ đi luôn.

“đúng là tên kiêu căng, xí, đồ mắc bệnh công tử bột, dám khinh ta hử? bao h ta fai dạy dỗ lại nhà người...” nó nghĩ thầm.thế là nó đã bỏ cả buổi học,nó về đúng lúc trường đang tan, mọi học sinh đang về. Nó lững thững lên lớp lấy cặp sách. Cả lớp dường như chẳng ai quan tâm nó cả, như ng vô hình ấy, đi chẳng ai biết về cũng chẳng ma nào buồn hỏi. nó nản thế đành mai phải”tập nói chuyện” vs con ngồi bên cạnh vậy, nó chỉ thích song cuộc song bình thường thôi.

Nó đợi cả trường về hết mới về,vừa đi vừa gặm thanh chocolate của nó. À quên cả 3 đứa bạn nó đều thích chocolate vì vậy mà có những cái tên thân mật như, Việt Anh là “chô chô” nó là “lala” con Quỳnh la “tê tê”.

Nó đang đi đến chỗ mấy người đang đứng thành 1 đám đông(khổ tính tò mò trời đây)

Bỗng có 1 bàn tay kéo nó vào đám đông, nó chưa kịp hiểu cái quái gì đang xảy ra thì lại bị tên con trai bạo lực đó ôm vào lòng

-Đây là bạn gái tôi! Sao các người còn thắc mắc gì nữa ko_tên con trai đó vênh mặt lên nhìn đứa con gái đang đứng trc mặt

-Em ko tin! Anh nói dối! _con nhỏ đó nước mắt gần nc mắt dài cổ núu kéo

-dk tôi sẽ chứng minh cho cô tin!_ cậu ta nói oy' kiss nó, nó đơ người chưa kịp phản ứng thì đã bị tên đó lôi đi.

Trong khu cổng sau của trường

-Cái quái gì đấy hử? sao cậu dám...cậu ... cậu có biết tôi là ai ko hả...hức hức...(tức đến mức ko nói dk.từ bé đến h có ai dám đụng vào nó đâu vậy mà cậu ta lại dám kiss khi nó chưa cho phép)NÓ vùng chân lên đạp cho cậu ta 1 phát khiến cậu ngã ltn ra

-Nè, có cần phản ứng dữ vậy ko hả? hơ hơ Đây là 1 niềm vinh hạnh vs cậu đấy. Mà vừa nãy tôi nói đùa thôi nhó. Vì mấy con nhỏ đó rượt kinh quá mà tôi chưa tìm thấy nhỏ nào khác nên đành mượn tạm cậu thôi chứ tiêu chuẩn của tôi cao lắm cậu ko với tới đâu, hơ hơ cứ coi như đây là 1 điều may mắn vs cậu đi...cậu ta nói rồi bỏ đi luôn

-Đùa? Mượn? May mắn? hơ hơ .NHỰC! quả này mày chết ko có chỗ chôn rồi con ơi...F U C K YOU!

Nó nói rồi nhảy vào cho cậu ta 1 trận

-Dám coi bà mày là đồ chơi hả? mày chán sống rồi đúng ko đang đánh hăng thì bỗng dừng tên đó ngã vật ra -Ê ê ê, ê ku, trời mình ko đánh mạnh vậy chứ?

Bỗng có 1 dòng máu chảy từ đầu cậu ta xuống, nó giật mình. Nó nhìn quanh ko có ai, dk về thì chả học sinh nào ngu mà ở lại cả. Rồi nó đưa cậu ta về khu biệt thự gần trường của nó, có nhà ở đấy để bao h nó mệt k muốn về nhà thì vào đấy.

Vào đến khu biệt thự nó băng bó vết thương cho hấn, khi học võ thì nó dk học thêm cả y học.rồi nó để hấn ngủ còn mình thì xuống dưới nhà, nó bức xúc gọi j cho 2 đứa bạn thân

-Chúng m giỏi nhỉ? Dám về trc mà ko đợi t làm t vừa bị 1 cục tức xong h lại phải vác thêm cục nợ đây nè

-hjhj bon t cứ tưởng m ko muốn nổi trội nên đã về trc oy', thông cảm mai t đợi m nha hjhj_Quỳnh nói trong dt, giọng ngọt sớt

-uk cứ đợi đi nha mai t xẽ sử chúng m 1 thể còn h t bận oy' pp

NÓ dập dt rồi xuống bếp đun cho hấn 1 bát cháo, khi mang lên phòng thì hấn cũng vừa mới tỉnh

-Hơ hơ, đây...là đâu đây...?_hấn ngơ ngác ko biết mình đang ở đâu

-Ăn đi oy' biến dùm_ nó đặt bát cháo cách xuống bàn rồi lại đi xuống dưới nhà.nó là người ko thể bỏ mặc khi thấy người bị nạn nên cứu hấn về đây nhưng vô cùng ghét phiền phức nên mong hấn đi nhanh.

Hấn đi xuống nhà thì thấy nó đang chơi trên ipad vẽ mặt vô cùng tập trung lơ cả hấn đi, hấn bức mình hét lên

-Tai cậu bị điếc ha? Đây rút cuộc là nơi quái quỷ nào thế hả?

-Nhà tôi_ nó tl 1 cách thản nhiên hết mức có thể rồi như chợt nhận ra mình đã nói điều gì nó chợt ứ ớ - À à hehe đây là ...đây là... a... là nhà mà tôi làm giúp việc í mà (nó muốn dấu thân phận nên phải thế)

Vũ chợt nhìn cái áo trên người mình đã dc thay

2. Chương 2

Hắn đi xuống nhà thì thấy nó đang chơi trên ipad vẽ mặt vô cùng tập trung lơ cả hắn đi, hắn bực mình hét lên

-Tai cậu bị điếc ha? Đây rút cuộc là nơi quái quỷ nào thế hả?

-Nhà tôi_ nó t1 cách thần nhiên hết mức có thể rồi như chợt nhận ra mình đã nói điều gì nó chợt ứ ớ – À à hehe đây là ...đây là... a... là nhà mà tôi làm giúp việc í mà (nó muốn dấu thân phận nên phải thế) _À hahaha vì mọi người trong nhà đi du lịch nên tôi có thể đến đây để quét dọn í mà ...haha... ko có gì đâu haha.

-Liên quan gì đến tôi! Cậu nói 1 câu rồi đi xuống nhưng cậu chợt khựng lại

Vũ chợt nhìn cái áo trên người mình đã dk thay ra rồi dơ cái áo lên và hỏi 1 câu rất chi là vớ vẩn

-Cái gì đây?

-Áo_ nó t1 nhưng mắt vẫn dán chặt vào cái ipad

-Nhưng tôi hỏi sao nó trên người tôi, hơ hơ đừng nói cậu đã chạm vào người tôi nha, tôi biết mà sức hấp dẫn của tôi có ai mà lơ đi dk đâu hahahaha

-Điên có h thôi! _câu nói vu vơ của nó khiến Vũ sầm mặt lại, nó nói tiếp – thấy cậu bị thương nên tôi đã cưu mang cậu đó,

-Tóm lại cậu đã chạm vào người tôi nên cậu phải đền bù_ Uy Vũ cố nhấn mạnh 2 từ đó, đến lúc này thì nó mới ngoảnh mặt lại

-Cái gì? Who? Ai đền ai..._ mặt nó ngơ ra khiến Vũ cười thầm

-Cậu có biết cái giá nếu chạm vào người 1 hot hot hot hot boy như tôi ko hả? _ Vũ bắt đầu lên mặt

-Hi, cậu là hot hot hot... phân thì đúng hơn đấy

-Nếu ko đền bù thì tôi kiện cậu tội đánh người gây thương tích rồi kiện luôn việc...việc đụng chạm vào thân thể người khác giới đó! _đường như cậu ta ko nghĩ dk cái lí do gì nên nói bừa

-Tôi là người đã cứu cậu.

-Thì sao tôi vẫn sẽ kiện cậu, tôi bắt cậu giúp hả? tôi kiện cậu việc xí mui vào việc của tôi ấy chứ.

Nó đã quay lại vs cái ipad từ ban nãy nhưng vì ko chụi dk việc cậu cứ lải nhải hoài bên tai nên ậm ừ 1 tiếng

-Đền gì nói luôn đi. Mệt!

-À ừ nếu..nếu vậy thì...thì...(nói thật là cậu ta chưa nghĩ là nó sẽ đồng ý và cũng chẳng biết nên bắt đền cái gì nữa vì nó quá vô lí_con ng ngang ngược từ bé í mà) ... cậu phải làm giúp việc cho tôi

-Há???? Nó như muốn rớt quai hàm. Làm osin? Nực cười nó mị phải làm osin á?

-Đui hả? trợn tròn mắt 1 lúc lâu nó mới lên tiến dk

-Cái tội nhìn và chạm vào thân thể ngọc ngà của tôi là ko thể chấp nhận dk! _cậu phán 1 câu rất chi là ngứa tai –Nếu ko tôi sẽ kiện đấy,

-Ha haha,nực cười nực cười qua đi thôi, cái tội nhìn thấy “thi thể” của cậu mà bị kiện sao hử? “Trời ơi điên ko vậy, mình nhìn ông anh hai cỡi trần suốt mà VN có cái luật khi gió này hả? Phải bảo papa cho xem lại cái quyền luật VN thôi” nó suy nghĩ như chợt khựng lại khi nhắc đến chữ papa, nó quyết định tự lập rồi mà ko thể phụ thuộc vào cha mẹ mãi dk

-Vậy tôi sẽ ở đâu?

-Tất nhiên sẽ ở nhà tôi rồi, phải ở gần để chủ nhân dễ dàng sai bảo chứ! Cậu sẽ là người giúp việc riêng cho tôi. Phải tự hào vì điều đó và luôn nghe theo lệnh chủ nhân rõ chưa

Nó ko để í đến giọng điệu kiêu ngạo cũng như 2 từ “chủ nhân” bởi nó đang mãi suy nghĩ về việc ko mất tiền thuê nhà, haha có lợi quá, tội ì ko làm trong khi đang cần việc làm

-Vậy tiền lương?

-Nếu nghe theo bất kì những ì tôi muốn thì sẽ có lương

Nó có vẻ suy nghĩ, cầm cốc café lên uống thì

Phụt.....nó nhìn chăm chăm vào cậu rồi lấy máy ảnh ra chụp rồi lặn ra cười ha hả ko kìm dk. Vũ ngớ ra ko hiểu ì.

-Cậu cậu soi gương đi hahahahahah.....

Cậu ta đến chỗ cái gương gần nhất và shock toàn tập

Này h nó nói nhưng ko hề để í đến cậu hoặc có lúc quay lại cũng chỉ nhìn khuôn mặt cậu, h thấy cậu đứng ngay trc mặt nên ko thể ko nhìn.

Là thế này vừa nãy cậu bị chảy máu ở đầu, nó tóa xuống làm bẩn hết chiếc áo trắng nên nó đã thay cho cậu 1 cái áo...của nó vì trong nhà này ko có quần áo con trai nên đành, cái áo khá rộng(nên cậu thấy thoải mái nãy h) nhưng là áo con gái, kiểu cách, nó trễ hẳn 1 vai xuống, rồi có cái dây quàng qua vai, 3 màu(thảo nào cậu thấy mặc cứ trễ trễ nhưng ko để í). Đầu tóc cậu thì như cái mào gà, chẳng là khi rửa vết thương cho cậu thì nó thấy tóc cậu vướng quá nên dung keo vuốt cho nó sang 1 bên để dễ làm việc. Trông cậu lúc này ng chẳng ran g gà chẳng ra gà, nhìn thấy ngộ hết mức (con này thâm quá , biến 1 hot boy thành ra thế này đây)

Vũ đứng trc gương mà đầu long khôn xiếc, đầu gà, áo con gái khá là sexy, quần tụt và còn mỗi chân 1 chiếc dép 1 cái hồng 1 cái tím, à mà quên cái băng trắng trên đầu còn làm cho con gà Vũ thêm “quyến rũ” hơn.trông mà thâm, thân tàn ma dại

-Cái quái ì thế này....._cậu hét lên ko thể chấp nhận dk cái hình hài mới của 1 hot hot hot boy như cậu

Nó thì vẫn ngồi cười sặc sụa về cái phát hiện lí thú của nó

-Đi mua áo cho tôi mau lên! Nếu ko muốn chết

Dường như cậu đã tức giận và khi cậu tức thì sẽ ko ai k yêu ỏn cả

-Mau! Giọng nói ra lệnh, nhưng nó ko muốn đi, cậu càng như thế nó càng ko muốn đi, tính là vậy nhẹ nhàng thì nó làm mà cứ như Vũ lúc này thì còn lâu nó mới đi

-Tôi sẽ đuổi việc cậu nếu ko đi.

Cậu nói dường như tác động đến nó

-thôi dk oy’! đi thì đi! Tên hách dịch đáng ghét! À quên tên đầu gà đáng ghét hà hà hà _ nó nói xong chạy đi luôn bỏ lại căn biệt thự vs cục tức to bự mà thiếu gia Uy Vũ phải chịu. Lúc nó về cậu ta đang ngồi ung dung xem tivi

-A slave (nô lệ) của ta về rồi hả? Đâu xem thành quả lao động nào_ vừa nói cậu ta vừa lục tung túi đồ vừa dk nó mua về lên

-Biến về nhà cậu đi! _ dường như nó đã ko chịu dk nổi uất hận này nữa, nó hét lên rồi giật lấy túi đồ trong tay Vũ, ném cho cậu ta 1 chiếc áo rồi trở vào trong bếp, cậu ta mặc áo vào rồi để lại tờ giấy ghi địa chỉ nhà

-Thôi dk oy’, chủ nhân sẽ đi bay h, đây là địa chỉ nhà chủ nhân ta, mai hoặc chiều nay đến luôn cúng dk, ta sẽ chờ, slave of I à...

Đúng là đầu gà, lời nói cử chỉ hành động đều giống gà_nó nói 1 câu vu vơ rồi lên gác lặn ra ngủ.

3. Chương 3

Đúng là đầu gà, lời nói cử chỉ hành động đều giống gà _nó nói 1 câu vu vơ rồi lên gác lẩn ra ngủ.

Trong giấc mơ nó lại mơ thấy hân, thấy nụ cười của hân, (khổ ghê có muốn mơ đâu, mơ anh ép zai thì ko mơ). nó choàng dậy, hnay là 1 ngày mưa, mưa khá to nhưng rất may là ko có sấm chớp, nó sợ sấm lắm. Kéo cái cửa sổ ra nó ngồi thừ ra trên ghế nhìn ra bên ngoài, nhìn mưa nhưng cũng như nhìn vào cái quá khứ buồn của nó vậy. NÓ còn nhớ rõ, rõ lắm, nếu ko có cái buổi tối hôm đấy thì tốt biết bao, năm nó 14t

“-Cô em đi đâu mà đi 1 mình thế này, đi chơi vs bọn anh cho vui nha.

Nó ko nói ì, ngược đầu nhìn lên bọn chúng(vì từ nãy đến h cầm cúi vào chiếc dt) oy’ lại cúi xuống vs chiếc dt của mình ngay lập tức, chân vẫn bước đi.

-Ôi con nhỏ này kiêu gớm nhỉ, hà hà a đây cũng thích hoa hồng có gai, ôi nhìn cái mặt nõn là, xinh chưa kìa chúng mày, hahahaha hnay anh m ày bắt dk vàng nè chúng mày.

Thế là cả bọn cười rộ lên, nhưng 1 tiếng nói vang lên khiến bọn chúng ngưng cười, 1 tiếng nói trong trẻo, rất thu hút người nghe

-Biến đi!... Nếu.... KO muốn chết _nó nói ngắt quãng nhưng đủ để khiến người ta run

BỌn chúng dường như ko biết dk mối nguy hiểm vẫn tiếp tục cười đùa

-Ôi giọng nói người đẹp hay chưa kìa, a thích em rồi đó _hân tiến lại gần Vy, nó vẫn để yên cho tới lúc bàn tay trần của hân sắp chạm vào khuôn mặt mình, Vy định cho lũ khốn 1 bài học nhưng chưa kịp ra tay thì

-Dừng lại lũ khốn kia! _1 giọng nói khác vang lên, 1 chàng trai cao lớn, rất đẹp trai (đối vs nó lúc đó) đang tiến tới. -Chúng m bỏ ngay bàn tay trần ra khỏi người cô bé! Mau!

-A ha 1 tên thích thể hiện này, định anh hùng cứu mỹ nhân hả, hahaha nhưng vào tay tụi anh rồi thì ko dk đâu nhé, cho chú ker hội thoát đày, biến đi, đừng cản trở anh đây làm việc _như ko nghe thấy ì cậu ta vẫn đứng nguyên chỗ đấy, tên cầm đầu bước đến chỗ cậu ta lấy tay phủ phủ cái áo rồi lấy tay đâm vào bụng cậu 1 cú đau điếng. Thế là cậu ta cũng nhảy vào tụi nhau vs đám côn đồ, nói là đánh nhau chứ cậu ta cứ khươ chân múa tay rồi bị đánh là chủ yếu. Nó ko quan tâm cứ đứng đó nhìn, nó nghĩ chẳng lẽ 1 thằng con trai cao to lại phải nhờ sự giúp đỡ của 1 đứa con gái nên nó kệ nhưng trong lòng khi đó đã coi cậu ta là anh hùng (tức ghe ker). KHOảng 15 sau thì lũ đàn em của cậu ta(Tưởng) đến, cho chúng giải quyết còn cậu thì chạy đến chỗ cũ Vy. ra về

-Sao ko ?E có bị chúng làm cho bị thương ko vậy? Tôi lo lắng quá, em em ko bị sao chứ? _Tưởng tỏ ra vô vập, lo lắng hỏi

-Ko sao, cảm ơn _nói lạnh thế thôi chứ trong lòng nó đang có 1 cảm xúc thích thú lạ thường. Nó nhìn ng con trai đó 3s oy’ bỏ đi, câu cuối trc khi đi của nó là -sẽ gặp lại thôi” .

Nó đang suy nghĩ thì có tiếng chuông của vang lên, nó chạy ra. Dòng hồi tưởng của nó chỉ đến đó thôi, nhưng sự việc đầu kết thúc tại đó

“Tưởng :sao chúng m đến muộn thế hả, có biết t phải chịu đau bao nhiêu lâu rồi ko hả? hả? hả? hả? _mỗi tiếng hả cậu lại đập vào mặt lũ đàn em

Đàn em: xin ...xin lỗi cậu chủ, em ... em tưởng con nhỏ đó sẽ đi hướng này ko ngờ nó lại rẽ hướng này, em xin lỗi cậu chủ. Cậu chủ, em hứa lần sau sẽ sắp xếp tốt hơn

Tưởng: thôi dk rồi liệu mà lần sau làm, t mà ko câu dk con cá này thì chúng m cứ liệu mà chết đi. Mà giải quyết chúng nó đi _hân chỉ vào đám côn đồ vừa nãy_ mạnh tay vào cho tao ”

-Ôi monther! monther đến đây làm ì đấy _hóa ra ng bấm chuông là mẹ nó

-Tất nhiên là đến thăm đứa con gái cưng của mẹ oy’ hà hà để xem con sống trong căn nhà như thế nào nào

-Con sắp ko ở đây oy’

-Cái gì?

-À à hà hà con sẽ sống tốt ở đây nên mẹ cứ yên tâm haha, con sẽ đi làm thêm mẹ cứ yên tâm hahaha

-Yên tâm sao dk, 1 tiểu thư như con làm sao mà sống tự lập dk, nhưng thôi nếu là con muốn thì mẹ luôn ủng hộ

-Con iu mẹ nhất

-Bố cô, giỏi nịnh ghê, lúc ở nhà thì con yo bố nhất h lại con yêu mẹ nhất thế ruuts cuộc ai mới nhất

Thế là cả 2 mẹ con cứ ngồi trò chuyện rất lâu, rất lâu. Trong khi đó trời cũng đã tạnh mưa, tầm chiều, Vũ đến trường lấy con xe BMW iu quý của mình rồi gọi điện cho thằng bạn để giải quyết vụ ban sáng nhưng chưa kịp gọi thì thằng bạn đã gọi đến trc

-Thằng chết bầm, m định “công chúa ngủ trong rừng ” đấy hả?? Từ sáng đến h ko thấy mặt mũi đâu là sao?? Điện thoại m vứt cho chó gặm ơy’ hả mà h mới nghe dt? Mà y có biết t gọi bao nhiêu cuộc từ sáng tới h ko hả?? Có biết ông đây đã rất lo lắng bao nhiêu ko hả.....???

-Chết tiệt, nói ít thôi đau đầu quá (có thể do vết thương ban sáng nhưng cũng có thể do cái tính nói lảm của thằng bạn).

-Thêm định giải quyết vụ thằng Tùng sáng nay thế nào

-HƠ hơ hơ ko gặp t có nửa ngày là m đã ngu đi rồi hả? tất nhiên phải giải quyết rồi. Đụng vào lửa mà ko bỏng mới lạ, như cũ, gọi nó ra bãi đất hoang đó rồi giải quyết

- Nó ngu thì mới chịu ra! h phải đi tìm nó thôi....Đến quán bar david đi nó đang ở đó...mà m đang ở đâu đấy thằng quỳ

-Sau này!

-Ì? hà hà dám dọa ma ta hả, mơ đi cưng.

Vũ lấy tay chạm nhẹ vào ng Thành khiến cậu ta giật nảy mình quay lại

-Thằng chết tiệt dám dọa ban bẻ thế hử_ Thành quay sang vuốt vuốt ngực

-T đâu có dọa ai bảo m ko tin lời t! Đến bar david đi!

Đến quán bar 2 thằng bước vào lũ đàn em trong quán lễ phép : Đại ca. Quán bar này mở cửa suốt cả ngày và rất đông khách, thường là những tay ăn chơi những đứa có địa vị cao và hơn hết phải lắm tiền bởi 1 lí do đơn giản là bar này lấy giá đắt gấp hàng chục lần giá bên ngoài, nhưng chính vì vậy nó luôn tạo cảm giác thoải mái cho ng chơi. Dù bên ngoài trời sáng hay nắng nóng ntn thì vào đây khách sẽ có cảm giác tối tăm và hơi huyền bí. Thế mới nói thế giới bên ngoài và trong quán là 2 thế giới hoàn toàn # nhau.

Vũ và Thành dk đàn em đón tiếp nồng nhiệt và dẫn vào trong bàn vip nhất luôn. Và cái bàn bên cạnh có mặt tên Tùng.

-Nó đang cười hớn hở kìa!hà hà hà Có vẻ nó rất vui vì mày chết mất xác từ sáng đến h_ thành khuê khuê vai Vũ

-Đại ca để bọn em xử lí thằng này cho _bọn đàn em hăng hái giành quyền xử lí

-Để tao! câu nói ngắn gọn của Vũ cũng đủ để làm bọn đàn em im miệng và sợ sệt

Cậu ta vác chai rượu tiến về phía bàn bên kia, dường như tên Tùng đó vẫn chưa biết sự xuất hiện của Vũ , vẫn ung dung cười đùa thoải mái, mãi cho đến lúc thằng đàn em của Tùng lên tiếng

-Đại...đại...đại ca, thằng... thằng Vũ kìa _thằng đàn em sợ sệt nói ngắt quãng. Bọn đàn em cũng im re ko dám nói năng gì nữa. Lúc tên Tùng đưa con mắt 1 mí lên nhìn thì đã quá muộn, Vũ cầm chai rượu và đổ hết lên đầu hắn, Tùng ngớ ra ko biết chuyện gì rồi mặt hắn chợt tối đen, run sợ hẩn quỳ lạy Vũ

-Xin... xin lỗi... t đã sai rồi...xin xin tha cho t

-Biết sẽ hối hận thế này sao còn đụng vào hả thằng óc chó! h đã muộn rồi

Vũ đấm mấy phát vào mồm hắn khiến chiếc răng khểnh ” thật là duyên” của hắn văng ra. rồi cậu tiếp tục dùng chân đạp vào ng vào bụng hắn những cú đạp trời giáng,. Hắn ục máu mồm máu mũi ra rất nhiều nhưng Vũ vẫn ko định tha

-h sẽ đến lc game over! nói rồi cậu lấy chai rượu gần đấy định cho tên kia die luôn nhưng may cho đời hắn là Thành đã ra ngăn

-thôi thế này là đủ rồi, m định gây án mạng đó hả? Về thôi t phải về rồi

thế là Thành kéo Vũ ra khỏi quán bar

-Chết tiệt t đang hăng ! Bỏ ra! __Vũ vùng vẫy khỏi tay Thành nhưng Thành đã nhanh hơn kéo tay cậu ta vào xe rồi phóng đi luôn

Còn về Vy thì sau khi mẹ nó về nó thấy tờ giấy ghi địa chỉ nhà Vũ nên đã tìm đến nhưng lúc đến thì lại...rõ khổ

nó ko biết tên ko biết sdt, chả biết ì về cậu ta cả(thế mà vẫn nhận làm việc, giỏi thật), nó bấm chuông cửa

-Tìm ai đấy?

-À cháu tìm...tìm (nó ko biết nên gọi hay xưng hô vs cậu ta ntn nữa) tìm tìm..

-Nói nhanh lên tôi đang rất bận__ co giúp việc đường như ko đủ bình tĩnh để nghe nó nói

nó cuống lên nói linh tinh

- À khoan khoan cháu cháu tìm cái tem người cao cao, nhìn cũng khá đẹp trai nhưng ko nhưng ko bằng anh cháu(đến h mà vẫn còn tâm trí để so sanh thì chịu cô nàng này oy‘)

bị băng ở đầu...à cháu đã cứu hắn nên..à ...ừ... khoan cô cô cô cô ơi.

nó gọi í ới nhưng cô giúp việc ko ra tưởng nó bị điên

-AAAA đây mà là nhà mình thì mình đã đuổi cổ cô ta oy‘...ôi ức ức ức chế quá đi thôi...tên chết tiệt dám bắt tôi đợi sao? Tôi sẽ cho cậu 1 bài học

NÓ đứng đợi dk khoảng 5 nhưng 5 đối vs nó như dài cả 5 năm ấy, nó ghét chờ đợi ghê. Nó đang định bỏ đi thì chiếc xe BMW đang phóng vs tốc độ chóng mặt về phía nó. Cậu ta đã về!

Nó nhìn chiếc xe đã đỗ

-Tên- chết- tiệt- dám- để tôi- đợi hả??????????? nó rít lên

Còn cậu ta thì ung dung xuống xe, Thành cũng xuống xe nhưng chưa hiểu chuyện ì.

4. Chương 4

Còn cậu ta thì ung dung xuống xe, Thành cũng xuống xe nhưng chưa hiểu chuyện ì.

-Cậu dám để tôi phải đợi hả? tên chết tiệt kia à quên tên đầu gà kia __nó gắt lên, từ bé đến h chỉ có ng ta đợi nó chứ chưa bao h nó phải đợi cả, dù chỉ là 5’

-Ôh slave của ta đến thật hả, ta cứ nghĩ là ko đến ker hơ hơ. Ta biết sức hấp dẫn của ta mà, thu hút mọi lúc mọi nơi và tất cr mọi người ha ha ha ha __kệ cho nó tức đồ mặt cậu ta vẫn tro ra, nói vớ vẩn.

Từ nãy đến h Thành nhìn 2 người mà chẳng hiểu ì cả (khổ máu lên lão chậm) nhưng cuối cùng cũng phụt ra dk 1 câu

-Người mới à! Đổi gu hả? Kính Nobita to bự chẳng sao? Hà hà hà

Câu nói này dường như chỉ để cho 2 ng hiểu (Vũ & Thành) còn Vy thì “cái quái ì mà ng mới, thằng chết tiệt kia nói khổ hiểu vậy. hazzzz bạn của đầu gà có #, đúng là đồ đầu bò” nó suy nghĩ và sụ mặt xuống.

-Hahahaha ng mới ì chứ slave ta mới thu nhận về thôi à __cậu ta cười nhả như nhặt dk vàng (lẫn kim cương)

-Nô lệ? Thành tỏ vẻ ko hiểu

-Uk chính xác slave of I hahahaha

Nó tức nổ mắt ko thể chịu đk cả cái giọng điệu lẫn vẻ mặt trơ tráo của 2 tên này (1 tên thì cười nhạo, 1 tên thì toét ra bí hiểm làm ra vẻ như “ừ ừ ta vừa phát hiện ra châu lục mới”)

-Nô nô cái đầu các cậu í! __nó hét lên, quay sang Vũ – Đầu gà nếu ko muốn t đăng cái ảnh đó lên fb của trường thì im miệng lại ngay!

Thành nhìn thấy Vũ bị con gái quát thì tỏ ra vô cùng hứng khởi và thú vị, lại còn gọi cậu là “ đầu gà” nữa hahaha nhưng ánh mắt của Vy ngay lập tức dừng trên khuôn mặt đẹp như ng mẫu của cậu :- Còn đầu bò bỏ ngay cái vẻ mặt ngu ngu ngơ ngơ như bò đội nón của cậu đi! Ra đường cẩn thận đâm đầu vào cột điện đấy!

Câu nói của nó làm 2 chàng ngơ ra, mỗi ng theo đuổi 1 suy nghĩ riêng

Vũ: ảnh? ảnh? ảnh? ảnh nào ta?

Thành: đầu bò? Đầu bò? Mình đầu bò sao ta?

Bỗng 5s sau cả 2 cùng “à”(đúng là 2 thằng bạn chí cốt, đi suy nghĩ cũng rủ nhau đ lại còn cùng “ à.....à.....à.....à ố”)

Vũ(suy nghĩ) cái ảnh mình thăm hại sang lạy!

Thành: tức nó bảo mình ngu!

Rồi cả 2 lại ko cùng hẹn mà lên tiếng

-KO thể chấp nhận đk! (Vũ+ Thành => 1 bản hòa ca)

- Máu lên não chậm! __nó phán 1 câu ngắn gọn mà súc tích –Thế có định vào nhà ko?

-Cậu!...mà dám để ảnh đó chon g thứ 3 biết thì tôi sẽ ném xương cậu cho rắn ăn đấy!(ôi trời rắn có thích ăn xương đâu)

-Hahaha slave của mày vui tính nhỉ? Hahaha từ h t phải thường xuyên đến nhà m thôi

-Biến! Đéo ai tiếp! __Vũ nói 1 câu ngắn gọn rồi đi vào 2 ng theo sau

- m ko tiếp thì đã có slave của m tiếp haha

Vy lắc đầu ko thêm nói ì vs 2 lão thần kinh này nữa.

Vũ gọi tất cả ng hầu trong nhà ra để “ ra mắt” ng hầu riêng.

“nắn thật, làm như ra mắt vợ sắp cưới ko bằng” Vy chột nghĩ nhưng nó bỗng khựng lại vì ý nghĩ đó

“-Mình sẽ ko bao h chia tay nhé.

-Tất nhiên rồi anh sẽ yêu e đến trọn đời trọn kiếp

-Xạo!

-Thật đấy! Rồi sẽ có ngày anh cho cả thế giới biết về ng yêu cũng như ng vợ tương lai xinh đẹp của a là em

-Uk em mong ngày ấy quá!”

Nó nhếch mép lên cười “ còn ngày đấy sao!?”. Lắc đầu thật mạnh để xua tan những suy nghĩ đó, nó tiến lại phái Vũ đang đứng

-Đây là ng hầu riêng của ta, hà hà, ko ai khác đk sai khiến cô ta (ôi dào, có sai khiến ta cũng chẳng làm-Vy) trừ ta, tất cả mọi ng nghe rõ chưa?

-Dạ cậu chủ __ dám giúp việc ngoan ngoãn gặt đầu

-Ko trừ cr tao sao tên bàn đầu cẳng kia __thành ghé vào tai vũ

-ồ tất nhiên là...KO TRỪ M! cậu ta cố nhấn mạnh 3 chữ cuối cho Thành hiểu

-Thằng chết tiết!

Sau khi tản đi đám giúp việc xì xào vs nhau

Ồi trời quả này lại khổ cho cô bé đó rồi, phục vụ cậu chủ là 1 cực hình

-UK thương nó cungxnhuw maaysng=hở trc quá, chắc ko trụ nổi 1 tháng đâu nhỉ? KO u đầu vì đồng hồ thì cũng chịu bao cực khổ, vì vậy có ai muốn phục vụ cậu chủ đâu

-Đúng đấy cậu chủ là chúa mè nheo, khó tính. Ồ đặc biệt là lúc tức giận chỉ muốn giết ng thôi...thấy ghê...

Nó đứng ngoài cửa và nghe hết những câu nói của đám giúp việc. Nhưng nó ko sợ bù lại nó còn có cả kế hoạch để nghệt trị tên “quỷ đầu gà” đó. Nó cười khà khà rồi bước vào trong tìm chỗ ở. Mấy cô giúp việc nhiệt tình giúp đỡ nó chỉ bảo cho nó mọi ngóc ngách trong nhà, rồi phải cẩn thận những ì vs cậu chủ.

Vừa đi khắp nhà, mỗi chân nó định vào đánh 1 giấc đến tối thì

-Này cô bé, cậu chủ tìm đây và đây là bộ đàm để liên lạc vs cậu chủ

“Tên chết bầm, tên đáng ghê chọn đúng lúc ta đang mệt thì sai bảo hử”

-Zề! Nói! __nó gần giọng xuống qua bộ đàm

-Dám hỗn láo vs chủ nhân như thế hả? Nếu cứ thế này ta sẽ đuổi việc, đuổi việc đấy nghe rõ chưa?

-Cậu gọi cho tôi chỉ vì muốn tôi nói lịch sự sao?

-Ko nói nhiều! mang cho ta 2 cốc café đen lên đây! 1’ bắt đầu tính h! __nói xong cậu dập mấy đánh rụp cái

Trong phòng cậu

-Sao dờ chứng thu nhận ng hầu riêng thế? Mọi khi bà quản gia năn nỉ mãi mới chịu nhận mà! A chẳng lẽ sáng nay bị đánh vào đầu nên đứt dây nào rồi hả? Nói ra đứt dây nào, đưa đây tao nối lại cho

-Hà hà vì con bé đó thú vị mà. Nó dám hỗn vs tao, t se hành hạ nó hahaha

Cốc cốc cốc, nó đã bưng 2 cốc café lên

-Rồi biến đi __Vũ lên giọng ông chủ

-KHỏi nói tôi cũng ko ổn ở lại phòng của 1 CON GÀ

-Cậu ...cậu ...cậu...__ tức ko nói lên lời

Hà hà nhỏ này ko dễ đối phó đâu-cứ đợi đấy tao sẽ cho nó biết tay

Tầm 6h nó đã thấy mọi ng chạy qua chạy lại chuẩn bị bữa tối

-Có những ai ăn mà trông mọi ng vất vả vậy?

- Ko chỉ có mình cậu chủ thôi à quên hnay có thêm cả cậu Thành

- 1 mình? Sao làm nhiều thế?

-Uk cậu chủ kén ăn lắm, mệt, thôi chị đi đây

Nó bồng hét lớn lên

-KO ai phải làm nữa __mọ ng quay lại nhìn nó

-Cậu chủ thuê tôi nên đây là việc tôi phải làm

-Nhưng làm sao em làm hết dk chỗ này

-Ko sao mọi ng cứ ăn hết chỗ thức ăn đã làm, còn lại để vào tủ lạnh, cậu chủ cho phép đấy

-thật thật ko ...mọi ng tản ra đi làm việc khác

“ xớ, kén ăn hả? có mỗi 1 mình mà ăn rõ lắm, làm khổ ng khác là cái tội! để tôi làm cho cậu ăn khả khả...”
no nghĩ thầm

Nó vào bếp mọi ng đứng nhìn chăm chăm

-Xương hầm(có sẵn)

-Mì tôm(phải đi mua)

-Thịt tái(co sẵn)

-Hành, rau (có sẵn)

=>mì tôm vs thịt

-Gạo and lòng lợn=>định nấu món cháo lòng

Kiệt tác của nó hoàn thành đúng nửa tiếng đồng hồ

Hai cậu ấm đang ngồi chơi game, đợi cơm mà mãi ko thấy mang lên, sốt ruột

-thế rút cuộc mày có định cho t ăn cơm ko hả? thằng ki bo kia. Bận đến mà m ko mời dk bữa cơm hả? định để t chết đói phai ko? __Thành nóng máy

-Biết rồi ca nhiều quá! Hát đã *** hay rồi lại còn suốt ngày hát

Cậu đi ra cửa đang định bảo ng sao ko mang cơm lên thì thấy Vy bê khay chén vào

-Mời dung bữa!

Nó vừa mở nắp đậy ra thì cả 2 thằng cùng choáng

-Cái quái ì thế này? Ăn dk hả?

-Chẳng những ăn dk mà còn ngon là đằng khác

Vy nó cũng biết nấu ăn bởi papa nó bao ko iết nấu thì là sao lấy chồng,nó phải học nấu ăn từ bé nên nấu ngon nhưng do ở Mĩ 1 năm, déch cần cầu lệ nó cứ tự nấu món bình dân VN ăn thế là quen

-Tôi ko bỏ thuốc độc vào đâu mà sợ __nó đẩy bát mì tôm vào chỗ Vũ và đưa Thành bát cháo lòng. Cả 2 nhìn nhau ko nói ì

-Ăn mau! Tôi còn phải dỗ các cậu như dỗ trẻ con sao hả?

Vì cũng đói lên Thành đành phải đưa 1 thìa cháo lên miệng, 1 thìa rồi 2 thìa 3 thìa, cậu giơ ngón tay trở của tay trái lên. Vũ thấy vậy cũng học theo lấy đũa đưa 1 miếng vào miệng. Gần 10' cả 2 giải quyết xong 2 món ăn tưởng chừng như dành cho lợn

-Ngon! Ai nấu vậy? __ Thành hứng khởi

-Tất nhiên là đầu bếp số 1 nhà tao rồi, nhà mày còn mướt __ Vũ giở chứng tự ki

Hai thằng tranh cãi 1 lúc thì có tiếng nói vang lên

-Xong chưa! Tôi nấu đấy!

-hả ? cậu nấu? có cho thuốc xổ vào đây ko hả? __Vũ nhăn mặt như muốn ói ra

-Nói nhiều! __nó nói 1 câu rồi bỏ ra ngoài

5h 30h Sáng hôm sau: mọi ng dậy mau chuẩn bị bữa sang. Mới co hoiwn 5h mà đã bị gọi dậy, nó bực tức đi và đi vào phòng vệ sinh. Ra đến ngoài cửa thì gặp cảnh tượng

-Chị gọi cậu chủ dậy đi, em ko dám đâu

-Chi ko vào đâu hôm trc bị u đầu rồi, sợ rồi

Hết ng này đùn đẩy chon ng kia

-Thôi thôi mọi ng để tôi! __nó nó mọi người cùng quay lại , và thậm may ih ko phải người phải gọi. thế là mọi ng lại tản ra làm việc khak

NÓ đi vào phòng, cậu vẫn ngủ trên giường. Nó nhìn mà ức chế, trong khi 5h30 nó phải dậy mà h đã là 7h mà cậu ta chưa dậy(hnay dk nghỉ, dịp lễ)

-Ê dậy đi! Cậu có biết mấy h rồi khả

-Chết tiệt dậy đi!

-DẬY!

Càng ngày nó hét càng to hơn nhưng vẫn ko thể nào lôi dk cậu dậy, nó cho chuông đồng hồ hét vào tai cậu nhưng vẫn như ko, thậm chí nó còn suýt bị ăn món đồng hồ phi tiêu của cậu ta. Nó tức quá

-KO DẬY CHỨ Ỉ __nó hét lên – vậy thì ngủ tiếp đi__ nó nói rất nhẹ nhàng nhưng sau đó là 1 cái...đập mạnh...cậu ta bị lăn từ trên giường xuống đất, nhưng vẫn ko dậy (siêu nhân ghê)

Sau khi thấy cậu ta bị xuống đất nó...leo lên giường cậu và ngủ ngon lành

9h, cuối cùng cậu cũng chịu dậy, nhưng cảnh tượng trc mặt làm cậu shock tập 1: cậu nằm dưới đất còn nó ngủ ngon lành trên giường. nhưng tự dừng nhìn cái vẻ ngái ngủ của nó cậu thấy nó mới xinh đẹp làm sao? Khi ko có kính nó xinh quá nhưng rồi cậu trấn tĩnh lại ngay , cậu đoán la ảo tưởng do còn ngái ngủ

-làm cái ỉ thế này.....cậu hét lên

Nó dường như cũng đã dậy nhưng vẫn ngái ngủ vô cùng, và biểu hiện là

-ư ư em biết rồi, em dậy ngay đây hai à, đừng la nữa

Nó bò ra phía mép giường nơi cậu đang đứng và... ôm eo cậu=> shock tập 2

-Chúc hai 1 buổi sang tốt lành

Nó chồm người lên kiss lên má Vũ và đi xuống giường => shock tập 3

Là do thói quen khi ở Mĩ của nó như vậy, mỗi sang anh hai đều gọi dậy, nó đều ôm eo anh rồi kiss no thấy là chuyện bình thường nhguwng khi xảy ra đối vs Vũ là truyện quá quá quá bất thường

-cái khi ỉ vậy con nhỏ kiaaaa.....! Cậu lại hét lên.

5. Chương 5

-cái khi ỉ vậy con nhỏ kiaaaa.....! Cậu lại hét lên

Nó đi lù lù từ trong nhà vs ra, nhìn cậu chăm chăm rồi hơi nghiêng đầu

-Lạ nhỉ!

Nó nói đúng 1 câu rồi đi ra ngoài

“ nhằm thôi, chi phải nổi cáu vậy chứ, thật tình, dk mình ôm lại còn ra về...” nó lẩm bẩm 1 mình.

“ Con nhỏ chết tiệt rồi cậu sẽ biết thế nào là lẽ độ” Vũ lấy lại tinh thần, nở 1 nụ cười đều cang nhứt

Sau hi vsen xong Vũ bắt đầu vào công cuộc “ tra tấn” nó

-Sau 5’ nữa mang bữa sáng lên cho tôi.__ cậu ra lệnh qua bộ đàm

-Biết oy’!

Đúng 5’ sau nó mang đồ ăn lên, là 1 cốc sữa, mấy cái sandwich

-Đồ này dành cho ng ăn sao? __cậu chỉ vào bữa sáng do nó mang lên

-Ăn dk là tốt lắm rồi cậu mau ăn đi __ nói xong ko để cho cậu kịp kêu ca thêm nó quay gót bỏ đi luôn. Vừa đi xuống dk nhà thì cậu lại gọi

-Mang cho tôi 1 ly nc cam ép

KHi nó mang lên thì

-Tôi đâu có uống cam, tôi bảo mang cho tôi cafe! Xuống đổi!

Nó ko nói ì, xuống đổi cho cậu

-Tôi đâu có uống cafe sữa, tôi nói cafe đen! Làm lại đi!

-Được! __nó cười và nói giọng ngọt sớt nhưng trong đó ẩn chứa 1 thứ gọi là đã quá sức chịu đựng. Nó quay mặt đi và nụ cười trên môi lập tức tắt ngấm. “ dk tôi sẽ tự tay pha cho cậu cafe ngon nhất, dám chơi tôi hả?, hứ”

“hà hà, dám coi thường ta sao? Ta sẽ dạy dỗ cô dần dần,hà hà hà” __cậu ta ngồi trong phong cười thầm rồi cầm miếng sandwich lên ăn, dù ko thích nó nhưng hnay bỗng dưng cậu muốn ăn, rồi uống 1 hộp sữa.

Nó đi xuống nhà và tự tay pha cho cậu chủ 1 cốc cafe

“ ngon lắm đây đầu gà ời!” nó cười thầm trong lòng rồi cho 1 thứ bột màu trắng vào cốc “ xem cậu đi bao nhiêu lần 1 ngày nha ha ha”

Nó bưng cốc cafe lên

-Mời “ cậu chủ” __ nó nhếch lên 1 nụ cười nửa miệng, đôi mắt to sáng ngược lên coi phản ứng của cậu.Lại còn 2 tiếng cậu chủ nghe mới ngọt làm sao. Còn cậu ta có vẻ rất hài lòng vì việc hành hạ này nên miệng mỉm cười đắc thắng và nhắc cốc cafe lên.

-Cậu chủ ngon chứ ạ?

-Uk tạm

-Vậy còn bản hợp đồng! tôi đã làm sẵn đây cậu chủ

Nó đưa BHD nên cho cậu ta xem

“Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập tự do miến nào to thì gấp

Bên A:Tuyệt Vy sẽ phải thực hiện đầy đủ những việc sau cho bên B: Uy Vũ

-Hầu hạ mọi lúc mọi nơi, bất cứ khi nào cậu chủ cần

-Ko cãi lời cậu chủ

-Ko từ chối bất cứ yêu cầu nào của cậu chủ

-Ko bao h nghỉ làm khi chưa có lệnh của cậu chủ

-Luôn phục vụ cậu chủ bằng thái độ vui vẻ nhất

-K bao h làm ô uế thanh danh của cậu chủ

-Ko để cậu chủ phải chờ đợi hay lo lắng

-Làm việc ko thời hạn

.....”

Đọc đến đây thì Uy Vũ bỏ lăn ra cười

-Thôi dk rồi __cậu tỏ vẻ đang làm ơn làm phúc –nếu cậu muốn phục vụ tôi đến như thế thì tôi sẽ tạm chấp nhận cậu, haha nghe vẻ cũng còn biết điều đó

- Cậu chủ có thể kí và đóng dấu chứ ạ?

-Uk thôi dk oy‘ __cậu ta mỉm cười đắc chí còn nó vẫn giữ cái nhếch mép đó

-Cậu chủ có thể để tôi xem lại bản hợp đồng ko ạ? __ chưa để cậu ta kịp phản ứng thì nó đã giật phắt cái HĐ, giả bộ đang đọc rồi vồ vập bảo cậu ta kí “ hà hà h có đuổi việc ta cũng ko đi”

-Đây đây cậu chủ kí vào đây ạ, vâng mời cậu chủ hì hì

Trc sự “thành kính” của nó Vũ cũng ko thể “thất lễ” thế là cậu ta kí và đóng dấu vào 2 BHD.Nó đi ra khỏi phòng vs nụ cười nửa miệng

Vũ cầm BHD lên định đọc lại thì ...nụ cười hóa đá

“Bên A: Tuyệt Vy

Bên B: Uy Vũ (gọi tắt đầu gà khà khà)

...

-Bên A chỉ phục vụ bên B buổi chiều và những ngày dk nghỉ (chỉ trong khu biệt thự)

-Trên đường, trong lớp học, bên B ko dk phép sai bảo bên A

-Bên B ko dk phép nói cho ai biết quan hệ cũng như BHD của 2 bên

-Bên A chỉ phục vụ bên B những lúc tâm trạng thoải mái

- Bên A có thể làm việc bằng mọi thái độ

-Bên A ko cần làm những yêu cầu quá đáng của bên B

-Bên A ko cần xưng hô lễ phép vs bên B

- Ko làm những việc tổn hại đến danh dự và nhân phẩm của mình

-Thời gian làm việc 3 tháng(kể từ ngày hnay)

Lưu Ý: nếu bên B ko thực hiện đúng hợp đồng thì

-PHải bồi thường mọi thiệt hại cho bên A(kể cả ko thiệt hại cũng phải bồi thường)

-Và hơn hết bên B sẽ phải biến thành 1 “con gà thực thụ”

Cậu ta nhìn BHD mà mặt tối sầm lại như sắp có bão cấp 5 vậy, vò nát tờ giấy rồi ném ra ngoài, đầu óc thì đang nghĩ kế phục thù

-Con nhỏ chết tiệt từ hwa tới h trốn đi đâu vậy hả? __Quỳnh hét lên (cứ cái cơ nó hét thế này thì cả khu biệt thự nghe thấy hết mất, ko chịu nổi cái mồm bà nay nữa)

-Lạy mẹ! Nhỏ mồn cái coi, con sắp thùng lỗ tai rồi ne‘

-Thế rứt cuộc m trốn đi đâu thế hả?

-Đi làm!

-Đi làm? M đi làm á? LẦm ỉ? __Quỳnh như ko tin vào tai mình nên vẫn cố chấp hỏi lại

-Sao? Tao đi làm mà mày có thái độ thế hả? Thôi dk oy‘ tối nay đến bar David nha

-Sao m hiểu t thế t đang định nói câu đó đây. Đúng là bạn hiền hehe

Nói xong nó ngắt điện thoại và gọi cho Việt Anh

-Ôi Vy nhà ta nhớ mình nên gọi hả hà hà. Anh(Việt Anh hehe đừng tưởng bỏ) nhớ Vy qua lun đó từ sang hwa đến h vẫn chưa có gặt hà hà __ giọng nói hơi khác chắc lại đang say

-Lại đang ở bar hả? Về đi

-Hà, lo ình à, vui quá! Ngưng mình ko về đâu, đó ko phải là nhà mình nữa, chán lắm oy‘

-Bar nào đấy! __nó nói như ra lệnh

....

Nó chạy ra ngoài bắt taxi nhưng tức là ko thấy cái nào, đây là khu biệt thự cao cấp lên ko đón dk taxi là phải. Nó đành đi bộ 1 quãng rồi ngồi xe bus đến khu biệt thự của mình, thay luôn quần áo, lấy tiền rồi đến chỗ Việt Anh luôn.

Thế giới thượng lưu ko hẳn là luôn sung sướng, mỗi người đều có 1 hoàn cảnh riêng, đều phải đối mặt vs những thách thức riêng. Vs nó đôi khi sống cuộc sống bình thường lại thoải mái hơn.

Việt Anh đang phải đối mặt vs những thay đổi lớn trong gia đình cậu và nó thương cậu lắm. Từ bé đến h Việt Anh luôn là người tạo trò cười cho 1 bọn nó, những ý tưởng hay ho đều do cậu mà ra. Nó nhớ 1 Việt Anh hay cười, tính tình thì trẻ con ko ai bằng.

Nhưng bây h cậu ta đã có sự thay đổi nho nhỏ trong suy nghĩ. Từ khi thằng con trai đó dk đưa về nhà, cậu ko còn coi ng đàn ông đó là cha, ko còn coi ngôi nhà đó là nhà của cậu nữa, cậu uống rượu và đánh nhau nhiều hơn (nghe về bọn con trai thích kiểu xả stress này nhĩ)

-Về thôi! __nó đang đứng trc mặt Việt Anh

-Ai bảo cậu đến đây? Tôi ko muốn ai nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tôi lúc này. Cậu về đi!

-Ồ bạn gái của việt anh hả? Sao mà xinh thế này? Cậu ta đã ko cần thì đi chơi vs tụi anh nhé người đẹp __bọn con trai ngồi đấy thấy người đẹp ko thể bỏ qua liền buông lời tán tỉnh

-Biến đi anh Việt Anh đã bảo ko thích lại còn__ h thì đến lượt bọn con gái vào ùa

Nó ko để í đến bọn kia mà chỉ chú tâm vào cậu

-Về thôi! Mình sẽ giải quyết cho! __nó vẫn cái giọng đó :ra lệnh nhưng cũng có chút lãn nhĩ. Bạn bè vs nó là trên hết, ai đụng vào thì sẽ chẳng có ì tốt đẹp cả

-Ko cần tôi ko cần các người thương hại, các người đi đi hết đi__ Việt Anh dường như vẫn đang trong cơn say, chỉ biết là ng ta đang thương hại mình và cậu ghét điều đó

Nó đứng nhìn 1 lúc, trong lòng vừa tức giận (ko phải tức cậu đâu nhé) vừa tràn ngập sự lo lắng và cảm thông

-Anh đã nói oy‘ mà nếu Việt anh ko cần thì đi chơi vs tụi anh đi

-Thứ con gái giai như đĩa ấy, anh ấy đã nói như thế rồi mà

Bọn họ bắt đầu tỏ thái độ, chắc vì nó xinh đẹp qua bọn con gái thì ghen tị bọn con trai thì “ thương hoa tiếc ngọc” nhưng sự mỉa mai đó bị nó dập tắt ngay

-CÂM- MỒM-LẠI! __câu nói của nó làm mọi thứ như ngưng hoạt động trong giây phút đó. Mọi ng ngồi trong bàn đó đều ko lạnh mà run, ko ai nói câu nào mà chỉ dám ngược mắt lên nhìn biểu hiện của nó

-Nhìn vừa thôi, tôi cho các người ko nhìn dk nữa đấy! Lũ ô hợp! __giọng nó vẫn lạnh tanh như có hàng trăm hàng ngàn cục đá trong đó, và lời nói đó cũng như lưỡi giao nhọn đâm vào lí trí kẻ đối diện

-Cái ì? Con nhỏ này mày dám...1 con nhỏ ko chịu dk đứng lên định tát nó thì tay nó đã kịp cản lại

-Các ng ko cùng đẳng cấp vs cậu ấy ,nên ngậm mồm thì hơn! Đừng để tôi phải nói lại 1 lần nữa __vẫn cái giọng ra lệnh , con nhỏ kia cứng ng. Trông nó lúc này thật đáng sợ, như muốn đốt nhà đến nơi

-Cậu còn định thế này đến bao h nữa hả? Nốc đủ chưa? __nó hét lên rồi lấy cốc rượu tạt vào mặt cậu. Cả bọn há hốc mồm, cả quán bar đều quay lại nhìn bọn nó. KO ngờ 1 đứa con gái dám tạt cả cốc rượu vào 1 ng có đẳng cấp như Việt ANh, mọi người như lại càng háo hức mỗi người thêm bớt 1 câu, nhưng nó là ng biết nên dừng đúng điểm.

-Về thôi! Mình đưa cậu về __nó nói rồi kéo tay cậu ra khỏi quán bar, còn cậu dường như đã say quá, chẳng để ý chuyện ì đang xảy ra.Nó đưa cậu về nhà rồi nói 1 câu vs bố cậu

-Bác hãy cẩn thận đừng để mất đứa con này! Bác cũng sẽ ko dk yên đâu!

Rồi nó về biệt thự của mình và đợi Quỳnh đến

Bọn nó đến bar David. NÓ đảo mắt qua và dừng lại ở 1 khuôn mặt khá quen, nó cố lục lại trí nhớ của mình rồi “à” lên 1 tiếng. Chẳng phải là cái “tàng băng di động” đã tranh ghế vs nó sao? Ko ngờ hẳn lại có hứng đến đây.

Bá Tuấn ngẩng đầu lên, bắt gặp cái nhìn của nó, 4 mắt nhìn nhau, 2s sau cậu ta nở 1 nụ cười nửa miệng. Nó nhìn ánh mắt đó, ánh mắt ẩn chứa sự thách thức cũng như có chút khinh bỉ. Nó “hừ” khan 1 tiếng rồi quay đi.

Chẳng hiểu sao nó lại ấn tượng vs ánh mắt đó. Một đôi mắt trong veo màu nâu khói, thật đẹp nhưng dường như ánh mắt đó luôn buồn, rất buồn, và quan trọng hơn là nó muốn khám phá.

Vs 1 ng bình thường chẳng có gì đặc biệt khi ấn tượng vs 1 vẻ đẹp như thiên thần ấy, còn vs nó, đó là 1 điều bất thường.

6. Chương 6

Vs 1 ng bình thường chẳng có gì đặc biệt khi ấn tượng vs 1 vẻ đẹp như thiên thần ấy, còn vs nó, đó là 1 điều bất thường.

Tầm 10pm nó mới về nhà (nhà Vũ nha).

Chả buồn làm gì nữa nó kiểm cái giường rồi đánh 1 giấc đến sáng. Hôm nay là ngày nó phải đi học và công việc đầu tiên vẫn là đánh thức cậu ta dậy “hazzz hazzz... ng ta nói là gà phải gáy chon ng dậy vậy mà số mình khổ phải đi gọi con gà này dậy nữa, thật là nghịch lí, nghịch lí” __nó chán nản nhìn cậu chủ đang nằm ngủ ngon lành trên giường

-Ê gà...! Dậy đi...! Sáng oy’...

Im lìm

Nó lấy cái đồng hồ con gà dí sát vào tai cậu

-Gà gọi gà dậy đi!

Đã cử động: lấy gối bịt chặt tai, nhưng vẫn ko chịu mở mắt

-Gà ko gọi gà dk phải để ng gọi gà hử?

Nó ra mở tất cả rèm cửa, ánh nắng buổi sớm chiều vào, thật đẹp, thật ấm áp, lòng chợt dâng lên 1 thứ cảm xúc kì lạ. Nó đưa tay ra để hứng những tia nắng

“-E ko thích trời mưa

-Uk anh sẽ gói nắng ở đảo Hawaii về cho em nha

-Ha ha thật ko...” __kết thúc dòng hồi tưởng, nó lại lắc lắc đầu

-Chết tiệt! Nắng lòi cái gì! Tên kia có chịu dậy đi ko hử? __ Nó lại kéo hết rèm vào và quay qua hét vào tai Vũ.

Vẫn ko dậy.

Bực xúc nó đi vào nhà vệ sinh, mang ra 1 chậu nc

-Tội cho cậu cơ hội cuối cùng, có dậy hay ko?

Chăn vẫn dk đắp kín mít trên khuôn mặt đẹp như trạc trở (chính vì vậy nó ko ngấm dk khuôn mặt nè, tiếc nhĩ ở cùng hot boy mà ko dk ngấm thỏa thích)

Ào.....__ tiếng nước chảy

-Mưa....mưa....mưa....ô....ô đầu! __Vũ đứng phắt dậy, người ướt như con chuột lột

-Gà mắc nước kia, khà khà khà khà.... Nó đứng đó cười ra nước mắt

Ánh mắt Vũ dừng trên khuôn mặt nó

-Lại là cậu! __ 1 giọng nói ngái ngủ nhưng rất rõ ràng (ko biết ông này rèn bao nhiêu năm rồi) – Cậu bị xa thải!

Mặt nó ko chút biểu cảm, vênh lên như chưa bao giờ đau đớn

-Bản hợp đồng! __ nó nói 1 câu rất ngắn gọn nhưng mang nhiều tính ràng buộc. Nói xong nó quay đi luôn – tôi sẽ mang đồ ăn sáng lên khi cậu đã thức xong

Mặt Vũ hẳn rõ sự tức giận, lời nói ra gọi cho Thành

-Bảo bọn nó giải quyết con nợ lệ của tao đi! NÓ hỗn quá __ nói xong cậu đập máy luôn.

“Chưa hết thù cũ thì lại nợ mới, lần này tôi sẽ bắt cô trả cả vốn lẫn lời, hừ”

Thành ở đầu dây bên kia tức nổ đũa

-Tin sư cha nhà mày! Ông là osin ày đấy hả? Thằng trời đánh! Mày có tin là ông vác dao đến chém chết mày hay kooooo

Ở bên này thì

-Mẹ kiếp ,đứa nào rửa mình hay sao mà ngứa tai thế chứ lì, ông biết ông chém chết, hừ, bực cả mình.

Nó mang đồ ăn lên, cậu ko nói gì, nó cũng chẳng muốn nói gì, cả 2 cứ im lặng. Cho đến lúc vào xe để đến trường, Vũ ra xe ngồi, nó cũng lon ton chạy theo, đang định chui vào xe thì

-Định làm trò gì đấy? __Vũ lạnh lùng nói nhưng ko thêm liếc nó

-Sao? __nó ngu ngơ ko hiểu

-Làm gì có chuyện ng hầu đi học chung xe vs chủ. Xuống mau __ cậu ta đẩy nó ra rồi đóng cửa xe lại (máu lạnh)

- Nhưng cậu chủ __bác tài xế có vẻ thương ng

-Dài dòng gì nữa mau đi thôi! __cậu ta quát làm bác sợ run

-Ặc bỏ tôi đi bộ thật sao tên kia? Đây, đồ đầu gà cứ ăn ngon mà sống cho sung sướng vào, nếu ko mai một chết sớm thì tiếc lắm đó __nó nhảy dựng lên kêu ca –Tên đầu gà đáng ghét, tên xấu xa sao bảo mình làm giúp việc rồi đối xử vs mình như thế chứ, hic hic (khổ năng này từ bé có ai dám như thế vs nàng đâu, tức là phải) hic , thôi cố chờ 3 tháng trôi qua nhanh vậy.

Thế là nó phải gọi ng đưa đến gần trg rồi đi bộ vào. Đang đi thì

-Đây hs chăm ngoan sao mà h này mới đi hả? __có ng nói vs nó và đặt tay lên vai nó.

-Đây hs chăm ngoan sao mà h này mới đi hả? __có ng nói vs nó và đặt tay lên vai nó

Ở trường nó đâu có quen ai ngoài 2 đứa bạn thân đâu, Việt Anh hôm qua say khướt chắc là nghỉ, còn ai vào đây nữa, ngoài Quỳnh

-Làm việc bận bịu quá nên đi trễ đây.

- Ôi thương cục cưng của ta quá đi thôi, ai làm chủ của mày để t xử lý cho

- Thôi khỏi t còn ko xử lý đi hướng chỉ là mày, mày chỉ giỏi cái việc đổ thêm dầu vào lửa thôi __nó lắc đầu ngán ngẩm, con này nóng tính quá, đi chắc giết ng mất

-Mày đừng có khinh t! Mày có tin là t sẽ đến đốt nhà thằng chủ mày ko? __Quỳnh lấy ngón tay cái ẩ lên mũi tỏ vẻ ta đây đêch sợ gì – À suýt quên, t lo cho Việt Anh quá, haxxxx bố nó thật là...

Mặt nó lạnh tanh như ko có chuyện gì xảy ra, và chuyện chẳng liên quan đến mình, nó vẫn bước đi thản nhiên. Quỳnh thấy vậy có hơi bức bối

-Tao đang nói chuyện vs mày đấy con kia! Sao mày thờ ơ thế hả? Chuyện của Việt Anh mày định thế nào?

-Giải quyết ơy! __nó nói 1 câu rất chi là cuồng

-Sao? Mày giải quyết ơy? Lúc nào?Mày mới về nc mà?

-Hôm qua!

-Hôm qua? Hôm qua đi chơi đến tận hơn 10h mới về mà?

-Ừk thế cứ đi chơi là ko giải quyết đk công việc à? __ mặt vẫn thản nhiên như ko có chuyện gì và hỏi lại Quỳnh 1 câu rất chi là chí lý

-Thế mày đã làm gì? __như vẫn ko tin vào khả năng giải quyết công việc của nó Quỳnh hỏi tiếp

-T điều tra và biết tập đoàn ST(tập đoàn nhà Việt Anh) đang định kí hợp đồng vs tập đoàn JR, 1 bản hợp đồng lớn, hà hà ,mà t lại đang giữ hàng loạt chứng cứ tập đoàn JR làm ăn bất hợp pháp, thế là tao hủy hợp đồng Triệu (ba VA) cái bản hợp đồng đó, hà hà,

- Ha ha mày thông minh thật, giáng 1 đòn vào bác í hehe, xem bác í có vênh đk nữa ko?

-KO phải 1 đòn mà là 2 đòn! 1 đòn thì ng ta vẫn chưa đau đâu! Mày biết cái đảo phía Nam Indonesia chứ?

-Có đẹp thế mà!

-Bao h đi ra đấy chơi đi, đó là của nhà t rồi ha ha

-Sao của nhà mày? Nhà mày thường ko thích mấy cái này cơ mà?... A...__ nó như chợt nhớ ra 1 điều gì kinh khủng lắm, 2 tay nắm vào nhau mắt mở to nhìn con bạn – Bác Triệu cũng theo dự án đó 1 năm rồi còn gì. Chẳng lẽ mày cướp trắng dự án đó của bác í

-Ai bảo cướp! Ai có năng lực hơn thì ng đó có quyền sở hữu mà! Tao đâu có ăn cướp của ai, tao bỏ tiền ra mua chứ bộ. Ai bảo bác í ngu, dám chọc tức tao!

-Ủây t khâm phục IQ của mày quá đi

Bon nó cứ đi và cứ nói chuyện cho đến khi vào lp. Còn bọn học ở trường thì ghen tỵ vs nó, nó chẳng những đk Vũ nhận làm ny con đk đi cùng Quỳnh nữa, thế là những lời bàn tán ra vào ko ngớt, đến khi nó vào lớp

-Hứ, con ranh con, hồ li tinh gồm vừa hôm nọ đk anh VŨ kiss xong h lại cong đk đi chung, nói chuyện đk vs Quỳnh nữa__ mấy con nhỏ trong lớp bàn tán xôn xao .

-Ha, tốc độ hóng của trường này chắc phủ sóng toàn cầu ơy! __nó nói rồi đi thẳng xuống chỗ ngồi và ko thấy chiếc bàn của mình đâu, chắc chắn là trò đùa của những đứa trong lớp. NÓ lắc đầu chán ngán “lũ ngu ngốc hazzz” rồi bước ra ngoài. Thường thì khi ai bị mất bàn thường hỏi những ng xung quanh rồi chạy loạn đi tìm rồi ngồi vào ghế khóc hay đại loại cái gì đấy.Nhưng nó thì khác nó chả buồn nhìn mọi ng cũng như chả muốn tìm bàn nữa, nó ung dung sách cặp đi ra ngoài vs suy nghĩ “mất cái bàn này thì ta thay cái bàn mới cho các ng xem, có gì mà phải tức, làm giảm vẻ đẹp của ta hà hà” (Sắc bị đối xử như thế lại còn cười đk ker chứ, mà phải nói năng ta cực kì lạc quan nha)

Nó đi ra ngoài, chả biết nên đi đâu, trường thì rộng mà nó lại ko có bản đồ. Bỗng Quỳnh gọi điện cho nó

-NÈ! Mày đang ở đâu đấy?

- Trong trường học? sao?

-Mày có thấy bọn nó đồn àm mày lên sao?

-Ừk biết rồi, trường này hóng nhanh thật đấy, bao h phải bảo bọn nó dạy áy chiêu ker bản he he

-Mày còn cười đk à? Thế rút cuộc chuyện m vs Vũ là thế nào? Sao bọn nó bảo m là ny cậu ta?

-Biết chết liền! Mà Vũ nào? t có quen đứa nào tên Vũ hả?

-Hot boy của trường mình mà! Đẹp trai vô đối luôn hà hà

-Đẹp? Liên quan cái gì đến tao! Đếch quan tâm! Thôi m next đi t đi hóng đây __nói xong nó tắt máy luôn. Đúng thật là đến h nó vẫn chưa biết tên cậu ta là gì, nên khi nói Vũ Vũ bố nó cũng chả biết ai. “biết làm gì, mệt cả ng”

Nó mở cặp ra lấy mấy thanh socola ăn, lúc chán ăn cái này là thích nhất. Mọi ng bảo nó lên bước tiếp, bỏ cái quá khứ đau khổ đi nhưng nó thì lại thích về vs Qk về vs những niềm vui lúc trc. LẦM sao bây h: bước tiếp đến tương lai hay dừng lại để ngắm cái quá khứ đã từng tươi đẹp. Nó cứ đi mà chẳng biết mình nên đi đâu nhưng nó chợt khựng lại khi thấy cảnh tượng kia

Một người con gái đang ngồi trên đùi chàng trai, ôm lấy cổ hân, còn hân thì ôm cái eo thon của cô

“thật là nực cười, thật là đáng khinh bỉ, trường học mà cũng có những cái như thế này sao?”

Nó đứng trên khuôn mặt chàng trai đó “ ko ko ko thể nào”, nó cố mở thật to mắt để nhìn vào đối phương “ha ha đúng là anh sao” nó cười chua xót. Người con tri đó chính là Hoàng Ngọc Tường, ng đã làm nó đau suốt thời gian qua

“anh bảo dù em có bỏ anh nhưng anh ko bao h yêu cô gái khác mà, ha ha ha thể mà cái quá khứ đó lại tái diễn haha anh giỏi thật đấy”

Bình thường có mấy ai thích xem những cảnh này đâu, cảnh ân ái giữa ný cũ và bạn gái mới của anh ta, nhưng nó cứ đứng đấy, đứng như để xác nhận lại. Mãi 1 lúc lâu sau, khi đã mỏi chân nó mới quay người đi. Nhưng trời ko chiều lòng người, nó vấp phải đá và ngã lún xuống, đôi kia nhìn ra. Lần này nó khá bối rối, quay mặt lại nhìn thì thấy ánh nhìn ko mấy thiện cảm của ng con gái con tên Tường kia thì dường như chỉ nhìn nó đứng 1s rồi lại công việc của mình. Nó đau, đau quá đi, tại sao hân lại ko nhận ra mình chứ? Tại sao nó lại hi vọng? Hi vọng nhiều để rồi lại thất vọng nhiều. Tường ko nhận ra nó, làm nó đau nhưng có lẽ đây là cách tốt nhất để nó dứt bỏ cậu ta ra khỏi trái tim mình. Nó đứng dậy chạy chạy chạy, cố chạy thật nhanh để quên hết cảnh tượng mà mình vừa nhìn thấy. NÓ buồn, nó khóc. Con ng ta luôn trải qua đau khổ mà và nó cũng đâu là trường hợp ngoại lệ!

Nó chạy và đã mệt, mà mệt thì phải nghỉ, nó kiếm cái ghế oy' ngồi xuống. May là từ cái lần trc sau khi tranh ghế vs tên người băng đó nó cho người để ghế ở khắp nơi trong vườn trường. Giữa trường có, cạnh bồn hoa có, dưới tán cây có, cạnh hồ có, ... Nói chung đặt khắp nơi trong trường.

Và biện pháp tốt nhất của nó lúc này là ngủ. Nó lôi cái tai nghe trong túi ra cắm vào cái galaxy của mình rồi ngã ng ra ghế “ngủ cho nó sướng, đếch thèm nghĩ nữa. Nó đang lim dim ngủ thì có tiếng kèn lá từ đâu đó phát ra, chồm dậy và nó đi đến nơi phát ra tiếng thổi (tai thính gớm, lại còn tính tò mò nữa). Đập lù lù vào mắt nó hiện h là tên người băng, 2 bạn này có duyên gớm, trốn tiết lúc nào là gặp nhau lúc đấy. Mà Tuấn là hội trưởng hội hs mà suốt ngày trốn tiết (hư hỏng thật). Nó đứng đấy nhìn cậu ta thổi kèn lá, lòng chợt nâng nân, những kí ức đau buồn cứ trôi đi hết. Bỗng cậu ta ngừng thổi, quay qua nhìn nó và nói 1 câu chuỗi cả củ

-Tiền!

Nó quay trái, ko có ai. Quay phải, ko có ai. Quay đằng sau, ko có ai. Rồi lại nhìn ra đằng trc, chỉ có nó và cậu ta. Nó bỗng lấy tay chỉ vào mình -Tôi ?

-KHùng! __lại nói 1 câu cực kì ngắn và nó cực kì ghét. Mặt vẫn ko biểu cảm, cậu vứt chiếc lá rồi quay đi, để lại cho nó dấu chấm hỏi to đùng.

Đúng thật là nó khùng hết cỡ rồi còn gì nữa, IQ cao vậy mà ko đoán ra ý cậu ta. “tiền” tức bắt nó trả tiền nghe nhạc vừa này, “khùng” biểu hiện của nó như vậy quá khùng còn gì nữa.

Nó tru môi lên,

-Xí tên hâm, cứ ra về ta đây, quý cái miệng đến vậy sao? Nói ra 1 câu đằng hoàng cũng đau miệng đến chết sao? Minh xui dã man, đi đâu cũng gặp người bệnh!

Nó lại nằm xuống ghế, cái ghế mà Tuấn vừa ngồi, và ngủ (ngon là đằng khác)

Trong lớp thì Vũ đang gào như điên

-thế rồi cuộc chúng mày tìm thấy con nhỏ đó chưa? Tìm 1 người trong cái trường bé tí tẹo tèo tèo này khó đến thế hả? ĐI tìm mau , ko tìm dk thì chúng mày đừng có nghĩ đến chuyện về lp!

Khi ra khỏi cửa lp bọn nó nói chuyện vs nhau

-Mẹ khỉ thật, tìm 1 ng cũng là cả 1 vấn đề đấy

-Đúng đó cậu ta có tài thì đi mà tìm, ko iết mặt , ko biết tên, mò kim đáy bể à

-Lại cò bảo trường mình nhỏ? nhỏ cái con khỉ, hơn 1000m2 đấy bố ẹ....

Trong lp chỉ còn 2 ng, là Thành và Vũ

-Chết tiệt! có mỗi 1 con nhỏ mà tìm cũng ko xong, lũ ăn hại __Vũ càu nhàu

-Sao lại đắc tội vs mày hả? Mày hành ng ta thế còn chưa đủ sao?

-Mẹ kiếp, đủ cái ì, con nhỏ đó dám chơi cả tao,tao phải cho nó biết tay, dám động vào thiếu gia đây hả, hừ hừ..

-Thế nghĩ ra cách nào trả thù chưa?

-Chưa! __Vũ tl 1 cách hồn nhiên nhất có thể

-Chưa? Chưa mà mày định tìm nó báo thù á? Sáng nay có ăn nhầm cái ì ko đấy? tao phát rồ lên vì mày mất thôi! Vs bọn con trai thì nhanh trí thế vậy mà h Uy Vũ uy chấn thiên hạ ko nghĩ ra cách trả đũa 1 con bé sao?

-UK thì cứ từ từ, đợi t nghĩ đã

-Thằng hâm, à quên bố của hâm

-Mày dám **** t hả thằng mất dạy kia?

-Ồ đây ko có ai, ko **** mày chẳng lẽ t tự nhận mình hâm à thằng điên.

-Thằng chết tiệt! hôm nay m chết mà ko có chỗ chôn đâu kol à __Vũ đứng dậy đuổu đánh thằng bạn

-KHoan! Khoan! Tao vừa nghĩ ra kế ầy này hà hà

Thế là 2 ông bạn to nhỏ vs nhau trong lớp

-Ha ha ha ha chơi vs t bao nhiêu năm, mày khôn ra dk chút ít rồi đấy ha ha __ Vũ cười nắc nẻ

-Hớ hớ, vốn dĩ t đã thông minh hơn mày mà. MÀY còn non lắm con ẹ hà hà.À sắp đến bữa tiệc đó rồi, đi chứ

-Đéo muốn đi nhưng có lẽ phải đi thôi, ông già bắt

-Uk hôm đấy t cũng đi, t sẽ đến nhà mày nhớ

Lại nói đến nó, ko ngủ dk, nó ngắt mấy cái lá định thổi nhưng ko biết thổi, ức chế quá đứng nói chuyện vs cây

-Mày thật là may mắn khi t ko có dao ở đây nhá. Tao mà có thì mày đã bị tao chém cho ko còn mảnh nào ọy', hứ ...(hâm thật nằng hết ng nói chuyện sao mà đi đôi co vs cái cây).

Nó mang tâm trạng ức chế về nhà.Đt rung

-Có chuyện ì? __là người trợ lí của nó (ba nó cho 2 anh em nó mỗi ng có 1 trợ lí)

-Thưa tutu thư ông chủ báo báo vs tiểu thư rằng tối mai sẽ có tiệc ở nhà tổng thống...

-Vì vậy ta phải đi. Ng biết tính ta rồi còn ì, ko đi đâu

-Nhưng ông chủ đã dặn tutu thư phải đi, có cả thiếu gia, đi để ông chủ giới thiệu vs mọi người ạ!

-UK biết rồi chiều mai ta sẽ về!

Nói xong nó cúp máy, chuẩn bị mang đồ ăn lên cho Vũ, dạo này cậu ta dơ chứng thích ăn trên phòng

Nó đặt khay đồ ăn xuống, cậu ko nói ì. Ăn rất ngon miệng, nó thấy lạ, hôm nay lại dơ chứng. Trong lòng cậu ta đang vui mà, sắp dk trả thù, tội ì ko ăn ngon ngủ kĩ hà hà, sắp dk xem trò vui oy'.

Sáng hôm sau nó gọi cậu dậy, ko để cho nó phải gọi lần thứ 3 (sao ko phải lần thứ 2) cậu dậy mà ko nói năng ì (sự phản kích vẫn còn trên người)

Lúc ăn sáng

-Hôm nay vẫn còn sớm mà chiều nay tôi lại phải đi dự tiệc vì vậy cậu hãy ra vườn hoa hái cho tôi 1 bó .Hoa trà Middlemist đổ vào đây

-Được __nói xong nó ra vườn hái hoa

-Tên hâm lại còn bắt mình đi hái hoa, mong nhà người có hoa ăn thịt, ăn luôn người đi, hứ

Cậu ta đang ở trên phòng quan sát từng cử tri của nó rồi buông ra 1 câu

-Thả ra!

Nó đi đi mãi mới đến chỗ có hoa, đang định cầm kéo ra cắt vào thì có tiếng động đằng sau lưng nó...ngày càng gần

Grừ...Grừ...

Nó quay lại ngay và đập vào mặt là 1 con chó béc giê to bự choảng. nó đơ ng trong giây lát. KO sợ trời, ko sợ đất nhưng sợ mỗi ma và chó. Nó “a” lên 1 tiếng rồi bỏ chạy. May là ở đây nhiều cây nên con chó mới khó bắt dk nó, ko thì nó chết rồi

-Ôi ko mình ko muốn chết dưới răng 1 con chó như thế này! MẸ ƠI ! Ba ƠI! Anh hai ƠI cứu con vs huhuhuhuhuhuhuh.....

Còn cậu ta đứng cạnh cửa sổ mà cười, cười ra nc mắt

-Hà hà hà nhìn cái kiểu chạy của cô ta kìa hà hà hà buồn cười quá đi hà hà

-Cậu chủ nhưng...lão quản gia định can ngăn

- Ha ha hako phải lo, con chó đó ko cần ng đâu ha ha nhìn cô ta kìa ha ha

Nó thì đang vật lộn vs cơn sợ hãi và co căng chạy, chẳng dám ngoảnh đầu nhìn lại

-Hic hic hic quay lại quay lại là chết, cứ chạy thẳng vậy

Thế là nó cứ chạy chạy cho đến khi đến khu vườn cây ăn quả. Bỗng nó chột như nhìn thấy vị cứu tinh : cây nhãn. Nó vội vã trèo lên cây ngay lập tức, ko thèm để ý đến í tứ của con gái ì hết, cứ thẳng mà trèo. Còn cậu dung ống nhòm nhìn nó chèo cây mà lăn ra đất cười, ôm bụng bò lăn lộn. KHi nó đã lên dk đến cây thì bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, con chó đã ở ngay dưới gốc cây. Thấy mình đã an toàn nó cúi đầu, lè lưỡi vs con chó

-Ê ê ê con chó ngu ... có giỏi thì trèo lên đây đấu vs t nè ha ha ha ha __nó cứ ngồi đó true tức con chó. Nhưng mãi mà con chó vẫn ko đi

10'

20'

30'

60'

NÓ ĐÓI

Từ sáng đến h đã ăn ì đâu, nhưng nó chột nghĩ mình đang ngồi trên cây nhãn thế là nó vật nhãn ăn luôn

Vũ sau 1 hồi lẩn lộn vs những tràng cười đã đứng dậy cầm ống nhòm nhìn, và thấy nó ăn

-Con nhỏ này cũng thông minh ra phết nhỉ. Nhưng chưa đủ đâu ha ha

Nó ngồi trên đó ko xuống dk, tức qua cứ hét ầm ĩ nên nhưng cậu ta đã dặn bọn người làm là đến trưa mới thả nó xuống. Thế là nó phải chịu đến trưa (thương quá ker)

Chiều tối, tất cả mọi người(nó+quỳnh+Việt anh+vũ+thành...) đều chuẩn bị cho bữa tiệc ở hà tổng thống. Nó trở về nhà thay quần áo chuẩn bị đi dự tiệc.

(ko biết mọi người đụng mặt nhau tì thế nào nhỉ he he)

7. Chương 7

*Nhà nó

-Ba à rốt cuộc là ì mà hôm nay ba bắt con đi thế? __nó ôm tay ba nũng nịu

-Có con gái xinh đẹp như thế này thì phải đem ra khoe chứ ha ha. Con gái bố là nhất!

-Hi hi hi bố thì cứ đề cao con quá, bố cũng là nhất he he

-Càng ngày tài nịnh của em càng lên level đấy! __ anh Bảo anh trai của nó đi ra. Vs 1 body cực chuẩn, khuôn mặt đẹp trai tựa ánh nắng ban mai, cộng thêm bộ đồ vest xanh da trời, trông anh như 1 ng mẫu tầm cỡ quốc tế vậy

-Oa anh của em đẹp trai quá đi mất thôi , em iu anh hai nhứt hehe

-Thôi mày vào thay đồ cho anh đi cái, sắp đến h oy‘

*NHà VŨ

-Bố nhanh nhanh cho con cái, như con gái ấy, từ nãy đến h chưa xong __Thành đang ở ngoài giục Vũ

-Con ngoan đã thế bố ở trong này thêm nửa tiếng nữa.

Vũ bước ra, trông mới rực rỡ làm sao, khuôn mặt đầy đặn, tuy da hơi “ko trắng” 1 tẹo, tẹo thôi nhưng trông menly kinh khủng, tai đeo 2 chiếc khuyên tai kim cương luôn lấp lánh, mũi iệng mấp máy cười. Tóc dk cắt hơi cao nhưng cực kì hợp vs khuôn mặt(ko lấy dk ảnh minh họa, tiếc quá, mà ng trên avata của mình là Bá Tuấn nha)

Còn đây lúc cậu cười trông thật dễ thương

Nhìn Vũ lúc này mọi người ko khỏi trầm trồ khen ngợi.

*Tại quán bar Davil

-Thôi cậu nên về ngay đi, ba cậu đang đợi đó __Đăng Trường là bạn thân cũng như là quản lí của Tuấn

-Về... về cái chốn ko có sự sống đó sao? Cậu khuyên tôi nên về chỗ đó sao? Chỗ đó có dành cho người ko? Hay toàn ác quỷ? Ha ha..._cậu cười khinh bỉ

-Về thôi chúng ta còn phải đi dự tiệc của tổng thống!

-KO phải ông ta là to nhất sao ? ko phải ông ta hơn cả tổng thống sao? Sao phải đi đến phủ tổng thống đó? Thật nực cười.

Cười cùng cậu cũng theo Trường về, thay quần áo ra, tuy ko cầu kì lắm nhưng nhìn cậu lúc nào cũng giống thiên thần cả

*Nhà nó

-Ba! Mẹ __nó bước từ cầu thang xuống, mọi người ngược mắt lên nhìn, ôi 1 thiên thần. Nó mặc 1 bộ váy màu trắng, cách điệu 2 phần dây đeo, 1 chiếc váy ngắn đến đùi non, từng dọc xoắn từ trên cổ kéo dài xuống tận thân váy, 1 cái nơ để chít eo, tôn lên đường cong quyến rũ trên cơ thể nó, 1 chiếc vòng cổ chữ thập, 1 đôi khuyên tai lấp lánh, những chiếc vòng tay kêu lóc lóc. Trông nó chẳng khác nào 1 nàng công chúa, à ko còn đẹp hơn cả công chúa í chứ, một nàng công chúa hiện đại, tươi trẻ, và vô cùng quyến rũ.

-Đi thôi! __ba nó nói khi cả nhà đã chuẩn bị xong –Ba biết mà mọi người sẽ thích con gái ba lả đây ha ha, con gái ba thông minh xinh đẹp thế này mà.

-Ba chỉ khen em thôi à, còn con nè __anh Bảo ra vẻ nũng nịu của trẻ con, trông hài thật

Gia đình nó hạnh phúc qua đi.

*Phủ tổng thống

-Cảm ơn ,cảm ơn mọi ng đã tới dự bữa tiệc nhỏ của tôi __tổng thống tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng vs khách

-Tôi có đến muộn ko hả ngài tổng thống __bố nó đã đi vào, mọi người dừng mọi hoạt động để quay ra nhìn, nhìn 1 con ng quá thông minh , quá thành đạt như ông rồi ko ai báo trc vs ai mọi người cùng “ồ” lên 1 tiếng to khi nhìn thấy 2 anh em nó đi vào

-Xin hỏi đây là? __tổng thống chỉ vào 2 anh em nó, mọi ng vẫn cứ gián mắt vào gia đình nó, như bị thôi miên vậy

-À hà hà đây là 2 đứa con của tôi, 2 đứa mau chào tổng thống đi

-Chào ngài tôi là Trịnh Đức Bảo, con trai của Trịnh Đức Thắng, rất vui đk gặp tổng thống __anh Bảo vô cùng tự nhiên bắt tay tổng thống

-Chào ngài, tôi là Trịnh Tutu Vy, thật vinh hạnh đk gặp tổng thống hi __nó nói thật nhẹ nhàng rồi còn nở 1 nụ cười mang tính sát thương là 200 %, làm chết tất cả đám con trai trong bữa tiệc, kể cả con trai ngài William, mới đi du học từ Pháp về

Nó lòi anh nó ra 1 góc

-Mệt quá đi sao bố lại lòi anh em mình đến cái bữa tiệc nhỏ bé này chứ?

-Nhỏ mồm thôi cưng! Ko phải là nhỏ bé đâu, toàn người có tầm cỡ thế giới cả đó, nhìn xem bên trái kia, tổng thống NGA Vladimir Putin đó, còn kia là con trai ngày William, tên Martin, kia nữa chủ tịch liên hợp quốc, là ng nc mình tên...kia nữa...

-Thôi thôi em xin hai, hai cho cái tai của em yên đi đk ko? Mệt quá đi thôi! Nhưng sao có mỗi bữa tiệc nhỏ mà mời toàn vị có địa vị thế anh?

-Nếu đk sự ủng hộ của bọn họ và phía kinh doanh lớn như chúng ta thì tổng thống khỏi phải nghĩ kế để lấy lại TRường Sa –Hoàng sa con ì

-Ha, tổng thống cũng khôn ra phết nhĩ ha ha

- Thôi vào đi đừng để ba đợi lâu!

Nó và anh đi vào, cả bọn con gái bám theo anh, nó cũng ko khá khẩm hơn ì, cả lũ con trai vây quanh, chết tiệt vì vậy nó chẳng muốn đi dự tiệc chút nào.

Ánh mắt mọi ng dời khỏi an hem nhà nó khi mà tập đoàn SK đi vào.Bước sau 1 ng đàn ông trung niên, là cậu con trai quý tử Uy Vũ, tuy đáng điệu đi trông cực kì ngông nghênh nhưng cậu vẫn cuốn hút cực kì.và cả Thành lịch lãm. KHi cậu đến anh nó mới thở nhẹ hơn “hơi may quá, ước ì có thêm mấy thằng như thế này nữa” anh nó vừa dứt lời thì cánh cửa lớn lại đk mở ra, lần này là Bá Tuấn, cậu đi vs Đăng Trường. hai ng bước vào tuy ko quá lộng lẫy xa hoa nhưng như vậy cũng đủ cho khối cô gái (nếu ko đk rèn luyện cần thận về kĩ năng”ứng phó khi gặp trai đẹp” từ bé).

Vũ và Tuấn bước vào, ánh mắt đều dừng trên nó vì nó quá ư nổi bật trong bữa tiệc này, nhưng mỗi ng là 1 ánh mắt khác sau, mỗi ng có 1 sắc thái, 1 cái hồn riêng (nhưng riêng Tuấn nó ko bao h đk thể hiện ra).

Lũ con gái h dk chia thành 3 phe rõ rệt (anh Bảo, Tuấn, Vũ), mỗi ng đều có 1 cách cư xử khác nhau. Anh Bảo thì nói chuyện vs con gái bằng 1 thái độ thờ ơ, phớt đời (anh em nhà này giống nhau). Vũ thì hồ hởi như chưa dk gặp gái đẹp bao h (quên chưa nói, ông này khá lẳng nhăng, thay ný như thay áo ấy). Còn Tuấn, ko nói cũng biết, con gái vs cậu chả là gì, bỏ qua mọi lời nói của họ ánh mắt cậu vẫn vô định, ko trả lời bất cứ ai.

Còn nó, đã ko chịu dk sự ngọt ngào và vây quanh của lũ con trai, nhân lúc mọi ng ko để ý, trốn ra ngoài ban công, và 1 ng đi theo nó

-Em đã xinh đẹp hơn trc nhiều rồi Vy Vy

Cái tên thân mật Vy Vy đã lâu ko có ai gọi nó lắm rồi, h tự dừng nghe lại, lòng nó lạ thấy xao xuyến,...phải đó chính là Tưởng...

Cậu ta ra ban công bắt chuyện vs Vy định “lối lại tình xưa”

-Trong 1 năm qua anh đã nhớ em nhiều lắm! Anh đau tim lắm Vy à. Hình bóng của em vẫn luôn ngự trị trong lòng anh. Anh xin lỗi nếu 1 năm trc anh đã sai, như g Vy à __hắn đưa tay chờ đợi nó –tha thứ và về bên anh nhé.

Đừng dao động, đừng dao động, mẹ chứ , mình đã bảo thế rồi mà nó vẫn ko nghe nó vẫn cứ dao động. Mà dao động thì cũng như trấn động, mà trấn động thì mặt đất rung chuyển, rung chuyển nên chân nó bước, bước đến gần chỗ cậu ta, tay đang định đặt lên tay cậu ta thì

-Tôi có làm phiền 2 ng ko? __1 giọng nói hơi ngọng vang lên, đó là Martin (ng nc ngoài nói dk tiếng Việt nhưng hơi ngọng là phải)

Nó và cậu ta quay ra mỗi ng 1 suy nghĩ

Tưởng: mẹ kiếp vào lúc nào ko vào lại vào đúng lúc này, phá hỏng chuyện của tao, thằng chó

Nó: mình lú lẫn quá, mình ko nên nhận lời cậu ta, chính cậu ta đã phản bội mình mà

-Ô ko sao ngài cứ tự nhiên! __nó lên tiếng phá vỡ sự im lặng- chúng tôi chỉ là bạn lâu ngày ko gặp, định hàn duyên thôi, ngài cứ tự nhiên.

-Tiểu thư đây là con gái của chủ tịch Trịnh, ngài Trịnh Đức Thắng, rất vui dk làm quen __Martin đưa tay ra làm quen

-Tôi là Tuyết Vy rất vui dk gặp ngài, xin hỏi ngài là __miệng nó vẫn hỏi, vẫn nở 1 nụ cười chết ng, ánh mắt vẫn nhìn đối phương nhưng tay nó ko hề đưa ra, ko hề có ý định đón lấy bàn tay kia.

Martin dường như thấy tay mình ở ngoài quá lâu, vội cho tay lên gỡ gỡ đầu, ra về ta đây dễ thương lém

-Ô, xin lỗi tôi đã quá vồ vập, tôi là Martin con trai thứ của ngài William

-Con trai ngài William sao, hân hạnh, hân hạnh __h đây chính nó lại là ng đưa tay ra, gia đình nó có máu mặt trong giới kinh doanh trên thế giới nhưng vẫn chưa thỏa lòng, còn muốn hơn nữa, vì vậy phải tạo mối quan hệ tốt vs các cường quốc. Martin thấy nó vậy ko khỏi tự hào vì là con của ngài tổng đốc, tịn tịn nắm lấy bàn tay nó.

Cuộc nói chuyện ko có kẻ thứ 3, Tưởng thấy toàn là nhân mặt máu mặt lên cũng ko dám lên tiếng

-Chúng ta vào thôi, ngài tổng thống sắp có lời phát biểu __nó khó chịu vs ánh mắt nhìn mình chằm chằm của Martin

Nó đi vào và đi đến gần chỗ của Vũ, cậu ta vẫn im lặng nhìn nó

“hà hà hà cô ta thích mình sao, vừa nãy thì nhìn mình chăm chú, h định tấn công trực diện sao ha ha, ko biết tutu thu nhà nào, ngu thật” __Vũ nghĩ thầm => ông mắc bệnh tự kỉ í mà.

Nó đến gần cậu vì lí do duy nhất là tránh tên Martin kia thôi, cậu là ng quen duy nhất của nó ở đây (anh nó mới đi ra ngoài)

Vũ thì thầm vs Thành

-Con bé kia thích tao đấy ha ha!

-.....

-Mày thấy sức hấp dẫn của tao chưa? T biết mà có khả năng chống đỡ.

-.....

-KO biết con nhỏ ở nhà t h đang làm gì nhỉ? chắc đang tức nổ đĩa ka ka

-.....

Vũ hích vào tay Thành

-Nghe về con nhỏ kia cũng xinh ra phết nhỉ

-Ko xinh!.....là cực kì xinh __Thành từ nãy đến giờ nghe, chỉ biết ngắm Vy, ko để ý gì xung quanh mãi đến lúc Vũ húych tay vào thì mới ứ ớ trả lời

-Vâng , hôm nay tôi rất cảm ơn các vị khách quý đã đến dự bữa tiệc nhỏ của tôi, tôi....._1 tràng dài của ngài tổng thống

“buồn ngủ, y như bài phát biểu của ông hiệu trưởng vậy” nó ngán ngẩm

.....

Sau 1 tràng phát biểu của tổng thống, cuối cùng MC cũng dk lên nói

-Dạ vâng! Xin kính chào các vị khách quý , bữa tiệc hôm nay có rất nhiều nam thanh nữ tú.Dạ vâng để ko khí cuộc hội ngộ thêm vui vẻ, chúng tôi đã làm 1 chương trình là “cặp tình nhân may mắn”, dạ vâng phần thưởng sẽ là đôi nhẫn kim cương này và chuyến du lịch Hawaii 3 ngày 2 đêm ạ, xin mời mọi ng, tất cả nam nữ ở đây đều dk tham gia ạ, xin mời....

Mọi ng dường như đang phấn khởi, nhưng vs 3 ng nghe về ko thiết (nó vũ tuấn)

-Dạ vâng thể lệ cuộc thi gồm 3 phần, mỗi phần chọn ra 1 đôi thắng cuộc.

Phần thi thứ nhất là:phần thi hiểu biết

Câu hỏi dành cho phái nam là

-Hao hậu thế giới bắt đầu từ cuộc thi áo ở Anh vào năm nào? Hãy cho biết trình độ hiểu biết của các bạn về hoa hậu nào....

Ko cần thời gian suy nghĩ Vũ phụt ran gay 1 câu mà ko co chủ định – 1951

Và đáp án đó chắc chắn là đúng ọy (mùa hoa hậu nào mà chả xem, ko biết mới lạ)

-Vâng đó là cậu tì chính xác ạ, xin chúc mừng cậu Uy Vũ, con trai chủ tịch Dương ạ,

Nó nghe thấy 2 chữ Uy Vũ đập vào tai, kí ức ùa về

“-Xí, dk nah Vũ hôn kìa,

-Mày là qh gì vs Vũ đấy, hot boy của trường mình í...”

Hóa ra là cậu ta

- Và h là câu hỏi cho các bạn nữ, dễ lắm, chỉ xem ai nhanh hơn thôi __tên MC mồm lại oang oang lên – Âu Cơ đã đẻ ra bao nhiêu trứng ạ?

“mẹ thằng MC, hỏi câu khôn như con chó, câu này thì mấy tiểu thư nc ngoài kia bít bằng niềm tin à, ôi tinh thần dân tộc kìa” nó nghĩ thầm rồi quay sang bọn tiểu thư VN

A: 10 trứng phải ko nhỉ?

B:Đâu 100 hay là 1000 chứ

C:Có khi là 10000 ấy chứ, nc mình có bao nhiêu dân mà

D: diên à để dk 1 thôi chứ mấy Âu Cơ là thánh đầu ,mà để lắm thế

“Ôi trời ơi! Ôi chúa ơi! Ôi thánh ơi! Ôi đức mẹ ơi! A men! Cho con cái sống đào lỗ chôn hết cái bọn ngu si này đi, ls VN mà cũng ko nắm rõ, ôi con chết vì shock mất thôi” nó ko thể chịu dk, nhắm mắt lại và lắc đầu

-A nhớ rồi! Nhớ ra rồi! Là 100 ta bảo 100 ha ha ha, ta vừa lên google sốt xong ha ha __ cuối cùng cũng có 1 con tinh anh nhảy cẫng lên vì vui sướng (đoán *** ì, ăn gian)

“MẸ cha cái lũ này, sao h vẫn chưa đến, dám ỉnh leo cây, vào đây thì tôi cho các cậu ăn giềng hết cả lũ, hứ...” nó bức xúc vì 2 đứa bạn thân vẫn chưa đến trong khi đã hẹn ở nhà nó, nhưng vừa nhắc đến tào tháo, tào tháo đã đến ngay

-Ôi ôi bà đi lâu chưa, đến oy‘ đây đến oy‘ đây __Quỳnh và Việt Anh hốt hải chạy vào – Tôi vừa nghe tình báo là có cuộc thi, tôi và cậu ta(chỉ tay sang phía Việt Anh) phải tới đây ngay đây!

-các ng định cho tôi leo cây hả? __giọng nói tức giận, ánh mắt hình viên đạn nhìn 2 đứa bạn thân.

-Ko phải, ko phải, vì cậu ta (chỉ tay sang Quỳnh) dám thách tôi chơi gunny để phân cao thấp. Nhưng có ng bảo ở đây cũng thi vì vậy chúng tôi phải lập tức phngs tới đây ngay đó

-Nào nhanh lên, phân thắng bại luôn đi __2 tụi nó nhanh chân chạy vào đám đông

-Nè nè đợi tôi vs, lại bỏ tôi à, 2 cái ng kia __nó gào thét trong vô vọng

Cuộc thi thứ 2: hoạt động

-Dạ vâng cuộc thi thứ 2 là thi uống nc à! Xem ai uống dk nhiều nc nhất nào!

Việt Anh dẫn đầu bọn con trai, Quỳnh dẫn đầu bọn con gái, và dk 1 vé đi

-Tôi thắng đấy

-Ko tôi thắng chứ

-Ko tôi mới là ng thắng, tôi xong trc ông

-Nhưng tôi uống nhiều nc hơn

-KO

-KO

Hzzzzz nản 2 cái ng này có thể cãi nhau cả ngày dk

Phần thi thứ 3: Tìm vật

Mọi ng nghe về háo hức vs phần thi này, tìm vật? tìm kim cương sao? Hay đá quý ? ha ha

-Thể lệ cuộc thi là(mẹ thắng MC cứ ra về mình biết hết, biết nhiều lắm) , nam bỏ vật ì đó của mình vào thùng A, nữ bỏ vào thùng B, rồi tráo đổi cho nhau, để kiểm vật mình thích. Cùng xem cặp nào trùng hợp nhé mọi người

Nó bước đến thả vào thùng cái đồng xèng của mình (vật mà nó lần đầu tiên trong đời nhặt dk -> hay mang theo) . Đag định sang phía thùng B để chọn thì bon con gái xô đẩy kinh quá, nó dừng lại, cầm 1 ly cocktail uống cho ddeen skhi mọ ng tản ra hết mới ung dung đi vào. Trong hộp còn 5 đồ vật và nó dừng lại trên 1 chiếc chìa khóa, khá cũ.

Còn cậu (Tuấn vì Vũ , V. Anh có quà rồi nên ko tham gia)Cậu nhìn vào hộp chẳng có tí hứng thú nào cả toàn đồ con gái như khuyên tai, vòng cổ ,nhẫn...nhưng cậu chợt dừng lại ở 1 đồng xèng, cậu cầm nó và đi về chỗ.

Và kết quả là chỉ có 1 cặp dk vé (nó và Tuấn), cả 2 khá bất ngờ, nhưng rồi cũng trở về trạng thái ban đầu ngay

Cuộc thi kết thúc vs 3 cặp thắng cuộc

-Vũ+ con bé nào đó

-V.Anh+ QUỳnh

-Nó +Tuấn

3 cặp vs 3 đôi nhẵn kim cương và 1 chuyến đi Hawaii

Bữa tiệc kết thúc nó quen thêm dk với khá nhiều nhân vật có máu mặt, nhưng nó phải chịu khổ là bao nhiêu ng xin sdt trong đó có cả Martin (nản) à quên còn cả tên đeo bám Hoàng Ngọc tưởng nữa.

Nó về nhà, nói chuyện vs gia đình 1 chút rồi kên đi ngủ, cũng muộn rồi nên nó ko muốn đến nhà Vũ nữa.Lâu rồi ko ở nhà, cảm giác vẫn ảm áp như ngày nào.

Sáng hôm sau, nó dậy sớm, nói là đến biệt thự như glaf đến nhà Vũ, nó vẫn phải gọi cậu ta dậy và làm đồ ăn sáng.từ khi nó phục vụ cậu, thực đơn của cậu đơn giản hẳn có khi chỉ có mỗi bánh mì trứng vs sữa.

Đang đi lên phòng thì ó nghe thấy bọn giúp việc bàn tán vs nhau

-K bít con nhỏ đó theo hầu dk bao lâu nữa

-Uk chắc sợ chết khiếp rồi

-Mà cậu chủ nhẵn tâm thật dám thả cả chó ra, lại còn bắt ng ta ngồi đến trưa nữa

- may mà con chó đó ko bao h cắn ng

Máu của nó đang sôi sục nhiệt độ cơ thể là bình thường. nó nghĩ đó là tai nạn thôi, ai dè... NÓ hung hổ bước lên phòng Vũ, cậu vẫn đang ngủ

-tên đầu gà đáng ghét, tôi cho cậu 1 cơ hội để biện minh, dám thả chó ra trêu tôi hả __mặt đằng đằng sát khí,mắt nhìn cậu chằm chằm, miệng ko ngừng rủa – Dk thôi tôi sẽ cho cậu biết thế nào là động đến tôi.

Nói xong nó chạy xuống nhà, chuẩn bị dụng cụ để “dìm” cậu

30’ sau công tác chuẩn bị thành công chỉ đợi con mồi sa bẫy

-Dậy đi tên đầu gà đáng ghét __nó hét lên nhưng cậu vẫn ngủ. Nó lấy cái lông chim cọ cọ vào chân cậu, cậu gãi rồi co chân lên. Nó vẫn ko tha tiếp tục lấy cái lông chim cọ vào mũi cậu

-Hắt...hắt...xì...__ Vũ ko chịu nổi bò dậy, mắt đảo xung quanh rồi bực tức đi xuống giường. Vừa đi dk vài bước thì

Uỳnh.....__ cậu ngã xõng xoài ra đất. Vì nền nhà cậu là nền nhà gỗ, tuy là loại gỗ ko trơn nhưng do nó bôi dầu nên...

NHìn cú ngã “giật mông gà” của cậu mà nó cười lấy cười để. Cậu đỏ mặt vì đau vì giận và còn vì “ngại” biowr cú ngã quá ư là đẹp mắt của mình. Cậu ko nói ì, dùng dùng bỏ vào nhà vệ sinh

Nó thì vẫn đứng đấy cười và như chờ đợi 1 tiếng ì đó

“A.....a.....A.....A.....A.....” cuối cùng cậu cũng hét lên

-Cái quái ì thế này?

Vy, nhỏ này “thâm” lắm í. Nó cho sữa rửa mặt vào lọ kem đánh răng, làm cậu vừa cho vào miệng thì lập tức phụt ngay ra, đang định lấy sữa tắm thì là đổ 1 lượng lớn kem đánh răng lên ng...lại còn...lại còn...ko có quần áo trong phong nữa (hic hic mai một bái con nè làm sư phụ)

-Ha ha cậu hét chi ì trong đấy vậy ha ha, trong đấy có ì vui ko ha ha

-MÀng quần áo ra cho ta và biến ngay ra khỏi phòng ta

-Ko! Sao tôi phải nghe chứ? __càng nói to tiến vs nó thì ko đời nào nó làm theo

-Mau!

-KO!

-Thế rốt cuộc cậu có đi ko?__ vẫn cái giọng ra lệnh

-Ko!

-Vậy tôi... sẽ đi ra!

-Ra đi! Nó nghĩ cậu chỉ đùa

Nhưng cậu đi ra thật, cậu đập cửa phong tắm đánh uỳnh cái rồi lao ra ngoài vs dáng vẻ nude

“a.....a.....a.....cậu cậu.....” nó hét lên rồi chạy biến

Mấy nhà hàng xóm cứ tưởng động đất

Mấy con quạ ko dám ở lại rủ nhau biến ngay.

Mấy ng giúp việc rùng mình, ko biết chuyện gì xảy ra!

=>> ôi ôi gây ông đập lưng ông.

8. Chương 8

-Tên....biến....thái...._nó vừa chạy xuống nhà vừa gằn lên từng chữ _ I...hate...you...

Nó biến ngay ra khỏi nhà Vũ, tâm trạng, đéch thêm đi học, nó lôi dt ra gọi cho 1 ng có trong danh bạ là Key. Và nó dk mọi ng trong thế giới đêm gọi là chị Linda

-Chị... chị Linda? _giọng nói của cậu có vẻ bất ngờ, bởi nó đã ra khỏi hội 1 năm rồi

-Uk! Đạo này nhóm thế nào? Vẫn ổn chứ nhóc?

-Dạ vẫn bình thường chị ạ. Mà chị về nc rồi sao? Sao ko báo cho em ra đón.

-Khỏi chị mà đang tâm trạng đây, đi xả stress thôi

-Bây h ạ?

-Ko dk?

-Dạ vs chị lúc nào cũng dk ạ, vs lại đạo này bọn nhóm Lê Hồng phong hơi ngông, em cũng đang định đi dạy dỗ lại chúng nó.

-Uk thế chuẩn bị đi, chị ngửa tay oy'... _nói xong nó cúp máy rồi phóng thẳng về nhà, thay quần áo...và đi ra là 1 cô gái cực bụi. Tóc màu hung đỏ (vừa dung thuốc xịt tóc xong) dk buộc cao rồi búi lên, mắt dk đánh màu khói tạo đuôi mắt rất dài(kiểu đánh giống của Ji Yeon), mặc 1 chiếc áo ba lỗ màu trắng có in hình đầu lâu đằng trc và sau, quần tụt, màu đen,rách tả tơi,tay phải đeo 1 chiếc vòng to bản cũng màu đen hiệu tista,tay trái thì có hàng đồng vòng đủ các loại, chạm vào nhau kêu leng keng , cổ thì là 1 chiếc vòng hình chữ thập, to dài đến tận bụng, tai đeo 2 đốm lửa và đi giày thể thao hiệu nike.

Nó ngông nghênh đi ra ngoài, lướt con xe BMW của mình đến bar Davil.

Trong lúc đó tâm trạng của Vũ cũng ko tốt, cậu cũng lôi Thành tới bar Davil.

-Key, mang anh 2 wines ra đây _Thành gọi Key

-Dạ anh Thành,_cậu cung kính

-Thế bao h mà định vào nhóm đây _Vũ lên tiếng

-Xin lỗi các anh, chị Linda về rồi, em vẫn sẽ theo chị ấy

-Nhỏ đó có cái quái gì mà mà trung thành như con *** thế, chỉ là 1 đứa con gái thôi mà _Vũ bức xúc, nhiều chuyện xảy ra khiến cậu nóng.

-Dạ em..._Key ko biết tl như thế nào –nhưng em vẫn sẽ theo chị ấy!

-Thôi mày đừng có làm khó thằng Key nữa __Thành ngăn khi thấy Vũ nhìn chăm chăm Key như muốn đập cho bở tức

-Thôi dk rồi thế mày cho tao gặp nhỏ đó xem, bực cả mình ra

-Vâng, chị ấy cũng về nc rồi, lát nữa anh sẽ gặp thôi

Nó đi vào bar, đang đi thì đập phải 1 thằng

-Mày ko có mắt hả oắt con! __thằng con trai lớn tiếng, ngẩng đầu lên thì thấy 1 cô gái cực kì xinh đẹp nên thay đổi thái độ ngay

- A ha, cô em đẹp đấy, đi cùng anh thì anh tha cho

-Biến đi đồ rác rưởi! __giọng nó lạnh tanh

-Ha ha chẳng quá nhỉ, anh ko tránh đó thì làm ì dk nào ha ha __tên đó vẫn lớn vồn trc mặt nó, mãi ko đi

Nó ngẩng đầu lên (vì tên này khá là cao, phải trên 1m8), cười 1 nụ cười đúng chất ác quỷ

-KO đi hả? hi...vậy...chết đi __nó đấm 1 phát vào bụng hấn rồi lấy thế đập mấy phát vào lưng và mặt hấn, khiến hấn ko kịp trở tay ngã ra đất

-Đụng vào tao là ko tốt đâu thằng ngu ạ! __ nó nói rồi giẫm lên người hấn và đi thẳng

-Chị Linda!__ Key từ đâu chạy ra

-Mang cho chị Barcadi

-Hi, chị vẫn ko thay đổi, vẫn thích uống loại cocktail đó. Mà chị ko đi cùng chị Ella cả anh Kô sao? À hôm nọ chị va anh Kô đến đây đúng ko ạ? Em nghe bọn nó bảo thế

- Lắm mồm lên từ khi nào thế Key!

Chị đang bực, gọi thằng Zin thằng Rây,Ki và thêm mấy đứa trong nhóm đi giải quyết bọn nó

-Dạ chị.(nó có hơn tuổi bọn này đâu, hơn có mấy tháng nhưng vì nể nên tụi nó mới gọi thế)

Cậu gại cho Zin, Rây,Ki (3 thằng đàn em trung thành nhất của nó, cũng là 3 ng có tầm ảnh hưởng khá lớn trong nhóm, cũng đẹp trai, nhưng ko bằng Vũ, và Tuấn, đánh nhau giỏi)

-“Thiên thần bóng đêm” (chính nó) đã trở về!

Uống xong ly cocktail, nó cùng bọn đàn em đến trường Lê Hồng Phong.

-Bọn nó kia chị __Key chỉ vào 1 nhóm đang từ trong trường đi ra.

Bọn chúng ngông nghênh nhìn nó

-Ha ha đây chẳng phải là “đại ca” Key của nhóm devil sao? Ha ha tới trường tìm tôi làm ì? Ủay có con gái đi nữa sao? Sợ ko đánh dk tụi này nên dẫn con gái đến à hà hà __bọn chúng cười

-Bọn này vẫn chưa nén mùi của thần chết nên vẫn to mồm đây mà, hôm nay ông sẽ giải quyết hết bọn mày __Zin nóng nẩy định xông lên nhưng Vy cản.

-Bọn này vẫn chưa nén mùi của thần chết nên vẫn to mồm đây mà, hôm nay ông sẽ giải quyết hết bọn mày __Zin nóng nẩy định xông lên nhưng Vy cản.

-Để ta, hi __nó nở nụ cười sát thương lớn

Tên đàn anh của bọn kia đi lên gần chỗ nó, nhìn kĩ khuôn mặt rồi phọt ra 1 câu

-Cô em đây xinh nhỉ, đi chơi vs anh thì anh đây tha cho

-Thằng chó này mày... dám... bố chôn sống cả nhà mày bh đấy __Zin vẫn quá kích, nó đưa tay ra cản ZIn lại

-Zin, muốn ăn đòn như thằng kia phải ko! __nó lạnh lùng nói

-Nhưng mà...__đường như cậu vẫn chưa hết tức nhưng rồi cũng chịu lùi xuống -Thằng chó mày đợi đấy

Bàn tay dơ bẩn của hắn chưa kịp chạm vào khuôn mặt của Vy thì bị nó bẻ dựng ra đằng sau

-Lại có kẻ ngu si muốn đụng vào ng chị mày hả?

Nó bẻ tay hắn rồi đập cho hắn phải quỳ xuống, tên đó có chống cự lại nhưng k thể, vẫn bị nó đè ép. Những tên còn lại cũng xông lên.

-Để tao giúp Linda! __Ki định ra tay nhưng lại bị Key ngăn lại

-Chị í mún 1 mình, chúng mày muốn chết hả?

Nó tiếp tục trận đánh, vs nó đánh mà ko ra máu thì ko dk gọi là đánh, đặc biệt hôm nay nó còn đang tức, bọn trường LHP cứ gọi là đồ hàng loạt, hôm nay phải 80% kẻ vào viện 1 tháng.

Kết thúc trận đấu, nó thắng vẻ vang.

-Chị, đi tăng tiếp chứ __ Rây hỏi nó

-Ko, đua đi! __nó vẫn chưa hết bực- Gọi cho cả Ella và Kô nữa!

Nó đến đường đua,có cả Bá Tuấn nhưng nó ko nhận ra vì đội mũ bảo hiểm

Nó đua, nó vs Tuấn dẫn đầu, 2 ng đang cố gắng về đích.No nhìn sang “tên này là ai nhỉ? cũng khá phét đó, nhưng ta sẽ ko để thua đâu”. Nó tăng tốc vượt lên, nhưng Tuấn cũng tăng tốc, đường đua đang vô cùng hồi hộp, tiếng cổ vũ vang trời...

Bỗng có 1 chiếc xe khác lao ra, nó giật mình, Tuấn phanh gấp để chuyển hướng, nhưng chiếc xe đó cứ như nhằm vào cậu, làm cậu ngã xe, sây xác tay, và nó phóng lên rồi về đích dưới sự phấn khích của mọi ng.

Từ sau đêm đó, tin đồn bắt đầu lan nhanh

“thiên thần bóng đêm đã trở lại”.

Ngày hôm sau, nó lại đến nhà Vũ, thời gian làm việc vẫn chưa hết, nó đã sả stress nên cảm thấy đỡ hơn nhiều hôm qua.

Nó vào phòng gọi cậu dậy như mọi hôm.

-Dậy đi tên đầu gà đáng nguyên rửa! __nó hét lên rồi đập vào giường cậu.

Ko dậy.

Nó tức giận đem cái gậy đánh gôn trong phòng cậu ra đập bỏ cái chuông báo động. nghe thấy Vũ ngồi phất dậy lao xuống giường, vẫn như lần trc cậu tuongr thật

-Cháy ...cháy ...cháy...mau..._hoảng, cậu nhìn chuông báo động đang reo rồi nhìn nó. Nhưng hình như còn chưa nhận ra điều ì cậu còn..

-Cháy! Chạy mau __Vũ nắm lấy tay Vy rồi lúi ra khỏi phòng.Khi chạy đến tận vườn hoa sau nhà cậu mới dừng lại, thở dốc. Nó tròn mắt nhìn cậu rồi nhìn xuống bàn tay đann nắm chặt lấy tay mình, Vũ nhìn và bỏ ran gay

-Ha ha ha ha ha ha..._nó cười như 1 ng mới từ Châu Quỷ về -Ha ha cậu bị điên hả? __nó lấy tay sờ lên trán cậu

-Sao? __dường như vẫn chưa hiểu chuyện ì đang xảy ra, mặt cậu vẫn đơ ra

-Nhìn lại cậu xem!

Đầu tóc bù dừ, quần áo sộc sệch (may ông này ko nude đi ngủ, ko thì... tội lỗi, tội lỗi)

-Cậu chủ có chuyệ ì vậy ạ? __quần gia bước đến và hỏi cậu, có mấy cô giúp việc cũng nén cười trông rõ ngộ. Đến h cậu mới có vẻ hiểu ra chuyện liền tức tối và cau có vs đám giúp việc

-Chuyện chuyện cái đầu các người í! Còn ko mau đi làm việc đi! Biến!

Tất cả mọi ng sợ sệt đi vào nhà

-Dễ thương ghê! __Nó nói 1 câu vu vơ, nhỏ này hanh giận mà cũng nhanh quên lắm í

Cậu thì cứ trở mặt nhìn nó

-thôi tôi đi làm việc đây ha ha __nó quay ng bước đi. Từ trc tới h , bao cô gái khen cậu là đẹp trai, handsome, manly, chất..nhưng chưa ai dám bảo cậu dễ thương cả. Cậu mà dễ thương sao? Mọi ng sợ như sợ cộp ầy chứ, nó lại còn khen cậu trong hoàn cảnh này nữa

-Ha, con nhỏ này thần kinh thật rồi, chắc chắc.. __cậu tặc lưỡi rồi đi vào nhà

-Đây, đồ ăn sáng đây, đủ 10 món nhá, ăn nhanh lên còn đi học nữa, hôm nào cũng đi muộn mà k biết ngại. __nó nói như mẹ cậu

-Cần nhằn vừa thôi, cứ như vợ tôi chẳng bằng, hà hà, hay muốn làm thật hà hà...

-Hứ, có cho thêm tiền cũng ko them, cho cậu ê sắc ế lè lè __nó lè lưỡi rồi chạy biến đi học

-Ko muốn sao? Thật là, hà hà.. __cậu cười rồi ăn nốt bữa sáng

Đến trường, Quỳnh và V.Anh gặp nó thì cứ như vừa bắt dk vàng

-Ô hô hôm qua mày “tái xuất giang hồ”oy‘ hả?, hay ghê

-Đúng, như thế là đúng, mình chủ võ lâm đã quay về rồi, ha ha, thế giới đêm vui oy‘, vui oy‘ ha ha__ V.Anh nhảy cẫng lên như con khỉ

-Thôi đi chúng mày,t ko mê __nó tỏ ra phớt lờ

-Mày có bí mày đi thì nhóm devil chán như thế nào ko hả, đặc biệt là thằng Key, nó nắn lắm, nhưng hôm qua thấy mày về thì sung sướng ra mặt

-Uk thích thì tối nay đi bar t khao, dk chưa mấy ông bà

-Uk uk dk, tụi nó sẽ vui lém đây ha ha

-Trẻ con!

-Cái gì? Mày nói gì? Ranh con! __cả 2 đứa đồng thanh

-Càng ngày t càng thấy tụi mày hợp nhau đấy

-Hợp á? Thôi đi t mới cậu ta mị hợp á? __Cả 2 lại đồng thanh

-Phải. Đó, đó! Thôi mệt vs chúng mày quá tao đi vào lp trc đây

-Ê con ranh giải thích cái đã__ Quỳnh gọi theo nhưng nó ko buồn tl

Nó vừa vào dk 1 lúc thì 1 đám con gái hùng hổ đi vào

-Con nhỏ Tuyết Vy hôm nay đi hc chưa hả? __1 con nhỏ tóc vàng vào hỏi

-Sao? Tìm tôi có việc chi! __nó ngẩng mặt lên nhìn tụi kia

-Đi theo bọn tao! Mau! __con nhỏ ra lệnh

Nó cười rồi đi theo

-Được!

Bọn nhỏ daanxnos lên sân thượng

-Mày có quan hệ như thế nào vs anh Vũ của bọn tao hả

-Anh Vũ? À hà hà, là đầu gà chứ í, hết chuyện này lại đến chuyện kia, mệt quá đi mất thôi

-Mày.. mày dám.. __con nhỏ tức giận

-Thế rốt cuộc mày có định thôi bám đuôi anh Vũ nữa ko?

-Bám? Hồi nào? Chính cậu ta bám tôi mới đúng đó, vớ vẩn.

-Cái gì? Vớ vẩn, đk anh ấy hôn lại còn nói như thế, mày muốn chết phải ko hả, con ranh. Hôm nay mày chết vs tụi tao __con nhỏ hung hăng định tát vào mặt nó. Cái tát chỉ còn cách khuôn mặt xinh đẹp của nó 1cm thì...

-Ồn quá! __1 giọng nói trầm ấm vang lên, 1 dáng ng cao ráo, mái tóc hơi vàng, bông bênh trong gió đi ra, thật đẹp

-Các cô...đang...làm gì vậy? __cậu nhìn tay nhỏ kia, nhỏ chột dạ liền bỏ ay xuống ngay

-Ko có, tụi em chưa có làm gì nó đâu (nói ngu vật) h tụi em xuống đây hội trưởng ạ hi hi__ lữ con gái dung ánh mắt hnhf viên đạn nhìn nó rồi thì thào vào tai nó

-Hôm nay mày may đấy!

-Ha, may sao? __nó lẩm bẩm, rồi cười và quay sang cái tên vừa lên tiếng

-Ê ths, ng băng mà cũng có hứng giúp ng sao hà hà

-Tôi ko giúp cô! Tôi chỉ làm bốn phận của mình

-Bốn phận? ha ha đúng rồi hội trưởng mà, nhưng nói gì thì nói cũng cảm ơn nhá __nó cười dễ thương nhìn cậu, rồi chột nhìn xuống cánh tay bị bó bột của cậu, thắc mắc

-Sao vậy?

- Ko phải việc của cô!

Nó thuộc dạng may mắn đấy khi đk cậu tl, chứ bình thường cậu ko tl ai trừ khi cần thiết. Bỗng nó chột nhớ đến tối hôm qua khi nó đua xe, 1 ng tên Ren(tên trong thế giới đêm của cậu) cũng bị thương y như cậu và hơn hết đáng ng là giống nhau

-Cậu..là ng tối qua... bị thương? __nó nhìn chằm chằm vào cậu. Cậu chột nhìn lại nó, nó giật mình, biết mình nói nhầm nên vội cựa chấy

-A ha ha ko có gì đâu tôi nhầm ng í mà ha ha, tôi thấy cậu giống ng nhện í mà ha ha

Về nhà Vũ, nó thấy có 1 ng phụ nữ khá xinh đẹp và trẻ trung, cái vẻ đẹp sắc sảo, trông rất quý phái

-Ai đấy? xinh nhỉ? __nó tròn mắt nhìn ng đàn bà đó và quay sang hỏi ng giúp việc bên cạnh

-Nhỏ mồm thôi, bà chủ đó

-Bà chủ hà hà xinh thật, thảo nào cậu ta đẹp trai, giống mẹ mà

Vũ bước xuống nhà

-Mẹ về rồi sao? H biết về nhà rồi cơ đấy

-Mẹ vừa xem kết quả học tập của con. Quá kém! Mà năm sau thi đại học rồi. Nếu ko vào đk trường quốc gia thì cứ liệu ma đi du học đi

-Ko!Ko thích!ko đi!

-Vậy hãy cố học mà vào trường W đi. Suốt ngày lông bông ngoài đường, ko chịu học hành gì cả. Làm sao mà mai sau thừa kế đk đây.

-Kệ con! KO cho thừa kế thì thôi thôi , hứ

-Mẹ sẽ thê gia sư cho con

-Ko cần!

-Tôi! Tôi có thể làm gia sư! __nó hói to khi 2 mẹ con nhà Vũ đang nói chuyện, mọi ng quay vào nhìn nó hết cả loạt như ng ngoài hành tinh vậy

-Sao? Sao vậy? Tôi có thể làm thật mà

“ha ha lại đk tìn nữa, tội chi ko làm ha ha, làm thui làm thui” __nó nghĩ

-Cô...có khả năng? __mẹ VŨ nghi ngờ hỏi

-Vâng có thể, năm ngoái cháu đi du học bên Mỹ, dù c hỉ 1 năm nhưng cháu cũng đã có bằng Harvard oy' đó, còn nói về các cuộc thi thì giấy khen của cháu có hàng đống, nhiều đến mức có thể làm giấy vệ sinh nữa ker

-Cái gì? __mẹ nó nhăn mặt, làm sao mà để chon ng ăn nói sắc láo lại còn là thường dân như thế này dạy con mình dk

-Cô ko có tư cách dạy con tôi! __mẹ cậu dần từng chữ

-Why? __nó nhăn mặt, ko hiểu, nó giỏi thể cơ mà

-Cô ko cùng đẳng cấp vs nó

-Hứ, bà nghĩ bà là ai chứ? kO cùng đẳng cấp sao? NŨc cười, thế bà muốn gì đây? __ nó bức xúc, nó ghét nhất là bị ng ta khinh thường và hiểu lầm

Bọn giúp việc thấy vậy lo lắng cho nó

-Này cô nói cái gì vậy hả? đừng có đắc tội vs bà chủ, bà ta sẽ ko để yên đâu

Mọi khi nó hỗn vs cậu chủ bọn họ còn ko nói gì vì tính cậu chủ vốn hờn hợt nhưng đây là bà chủ, ng luôn khắt khe, khó tính

Mẹ cậu nhìn nó rồi nói

-Hạ dân!

Cục tức đã lên đến đầu, đúng là 2 mẹ con giống nhau, chỉ thích làm nó tức điên lên thôi

-Bà già kia, nói mì, muốn chết phải ko. Tôi nói cho bà biết TÔI KHINH BÀ. Thật ngu xuẩn lại còn ra vẻ ta đây, hứ,

-Đuổi việc cô ta đi __bà ra lệnh

-Xí, bà già độc đoán (hic vừa nãy vừa k hen bà ta xinh đẹp trẻ trung mà h lại gọi ng ta là bà già, con này thay đổi nhanh như chong chóng vậy), đây đếch thêm

-Lời nói bần tiện y như con ng __bà nói rồi định đi lên phòng

-Chết tiệt! Bà bảo ai đẩy con mụ ghẻ lở hắc lào, lang ben đầy ng kia __nó hét lên

-Lôi cô ta ra ngoài

-Khoan đã! __Vũ cười từ nãy đến h mới lên tiếng. Mẹ cậu từ bé đến h độc đoán, khinh ngm nay lại bị ng làm ****, nghe vậy cậu thấy rất vui

-Mẹ muốn con học mà, con sẽ học nếu cô ta làm gia sư.

-Ko dk! __mẹ cậu nói 1 câu ngắn gọn nhưng đầy uy nghiêm

-KO dk thì cũng đừng hòng con ra nc ngoài. Đừng có lấy cái cố sinh ra tôi mà ép buộc. Tôi ko nghe đâu

-Con... __tức tím mặt rồi cũng bình tĩnh lại nhay (ng từng trải có khác)

-Thôi dk oy'! Cho cô ta thử dạy nhưng nếu con ko tiến bộ thì phải theo mẹ đi du học đó

-Thôi đi, hs tôi dạy chỉ có giỏi trở lên thôi hứ __nó nói xen vào

Khi mẹ cậu đã đi lên ,Vũ quay sang hỏi nó

-Cậu học giỏi thật chứ?

-Tất nhiên __nó vênh mặt lên trời – Tôi giỏi nên mới vào dk trường này chứ ha ha

-Thật ko? __Vẫn nghi ngờ

-Cậu...ngu...bù kiếp trc hả? Hối ngu thế, đã bảo tôi học rất giỏi rồi mà, giỏi nên mới vào dk trường đó mà, sao mà ngu thế. Nghi ngờ thì đừng có học ! Tên đầu gà đáng ghét. Đúng thật là tôi phải dạy dỗ cậu lại từ đầu thôi

-Ngu học! __giống mẹ, cậu phun ra 1 câu rồi quay đi

NÓ shock, nói lắp bắp

-Ngu...ngu...ngu học. Tên đầu gà chết toi giấy đành ạch kia, bảo ai ngu hả? Cái đồ não phẳng, à quên ko có não í, đầu mi chứa toàn tạp chất thôi, hứ,đầu gà, đầu gà, đầu gà ker mờ... nó hét lên, nói luôn mồm như chưa bao h dk nói.

9. Chương 9

Sáng hôm sau, Vũ dậy sớm(à ko phải cậu dậy sớm mà là nó dậy muộn),

-Hôm nay ko gọi mình dậy sao? Dám quên chức trách, chết tiệt. hứ, xem cậu đang làm ì nào

Vũ vsen xong rồi xuống phòng nó xem

Vẫn như mọi lần, cậu ko bao h dùng tay mở cửa, mà dùng chân. Cậu đạp cửa đánh uỳnh cái rồi đi vào. Nó vẫn đang ngủ

-H vẫn còn ngủ sao con mèo lười, nhỏ khùng, dậy mau. Dậy chuẩn bị bữa sáng cho tôi mau! __cậu hét và lấy chân đạp đạp vào giường nó (bố này định trả thù đây mà)

Đang định kéo chăn ra thì cậu bắt giác nhìn chăm chăm vào nó. Một khuôn mặt thật xinh đẹp. Một làn da trắng mịn màng, đôi lông mi dài, chiếc môi nhỏ nhắn xinh xắn như 2 cánh hoa đào, chiếc mũi cao, thanh tú. Nó chung là 1 khuôn mặt của thiên thần, 1 vẻ đẹp mà bấy lâu nay cậu ko nhận ra. Cánh tay cậu bắt giác dừng lại trên khuôn mặt thanh thoát đó, nhưng nó chợt cứ động, cậu dừng ngay hành động lại, và làm dáng y như 1 con khỉ(chả là cậu giật mình, thế là 2 tay giơ cao lên về 1 bên, còn 1 chân thì co lên như đang tránh hủi vậy). Nó cựa ng

-Ukm ukm,hai à, để em ngủ thêm tí tẹo tèo nữa đi. (con nè mắc chứng hoang tưởng lúc mới ngủ dậy í mà, sáng nào cũng tưởng anh trai đến gọi dậy). Vũ từ từ hạ chân, hạ tay xuống, cứ như sợ nó ăn thịt chẳng bằng rồi lại đứng nhìn nó,

-Chắc, chắc, con gái con đũa mà cái dáng điệu ngủ lại có thể xấu thế này hử?

-Anh à, ngủ chung đi__ nó ngái ngủ nói

-Há hả hử __cậu giật mình

Chưa kịp để cậu hiểu ra chuyện ì thì nó đã kéo cổ cậu lôi xuống giường, cạnh nó.

-Ukm ukm bỏ ra, con nhỏ chết toi kia __cậu hét trong vô vọng khi nó ko chịu bỏ cậu ra mà càng ôm chặt cổ cậu hơn

-Ngạt thở rồi! Bỏ ra , bỏ ra __cậu vẫn giãy đành ạch như con cá đang n ằm trên thớt.Tại nửa ng cậu thì ở trên giường còn nửa ng thì dưới đất, lại còn bị nó ôm chặt lấy cổ , ko thở dk nữa.

Mặt cậu đỏ lựng lên vì ngại cổ thoát khỏi cái tình trạng dở khóc dở cười đó rồi mau chóng “cuốn gói” khỏi “hang cọt” ngay (khỉ thật dám gọi phòng nó là hang cọt, nó mà biết thì... “Tôi sẽ bẻ hết răng cậu”-“à quên gà có răng ko í nhỉ”).

Trường học

-Con nhỏ này, lần trc gặp may khi dk anh Tuấn giúp, còn lần này thì may toi rồi con ạ __bọn con gái lần trc tìm đánh nó, lần này lại tiếp tục

Vẫn cái mặt mọi khi:thản nhiên như ko có chuyện ì

-Định làm ì thì làm luôn đi, nói nhiều quá, điếc hết cả tai! __nó nói rồi lấy tay ngoáy ngoáy tai rồi lại còn để nên trc mặt và –Phù , gió thổi tóc em bay nhưng lần này là cái khác bay...

-Con nhỏ tao ày 1 cơ hội nữa, quỳ xuống rồi thề là ko bao h bám anh Vũ nữa thì tụi tao tha cho.

-Anh anh cái con khỉ. Cậu ta hơn tuổi các người sao mà cứ gọi là anh, ngứa tai

-Mày dám nói anh Vũ của tụi tao thế hả? xông lên chúng mày __cả bọn đang nhao nhao như 1 tổ ông bò vẽ lên thì

-Có ì vui vậy? __1 giọng nói khá quen, nó quay ra, đúng là Vũ, ôi số hên gớm

-Anh Vũ! __bọn kia đơ mặt ra rồi đồng thanh.

Vũ nhìn thấy khuôn mặt nó thì thoáng ngạc nhiên

-Các ng đang chơi ì vậy? Ta chơi cùng nhá __Vũ tỏ vẻ hứng thú vs chuyện này (bố này toàn thế, cứ thích dí mũi vào truyện của ng khác)

-Anh Vũ, tụi em đang sử con nhỏ dám bám đuôi anh ạ __con nhỏ cầm đầu chỉ vào Vy, hất cằm lên đắc í. Nó thì từ nãy đến h nhìn mà nản

-Có chuyện vậy sao? __Vũ tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng rồi khuôn mặt bỗng lạnh tanh, đầy mùi sát khí – Các ng định làm ì bạn gái tôi?

Cả lũ trợn tròn mắt, há hốc mồm, cả Thành và Vy cũng ko tránh khỏi shock

-Biết rồi thì biến đi!

Lũ con gái tản hết đi, còn lại 3 ng, Vy vẫy vẫy tay cho Vũ, cậu ta tiến lại chỗ nó

Bốp...bốp...bốp, nó lấy tay đập vào đầu cậu mấy cái

-Hết việc rồi hả mà dám lôi tui ra làm trò đùa, tên đầu gà đáng chết, về nhà tui sẽ dạy dỗ lại cậu cho coi__ nó để lại cái nhìn hình viên đạn cho Vũ trc khi đi

-Ha ha mày mới tuyển thêm vợ sao hả Vũ? __Thành

- Cái đồ thuốc là kém chất lượng, có giáp ngay đi ko hử? __Vũ ko tl câu hỏi của Thành mà chỉ vào điều thuốc cậu đang hút

-Chiết tiết! Chết bầm! Chết giã! Chết toi! Chết cha! Chết mẹ... chết hết cả tin xư cha nhà cậu ta đi, dám đụng vô ta hả __nó vừa đi vừa nghiêng răng, nghiêng lợi rửa Vũ

-Ngứa tai quá. Mày có thấy ngứa ko hả Thành? __Vũ hỏi Thành khi đang ở trong lớp

-Cái đồ bẩn, tắm *** chùi rửa tai

-Thằng óc bò kia mày bảo ì đấy hả __Vũ hăng máu, nhảy lên, vênh mặt vs Thành

-Mày bảo ai đấy hả thằng nào gà __Thành cung ko chui thua, cũng vênh mặt lên

-Thôi con lạy 2 bố! __Có 1 thằng từ đâu chạy vào ngăn, ko thì sập bàn sập ghế đến lơi

-Bố phang ày 1 trận bây h đấy! __Cả 2 thằng cùng đồng thanh – Muốn chết hả? Nhãi con!

- Ai ày bắt chiếc tao!

-Cụ mày thềm vào bắt chiếc mày, có mày leo t thì có !

Cả 2 vẫn ko ai chịu nhường ai, vênh cổ lên (thành hươu cao cổ đến nơi đấy mấy bố), h thì ko thằng nào dám ho he vào, ăn đập thì chết. 2 tụi nó cứ găm gè nhau cho đến lúc thầy vào và đập bàn xuống “mấy đứa có chụi thôi ko” .ông này khổ, quản hs nhưng vẫn phải xem thái độ học sinh như thế nào, ko thì nghỉ hưu sớm hoặc là đi gặp các cụ sớm, xuống âm phủ uống trà, bàn đạo vs gièm vương mất thôi.

Nó về nhà, nó ngồi đọc sách trong phòng nhà Vũ, đúng lúc cậu ta đi vào

-này, làm ỉ đấy

-Ỉ là ỉ. Ta đang đọc sách, trò cứ tự nhiên (đây là nhà của cậu tội ỉ mà ko tự nhiên)

-trò? Cậu... đang làm cái quái ỉ thế _Vũ bực bội- – Thôi dk oy, chúng ta sẽ học luôn vậy. tôi đang định “bế quan tu luyện” chút thì cậu tới làm phiền.

-KHùng! _cậu ta đang định ra ngoài thì bị nó lôi xềnh xệch vào.

-Vào đây nào học trò cưng! Ta sẽ truyền đạt kiến thức thâm túy của ta cho trò

-Cái khi ỉ? Bỏ ra _ cậu đang cố giỡn giữa khi bị nó lôi vào

2 ng ngồi xuống bàn định học thì Vũ cứ nhìn chăm chăm nó

-What? Có vấn đề ỉ à?

-Cậu... có ...biết ...mình ...đang làm ỉ ko?

-Làm ỉ là làm ỉ, tất nhiên là đây học , thôi nào học nhanh lên.

Trc thái độ của Vũ, nó bực mình

-Tôi chưa thấy cái loại nào như cậu. Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, thê sroots cuộ có định học hay ko?

-Muốn chết phải ko con nhỏ khùng này? Có tin tôi bóp chết cậu như con muỗi này ko (vừa bóp dk xong).
Đừng có dk voi mà đòi 2 bà trưng nhá

- Đừng học nữa, tối cũng đừng ăn luôn. Ngồi trong phòng mà suy nghĩ đi _nó hét lên rồi bỏ ra ngoài

-ha, chết tiệt

Tối, cậu đói meo bụng mà vẫn chưa có ai mang cơm đến, gọi cho ai cũng ko nghe, cả quần gia cũng vậy. Cậu tức tối đi xuống nhà, nhưng ko có ai, mở tủ lạnh cũng ko có ỉ, vào bếp cũng ko có nốt

-Chết tiệt biến đi đâu hết cả rồi!!!!!!!

Cậu tức điên lên vào phòng ngồi, cái bụng thì đang biểu tình dữ dội “cho tôi ăn! Mau! Đói quá! Cậu chủ đáng chết, mau mang đồ ăn ra đây, chém chết bây h” (ă, cái dạ dày cũng y như con ng, chủ nào tởn đấy mờ)

Lôi dt ra cậu gọi cho thành

Mang đồ ăn đến nhà tao đi, đói quá!

-Ông là osin của mày à! Next đi con, ông đang ăn KFC nè hà hà_Thành dập máy cu cậu vẫn tức vụ sáng nay.

-Là là lá la..._những ng giúp việc trong nhà Vũ đang tụ họp hết ở quán karaoke hát í ới. Còn nó thì ngồi nhẩn cóc bìa halida và cười ha hả. Chẳng là thế này, sau khi ra khỏi phòng Vũ nó nói vs quần gia

-Bác quần gia à, hôm nay cậu chủ bảo là mọi ng ko cần chuẩn bị bữa tối cho cậu và ăn chơi thoải mái đi đến mấy h cũng dk ạ

-Thật ko?

-Thật mà cậu ta còn đưa cháu tiền bảo mời mọi ng đây

-Sao cậu chủ thay đổi tính vậy..

-Ha ha tự do muôn năm..

-Đi ăn buffet thôi ha ha..

-Karaoke đề...

Thế là ko còn ai ở nhà. Thức ăn , hoa quả, thức ăn vặt nóp bảo mọi ng mang về hết. Cậu ta may mắn khi vào phong nó “tích thu”dk 1 số lượng socola lớn.

Mãi đến tận 11pm mọi ng mới về nhà.

Nó đi lên tầng thì thấy 1 đồng lù lù đang ngồi ở cửa, ánh mắt nhìn xa xăm

-1 đồng í kia? _nó biết là cậu nên cố tình trêu chọc, nhưng cậu vẫn ko nói í mà thờ ng ra đó

-Ê! 1 đồng. Đang nhìn í vậy?... hay là 1 đồng khác ở ngoài kia ha ha

Ko nói í, nó thấy lạ, mọi khi thì đã hét toáng lên rồi đe dọa nó, đằng này lại im lặng đến phát sợ, nó tiến lại gần và bắt gặp 1 ánh mắt ko-phải-là- của-cậu- ta. Nó khựng lại vì ánh mắt buồn đó. Đó là Vũ sao?....

10. Chương 10

-Ê! Sao thế? Trúng tà à? Hay ma nhập..._nó lay lay ng cậu. Cậu ngược lên nhìn nó rồi bước vào phòng nhưng để lại 1 câu làm nó sững sờ

-Lần sau, đừng bỏ tôi ở 1 mình nữa

“-Mẹ mẹ đi đâu đấy? mẹ đừng đi nữa, con sợ

-Sợ cái í? Con trai con đứa mà khóc sao, nín ngay!

-Con sẽ ko khóc nhưng mẹ ở lại nhà nhé

-***** ra, mẹ đang bận, mejphair đi, tháng sau mẹ sẽ về nhà vs con nha

-Mẹ đừng đi , mẹ ơi, con mo muốn ở nhà 1 mình hic hic

Chỉ còn 1 mình cậu bé trong căn nhà rộng thênh thang, cậu bé khóc, khóc vì cần sự yêu thương. Tuổi thơ của cậu sống trong cảnh thiếu sự chăm sóc của cha mẹ, may mà có ng bạn và quần gia. Chính vì vậy cậu ghét con gái, cậu nghĩ ai cũng như mẹ cậu, cậu cặp hết vs đứa này đến đứa khác rồi đá phăng ko thương tiếc.

Và ng đó chính là Vũ, cậu ghét bị bỏ rơi, rất ghét.

Sáng hôm sau

-Dầu gà đây đi, đây đi _vẫn công việc hàng ngày, nó kéo chăn của cậu ra nhưng cậu ko dậy

-Ê có dậy ko đây? Lần cuối có dậy hay ko? Hà hà ko dậy chứ í, dk thôi.

Nó kiểm cái hộp bút màu rồi kê ghế ngồi cạnh cậu, bắt đầu kiệt tác của mình. Dần dần, dần dần, trên mặt của cậu có cái mỏ gà, trên trán cậu có 2 cái mào gà, rồi cả con mắt của gà nữa...vì buồn nên cậu mở mắt và hình ảnh đập ngay vào mắt cậu là hình ảnh của nó, cậu nhảy dựng lên và hét như lợn bị chọc tiết

-Làm cái í đây hả nhỏ khùng? _nhìn cái tay đang cầm bút của nó và dáng điệu cười ha hả chỉ khi cậu gặp chuyện, cậu nghiêng răng chạy ra soi gương

-Con nhỏ KHÙNG

Cậu quay ra thì nó đã lượn từ lúc nào rồi

ở trường Vy và Tuấn dk gọi lên phong hiệu trưởng

-2 em là 2 hs giỏi nhất của trường ta, thầy rất tự hào về điều đó. Mà lại sắp có cuộc thi hs giỏi ĐÔng Nam Á rồi...vậy 2 em có thể đi thi mang vinh dự về cho trường dk ko? _thầy dung ánh mắt nắn nỉ nhìn chúng nó

-thôi dk , đi mang mấy cái giấy khen về cho papa nghịch cũng dk _nó hớn hở tl

_Dk a! _tuần tl như bị ép buộc vậy, ánh mắt vẫn nhìn vào cais í đó ko xác định, mặc kệ thầy và nó đang vui vẻ bàn luận

Thế là tụi nó sẽ đi thi, khoảng 2 tháng nữa, h nó bận rộn thật đấy, sáng thì học trên trường để đi thi, chiều thì dạy thêm cho Vũ

Về nhà

-Ê gà học thôi _nó vào phòng khi thấy cậu ta đang gián mắt vào cái máy game

-Học nào

-Tẹo nữa

Tức tối nó đi ra chỗ cậu đang ngồi chơi giật cái máy trên tay cậu

-Nếu tôi thắng thì phải học ngay

-UK tôi đó cậu thắng dk đấy ha ha

Vũ là cao thủ game nhưng nó cũng ko kém phần long trọng, và nó đã thắng, vì nó chơi nhiều hơn cậu (suốt cái đợt buồn chán, nó giam mình rong nhà và chơi game suốt ngày mà)

-Hà hà vào học thôi __nó cầm quyển sách đi ra chỗ Vũ, y như kiểu của giáo viên thực sự(giáo viên mầm non í mà)

-Chúng ta sẽ học về lượng giác nhé!

-Uk

-Cậu thuộc hết công thức chưa

-Chưa

-Vậy Cậu nhớ những cái nào, ghi ra đây cả cách sử dụng nữa

-Ko nhớ!

Cậu cười nhưng nó ko nhìn thấy. thực ra Vũ cũng rất thông minh, tất cả các công thức cậu đều thuộc hết rồi nhưng trong h kiểm tra luôn bày trò đim giáo viên nên ko chú tâm làm bài thôi. Còn nó thì cols về nản

-Thôi chúng ta học lại từ đầu vậy. Đây là bảng công thức lượng giác ker bản cậu phải thuộc hết, à có cách dễ nhớ nè

$$\{ \text{Dốt} + \text{dốt} = 2 \text{ dốt.dốt}$$

$$\text{Dốt} - \text{dốt} = -2 \text{ ngu. ngu}$$

$$\text{Ngu} + \text{ngu} = 2 \text{ ngu.dốt}$$

$$\text{Ngu} - \text{ngu} = 2 \text{ ngu. dốt}^{**}$$

Nguyên văn

$$\text{Cos} + \text{cos} = 2 \cos \cos$$

$$\text{Cos} - \text{cos} = -2 \sin \sin$$

$$\text{Sin} + \sin = 2 \sin \cos$$

$$\text{Sin} - \sin = 2 \cos \sin$$

-Ha ha, còn đây là công thức của tôi

$$\text{Vũ} + \text{vũ} = 2 \text{ vũ vũ}$$

$$\text{Vũ} - \text{vũ} = -2 \text{ vy vy}$$

$$\text{Vy} + \text{vy} = 2 \text{ vy vũ}$$

$$\text{Vy} - \text{vy} = 2 \text{ vũ vy}$$

Hahahaha, ta thông minh quá đi thôi, ta khâm phục ta quá đi mất thôi à ha haha. Nó cũng phải phì cười vì cách nói tre con của cậu

-Còn nữa còn nữa nha: $\text{Vũ}^2 + \text{Vy}^2 = 1$ ($\sin^2 + \cos^2 = 1$)

$$\cos(\text{Vũ} + \text{Vy}) = \text{Vũ} \text{ Vũ} + \text{Vy} \text{ vy} \quad \{ \cos(a+b) = \cos a \cos b + \sin a \sin b \}$$

-Thôi thôi con lạy bố, nghiêm chỉnh lại ngay đi, đùa hoài __nó nói khi đã cố nhịn cười, mà vì nó cũng ko hiểu lém nên mới bình thản như thế dk

-Như thế này... hiểu chưa

-Rồi

-Làm bài này

-Uk

-Làm thế này

-Biết rồi

-Bài này khó hiểu...cái này...cái này..dk chưa __nó ngẩng mặt lên thì thấy Vũ đã đang ngủ say

-Dương Uy Vũ cậu có nghe tôi nói ko hả?

-hả? Uk ừ nghĩ thôi __cậu thu gọn sách vở rồi trực để biến

-Cái ỉ? Vậy là thôi hả? Cậu ăn lời nói của tôi có thấy ngon ko

-UK ngon __cậu trả lời vs về mặt ngây thjow vô số tội, còn nó thì vô đầu bứt tai

-Trời ơi! Chết tiệt ! Số tôi đúng là số con Rệp

Sáng hôm sau

-Dậy ! dậy! dậy ! dậy mau tên đầu gà đáng nguyên rửa, vì cậu mà tôi muộn học rồi đây này (vì cái ỉ chứ, vì nó ngủ dậy muộn thì có)

Như mọi khi,cậu ko dậy. Bức xúc nó lôi bỏ chăn rồi tóm cổ áo cậu lắc lên lắc xuống, làm cậu chóng hết cả mặt

Cậu lừ mắt nhìn nó, nó cũng lừ mắt nhìn cậu (nhưng ánh mắt của nó cậu lại nghĩ là sự thèm thuồng) , lấy tay che ngực, cậu phụt ra 1 câu ko đỡ dk (đếch cầm đỡ)

-Cậu định cướp đời trai của tôi đấy hả?

Mắt nó trợn tròn lên nhìn cậu rồi phóng ra ngoài ngay lập tức

-Tên đáng ghét

Còn cậu thì cười ha hả như thằng hâm

....

-Tại cậu, tại cậu hết đó, h muộn rồi, đứng ngoài rồi __nó cắn nhẩn và chán nản nhìn cái tường. Dù nó là ng có võ công thượng thừa nhưng để trèo cái tường 5m trơn bóng này thì là 1 điều khá khó vs 1 đứa cao co 1m65, vs lại còn đang mặc váy nữa.

Bỗng nó cười 1 nụ cười ngọt sớt như đường (bê tông)

-UY Vũ đẹp trai, thế này nhé, cậu cho tôi trèo lên lưng cậu để tôi bật lên nhé,hì hi..

-Chuyện đó...__về mặt suy nghĩ –KO bao h dk! __1 câu chắc như đinh đóng cột, giọng nói nhẹ nhàng lúc trc h biến thành giọng nói”đều” ko thể tả(do nó ngủ)

-Tôi sẽ đăng cái ảnh cậu như thằng điên lên FB trường mình __ko dung đường bê tông dk thì dung chiêu ép buộc

-Thôi dk oy‘, lên đi, mệt quá

Nó trèo lên lưng cậu chuẩn bị nhảy lên

-Ê tôi mặc váy, ko dk nhìn lên đâu

- trời ơi, mệt muốn chết, nói cái ỉ ko biết? Tôi ko nhìn thấy cái quần màu hồng hồng của cậu đâu!

-Đã nói là ko dk nhìn rồi mà tên đầu gà đáng ghét, hừ hừ..

-Trời ơi. Đầu ngu thì chân phải chịu khổ, chứ hông cũng chịu khổ luôn là sao __nó xoa xoa cái hông đang ê ẩm của mình vì bị trượt chân

Còn Vũ, vì đã cao lại còn thường xuyên trèo nên chuyện này dễ vs cậu như ăn táo phở (ôi táo phở thân iu , ngon quá, mát quá, ước ỉ ta có bát táo phở ở đây)

-Cậu ăn lộn cái ỉ hả? Từ nãy đến h, chắc bị shock nên vậy hả? dk hot boy như ta đây công hân hoi, phải biết tự hào ha ha

-shock cái con khỉ nhà cậu í, bực mình quá đi, vào lp thôi

Nó dơ nắm đấm đằng sau Vũ khi cậu đang tung tăng tung tũn và cười 1 cách cực kì toe tõe.

Cuối cùng Vũ cả nó cũng vào dk trường, nhưng vừa dứt họa này lại đến họa kia, ông bảo vệ đang đứng lù lù nhìn tụi nó

-Mau! Chạy thôi __nó kéo tay Vũ cổ gằng chạy chạy chạy như đang bị chó bec dê đuổi ấy

-Ko phải chạy nữa, ông ta ko dám bắt tôi đâu à

- ko bắt cậu thì ông ta bắt tôi, tôi đâu có ngu đâu.

Vào lp, Vũ bước vào mà ko thèm xin phép, ko thèm chào. Thậm chí còn ko thèm liếc mắt nhìn ông thầy giáo lấy 1 cái. Thầy tức nổ bát nhưng ko làm ỉ dk cậu.

Cậu vào lp khiến cả lp ồn áo hẳn lên vì trông cậu quá tả tơi (tại bị nó giục đi vội chưa kịp vuốt keo, chỉnh chu nhan sắc, alij còn bị làm “ bệ phóng cho tên lửa”, à quên còn cả vụ bị đuổi như đuổi tà của ông bảo vệ, cậu thề rằng đuôi việc lão ấy)

Mấy con nhỏ suýt xoa

-Ôi anh VŨ anh lamg sao thế kia?

-Anh Vũ hnay mất sức sống quá,,

-Anh Vũ à..

-Anh VŨ ơi...(mẹ bọn này như khóc đám ma chẳng bằng)

Mấy thằng con trai thì

-Hnay sao tả tơi thế kia hả Vũ

- mất hình tượng quá, chặc chặc..

-mới đi oánh nhau về à?sao ko ở nhà ngủ cho sướng

Thành vẫn ngồi im, dường như vẫn chưa hết giận chuyện hôm qua hay ít ra cậu cungxlaf con ng chín chắn,ko dao động trong h học như bọn kia. Nhưng nhưng nhưng...

-Thằng...là thằng nào, thằng nào dám động vào bạn ông, ông ông chém chết cả nhà thằng đó

Cả lp đồng loạt nhìn về phía Thành,m ắt cậu ta long song sọc, đầy vẻ tức giận.

-Nhìn cái ỉ? Cho mù cả lũ bây h đấy

Thầy giáo sợ run, viên phấn trong tay rơi xuống đất “ trời ơi bọn trẻ bây h đáng sợ quá, nếu ko mún gặp gièm vương sớm thì mình phải cẩn thận hic hic”

11. Chương 11

-Thế rút cuộc là chuyện gì mà mày tả tới thế này? __Thành tò mò hỏi Vũ

-Chuyện khi nào, là nhỏ slave của tao chứ ài, nhỏ khùng đó, hết chuyện này đến chuyện kia. Một quá

-Cái gì, là nhỏ đó sao, ha ha mày bị nó dìu sao ha ha, thế nhỏ làm gì mày

-Bắt t học

-Ha ha ha ha ha.....__Thành ôm bụng cười nắc nẻ như mới từ Châu quỳ ra.

-Mày có im ngay ko hả thằng kia, t chém chết h đấy. __ Vũ quát nhưng Thành vẫn cười ha ha

-Thầy __Vũ gọi

-Dạ! (ôi ôi ông này sợ qua rồi, dạ mới đau chứ lì)

-Số của viện tâm thần là bao nhiêu thế?

- Để làm gì thế?

-Để nhồi thẳng hâm này vào chứ còn làm cái gì nữa, hâm nặng rồi, quả này có lẽ ko cứu chữa dk!

-Thằng cu ngu ngốc! ha ha __Thành vẫn ko thể ngừng cười, Vũ nhà cậu mị bị 1 con nhỏ làm khó sao? Chuyện nực cười nhất quả đất.

Về nhà.

Vy đang ngồi học, phải cố kiểm thêm vài cái giấy khen về cho papa nghịch, quyết tâm.

Vũ về thì nó lại gọi cậu vào học, lần này cậu quyết định phải chơi ra trò, hà hà, cậu nỡ 1 nụ cười nửa miệng.

-Thôi vào phòng tôi học cho tiện, ở mãi ngoài phòng sách, k thích

-Tùy __nó ôm đống sách vào phòng cậu

-Ngồi đây đi! Cậu ngồi đây đi ha ha __Vũ tận tình đón tiếp. Nó ngồi xuống chưa đầy 1' thì

-Cái quái gì dưới ghế đây? __đứng phắt dậy nhìn ghế

- Hà hà 1 chút gai của cây xấu hổ thôi mà

-Cậu dám...tên đầu gà đáng ghét

-Ồ cái gì kia? __Vũ chỉ tay ra đằng sau, nó cũng quay ra nhìn

-Cậu còn dám lừa tôi... á á..... __nó hét toáng lên khi thấy 1 con chuột đang ngồi trễm trệ trên đùi mình, rồi chạy biến ra khỏi phòng ngay

-Ha ha ha ha còn nữa mà nhỏ khùng , sao đi ra sớm thế (cậu còn mấy trò nghịch trong ngăn bàn nữa í mà), chưa té lần nào mà, hax hax

Nó lượn lờ ra khỏi nhà Vũ, ko ngừng rửa cậu, à mà cả nhà cậu ấy chứ.Trời lúc đấy cũng đã tối

-Uy Vx đáng ghét, dám trêu cả tui hả, dk rùi dk rùi đợi đấy, chị đây sẽ ghi lợ lại rồi tính sau, hừ, tức thật, tức quá, tức ời là tức...

Đang đi thì dt reo, là của Kô(V.anh í mà)

-Sao gọi cho tui h này zậy bạn thân? Đang bận đây

-Tao...tao xin lỗi...Linda à

-Cái gì mà xin lỗi, bận quá, nói toẹt ra luôn cha nó đi

-Quỳnh...nó...

-Sao? Tao đập mày bây h, nó làm sao?

-Nó bị bắt cóc rồi

-Cái gì? DK rồi bình tĩnh đi, thế h đang ở đâu đấy, đến Bar Davil luôn đi

-Uk

Nó phóng thẳng về nhà, thay quần áo rồi đến Davil luôn. Bước vào quán trông nó thật ngẫu, vs chiếc áo phong trắng, rộng có in hình đôi cánh thiên thần màu đen và 1 thanh kiếm màu đỏ xuyên vào giữa đôi cánh ấy, 1 chiếc quần đen ôm rách te tua và ôm sát chân. Trên ng còn có cả dao và súng. Mọi khi nó chỉ mang theo dao thôi nhưng hôm nay mang cả súng đi (cho vui). Tay chân vẫn vs bao vong vèo, xính đủ loại, nó cố ăn mặc inh già dặn hơn. Khuôn mặt nó vẫn bình thản, nhưng trong lòng thì đang lo lắng lắm, nó ko thích chon ng khác biết biểu cảm của mình trong cái thế giới này. Ng biết về thân thể cũng như địa vị xã hội của nó trong thế giới đêm này có lẽ chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi. Mọi ng cứ gọi nó là chị Linda hay “thiên thần của bóng đêm”

-Chị Linda! __Key chạy tới

-Kô đến chưa?

-Dạ anh Kô đến rồi, đang ngồi đợi chị trên kia ạ

-Uk biết rồi!

Nó đi đến chỗ Kô đang ngồi, cậu dường như đã mất bình tĩnh

-Thế rốt cuộc có chuyện gì, Ella bị bắt ở đâu, Kô? __nó bình tĩnh hỏi V.Anh

-Vừa nãy khi tao cùng Ella định đi đến bar chơi thì có 1 đoàn xe, khoảng 10 chiếc từ sau lưng tiến đến gần bọn tao, bọn chúng nhảy xuống khoảng 60 ng ì đó, Ella ko kịp phản ứng, bị bọn chúng cho uống thuốc mê, còn tao thì bị bọn chó đó đánh lén

-Ở đâu?

-Ở đoạn ngã tư Trời

-Uk, bọn chúng là ng của bang phái nào hay là...

-Uk là ng của thế giới đêm

Nó vừa ngả lưng ra ghế suy nghĩ thì có 1 mũi tên dk bắn làm vỡ cửa kính và đang tiến về phía nó, chỉ còn 5 cm nữa thì đến khuôn mặt nó thì 3 bàn tay ngay lập tức chặn lại, đó là Key, Kô và nó

-Ko sao đâu. __nó tl trc về mặt lo lắng của mọi ng rồi lấy cái tờ giấy trong mũi tên ra đọc

“ ha ha xin chào, chào mừng cô đã trở về vs thế giới này, mong cô bấy lâu nay cuối cùng cũng dk gặp, thiên thần à, ng mà ta muốn gặp là cô ko phải bạn cô, nếu muốn bạn mình sống sót trở về thì hà hà, trả bằng mạng của cô đi.”

Nó nhìn tờ giấy chằm chằm rồi lấy bật lửa đốt bỏ

-Tên đó nói gì vậy?__ Kô lo lắng

-Nó bảo phải lấy mạng tao ha ha

-nếu vậy...

-Đừng lo! __nó quay sang Kô

- Kô, điều tra xem bọn LPH có quan hệ đặc biệt vs bang lớn nào hay ko? Trc 6h sáng mai phải tìm ra __nói xong nó lấy điện thoại gọi cho anh Bảo

-Hai à, dùng rada tìm ng giúp em, nhờ Ella bị bắt cóc rồi, nhanh giúp em đi! À mà cho em mượn vài ng bên anh nhé

Quay sang key

-Key, sang chỗ anh Bảo dẫn khoảng 10 của anh í về đây rồi lấy của bang mình khoảng 50 ng. Nhanh!

Mọi ng tản đi làm việc của mình, nó thì ngồi suy nghĩ “ ha ha muốn tao chết sao, chó má thật, tao chưa muốn chết đâu, bao nhiêu thứ chưa hưởng thụ hết mà”. NÓ nhìn lên mấy đứa đàn em đã buồn ngủ, có đứa còn ngủ gật, h cũng phải hơn 12h rồi

-Ê, thằng kia __nó chỉ vào thằng đang lim dim định ngủ

-Dạ chị

-Mày buồn ngủ lắm hả? __nó nói rồi nhắc ly cocktail lên uống

-Dạ? à ko ạ..

-Hi, tốt, chị tưởng mày buồn ngủ rồi thì chị cho về í mà... rồi chị ày ngủ -luôn -khỏi -dậy! __nó nhìn lên, khuôn mặt lạnh tanh, nói từng chữ 1, bọn đàn em đang căng mắt ra để nhìn, sợ sệt.

-Chị em đã tập hợp đủ số lượng như chị nói. __Key hốt hải chạy vào, cũng đúng lúc anh Bảo gọi cho nó

-Anh đã tìm ra vị trí rồi, ở gần đây thôi, phía Nam trường LHP

-Có, bọn chúng có quan hệ vs nhóm TT ở Nam __Kô cũng đã vào

-Hà, biết ngay mà, bọn chó, ko làm dk thì nhờ vả đàn anh sao, tao cho chúng mày chết hết.

-Phía Nam? Vậy chỉ có khu nhà kho đó __Key nói

-K! bọn nó ko ngu đến mức chui vô cái nhà rách nát đó đâu, nó làm sao chứa đủ vài trăm ng

-Vài trăm ng? __Kô, ngạc nhiên. Nói về thế giới đêm thì chỉ có nó là rõ nhất, tuy Kô và Ella cũng hoạt động nhưng chỉ chơi nhỏ thôi, chứ ko thích đụng đến đánh nhau, khai trừ

-Uk, muốn giết Linda này thì ít cũng phải vài trăm ng chứ, ko thì khinh mình quá. Mang ra đây.__câu cuối của nó, mấy thằng đàn em ko hiểu, chỉ có Kô, Key, Zin, Ki hiểu. Zin mang ra cho nó 1 cái côn

-K! Chị ko dung cái này nữa, Key __nó nhìn Key

-Dạ. __Key mang ra 1 thanh kiếm

-Đã đánh thì phải có máu, ko có máu thì đừng có đánh, chị mới học thêm mấy môn kiếm đạo bên Nhật, hay ra phết, h dk sử dụng rồi ha ha. Bọn chúng chắc chắn sẽ chọn khu đất trống phía Nam. Đến đó thôi!

Nói xong khoản 60 ng của nó phóng xe phân khối lớn tiến về khu đất trống đó.

-Ra đi, thích trốn như con chó thế à? __nó hét lên khi ko thấy thằng nào

- Ha ha thiên thần của chúng ta đây sao? Cũng thông minh đó nhi?

-Nói ít thôi, tao khâu mồm mày lại bây h, thằng cu ngu ngốc! __giọng nó lạnh tanh, mấy thằng đàn em phải sau cũng phát sợ

-Tao ngửi thấy mùi máu, hôm nay sẽ có đứa chết ha ha__ thằng mặt sẹo đó huênh hoang,

-Ha, mũi chó đúng là tinh hơn mũi ng mà, mày thật ngu khi động vào tao!

-Con nhãi ranh, về ** sữa ***** trc đi, dám ngông trc mặt anh mày hả? __tên đó đã tức trc những lời khích bác của nó

-Tao...ngông từ bé...đến h vẫn thế đấy...thì sao? __nó nở 1 nụ cười chết ng, bao thằng ngây ngất trc vẻ đẹp trời cho của nó

- Mày dám xoắn hả, oắt con?

-Xoắn? ha ha có cần tao duỗi ra cho ko? __nó vẫn giọng đùa cợt nãy h, nhưng rồi giọng đó chợt biến mất và thay vào là 1 cái lạnh buốt ng

-Thế mày có định thả bạn tao ra ko?

-Ha ha đúng là phong cách của thiên thần, lời đồn quả ko sai ha ha

- Uk, hôm nay tao sẽ ày thấy sự thật còn đáng sợ hơn lời đồn! __nó đưa tay ra, Key đưa thanh kiếm cho nó

- ha ha thật tiếc hôm nay thiên thần xinh đẹp lại chết trong tay ta ha h a, bọn ta có 400ng cơ, đấu làm sao?

-400 ha ha có 1000 ta cung ko sợ! __nó nói rần rồi quay sang phải

- Kô, Zin, Ki dẫn thêm 10 nữa đi đến nhà kho tìm Ella đi

- Em muốn ở đây giúp chị mà! __Zin và Ki đồng thanh

-Mau! __nó ra lệnh,

-Vâng! __1 khi nó đã nói thì ko thể ko làm theo, nếu cãi chỉ có 2 con đường: 1 chết 2 là mãi mãi biến khỏi tầm mắt nó.

-Lên ...Giết hết đi!...ko trừ 1 ai!

Cả lũ xông lên và cuộc hỗn chiến bắt đầu, nó là hăng nhất, thanh kiếm dài 1m của nó mỗi phát chém là phải 4-5 ng bị thương, và nó chỉ chém vào những chỗ dễ chết như cổ, hay là chặt đứt chân or tay của đối phương. Mặt nó dính đầy máu tươi, nó ko sợ mùi máu tanh này bởi từ nhỏ nó đã quen, từ nhỏ nó đã tiếp xúc vs cái này rồi. Có 1 thằng định đâm phía sau nó, chưa kịp vung gậy ra thì đã bị nó đâm cho 1 nhát vào giữa bụng, tốc độ của nó cực nhanh. Khi đánh nhau mắt nó hằn lên những tia màu đỏ, nó nhìn đối phương bằng ánh mắt sắc lạnh. Trời bỗng đổ mưa, nó như 1 đứa bé ngẩng đầu lên trời “hì, thích thật” nhưng thích thì thích nó lại bị 1 thằng cản trở sau lưng, khuôn mặt nó bỗng đánh lại, dung chân đạp cho tên đó bay xa vài mét. Nó vút kiếm xuống, đánh tay ko vs bọn chúng, dù đánh tay ko nhưng nó vẫn rất hăng. Năm nắm của nó rất, rất mạnh, còn thẳng dk cả Key, vì vậy bọn này chỉ là tép riu.

30' trôi qua, hầu hết bọn chúng đều nằm lăn dưới đất, còn đàn em của nó cùng lắm chỉ bị thương(nó lấy toàn ng giỏi nhất mà)

Nó đi đến chỗ tên cầm đầu vừa nãy, h đang hấp hối

-Tao đã nói rồi, đừng vào tao là ko yên đâu__ nó nói và di chân vào vết thương đang rỉ máu của tên đó và hỏi 1 câu cực kì ngây thơ – Có đau ko? Hà , chết thì hết đau nhé! __nó đâm 1 nhát kiếm vào tim hắn, khiến hắn “ư” 1 tiếng rồi lăn đùng ra chết.

Bọn Kô cũng đã cứu dk Ella, nhóm về.

-Chị, về Davil chứ?

-Ko. Về luôn. Ella đến nhà tao đi __nó dìu Ella về nhà mình.

Hôm sau ko đến nhà Vũ

Ở trường (nói rõ ra là trong lp Vũ,)

-Hôm qua có cuộc thanh trừ, m biết rồi chứ? __Thành khều tay Vũ

-Uk rồi, thiên thần bóng đêm sao? Tao muốn gặp nhỏ ta quá(suốt ngày gặp lại còn kêu ca). Hay tao mà cũng quậy 1 trận ra trò như thế đi. Lâu rồi ko đập phá, ngứa chân tay quá đi!

-OK ha ha

Vừa xong vụ của “thiên thần bóng đêm” thì lại đến vụ của2 “ ông trùm JJ” .(Vũ :Jô và Thành là Je, dk gọi là 2 ông trùm của thế giới đêm) .Cả thế giới đêm láo loạn cả lên

12. Chương 12

Ngày hôm sau.

Brừm...

Brừm... tiếng xe phân khối lớn chạy

Thành và Vũ, mỗi ng cưỡi 1 con xe, dạo khắp thành phố, lượn đi lượn lại như con thoi (khổ hết chỗ để đi í mà)

-Vũ, thằng kia giống thằng hôm nọ quá, chờ tao chút._ Thành xuống xe, tiến về phía cổng trường

- Ha ha, Tùng lâu lắm rồi ko gặp! _Thành nở 1 nụ cười rất chi là dễ thương, y như những ng bạn cũ lâu ngày ko gặp

- Thành... Thành mà đến tận đây có việc í? Đây đâu phải chỗ bọn mày thích _ tên đó run run nói

-Dĩ nhiên, chỗ bê bối này cho tao cũng ko them! _Thành nói và nhổ nc bọt xuống chân thằng kia

-Sao mày dám nói trường tao thế? _tên kia vẫn run

- Ha ha tụi nó canh trc canh sau rồi nên chúng ta giải quyết trong im lặng....nhé? _Thành cười híp mắt, để lộ trên khuôn mặt hàm răng khểnh vô cùng đáng yêu.

Vũ xuống xe, đứng đối diện vs tên Tùng.

-Chết tiệt! Chỗ này nóng rồi. _Vũ nhìn chăm chăm vào hấn, ánh mắt sắc lạnh đủ giết chết tâm lí đối phương. Rồi nhìn vào cái đầu hấn (chính xác hơn kiểu tóc)

-Thấy cái đầu của mày là tao nóng rồi thằng kia!Mày cắt tóc ở tiệm nào đấy hả? Nhìn là đủ biết ko có tay nghề rồi. Tao phải đi đẹp tiệm đó mới dk. _Vũ tiếp tục, nhìn hấn và “cười hiền”

{Vũ : nắm đầm số 1, đào hoa, đam mê tốc độ và kiêu ngạo

Thành: xì gà (Thảo nào có lần ông Vũ bảo “cái đồ thuốc là rởm” he he), đam mê tốc độ và kiêu ngạo**

-Sao đến tìm tao?

-Sao tao lại đến tìm mày ở cái trường tồi tàn này hả? _Vũ cười

-Ra trong đầu mày chả có cái í hết. Ko nhạy bén thì làm sao sống dk trong cái thế giới tàn nhẫn này? Tưởng chỉ cần nhuộm tóc là đủ hả? (khổ thằng này ngu, dám cắt kiểu tóc giống của Vũ, mà bố này ko bao h thích đụng hàng bao h)

-Mày biết thằng Leo ko? _giọng nói của vụ lạnh tanh, chứa mùi máu

-Thằng đó bị nứt sọ hả?_ anh bạn này vẫn ngây thơ ko biết í

-Nứt sọ...chết tiệt dường như mày vẫn chưa nhận ra ai thì phải? _giọng nói của của Vũ đầy sự tức giận – Thằng Leo h ngồi yên như cục đất, mày ko phải thằng ngu đấy chứ?

-Thằng đó ở trong nhóm bọn mày sao? _mặt thằng kia vẫn ngu ngu (nhìn chỉ mún đầm cho phát)

-Tên đó ko muốn bị què và tao cũng ko muốn nói nhiều nhưng mày đã phạm 1 sai lầm nghiêm trọng rồi. Tên đó bây h đang nằm trong bệnh viện và bị gãy sừng sườn kia kìa. Dù sao việc cũng đã rồi, tao vs mày hãy giải quyết gọn nhẹ thôi! _giọng nói nhẹ nhàng nhưng ng nghe biết sắp tử

Vũ quay sang bọn đang đứng

-Thằng nào đã đánh vào đầu Leo? _bọn đứng đó toát mồ hôi, 1 thằng đang run cầm cập

-Ra đây! _ngón tay cậu vẫy vẫy(như gọi chó í) tuy ko to tiếng nhưng giọng nói đầy uy nghiêm

“chết tiệt Leo ghét bị đánh vào đầu lắm, quả này mình tiêu rồi. Đánh vào đầu 1 cái thì tay mình cũng gãy luôn” Tên đánh vào đầu Leo nghĩ thầm

-Mày đã đánh vào đầu Leo? Ha ha...Bốp..khục...Vũ bẻ gãy 1 cánh tay tên đó, đứng như hấn nghĩ

Thằng cầm đầu vừa nãy định bỏ chạy thì

Brum‘...brum‘... Thành lao xe vào giữa chặn đường bọn chúng

-Chết tiệt nhẹ nhàng ko muốn, muốn tao nặng tay chứ í? Thành, chuẩn bị vũ khí đi, mày biết tao ghét cái í rồi chứ? _Vũ chặc chặc rồi quay qua Thành hỏi.

Pặc...

Thành đã nhanh chóng túm cổ tên kia và dùng con dao kè vào cổ hắn

-Khi hành động lúc nào tao cũng mang theo dao nhưng từ khi bị cái sẹo đó, tao ko dùng dao nữa, và mày biết đũa làm tao có cái sẹo đó chết như thế nào ko?.....- Có biết dao nguy hiểm như thế nào ko? Tao mà lấy dao này chọc vào mắt mày thì thế nào nhỉ? __Thành kè dao vào cổ và đe dọa tên kia vs thái độ ko thể toe tóe hơn – Còn cái cổ này nữa, muốn tìm ngừng đập ko? Ko nói dk 1 lời cứ từ từ mà ngưng thở... __thằng đó mồ hôi cứ túa ra hàng loạt, sợ đến mức mắt trợn tròn lên

Tách ..tách..__Thành gấp con dao lại

-Nghe nó có vẻ sợ rồi đấy, mày định sử thế nào đây? __quay sang nói vs Vũ

Vũ thở dài nhìn hắn và tỏ vẻ nuối tiếc

-Đừng có dạy mấy cái kì cục cho bọn trường tao.Nghe thằng Leo nói thì hình như là mày lần sau hãy thôi đi nghe chưa?.....Mày biết tao đang nói ỉ chứ? __ánh mắt sắc lạnh, Vũ nhìn hắn, hắn ko dám nói ỉ

-Mở miệng ra.

-?

-MỞ MIỆNG RA TRC KHI TAO ĐÁNH! __vũ đập 1 cú trời giáng vào mặt hắn khi hắn còn chưa kịp hiểu chuyện ỉ đang xảy ra (ngu lâu khó đào tại í mà). 1 cú , chỉ 1 cú đã làm tên kia shock, máu mũi, máu mồm thì nhau chảy ra

-Game over! __Thành vẩy vẩy tay, cười ha hả và nói

Thực ra chuyện 2 ng này đi lấy lại công bằng cho Leo chỉ là cái cớ, chẳng qua là đi gây sự thôi, muốn nổ ra chiến tranh í mà.

Về trường, 2 ng bọn họ vào phòng vs nói chuyện

-Ra ngoài hết đi! __Vũ hét lớn

Zèo.....__cả lũ con trai biến ngay ra khỏi phòng vs dù chưa kịp kéo quần lên vì thế khi ra ngoài bọn con gái hét ầm lên

-A biến thái ... bọn biến thái...

Vẫn còn 1 thằng trong đó chưa xong, Vũ nhìn hắn bằng ánh mắt hìn viên đạn

-Thằng kia chậm chạp quá đấy, tao cắt dùm cho nhá!

-Ồ ko ko tớ xong rồi đây.__hắn nhanh chóng ra khỏi nơi đó

“thằng vô học sao hắn lại đòi cắt nhỉ? suýt nữa là tuyệt tử tuyệt tôn. Suýt nữa là ko thể kết hôn mà thành con ma già ế vợ ọy”

-Sao h định thế nào? __Thành châm điếu thuốc hút

- Tới đến Davil thôi, muốn gặp thiên thần thì chỉ có cách là đến đấy.

-Ok vậy tới nay đến đó nha.

Ở nhà

-Này tên kia có vô học ngay ko thì bảo nào, hôm nay mà trêu ỉ tôi thì tôi chôn ống cậu đó.

-Ko thích

-Xem ra tôi đã đánh giá quá cao về cậu rồi... cậu phải biết chứ? __nó vênh mặt lên nhìn cậu

-Thôi dk rồi nói nhiều quá

-Cái này... @%&*%\$... hiểu chưa?

-Rồi

-Bài này biết làm ko?

-Có

.....

-Cậu biết làm hết rồi thì tôi dạy làm ì nữa, bực cả mình ra.

-Thế thì đừng có dạy nữa, mệt cả ng

Vũ cả nó ngồi xuống chơi game

-2 ngày nữa tôi sẽ đi du lịch vì vậy cậu dk nghỉ __Vũ nói

-Biết rồi, tôi cũng đi mà

-Cái í? __vũ nhăn mặt ra

-A ha ha, cái í í nhỉ? haha.. à í tôi là cậu đi nên tôi cũng muốn đi í mà ha ha

-Cậu muốn đi? Ha ha ko lẽ xa tôi hả ha ha, thôi dk rồi theo nguyện vọng của cậu thì tôi sẽ cho cậu đi haha

-Đi đi cái đầu cậu í, tôi cậu cho đi à, hâm vừa thôi

-Ha ha nếu đi tôi sẽ cho cậu thấy 1 thiên thần, ha ha nhỏ đó xinh cực kì luôn ha ha

-Ai?

-Con gái chủ tịch Trịnh, TRịnh Tuyết Vy ha ha, tôi nói cho cậu biết ngay từ lần gặp đầu tiên cô ta đã mê tôi như điều đồ rồi, nếu lần này đi, chắc chắn sẽ cặp vs tôi ngay í mà ha h

Phụt....._nó đang uống nc thì thấy vũ diễn thuyết về 1 vấn đề rất chi là củ chuối

-Cái í? __nó tròn tròn mắt lên nhìn cậu

-Đừng có nhìn tôi 1 cách quái đản như thế, tôi là 1 ng cũng ko đến nỗi nào đâu!

- Ha ha ha ha haha ..._ câu nói chuối nhất hành tinh, nó ôm bụng cười và cố nghĩ xem mình đã là ì ở bữa tiệc để hấn ta hiểu lầm

-Bắt lấy nó....Cướp... cướp ...cướp...! __dt của Vũ reo

-Tôi có việc bận rồi , ở nhà ngủ trc đi

-Xí, tôi cần cậu nhắc sao, tên thần kinh phân liệt.

....

-Haru... tao đến rồi đây, hà hà __Vũ bước đến cạnh chỗ thành và hơn chục thằng đàn em đang ngồi

-Bộ mày ngủ trên đường hử? Tao đợi dài cả cổ ra đây này. __Thành cần nhần rồi còn dơ cổ lên cho VŨ thấy

- Ha ha vương mấy con nhỏ, mệt quá. Mà cổ mày dài quá hả, để tao cắt bớt cho nhá

-Thôi đi thằng cu à, tốt nó vừa thôi, h thì đập phá thôi ha ha __Thành vỗ tay rồi gọi Key

- Key, mang tất cả rượu ở quán lên cho anh. Mau!

Key mang rượu lên, nhóm của Vũ bắt đầu loạn cả lên. Mấy thằng đàn em dk lệnh đi gây chuyện khắp quán.

Có 1 bọn đang ngang nhiên bước vào, nói cười rôm rả.

-Mẹ kiếp, dạo này đi đâu cũng thấy đánh nhau, phát ngán.

-Đâu phải chuyện ngày 1 ngày 2, ngày nào cũng thế, biết sống chỗ nào cho yên thân đây. __bọn chúng ngao ngán

-Tất cả chỉ tại bọn JJ thôi à, đang yên đang lành tự dưng lại đi khuấy động cả lên, khối đứm chết rồi.

Máy thằng đang nói chuyện vs nhau thì 1 thằng trong số đó run cầm cập

-Ồ, nó nó ko phải là....

-Nó là ai hả bọn chó! __Vũ nhìn hần chăm chăm rồi tiến ra chỗ đó, Thành cũng đi ra. Cả bọn run như cây sậy, ko nóng nhưng toát hết mồ hôi

- Ông... ôn trùm... JJ _thằng cầm đầu lấp bắp

-Mày vừa nhắc đến bọn tao phải ko? __Vũ lấy tay hất cầm tên đó lên

-Dạ ...dạ ... em ko dám

- Mày mất trí rồi à? Dám nói như vậy về bọn tao. Cho mày biết mùi này! __Thành lên gối, đá vào chỗ *** của hần, hần lăn quay ra ôm chỗ đó, nhưng ko dám kêu đau 1 tiếng.

-Em... em xin lỗi _Cả lũ cúi đầu lấp bắp

- Tao là ng ko có thói quen cho ai xin cái ì bao h. (bọn nó XIN lỗi ma). Có giỏi thì tụi mày tự lấy đi ha ha. Thứ rác rưởi như tụi bay ko đáng để tao động tay __giọng nói lạnh ngắt, Vũ và Tànhf quay đi cho bọn đàn em sử lí nốt

- hA ha lũ rác rưởi, chúng ta làm ì vs đồng rác này đây.

Ha ha ha ha...tiếng cười và tiếng đập bàn ghế vang lên. Khách trong quán thì thấy 2 ông trùm JJ thì sợ run, chạy mất dép hết. Bàn ghế thì bị xô đổ, cốc chén vỡ tung. Key thấy vậy liền chạy ra can ngăn 2 ng họ

-ANh Vũ , anh Thành, mong 2 anh bảo bọn chúng dừng lại

Key ko dám bảo bọn đàn em rat ay vì sợ gây ra xung đột bang, lại còn toàn bang lớn vs nhau

-Anh Vũ..._giọng Key năn nỉ nhưng Vũ vẫn bình thản

-Bảo cô ta đến đây gặp ta.

-Dạ?

-Thiên thần.

-Nhưng ...chị ấy nói là ko muốn gặp ai...

-Sao? Ko đến hả? __Vũ tỏ vẻ tiếc nuối – Vậy thì mày cứ kệ bọn đàn em của anh đi. Cứ yên tâm anh đây sẽ đền bù đầy đủ ha ha __Thành vỗ vai Key ra về, chả có ì là nghiêm trọng cả

Key ko còn cách nào, đi ra ngoài, lời dt và gọi cho nó

-Có việc ì đấy?

-Chị à, quán bar đang có chuyện

-Giải quyết đi, kêu chị làm ì, mệt

-là 2 ông trùm JJ

-Sao? Sao tự dưng 2 thằng hâm đó lại chui vô quán ta gây rối

- Em ko biết nhưng các anhis bảo phải gặp chị

-Tao ko rảnh, đang bận học bài nè, tự giải quyết đi

-Nhưng...

- Ko nhưng nhì ì hết, cúp đây..._ nó đang định tắt máy thì

-Nhưng... cái ly của chị bị vỡ rồi

-Cái ì? (nó yêu cái ly đó lắm, đẹp kinh khủng luôn ,nó ko cho bất cứ ai động vào, trên thế giới chỉ có mấy cái thôi à, tiếc là phải). Chết tiệt lũ khốn, muốn gây chiến hả? __nó hét lên và đập máy rồi phóng thẳng đến bar, đech thêm thay trang phục nữa.

Nó bước vào bar, ko có ai, Key bỗng từ đâu chạy ra

-Chị.....2..... Key shock khi thấy bộ dạng của nó. 1 con nhỏ khá luộm thuộm (ở nhà bà này hay ăn mặc luộm thể nên ông Vũ mới ko nhận ra), mặc 1 bộ quần áo ở nhà, đi đôi tông chiến, lại còn đeo 1 cái kính cận trông rõ ngố.

-Chị chị cái ì, bọn chúng đâu? _nó nhìn quanh rồi bức xúc hỏi. Còn Key dường như vẫn chưa hết shock, cứ nhìn nó chằm chằm

-Nhìn cái ì? Chị hỏi bọn chúng đâu? Điếc rồi hả? Hay ko coi chị đây ra ì?

Nghe cái giọng điệu đúng chất nó thì Key mới bàng hoàng nhận ra đây là thiên thần xinh đẹp của mình

-Các anh í vừa ra ngoài nghe dt à!

-Thánh họ, có nghe dt thôi mà cũng kéo cả lũ đi, chúng nó ắt hết cả lũ rồi hả? _nó bực bội cầm cái ly yêu quý của mình lên rồi ra bàn ngồi.

JJ đi vào mặt Vũ hằm hằm , như sắp có bão.

-Cái bọn chết toi, dám nói vs tao bằng cái giọng đấy hả? Ông đến chém chết cả nhà mày cho coi, thánh họ, bực mình. _cậu đập chân vào cái bàn để xả nổi tức nhưng cái bàn ko đổ, cậu càng tức thêm

-Đến cái bàn cũng ko nghe tao hả? _cậu lại tiếp tục đập nhưng bàn vẫn ko đổ (đổ thế quái nào dk, bàn dài 3m, làm bằng gỗ quý, trên mặt có tráng lp thủy tinh dày. Cậu mà đập đổ dk thì cậu là siêu nhân à). Nhưng chính vì chuyện ko đập đổ dk bàn Vũ quay qua ném vỡ hết chai, cốc trên bàn, bọn đàn em hoảng sợ.

Còn nó nhìn thấy cảnh có kẻ dám phá quán của mình(à quán bar Davil là của nó nha) thì tức giận, 2 tay nắm vào nhau, khục khục..._tiếng nó bẻ tay, đang định đi ra chỗ đó thì nó khựng lại vì cái bản mặt trông quen quen. Khuôn mặt trắng ko có lấy 1 nốt mụn (ng ta gọi là mặt dày đến nỗi ko mọc dk mụn he he), chiếc răng khểnh rất chi là duyên, chả phải Thành sao? Rồi lại có 1 khuôn mặt nữa quay ra, đẹp như trạc trở, mũi cao, long mày đậm... chẳng phải tên dám chọc tức nó sao? Cái tên đầu gà đáng ghét. (nó ko biết mặt 2 ông trùm JJ nên ngạc nhiên). Nó khựng lại và chạy ngay về chỗ vừa này

“trời ơi, xui dữ vậy, về mình phải ra chùa mất thôi. Hic, nếu bh mình ra mặt thì hẳn sẽ biết thân phận của mình , rồi cả trường cũng biết, tất cả mọi ng đều biết. Hu hu ko muốn bọn con trai suốt ngày bám mình như bám đĩa, nếu mình hành xử như trong thế giới đêm thì lại bị coi sư tử hà đông, lại còn mất thể diện nữa, hic hic. Làm cách nào đây, hic hic... A trong 39 kế chuồn là thượng sách....”

Nó chuẩn bị tư thế và chạy thật nhanh qua chỗ của bọn họ

-Cái ì vậy? Có cái ì vừa chạy qua đúng ko? _Thành mặt ngu ngu ngơ ngơ hỏi Vũ

- Tao ko biết, nhưng sao trong phòng lại có gió thổi ta? _Vũ cũng ngệt mặt ra, nhún vai, chả hiểu ì

-Ồ, kia chẳng phải là nhỏ slave của mày sao? Sao lại ở đây? _Thành trở mặt lên khi thấy cái dáng ng quen đang đứng ở cửa, định chuồn

- Để tao bắt cô ta lại _thế là Thành chạy thật nhanh ra tóm cổ nó lôi vào

-Sao lại ở đây? _Vũ bắt ngờ hỏi nó

- Há? Há? Sao lại ở đây á? Tôi cũng ko biết tại sao mình lại ở đây.

- ha ha ha con nhỏ ngu ngốc _Cả bọn cười ầm lên

-Câm hết mồm lại _Vũ tức giận mắt vẫn chằm chằm nhìn nó

“lũ chết tiệt, dk lắm, sau hôm nay, tao sẽ bẻ hết răng tụi mày, xem có hớn hở dk như thế kia ko nhá, hừ hừ...” _nó nghĩ thâm

Vũ lại tiếp tục hỏi nó

-Sao lại ở đây? _ mặt cậu ko tỏ ra bất cứ biểu cảm nào

- À tôi ...tôi..chỉ vì...nên... như thế... ha ha... _ ko biết nói dối nên càng dối hơn

Ko khí mang mùi thuốc súng, tưởng như sắp nổ đến nơi, Vũ cau mày, nheo mắt, ko gian yên tĩnh, chỉ có những lời nói lấp bắp của nó. Bỗng Vũ cười thật to, làm lũ đàn em giật cả mình, còn nó thì trở mặt nhìn

-Ha ha ha ha ha..., ta biết sức hấp dẫn của mình mà... ha ha ha, cậu nhớ ta quá nên đi theo đúng ko? Ha ha ha, con nhỏ này thật là ha ha ha..._ cả lũ thấy Vũ cười cũng cười theo (nhìn cái bản mặt thì rõ buồn cười ra, ko buồn cười nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười trên mặt). Còn nó nhìn thấy cái điệu cười đó chỉ muốn phi cho cái dép vào mồm thôi, tức ko chịu dk. Thế là nó lấy cốc rượu trên bàn uống 1 phát hết, rồi lại lấy cốc thứ 2...(uống cho bỏ tức í mà)

Cả lũ trợn tròn mắt nhìn nó, đến nó cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa, chỉ cần nốc nốc nốc thôi. Uống xong nó lăn ra ghế, dường như đã say

-Này...này... cậu là Uy Vũ hả? Là tên đầu gà đáng ghét nhất trên đời đúng ko?_ nó chỉ tay thẳng vào mặt Vũ, nói bằng cái giọng say sấn phải gọi cụ, rồi lại còn tát tát vào mặt cậu (nó dễ say lắm, lại còn vừa nãy nốc mấy cốc rượu mạnh, nên uống vào phê luôn, mà khi say thì nó ko thể kiểm soát dk tình hình)

Tất cả mọi ng nhìn nó ko chớp mắt, miệng há to tới mức có thể rớt cả cằm

-Hà hà Uy vũ ngoan, ngoan, nào, cậu...đi vs tôi vào phòng vệ sinh, rồi vỗ lưng cho tôi nhé hà hà

Cả lũ lại dk 1 phen rụng hàm nữa (cứ thế này cửa hàng răng miệng phát tài), ko ai có thể tin vào tai mình, tin vào mắt mình, những gì đang nghe và đang thấy.

Vũ nãy h im lặng, ko tin dk vào mắt mình

-Gi? Uống say vào là như thế hả?

-Nhanh đi, vũ yêu quý, đi đi...

Vũ nhìn sang nhìn Thành

-Hừ... sao cậu lại bảo tôi làm cái việc đáng xấu hổ đó, ko ko _Thành lắc đầu từ chối quyết liệt

- Ko cậu ta... _nó chỉ vào Leo- ...đầu bò lắm...ko dk, Thành tức ộc máu

Vũ nhìn qua nhìn lại, nhìn trc, nhìn sau

-Mày vào cùng đi ! _rồi ra lệnh cho 1 đứa đàn em

-Ko, ko thích, ko thể, ko bao h, tôi ko muốn ai nhìn thấy dáng vẻ dơ bẩn của mình _nó vẫn lắc đầu quầy quậy từ nãy đến h

- Ko ai thấy dk vậy tôi thì thấy dk hả? _vũ cúi

-Uk! _nó gật đầu đánh rụp 1 cái, tay vãi lúi lúi tay Vũ

-Vào phòng vệ sinh nam, tôi sẽ vỗ cho

-Ko, ko, vào đây để mà xem cái bọn con trai đi tiểu à..._ nó vênh mặt lên nói vs Vũ

Cả lũ cười lăn ra, Thành nói

-Thôi mày cứ đưa nó đi đi, có lẽ khi nhìn mặtmày, dù có đang trong nhà vệ sinh nữ thì họ... vẫn vui vẻ tiếp tục đó. Bao tử tao yếu lắm! haha

Vũ ko biết làm thế nào thì Key chạy ra

-Các anh để em, đây là quán em nên em sẽ chịu trách nhiệm _Key dẫn nó vào trong, vỗ lưng cho nó. Từ nãy đến h cậu cứ gọi là shock liên tiếp. Từ khi nó vào ăn mặc lượn thuộm, rồi khi nó chui cả xuống gầm bàn để trốn Vũ, rồi lại bị Thành lôi Vào, rồi lại còn thế này nữa....

-Chị, hôm nay chị làm sao thế? Chị làm em đau đó chị biết ko? Chị hãy là chính mình đi! Chị chỉ làm em đau hôm nay thôi nhé _nói xong Key đặt 1 nụ hôn nhẹ lên trán nó, còn nó say khướt, chẳng biết gì

Khi Key đưa nó ra

-Mày đưa nhỏ đó về nhà cho anh. _ tiếng của Vũ, Key quay lại, shock tiếp lần nữa

-Nhà anh?

-Uk, địa chỉ đây này...

Key ko nói ì, chỉ làm theo, rồi bắt taxi đưa nó về (đi taxi vì muốn cho nó ngủ dễ, nó đã ngủ từ khi mới nôn xong)

-Chị, em tin chị mà, chị làm việc luôn có lí do riêng.Đừng bai h khóc nhé chị, em sẽ buồn lắm. Em tin chị, và Linda, em mãi yêu chị...

13. Chương 13

-Ê cu!...Cái đồ tinh thần đi du lịch này __Thành huých tay Vũ khi thấy cậu ngơ ngơ suy nghĩ cái ì đó

_Con khỉ! Bảo cái zề?..._cậu đứng phắt dậy như bị bắt quả tang.

-Nhìn cái ì mà nhìn? Bộ chúng mày đều muốn chết sớm hả? __Vũ cáu vì bọn đàn em cứ nhìn

-Thôi nóng vừa thôi bố. Đi dẹp bọn chó đấy thôi.

-Biết rồi, mày dung ì?

-Dao!

-Tưởng ko đụng vô nó nữa

-Nói ít thôi, thể mày dung cái ì tuýp hả? Trắng nhá!

-Trắng cái đầu mày í. Vàng

-Tin xư cha nhà mày, dung đi oánh nhau còn phải màu mè

-Kệ bố

-Cái zề, bố *** thêm nói vs mày, ngang như con gà

-Mày là đồ con bò

-Con gà

-Mày có muốn tao sử mày trc bọn nó ko?

-Tao muốn đấy thì làm sao?

=> 2 bố cãi nhau mãi cho đến gần sáng mới chịu đi

-Là bọn kia hả? __Vũ hát hàm hời thằng đàn em

-JJ, bọn tao đợi bọn mày lâu lắm rồi đấy

-Tao cố ý đến muộn đấy! Sao ha ha...__Vũ vênh mặt cười

-Mày... thời gian qua im ắng vậy sao hôm nay chúng mày dở chứng sinh sự thế hả

-Thằng ngu! Muốn đánh nhau thì phải điều tra đối phương trc khi hành động chứ, dù có nóng nhưng cũng ko nên vào hang cọp như vậy__ Thành đi lên phía trc, phúi phúi vai áo trắng đỏ và nói. Trông Thành lúc này rất chi là thư sinh. Chiếc áo sơ mi trắng ôm sát ng tôn lên bo đỳ tuyệt vời, cái quần bò đen dk mài. Áo dk sơ vin vs quần bằng chiếc thắt lưng da có hình con rồng (thứ duy nhất ko thư sinh). Đôi dày da màu trắng sáng bóng. Đặc biệt, đặc biệt trên mặt cậu còn có cái kính cận (vừa chôm dk của bọn đàn em, lúc đi là đeo kính thời trang ker, lão này ***** thật)

Còn Vũ cậu mặc 1 chiếc áo ba lỗ màu xám. Khoác ngoài là 1 chiếc áo da màu đen, chiếc quần tụt màu đen, thùng lung tung, đôi dày các điệu cũng đen nốt. Trên ng trên tay thì đeo bao nhiêu loại vòng, chỉ cần cử động nhẹ là kêu leng ceng. Trông cậu từ đầu đến chân là bụi.

-Ha ha đúng vậy, tao đâu có ngu đâu mà 1 mình đi đấu vs bang JJ. Ở đây có hơn 20 bang gộp lại ker, họ đều bất mãn vs cách xử sự của tụi mày _tên đó huênh hoang hất tay Thành ra.

-Ha ha ha 20 bang sao?, dù có 50 bang cũng ko đánh nổi tụi tao đâu (ô hô, mình nghe cách nói này ở đâu rồi í). Trong cái thế giới này chỉ có 2 bang là có thể thách chiến vs JJ này thôi và ở trong đó ko có tên tụi bay...hiểu ko? _Vũ cao giọng nói, cậu dường như chẳng sợ cái gì (mai sau thì có cái sợ nha)

-Hừ, đừng có hống hách nữa đi, thắng bọn tao rồi hãy nói

-còn đứng đó làm gì? Hạ chúng đi _Vũ ra lệnh

-Đừng sợ, lâu lâu mới có dịp ghé thăm thăm mi viện mà...vì vậy nên...tao sẽ giúp bọn bay hoàn thành í nguyện _Thành giơ tay lên hích vào mũi rồi cả 2 cùng xông vào đánh.

2 ng như 2 con mãnh thú, đánh đầu chết đuối. Thành dùng những cú đập bằng chân, đập lên mặt đối phương, khiến cho khối đờm ko còn răng mà nhai cháo. Ngoài ra cậu còn dùng 2 tay 2 con dao, mỗi con chỉ dài khoảng 15cm, nhưng cũng đủ làm cho đối phương “chết ko kịp ngáp”. Cũng như Vy cậu chỉ đánh vào những chỗ hiểm như chém qua cổ hoặc 1 nhát xuyên tim (vì đây là dao nên thuận lợi cho việc này). KO ít ng đổ máu dưới tay cậu. Khung cảnh bây giờ thật hỗn loạn. Máu dính đầy lên ng Thành, trông cậu như 1 con quỷ chứ ko giống vẻ thư sinh lúc ban đầu nữa. Còn vs Vũ, cậu cũng chẳng kém cạnh. cậu dùng tuýp đánh vào đầu và chân tay mỗi tên khiến chúng như tê liệt. Cú đánh của cậu cực mạnh, chỉ cần 1 phát, 1 phát thôi cũng đủ để máu từ trên đầu từ từ chảy xuống mặt, tên đó từ từ đến vs cái chết đau đớn. Cậu và Thành đều hăng đánh nhau, đến mức khi 1 tên dùng gậy đập vào lưng Vũ, cậu ko biết gì, chỉ thấy ngứa ngứa (Trâu bò mà). Tên đó trở mắt lên mà nhìn và đến khi Vũ quay lại thì, khỏi phải nói, chết là cái chắc.

20 đấu vs 400 mà vẫn thắng ve vang. Cánh đồng hôm đó nhuộm đầy máu tươi.

-Đại ca, sử lí đồng này thế nào ạ? 1 tên chỉ vào đồng xác chết và hỏi

-Đốt hết đi! _mặt Vũ lạnh tanh -Rồi giải quyết cho sạch sẽ vào, tao ko muốn bị ông già la

- Dạ!

-ha ha lũ chó ngu, biết mặt mà ko biết sức mạnh _Thành ngao ngán.

Ngày hôm sau, Vy thức dậy và thấy đầu mình đau như búa bổ

-A mệt quá, đau đầu chết mất, rốt cuộc hôm qua có chuyện gì nhỉ? _nó lắc mạnh cái đầu và cố lục lọi trong trí nhớ của mình (nhưng 1 đứa say như thế thì nhớ thế nào đk, huống chi nó lại còn là đứa hay quên)

-A Key _nó chợt nhớ tới qua Key gọi rồi...đếch nhớ nữa, mà cũng đếch thèm nhớ nữa. Nosl gọi cho Key và cậu ta đã tường thuật lại cho nó tất cả. Nó ngồi ôm mặt

-Ôi mất mặt quá, hic hic, tên đó sẽ nghĩ mình sao đây, chết rồi...

-Cũng biết mất mặt cơ đấy, hôm qua cậu có biết mình đã nói và hành động ngu xuẩn như thế nào ko hả? _ko biết Vũ vào từ lúc nào, cậu hét lên, vẻ mặt khinh khỉnh đáng ghét rồi còn chu miệng lên chặc chặc...

-Ko biết cậu là mỗ gì nữa? _nó nhìn đáng vẻ buồn cười của Vũ và nói

-Cái gì? Con nhỏ khó chịu này... cậu...

-Cậu cậu cái gì, đi ra ngoài cho tôi thay đồ

-Đây là nhà tui, tui thích vô đâu thì vô,ai cấm đk hả

-Rốt cuộc caauij ó đi ra ko hả?

-K0

Ko đi hả? hi hi...vậy...cứ đứng đó đi đồ đầu gà chết tiệt

Nó lấy quần áo rồi đóng cửa đánh uỳnh cái, cậu cũng phải giật mình

-Tôi tôi sẽ b ắt đèn cậu nếu cánh cửa đó hồng đấy hừ hừ

.....

-Cậu đang làm ỉ vậy? Đừng có uống nữa. Ngày mai cậu hãy đi chơi đi

-Ko thích

-Hãy đi cho thư thái tinh thần, Tuấn à, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi __Trường vỗ vai Tuấn an ủi, ngày mai là ngày đầu đón nhất trong đời cậu đúng ngày 12/8, cái ngày mà cậu ghét cay ghét đắng

-Tôi ko muốn đi, cậu có biết mai là ngày ỉ ko hả? Sao bảo tôi đi cho dk

-Chính vì vậy cậu càng phải đi, vì là ngày đó nên cậu phải đi. Nghĩ lại đi Tuấn, nếu cậu ko muốn đi 1 mình thì tôi sẽ đi cùng cậu

-k0 thích, tôi sẽ ko đi đâu

-Con hãy đi đi! __bố của Tuấn đi từ trong phong ra

-Sao? Sao tôi phải đi? __cơn say làm cậu mất hết lí trí

-Đó là lựa chọn của con, con phải thực hiện nó

-Là lựa chọn của tôi sao ha ha, KO... là lựa chọn của ông và tôi là con rồi thực hiện thôi. Mẹ tôi đâu, trả mẹ cho tôi, trả đây

-Mẹ con chết là đáng

-Cái ỉ đáng sao? Ha ha ông là đồ máu lạnh, trả mẹ cho tôi __cậu gào thét lên như 1 con thú điên

-Tiêm cho nó thuốc an thần rồi chuẩn bị hành lí cho nó đi

-Dạ

.....

Vy ngồi bên cửa sổ, ngày mai đi du lịch rồi nên nó ko đến nhà Vũ nữa. Hôm nay lại là 1 ngày mưa, tâm trạng nó lại ko ổn định, nó lại nhớ đến ng con trai đó, nhưng h đây khi nhớ về hắn, chỉ là nỗi đau. Rất may rất may có ngày hôm đó. Khi ở bữa tiệc nó đã suýt phạm sai lầm lớn, nó nghĩ lại và thấy mình thật ngu ngốc.

“-Con nhỏ đó về rồi ha ha, nhỏ đó xinh hơn trc, nhưng vẫn ngu như thế thôi à, tao đảm bảo sau 1 tuần tao có thể چرا lại nó ha ha.....__đó là những lời của Tường –tình yêu đầu của nó, nói ra, thật ko ngờ. Nhưng ko sao chính cái giây phút đó nó đã nhận ra tất cả, nó đã thông suốt và nó cảm ơn vì ông trời đã cho nó nghe dk câu nói đó.

Khi con ng ta trải qua rồi thì mới có thể nghĩ nó thật đơn giản, ko phức tạp như chúng ta thường nghĩ. Và nó bây h thấy tình yêu trc kia của nó thật bình thường, chả có ỉ đáng nuôi tiếc cả. Những kỉ niệm đẹp thì nó sẽ giữ trong đầu con nỗi đau thì quên đi cho nhẹ bộ nhớ.

14. Chương 14

Ai cũng có những khó khăn, niềm đau riêng, nó có, Vũ có, Tuấn cũng vậy, chỉ có thể so xem nỗi đau của ai lớn hơn thôi.

Nó, mọi ng cứ nghĩ là sung sướng nhất. Để ra đã xinh đẹp đã có đôi mắt to, trong sáng, có đôi lông mày thanh, có chiếc mũi cao và có làn da trắng mịn. Lớn lên trong 1 gia đình giàu có, có đủ cả cha lẫn mẹ. Nhưng có mấy ai hiểu dk nỗi đau quá khứ của nó, đó là máu và nước mắt. Chẳng lẽ cái gia tài khổng lồ tự dưng rơi vào đầu gia đình nó sao? Ông trời đâu có bất công như thế. Gia đình nó đã chịu bao khổ, bao niềm đau mà có ai biết. Chẳng lẽ từ 2 bàn tay trắng ba nó có thể dựng lên cái cơ đồ to lớn của ngày hôm nay?.... Ngày trc gia đình nó chỉ buôn bán bình thường và có dư giả nhưng từ khi cha nó nhúng tay vào

xh đen thì mới phát lên, tiền vào như nc, rồi vs cái trí óc thông minh của mình ông đã dựng lên cơ nghiệp. Nhưng đi đôi vs thành công là sự nguy hiểm vì vậy nó và anh Bảo dk huấn luyện từ bé, dk rèn luyện tiếp xúc vs xác chết vs máu từ bé, còn bao lần bị bắt cóc, bị đe dọa...nước mắt... nụ cười...đan xen vào nhau...

Nhưng thật nức cười khi có dk cả cái gia tài lớn này, bố nó vẫn ko thỏa mãn, muốn có nữa cơ, vì vậy an hem nó phải gánh vác ... rồi bao nhiêu chuyện sẽ xảy ra...

(bố nó liên kết vs liên bang buôn bán vũ khí)

Còn Vũ như đã nói cậu chịu sự cô đơn từ bé ...

Vs Tuấn, cs “bình yên” của cậu kéo dài cho đến năm 8t. Bố cậu làm chính trị, suốt ngày chỉ quan tâm tới công việc, mẹ cậu dần xa đọa rồi ngoại tình, rồi đúng hôm sinh nhật cậu, bố cậu đã tự tay...giết mẹ cậu. Một bi kịch, 1 gia đình tan vỡ, 1 nỗi đau trong lòng con trẻ...Cậu đau, cậu buồn nhưng ko dám nói ra, cậu xa lánh bố, xa lánh mọi ng, tự nhốt mình trong cái thế giới riêng (rồi cũng có ngày nó kéo cậu ra, may thật). Để rồi khi ko kiềm chế dk, nó nổi dậy, nó như 1 con quỷ vậy, có thể giết bất cứ ai xung quanh.

Ngày 12/8, ngày sinh nhật cậu, cũng là ngày mẹ cậu ra đi (tìm đường cứu nc he he), ngày mà cậu đau nhất. Vậy mà cậu vẫn phải đi du lịch sao?

Trên máy bay

Vũ và 1 con nhỏ ngồi chung 1 hàng ghế

Nó và Tuấn ngồi chung

Quỳnh +V.Anh

Thành cũng đi nhưng ngồi 1 mình và luôn phóng tầm mắt về phía Vy, nhìnko chớp luôn (cụ cậu kết Vy ơy, đây gọi là ty sét đánh)

Vy ngồi ngả ra sau ghế và nghĩ tới câu nói sáng nay của ba “con đi chung vs con trai chủ tịch Trịnh và ngài chủ tịch Liên hợp quốc vì vậy phải biết nắm bắt. Con hiểu ý ta chứ?

Ba yêu con. Chúc con đi bình an!”

Tuấn vẫn ngồi yên, cậu lấy cái tai nghe ra nghe nhạc.

-Thưa quý khách! Xin mời tắt điện thoại, máy bay sắp cất cánh

Vũ đang chơi game, nhìn lên thấy cô tiếp viên đang nhìn mình bằng ánh mắt hình trái tim cộng vs ánh mắt con nhỏ ngồi bên cạnh, cậu nổi da gà

-Chết tiệt! Ông tổng thống ki bo kiệt xỉ, sao ko cho dùng máy bay riêng đi, bực hết cả mình.

-Ê cu, ca vừa thôi mà bỏ đầu ra cho tôi ngắm người đẹp! __Thành đẩy đầu nó ra để nhìn nó

-Háo sắc! __Vũ đánh cho 1 câu rồi cố tình ngồi che – Tao nói thật nhá, con nhỏ đó thích tao rồi nên mày đừng có mơ đi __Vũ thì thào vào tai Thành

-mày next đi, đồ con gà!

-Mày là đồ con bò

-Con gà

-Bò...

Cả 2 lại cãi nhau, Vy ngồi trên ko nhin dk cười, bò và gà là cái tên nó đặt mà, h lại dk sử dụng nhiều như vậy

-Này?! Mình nghe vs nhé! __quay sang Tuấn nó nói giọng nhẹ nhàng và nở nụ cười sát thương lớn, nhưng cậu ko có phản ứng ì, kể cả khi nó lấy tai nghe của cậu cho vào tai mình. Nó cứ ngồi như thế, cậu cứ ngồi như thế, cả 2 ko nói ì.

Thành ngồi dưới tức quá

-Mẹ kiếp, phải tao thì tao đã nắm tay dk rồi

-Tao thì đã hôn dk rồi ha ha..._Vũ

Đến nơi là buổi tối nên cả lũ lăn ra ngủ

Sáng sớm hôm sau Thành cố tình dậy sớm định sang phòng Vy kêu đi tập thể dục cùng (ý đồ đen tối)

-Ai đây? Có chuyện gì vậy? _nó nói vs giọng ngái ngủ khi có tiếng gõ cửa

-Cậu có thể đi tập thể dục cùng tôi ko? _lời nói ngọt ngào dk thốt ra từ miệng cậu

“mẹ kiếp phá giấc ngủ của mình, con bò điên, bực mình quá đi thôi”

-OK đợi mình chút!

“xí, ko phải để giữ mối quan hệ tốt đẹp vs gia đình cậu thì tôi đếch thêm đi, hừ hừ”

Nó đi ra vs bộ đồ thể dục, tóc búi cao, trông rất dễ thương

-Gọi cho Quỳnh và V.Anh nữa nha _nó đề nghị

-Uk _mồn thì nói thế thôi nhưng ruột gan thì đang tức điên lên kia kìa, cu cậu muốn đi riêng cơ.

Họ đang đi thì gặp Tuấn cũng mặc quần áo thể dục, đoán là cũng tập thể dục buổi sáng

-A, Tuấn, đi chung đi! _Quỳnh mừng rỡ, kéo Tuấn đi cùng _con này nó tự nhiên thế đấy) -À gọi luôn cả Vũ đi đi

-Khỏi, con gà đó chưa dậy đâu _nó chán nản nói

-Hả? _cả 3 cùng đồng thanh

-À hi hi, tôi đoán, tôi đoán í mà, cậu ta chưa dậy đâu hi hi _nó cười chữa cháy

-Đúng đó, nó chưa dậy đâu, h có tiên mới gọi dk nó dậy thôi. _Thành hiểu chuyện nói

-Nhưng ai lại để cậu ta ở lại _Quỳnh tiếc nuối (phải có trai đẹp đầy đủ cho bà này ngắm chứ)

Họ đi đến phòng Vũ gọi nhưng ko có ai tì

-Ko có chìa khóa thì cậu ta ko dậy đâu _nó nói

-Có!

-Hả?

-Ella ta đây mà, tất nhiên là có chìa khóa rồi ha ha_ Quỳnh cười đắc í rồi rút chum chìa khóa ra (công phu từ bé của Quỳnh đó, những lúc cấp bách phải sử dụng chiêu chôm chìa khóa của cô nàng) -Hôm qua mình xuống phòng bảo vệ lấy thêm chìa khóa 2 phòng cậu (chỉ vào nó và V. Anh) nhưng thấy cả chum của phòng VIP nên lấy luôn, ai ngờ hữu dụng ha ha..

-Ella, tôi nghe cái tên này ở đâu rồi nhỉ? _Thành thắc mắc khi cả bọn đã đi vào.

Bước vào phòng VŨ, cậu ấy đang ngủ rất say, mọi ng gọi nhưng ko dậy.

-Để tôi! _nó ra tay, vẫn chiêu cũ nhưng hiệu quả cao. NÓ dùng gậy đập vào chuông báo động, cậu ta ngay lập tức ngồi phắt dậy

-Đi thể dục chứ?

-Ko, dẹp đi _cậu lại nằm xuống

-Ko đi này!...chưa kịp nằm thì đã bị Thành lôi đi sềnh sệch

-còn con nhỏ phong bên? _nó thắc mắc

-THôi kệ cho nó ngủ đi_ Quỳnh hồn nhiên đáp

-Ì chứ, có mỗi thể dục thôi mà cũng lòi cả lủ đi là thế nào? Một chết đi dk __Vũ nhắm mắt (ông này giỏi nhỉ, nhắm mắt mà vẫn đi dk), giọng nói còn ngái ngủ.

-Cẩn thận! __mọi ng kêu lên

Bộp...biết ngay mà, thích nhắm mắt đi hả. Vũ đập đầu vào 1 cây dừa, từ đó tỉnh hẳn.

“mẹ kiếp từ h mình ko bao h ăn dừa nữa, cho chúng nó ế luôn. Đến mày mà cũng dám trêu ông hả? hừ hừ bực mình thật đấy” __Vũ nghĩ

“Cho chết, tên đầu gà ngu dốt, ha ha ha ha” nó cười thầm trong bụng

-Mọi ng, đợi tôi vs __1 con nhỏ chạy đuổi theo

-Nhỏ đó là ai vậy,? Bộ chúng ta quen hả? __Vũ ngét mặt ra

Bộp.....

-Cái đồ trí nhớ con gà!__ nó tự dưng lấu tay đập vào đầu Vũ

-Cậu...__Vũ tức nhìn nó

“ôi trời ơi, mình vừa làm cái ỉ vậy?, Quên mất, quên mất. Lạy chúa. A men!”

-Hi hi, sr sr, mà đây là ng mà thắng cùng cậu trong phủ tổng thống đó, sao quên nhanh thế, hi hi __nó nở nụ cười dễ thương

-Giả nai kìa! __Việt Anh ghé sát vào tai nó thì thầm. NÓ quay sang dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn cậu, muốn nói “Cậu vừa nói ỉ? Các cụ nhà cậu vừa nhấn vs tở rằng cho thằng Việt ANh xuống chơi vs các cụ cho vui đấy! Tôi giúp nhé!”. Còn V.Anh ngay lập tức lơ đi,cái dáng vẻ ngông nghênh, cái kiểu ta đây biết hết rồi, ko phải dấu

-Ồ mà sao Vy biết biệt danh của Vũ là gà thế nhỉ? __Thành chột lên tiếng, ánh mắt long lanh nhìn nó.

-À hi hi (ko cười ha ha ở đây đâu , ngại lắm) à... ừ thì...À lúc trên máy bay mình có nghe 2 ng nói chuyện vs nhau nên biết í mà hi hi...

-Uây Vy tinh í thật đấy, đúng là mẫu con gái của mình đấy ha ha. Mà vy thích những ỉ đấy? (bố bày lợi dụng quá đi)

-Hả?

-À ha ha ko còi, tên này __chỉ vào Vũ- là gà í mà ha ha

-Cậu có muốn chết ko hả? Tôi vút cậu ra biển chi cá xuyt ăn bây h. __Vũ bức xúc, nãy h bị dim

-SAi rồi, xin xít kèr

-Thì sao?

-SAi chính tả chứ sao nữa. Chữ thì như gà bới lại còn sai chính tả. Ko hiểu giáo viên lp 1 cho cậu lên lp kiểu ỉ nữa. Tôi phải tìm con mụ đấy và kiện mới dk.

Cả lủ ngán ngẩm

“Trời ơi, quý xa tăng đang làm ỉ nhỉ? Sao ko đến bắt 2 tên này cho rảnh nợ nhỉ?” __nó nghĩ thầm

“ôi ôi mình là nguyên nhân cho 2 anh í cãi nhau kìa, ha ha, về phải kể vs tụi bạn mới dk, ha ha...” con nhỏ vừa nãy thầm nghĩ.

Tuần đường như ko thể đợi dk nữa, tai nghe nhạc và chạy léc tíc

-Ồ, tên kia phải đợi mọi ng chứ? __Quỳnh gọi theo

-Thôi trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, chúng ta đi thôi __Vy vẫy bảo 2 ng bạn đi

-Ồ Vy, đợi mình nè! __Thành chạy theo Vy

-Thằng trời đánh kia, có đợi bố ko __Vũ í ới gọi Thành

-Ờ ơ, mọi ng đi hết rồi à, đợi em vs __con nhỏ sau 1 hồi suy nghĩ cũng trở về thực tại và chạy theo mọi ng
Đi dk 1 hồi thì Quỳnh bỗng dừng lại hét lớn

-Mọi ng, mọi ng, chạy thi đi, ai về nhất sẽ dk quà nhau

-Quà í?

-Là...__QUỳnh ngáp ngừng vid chưa nghĩ ra

-Chọn 1 ng khác giới và kiss. OK! __Việt anh chen vào

-OK, tán thành, tán thành __Thành nhảy căng lên rồi nhìn sang Vũ nói chuyện bằng mắt

“-Tao nói ọy“, tao sẽ hôn dk mà__Thành ánh mắt long lanh, đang tưởng tượng

-Hừ, mày đừng có mơ, cơ hội nắm tay còn chưa có, mà nhỏ đó thích tao mà __Vũ nhìn ánh mắt đắc thắng

-Đừng có khinh tao, cẩn thận, tao thắng tao sẽ hôn mày đấy __Thành ánh mắt nham hiểm

-Oái, thằng gay, tánh xa tao ra

__Vũ ánh mắt lo lắng (hời hợt), tay bịt mồm, đứng ra xa”

Cuộc nói chuyện kết thúc.

-Nào chạy nhanh lên

Lúc đầu mọi ng chỉ chạy vs vận tốc bình thường nên ngang bằng nhau, chỉ có con nhỏ ngu xi đó là chạy sau cùng. (mẹ í mặc váy ngắn đến đùi non, mặc áo cộc cách điệu, trang điểm đậm, lại còn đi con 15 phân nữa. Ra mồ hôi để mà chết à).

Còn khoảng 100m, mọi ng bắt đầu tăng tốc. Vy vượt Việt Anh và Quỳnh để lên vị trí thứ 3 sau Thành và Vũ. Tuấn dường như ko muốn tham gia vào cuộc thi nên vẫn bình thản mà chạy. Nó bỗng dừng lại, chạy ra phía Tuấn nắm lấy tay cậu và giục

-Chạy nhanh lên nào

Tuấn giật mình, tự dưng có cảm giác giật điện (từ trc đến h chưa có đứa con gái nào dám tự í động vào tay cậu). BẮN tay cậu bắt đầu nóng lên, cảm giác ấm áp và nhẹ nhàng. NHưng cậu ko quen, vs lại chỗ nó nắm cậu bắt đầu cảm thấy nóng, cậu tử rút tay mình ra khỏi tay nó, thụt lại phía sau. Nó thấy vậy ko tỏ ra khó chịu mà cùng lùi lại nắm lấy cổ tay cậu

-Cậu ko muốn là ng phải về cuối chứ?

Thế là nó kéo cậu đi suốt quãng đường. Vừa nãy Quỳnh và Việt anh đã vượt h thì lại bị nó cho hít bụi đằng sau.

Thành thấy vậy thì tức tối, đếch có hứng chạy nữa nên dừng.Chỉ còn lại Vũ, cậu ko nhường ai hết, vẫn cố sức chạy về đích.

Còn 10m, nó ko thể chạy nếu cứ kéo Tuấn dk, nó thả tay cậu ra và chạy lên.

Khi bàn tay nó buông ra, cậu chợt thấy hụt hẫng, cảm giác đánh mất thứ í đó mà mình mới tìm dk. Ko dễ chịu chút nào. Cậu dừng hẳn, và đi bộ đến.

Còn 6m, cả 2 cùng gắng sức. Sắp đến rồi

3m...vẫn ngang nhau

1m....

Đến đích

15. Chương 15

3m...vẫn ngang nhau

1m....

Đến đích

Cả 2 cùng chạm vào cửa khách sạn.

Một lúc sau bọn họ mới đi đênssssssssssssssssssss

-2 ng chạy như ăn cướp ấy, phải có tinh thần đồng đội chứ __Quỳnh nói

-Thế rốt cuộc ai về trc đấy

-Tôi! __cả 2 đồng thanh

-Tôi mà

-Ko phải, là tôi

-Rõ ràng tôi chạm tay vào cửa trc

-Nhưng tôi chạm chân vào cửa trc, có ai nói là phải chạm ì vào trc đâu

Việt Anh nhanh chóng ra hỏi bảo vệ (để 2 ng này cãi nhau thì đến sáng mai chưa chắc đã xong)

-Please ask,in this 2 people,who has touched this door first?

- Both at the same time touch the door!

-Thanks

-Cả 2 cùng chạm, h thì làm sao? __Quỳnh hỏi

-Phần thắng thuộc về tôi! __Vỹ ướn ngực

-Còn khuya! __nó dập tắt ngay cái hy vọng chiến thắng trong cậu

-Ko ngờ 1 tiểu thư như cậu cũng có hứng chạy nhỉ?

-Uk thì sao? Rèn luyện sức khỏe mà, hừ

Bố nó đã dặn phải có mối quan hệ tốt đẹp vs cả 2 dòng tộc nhưng cứ khi gặp nhau là họ lại cãi nhau, ko ai nhường ai. Dù có tỏ ra thực nữ đến đâu nó cũng ko chịu nhường cậu lấy 1 câu.

-Thế h làm thế nào đây? __con nhỏ đó hỏi

-Hai ng tự giải quyết đi dk ko? __Quỳnh quay ra hỏi

-Ko! __cả 2 cùng lắc đầu

-Nếu cả 2 ko chịu thế thì làm sao? __Con nhỏ đó hỏi tiếp

-Vây coi như hòa ko ai thắng cả __Quỳnh tl tiếp

-Ko dk! __cả 2 tiếp tục đồng thanh

-2 ng ko chịu làm hòa, vậy phải làm sao? __Con nhỏ đó tiếp tục hỏi

-ĐI MÀ HỎI BỌN HỌ Í, hỏi tôi làm ì, bực cả mình, cả 2 tự hôn nhau đi __nó hét vào mặt con nhỏ hỏi lắm. Thực ra nó cũng chẳng biết mình đang nói ì, nhưng đang tức nên nói đại ra.

-KO thể nào __nó hét lên

-Sao ko dk __Vũ cau mày nhìn nó

Nó cổ tình đứng ra xa cậu

-Ì mà tránh tôi như tránh hủ thối nhỏ kia

-Sao? Thì...

Chưa kịp để nó nói hết thì cậu đã đến gần nó, lấy tay túm cổ nó và hôn

-Ừ ư..._nói chưa kịp phản ứng

Đúng lúc VŨ hôn nó thì Tuấn đi đến nơi, cậu chứng kiến hết, ko nói ì, cũng ko muốn ăn sáng, cậu bỏ đi luôn.

-Vy, Vy thích ăn ì nào? _THành cứ sẵn tới Vy hỏi

-Chiều nay đi chơi ì ẹ. _Quỳnh vừa ăn vừa buồn

-Thôi chiều ở nhà ngủ cho sướng, t ko đi đâu _nó lắc đầu -Mình về phòng trc đây

-Ồ, sao đi sớm thế? _Thành tiếc nuối

Chiều, khi ngủ dậy nó đi dạo quanh biển, ko khí ở đây thích thật. Nó ngửa cổ lên nhìn trời, đón những cơn gió nhẹ. Bỗng nó nghe thấy tiếng hét ở đằng xa

-Cho mày chết này, dám có thái độ thế hả? _1 lũ đang xông vào đánh 1 ng và nó ghét nhất là cảnh đó. Thích thì 1 chọi 1, or đánh tập thể vs nhau chứ kiểu đánh hội đồng này, nó ghét.

-Dừng lại mau! _nó đi ra chỗ bọn kia và hét lên

-Dừng có can thiệp vào chuyện của bọn tao! _1 tên đầu cua quay ra nhìn nó rồi xua đi

-Tôi bảo các ng dừng tay lại mau! _nó vẫn đứng đó

-Con nhỏ này cũng muốn chết hả? _tên đầu cua tiến lên định tát nó nhưng bị nó đập cho 1 nhát vào mặt, tím mắt. Cả lũ thấy vậy, tiến lên hét. Vs nó thì là chuyện bình thường như cân đg hộp sữa. Chỉ trong 5' là nó giải quyết xong cái lũ ô hợp này

-Ko sao chứ? _nó tiến lại gần tên bị đánh và hỏi.

Cậu vẫn nằm im, ko cử động, nên nó nghĩ là bị thương nặng lắm

-Cậu ko sao chứ? Tôi đưa cậu đến viện nhé! _nó lại gần định kéo tên đó dậy nhưng

-Đừng động vào tôi! _tiếng nói trầm ấm vang lên, nghe rất quen, đây...đây...chẳng phải là Tuấn sao? Là hội trưởng lạnh lùng, ko ai dám động vào sao? Cậu đang làm ì ở đây kia chứ?

Dù cậu có nói là đừng động vào cậu nhưng nó vẫn kéo cậu nên

-Chúng ta nên đến bệnh viện.

-Ko, tôi đã bảo là ko đi rồi mà

-Thôi dk rồi. _nó đỡ cậu ra chỗ có ghế đá ngồi, lấy băng cá nhân trong ng ra nó băng cho cậu

-Đỡ chưa? _nó hỏi nhưng cậu vẫn ko tl

Một lúc lâu sau tự dưng cậu lên tiếng

-Hôm nay...là sinh nhật tôi _giọng nói của cậu buồn buồn

-Há? Vậy ko tổ chức tiệc mừng hả?

Cậu bỗng quay sang nó rồi còn xoa đầu

-Cảm ơn, tôi k sao?...Tôi mắc bệnh kĩ tính, ko chấp nhận dk đáng về lỗi thôi

“sặc, mình lỗi thôi sao, tên này, thật là”

-Nhưng sao lại ko tổ chức?

-Mấy tuổi rồi mà còn tiệc sinh nhật hả?

-Thế cậu mấy tuổi? __nó hỏi lại

-Này! Cậu đang giỡn mặt tôi đấy hả?

-Chúc mừng sinh nhật cậu. __nó chồm lên nhìn cậu. Cậu ngạc nhiên nhưng ko nói ì

-Tôi chúc mừng sinh nhật cậu, thật đó, thật mà, tin đi! __nó thấy biểu hiện của cậu như vậy tưởng là ko tin

-Này, cậu muốn bị ụyính hả? Vừa nhăn nhó vừa chúc mừng sinh nhật!

-Nhăn nhó ì chứ,cậu ko phải tự tin qua đấy chứ?

-Chết tiệt. Đầu óc cậu kodk bình thường sao? Trong đám bạn của tôi trc đây cũng có 1 thằng tính lạ đời như cậu đấy.

“ai ta? Tên này nói ai ta?” (Vũ chứ ai, ngày trc 2 ông này la bạn)

-Ngày 12/8 năm ngoái mưa rất nhiều....__nó tự dưng nói rồi hơi bùn buồn

-Sao cậu biết chuyện đó?

-Tôi vốn thích học thuộc dự báo thời tiết mà, những ngày sau tôi đều biết hết. 13/8 trời nắng, 14/8 ít mây, mưa rải rác

-Thiệt ko đó __mặt cậu ngơ ra

-Ko, ha ha tôi đùa đó...Thực ra ngày hôm đó cũng là 1 ngày quan trọng đối vs tôi

-Quan trọng ì? __Cậu quay sang hỏi, đây là lần đầu tiên cậu thắc mắc 1 chuyện nào đó của 1 người

-Đó là bí mật của tôi nhưng tôi sẽ kể cho cậu.

-Nếu vậy thì ko cần thiết đâu. __Tuấn cuismawtj xuống, đôi long mày khẽ nhíu lại

-Đó chính là ngày tôi gặp mối tình đầu của mình, nên tôi nhớ là mưa rất nhiều. Hôm đó tôi bị ngã xe và cậu ấy đã đỡ tôi dậy

-Nghe vẻ lãng mạn nhỉ? Thế có tốt đẹp ko?

-Ko, à mà có.

-Thế gặp ở đâu!

-Trc nhà tôi

-TÔI LÀM SAO BIẾT NHÀ CẬU Ở ĐÂU CHỨ? __ Tuấn bực mình -Sao cậu lại tâm sự vs tôi? Tôi trông dễ dãi lắm sao?

-Hi ko phải thế, ngược lại khi nhìn vào mắt cậu thì thấy rất hồi hộp

“khoan đã,cậu ta lúc đầu nhìn rất xấu xa nhưng mình bị cuốn hút lúc nào ko hay, do khuôn mặt hoàn mỹ đó. KO phải ấn tượng đặc biệt nhưng mình ko thấy ghét mà còn thấy đáng yêu, muốn gần hơn”

-Cậu lòi chuyện mối tình đầu ra nói rồi còn nói tôi thế hả? __Tuấn nhìn nó chằm chằm -Cậu là ng đầu tiên mà nhìn mặt tôi như mới đi đập mìn về đấy. Sao mặt tôi có vấn đề hả?

-Long mày rơi xuống mặt cậu kia kìa, đừng có tưởng bở

-Ồo ngốc, những lúc như thế này ko dk dùng từ đừng tưởng bở __cậu ta nói rồi dí sát mặt mình vào mặt nó. NÓ đỏ mặt, tưởng cậu định...thế là nhắm mắt lại và tru mỏ lên

-Cậu đàn làm trò ì vậy? Long mày rớt xuống sao? Mau lấy ra giúp tôi đi.

Nó giật thót mình, ngại chết đi dk, còn cậu thì thâm cười trong bụng

Phù.....nó đỏ mặt, thối xong, nó đứng phất dý

-Ở đây có toilet ko nhỉ?

-Sao mắc lắm hả? _cậu mở 1 mắt nhìn nó

“chết tiệt, tên *****, dám bảo mình thế”

-Biết rồi! Cậu ở nguyên đây nhé _nó dặn như dặn tre con

-Cô gói giúp cháu cái này nhé _nó chỉ tay vào cái bánh gato trong tiệm –Đúng rồi ngày sinh nhật mà ngồi vs mình ở đây cũng thật tội nghiệp, thôi coi như làm ơn làm phúc vậy _nó nói là đi WC nhưng thực ra muốn đi mua bánh cho cậu

Cậu ngồi đó chờ, và cũng chả biết tại sao hôm nay mình nói lắm thế.

Nó nhìn cậu từ đằng sau. Thật đẹp, nó muốn lại gần

Nó đứng trc mặt cậu “chắc cậu ta sẽ cảm động lém đây haha”

-Cậu làm cái trò ì đấy? Đại tiện lâu thì cũng phải báo trc cho tôi chứ? Rửa tay chưa rồi hăng về.

“tên *****, dám nghĩ ta thế hả”

-Cậu nói hôm nay sinh nhật cậu, ko có bánh chẳng phải buồn lắm sao? _nó giơ cái bánh lên trc mặt cậu nhưng cậu ko nói ì , mãi 1 lúc sau, cậu ta mới lên tiếng

-Trông tôi giống du côn lắm hả?

-À thì là do xì tai của cậu giống 1 kẻ xấu nên có thể co là như thế ha ha

Tuấn lấy tay nhỏ bỏ hết những cây nến trên bánh

-Cậu làm cái ì vậy? tôi đã nhọc công chuẩn bị mà cậu làm nó giống như hòn than vậy hả? _nó bức xúc

-Đi theo tôi! _Tuấn nói rồi cầm chiếc bánh bước đi

- O ơ sao cậu lại quăng nó đi hả, tên kia? _nó bực mình khi thành quả của mình bị ném vậy

-Tôi ko quăng!

-Cậu vừa ném nó xuống sông mà

-Tôi đâu có ném, tôi chỉ gửi nó đi thôi

-Đây cậu đang đùa sao? Cái đó thì có ì khác nhau chứ.

-Cậu ko thấy nó đang từ từ lặn xuống à.

16. Chương 16

Buổi tối, sau khi ăn cơm, mọi người ngồi lại vs nhau

-Chán quá, chơi zè đê _V.Anh

-À chơi trò nói thật đê _con nhỏ đó hí hửng

-Ko, trò đó cũ rồi, chơi trò nói dối đê, hê hê, ai nói dối mà mọi ng vẫn tin thì là vua nhá, haha...._Quỳnh đang định nói tiếp thì nó bỗng lên tiếng

-Tôi, tôi có thể..._giọng nói hơi bé nhưng đủ để mọi ng nghe thấy, cái giọng nói trong trẻo đó

-tôi, tôi có thể nói ra 1 bí mật ko? _nó tiếp tục

-Vy, có chuyện ì vậy? NÓi đi mà...! MỌi ng im hết đi để nghe Vy dễ thương nói _Thành quay ngoắt 180 độ, vs Vy thì nhẹ nhàng, true mền, quay sang mọi ng thì giọng ra lệnh như vs bọn đàn em zậy.(thế mới nói khả năng của ng đẹp)

-Tôi có thể nói ở đây ko? Tôi sợ rằng việc này..._nó ngập ngừng

-Bực mình quá, nói thì nói mau đi, con nhỏ lắm chuyện này _Vũ hằm hực

-VẬY, tôi sẽ nói, tôi sợ h ko nói thì sẽ ko đủ cam đảm để nói nữa, vì vậy..._giọng nói vẫn nhẹ nhàng, khuôn mặt có chút bối rối

-Trời ơi, nói lẹ đi, hnay lại đỡ chúng, nhỏ này _Quỳnh ko quen vs cái thái độ của nó

-tôi...tôi...thích 1 ng trong số các cậu

-Hả? _mọi ng cùng trở mắt nhìn biểu hiện của nó, khuôn mặt đỏ, thái độ e ấp, ngại ngùng, đúng chất 1 cô gái đang tỏ tình

-Ai? Ai? Thằng khốn nào đấy? Ông cứt! _Thành tự dưng nhảy dựng lên

-Tôi...tôi có thể nói ko?

-NÓI đi _mọi ng sốt ruột

-Tôi nói sợ mọi ng sẽ..._nó vẫn bản mặt đó, cái giọng úp úp mở mở

-Nói đi, ko phải sợ, ko ai dám đánh bà đâu. Nếu ai dám tôi sẽ _nhìn sang Thành, cậu giật mình –“Thiến” _Quỳnh trừng mắt

-Hic, sao bà lại làm như thế? Sao lại bỏ bạ bè thế hả Vy? Trời ơi là trời, sao tôi khổ thế, nó bỏ bạn bè mà đi theo trai kia, hic _VAnh giả vờ khóc lóc thảm thương –Này tôi nói cho bà biết nha trên đời này ko có thằng đàn ông nào tốt hơn tôi đâu, vì vậy bà...._chưa nói hết câu thì cậu bị Quỳnh cho quả vào đầu

-Nói năng linh tinh, cứ dạy xấu con nhà lành, cậu ko im đi dk à?

-KHỔ! Câm hết đi! _Vũ cúi

Tuấn koi nói ì, chỉ ngồi nhìn nó.

Nó nhìn quanh, nhìn Vũ, rồi nhìn Tuấn, cậu chợt giật mình

-Tôi...tôi thích...tôi, ha ha h a ha ha _nó ngồi ôm bụng cười

-Này đưa cậu ta tới viện tâm thần đi ! Quả này nặng rồi. Mau _Vũ tỏ vẻ khẩn trương thúc giục Thành

-Ha ha ha, tôi lừa dk mọi ng rồi nhá, h aha. Mọi ng nai quá, h ta là vua ha ha..._nó đứng lên ghé cười ha hả, cái dáng điệu của vua chúa

Cũng chả hiểu tại sao mà nó lại ko giữ hình tượng nữa, thoải mái trc mọi ng. Có 1 cảm giác rất thân quen, như đã biết nhau từ lâu lắm rồi

-Ha ha ta là vua, vì vậy ta sai ì m.n(mọi ng) cũng phải nghe. Tên kia (chỉ vào Vũ)mang nc lên đây, còn cậu (chỉ vào Thành) mang đồ ăn lên. Mau.

-Sao lại là tôi? _Thành và Vũ đồng thanh

-Tôi là vua! NHanh lên _nó giục Thành đi ra cửa, còn Vũ vẫn ko chịu đi mãi cho đến khi dk Thành lòi ra ngoài

-Chết tiệt, cậu bỏ ra! _Vũ cầu nhàu

-Còn 2 ng (chỉ vô 2 đứa bạn thân)

-Ko phải lại bắt chúng tôi làm ì đấy chứ?

-Đứng lên _nó ra lệnh, 2 ng đứng lên

-Chết tiệt mắc bẫy rồi_VAnh nói, vì đã biết tính nó, chắc chắn đứng lên sẽ có ngồi xuống

-NgỒi xuống! (biết ngay mà)

-Đứng lên

-Ngồi xuống

-ĐỨng lên

Nó nói 2 ng đứng lên ngồi xuống liên tục

-HA ha zui ghê, đang định sai bảo 2 ng còn lại thì Vũ cả Thành vào

2 cậu vừa ngồi xg thì mất điện

-Há? Mất điện sao? ời hawail mà cũng dở chứng thế này sao? __Quỳnh nói

-Chết tiệt! Nát hơn tương! __Vũ phán

Bỗng có tiếng nổ lớn, nó hét lên, vốn đã sợ bóng tối, lại còn thêm cái này nữa. Nó thót tim, nhảy vào ôm cậu. Trời tối, chả biết ai vào ai, nó cứ vơ bừa

1 lúc sau, nó mới chịu bỏ ra, ng đó ko nói ì, nó về chỗ của mình và chả quan tâm đã ôm ai và ng đó thấy như thế nào. M.n bình tĩnh lại và bắt đầu nói chuyện

-hay nhân dịp này chúng ta kể chuyện ma đi __Thành

-KO! __nó phán

-Sao vậy? Hay mà __Thành vẫn ko hiểu ì

- Ha ha hay mà hay mà __Quỳnh và VAnh nói, nhìn nhau, rồi nhìn nó

-Tôi tán thành, kể đi __Vũ vỗ tay

-Tôi ko có ý kiến __Tuấn nãy h mới lên tiếng, lại còn nói đúng câu nó ghét, nó liếc mắt nhìn cậu, tỏ thái độ, cậu cười.

-Đúng đó, đúng đó, m.n kể đi __con nhỏ đi cùng ko biết thân biết phận lại còn lớn lối

-Các người...(tức ko nói dk)...kể thì kể đi!

- Dk tôi sẽ kể trc __Vũ – Tôi nghe nói ở đây có 2 con ma nữ, nó đã chết ở chính ngôi nhà này. Cô đã hiến dâng tất cả mọ thứ của mình cho tên đàn ông đó, nhưng ông ta chẳng những ko đáp trả mà còn ngoại tình. Ông ta mua cho cô, 1 ngôi nhà ở đây(và sau này thành khách sạn), bảo cô chờ và cô cũng chờ nhưng ko ngờ ông ta ko trở lại nữa, mãi đến khi trở lại thì lại dẫn theo ng đàn bà khác. Cô ta vì tức giận đã giết 2 ng kia rồi cũng tự tử luôn. Nghe nói cô ta vẫn sống trong ngôi nhà này và ám những ng ở đây. Cô ta lập ra 1 lời nguyền, rằng nếu có cặp nào mà đến đây thì...

-Hay hay ...__nó vỗ tay tán thưởng (sắc sợ ma mà thế)nó sợ ma thật chứ ko sợ nghe kể

-Cái ì đằng sau cậu kia __Vũ chột hét lên và chỉ ra đằng sau nó. Nó tưởng đùa, quay lại

-Cái ì?...Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa __nó sợ qua chạy ngay ra chỗ Quỳnh và ôm lấy nhỏ

Cái bóng đằng sau nó, tiến lại gần.....

.....

Chính là ... con nhỏ đi cùng bọn nó. KHi Vũ đang kể thì nhỏ ta khát nc, định ra uống, Vũ chột chỉ vào nhỏ nên nhỏ quay lại, ánh sáng ngoài cửa chiếu vào mặt nhỏ cộng vs mái tóc dài buông xõa. Trông giống y như 2 con ma. Khiến nó thét lên

Bùm Bùm Bùm...__ngoài cửa sổ bỗng có tiếng nổ

-Là pháo hoa, ha ha __nó hét lên rồi chạy ra ngoài cửa

Thì ra vừa nãy mất điện để chuẩn bị ăn pháo hoa này, chứ hawail mà cũng mất điện sao?

-Đẹp quá, đẹp quá__nó hét và nhảy cẫng lên. Nó khá trẻ con , lúc vui thì sẽ quên hết mọi chuyện

m.n đi xg dưới, đang có 1 bữa tiệc

-Ha chơi nào, chơi nào__nó chạy tung tăng

Đến 1 lúc mệt thì cần cốc nc (theo nó) lên uống

-Đừng! cả Quỳnh và VAnh đều lên tiếng nhưng nó đã uống cạn rồi. mặt bắt đầu đỏ ửng lên. Đây toàn rượu mạnh mà. Nó say ngay, say luôn. NÓ đi ra chỗ m.n

-Các người...sao ko gọi tôi chơi cùng hử? _giọng nó say say

-Cậu (chỉ vào Vũ rồi chỉ lên trời) lên hái sao cho tôi. Mau

-Cả cậu(chỉ cào Tuấn)đi nốt đi, ai hái dk nhiều hơn tôi sẽ thưởng ha ha _nó cười rất chi là vô duyên, còn 2 cậu thì cứ đứng đó, đơ ng ra đấy

-Thôi dk rồi. Mau ra đây _nó nói khi 1 lúc mà ko có ai lên tiếng. Nó kéo tay 2 ng ra hồ bơi rồi quay lại nói vs những ng còn lại

-Các ng, đứng đây làm trọng tài, nghe rõ chưa?

Quỳnh cả VAnh ngán ngẩm, khi nó mà say hay khi tức thì dừng nên cãi, cẩn thận nó phang ấy cái ấy chứ

-Các ng có dám ko?

2 cậu ko hiểu ì, cứ nhìn nó. Nó xốc tóc lên, vuốt vuốt tóc, vì là buông nên nó thoải mái nghịch. Trông lúc này nó thật là đẹp, đẹp hơn bao h hết. Đặc biệt là dưới ánh trăng trông nó càng quyến rũ hơn. Nó cười 1 nụ cười tươi hân hoa, trông nó thật dễ thương. 2 cậu đứng nhìn nó, 1 vẻ đẹp, 1 vẻ ngây thơ của cô gái 17t. Nó quá đẹp 2 ng phải ngỡ ngàng.

Chưa kịp ngấm nó hết thì

Bộp..._)nó đẩy 2 người xuống nc từ phía sau rồi cũng nhảy xuống

-Xem ai nín thở dk lâu hơn nhá! _nó nói rồi ngụp đầu xuống nc. 2 ng thấy vậy cũng ko thể để mắt mặt nam nhi, cũng ngụp xuống

m.n chạy ra xem

1' ko có động tĩnh ì

2' vẫn chưa có ì

3' Vũ bật lên, ko chịu dk nữa

4' Tuấn lên

5' nó mới ngoi lên, phụt nc ra rồi cười ha ha hard-Ha ha 2 ng kém quá đi_nó nói rồi bơi lên, 2 cậu cũng lên, m.n ai cũng vỗ tay tán dương

Quỳnh chạy ra đắp cho nó cái khăn tắm vào ng rồi đưa nó lên phòng. Nó đánh 1 giấc đến sáng.

Sáng

Nó vươn vai dậy, khi vsen xong nó ra ngoài

-Đi gọi đầu gà dậy nào_thói quen ko biết dk hình thành từ bao h

-Đi đâu keerr? _Quỳnh ngạc nhiên hỏi

-Hả? _nó bị bất ngờ

-Đi chơi thôi _Chưa kịp để nó suy nghĩ, Quỳnh đã kéo đi

Nên du thuyền

-Đi đâu đây? _nó thắc mắc

-Du lịch bằng du thuyền ha ha, hề lô ng đẹp _Thành từ trong chạy ra

Tất cả mọi ng đã lên thuyền

Dk 1 lúc thì nó chạy ra mũi thuyền hóng gió, giang 2 tay ra, y như kiểu nhân vật chính trong phim Titani.đang hóng gió vui vẻ, tâm hồn đang bay bổng thì

-Ngã này!

-Á.....

Vũ đi ra, 1 tay giữ nó 1 tay đẩy nó xg. Nó thì vì ko giữ dk thăng bằng nên ngã vào ng cậu. đổ mặt. nó đẩy Vũ ra

-Tên kia! Ta đang tâm hồn bay bổng, ko khí lãng mạng biết bao nhiêu. Thì...tự dưng có 1 con gà quay từ trên trời rơi xuống, đụng đúng vào ta, làm tụt hết cả hứng, hừ khốn kiếp thật

-Ko ngờ cô lại nói ra những lời như thế, con nhỏ chảnh chọe

-Bảo ai là con nhỏ chảnh chọe hả?

-Thế bảo ai là đầu gà hử?

-Mi

-Người

-Có mi í

-Là người thì đúng hơn

Hừ hừ 2 ng hằm hè nhau

-2 ng im lặng dùm cái đi, như cho vs mèo í __Quỳnh cau có

-Tên kia, sao ng ko nhường ng đẹp hả? Mún chết ko? __Thành chạy ra

-Thôi mệt quá tôi đi ngủ cái đã

Kệ .n đang cãi nhau, nó đi vào đi ngủ

Nó ngủ 2 mạch cho đến chiều dù m.n có gọi thế nào cũng ko dậy. M.n chơi cứ chơi, đùa cứ đùa, kệ, nó vẫn ngủ

Đến tận xế chiều nó mới mò dậy, kiểm cái ì đó bỏ vào mồm rồi ra hóng gió tiếp

Đang nhìn ngắm thì tự dưng nó thấy 1 chiếc nhẫn pử gần gần thuyền, nó cúi xg nhặt

Một chút nữa thôi...

Một chút nữa....

Sắp dk oy'.....

Nhưng “á” nó kêu lên và ngã xuống nc

-Hazzzz nản ghê, mầy ko có duyên vs tao rồi nhần ời. Haxxx dù ì cũng ở dưới nc rồi đi chơi tí vậy__ nó nhân cơ hội bơi đi chơi luôn.

Cuộc du ngoạn kết thúc, nó định về tàu.

Nhưng sắp về đến tàu rồi nó lại bị chuột rút

Nó tê

Nó ko thể bơi dk nữa

Nó kêu lên

Mọi người đang làm ì?.....

17. Chương 17

Ở trong khoang tàu

-Nè đừng có động vào! __Quỳnh hét lên

-Cái này mà gọi là thức ăn sao? __VAnh trề môi

-Xí, cậu làm dk ko mà chê? __Quỳnh tức, nó làm đồ ăn ọi ng nhưng chẳng những ko dk khen ngợi mà lại bị chê kịch liệt như thế này

-Cái này quá mặn, cậu chưa ì chính sao?

-Trời ơi, sao mà ăn dk? __Thành kêu ca

Con nhỏ đi cùng bọn nó vừa ăn vào xong cũng chạy biến ra ngoài, nôn thốc nôn tháo

-Cái con nhỏ này, muối chết hả? Dám nôn đồ ăn tôi nấu

-Cậu thôi đi, đồ ăn cậu nấu ăn làm sao dk, nè trứng chưa chín kìa, lại còn cái này nữa....

-VIỆT ANH! __Quỳnh gằn giọng

-Hả? __cậu tl

-Cậu...

-Ì vậy?

-...có biết ở trong này có dao ko?...

-Ôh có chứ, sao vậy __ VAnh vẫn ngây ngô ko nhận ra nguy hiểm đang cận kề

-Có cả thớt nữa...

-Tất nhiên rồi, bếp mị ko có dao và thớt

-Nhưng hiện tại thì trên thớt ko có thức ăn...

-Uk, thì sao?

-...mà mình lại muốn chặt ngay 1 thứ ì đó. Ngay bh...

-Hả? VA nhìn sang, Quỳnh đang cầm con dao, mặt thì đỏ lại vì tức

-HA ha tớ ra ngoài đây ha ha ...__VAnh phải biết điều ngay lập tức, biến ra khỏi nơi này, và khi đi ra ko quên nói

-Cậu là mẹ của sư tử Hà Đông

-Có thức ăn à? Ì đây? __Vũ từ trong đi ra, ném thử món do Quỳnh làm thì ngay lập tức

-ỌE ọe, cái quái ì thế này, ai làm đây, chết tiệt....Vũ nhăn nhó

-Các cậu biến hết ra ngoài cho tôi! __Quỳnh hét lên, vì mọi ng cũng nể loài sư tử hà đông nên ngay lập tức tản ra chỗ khác chơi, còn Vũ cậu ra ngoài hóng gió.

Còn Tuấn, cậu ko thích tụ tập đông người nên đã sớm ra ngoài ngồi. Cậu hiện đang ngồi trên tầng 2 của chiếc du thuyền, mắt nhìn trời và đeo tai nghe.

Khi bị đuổi ra, Vũ đi ra đứng hóng gió ở ngoài, cậu nhìn trời, nhìn biển, nhìn cánh chim...

Còn nó thì đang vật vã với biển, nó gọi, nhưng chỉ gọi được những câu yếu ớt, nó vẫy tay lên, mong mọi người nhìn thấy. Và VŨ đã thấy.

Cậu chạy ngay ra mũi thuyền, nhảy xuống, bơi về phía nó. Nhưng cậu chột khựng lại khi cũng có 1 người đang bơi đến.

Đó là Tuấn, vừa nãy khi Vũ nhìn thấy, cậu cũng nhìn thấy và ko 1 chút do dự, cậu nhảy luôn từ tầng 2 của chiếc du thuyền xuống, và đang vội vã bơi về phía nó.

Vũ hơi bất ngờ, Tuấn lại cứu người sao? Tuấn đã biết lo lắng cho người khác rồi sao?

Hai người bơi đến chỗ nó, nhìn nhau 1 lúc rồi không ai bảo ai, mỗi người cầm 1 bên tay nó và kéo lên. Khi đến tàu rồi thì Vũ bảo Tuấn

-Lên trc đi tôi sẽ đẩy cậu ta lên!

-Ukm _1 câu nói chắc nịch, ẩn chứa sự lo lắng. Tuấn lên trc và chuẩn bị đỡ nó lên.

Mọi người thì từ trong nhà đi ra, cười nói rôm rả.

-Ồ, sao, thế kia? _Thành ngạc nhiên chạy ra trc. Mọi người cũng ra hết và thấy cảnh tượng, 1 trên, 1 dưới và 1 giữa. Thì Tuấn đang đứng trên thuyền gọi là trên, Vũ ở dưới nước gọi là dưới, còn nó thì ở giữa 2 người, đang được Vũ đẩy lên và được Tuấn kéo lên. Sau khi đã kéo nó lên được, Tuấn vội vã ôm nó ra khoang thuyền, lay lay nó và hô hấp nhân tạo. Vũ thấy Tuấn như vậy ko nói gì, cậu bước qua đám đông đang ngạc nhiên hết mức mà vào trong thay quần áo, tắm và suy nghĩ về hành động của Tuấn. Thường thì Tuấn rất ít khi quan tâm tới mọi việc xung quanh mình, dù ai chết trước mặt cậu cũng chả có vấn đề gì, chỉ là thêm một linh hồn hay là mất đi 1 con người thôi. Nhưng vừa nãy cậu đã lo lắng, cậu đã biết lo lắng sao bao nhiêu năm, dù là chút ít, Vũ thực sự cảm thấy lạ, chẳng lẽ Tuấn đã quay về với con người ngày xưa của cậu. Điều này có thực sự tốt hay ko?

-Sao? Sao vậy? Vỵ sao vậy? MÀY đừng làm tao sợ nha? Vỵ ơi, hức hức..._Quỳnh ngồi than khóc

-Hic Vỵ ơi, đừng bỏ bọn tao mà đi như thế mà _VAnh cũng ko kém phần

-2 người im dìm cái đi _Thành cúi _Còn cậu tránh ra! Để tôi!_Thành quát rồi đẩy Tuấn ra khi cậu đang sơ cứu cho nó(ông này ghen í mà)

Hít khí trời trước khi hô hấp, Thành ngẩng mặt lên trời rồi sau đó đang định cúi xuống hô hấp thì

-Khụ khụ khụ..._nó phun nc ra, nó đã tỉnh

Thành cứ gọi là ngớ người ra đấy “nàng tỉnh lúc nào không tỉnh lại tỉnh đúng lúc này, nát thật”

-Sao ko? Có nhận ra tao ko hả? Tao quỳnh nè, nhận ra ko? _Quỳnh hớn hử hỏi nó vô vấp

Nó mở mắt và hình ảnh đập vào mắt nó đầu tiên không phải là người đang ngồi ôm nó(thành) mà lại là Tuấn, người đang đứng cạnh. nó nhắm mắt lại, cố lắc đầu cho nước ra hết,nhưng mở mắt lần 2 thì ko thấy cậu đâu cả, nó nghĩ đó chỉ là ảo giác thôi.

-NGã xuống nước không làm tao đuối nên tất nhiên là nhận ra mày rồi, con quỷ, sao bây giờ mới chịu cứu tao hả? _nó cố gắng nói ra để mọi người bớt lo lắng.

Quỳnh đưa nó vào phòng nghỉ rồi mang bát cháo lên cho nó.

-Ăn đi cho nóng. Sao mày lại thích đắm đầu xuống biển tự tử hả? Phải biết suy nghĩ chứ!

-Cảm ơn đã lo cho tao hì hì

-Ai lo ày, ý tao bảo biển đang đẹp như thế, ai ày nở lòng phá hoại với lại mày chết ở đây thì khổ ấy loài cá sống ở đây quá luôn ha ha

-Con nhỏ chết tiệt, bạn suýt chết mà nói thế hả? _nó nói rồi ăn 1 miếng cháo, nhưng ngay lập tức phụt ra

-Cái quái í thế này, ăn sao dk, lại là mày nấu chứ lị.

-Hừ, sao mày ko chết luôn đi, sống làm gì cho khổ cuộc đời! _Quỳnh nói rồi phui mông đi ra

Nó cười, thực chất đó mới là tình bạn của nó. Tuy luôn nói vs nhau những lời như thế nhưng luôn lo nghĩ cho nhau. Đó mới là kiểu bạn của nó.

Sau khi nó nghỉ ngơi 1 hay2 tiếng gì đó, nó dậy và đi ra ngoài và shock khi thấy bàn thức ăn

-Đây rồi sao? Ha ha ra đây ăn đi, tao đích thân chuẩn bị đồ __Quỳnh hôn hờ và chỉ vào bàn thức ăn, còn mọi người nhìn nó như 1 vị cứu tinh, thoát khỏi sự đầy dọa của Quỳnh

-Mày định giết người sao mà làm thế này! __nó chỉ vào bàn thức ăn

-Sao, con nhỏ này, dám nói ban bè thế hả

-Thôi được rồi, để tao làm vậy __nó lắc đầu rồi lo dọn dẹp bàn và chuẩn bị nấu

-Vy nấu được sao? Thật sao? Sẽ ko như nhỏ này chứ? __Thành chỉ vào Quỳnh rồi hỏi

-Tên chết toi kia, bảo ai thế

-Còn ai vào đây nữa __Vanh đổ thêm dầu vào lửa (quên chưa nói VAnh là rất hay đổ thêm dầu vào lửa)

Nó vào bếp, rồi khoảng gần 2 tiếng nó ra ngoài. Nhìn mọi người bây giờ chẳng khác nào 1 lúc trẻ con đang chờ cơm. Thành thì ngồi cắn đũa, Vũ ko có việc làm nên lấy dao đĩa đánh vào nhau, Việt Anh thì mặt mày ủ rũ, Quỳnh thì vẫn cáu, còn Tuấn cứ nhìn vào khoảng không trong bàn ăn. Và tất cả mọi người cùng theo đuổi 1 ý nghĩ “bao giờ mới có thức ăn, đói gần chết rồi. ước gì kia là con gà quay...”. Nhìn thấy nó, mắt mọi người sáng như đèn pha ô tô

-Có thức ăn chưa! __5 giọng nói cùng vang lên.

18. Chương 18

Nó bê thức ăn từ trong ra, vì là người được đào tạo từ bé nên chuyện này khá dễ với nó.

-Đây, mời các cụ, 2 tiếng của con đây __nó giả vờ cung kính, y như những phục vụ trong nhà hàng, nhưng chuyên nghiệp hơn nhiều với nụ cười tỏa nắng, khối thăng die.

-Ôi thơm quá, Vy ơi, Vy là nhất __Thành giơ ngón tay lên ca ngợi mà kể cả có không ngon đi chẳng nữa thì cậu vẫn khen như thường.

-Uây , nhìn mà không muốn ăn nữa, đẹp ghê, ở cùng Vy bao nhiêu lâu rồi mà ta ko biết tài này nhá. Nhỏ này cứ giấu tài.

Còn Quỳnh từ khi nó bê khay thức ăn ra thì cứ ngón chén, không thèm để ý đến xung quanh

-Không giấu thì 2 anh chị bóc lột sức lao động của tôi suốt à, tôi có ngu đâu hì hì __nó cười rồi bưng mấy khay tiếp theo lên

Khi tất cả đã ngồi ở bàn ăn, nó hỏi

-Ai đã cứu tôi vậy?

-You anh you __Vanh chỉ vào Vũ rồi chỉ sang Tuấn

-2 người?

-Ukm, bà thật là có phước, hic, được tận 2 hot boy mang từ biển về, biết thế mình cũng thử nhảy xuống biển chơi, hề hề __Quỳnh tỏ vẻ tiếc, hot boy mà, tiếc quá, tiếc quá đi.

-Cảm ơn 2 người! __nó cười quay qua Vũ rồi nhìn Tuấn. Cả 2 không nói gì, vũ chợt nhìn sang Tuấn, cậu không nói gì, vẫn ngồi ăn bình thường. Nó thì để ý 2 người còn hầu hết thì cắm đầu vào ăn nên không chú ý, giữa 2 cậu có cái gì đó mà nó không biết và nó muốn biết. Một lúc nó không nói gì rồi chợt chạy vào trong bếp mang ra 1 đĩa đồ ăn

-Tôi định làm cho người đã cứu tôi, nhưng chỉ có 1 phần, vậy....

-2 người đó không thích ăn cùng nhau đâu để Thành ăn cho Vy ơi __Thành rỏ nước*** thêm thường với cái khay thức ăn nó vừa bê ra

Nó không nói gì, 2 cậu không nói gì, chỉ có tiếng cười đùa của Quỳnh cả VAnh

-Hay để mình làm thêm phần nữa, mình chỉ làm 1 bởi nghĩ chỉ có 1 ân nhân __nó đứng lên định làm 1 phần nữa

-KHông cần đâu! Tôi không muốn ăn! No rồi __Tuấn lấy khăn lau mồm rồi đứng dậy.

-Tôi cũng vậy! __Thấy tuần đứng lên VŨ cũng thôi

-Ồ 2 người...__nó ngơ ra không hiểu chuyện gì

-Sao mới ăn đã thôi vậy, đúng là không biết tiết kiệm là gì mà, ông cha ta nói rằng không được để thức ăn thừa __Thành cầu nhàu

-Ôi hai anh ăn ít vậy sao bụng vẫn đẹp vậy trời! __cả Quỳnh và con nhỏ kia cùng lên tiếng (đúng là độ hám trai giống nhau thì suy nghĩ cũng như nhau).

Nó nhìn 2 người đi, lòng thì muốn biết bí mật của họ quá luôn

-Về thôi, mệt rồi __vũ nói khi tất cả đã ăn xong, lúc đó trời cũng đã nhá nhem tối

-Mai bay về Việt Nam rồi, tối nay phải chơi xả láng chi. __Thành nói

-OK, đồng ý cả 2 chân 2 tay luôn __mọi người hưởng ứng

-Vậy tối nay tìm cái bar nào nổi tiếng nhất ở đây đến quây nha. Lâu rồi không chơi, nhớ mùi bar quá luôn __Vanh

Tối cuối ở Hawaii

7 người xuất hiện, mọi người dồn ánh mắt vào nhìn, trông họ đều ngẫu

Nó, mặc 1 chiếc áo thun bó người, màu xám, được in nhiều hình, mặc 1 cái quần đùi bò mài, đi đôi cao gót 15cm, cơ thể nó được tôn lên, 1 đường cong tuyệt đẹp.tóc thì nhuộm màu hung đỏ buông xõa xuống, đeo kính áp tròng màu xanh. Trên người còn có đeo rất nhiều đồ trang sức .Trông nó như 1 người châu Mỹ vậy hehe

Còn Vũ cậu mặc quần tụt, cái loại mà đũng quần dài trễ hẳn xuống, áo phong màu đen, đi đôi quai hậu (cái loại mà rất nhiều dây chằng qua chân ấy) cao 5cm.Cũng đeo kính áp tròng, màu xanh lá cây. KHuyên tai kim cương sáng lấp lánh Tóc nhuộm cũng màu đỏ nhưng đậm hơn nó nhiều, vuốt keo, dáng đi ngông như chưa từng được ngông.

Thành thì tóc vàng, áo trắng, quần bò xanh mài, đi giày.....

Nói chung Thành tóc vàng, VAnh tóc tím,.....(mình ko muốn giới thiệu nhiều về nhân vật không chính lắm)

Còn Tuấn,cậu mặc 1 chiếc áo phong trắng, quần vải (vải gì thì không nhớ rõ, nhưng là hàng hiếm, và giá cả “phải chăng”). Mắt cậu đen, mái tóc mượt.Dáng người cao ráo, khuôn mặt của thiên sứ.

....

Bọn nó bước vào quán, tiếng nhạc, tiếng cười nói nhưng cũng không làm át đi cái sự ngưỡng mộ của mọi người với tụi nó. Đi vào, chọn 1 bàn rồi cả lũ ngồi xuống tán chuyện trên trời dưới đất. NHưng cuộc vui chưa được bao lâu thì có kẻ phá đám

-Hello, hello, làm quen đi mấy nhóc__1 thằng trông rất chi là to con đi ra chỗ tụi nó làm quen, thằng này phải trên mét chín, dáng người cao to. (ở đây bọn nó và người dân luôn nói tiếng anh)

-****! Cút đi! __Vũ cáu

-A ha, thằng em láo nhỉ, có biết bọn anh là ai không hả? __tên to con vỗ vai Vũ tỏ vẻ khó chịu

-Cút đi khi tôi còn nói tử tế. __Thành

Chúng chẳng những không đi mà còn tiến lại gần để ngồi cạnh nó.

-Oh...beautiful girl.... Đi cùng anh đi! __hắn ta nói với nó nhưng nó không trả lời, nó không thích gây sự ở đây,

-****, mày có cú ngay khỏi đây không thằng dog kia __Thành tức giận khi hắn dám đến gần nó.

Nhưng chẳng những tên đó không đi mà còn ngồi lại cố ngồi lại rồi thậm chí dám để bàn tay bẩn thỉu của mình lên đùi nó.

Nó đã bực mình, đang định, rat ay thì choẹt có 1 bàn tay khác túm lấy tay hắn rồi bẻ ngược lại

Khục..._tiếng xương tay tên đó kêu, hắn rên lên

-Á..._rồi đứng bật dậy

Đó là Tuấn, cậu đã bẻ gãy tay hắn.cậu làm vì lí do đơn giản, cậu ngồi gần nó hơn Vũ và Thành.

Tên đó đứng dậy, đang định dùng chân đạp cậu thì đã bị Thành đạp cho 1 nhát bay ra mấy mét, Thành đến gần hắn, đạp vào mặt hắn rồi lấy chân đạp vào bụng hắn. Hắn ngã lăn quay ra. Hắn cũng đánh trả nhưng vẫn bị cậu đánh cho te tua. Tuy là có thân hình to lớn nhưng hắn làm sao mà bằng Thành nhanh nhẹn, kinh nghiệm dày mình được.

-Dog, giờ mà là VN thì tao đã ày chết như mấy con dog rồi, __Thành dùng chân xéo lên mặt hắn và nói.

Tên đó lồm cồm bò dậy, quệt máu mồm rồi bỏ đi, biết mình đã đụng người không nên đụng.

Bọn đi cùng hắn không nói gì mà cùng hắn bỏ đi. Bọn nó hơn người Vn ở chỗ là biết suy nghĩ, nếu trong trường hợp này chắc chắn người VN sẽ đánh lại còn chúng thì lại đứng quan sát đối thủ, xem xét tình hình. KHi hắn đi ra thì chúng nói với nhau cái gì đó rồi bỏ đi luôn

Còn tụi nó cứ nghĩ là bọn chúng sợ chạy nên chẳng suy nghĩ gì mà cứ ăn chơi thả ga. Nãy giờ phục vụ chạy qua chạy lại bận rộn. Lúc thì mang rượu lên, lúc thì mang đồ ăn lên, lúc thì đi dọn cốc chén do bọn nó ném nhau gây nên, đặc biệt còn phải dọn cả mấy cái cơ thể đang nằm lù lù ở đó (dám gây chuyện với tụi nó thì chỉ có 1 kết quả)

-Giờ đi đâu chơi dê, tôi vẫn muốn chơi nữa __ VAnh

-Thối khỏi, đi đứng gì nữa, về ngủ cho sướng __nó thở dài thườn thượt

Cả bọn đồng ý về nhà, nhưng chưa đi được bao xa thì gặp chuyện

-Hello, đi đâu đấy, gây chuyện với người của tôi xong thì đi dễ thế sao? __1 tên da đen nói, cái vẻ ta đây, như đây là nhà của ta

-Lại 1 lũ ngu ngốc nữa kìa, biến đi! __Thành cao giọng

-HA ha thật là không biết điều

-Á.._tiếng kêu của Quỳnh, cô nàng này không chịu để ý trước sau gì cả nên đã bị bọn chúng bịt thuốc mê.

-HA ha, nếu không đi theo tụi ta, bạn của các người sẽ không bình yên mà đời khỏi nơi này đâu. __Tên đầu đen vẫn nói

-NÓi ít thôi, muốn tụi tao đi đâu! __Vũ thấy bực mình

-Ha ha, phải thế chứ, đại ca của tao muốn gặp người beautiful girl nên mời các người đến

Bọn chúng dẫn tụi nó đến 1 căn nhà, khá cổ kính nhưng cũng sang trọng. Đi vào thì càng thấy rõ về sự giàu có của ngôi nhà, với những thứ đồ cổ có giá trị rồi là những cây cảnh đáng giá cả trăm triệu VND mỗi cây. Tụi nó bị thu hút bởi vẻ đẹp của ngôi nhà. Dãy hành lang dài, vòng vèo bao nhiêu mới đến

-Đẹp phết nhỉ? Hay bao giờ về Vn thì ta đây cũng xây nhà theo kiểu kiến trúc này nhỉ? haha __ VAnh nói cho đỡ cái không khí u ám bao trùm, nhưng vẫn không có tác dụng, từ nãy đến giờ nó không nói gì. Cuối cùng tụi nó được đưa đến 1 kho chứa hàng.

-HÀ hà, tụi nó hôm nay chết rồi, dám đụng vào người đó

-UK chả chết, xui cho tụi nó là hôm nay đại ca về, ha ha, lại được xem trò vui rồi

Những người ở đây nói chuyện với nhau, nghe vẻ rất thích thú

Tụi nó thì biết nguy hiểm nhưng trên mặt người nào cũng tỏ vẻ hiêng ngang không sợ chi, vẫn nói cười với nhau

-Đi ra khỏi đây tao thề là tao sẽ không đến cái quán bar đó nữa, phục vụ chán phèo, toàn bọn chân ngắn
_Thành nói

-Ồ đúng hà hà...

-Tụi bay còn cười được sao? Sắp chết đến nơi rồi đây _bọn kia thấy tụi nó vẫn nói cười vui vẻ trong này nên vào hét lớn, định làm tụi nó sợ

-Ha ha tụi này chết sao? HA ha, truyện cười có thật kia, ha ha, có giết được không mà đòi ha ha, nực cười
_Vũ cười lớn

-Chúng mày cứ đợi chết đi, còn người đẹp, nếu đi theo tụi này thì sẽ được sống sung sướng bên thiếu gia, cô có đi không hả? _tên da đen hỏi nó

-****! **** _nó nói lớn -shit dog, chúng mày nghĩ mình là ai mà dám động vào tao hả? Lũ bần tiện, khôn hồn thì go away

Mọi người đều đứng hình trước những câu nói của nó.

-Bảo thiếu gia của các người ra đây, không ta sẽ đốt hết khu nhà này đây, mà các người thật ngu ngốc khi động vào ta, tẹo nữa thôi, sẽ biết ý nghĩ của câu nói đó ha ha _nó cười phá lên

Mọi người đứng hình lần 2, thật không ngờ nó có thể nói những lời như vậy trong hoàn cảnh như thế này

-Vy là super girl, ha ha, giỏi lém _Thành vỗ tay tán dương, trong khi Vũ và Tuấn đang nhìn nó chằm chằm
Bọn chúng đi báo với thiếu gia của mình, người đó thấy bọn chúng nói như vậy cũng khá háo hức về cô gái này, nên quyết định đến xem.

-Đây thiếu gia, chính là bọn chúng, và đây là..._bọn chúng đang định giới thiệu nó thì tên thiếu gia đó cắt ngang

-LINDA?...có phải linda ko?... _cậu ta tiến lại gần nó, nhìn kĩ khuôn mặt nó.

-Cậu tiếp đãi bạn theo cách này sao?

Cậu nhìn sang bọn đàn em, bọn chúng sợ rúm người lại

-Thưa thiếu gia, tụi em sai rồi

-Cút _cậu tar a lệnh

-Sao tự đứng lại đến đây vậy? Cậu có biết mình nhớ cậu biết bao nhiêu không hả Linda. _Cậu ta tiến lại ôm nó.

-Mai tụi này về rồi

-Sao? Mới đến mà đã đi rồi sao? KHÔNG được cậu phải ở đây chơi với mình _tên đó giận dữ như trẻ con
-Đây là? (cậu chỉ vào tụi nó)

-Bạn! _nó trả lời ngắn gọn -KHÔNG mời lên nhà sao?

-Oh tất nhiên rồi, mọi người lên nhà chơi, nhà tôi bình thường không có gì để ọi người ngắm, thật có lỗi
_cậu ta tỏ vẻ ngại ngùng

-Thế này mà còn chê xấu nữa, bộ cậu thấy thế nào là đẹp? _Thành quát (cậu lại ghen vì vừa nãy tên này ôm nó)

-Thôi cậu việc gì phải bức xúc thế _QUỳnh khều tay Thành rồi quay sang nó -Làm thế nào mà mày lại quen được với cậu đẹp trai này thế, menly quá nhỉ hỉ hỉ

-Cậu ta là thái tử trong hoàng gia Anh đó

-Hả? _QUỳnh cả VAnh

-Sao không cho tao biết là mày quen nhiều người có địa vị như thế hả? Đồ phản bạn bè nhé,về tao sẽ không tha ày đâu. __Quỳnh đe dọa

Nó không muốn ọi người kể cả 2 người bạn thân của nó về những mối quan hệ phức tạp của nó.

Tối đó họ ở trong khu biệt thự của cậu, rồi sáng hôm sau khởi hành sớm về VN

Tại trường học

Tụi nó đi học luôn, chẳng muốn nghỉ ngơi, vì có một mỗi cái nổi gì đâu

Trong lớp nó, cô giáo giới thiệu 1 bạn mới

-Đây là Kiều Trang....

-Ôi công chúa về rồi...

-công chúa trở lại với chúng ta rồi kìa...

-Ôi công chúa của tôi ơi...

Cái bọn ở lớp cứ réo ầm lên khiến nó không ngủ được, đành phải ngược đầu lên,và bắt gặp 1 khuôn mặt, xinh đẹp, nhìn quen quen nhưng nó không thể nhớ ra

-Em muốn ngồi ở đâu? __sau màn giới thiệu, gvsn của nó hỏi

-Em muốn ngồi bàn cuối, cạnh bạn Vy.

19. Chương 19

Vì quá bất ngờ mọi người không ai để ý về tên nó mà hoàng tử(thứ 6, hoàng tử Harry, sau này sẽ còn xuất hiện nên mình giới thiệu luôn) gọi ở nhà cậu khi ở Hawail (Linda), chỉ trừ 1 người, cậu đã quan sát nó từ đầu đến cuối và cũng đã phát hiện ra 1 số điều...

-Em muốn ngồi bàn cuối...

-Nhưng...__cô giáo nhìn nó tỏ vẻ ngại ngùng, nó không nói gì mà nằm gục xuống bàn luôn.

-Thôi em nên...__cô giáo đang định nói thì Trang cắt lời

-Cảm ơn cô, em sẽ ngồi đó __Trang nói rồi bước đến chỗ nó ngồi, ngồi cạnh nó. NÓ nhìn sang, ánh mắt không mấy thiện cảm, nhưng rồi cũng mặc kệ, quay đi. NÓ không muốn mất đi bất cứ 1 người bạn nào mà nó cũng chẳng muốn có thêm người bạn nào cả, nó thấy điều đó là thừa. Trang không nói gì cho đến khi ra chơi.

-Mình làm quen nhé, mình là Trang, bạn là... __Trang quay sang chỗ nó gơ tay ra làm quen. NÓ quay mặt đi và nói

-Biết rồi còn hỏi, mệt! __nó nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ đang là mùa hoa bằng lăng, mùa của học trò. Ánh nắng tinh nghịch len lỏi vào từng góc của lớp học. Nó buồn ngủ, và cảm thấy hơi không thoải mái, nhưng chẳng biết tại sao?

-Xì, con nhỏ kia chẳng nhì, được công chúa làm quen lại còn thái độ, xì tưởng mình là ai chứ...

-Đúng đó, công chúa à, làm quen với nó làm gì, con nhỏ đó chẳng lành...

Cả lớp ồn ào hơn mọi khi, và nó không thích điều này

-Bạn...không muốn làm quen với mình sao? __Trang nói, 1 giọng nói khá buồn và ảm áp. NÓ không nói gì mà đã chìm vào giấc ngủ

-Chắc giờ không phải lúc, chúng ta nói sau vậy...__vẫn 1 giọng nói ảm áp, sao mà nó nghe lọt tai thế chứ lì, cái giọng nói gần giống giọng của ai đó.

Điện thoại reo, nó mở ra nghe, là Vũ, nó nghe

-CÓ chuyện gì vậy?

-Mang cho tôi lon cô ca lên đây!

-Cậu không biết giờ là lúc nào hả? Mù giờ hả? __nó nói xong cúp máy luôn

Ở lớp Vũ

-Chết tiệt, con nhỏ khùng, dám cúp máy trước tôi hả __Vũ quăng chiếc điện thoại xuống đất

-Thì mọi khi cậu ta chẳng cúp trước à? Sao hôm nay phải tức giận thế, hể hể hay nhớ người ta, lúc ở Hawaii cũng nhớ mà nhỉ? __Thành cười gian

-Đúng vậy ở Hawaii tao nhớ cô ta 1 chút nhưng cô ta không thèm gọi cho tao, về nhà thì cũng không thấy ở nhà, tức chết đi được, con nhỏ khùng

-Thế vừa nãy gọi là nhớ cậu ta chứ gì? __Thành tiếp tục hỏi và tiếp tục cười gian

-Ừm...ơ ơ cái gì cơ, nhớ cái con khỉ gì...__Vũ đỏ mặt. biết mình đã bị cho vào tròng -Có mày nhớ ấy

- Ha ha, nhìn thằng bé đáng yêu chưa kìa ha ha còn... ngu vật ha ha __Thành xoa đầu Vũ

-Chết tiệt mày có bỏ ra không, thằng kia __Vũ đuổi Thành -Tao mà bắt được thì tao ày đi cưới ngựa ngấm hoa với gièm vương đấy

-Hô hô, có giỏi thì bắt đi, hô hô....A, chết rồi __đang chạy thành chợt dừng lại làm VŨ cũng bị đập mặt vào cậu

-Thằng đui, sao tự dừng lại dừng lại, ai chết? __Vũ xoa xoa cái đầu vừa bị va chạm và hỏi

-Tao... chưa hỏi số điện thoại của nàng, hic làm sao để liên lạc bây giờ, hic

-Thánh họ làm ông mày tưởng ai chết, không có thì thôi lảm chuyện.

-Tin hot hot đây mọi người...__1 tên đang hốt hải chạy vào lớp và đụng trúng người Vũ

-Ồ ...tớ ..tớ..không cố ý, thật đấy, xin lỗi...__tên đó sợ sệt

-Có biết đôi giày này tôi mới đi 1 lần không? KHông có mắt hả? Hay muốn mù luôn?

-Tớ..tớ xin lỗi, tại tại...công chúa..chúa về nên...nên...__trả lời ấp úng

-Ai? __Vũ nhú mày

-Công...công chúa của chúng ta

Khuôn mặt Vũ bỗng đánh lại nhưng có 1 chút vui mừng

-Của chúng ta? __Vũ nhắc lại lời của tên vừa nãy

-A ...a ..tớ xin lỗi...là...là công chúa của cậu...của cậu...

Vũ không nói gì nữa mà đi luôn ra ngoài, Thành nhìn tên kia 1 cách đáng sợ rồi chạy ra ngoài với Vũ.

-Hic, 2 người đó vừa nhìn tao, tao đứng tim luôn, sợ chết đi được, 2 cái ánh mắt giết người đó __tên đó vẫn sợ

-Thôi, qua rồi, ai bảo mày đi không có mắt

-May mà có công chúa không thì mày coi như tiêu rồi, cậu ta không thích tha cho ai bao giờ

-Ôi, công chúa, công chúa của chúng ta về rồi đó, mỗi ngày đều được ngắm công chúa ha ha, mãn nguyện quá

-Công chúa là đẹp nhất, nhưng cẩn thận với lời nói của mày đấy...

Bọn trong lớp bàn tán với nhau thì bỗng có tiếng nói từ cuối lớp vang lên

-Công chúa không đẹp nhất đâu và cũng không tốt nhất đâu!

-Cái gì? Dám phỉ báng công chúa, tên này muốn chết sớm rồi kìa

-UK,cậu muốn chết phải không, đừng có nói như thế

-Ha ha, các cậu vẫn không tin sao? Ha, vậy cứ đợi đi, chắc chắn sẽ có ngày gặp thôi, có chuyện vui rồi, ha ha __tên đó để tay lên sờ cằm, vẻ suy nghĩ

-Xì, cậu không biết thì có, công chúa là đẹp nhất. Có biết rằng đẹp đến nỗi đến cả hội trưởng băng giá cũng phải để ý không?

Vũ chạy ra ngoài, Thành đuổi theo

-Mày định đi đâu? Tìm cậu ta sao? __Thành túm lấy tay Vũ và nói

-KHông biết! __Vũ nói 1 câu vô trách nhiệm

-Thế thôi, vào lớp đi, đứng ngoài làm gì

-Tao phải đi hỏi cho rõ

-Tao đi cùng

-KHông cần, lo chuyện của mày đi

Nói xong VŨ tiến đến lớp nó, lúc đấy nó đang đi ra ngoài chơi

Vũ chạy hồng hộc đến cửa lớp nó, đứng ngoài, nhìn vào, Trang đang ngồi đó, Trang nhìn ra, họ nhìn nhau. Vũ tiến vào lớp lôi TRang đi, trước mặt mọi người.

-Cậu làm gì vậy? Mọi người đang nhìn kia kìa __Trang nói khẽ, cái giọng nói ầm ập, giả tạo, đáng nguyên rủa ấy

-Xin lỗi cậu

-Cậu chỉ nói được câu đó thôi sao? Bỏ tôi đi rồi nói câu đó thôi sao?

-Vũ à, nghe tôi giải thích cái đã, tôi...vẫn thích cậu

-Thôi đủ rồi, tôi không muốn nghe __Vũ giựt tay Trang ra và đi vào lớp, Trang nói vọng theo

-Tôi vẫn sẽ khôn từ bỏ cậu đâu

Nó tình cờ đã nghe thấy cuộc nói chuyện của 2 người

-Quan hệ chi vậy ta?

và đúng lúc đó bỗng có hạt bụi bay vào mắt nó, nó rơi nước mắt, nó lấy tay lau rồi bỏ đi. Trang nhìn ra, thấy nó từ nãy, thấy nó nói thầm, thấy ó khóc

-KHóc ư? Đúng rồi, đó là cái điều chắc chắn, không ai có thể cướp cái gì của tôi đâu, cậu cũng vậy.

Nhắc lại, nó không khóc, chỉ là hạt bụi bay vào mắt thôi. Hiện tại, nó chưa muốn thích ai và cũng chả muốn ai thích. Nó vào lớp thì thấy bao lời bàn tán của bạn bè

-Họ có nói lại tình xưa không nhỉ?

-Chắc là có, đẹp đôi như thế mà

-Hic, nhưng hoàng tử của lòng mình lại có chủ rồi sao?

Nó lắc đầu, cái lũ dở hơi, hết chuyện để buồn.

Tối hôm đó ở nhà Vũ không mè nheo lắm.

20. Chương 20

Nhà trẻ Mầm non

-Ha ha đuổi tớ đi, các cậu không bắt được tớ đâu _1 cô nhóc 5 tuổi đang chạy

-Tớ sẽ bắt được cậu, có giỏi thì chạy nữa đi _1 cậu nhóc đuổi theo

-Vy đứng lại mau, tớ sắp bắt được cậu rồi _1 cậu nhóc khác cũng đang chạy theo nó

.....

-Chúng ta chơi trò cô dâu chú rể đi _nó đề nghị

-UK ừ chơi đi, Vy làm cô dâu, Vũ làm chú rể hì hì _Vũ cười cười rồi gãi đầu

-Ko, Vy làm vợ của Tuấn, mai sau Tuấn nhất định lấy Vy _Tuấn lấy tay đẩy Vũ ra

-KO được, chúng ta có 4 người, Trang chọn 1 người đi, còn lại sẽ là tớ, nhé _nó đề nghị

-Ừm, mình chọn Vũ, à không mình chọn Tuấn, không mình muốn cả 2 cơ _Trang nũng nịu

-KHÔNG, ko lấy Trang đâu, lấy Vy cơ _cả 2 cậu cùng phản đối

-Hức, hức sao lại ko lấy Trang, Trang xinh đẹp nhất mà

-Ko, Trang ko đẹp bằng Vy, Tuấn/Vũ nhất định lấy Vy cơ

-Hic hic, sao các cậu lại thích con nhỏ quê mùa này chứ, hic hic, từ khi nó chưa đến, mình là cô gái xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất mà, chỉ tại nó hic hic..._Trang khóc rồi bỏ đi

-Sao các cậu lại đối xử vs Trang như thế?

.....

Tại bến đợi xe bus

-Chỉ tại mày, tại mày mà 2 cậu ấy ko thích tôi nữa, tôi ghét cậu, con nhỏ đáng ghét

Nó quay lại

-Ồ Trang, sao cậu lại ở đây?

Bỗng có 1 chiếc xe mô tô chạy ngang qua

-Tôi ghét cậu _Trang gần từng chữ

Áaaaa.....

Chiếc xe đó đâm vào nó, nó ngã ra, nó khóc, nó gất đi, nó không còn nhìn thấy gì nữa.

Bíp bíp bíp....tiếng xe cấp cứu chạy, nó được đưa vào bệnh viện. Ba mẹ nó rất lo, từ đó đã bắt nó luyện tập chăm chỉ trong cái thế giới ẩn chứa đầy nguy hiểm này. Trang đã đẩy nó ra vì lòng ghen ghét. Gia đình nó cũng chuyển đi luôn. Và nó mất trí nhớ.

-Sao hôm nay Vy ko đến?

-Mình nhớ Vy quá

-Vy sẽ ko đến nữa đâu, cậu ấy nói ghét 2 cậu nên ko muốn chơi vs 2 cậu nữa...

.....

-Dậy! Đầu gà! Dậy! _nó hét lớn trong phòng Vũ

-Biến đi! Nhỏ khùng! _cậu cẩu

-Mau dậy đi! _nó lôi cậu dậy

-Chết tiệt, từ khi có cậu mà tôi phải chịu cực hình đấy

-Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, cậu có chịu dậy hay ko? __nó chống tay vào sườn, ra vẻ nói

-Bực mình, hôm nay là chủ nhật

-Vẫn phải dậy! cậu ko nhớ rằng đã hứa vs tôi đi đến nơi đó sao? Cái tên óc gà này.

-Biết rồi, biết rồi, mệt quá, phải tôi mà là trước đây thì tôi chém chết cậu rồi, hừ hừ hừ...

Trên xe ô tô

-Đi hướng nào? __Vũ bức xúc, chủ nhật mà cũng bị gọi dậy

-Cứ đi đi, tôi sẽ chỉ đường __nó làm ra vẻ bí mật lắm

-Hừ hừ, cậu cứ đợi đó, có ngày tôi sẽ đàn áp cậu thôi

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ

-Oa, công viên , công viên kìa __nó reo lên như 1 đứa trẻ

-KHùng hả? Chưa nhìn thấy công viên bao giờ hử? NHÀ QUÊ,

-NÓI lại câu nữa xem! __nó nhìn cậu – Vào đây đi __nó chỉ vào công viên

-Đui à? Lớn bằng ngần này rồi còn đòi vào công viên,

-Kệ tui, cậu lớn bao nhiêu mà ra oai, tên nào phẳng

-Cái gì? Vũ đỏ mặt

-Hazzzz, hội chứng não phẳng, ảnh hưởng do việc thiếu I ốt cấp tính __nó chán nản thở dài

-Cậu...shit, ****..***...__Vũ ko thể chịu được **** tục, may mà ko ra tay đánh nó, cậu là loại người chẳng nể nang gì gái hay trai. Có lần 1 con nhỏ dám sinh sự với bạn cậu. cậu đổ nguyên 1 phần thức ăn vào đầu nhỏ rồi còn đập cái bàn (ở căng tin) vào bụng nhỏ làm nhỏ ngã lăn ra, rồi nói 1 câu rất chi là ngứa tai

-Tôi ko dùng bạo lực với con gái bao giờ (thể ko bạo lực thì thể nào là bạo lực nữa hả bố)

-Vào đi Vũ!

-KHông thích!

-Vũ đẹp trai, ga lăng, à bố của ga lăng ấy, chứ __nó dùng ánh mắt năn nỉ nhìn cậu

-Giờ mới nhận ra vẻ đẹp của tôi hử, thôi được rồi, vì cậu cầu xin quá thống thiết nên tôi sẽ bao dung độ lượng vào cùng, hà hà

“đẹp cái con khỉ, tên gà hôi, lại còn van xin thống thiết hả, hừ hừ, tên khốn kiếp, chẳng qua vì ta thích công viên thôi, mà cũng lâu rồi ko được đi nên mới vậy thôi, còn mi hả, hừ hừ...”

-Chơi cái này đi __nó chỉ vào cái tàu lượn trên không

-Hả? __mặt Vũ bắt đầu có màu tím đẹp đi -KHông chơi, ko có gì vui cả

-What? Hay you sợ? hà hà __nó nhìn mặt cậu và cười

-Sợ cái con khỉ ỉ, tôi mà phải sợ sao? __Vũ tuy có hơi sợ nhưng vẫn tỏ vẻ ta đây

-Được rồi, vậy lên thôi __nó leo tay cậu nên

“con nhỏ chết tiệt, sau này sẽ biết tay ta, hừ hừ”

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Cậu đi xuống, đầu tóc bù dù, mặt mày phờ phạc, chán nản nói

-Chán chưa?

-Chán? No no no, trong từ điển của tôi ko có từ chán vs môn thể thao mạo hiểm này đâu ha ha. Hay cậu sợ?

-Cậu muốn chết sớm phải ko? Đã bảo là không phải rồi mà, bực thật

-Vậy tiếp thôi

-Cái gì? __chưa kịp hoàn hồn thì cậu lại bị nó kéo chơi trò mạo hiểm tiếp

Không thể chịu được, cậu ở trên đó cứ hét toáng lên

Aaaaaaaaaaaaaa

Nó nhìn sang cậu

Cậu nhìn lại nó bằng ánh mắt hình viên đạn

Thấy vậy, nó nhìn lại cậu bằng ánh mắt hình viên gạch

4 mắt nhìn nhau, ko còn tiếng kêu la nữa, cả 2 đang tập trung đấu mắt trên tàu siêu tốc

Ọe ọe ọe... vừa xuống đến nơi thì cậu nôn thốc nôn tháo “chết tiệt, mất hết cả hình tượng”

-Cậu chưa hả? __nó hỏi khi cậu đang nôn

-Gi? __mặt cậu đỏ hừng

-Thì nôn là biểu hiện của người mang thai mờ, hơ hơ

-Chết tiệt, muốn chết phải không

-Tất nhiên là không, trên tôi còn mẹ già, bố già, người anh trai tàn tật (anh nó mới bị tai nạn xe nhưng nhẹ thôi) và còn đàn em nữa(mấy con cún), tôi phải có trách nhiệm nuôi, chết sao cho được. Muốn ông trời cũng không cho hazzz

-cậu...__Vũ nghiêng răng, ko nói được gì nữa –A __bỗng cậu hét lên –Vào nhà ma đi ha ha

-Hử? Ma?

-Ha ha hay cậu sợ? __Vũ nhắc lại cái giọng điệu mà vừa nãy nó nói

-Sợ ...sợ..gì..chứ...tôi...tôi mị sợ

-Được vậy thì đi vào __lần này là Vũ kéo nó vào. Cậu ta biết điểm yếu của nó là sợ mà vì vậy có bao nhiêu lần gửi tin nhắn dọa ma vào ban đêm cho nó.

Cả 2 cùng vào trong, Vũ cười, y như cái điệu cười của nó hồi ban nãy.

Nó thì cứ gọi là im như thóc, ko dám nói nửa lời, ko như Vũ vừa nãy ,hét toáng lên. Nó bán vào tay cậu nhưng cậu lại đẩy ra, cười hếch môi, nhìn nó

“tên đầu gà đáng ghét, ra khỏi đây thì tôi vật hết long cậu, đem nướng lên, rồi vật cái đùi ra ăn, rồi, rồi...”

__nó vuốt mồ hôi trên trán

Hề..... 1 con ma chạy ra ủa nó

Bộp.....phản xạ tự nhiên, nó lấy tay đập vào mặt con ma rồi nhảy cẫng lên

-Chết tiệt, tránh xa tôi ra! __nó nói vs những con ma còn lại

Bộp..... lại 1 con ma nữa bị ăn đập

-A, có ma, đang đuổi theo tôi, aaaa. Help me.....__nó chạy bán sống bán chết trong cái mê cung đó. Rồi cuối cùng cũng dừng lại vì quá mệt. Nhưng nó lại lạc đường mất rồi.

21. Chương 21

-Ôi phật tổ ơi, ngài đang ở đâu? Cứu con với __nó nói khi vù đi vào nhà ma

Vũ cười

-Phật tổ bận lắm, phải giải quyết nhiều việc và phải nghe lời thỉnh cầu của hơn 3000 bà mẹ trong ngày cầu cho con của họ. Cậu nghĩ Phật tổ có thể giúp được cậu sao?

-Thế thì thánh Ala vậy. Ngài đang làm gì không biết, hãy nghe lời thỉnh cầu của tui

-Cậu ko biết thánh Ala là vị thánh bận rộn nhất TRung Đông đang bắt ỉn hả?

-Hừ, chết tiệt...

Bốp bốp binh binh hự hự.....lũ ma bị đánh cho tơi tả. và vì bỏ chạy lên nó bị lạc

-Tên gà đáng chết tí lần, dám lôi mình vào đây

Nó bức xúc, đi loanh quanh tìm đường ra. Bỗng nó thấy 1 con ma chạy ngang qua

-Ê cu, cho hỏi đi đường nào ra khỏi đây?

Tên ma giả đơ nhìn thấy nó thì chạy biến ko dám ngoảnh mặt lại

-Tên kia, sao chạy nhanh dữ vậy? Nhìn thấy ta như nhìn thấy ma í, hả, nó bức mình, tên đó nhìn thấy nó là bỏ chạy luôn (chả chạy à, ko thì bị ăn đập tiếp hả, hấn đâu có ngu)-A ma ma.....ôi mẹ ơi ma.....aaaaaaaaa_nó nhớ lại từ mình vừa nói, ma ma, nó sợ quá, bỏ chạy

Aaaaaaaaaaaaaa

Tiếng la hét của nó làm mọi người kinh ngạc, trẻ con khóc toáng lên. Còn người làm ra cái nhà ma này thì sung sướng đỡ mất tiền thuê loa làm giả tiếng mà.

Nó chạy, chạy cho đến khi thấm mệt.Lôi chiếc điện thoại của mình ra định gọi nhưng ko có sóng, nó đành lấy điện thoại làm đèn bin, vì vừa nãy mãi chạy nên đã vứt cái đèn ở chỗ nào ko biết. Cuối cùng cũng tóm được 1 con ma để hỏi

-Cho-ta-biết-đường-ra-ở-đâu? _nó gằn từng chữ, vừa mệt vừa sợ nên thế.

Mặt nó ướt đầm mồ hôi, ánh mắt đỏ lên vì giận, khuôn mặt trắng vì có đèn điện thoại soi lên

-Ma...ma...nữ...tha cho em...em em ko có tội tình gì_tên ma đó sợ mất mặt tưởng đang gặp phải ma thật “mình thề mình ko làm cái trò dọa ma này nữa, hic, hôm lại còn gặp ma thật”

Nó mất kiên nhẫn, hỏi lại

-RỐT CUỘC ĐI NHƯ THẾ NÀO ĐỂ RA...HỦ?

-Dạ..dạ..đi thẳng...đập mặt vào tường...rẽ trái ...xuyên thủng là tới..ạ

-Mi đùa ta hả tên *****!

Nó hét vào mặt tên ma, hấn sợ nhũn người thế là ngất xỉu tại trận.

Còn Vũ, cậu biết nó ở đâu nhưng lại ko ra đi cùng nó mà cứ đi đằng sau xem rồi cười

-Woa, phản ứng thật là pro, mấy chú nhóc đáng thương sao lại phát hiện ra cái sự thật phũ phàng ko thể chấp nhận như thế này được cơ chứ _Vũ lắc đầu

Rẽ trái...đi thẳng...rẽ phải....

Cuối cùng cũng ra được, nhưng trông nó còn phờ phạc hơn VŨ vừa nãy rất nhiều

Vừa ra đến cửa thì Vũ đã đứng đó cười giằng gỏi

-Ha ha, nhìn cậu có thể coi là 1 trong những sinh vật hiếm có khó tìm, và đang bị tuyệt chủng gần hết rồi ha ha

-Cậu...đúng là đồ óc hẹp!_nó lừ mắt nhìn Vũ đang cười sằng sặc như thằng điên _vào quán kem

2 người đi vào quán kem, mọi người nhìn hết về chỗ nó

-Con nhỏ kia may thật, được đi cùng vs người đẹp trai như thế kia

....

-Ha ha cậu thấy chưa, được đi cùng tôi là 1 vinh dự lớn đó ha ha

-Ừm, lớn, lớn đến nỗi mong cho nó đề chết cậu luôn đi, cái con gà hôi hay tự sướng

-Cậu..._thường thì Vũ là người bị thua trong mấy cái vụ tranh cãi này, mặc dù mình nắm thế thượng phong trc

Cả 2 ngồi vào bàn ăn kem.

-Uống gì? _Vũ hỏi

-Cà phê

-Không, cô ca là thức uống ko được bán ở tiểu học vì nó có thể gây béo phì, vì vậy, tốt nhất cậu nên uống cô ca

Sặc.....khác trong quán phụt ra cả lưỡi, mọi nhìn về phía nó và Vũ

Nó che mặt, tên chết toi.

-Quản lí, quản lí, làm gì đi, khách của chúng ta bỏ đi kìa _cô nhân viên giục quản lí

-Thằng nhãi ranh cố tình phá hoại chuyện làm ăn của chúng ta trong ngày hôm nay đây mà, hừ _quản lí tức giận, nhìn về phía tụi nó

Còn Vũ dường như chẳng hề hấn gì, vẫn cứ nói bình thường

-Nè, thế rốt cuộc cậu định đi đâu mà lôi người bạn rợn như tôi đi thế hả?

-Tôi hiểu tâm trạng của cậu (ý là hiểu cái tâm trạng bị gọi dậy sớm)

-Cậu cũng thế à? (đang tưởng tượng bà này vì mê ổng quá, nên muốn đi chơi cùng). Nếu ko thì cậu hiểu cái gì?

-Có quan trọng ko?

-Quan trọng chứ!

-Vậy...thì cứ ở đó mà suy nghĩ đi

-Này, cậu muốn chết hả?

Vy chợt quệt kem lên mặt Vũ

-Con nhỏ khùng này, nghe vẻ muốn chết thật rồi _cậu lấy cả cốc kem úp vào mặt nó –Đắp kem vào, nhìn cậu xinh hơn khối

-Tên gà hôi. Đứng lại_ nó đuổi theo đánh cậu

-Hô hô còn lâu mới bắt được tôi

-Đứng lại...

Nó bỗng chợt nhớ điều gì đó, nhưng vì đầu đầu nên chẳng muốn nhớ nữa. NÓ dừng lại mua kem bong rồi vừa đi vừa ăn

-Đúng là trẻ con, cứ thích ăn những đồ như thế _Vũ cũng đã dừng lại, mĩa mai nó

-Ăn ko? _nó chìa 1 que trước mặt cậu

-Tôi mị phải ăn những thứ như thế này á?

-Ko ăn thì thôi

-Tất nhiên rồi, những thứ quá mất vệ sinh hừ, mời cũng ko them

-Xì..

Nhưng đi được 1 đoạn thì cậu thấy ai cũng ăn cái thứ trắng trắng này (nói thật là bố này đã bao giờ ăn đâu)

-Đưa đây_cậu giăng que kem từ tay nó

-Làm cái gì đấy hử? Con gà này

-Làm gì là làm gì, nghịch chứ làm gì. Cậu cho rồi thì ai cho đòi lại

-Thế ai bảo ko ăn, ai bảo mất vệ sinh

-Ai, đứa nào bảo thế

-Tức quá, nói chuyện với những người thiếu I ốt thì thường như thế này

.....

Đã 1 tháng trôi qua, nó làm ở nhà Vũ được 1 tháng và cũng đã đến lúc nó phải đi thi học sinh giỏi cùng Tuấn

-2 em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, hì hì, các em nhất định sẽ làm tốt

-Thầy à..._nó lên tiếng

-Hử? Trò có việc gì sao? _thầy tỏ vẻ vô cùng vui mừng khi được học trò hỏi

-...Nói nhiều cũng là 1 loại bệnh. Nó ko trầm trọng như đồ dại nhưng nó cũng ko kém phần nguy hiểm đâu ạ
Thầy tím mặt, nó cười ha hả, còn Tuấn cười mỉm

....

Nó và Tuấn vào phong thi. Đề dễ

‘đề này mà ko làm được thì chết đi cho rảnh cuộc đời” nó nghĩ thầm

Chỉ cần khoảng 30’ là nó và Tuấn là xong đề thi của 120’. Và chắc chắn là hoàn toàn đúng

...

Lúc về

-Đi vào quán chơi đề, thi xong rồi _nó khều tay Tuấn và mọi người

Hầu hết ai cũng đồng ý, trừ Tuấn, cậu ko thích đi cùng mọi người

-KO đi hả? Thế thôi mình cũng chả đi nữa, đi cùng thầy cô làm cái quái gì, toàn nghe khen thôi, chán! Thôi mang cái bằng khen về cho ba ba chơi còn hơn _nó chán nản nói

Nó cầm bằng khen đi qua đường. Bỗng 1 chiếc xe lao tới...

Bíp...bíp...bíp..lại là tiếng xe cứu thương, nó lại đầu đầu, những kí ức ngày xưa hiện về, nhưng mờ ảo quá, nó nhìn ko rõ nữa

Tai nạn....bị tai nạn...

22. Chương 22

Chiếc xe đang tới, gần...rất gần...

Nó sợ sệt, nó rơi nước mắt, chân nó cứ chôn ở đó mà ko dám đi ra chỗ khác....chiếc xe, ngày càng tới gần

-Cẩn thận! _1 giọng nói ầm áp vang lên, rồi 1 bàn tay lại xô nó ra....

Chiếc xe dừng lại, cậu ngã xuống, dòng máu đỏ từ người chảy ra. Nó khóc, lần đầu tiên nó khóc sau ngần kia năm được đào tạo.

Nó chạy đến chỗ cậu , nhìn vết thương trên người cậu, cắn chặt răng, ko thốt lên lời. 1 khuôn mặt đẹp như thiên xứ, 1 ánh mắt trong veo màu nâu, 1 chiếc mũi cao...Nó quỳ xuống, đưa tay nhấc tay cậu lên, bàn tay vẫn ấm áp...

Đó... chẳng phải là Tuấn sao?

Nó bàng hoàng trước cảnh tượng này...MỌI người chạy đến...tiếng còi xe cấp cứu vang lên...Nó ngồi trên xe, các thầy cô cũng ngồi trên xe, mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng, nhưng ai ai cũng lo lắng cho cậu

Tít tít tít..._tiếng điện thoại của nó vang lên

-Ba

-Ừm, con gái, thi tốt ko con

-Tốt ạ! Nhưng...

-Ừm vậy là tốt, con về nhà ngay đi, bố có việc muốn con làm đây, con của bố. Bố yêu con nhiều.

Chưa để nó nói hết câu thì bố nó đã cúp máy. 1 lúc sau, khi Tuấn đang cấp cứu

-Em có việc phải đi!

-Hả? Nhưng, ừ thôi đi đi

Nó đi ra khỏi phòng chờ, nghe thấy đầy những tiếng nói của thầy cô

-Cái con bé này, người ta cứu thì phải ở lại chăm sóc chứ, sao về thế

-Đúng đó, vô trách nhiệm quá

-Phải con tôi thì...

-Im hết đi!_ thầy hiệu trưởng quát, cả phòng lại im ắng. Ông lo cho cậu nhưng cũng ko ngu đâu mà đi đắc tội vs nó, mà vừa nãy ông còn thấy thái độ bối rối của nó, nên nghĩ chắc có nỗi khổ riêng.

Nó cầm bằng khen về nhà

-Ôi con gái yêu của bố, tự hào về con quá đi thôi, bố muốn mang con khoe cho cả thế giới này biết ha ha _bố nó vui vẻ nói chuyện, ôm nó vào lòng

-Hi, con là con của bố mà _nó cố gượng cười –Mà có chuyện gì vậy ạ?

Bố...bố nó rút chông tài liệu xuống bàn

-Đây là..._nó cầm lên xem

-Đúng vậy, đó là sơ yếu lí lịch, điểm mạnh và điểm yếu của bọn họ, mà anh con đã điều tra, họ sắp về Việt Nam...

-Con sẽ ra đón họ và đưa họ về nhà mình rồi...

-Ukm, họ sẽ hạ cánh ở sân bay NB vào 30' nữa, mà anh con lại vừa bị tai nạn nên con hãy chuẩn bị đi

-Hi ..._nó cười nửa miệng, nhưng rồi cũng ko nói gì trc mặt bố nó

Đến lúc lên cầu thang để trang điểm và thay quần áo

-Hi, bố vẫn có mong muốn đó sao? Thế này chưa đủ sao? Con chỉ muốn như thế này thôi

15' sau, nó bước ra, nó trang điểm và ăn mặc già dặn hơn tuổi (làm sao để 1 đứa học phổ thông ra đón khách quý được).

Trong lòng vẫn nơm nớp lo cho Tuấn nhưng nó vẫn đi ra sân bay

-Hello, we e everyone to e to Vietnam _nó tươi cười, giọng nói hân hoan, trong trẻo

-You are? _bộ họ nghi ngờ hỏi lại

-I am Vy, I am daughter of Mr. Trinh, very pleased to we e everyone to my house visit

-Oh, ok ok,

-Ok, let go!

Nó dẫn mọi người đến nhà nó, khi vào cửa thì đã có 1 hàng người giúp việc đứng đó đón khách, khi nó vào, tất cả cùng cúi xuống 1 loạt. Bố nó thì niềm nở chạy ra đón

-We e to Vn

-Oh, His daughter was so beautiful

Sau 1 số lời nói xã giao với nhau, họ vào thẳng vấn đề

-Hôm nay tôi mời các vị đến đây để bàn về cái kho vũ khí của chúng tôi __bố nó vào thẳng vấn đề, người ta thường khâm phục cái thẳng thắn và nhanh nhẹn của ông (vì mình dốt tiếng anh nên chẳng nói được phần này)

-Oh, chúng tôi cũng nghe nói ông có tiếng trong lĩnh vực này nhưng mà đây là trò chơi rất nguy hiểm, chúng tôi phải xem xét...

“mẹ chứ, nguy hiểm thì đừng có giầy vào, sợ thì ở nhà mà ** tí mẹ, đúng là ăn cơm Vn nói chuyện quốc tế, hừ, cái lũ này” nó nghĩ thầm

Đôi lúc nở nụ cười xã giao với bọn ngoại quốc kia. Bố nó bảo nó ngồi đây cũng vì để nó lo phần mấy ông này. Mấy ông này chắc chắn sẽ kí hợp đồng thôi, ko dùng biện pháp mạnh thì dùng nhẹ, thế nào cũng phải có thủ đoạn.

Nó để người ở nhà nhưng tâm hồn thì treo ở bệnh viện rồi nên lắm lúc bố nó hải huých nhẹ tay nó

Ở bệnh viện

Trong phòng 503

-Dao __tiếng bác sĩ dứt khoát và nghiêm trọng

-Bác sĩ, tim đã ngừng đập

-Chuẩn bị kích tim. Mau!

-Lượng máu của bệnh nhân quá ít, ko thể...

-.....

.....

Phòng 530

-Bệnh nhân bị gãy chân phải, cần được băng bó và nắn xương lại ngay

-Dạ,

-Truyền thêm máu cho bệnh nhân rồi chuyển sang khoáng

-Dạ

-.....

Tiếng bác sĩ và y tá vẫn đều đặn trong phòng cấp cứu

-Ai là người thân của bệnh nhân trong phòng số 503? __bác sĩ ra hỏi

-Tôi tôi __ông hiểu trưởng chạy ra, vì hôm nay là nhà trường bảo Tuấn đi thi nên ông này sợ ko dám báo với bố cậu, cứ xem kết quả thế nào rồi tính

-Các người hãy chuẩn bị tinh thần đi, bệnh nhân khó lòng mà qua khỏi __bác sĩ chán nản nói

-Sao? __thầy hiệu trưởng hoảng hốt, suýt ngất xỉu, các cô giáo khác cũng biết sự nghiêm trọng của vấn đề nên không dám nói gì, chỉ đứng cậu nguyên

-Sao có thể như thế được hả bác sĩ, hãy nói là không phải đi? __thầy túm cổ áo tên bác sĩ đó

-Chúng tôi thành thật xin lỗi, giờ chuyện hồi phục hay ko còn dựa vào ý chí của bệnh nhân

-KHông được phải cứu cậu ta...__thầy hiệu trưởng khụy và ngã xuống, ông đang lo cho cái tương lai của mình, cậu ấy mà chết thì coi như ông cũng chết theo mà thôi.

Giải quyết xong chuyện ở nhà, nó phi như bay tới bệnh viện

-Cậu ta sao rồi? __nó chạy đến, hỏi mọi người

-Rất khó qua khỏi, bác sĩ bảo hãy chuẩn bị tinh thần...

Đoàng...

Ko mưa bão gì mà cũng có sấm, như có hòn đá nặng ngàn cân rơi vào đầu nó. Nó choáng lần 2, sau lần 1 đã bình tĩnh lại được.

Nó lại khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên má, nóng hổi. Tại ai? Tại ai? Mà người tài năng như cậu ra nông nổi này....chẳng phải nó sao? Chẳng phải nó sao?

Nó lắc đầu, lắc đầu thật mạnh để ko tin vào cái tin này, hỏi lại

-Cậu ấy...sẽ....ko sao...chứ? __nó nấc lên

-Đừng đau lòng quá, con người ta, có sinh ra thì cũng có mất đi mà, nếu ko thì loạn mất __có 1 cô dạy văn, lên nước, dường như mụ ta ko hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc thì phải.

Nó đi loạng choạng rồi ngã xuống ghế.

Gian phòng im lặng đến ngẹt thở, tất cả, tất cả đều đang suy nghĩ.

Bỗng cánh cửa phòng chờ bật mở lần 2

-Ai là người nhà của bệnh nhân phòng 530? __cô y tá đi vào, nhưng ko 1 ai trả lời, họ đang đối đầu với nỗi đau

-Ko có ai sao hả? Bệnh nhân Nguyễn Bá Tuấn, ko có người thân nào hay sao? Người gì mà đẹp như thiên thần vậy, hi __nhắc đến tên cậu thôi cô ta cũng cườ sượng sượng. NÓi xong cô ta đi ra

Nguyễn Bá Tuấn,cái tên quen quen, nó cố lục lại trí nhớ của mình, rồi mắt bỗng sáng lên, nó hét

-Nguyễn Bá Tuấn..... nọi người quay lại nhìn nó. CỜn nó thì chạy ra chỗ y tá vừa nãy

-Bệnh...bệnh nhân...NGuyễn Bá Tuấn...sao...sao...bị sao? __giọng nó ngắt quãng, khuôn mặt thấp thoáng vẻ vui mừng

-Là người nhà bệnh nhân sao? Bệnh nhân ko sao? Chỉ bị thương nhẹ, chân tay đã được băng bó lại rồi, mọi người có thể vào thăm

Nó chạy thẳng vào phòng cậu nằm. Một khuôn mặt quen thuộc, đôi lông mày đậm, chiếc mũi cao...

-Tuấn...Tuấn...__nó như ko tin vào mắt mình – Tên khốn kiếp! Dám làm cho ta lo lắng hả? Quả này mà ra viện thì ta thịt người __giọng nói thay đổi 1800 độ. Mọi người cũng chạy vào và nhìn thấy Tuấn, hiện đang được băng bó, nằm im trên giường

-THẦY...__nó quay qua nhìn thầy hiệu trưởng, ánh mắt hẳn lên sự tức giận

-Ồ, tôi tôi...tôi __ông ấp úng, sợ sệt, học trò mà đe dọa thầy như đúng rồi

-Thầy có muốn về hưu sớm ko? __vẫn cái ánh mắt sắc lạnh và giọng nói đe dọa

-Tôi..tôi ko cố ý...tại...tại ..lo lắng quá...xin ..hãy...tha thứ...

Nó ko nói gì mà bỏ đi, trc khi đi còn ném lại 1 câu

-Chăm sóc cho tốt vào, cậu ta mà ko bình phục hẳn thì thầy cũng khỏi đi dạy đi

-Dạ...dạ..._dạo này giáo viên bị đe dọa rất nhiều, gây tổn thọ và có ảnh hưởng lớn đến giảng dạy, hic. Bây giờ tiêu chí cho thầy giáo phải là

-Giỏi

-Ngoan hiền

-Ko cãi học sinh

-Chăm chỉ đi dạy

-Ko làm khó học sinh trc mặt phụ huynh

Nhiu nhiu nữa

-Chết tiệt! Làm mình lo lắng chả làm ăn được cái gì! Tên này *****! __nó bức xúc, vừa đi vừa lẩm bẩm

Ngày hôm sau, cậu ko đi học, còn nó thì khỏi nói, vẫn đến trường như bình thường (hơn cả bình thường)

-Này, mày nghe nói chưa, hội trưởng bị tai nạn đấy

-Uk, nghe nói là băng qua đường cứ con cún nào đó

-Con cún đó sướng thật...

Nó đi sau mà tức muốn nổ mắt

“cún? O thể chịu được”, nó đeo tai nghe vào rồi cố bước tiếp

-Biết phải làm thế nào chưa?

-Uk, mình biết, nhỏ đó ngứa mắt lắm

....

Trong lớp

Lại là con nhỏ hôm nọ, lần này nó dẫn theo cả 1 bọn động tới

-Mày! Con nhỏ chết tiệt kia __nó chỉ thẳng vào Vy

-Mày ko biết tao ghét nhất là bị chỉ thẳng vào mặt như thế sao? __nó nói, quá nhiều chuyện bức mình, nó ko thể bỏ qua

-Cái ỉ? Cái con nhỏ đáng chết kia, mày nói gì hả? __nhỏ đó tức giận

-Đui hả? Hay đi tạt bả sinh

-Mày..._xon nhỏ đó nói và đẩy nó ngã xuống đất. Nó đập mặt phải cái bàn, máu mồm chảy ra... nó ngồi dậy, nhìn lũ kia, ánh mắt vô cùng đáng sợ, cả bọn phải lùi lại vì ánh mắt sắc của nó

-Mày...nhìn gì mà nhì, nếu ko muốn bị đánh thì âm thầm rời khỏi anh Vũ đi

Nó đứng dậy, lau vết máu ở mồm, cười nhạt, rồi nhìn bọn nó, cười nhạt

-Hi, tao đã nhường, nhưng...sức chịu đựng của mỗi người đều có hạn...mày có biết là rất ngu dốt khi động đến tao hay ko?

-Lại còn dám lên mặt dạy đời thế hả, cái con nhỏ này __cô ta tiến đến, định tát vào mặt nó

Chat....._1 tiếng tát vang lên lớn, 1 bàn tay hằn đỏ trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa.....

Nhưng nó lại không đau...

Chuyện gì đây?

-á.....

1 giọng nói vang lên, nhưng ko phải của nó

Như sáng nay...

Lại có người đỡ cho nó...

Và người đó chẳng phải Tuấn nữa, cũng chẳng phải Vũ...

Là Trang....

-Cậu ko sao chứ? _1 tiếng nói, cũng không phải của nó, cô ta ngẩng mặt lên hỏi nó

Còn nó, nó nhìn cô ta như người ngoài hành tinh, cúi xuống chon gang bằng cô ta, nó ném vào mặt cô ta 1 câu, làm cả cô ta cũng như mọi người sững sốt, mặt đơ ra nhìn nó

-Cậu...đui...hử?

-Hả?

-Mày.....

-.....

Bao nhiêu giọng nói vang lên, nhưng có 1 giọng nói ko thể lẫn với ai. Một giọng ngang tàn, hống hách, pha chút lo lắng và mỉa mai....

-Cậu ko sao chứ? _Vũ đi tới

Cả 2 người con gái đang ngồi dưới đất, cả hai cùng bị thương, cả 2 cùng nhìn lên cậu, cả 2 cùng xinh đẹp...

Câu đó cậu nói với ai?

Who?

23. Chương 23

-Các cậu làm gì vậy chứ? Hãy để yên cho Vy _Trang lên tiếng khi mọi người xông vào định đánh nó

-Cậu tránh ra đi! Con nhỏ này muốn chết đây mà! Dám cướp anh Vũ của cậu_con nhỏ kia hùng hổ

Chát...Trang bị tát, cái tát đã được dự đoán sẵn, cái mà đáng lẽ VY nhận được.Cô ta ngã xuống, nước mắt chảy ra, ngược mắt lên nhìn nó

-Xin lỗi!

.....

Vũ bước đến, cả lớp im lặng dõi theo.

-Cậu ko sao chứ? _cậu nói cũng nằm trong dự đoán của cô ta

Vũ nhìn Vy, ánh mắt có chút xót xa, và cậu tiến đến, đỡ...Trang dậy.Sắc tên này luôn, ánh mắt thì nhìn Vy, còn hành động thì lại đi đỡ Trang dậy(đào hoa gớm).

Cô ta khóc, tất nhiên, việc cậu đỡ cô ta là điều chắc chắn (theo Trang)

-Mình ko sao đâu! _Trang dựa vào người Vũ nói nhẹ

-Hử? _cậu giật mình, nãy giờ để ý nó. Thực ra, cậu cũng muốn đỡ nó dậy nhưng vì ngại, cậu ko thích thể hiện ra bên ngoài tình cảm của cậu “Tôi ko bao h nói lời yêu trước, nếu tôi thích ai thì tôi sẽ làm cho người đó chết mê chết mệt tôi và nói ra lời yêu trước ha ha...”

Trang nhìn Vy, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, Vy chột nhìn lên, cô ta vội cụp mắt xuống.

Mọi người vì ko nhìn thấy biểu hiện của 3 nhân vật chính nên ứ nghĩ là Vũ đỡ Trang dậy rồi còn nó thì vì tức giận nên dùng ánh mắt thì hàn để nhìn tụi nó.

Mọi việc đều trong kế hoạch của Trang, khiến nó bẽ mặt, ko dám tiếp tục quẩn lầy Vũ nữa. Nhưng hành động của nó trái với dự kiến

-Vũ à..._nó nhìn Vũ bằng ánh mắt tha thiết nhất –Vũ à, đỡ tôi dậy đi!

Vũ cũng như mọi người cứ gọi là mất lộn lược hết cả bọn

-Vũ à..._nó tiếp tục công kích, nó bực mình vì cái ánh mắt vừa nãy của Trang nên chơi thử, xem biểu hiện của cô nàng thế nào, hì hì, vui ghê

Vũ hình như đang lung lay, định tiến lại phía nó.

Cả đã cắn câu, nó cười nửa miệng, rồi bám lấy tay cậu đứng lên

-Vũ à, đến lớp thăm mình sao? Hì hì, vui quá, biết rồi, chiều nay chúng ta sẽ đi chơi nhá __nó xong những lời đường mật nó kéo vũ ra ngoài

-ha ha ha ha vui quá, ha ha, cậu có nhìn biểu hiện của tụi nó ko ha ha, buồn cười quá đi thôi haha __nó ôm bụng cười

-Cậu say tôi đến mức điên cuồng như vậy sao? __Vũ hỏi nó, -Ha ha, tôi biết mức độ hấp dẫn của tôi trên người mà, hà hà

Nó nghiêng đầu nhìn cậu, tỏ vẻ ko hài lòng chút nào

-Này...

-Ha ha, thật ko ngờ đó, ha ha...

-Này..._nó sờ chán cậu –Sáng nay tôi cho ăn nắm nên ầm đầu hả? Cái con gà hay tự sướng này, mức độ tự kỉ của cậu quá cao rồi đấy.

-Hử?

-Hì, có thể cậu là 1 trong những sinh vật hiếm có, bị tuyệt chủng gần hết rồi đấy

-Hử? Cái quái gì đấy, nói rõ ra cái coi! __Vũ bắt đầu hiểu ra 1 phần sự việc và bực mình

-Đúng là đồ óc hẹp, hừ

-Muốn chết hử? Dám chê tôi

-Thì sao? Thế cậu có biết hiệp ước hòa bình được kí ở đâu ko?

-Ờ thì...

-Ở phía dưới trang giấy đó chứ đâu.Vậy cậu ko thể ăn gì vào bữa sáng?

-Bánh mì à? Hay bánh bao?...

-Đó chính là bữa chiều và bữa tối. Mà một nửa quả táo thì giống cái gì nhất?

-Giống cái cổ hả? Hay giống quả cam?

-Trông giống 1 nửa còn lại của nó nhất...Đó đó, thấy cậu óc hẹp chỗ nào chưa, lại còn hừ..

-Cậu dám lợi dụng tôi hả, con nhỏ khủng kia! Đứng lại! __cậu đuổi theo nó

...

-Con nhỏ đáng chết, sao lại dám làm như thế chứ, hừ, tức quá mà

-Hì, ko sao, chơi vs người ngu dốt thì chán lắm __Trang cười, trong lòng đang âm mưu điều gì đó

...

Trong lòng bức rút, nó mới đi đến bệnh viện thăm Tuấn. Đi vào phòng thì thấy thầy hiệu trưởng đang ngủ gật ở đó

-Thầy làm gì ở đây thế?

-A, a em đến rồi à, tôi , tôi xin lỗi vì lần trước...

-Thôi thôi bệnh già lắm lắm tái phát rồi, thầy mau về đi, lên cơn ở đây là ko ổn! __nó xua xua tay

Thầy vừa đi ra thì nó cũng đi ra mua chút nước và hoa quả mang vào, đến khi vào thì đã thấy khách ở trong đây

-Cậu có sao ko? Mình đã rất lo cho cậu, xin lỗi vì đã ko đến thăm sớm hơn...__Trang nói 1 tràng dài nhưng Tuấn ko đáp lại 1 lời nào

-Xi, con nhỏ này nói lắm quá, chắc lại họ hàng gì với ông thầy kia cho xem __nó đứng ngoài nói –Hay là đi về...điên à, về làm gì, mua rồi còn về, thừa hơi à...

Sau 1 hồi tự biên tự diễn nó đi vào, Trang nhìn nó bằng 2 con mắt ếch

-Nhìn gì mà nhìn, đâm thủng mắt bây giờ! __nếu là ở quán bar nó sẽ nói như thế, còn đây là bệnh viện

-Đỡ chưa? __nó ném túi hoa quả xuống và hỏi

-Tôi muốn xuất viện! __Tuấn nói 1 câu mà khiến nó bực hết cả mình

-Điên hả? __nó hét vào tai cậu –Vừa mới ở viện được mấy ngày mà cứ kêu hoài, điếc tai quá, nằm im đây cho đến khi khỏi.

-Cậu lấy quyền gì mà buộc tôi ở lại __Tuấn nhìn nó, ánh mắt đó, nó chả hiểu cậu đang nghĩ cái gì

-Cậu đã cứu tôi vì thế phải nghe lời tôi, hiểu ko?

-Hi..._cậu ko nói gì nữa chỉ cười nhẹ, môi chỉ nhếch lên 1 chút, nó thì ko để ý còn Trang thì nhìn thấy rất rõ. Cô ta chau mày, nhìn cậu rồi nhìn sang nó

-Cậu đã cứu Vy? __Trang sững sốt

-Ukm__ còn cậu trả lời rất bình thản, như kiểu điều đó là tất nhiên.

Tuấn đã thay đổi rồi, cậu đã thay đổi thật rồi. Từ 1 con người lạnh lùng, vô cảm, giờ cậu đã biết đến cứu người, biết đến việc nghe lời người khác ngoài bố mình...TRang giật mình về điều đó và cô càng giận nó hơn, ko ai khác ngoài cô có thể làm cho Tuấn thay đổi, cô ko chấp nhận được điều đó. Đẳng này nó còn liên quan cả đến Vũ, nhưng ko sao, đây là trò chơi và cô muốn chơi nó đến cùng. Cái kí ức năm đó chợt ủa về. Cô ta đứng dậy, nhìn nó

-Thôi cậu ở lại chăm sóc Tuấn giúp mình nha, mình có việc phải đi trước.(quay sang Tuấn) mĩnh đi đây, mau khỏe nha, mình sẽ còn đến hi. __cô ta cười rồi bước đi

-Thật là, cái con bé này, nói ngứa cả tai ra, việc của mình đâu cần cô ta xem vào __nó phẩy mũi

-Đói rồi! __nãy giờ ko nói, tự dưng cậu phun ra 1 câu

-Hố? , đói thì đi mà ăn, nói với tôi làm gì

-Nhìn thế này cậu bảo tôi ăn được sao? __Cậu chỉ vào cái tay đang bó bột của mình

-Ai bảo cậu lao ra chơi với ô tô làm gì. __nó trề môi

-Vì ai?

-Thừa hơi!

-Hi...

-Thôi được rồi, tui sẽ đút cho ân nhân ăn, được chưa, tên khốn

-Cậu nghĩ miệng tôi là cái gì mà nhét cả đồng đồ vào thế này__Tuấn kêu ca khi nó nhét nguyên cái hamburger vào miệng cậu

-Tôi tưởng miệng cậu là cái thùng phi!

-Hi...

.....

Tối, chả có việc gì làm, nó gọi điện cho Quỳnh và Việt Anh đến Davil chơi

-Tối nay đi chơi đê mấy chú, ở nhà chán thấy mờ, mà tao còn phải giấy quyết 1 số chuyện

Đến davil

-Chị Linda, sao hôm nay chị lại đến đây, có chuyện gì à? __Key từ trong quán hơi hải chạy ra

-Cứ có chuyện mới được đến hả?

-Hi, tại lâu ko thấy Linda đến nên Key thấy lạ thôi mà, hi, mọi người vào đi

3 người bọn nó vào quán,cả quán phải ngược nhìn. Nó ngồi xuống, nhâm nhi vị của cocktail quen thuộc.

-Đúng là hôm nay tao đến đây có chuyện __nó nói với Quỳnh cả VAnh

-Có chuyện gì à?

-Kêu hết bon đàn em ra đây, chị Linda có điều dặn dò __Ella nói với key

-Dạ

Nó ngồi dựa lưng vào ghế, vẻ đang tận hưởng thú vui, nhưng trong lòng thì đang cấu sõi tiết

-Chị, tất cả đã có mặt ạ

Nó đảo mắt qua 1 lượt, rồi lại cầm ly cocktail lên uống,

-Ra đây đi! __nó nói 1 câu mà chả ai hiểu

-Thế rốt cuộc có chuyện gì vậy? __Quỳnh cả Vanh đồng thanh

-Tạo nỡ tụi mày sẽ biết, nói nhiều, mỗi mồm

Tất cả mọi người thấy cái vẻ lạnh lùng của nó mà ko khỏi rung mình, nhìn nhau, ko biết làm thế nào

-Ra đây đi, Linda này ko thích chờ đợi

Tất cả vẫn im lặng, ko 1 ai dám nói gì, cũng ko dám nhìn thẳng vào mặt nó nữa. Trông nó lúc này thật đáng sợ

-RA ĐÂY TRƯỚC KHI TAO NHÉT MÀY VÀO QUAN TÀI NÉM RA BIỂN! __nó hét lên, bực mình rồi đấy

Có 1 tên từ nãy đến giờ run cầm cập, lúc nó hét thì sợ quá, đành bước ra

-Em...em xin lỗi

-Lỗi? Lỗi của mày là gì? __nó giả nai

-em..em..thật sự xin lỗi, là do em bị ép buộc

-Ngậm mồm lại! Tao ko muốn nghe giải thích...Mày có biết mày đã pahmj sai lầm gì hay ko?

-Em...em biết ạ

-Là gì?

-Là...là..là tự ý theo dõi và điều tra về gia thế của chị 2 ạ!

-Cái gì? Người dám đi điều tra về thân thế của Linda __lần này là cả Ella, Kô và Key cùng lên tiếng

-Hà, ra thế, biết mà vẫn làm, giỏi lắm...xử đi! __nói 1 câu ngắn gọn mà xúc tích(xử đi), lũ đàn em tự hiểu phải làm gì

-Chị à, em xin lỗi, em bị ép buộc...__tên này vẫn cố nói khi bị lôi đi

-Nói ít thôi trước khi tao khâu mồm mày lại

-Là do bang ác quỷ ép em!

-Cái gì?

Thực ra, Tuấn đã biết hết bí mật của nó, cậu nhìn thấy biểu hiện của nó, mấy lần gặp nó trong quán bar, rồi lại còn lần đi chơi kia nữa. Cậu biết nó ko hề đơn giản, nhưng cậu lại cứ thích nhảy vào trò chơi này. Cậu đã điều tra và biết nó đang cải trang. Tất cả, tất cả, cậu đều biết, cả gia đình nó nữa, cả ...

24. Chương 24

Nó đi đến trường, đi qua phòng thanh nhạc thì nghe thấy 1 giọng hát rất quen

“when you feel like there’s no way out

love is the only way

geudae nayege man jarhejwoyo

hangsang nayege ma usojwoyo

I said ooh~ jiltuhage haji mayo

Ooh jipchaghage haji mayo

ajik nan sarangi duryeowoyo

ireon naege mideum-eul jwobwayo

I said ooh jiltuhage haji mayo

Ooh jipchaghage haji mayo

I love you

I love you

haru jongil geudae moseup jakku tteo-olla

onjongil olliji ahneun jeonhwagiman tto jyeodabwa

wae ireon nae mameul ajik molla

nan neoui ma-eumeul ajik jal molla

neoui saengage bamen jamdo mut iruda

dalbiche geudaereul tteo-ollamyeo nae mam gubaekhaebwa

wae ireon nae mameul ajik molla

nan neoui maeumeul ajik jal molla

Look at me now

nae mameul barabwayo

ireohke aetaneunde

jigeum nal jabajwoyo

nutgi jeone eh eheheh

I LOVE YOU

I LOVE YOU

mamchужи mayo sarang nurae

matjin neol wihae bulleojuje Everyday

I say yeah yeah yeah yeah yeah

I say yeah yeah yeah yeah yeah

.....” (I love you_2ne1, hô hô tuyệt vời)

Rõ ràng nó đã nghe thấy cái giọng này ở đâu rồi, nhưng nó ko tài nào nhớ nổi. Nó đi vào phòng thì thấy Trang đang ngồi đó và hát và đàn. NÓ bất giác run lên, cái dáng điệu này, cái giọng hát này

“-Chúng ta cùng hát đi!

-Ukm, tớ thích hát lắm, mai sau tớ sẽ trở thành ca sĩ nổi tiếng cho xem, hi

-Tớ cũng muốn thành ca sĩ

-Chúng ta sẽ cùng là ca sĩ nhé

Là lá la là là....”

2 cô bé ngồi nói chuyện và hát cho nhau nghe. Chúng hát thật hay. Nó cũng chẳng biết tại sao mình lại có cái kí ức đó. Nó nhìn Trang và thấy trong đó là cái hình ảnh quen thuộc ngày nào...Nó lại đau đầu, cứ mỗi lần kí ức hiện về là nó lại đau. Nó cũng ko hiểu tại sao lại như vậy, mấy lần hỏi bố nó thì chỉ bảo là trả thù trong xã hội đen. Và nó cũng đã tin như thế. Nó đứng nhìn Trang 1 hồi lâu, sao mà giống thế, giống từ cách ngồi từ giọng hát...cái cô bé đó, dường như trước kia đã rất thân với nó. Nó muốn biết, thực sự muốn...

Bốp...bốp..._sau khi Trang kết thúc bài hát nó đã vỗ tay, Trang hơi ngỡ ngàng nhưng cũng ở nụ cười với nó

-Hay! _nó tiến lại gần và nói, nó bỗng muốn thân với Trang

-Cảm ơn cậu, hi, mình hát bình thường mà

-Tôi ko thích khen người khác nhưng quả thật cậu hát rất hay

“-cậu hát hay quá

-cậu cứ quá khen,hi, chị mình dạy đó

-mình ko hay khen nhưng cậu hát hay thật đấy!

-...”

Trang bỗng ngộ ra, cô cũng như nó đang nghĩ về cái quá khứ đó, Trang thấy nó thật giống, nhưng ko thể nào, nhờ Vy bạn của Trang đã chết rồi mà...Ko thể nào...Đã có lúc Trang cảm thấy thật hận mình vì đã làm như vậy, cô ta đã từng coi nó là người bạn thân thiết mà. Người hiểu cô ta nhất mà

-Chúng ta cùng đi xuống căng tin chứ? _nó hỏi khi Trang đang ngây người ra

-Ừ, tất nhiên, mình cũng đang đói

Nó đã cho phép mình mở lòng để đón nhận thêm 1 thứ tình cảm mới và bắt đầu sẽ là tình bạn, nó mong như thế. Biết đâu khi chơi với Trang nó có thể nhớ lại quá khứ?

-Cậu ăn cái này đi_Trang gấp miếng thịt từ khay của mình vào khay nó

-Tôi ko thích ăn cái này!

Trang lại thêm 1 lần nữa ngỡ ngàng, nhỏ mở to mắt nhìn nó.

“KHông thể nào là cậu ta được, cậu ta chết rồi, rõ ràng mình nhìn thấy, cậu ta đã biến mất khỏi cõi đời này rồi, chỉ là sự trùng hợp thôi,...nhưng nó cũng tên Vy bình tĩnh nào Trang, mày ko thể bị đả kích bởi con nhỏ ngu ngốc này...Mà bước 1 tiếp cận thành công, hà hà, ko gì là ko thể” _Trang suy nghĩ

-Cậu chuyển qua chỗ tôi ngồi đi _nó đề nghị

-Hả?(đang trong dòng suy nghĩ và hồi tưởng), à ừ, cũng được, cũng được hi hi

-Aaaaaaa anh Vũ, anh Thành nữa kìa __cả lũ con gái hét lên như khỉ xổng chuồng

-Aaa sao 2 anh ấy lại vào căng tin nhỉ? Mọi khi có bao giờ vào đâu

-Ko biết, ko biết, hích quá đi thôi

...

Thành cả Vũ lắc đầu nhìn cái bọn mới từ trung tâm thần kinh trung ương ra này. Hôm nay chẳng qua Vũ cá thua Thành thế là phải xuống căng tin mua đồ ăn, Thành thì đi giám sát

-Nhanh lên, từ nãy đến giờ mới lết xuống được cái căng tin là thế nào?_Thành giục Vũ

-Nói ít thôi, cái con bò này

-Từ nãy đến giờ, tao nói có 1 câu, mày thích điều ko hử __Thành cáu -Ồ....._cậu bỗng ngưng lại

-Ồ cái con bò đội nón, ăn gì, nhanh lên, ở đây thêm lát nữa là tao học máu mồm đấy

-Nhìn...nhìn kìa..._Thành huých tay Vũ

-Gì? __Vũ quay sang và cũng như Thành, chết lặng. Cậu nhìn nó như ko tin vào mắt mình, nó chẳng phải rất ghét Trang sao? Sao giờ lại thân thiết như thế kia?

-Hi..._Thành cười và ghé vào tai Vũ nói- Người cũ, người mới, cu khoái ai hơn?

Vũ ko nói gì, tiến đến chỗ 2 bọn nó

-2 người đang làm gì vậy?

-Ko thấy hả? Đang ăn! __nó nói mà ko thèm nhìn cậu

-Vũ à, tụi tớ bây giờ thân rồi __Trang cười tươi, khối đứa phải học máu

-Các người..._giọng Vũ lạnh tanh, vô cùng đáng sợ -định đùa giỡn với tôi hả?

-Cậu nói gì vậy? Sao lại?... __Trang tỏ vẻ luống cuống

-Đúng là đầu gà, thích phá bữa ăn của người khác nhỉ.__nó nói với thái độ cóc sợ ai

-Cậu! __Vũ ko nói được lời nào, mà lời tay nó đi, trước mọi người

-Hà, chọn rồi hả, bạn mày bao nhiêu năm, tao cũng đoán được mà, còn ai vào đây nữa..._Thành cười rồi cũng đi ra -Mày còn nợ tao 1 bữa trưa!

Vũ lúi lỏm ra ngoài, hiện cậu đang rất bức mình. Cậu nghĩ mình bị mang ra làm trò đùa cho 2 người con gái đó, thật là bức mình. Nhưng còn nó, nó cũng chẳng khă khảm gì hơn cũng đang cáu đây, nó nhớ lại tối qua

“-Chị, là do bang ác quỷ bắt em...

-Cái gì...? Nó ko tin vào tai mình

-Mày...

-Chết...

-Là...

-Cái...

-Chắc...

-Rồi...

Bọn đàn em của nó, lần lượt mỗi đứa nói 1 từ

-Rốt cuộc có chuyện gì?

-Dạ là...

-Bang ác quỷ ko bao giờ tham gia vào việc này mà_Key lên tiếng

-Tao hỏi lại 1 lần nữa, rốt cuộc là chuyện gì?

...

-Là do anh Je của JJ bắt em nói như thế ạ, bảo là nếu chị có hỏi thì em phải nói là do bang ác quỷ làm. Em xin lỗi”

Tất cả là do cậu làm sao? Đứng trước mặt thì bảo đểch cần biết mà lại sai đàn em đi điều tra tôi sao?

-Rốt cuộc là cậu định làm cái gì thế hả? _Vũ túm áo nó hỏi

-Câu đó đáng gia tôi phải hỏi cậu đó. Thế rốt cuộc cậu muốn gì hả?

-Nói cái quái gì thế hả con nhỏ khủng này?

-Cậu cũng gả nai giới thật đấy. Định giấu tôi đến bao giờ đây, hà

Vũ dường như ko nuốt nổi cục tức, đẩy nó vào tường,2 tay chống 2 bên vai nó, ánh mắt tức giận

-Thế rốt cuộc cậu muốn nói gì?

-Tránh xa tôi ra, tên khốn _nó đẩy cậu ra nhưng cậu vẫn ghì chặt nó vào tường

-Hừ, khốn thật! _Cậu nhổ nước bọt ra ngoài, nhìn thẳng vào mặt nó rồi tiến sát vào mặt nó, kiss. Nó tròn mắt, cố đẩy cậu ra nhưng cậu vẫn ko chịu rời

Bốp..._nó đã cho cậu 1 phát vào...

-Á

-Cậu...đáng ghét! _nói xong nó bỏ đi như mọi lần, nhưng lần này, lần đầu tiên cậu cảm thấy đau, đau ở tim này. NÓ đã làm tổn thương cậu. Cậu ngồi phịch xuống đất, nghĩ về nó, nghĩ về những câu nói của nó, nghĩ về hành động của nó. Cậu đang đau, rất đau. Nó là nỗi đau lớn của cậu từ khi nào mà cậu cũng ko biết nữa. Cậu cũng chả biết tình cảm của mình như thế nào nữa.

Tác giả nói cho né, đó là tình yêu, với Trang, tình cảm của cậu chỉ là ngộ nhận, là hơn mức tình bạn 1 chút thôi. Trong thế giới tình cảm ko có cái gọi là tình bạn thắm thiết giữa người con trai và đứa bạn thân là con gái mà thích mình. Cậu cứ nghĩ cậu thích Trang, đó chỉ là sự bù đắp cho những tháng ngày quá cô đơn mà gia đình đã gây cho cậu. Cậu cần người để chia sẻ, và người đến đầu tiên với cậu lúc đó là Trang chứ ko phải nó. Có lẽ là nó thì đã khác chẳng?

-Tên khốn kiếp dám làm thế với ta, lần thứ 2 rồi, bực thật _nó bực bội đi vào lớp.

Còn cậu vẫn ngồi đấy, ko hiểu nó nói cái gì cả, tại sao nó lại nói những lời đó?

“-Làm tốt lắm, gửi hết tài liệu lên đây! _Trường (bạn Tuấn) nói

-Dạ!Nhưng vẫn chưa thể biết hết về cô ta ạ. Bí mật được giữ quá kín _cái tên mà mới bị nó sử hôm qua nói

-Thôi được rồi, biến khỏi đây đi! _Cậu ra lệnh”

Thực ra nó đã hiểu lầm Vũ, nó cứ nghĩ do Vũ làm, mà là do Trường. Nhưng dù là Trường làm thì Tuấn cũng ko hề biết gì về vụ việc này, hoàn toàn do Trường làm, Tuấn ko cần sự giúp đỡ của Trường cũng đã tự mình tìm ra bí mật này rồi (con người thông minh có khác)

-Rốt cuộc cậu và Vũ có chuyện gì vậy? _Trang chạy ra hỏi khi nó mới đi vào lớp.

25. Chương 25

-Hừ, chết tiệt thật, con nhỏ đáng chết, cái đồ kì đà cản mũi. Tao sẽ ko tha ày đâu! Muốn cướp đồ của ta sao, ko dễ đâu!_Trang lủi thủi đi về lớp

-Mẹ kiếp cái tụi con gái sao mà mè nheo, lảm chuyện thế ko biết, lúc nắng lúc mưa. Bực mình thế ko biết _Vũ lảm bảm khi ngồi trong lớp

-Giờ mày mới biết sao? Tao tưởng mày tình trường bao nhiêu năm phải rõ chứ lị. Mà mày thay đổi sở thích rồi hả? Từ công chúa thành lọ lem haha, buồn cười. nhìn anh mày đây này (chỉ vào người mình,ra vẻ) ta chỉ thích có 1 người thôi, đó chính là thiên thần xinh đẹp đáng yêu của ta ha ha

-Thằng bệnh! Nói ít thôi, tao nhồi mày vào bệnh viện tâm thần bây giờ

...

-Vy, rõ cuộc có chuyện gì vậy? Mĩnh lo cho cậu quá

-Lo cái gì chứ, tên khốn kiếp đó

-Thế cậu ta đã làm gì cậu vậy

-Mệt! Ngủ đây! _nó nằm bò ra bàn ngủ còn Trang đang vật vã với cục tức sáng nay

...

Tối ở nhà vũ

Nó mang thức ăn như mọi khi lên cho cậu

-Này! _nó đặt đánh bịch khay thức ăn xuống bàn -Ăn đi kẻo chết đói_nói xong nó đi ra luôn

-Ê..._Vũ gọi, nhưng nó ko trả lời, nó có phải tên Ê đâu -Này, nhỏ khùng...

-Sao?

-Thế rốt cuộc chuyện chiều nay là thế nào? Sao dám nói chủ nhân như thế hử?

-Chuyện cái đầu cậu ý

Nó đi ra ngoài và bóng suy nghĩ xem cậu đã biết được bao nhiêu rồi. NÓ tới quán bar

-Sao? Thằng nhóc đó dám bỏ trốn? _nó cau mày

-Vâng, cậu ta đã đi đêm qua ạ

-Thằng khốn

-Chị à, chắc chuyện này ko đơn giản như vậy đâu. Em tin là JJ ko cần phải dùng thủ đoạn đó để moi thông tin_Key nói

-Vậy ai đã làm?... Đi lôi thằng đó về đây

...

“-thế rốt cuộc có chuyện gì?” _nó nhớ lại câu nói của Vũ, hay là cậu ko biết, hay là nó đã hiểu lầm. Suy nghĩ 1 hồi nó cũng lẩn ra ngủ. Mai còn bao nhiêu là việc

Lúc này ở nhà nó, anh Bảo và bố nó ngồi nói chuyện

-Hà hà, con ta đúng thật là rất thông minh..._bố nó nói

-Nhưng chuyện này đâu có thể xảy ra, Vy có bao giờ làm những chuyện như vậy đâu

-Con trai à, con và Vy đều là tài sản lớn nhất của ta, các con đều thông minh như ta, và chắc chắn sẽ thừa kế tài sản này, con đừng nghĩ nhiều mà hãy hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình đi. Ta thấy dạo này Vy làm tốt hơn con đấy

-Bố đừng lôi Vy vào thêm nữa, nó ko thích đâu

-ko thích sao? SAo có thể như thế, là con gái ta mà. Với lại nếu nó ko muốn tại sao lại cùng lúc dụ dỗ được 2 thằng con quý tử của 2 người có thân phận lớn cùng lúc như vậy? ta nói lại, các con phải phát triển cái cơ nghiệp của nhà ta, con hãy nhớ lấy

-...

Mọi người trong nhà đều biết việc nó dọn tới sống ở nhà Vũ lại con được Tuấn lao ra cứu. Bố nó đang rất vui. Còn anh BẢO thì lo lắng, anh ko muốn đẩy đứa em gái duy nhất của mình vào cái trò chơi nguy hiểm này...

Sáng hôm sau, là chủ nhật, nó được nghỉ. Sau khi gọi Vũ dậy và mang đồ ăn lên cho cậu,nó định ra ngoài.

Đến bệnh viện, nó đi thẳng vào phòng của Tuấn, nhưng ko có ai

-Ê, người băng,đi đâu rồi __nó tìm quanh phòng nhưng ko thấy

-Cái tên chết tiệt này, sao lại chạy lung tung ra ngoài thế ko biết, hừ hừ

Nó đi đến chỗ y tá hỏi

-Cho hỏi bệnh nhân phòng 530 có ra ngoài ko?

-À bệnh nhân đã xuất viện rồi_y tá mở sổ và nói

-Cái gì? Xuất viện? __nó hét lên

-Đúng vậy vết thương của cậu bình phục khá nhanh, tuy là bác sĩ ko cho xuất viện nhưng cậu ta cứ 1 mực đòi đi, chúng tôi ko thể làm gì hơn

Nó bực mình, đi ra ngoài, miệng ko ngừng **** rửa Tuấn

-Khốn kiếp, dám ko nghe lời mình, tên chết toi...

Thấy 1 lon bia dưới đất, nó bực mình, đá bỏ

-Tên khốn, mi sẽ như cái lon này, bị ta đá, hừ, ko chết luôn đi __mặt nó hầm hầm cứ cúi đầu xuống d đất. Tuy là miệng thì rửa cậu nhưng trong lòng đang lo lắng cho cậu

-Cậu có vẻ thích rửa người khác chết nhỉ! __1 giọng nói phát ra đằng sau lưng nó, nó ngoảnh lại thì chính là Tuấn

-Cậu...Sao ko ở yên trong bệnh viện đi, chạy ra đây làm gì, lượn như cò lông công ý

-Ko thích! Muốn xuất viện!

-Muốn cái con khỉ nhà cậu ý...

-Ừa,sao biết nhà tôi có khỉ? Giỏi nhỉ! cậu đi làm thầy bói được đấy __Tuấn tỏ vẻ ngưỡng mộ

-Biết cái đầu cậu đó. Muốn tôi tức thì cậu mới chịu được hả? Cái tên trời đánh. Đi vào viện nhanh

-Đã nói là ko thích rồi mà, ko vào

-Chết tiệt, thế rốt cuộc cậu muốn gì?

-Về nhà

MỌi khi đấu khẩu vũ luôn là người thua nó nhưng nay nó đã gặp được đối thủ rồi

-Trời ơi! Con muốn đập đầu vào tường mà chết đi cho rồi.Úc quá, tức quá...__nó ôm trán than thở -Thôi được rồi, nhà cậu ở đâu

-Cậu biết để làm gì?__Tuấn ngơ ngơ hỏi

-Biết để đưa về chứ sao? Thế cậu nghĩ tôi định làm cái gì? Để cái thân ko lành lặn và đầy đặn như thế này về nhà thì tẹo nữa quan âm bồ tát xuống chém tôi cho coi

-Hi, biết rồi, đi thôi

2 người lên taxi về, trên xe, nó ko nói gì, cậu cũng ko nói gì, ko khí có vẻ hơi ngại ngùng

“mấy đứa trẻ bây giờ thật ko thể hiểu nổi, bọn vừa nãy thì nói liếng thoắng bài tây còn bọn này thì im như thóc, giả vờ ngoan hiền, úi giờ ngoan cái gì...” bác tài xế vừa lái vừa suy nghĩ

Được 1 lúc thì nó hỏi

-Cậu..có tiền ko hả?

-Ko!

“mình chỉ xài thẻ thôi” Tuấn nghĩ

-Vậy sao? __nó tỏ ra khá bất ngờ, ko ngờ hội trưởng lừng danh lại nghèo kiệt xác, hic khổ thân

-Sao vậy? __Tuấn hỏi khi nó đang chẹp chẹp lắc đầu,”thằng bé khổ thật,chắc ko muốn ai biết hoàn cảnh nên giấu mọi người, hazzz”

-Thôi được rồi tôi sẽ trả tiền taxi

-Tất nhên là cậu rồi

-Hả?

“tên khốn kiếp, sao lại là tất nhiên, mình vừa thương hấn nghèo khổ xong, cái tên vong ơn bội nghĩa”

Nó lục trong túi sách để tìm ví, tìm mãi mà chẳng thấy. Thẻ của nó thì vứt đầy túi nhưng lại ko tìm thấy ví đâu, nó cũng rất ít khi dùng tiền, toàn dùng thẻ cho nhanh

“Trời ơi, bọn này đừng có nói là ko có tiền nhá, đừng có quỵt nhá, tiền của mình, ôi trời ơi” __ông tài xế ngồi than thở

-A __nó reo lên, đây rồi, hô hô cuối cùng cũng tìm thấy mày rồi. Nó trả tiền rồi đi xuống

-Nhà cậu đâu?

-Kia! __Tuấn chỉ vào cái nhà to nhất,đẹp nhất khu phố

-Này, mộng đủ chưa? Đấy mà là nhà cậu hả? Tiền trả taxi còn ko có nữa là

-Đi thôi! __chưa kịp để nó nói xong, cậu đã kéo nó vào nhà

-Đây là nhà cậu thật hả? TÔI ko muốn mang cái danh trộm đâu

-Tất nhiên là phải rồi, tôi lừa cậu làm cái gì?

-Thế cụ cị ông bà cha mẹ anh chị em, cô dì chú bác nhà cậu đâu? __nó hỏi 1 lèo

-Cụ cị ông bà mẹ anh chị em cô dì chú bác chết hết rồi

-Hử, am sorry

-Nấu cho tôi ăn đi

-Cái gì? Cậu là cái thá gì mà tôi phải nấu, hừ, chết đói đi

-Thế ai làm tôi phải băng tay như thế này

-Thế tôi cần cậu cứu hả? Thừa hơi nó vừa thôi__nói xong nó định ra về

-Đói lắm, nấu cho tôi đi

-Ôi phạt tổ ơi, con đã mắc cái lỗi gì thế ko biết __nó đành phải quay lại và nấu cho cậu ăn

-Trời ơi, sao tủ lạnh trống trơn thế này, bánh, hoa quả cũng ko có nữa là sao? Chuột ăn hết rồi hử? Nhà cậu kinh doanh chuột hả? __nó kêu la trong bếp, rồi rút cuộc vẫn phải đi siêu thị mua đồ ăn về nấu tử tế dâng hoàng cho cậu

-Ăn đi __nó mang lên phòng cho cậu, nhưng cậu đã ngủ say

-Ê cu __nó huých tay cậu nhưng ko có phản ứng

-Tên trời đánh, bảo người ta nấu cho rồi lăn ra ngủ hử

Nó để khay thức ăn ở đó rồi đi về

Cậu dậy, thực ra là giả vờ ngủ

-Mẹ à, con có lên làm như thế ko?

Trong quán bar Davil

-Mang nước lên đây, bực mình quá __Vũ cả Thành gọi

-Sao 2 anh lại làm như vậy? __Key từ trong dir a

-Làm gì? Nói rõ ra, bực cả mình...

-....

Key kể hết mọi sự việc cho 2 cậu nghe, nghe xong thì máu dồn hết lên não

-Là thằng chó nào? Thằng ***** nào mà dám giả danh anh mày đây. ****, tao mà tóm được thì tao ày châu gièm vương con ạ __Vũ tức giận

-Thằng đó ở đâu __Thành bình tĩnh hơn hỏi

-Dạ em cũng ko biết,nó đã trốn rồi ạ

-Thằng chó __Vũ đập chai bai vào bàn, mảnh vỡ bắn tứ tung, mắt cậu hiện lên 1 màu đỏ, khuôn mặt thì tím dần. Cậu đang tức, thật sự rất giận –Là thằng nào?

-Là cái đứa hay bê rượu lên cho các anh đó ạ

Ko nói ko rằng Vũ phóng ngay ra khỏi phòng, cưỡi con xe của mình đi tìm thằng khốn kia.

Nhưng lượn mấy vòng mà ko thấy tăm hơi đâu mà lại thấy 1 cảnh rất vui

-Cô em đi đâu mà đi 1 mình thế này, chơi vớ tụi anh nha, __tên tóc đỏ đang ve vãn 1 cô gái

-Tránh ra

-A ha, cá tính ghê, nhỉ, hôm nay gặp được anh là niềm vui đó nha, ha ha __cả lũ cười như những con chó điên

-Biến đi lũ bẩn thỉu __nó gằn giọng

-Ôi trời, đánh sợ quá kìa, ha ha, đúng là hoa hồng có gai nhỉ, anh thích em rồi đấy...

Vốn ko thích xem vào chuyện người khác nhưng lần này cậu bỗng có hứng, đang muốn xả stees mà lại gặp lũ này

-hà, hôm nay tụi mày chết ko thấy xác đâu

Vũ tiến lại chỗ đám đông

-Dừng lại!

-A ha, thằng khốn nào thế này, muốn xen vào chuyện của các anh hả, hôm nay anh vui, chú cút đi thì toàn mạng đấy

-Ha ha ha ha ha... __Vũ cười lới, ánh mắt nhìn bọn chúng vô cùng đáng sợ

-Thằng chó này! __tên cầm đầu định xông vào đánh thì tên đàn em ngăn lại

-Anh, ko được, tuyệt đối ko được

-Cái gì? __tên kia cúi,đang hăng mà

-KO được tuyệt đối ko đánh được hấn đâu, đi thôi

-Tao mị phải chạy sao? Bỏ tay ra __tên kia vẫn cố chấp ko chịu hiểu chuyện gì

-Đó là thằng Jô trong JJ đó anh, ko đánh lại được đâu

-HẢ? __tên kia vừa nãy hăng thế còn giờ nhìn lại thì đúng là người trong JJ. Sợ mất mặt, tụi nó định chạy

-Bọn em xin lỗi__chúng chạy

-HỪ, định chạy sao? Tao chẳng phải đã nói rằng hôm nay chúng mày sẽ chết sao? __ko để cho chúng chạy Vũ nhanh hơn, chặn đầu và đập cho chúng 1 trận, ko biết có thể lết về nhà được ko.

Sau khi đánh cho chúng tơi bời, cậu định lên xe đi tìm tiếp thì khựng lại bởi tiếng gọi

-Vũ!

Cái giọng này chẳng phải của nhỏ khùng hay sao? Cậu quay lại và đúng là nó đang đứng đó. Ánh mắt tóe lửa ban nãy dịu dần, cậu nhìn nó

-Sao giờ này còn đi lung tung hử? __cậu la nó

-Hóng gió

-Thế biết hậu quả của hóng gió chưa, đi đêm có ngày gặp ma đó. Đừng có đi lung tung nữa, biết chưa?

-Cậu đang lo cho tôi đấy hả? Ha ha

-Lo cái đầu cậu ý, nên biết rằng cậu mà có mệnh hệ gì thì đừng có trách tôi. Dám làm tổn thương slave của tôi thì cậu cũng ko yên đâu! __Vũ nó mà mặt đang đỏ ửng lên, may mà trong bóng tối, ko ai thấy

-Lên xe!

-Để làm gì?

-Về chứ làm gì? Đầu óc bà đậu

-Tên khốn bảo ai đấy?

2 người cứ cái nhau suốt quãng đường về.

Còn 1 người, 1 người đứng từ nãy đến giờ nhìn bọn nó. Trong lòng cũng quặn lại. Cũng đau. Cũng tổn thương, nhưng nước mắt ko thể rơi ra. Cậu đã nói là ko bao giờ được khóc rồi.

Vũ trở nó về nhà rồi đi tiếp.

Nó vào phòng ngủ, định đánh 1 giấc nhưng ko hiểu tại sao trong lòng lại bất an

10h, lòng bất an

11h, như ngồi trên đồng lửa

12h, ko thể chịu được nữa, chắc chắn có người bị thương, nhưng ko biết là ai. Nó gọi điện về nhà, mọi người vẫn tốt. NÓ đi ra cổng thì giật mình

1 dáng người cao to đang nằm trước cổng, 1 mái tóc màu hung đỏ, chiếc khuyên tai kim cương sáng trong đêm. Dưới ánh trăng, người này hiện lên thật đẹp...

Nhưng những thứ màu đỏ dính đầy trên người cậu là gì? Nó đến gần, nhìn cái khuôn mặt này...Máu tóa ra nhiều quá...Nhanh...

26. Chương 26

-Lâu lắm rồi mới gặp nhỉ? NGười nổi tiếng! __Trang vỗ vai 1 đứa con trai

-Cậu đến đây có chuyện gì? __cậu ta có vẻ ko vui khi Trang đến

-Sao lại tỏ thái độ thế nhỉ, người nổi tiếng, bạn bè đến thăm nhau mà

“con nhỏ độc ác, ko biết lại định bắt mình làm gì đây, sao mình lại gặp đúng cô ta cơ chứ”

-Đúng! Hôm nay tôi đến đây có chuyện nhờ cậu __Trang nói

-Tôi ko muốn làm nữa đâu! __Cậu ta từ chối

-Ko làm sao? Vậy cái quá khứ “đẹp đẽ” đấy, nếu mọi người được biết thì sao nhỉ? __Trang cười, nụ cười đều giả

“Hừ, cái quá khứ tồi tệ đó là với cô đó, con n hỏ độc ác, ko hiểu tại sao lúc đó mình lại quen nó chứ” __cậu ta nghĩ

“ha ha định thoát khỏi ta sao? Ko dễ như thế đâu, tôi còn ám cậu cả đời, haha” __Còn trang cười đắc í

-Thế rốt cuộc cậu muốn tôi làm gì?

-.....

2 người nói chuyện với nhau 1 lúc lâu.

Còn Vũ, lúc này cậu vẫn đang đi tìm tên khốn đó

-Thằng chó chết, ko biết trốn đi đằng nào rồi, tao mà tìm thấy thì tao giết mày cho xem

Bốp...bốp...bình...bình __lại có tiếng đánh nhau bên đường, hôm nay Vũ hên, gặp bao nhiêu, nhưng cậu chẳng thèm để ý...cho đến khi nhìn thấy cái dáng điệu quen quen...tên tóc cắt cao, khuôn mặt chữ điền...chẳng phải tên phục vụ mà...cậu đang tìm sao?

Vũ dừng lại, nhìn vào đám hỗn loạn đó, tên kia đang bị đánh, máu mồm, máu mũi, máu ở chân tay thì nhau chảy ra...nhìn hấn bê bết, đang lê trên đường cầu xin tha mạng

-Ra đây! __Vũ nhìn vào tên đó và ra lệnh

Tất cả các ánh nhìn đều hướng thẳng vào cậu

-Tao bảo mày lết ra đây, thằng khốn kia! __cậu đang quát

Lúc đó, Trường cũng đang ở đó, tên đàn em của Trường hỏi

-Anh, bây giờ phải làm thế nào ạ, tên Vũ kia đến rồi

-Cứ tiếp tục đánh đi, nhưng đừng có động vào tên kia (nhìn Vũ), trừ khi...hắn ra tay trước

-Dạ

Nói xong Trường để lại ỹ đàn em giải quyết còn mình thì đi chỗ khác

Vũ nói như vậy nhưng hấn ko đi ra lại còn vẫn bị mấy tên kia đánh. Cậu càng tức giận hơn

-Khôn hồn thì biến đi để tao giải quyết thằng này __Vũ đi tới và quát bọn kia. BỌn chúng trần trừ ko đi, Vũ nổi điên, nhảy lên đập cho bọn chúng 1 trận

-Cút ra phía sau để tao đánh __vũ nói với thằng phản bội kia, hấn biết điều lùi về phía sau

Vì Vũ đánh trước nên tụi nó cũng xông vào để đánh, dù có nể Vũ đi mấy thì chúng cũng đánh, ko thể làm mất danh tiếng của ác quỷ được.

Đánh 1 lúc lâu thì bọn này mới gục ngã, bởi chúng cũng là 1 số trụ cột của bang ác quỷ, nhưng Vũ ko hề để ý đến việc này

Tên phản bội đứng đằng sau lưng Vũ, suy nghĩ “chết rồi, đằng nào cũng chết, vào tay hấn thế này còn chết thảm hơn, hay là mình...”

Phập....__con dao đầy máu...

Vũ quay lại...mắt mở to, đầy căm phẫn, nhìn hấn

Mọi người cũng dừng trận đánh, ko ai ngu đâu khi cậu bị thương mà còn cố tấn công

Bàn tay của hắn run run...nhìn Vũ

Máu túa ra...nhiều quá...đôi mắt của Vũ cũng đỏ dần lên, mỗi khi tức giận lên tới mức cực điểm thì đều như vậy cả, nhưng mai sau sẽ có 1 người làm giảm được cái mức độ nguy hiểm này...

Tên kia, hắn dám đâm 1 nhát dao sau lưng cậu. bọn kia thấy vậy cũng rút lui

-Mày.....dám...đâm tao! _Vũ cố gắng gằn giọng nói, khi vết thương đang rỉ máu

-Em...em..._tên đó sợ sệt

-Thằng chó chết này! _Vũ quay hẳn người, cố đập 1 phát vào bụng hắn, hắn ngã lăn ra, cú đập mạnh cùng với những vết thương ban nãy của hắn, quả này ko gây sưng sống mới lạ

-Hôm nay thì mày chết rồi! _Vũ nhảy lên người hắn, đâm vào mặt hắn, những cú đâm trời giáng, khiến hắn đau đến chết. Hắn thực sự ko ngờ rằng, bị đâm rồi mà Vũ vẫn còn khỏe như thế, hắn đã sai lầm khi đụng vào cậu. và hậu quả, tất nhiên,phải chết. ..

Sau khi đánh cho hắn ko cò rên được nữa, vũ đi cong lưng, rất may, vết thương khá sâu nhưng đâm trúng bên sườn phải của cậu. Cậu gọi cho bọn đàn em

-Đến dọn dẹp chỗ...cho anh!

Rồi lên xe phóng về nhà. Cậu đang rất đau, cố gắng lắm mới lại xe về được nhà. Nhưng khi về đến cổng thì ko tài nào đi được nữa, vết thương ra máu nhiều, nó buốt, nó tê, nó là vô cùng đau đớn. cậu ngã phịch xuống đường...

Mãi cho đến khi nó ra, khi nó nhìn thấy thân thể của 1 con người đang ra máu rất nhiều.

-Vũ! _gọng nó lo lắng, nhìn các vết thương trên người cậu nó cũng hiểu ra phần nào. Mà vừa nãy Key còn gọi cho nó hỏi Vũ đã về chưa. Nó biết mình đã sai rồi.Nó nhanh chóng đưa Vũ đến bệnh viện rồi trông nom cậu.

Sáng hôm sau

Dù mệt, dù mỗi, dù chẳng có chút sức lực nào, cũng như chẳng có chút cảm hứng nào, nó vẫn đến trường, nó vẫn học. Nó ko thích mọi người soi mọi nọ kia, như cả Vũ cả nó nghỉ thì thế nào...

-Sao nhìn cậu phờ phạc thế hả Vy? _Trang ân cần hỏi

-UK tại tối qua làm việc quá sức ấy mà

-Để mình xin cho cậu xuống phòng y tế nhá

-Thôi ko cần đâu_nó nằm bẹp xuống bàn như con nhái chết

-Nè, tránh ra, tránh ra....._tiếng hét the thé, khỏi nói cũng biết là của Quỳnh -Vy Vy Vy..._Quỳnh chạy vào lớp nó, gọi tên nó thật to, nó ngược mắt nhìn lên, cười...

-Bộ mày tưởng tao điếc hay sao mà to mồm thế hử?

-KO thể chịu được cái con nhỏ này nữa rồi, Vy, tui đến để mong bà đòi lại công bằng cho tôi đây _VAnh tỏ ra trẻ con, đòi này đòi kia

-Thế rốt cuộc có chuyện gì?

Cả lớp nhìn bọn nó, nhưng chẳng ai buồn nói gì, vì đây là chuyện thương xảy ra rồi. Bao nhiêu nhỏ “khâm phục” nó bởi toàn chơi với các đại thiếu gia,đại tiểu thư được, lắm đứa còn hỏi han bí quyết

-Vy ơi _Quỳnh mở con mắt hình trái tim nhìn nó -Anh ...anh Kai sẽ đến...đến trường mình đây

-Sao?..._tất cả mọi con mắt dồn hết về Quỳnh. Kai, cái tên chẳng mấy xa lạ với giới trẻ. Đó là thần tượng, thần tượng của bao nhiêu cô gái (trong đó có nàng quỳnh nhà ta, hâm mộ 1 các cuồng nhiệt luôn). Chuyện cậu đến trường nó học là cả 1 niềm vui to lớn...

-Đấy, cậu xem đi, nhỏ này dám bảo tên Kai Kai cái gì đó, đẹp trai hơn tui, tui sang hỏi bà đây

-Hì, biết rồi, VAnh là ẹp zai nhất, được chưa__nó cười rồi nói

-Ko phải, anh Kai đẹp hơn__Quỳnh phản đối

-Thôi đi, tui là hoàng tử của cái trường này, còn ai đẹp hơn tui nữa, còn về gia thế nữa nhá...

....

2 người cứ cãi nhau cho đến khi bị nó lôi xuống căng tin

-Con xin2 bố mẹ, im dùm con cái, bố mẹ ko thấy mọi người nhìn này giờ hay sao

-Hừ ..._cả 2 vẫn hằm hè

Trong khi nó phân xử cho 2 đứa bạn thì ko để ý tới nụ cười của Trang, nhỏ cười này giờ, nụ cười của quý, lại sắp có chuyện xảy ra mà(tui biết mà)

Trog căng tin, hôm nay đông vật vã, ai ai cũng nói về thần tượng Kai, ai ai cũng háo hức chờ đợi.

Nó kéo 2 người bạn xuống, cả Trang cũng đi cùng, bây giờ 2 người cũng thân thân. Hôm nay nó nhiệt tình phục vụ 2 người bạn đang war, nó đi lấy đồ ăn

“thánh họ, trong căng tin làm gì có nắng mà phải đội mũ chứ, đúng là hâm tử độ ,lại còn chơi cả khẩu trang, áo sơ mi, hừ...”_nó nhìn thấy 1 người trong vô số người ở căng tin, mà nó ấn tượng nhất

Bốp...-nó đụng phải người đó

-Tên chết tiệt, đi đứng thế hả? Ko có mắt hả? ăn mặc như hâm ý __nó nói 1 tràng

-.....

27. Chương 27

Giới thiệu nhân vật tạo nhá

Kai: tên thật Cao Phong, 17t

Là ca sĩ kiêm diễn viên, người mẫu khá nổi tiếng(mức độ hấp dẫn kém Vũ và Tuấn, có 1 chút chút thôi)

Là người khá lãnh đạm, luôn suy nghĩ thấu đáo việc của mình, ko bao h làm việc mà ko có lợi, luôn thích tự do

Nhưng bị Trang nắm điểm yếu là: mấy năm trước có quen với nhỏ này, 2 người cặp với nhau được 1 khoảng thời gian ngắn. Trang nắm giữ một số biểu hiện cũng như hình ảnh xấu của cậu ta. Thận chí cậu ta được làm người nổi tiếng cũng do nhỏ này sắp đặt.

Vì vậy, nhỏ coi như là chủ của cậu ta

Tuy cậu ta rất ghét nhỏ, nhưng vẫn phải làm theo lời nhỏ trong suốt thời gian qua

Nhưng khi cậu bị lôi vào việc này thì cậu sẽ ra sao? Cậu có nghe lời Trang như trước ko nhỉ? (khổ, cái này tác giả đang nghĩ, xem xét tình hình, hehe)

-Tên chết tiệt, đi đứng thế hả? Ko có mắt hả? ăn mặc như hâm ý __nó nói 1 tràng

-.....

-Tên hâm kia....._nó hét lớn. Vừa nãy, cái tên ám đầu đụng vào nó chẳng những ko xin lỗi gì cả mà còn ngoái lại nhìn nó, cái nhìn (theo nó) chẳng có chút thiện cảm nào. Bực mình, nó mới gọi tên đó lại, muốn phân xử đứng sai. Nhưng tên đó vẫn ko quay lại. Còn cố tình chạy thật nhanh để thoát khỏi nơi này, y như bị ma đuổi. Nó đứng đó, nghĩ cái tên ám đầu kia khinh mình mà lòng đang dâng trào 1 cục tức to tướng...KO thể chịu được nó mới chạy theo tên hâm đó

-Đứng lại, nói rõ đã, trả tiền đồ ăn đã tên ẩm đầu kia (đã giàu rồi mà, cần gì ta). Nó chạy thật nhanh, đuổi tên kia, và dĩ nhiên nó túm được hắn. Nó đã từng tham gia bao nhiêu cuộc thi điền kinh rồi, luôn đứng nhất, nhưng ko nhận bất cứ lời mời của tổ chức hay CLB nào cả.

-Con nhỏ này, mau bỏ ra_Cao Phong giãy giụa trong khi bị nó lôi lại vào căng tin

-Chết tiệt! Làm người ta bị đổ hết thức ăn lại còn to tiếng hả? _nó hét vào mặt Phong

-Thế rốt cuộc cậu muốn cái gì? _phong gằn giọng nhưng cố nói nhỏ hơn vừ nãy

-Biết điều như thế từ đầu là tốt đó. Mua giả tôi đồ ăn và mang lại kia

-Thôi được rồi, thế rốt cuộc cậu muốn tôi đền chứ gì? _cậu ta nói rồi rút trong ví ra mấy tờ 500k, dúi vào tay nó- Đây, được chưa? _nó xong cậu lại quay lưng đi

Nó đứng đấy, như trời trồng, khuôn mặt tím lên vì tức giận. Nó đã bị xúc phạm thực sự, nó đang rất bực mình.

-Mày nghĩ tên kia sẽ bị sao? _VAnh lắc đầu nhìn Quỳnh

-Chả biết, chắc vào viện tâm thần hay gì đó

Nó vo tờ tiền trong tay, ngẩng đầu lên

-Cậu chết chắc rồi! Aaaaaaa....._nó chạy ra hướng cậu ta đi và đập 1 phát vào đầu cậu ta khiến cậu ta ngã lảo đảo, rất may lúc đó đụng phải 1 người đang đi nên bị thương nhẹ hơn. Nhưng mũ của Phong bị rơi ra, cậu chỉ còn mỗi cái khẩu trang

-Cậu.....! _Phong nghiêng răng quay lại nhìn nó, nó cũng nhìn cậu

4 mắt nhìn nhau, tóe lửa, và họ bỗng giật mình bởi 1 tiếng hét

-Aaaaaa....._tiếng hét của con bé vừa nãy mà Phong đụng phải

-Anh Phonggggggggggggggg....._cả lũ con gái nhìn thẳng về hướng bọn nó, rồi cùng 1 loạt tiến đến, mắt nó cả mắt Phong lúc này cứ gọi là to như mắt lợn luộc. Cả 1 đám đông học sinh như bệnh dịch trâu trấu đang tiến về phía bọn nó.

-Anh Phong! Saranghae...I love you...wo ai ni..._cả lũ con gái chạy vào, xô nó ra, nó cũng shock trước cái cảnh này

Bấy giờ trong phòng bệnh của Vũ thì lại yên ắng hơn nhiều

Vũ nằm trên giường và chỉ có mỗi Thành trong phòng. Vết thương khá sâu nhưng may là đâm vào phần mềm nên ko nguy hiểm đến tính mạng.

-Mẹ kiếp gì mà phòng bệnh ko có lấy mấy cái bánh ngon thế này _Thành lục tung tủ lạnh trong phòng và kêu ca

-Biết mày đến nên tao bừa vứt hết rồi _Vũ ngồi trên giường chơi ipad

-Thằng khốn, biết mày bị thương nên sáng tao đã cúp học đến thăm mày, lại còn để bụng ko ăn gì mà

-Cho chết!

-Hừ, mà chuyện hôm qua, thằng ôn đó..._Thành đang định nói gì thì bị Vuc cắt ngang

-Chết rồi!_ câu nói mang hơi lạnh của Nam Cực

-Ừm, nhưng ông già nhà mày có biết ko?

-Chắc là ko, mà ông biết thì có làm sao đâu, đánh tao sao? HỪ, tao cóc sợ...

-Nhưng cái bọn hôm qua tấn công mày..._Thành nói và lại bị Vũ cắt lời

-Khá là mạnh và biết điều! Tao là chủ động tấn công trước vì đang tức, và khi tao bị thương thì tất cả đều rút_Vũ nó, cả 2 cùng có vẻ suy nghĩ, rồi cậu bỗng nhiên rít lên -Chỉ tại thằng chó đó, lé ra tao phải bằm nó ra trăm mảnh mới thỏa, chó má thật! Hừ hừ...

-Mạnh và biết điều thì chắc chắn là cấp cao rồi, ko phải bang thiên thần thì..._Thành nói đến đây thì dừng lại quay qua nhìn Vũ, Vũ cũng nhìn cậu ta, 2 cậu như ngầm hiểu với nhau. KHuôn mặt 2 người trở lại đăm chiêu.

Ở căng tin trường

Cuộc chiến vẫn diễn ra ác liệt

Nó thoát khỏi cái đồng hồ hỗn độn kia, đi ra chỗ VAnh

-Ai dà, tên này cũng có sức hút đấy nhỉ? Còn hơn cả Thành và Vũ hả? _nó nói với ViệtAnh

-Ko

-HỦ?

-Thì cậu có thấy đứa con gái bình thường nào ở cạnh 2 cậu ta được 5' chưa? Người như vậy ai mà dám đến gần, chỉ hăm mộ trog lòng thôi

-Ồ ha

Lúc này chỉ khổ mỗi Phong, cậu ta đang phải đối mặt với lũ con gái mới trốn từ viện ra. Chúng cứ như 1 đàn ruồi đang cố bám lấy 1 vũng mật ong. Phải, nếu những người nổi tiếng trong trường này như Vũ Tuấn Thành VAnh mà ko dùng biện pháp mạnh thì ko biết có thể trụ đến ngày hôm nay ko với đám con gái hám trai quá mức này.

-Ui trời ơi, này này, tớ lấy được 1 chút vải trên người anh Kai rồi này

-Còn kém tớ, tớ giật được 1 ít tóc đây này, haha....

Mấy đứa con gái nói chuyện với nhau, nó sồn da gà.

-Ôi bực mình quá, vì có tên này mà mình phải xuống hạng 3 là thế nào, bực quá đi mất thôi _VAnh, tức giận

Bảng xếp hạng top 3 “boy hot” trong trường là

1: Vũ, Tuấn (cả 2 cùng giật giải quán quân trong 2 năm nay)

2: Cao Phong (đáng lẽ mọi khi và VAnh)

3: VAnh

-Ồ mà nhỏ Quỳnh đâu rồi _nó quay sang thì ko thấy quỳnh đâu

-Trong cái đồng hồ hỗn độn kia kìa _VAnh chỉ vào đám kia

Phong vì ko biết đường ở trường nên toàn đi nhầm, bị bọn con gái vây quanh

VAnh lúc này ko thể chịu nổi cơn tức nữa, cậu hét to

-CÂM HẾT MỒM LẠI VÀ BIẾN VỀ LỚP CỦA MÌNH!

Mọi người nghe vậy, dù có tiếc đến đâu cũng phải tản ra, về lớp. Đứng sau Vũ Tuấn Thành chỉ là VAnh vì vậy cậu cũng luôn có chỗ đứng trog trường. Với cả, hoàn tử VAnh lâu nay ít to tiếng, lần này là tức giận lắm, tốt nhất là ko nên chọc tức cậu.

-Ha ha ha _quỳnh tắt tuổi chạy ra chỗ nó và VAnh -Nhìn này, nhìn này, tởm tởm được hần cái cặp của Kai nhá

-Đồ hám trai! _Việt Anh đánh cho cậu rồi bỏ đi luôn

-Ồ, cái tên này_quỳnh nhìn Việt Anh bỏ đi rồi ngay lập tức quay qua nó -Đẹp ko này!

-hazzz _nó thở dài rồi cũng đi nốt

-Hai cái người này, bạn bè thế hử? ...

Trong nhà Tuấn

-Đây là bản điều tra về Linda, cậu xem qua đi __Trường đưa cho Tuấn. Cậu ta ko nói gì, vẫn ngồi đấy, khuôn mặt lạnh hơn băng, còn Trường, vẫn thao thao bất tuyệt nói

-Hôm qua Vũ bị đánh, nhưng ko phải tại tội này đâu, là do tên phản bội đó, haha, cậu ta đen thật...

-CÂM MỒM LẠI! __Tuấn nhìn Trường, cậu ta bất giác run lên, ai cũng sợ cái vẻ này của Tuấn, như sắp chết đến nơi ấy. Mắt mở to như mắt lợn luộc

-Tôi khiến cậu điều tra về cô ấy à? Lại còn đi gây chuyện với cậu ta nữa. Cút ra ngoài. __Tuấn nói rồi lại dán mắt vào cái khung ảnh trong tay, cái khung ảnh mà cậu chụp với mẹ. Cậu nhớ lắm...nhớ những ngày ấy lắm...

-Nhưng mà... __trường có vẻ thấy bất mãn câu nói của Tuấn. Nhưng ngay lập tức quay đi vì bất gặp ánh mắt lạnh của Tuấn, Trường biết nếu nói thêm nữa lúc này thì người chết sẽ là cậu ta

-Phải cẩn thận chứ. __Tuấn nói 1 câu vu vơ, chẳng biết nói ai (tg biết mà)

Bar Davil

Nó đến đây, cứ bao giờ chán hay buồn hay suy nghĩ chuyện gì là nó lại đến đây. Ngồi cái bàn cuối dãy này, uống ly cocktail mà nó hay uống, dựa lưng vào thành ghế

-Linda! __tiếng Key

-Ừm, lại đây ngồi

-Sao? Có chuyện gì hả? Sao trong giờ học mà Linda lại đến đây thế?

-Thế sao cậu cũng ko học mà đến đây

-Hi, Key thích ở đây hơn, vui hơn nhiều việc ngồi nghe mấy bà giáo đó đọc kinh

-Hì, ai cũng vậy thôi à

-Mà chuyện nội gián ko phải là do JJ gây ra đâu

-Biết rồi, nhưng mà...

-Sao trông Linda có vẻ mệt mỏi thế để Key đưa về nhà nghỉ nhé

-Mệt? Hì, tôi ko mệt đâu, cậu đừng lo. Mà sao dạo này trông mặt Key lại xanh xao như thế này hả? Làm việc ít thôi __nó tiến lại phía Key, chạm nhẹ vào khuôn mặt đẹp trai của cậu

Thình thịch...thình thịch...__tiếng tim cậu đập

-Ồ ơ, ko sao đâu __Key quay đi, cổ ko để lộ khuôn mặt đang đỏ bừng lên

-Cố mà ăn uống vào đấy, nếu dám làm Key của ta mệt thì chết với ta, hiểu chưa?

Vì sao nó cứ thế này, cứ thế này, cứ tốt, cứ dễ thương, cứ xinh đẹp, cứ ân cần với cậu. Key thích nó, thích nhiều lắm, và nó như thế này thì cậu dứt ra làm sao được? Đừng làm Key đau nhé

-Vỵ à...__Key gọi, rất ít khi cậu gọi thế này

-Nguyên à...__nó cũng gọi key, tên của Key là Nguyên

-Hử? __Key nhìn nó

-Đừng đỏ mặt như thế, đừng thích tôi nữa, tôi muốn chúng ta mãi thế này hơn __nó nhìn thấy vẻ bối rối của Key

-Hả? _dù đau lòng lắm, nhưng Key vẫn nói cười, cậu ko muốn tạo cảm giác gánh nặng cho nó, cậu ko bao h muốn mất nó. Thà nhìn nó hạnh phúc bên người khác còn hơn là ko hạnh phúc bên mình –Nói gì vậy chứ, ai thích ai, thật là, tôi có người yêu rồi, Linda ko phải style của tôi đâu, đừng có ăn đũa bở nhiều quá nhá, ko tốt đâu, haha _cậu vẫn cố gắng cười, dù trong lòng đang rỉ máu,đang đau, khóc.

-Thật ko?

Nó và Nguyên đã chơi thân với nhau từ bé. Gia đình Nguyên được gia đình nó giúp đỡ. Và khi gia đình nó bị bọn xã hội đen giết thì cậu ở luôn với gia đình nó. Cũng coi như người nhà. Ko ai khinh cậu, ko ai làm tổn thương cậu. Đây là ân nhân cũng như gia đình thứ 2 của cậu. Cậu thích nó ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và yêu nó hơn là yêu bản thân chính mình (mẫu người lý tưởng quá). Nhưng với nó, cậu lại chỉ là 1 người anh trai để dựa vào hay là 1 người bạn, 1 người em trai để cho nó lo lắng, chơi đùa...

Nó vẫn ngồi đó, miệng thì nói lảm bảm

-Kai, Kai...

-Kai? _Key hỏi –Ko phải là ca sĩ đang hot hiện nay chứ?

-Phải

-hử? Linda gặp rồi hả?

-Ừ, lại còn làm hấn chịu khổ nữa. Đạo này mình hay làm người khác khổ quá nhỉ? hà hà

-Có chuyện gì vậy?

-Thì mấy hôm trc là co Vũ tức điên lên, đi tìm tên khốn đó rồi bị thương, rồi hôm nay làm cho tên kai gì đó chạy mệt chết hà hà

-Thôi để Key đưa Linda về nhà nghỉ, cũng mệt rồi, mà hình như tên Kai đó cũng ko vừa đâu, Linda phải cẩn thận đấy

....Sáng hôm sau ở trường....

Hôm nay Tuấn đã đi học, dù chưa khỏi hẳn nhưng cậu ko thích ngồi ở nhà, thà đến trường, gặm nhấm vài quyển sách còn có ích hơn. Thói quen của cậu là thế, buồn hay cô đơn thì luôn đọc sách, tuy chẳng giúp được bao nhiêu nhưng cậu vẫn làm vậy. Cậu thích sách, đơn giản, vì mẹ cậu cũng thích sách.

Ra chỗ vườn hoa mọi khi cậu vẫn ra thì gặp nó. Bây giờ, có thể nói, nó đã chiếm đây làm lãnh địa rồi. Nó đang ngủ. Tuấn đến gần nó, nhìn kĩ khuôn mặt nó. KHÔNG 1 tí vết, khuôn mặt đẹp tựa thiên thần được cất kín trong chiếc kính nobita to bản

-Ừ..._nó cự người. Cậu ngay lập tức bắn ra xa

Nó mở mắt nhìn trời, nhìn người đang đứng

-Ủa? Sao cậu lại đến đây? Tay chân vẫn chưa lành lặn mà, đi vừa thôi chứ

-Ha, thích thì đến thôi, ở nhà chán quá đi

-Người còn như cái sác ướp như này mà lại thích đi ra ngoài, cậu thật là _nó chỉ vào những chỗ được băng trên người cậu

Tùng ...tùng..._tiếng trống vào lớp, cả 2 cùng đi vào

Hôm nay vì cả Tuấn cả Thành đều đi học nên ko dám hành động khinh suất như hôm qua nữa. Dù gì thì đây cũng là 1 ngôi trường vô cùng danh tiếng. Nếu bị trừ điểm quá nhiều thì có thể bị kỉ luật thậm trí đuổi học

Phong ngồi trong lớp, cậu mới học sáng nay, cậu đang suy nghĩ đến câu nói của Trang “cậu hiểu mục đích của việc đến ngôi trường này chứ? KO phải để ngắm hoa hay là thêm fan đâu. Hãy mau chóng hành động đi, tôi chờ tin tốt của cậu”

“con nhỏ độc ác, ko hiểu trái tim nó làm từ cái gì mà độc ác như thế”_cậu nghĩ thầm.

Giờ ra chơi, Phong xuống lớp nó, bọn con gái hét toáng lên...Cậu bước đến trước mặt 1 con nhỏ, nở nụ cười âm ỉ nhất, hàm răng trắng sáng lộ ra, làm người ta chỉ muốn kiss

-Mình muốn gặp Vy, bạn có thể gọi giúp mình Vy ra đây ko?

Nhỏ kia như bị thôi miên, vào gọi nó ra. Nó mệt mỏi, bước ra.

2 người nhìn nhau, mắt căng ra để nhìn vào đối phương, và như ko tin vào mắt mình Phong hỏi lại

-Bạn là vy?

-Sao? Có chuyện gì hả?

-Bạn có đúng thật là Vy?

-Hỏi thừa, tên khốn này, muốn gì hử?

Cậu ta nhìn nó, nhìn như thể chưa bao giờ được nhìn thấy 1 con nhỏ hồng hách...

-Thế rốt cuộc là có chuyện gì? __nó bắt đầu mất kiên nhẫn

-Tặng cậu! __Phong dơ bó hoa trước mặt nó

Nó lại nhìn cậu, cái ánh mắt khinh khỉnh hằng ngày

-Tặng nhầm người rồi đấy, ngu học! __nó đi vào, trước mặt bao nhiêu bạn trong lớp

Ở trong lớp, Trang vẫn cười, cái nụ cười thường thấy đó.

Cả trường bắt đầu đồn ầm lên chuyện của nó và Phong, rồi nó còn nhân lúc Vũ nằm viện mà đi chơi với thằng khác, này nọ kia, nói chung là nhiều...

Lúc về Phong lại đợi nó ở cổng, kế hoạch tấn công nó chính thức bắt đầu

-Mình có thể đưa bạn về chứ? __Phong niềm nở

-Hâm! __nó đáp lại cái thái độ đó của cậu bằng 1 câu lạnh tanh

-Hi, ko sao, chúng ta có thể làm quen sau mà, mình là Phong, rất vui được làm quen

-Điếc hay dị tật bẩm sinh thế? Hay ko hiểu được tiếng người? __nó nói rồi bỏ đi luôn

Còn Thành, này giờ đi the nó, định nhờ nó 1 việc, và được xem hết phim hay, cậu tiến lại phía Phong

-Đừng có động vào người đã có chủ! __nói rồi cậu cũng bỏ đi như nó, lại còn cười hớn ha hớn hử -haha, giờ tôi biết tại sao cậu thích nhỏ rồi, cũng thú vị đó chứ, haha

Thành chạy đến chỗ nó

-Này Vy, đợi __nó quay lại theo phản xạ

-Có chuyện gì vậy?

-Hôm nay tôi bận ko thể chăm sóc Vũ được, cậu đến giùm nhé

-Uk, biết rồi, ko nói cũng định tới đây

...

Trong bệnh viện

-Nói rõ chuyện hôm nọ đi. Thế là thế nào? __vừa vào phòng nó đã bị tra tấn lỗ tai bởi Vũ

-Chuyện gì ý nhỉ? Haha, sao tôi lại ko nhớ nhỉ, haha__nó lấp liếm

-Cái gì? Cậu dám đùa tôi hả? Muốn chết phải ko?__Vũ trợn mắt nhìn nó, người thì đang rất ngứa ngáy muốn oánh nhau

-ha ha, cậu nói gì vậy chứ? Tui hông nhớ, hông nhớ haha

-Cậu! __Vũ há mồm, gần giọng

-Ui con ruồi kia! __nó nhét vào miệng cậu 1 cái bánh mì

-Ừ. Ừ...__vũ ứ ứ

-Hehe, trông Vũ ngậm bánh mì cool ghê __nó vỗ tay, nịnh cậu, VŨ đỏ mặt, quay đi -Thôi tôi đi lấy nước haha...

Thế là chuyện hiểu lầm của nó được giải quyết bằng 1 cái bánh mì cộng với 1 câu nịnh.

Sáng hôm sau, nó đến lớp, lại gặp Phong

-Hi, chào buổi sáng Vy __Phong cười, tay đang hình chữ v

28. Chương 28

Vy vào lớp thấy có 1 bó hoa và 1 cái thiệp trên bàn, lớp nó lại có dịp bàn tán ra vào

-Nhỏ này hồ ly thật, quyến rũ anh vũ rồi nay lại quay sang cả anh Phong

-Phải đó, thật là, ko biết...nó dùng bí quyết gì nữa

-Hôm trước mình cướp được mảnh áo anh ấy, về xem bói làm phép mà ko được là thế nào? Huhu

...

Nó chán nản, lắc đầu, cái bọn hám trai này, dù trời có sập thì vẫn ko bao giờ từ bỏ cái tính soi mói này đâu.

Nó cầm bó hoa lên, rồi cầm tấm thiệp lên đọc. Một từ lù lù đập vào mắt nó “Cao Phong”, như chỉ đợi có mỗi chữ đó, nó xé đôi tấm thiệp rồi vứt luôn bó hoa vào thùng rác

Trang từ từ đi đến chỗ nó

-Có chuyện gì vậy? Sao cậu lại vứt nó đi như thế?

-Của 1 tên hâm, để lại thì có mà hâm theo hấn

-Kai rất được quý mà, sao cậu lại chê như thế, khối cô mơ cũng chẳng được đấy, hihi

-Xù, cho ko them. Bỗng dưng có cục đá rơi vào đầu. Một __nó lại nằm gục xuống bàn, dường như đây đã trở thành thói quen của nó

“hừ, xem mày còn chảnh được bao lâu nữa nhá, con ranh” __Trang hậm hực về chỗ

Trên đường về, nó lại gặp Phong, cậu ta cố tình chứ đâu

-Tôi đưa cậu về nhà nhá __Phong xí xa xí xốn

-Hỏi thử, nhà tôi ở xa lắm __nó xua xua tay, ý đuổi đi

-Xa? Thế nhà cậu ở sao hỏa hả?

-Uk __hết chuyện để nói, nó ừ bừa

-Thế chúng ta, đi uống nước đi, vẫn còn sớm mà

Dù ko có thích nhưng nó vẫn nhận lời. Nó muốn nói rõ, cho thoát khỏi cái tên bám đuôi này

Đang đi đến gần quán nước thì điện thoại của Phong reo, cậu ra nghe, khi quay lại thì khuôn mặt biến sắc

-Xin, xin lỗi, tôi có việc bận...

-Nên tôi phải đi, cậu cứ về 1 mình đi __nó trả lời thay cho phong

-Vỵ à, xinh lỗi nhá, tại chuyện gấp quá...

-Nói nhiều. biến. Bực cả mình

-Xin lỗi mà...

Phong có vẻ lung túng nhưng vẫn phải chạy đi. Chủ tịch gọi mà, ko đi sao được. Mà sao chủ tịch tự dưng lại gọi, chẳng phải là do con gái chủ tịch sao?....

Nó mặc kệ, vẫn bước vào quán nước, chẳng lẽ là ko có cậu thì nó ko được uống nước

Ngồi được 1 lúc thì đt của nó cũng reo

-Có chuyện gì thế?

-Chị à...có chuyện rồi _Giọng Key khá khẩn trương

-Sao? _nó ung dung cầm cốc lên, dường như chẳng có gì cho nó phải bận tâm cả

-Bọn chúng lại đến nữa rồi, lần này có cả...

-Uk, biết rồi _nó thông thả trả tiền, rồi cũng thông thả đi về khu biệt thự của mình...

Vào nhà...thay quần áo...bước ra...trông nó khá khác với mọi khi

Nó mặc 1 chiếc quần bò mài dài, màu xanh da trời, bó sát, khá đơn giản, 1 chiếc áo sơ mi giả bò. Một mái tóc nhuộm vàng và 1 đôi mắt màu nâu khói. Tóc hôm nay được buông xõa, ôm sát khuôn mặt trái xoan. Đi đôi cao gót 10 phân như mọi khi. NÓ đã hiền đi rất nhiều.

Điều đặc biệt là hôm nay nó còn đeo thêm 1 chiếc cặp. Chiếc cặp được đeo trễ xuống, màu đen, đính đầy những viên đá quý, sáng lấp lánh, rồi những chiếc đinh chìa ra...(mọi khi nó chỉ mang túi sách hoặc là ko mang gì, nhưng hôm nay nó mang cả cặp đi, ko biết trong đó có chứa gì)

Đi ra ngoài, phóng chiếc xe yêu của mình đến Davil

-Bọn khốn, dám đến chỗ của ta gây chuyện lần nữa, ta sẽ ko để cho các người yên như lần trước đâu, hừ.....ngưng 1 lúc, nó nói tiếp.....bố à, lẽ ra chuyện này bố phải là người giải quyết chứ, nhưng thôi, con sẽ làm thay

Nó vừa bước vào quán bar thì

-Chị Linda! _2 hàng đàn em sắp ngay ngắn ở cổng vào, cùng đồng thanh

Nó ko để ý đến lũ đàn em này, mặt lạnh tanh bước vào quán. Chưa bao giờ nó ghét vào quán của mình như lúc này. Hai hàng người vãn cúi đầu, trong đó có cả Key, Zin, ki và Rây

Nó bước vào quán, ko khí trong quán, đang cực kì căng thẳng. Ko có 1 người khách nào, chỉ có người của nó và khoảng 70 tên mặc vest đen.Tay tay đều mang dao, côn hoặc là kiếm. Mặt tên nào tên đấy cũng đằng đằng sát khí. KHung cảnh trông rợn người, dù là quán bar quen thuộc của nó. Bọn đàn em của nó hôm nay cũng ko dám nói gì. Quán như sắp nổ đến nơi.....

Nó lạnh lùng đảo qua 1 lượt người, rồi dừng lại ở tên cầm đầu, tên có khuôn mặt vuông chữ điền, nhìn ko hung hăng tẹo nào, thậm chí còn rất hiền. Nhưng sự thật nó phũ phàng, cái tên có khuôn mặt hiền đó lại lòng dạ hiểm ác...nó đã bị lừa...lần thứ nhất...

-Haha lâu rồi ko được gặp thiên thần của thế giới đêm nhỉ? _tên đó dang hai tay ra, ngả lưng vào ghế, vẻ ung dung, ta đây – Ha, đẹp hơn trước nhiều rồi, thiếu nữ rồi đấy,haha

-Đến đây làm gì? _giọng nó lạnh lùng

-Còn phải hỏi đại ca đến làm gì sao? Ngu thế! _1 tên đàn em của hắn lăm mồm (vầu nữa), thấy vậy Key cũng lên tiếng

-Chỗ này ko phải ày nói, thẳng khốn

-Cái gì, muốn chết hả? _tên kia nhảy dựng lên

-Nói ít thôi. Hãy vẫu theo cách của bạn, ha ha ha __Key lần ra cười vì tên vẫu kia, bọn Zin, Ki Rây cũng cười

Tên kia định xông lên thì bị thằng đàn nah giữ lại

-Mày muốn chết hả? nói xong ông ta lại quay qua nó

-Ha ha, nhớ hồi xưa, thiên thần ngoan hiền lắm mà,à ta còn nhớ... __ông ta nhìn xa xăm, vẻ nghĩ ngợi về cái quá khứ đó. Cái mà khiến nó đau khổ nhất, cái mà nó muốn quên nhất, nhưng ko quên được. Nghe ông ta nói vậy, cái nỗi đau của nó lại trào lên

-Câm mồm lại! Thế rồi cuộc ông muốn gì?

-Ha ha, càng lớn càng có gai nhĩ, nhưng ko sao, thiên thần bây giờ vẫn là con bé ngây thơ ngày nào thôi ha ha

Nó im lặng, cắn chặt môi, mặt đã hơi nhợt đi, nhưng

-Ha, ôn nghĩ tôi vẫn là con bé ngày xưa sao? Sai rồi đấy! __nó nhếch mép cười, chiếu ánh mắt, nhìn thẳng vào ông ta

-Con bé này, càn lớn, miệng càng sắc nhĩ. Mà ta vẫn coi cô là con nhóc ngu ngốc ngày xưa thôi. Thì sao nào? __khuôn mặt ông ta hiện lên vẻ khinh thường

Thật là tiếc rằng khi ông đã khinh thường nó, nó của hôm nay. Nó của ngày xưa đã ko còn rồi

Nó lại nhếch mép cười tiếp, ngồi xuống cái ghế đối diện (đứng mãi, mãi), nhìn ông ta...

29. Chương 29

Quá khứ của Linda

-chú à, sao chú lại đưa con đến đây thế? __một đứa trẻ buộc tóc 2 bên trông rất dễ thương hỏi

-À, chúng ta đi chơi công viên nhá__người đàn ông mặt vuông chữ điền trả lời

-Nhưng đến công viên đâu có đi hướng này ạ?__cô bé vẫn thắc mắc

-...người đàn ông đó ko nói gì và đưa nó lên 1 chiếc xe màu đen.

Trên đường đi cô bé liên tục hỏi này nọ nhưng ông ta vẫn ko trả lời. Mãi cho đến 1 lúc sau

-Đến rồi, xuống đi

-Đây là đâu vậy chú?

-Mày hỏi vừa thôi, điếc hết cả tai, mau vào trong nhà đi.

Ông ta đẩy nó vào 1 cái nhà kho. Khá rộng và tối, chính vì ngày hôm đó mà nó sợ bóng tối lắm. Ngồi được 1 lúc thì có 1 bọn đi vào. Trông tên nào tên ấy cũng hung hãn, đáng sợ, với 1 đứa bé mới có 5t lại còn mới bị tai nạn xong

-Là thứ này sao? __1 người đàn ông khác, trông cao to vạm vỡ đang chỉ vào nó

-Đây là con gái hần ạ!

-Ha ha, con gái sao? Tốt lắm__ tên đó cười man rợ, tiến đến, lấy tay đẩy cằm nó lên

-Sao các chú lại trối cháu? __nó quá ngây thơ, trong sáng, cứ như lọ thủy tinh, nhưng thủy tinh lạ dễ vỡn và nó dễ bị tổn thương

- Ha ha ha ha...- tên đó nhìn qua bọn đàn em, bọn chúng ko hiểu gì nhưng mà vẫn giả vờ cười. Chúng cười, cười như 1 lúc chó điên. Như 1 bầy sói mới bắt được con mồi và chuẩn bị ăn. Nhưng trước khi ăn, chúng phải đùa với con mồi cái đã. (đó chúng chỉ khác những loài thú ở chỗ đó, chúng còn biết giày vò con mồi trước khi ăn)

-Sao các chú lại cười?

Bốp.....nó bị 1 phát tát vào má trái, lần bị đánh đầu tiên trong đời. Đôi má trắng hồng đang ửng đỏ, nó ngược mắt lên nhìn những người ki

-Tại thằng bố mày đó! __tên kia gằn giọng

-Hức hức, sao các chú lại đánh cháu__nó đau, nó khóc, nó ngược nhìn lên tên mặt vuông chữ điền –Chú ơi, chú đưa cháu về đi mà, cháu ko thích ở đây đâu__lời nói của 1 đứa bé 5t, khản khản, ánh mắt nó chan chứa sự biết ơn. Nhưng tên kia chẳng nói gì mà quay đi

-Mày muốn đi hả? Đây thì đi này...đi này...__mỗi câu nói tên ác độc đó lại đập vào bụng hay sườn nó 1 phát. Nó ngã ăn ra đất, quần quai đau. Vừa bị xe đâm xong lại bị hành hạ như thế này, điều cơ bản là ko thể chịu được với đứa trẻ 5 tuổi. Nhưng nó thì khác, nó vẫn ngược nhìn bọn chúng, nó đã kiên cường từ bé rồi

-Các chú là kẻ xấu!

- Ha (tên đó trợn mắt), ta là người xấu sao, bố mày còn xấu hơn ta nhiều đó, có hiểu ko?

-Bố cháu là người tốt!

-Tốt? Mày dám cãi tao hả? Tao bảo xấu là xấu__hắn ta cứ nói và cứ đánh nó

-Không, bố cháu là người tốt nhất trên đời này, bố cháu còn hay đóng góp tiền vào quỹ từ thiện cơ

-Ha, đấy là do ông ta cần giữ lương tâm thôi, chứ đâu có thằng ngu nào đi vứt tiền qua cửa sổ như vậy hả?

-Ko phải, ko phải __nó vẫn lắc đầu cật lực

-con bé này ngang nhĩ, muốn chết phải ko? __hắn nắm tóc cô bé, đập đầu vào tường. Máu trên đầu túa ra, nó choáng và ngất đi...tên đó chỉ chịu dừng lại khi có người vào can ngăn

Trong lúc nó mê man, nó có nghe thấy cái gì đại loại là ko bao giờ được động vào địa bàn hay lôi kéo khách hàng của chúng thì ai đó sẽ được sống

....

Hai ngày sau nó mới tỉnh lại

-Bố! __vừa mở mắt thì nó đã chạy ra ôm chầm lấy bố nó

-Con gái yêu, sẽ ko có chuyện gì nữa đâu __bố nhẹ nhàng vuốt tóc nó, rồi ân cần nói với nó. Chỉ có gia đình mới đem lại cho nó cảm giác ấm áp này thôi

-Bố ơi, con sợ__nó nép vào ngực bố nó –Họ bảo bố là người xấu, nhưng con ko tin đâu, bố là anh hùng mà

-Con gái à, bố sẽ ko để cho ai bắt nạt con nữa đâu

....,

10 năm sau, nó đã 15t còn anh Bảo 20t

-Ta có chuyện muốn nói với con __bố nó gọi nó vào phòng đọc sách

-Có chuyện gì vậy ạ? __nó đã lớn hơn, thông minh hơn. Nó vẫn là thiên thần nhưng là thiên thần có đôi cánh màu đen

-Ta.....__bố kể cho nó mọi việc làm cũng như dự định của mình

-Con biết! __nó trả lời lạnh nhạt, với 1 đứa thông minh như nó thì việc phất hiện ra ở huyện này là đơn giản

Bố nó thoáng ngạc nhiên nhìn nó

-Bố à, bố ko phải lo cho con nữa đâu, con lớn và mạnh rồi mà hi hi...__nó cười, ôm cổ bố nó rồi chạy ra ngoài

Ra ngoài với tình yêu đầu của mình, Hoàng Ngọc Tường

...rồi nó lại bị cầm sừng...

Hết bối đau này lại đến nỗi đau khác, nó đi du học và có ngày hôm nay

.....

Ngồi trong quán bar nó bất giác nghĩ về cái quá khứ đau khổ đó

-Thế rốt cuộc ông đến đây có việc gì?

-Nhìn cái quán này cũng phát đạt nhỉ, thống trị cả thế giới đêm cơ đấy, mà cô nghe nói có anh trai làm chủ cả 1 công ty xuyên quốc gia rồi nhỉ, giỏi thật đấy

-Hóa ra hôm nay ông đến đây để khên hai an hem tôi hả? Ha, ko cần đâu, lời chó sữa, ko thích nghe

-mày..._lũ đàn em của ông ta lên, đàn em của nó cũng vậy, như chỉ chờ sự ra lệnh của nó là xông vào thôi

- Ha ha, thẳng nhỉ, thôi được rồi, ta vào chủ đề chính luôn đi. Cô còn nhớ chuyện của hơn 10 năm trc ko? Bố cô đã hứa là ko bao giờ đụng vào địa bàn này vậy mà giờ đây ông ta lại làm trái lời hứa...

-Thì sao

-Câu đó mà cũng hỏi sao? Nếu ông ta làm vậy thì ta sẽ ko để cho các người yên đâu

-Ông...có thể sao? _nó nhếch mép cười

-Miễn là hãy bảo lại với ông ta rằng hãy từ bỏ đi, nếu ko cô con gái xinh đẹp này lại gặp chuyện như xư thì phiền _tên đó định đi về thì

-Khoan đã! Đến và đi dễ dàng như vậy sao?

“ông đã nhầm vì còn coi tôi như ngày xưa rồi”

Xoạch...xoạch...._khẩu súng trong tay nó được lên đạn (cặp nó chứa súng mà)

-Cô mà dám giết người sao? _dù nói thế nhưng trong tim thì đập mạnh vì ngạc nhiên quá

-Nhìn mà ko thấy ấn tượng gì sao? -nó nhìn ông ta rồi nhìn xuống khẩu súng

-....K100...

-Hi, good, chính nó đấy, ko biết người trúng đạn như thế nào nhỉ?_nó hơi hột nhìn khẩu súng

K100, 1 loại súng hiện đại nhất bây giờ, chỉ được sản xuất và sử dụng ở những đế quốc hùng hậu và 1 trong 3 khẩu duy nhất tại Vn nó nắm giữ

-Ta ko tin rằng, cô dám giết người

-Ko tin sao? Vậy tôi làm thử nha

Đoàng...1 tiếng súng vang lên, 1 con người ngã xuống

Tất cả bàng hoàng . Tốc độ cầu viên đạn cực nhanh, chỉ cần 0,1s là nó đã tiến tới tim của mục tiêu

-Sẽ ngứa lắm nhỉ? _nó cười nhạt, nhìn cái tên đang nằm dưới đất, ông ta đang cố gãi -Rồi sẽ đau lắm đây _người đó co quắp -Và cuối cùng là học máu mà chết

Tất cả lại nhìn vào cái xác chết đang nằm dưới đất mà rung mình, mồ hôi bắt đầu túa ra. 1 đứa con gái 17(sắp 18) mà dám làm những chuyện như thế này. Khuôn mặt nó ko biến sắc, nhìn cái xác rồi nhìn lên bọn người kia

-Cái xác này sẽ ko phân hủy đâu, đây là điều mà rôi thích nhất ở loại súng này đấy

Ông ta giật mình vì cái nhìn của nó, ông ta ko chết mà người chết là cái tên vầu đi theo

-Chính các người....đã giết chết cái tâm hồn trong sáng đó....và giờ là lúc trả giá rồi...

Nói xong nó ra hiệu cho bọn đàn em xông lên. Tuy bọn xã hội đen này mạnh như chả có kĩ thuật chiến đấu mấy nên đã thua nhóm nó(hôm nay có đủ mọi gười trong bang)

Nó chém, nó giết, nó giẫm đạp...

Cuộc đổ máu xảy ra...

Mùi máu tanh bắt đầu lan rộng...

Những cái xác chết nằm đầy quán...

Sau khi sử hết bọn chúng, nó ngồi xuống ghế xô fa nghỉ ngơi 1 lúc, ánh mắt cũng đã dịu dần

-Ta sẽ ko bao giờ nghĩ đến cái quá khứ đó nữa!

Sự thay đổi

Sau khi đã thay đi bộ quần áo bê bết máu, nó trở lại với chính mình. Ngẫu, thật cá tính. Nó đi về nhà, bỗng hôm nay nó muốn đi bộ. Đang đi chậm rãi thì nó bắt gặp cái bọn đang trảm lột tiền.

-Bọn khốn, chúng mày đang làm gì trên địa bàn của tao theea hả?

-mày là đứa nào? (trời tối nên ko nhìn rõ ai vào ai)

-Láo nh! __nó lại xông lên đánh cho bọn kia tơi tả

Mãi đánh nên nó ko để ý trong một góc đang có 2 mắt nhìn nó hiện lên 2 trái tim

-Xin cho chữ kí, super man à quên super girl

-Phiền quá, biến đi...ơ __nó nhìn mặt tên đó thì ko thể tin được, người nổi tiếng Kai

-Kai?

-Ồ, cậu biết mình à? Vui quá đi thôi, cậu tuyệt quá, ha ha, ỉnh xin chữ kí nhá...

-Cậu bịjd điên hả?

.....

Từ hôm đó Phong lúc nào cũng super girl, super girl, hình ảnh đó ám ảnh trong cậu. tối hôm đó vì bực mình chuyện của nhỏ Trang nên cậu uống say và đi chơi lang thang, ai ngờ gặp được người lí tưởng. Nhưng vì phải làm theo lời Trang nên cậu vẫn ngậm ngùi theo đuổi Vy, con nó ko thể chịu được nữa.

Trong phòng bệnh của Vũ

-Mày cứ nghỉ đi, nằng sắp bị cướp mất rồi kia kìa

-Đéo quan tâm...mà đứa nào hử_cậu bỗng giật giữ, ném bỏ quyển báo đang đọc

-Thì có người

-Thằng kia, là ai?

-Ai thì tự đi mà xem

Đúng sáng hôm sau Vũ đi học

...

Cậu tìm đến lớp Phong, bố này hay ghen vợ vẩn lắm, cậu đập cửa đi vào

-Thằng nào là Cao Phong

Cả lớp run sợ

-Là tôi __Phong đứng lên

-Là cậu! __cả 2 cùn thốt ra

30. Chương 30

Vũ tức giận xuất viện ngay để đến trường. Cậu phi thẳng đến lớp nó

-Hừ, chết tiệt, mới vắng mình có mấy ngày mà đã dám đi ngoại tình rồi, con nhỏ này thật ko giữ đạo làm bạn gái, bực quá, bực quá

Đã đang tức rồi Vũ còn nhìn thấy 1 đám người đang xúm lại ở 1 góc, hò la, điếc hết cả tai

-Cái quái gì thế này, có biến ngay về lớp mình ko thì bảo? _Vũ hét lên, cả đám quay lại nhìn rồi cũng đành ngậm ngùi bước đi

-Lũ này làm mình bực mình quá đi thôi, ôi, tôi phải dạy dỗ lại cậu thôi _Vũ hăm hăm đi đến lớp nó. Mọi người đi trong hành lang trường thì ko ai dám ho he, kể cả nhìn cậu cũng ko dám, họ còn sợ cậu hơn cả thần chết mất. Đến lớp nó

-Nhỏ khùng đâu rồi hả? _Vũ hỏi lớn trong lớp, mọi người đều im re, nhìn cậu ko dám chớp mắt. Còn nó, nó vẫn ngủ ngon lành, ko để ý đến lời cậu nói

-Ê, này, Vũ gọi cậu kìa, mau dậy đi _1 con nhỏ ở trên lay lay tay nó

-Bỏ ra, phiền quá!_nó hất tay nhỏ đó ra và ngủ tiếp

-Này nhỏ khùng, có dậy đi ko hả? _Vũ tiến đến và hét vào tai nó

Nó ko dậy mà lấy cái tai nghe đút vào tai

-Cậu muốn chết phải ko? Dám ko nghe lời tôi hả?

-CẬU! _nó bỗng đứng ngồi phất dậy, kiểu xác ướp Ai Cập sống lại ấy, quay qua nhìn Vũ và chỉ tay vào người cậu. Vũ ngay lập tức nhảy ra xa nó, y như kiểu tránh tà (tại vì tay nó chỉ vào cậu mà lúc đó cậu lại đứng gần nó, tay nó chạm vào người cậu. Cậu như bị điện giật, ngay lập tức nhảy ra =) bệnh hình như nặng rồi)

-Giải, giải thích đi! _Vũ vẫn cố cao giọng

-Giải cái con khỉ gió gì? Tôi ko muốn đi WC

-Hừ, lại còn chối hả, thế chuyện với tên Phong Phong , gió thổi ko đổ nhà gì đấy là thế nào hử? (Phong là gió, bố này thật là, dim người ta thế đấy)

-Cậu nghe về thích phá giấc ngủ của người khác quá nhỉ? Một lăm, đech trả lời đầu

-Ờ ơ cái con nhỏ này, muốn chết phía ko hả? _Vũ nó sau lưng nó, khi nó đã đứng dậy và đi ra ngoài

Còn Trang, cô ta lôi Vũ ra ngoài

-Thôi cậu đừng giận nữa, mất phong độ lắm _Trang đặt tay lên vai cậu

-Hừ, bực mình

-Có chuyện vậy sao? Sao Vy lại làm như thế chứ? Mình chỉ thấy vài lần họ đi chơi với nhau thôi mà, ai ngờ lại thế nhỉ? _Trang tỏ vẻ ko hiểu nhưng trong từng câu nói lại làm tim cậu đau

-Chết tiệt, đó là tên nào hả? Dám ình mọc sừng hả?

-Thôi cậu đừng giận nữa, cậu và cô ấy cũng đâu có quan hệ gì

-Hả? _Vũ ko hiểu câu nó của Trang

-Thì cô ấy đâu có thích cậu đâu, nên cũng chẳng thể gọi là cặp nếu chỉ 1 bên cố gắng

-Cậu nói cái gì đấy, cậu thì biết cái gì chứ, chính lần trước, trước mặt mọi người, cậu ko thấy cậu ta gọi tôi như vậy sao? _vũ nhìn Trang chăm chăm

-Vũ à, chính cậu ấy đã nói như vậy đấy, cậu ko thấy giờ tôi và cậu ấy thân sao? Chuyện gì cũng kể cho tôi mà _ Trang nhìn Vũ, cậu quay đi để ko bắt gặp ánh mắt đó

-Thôi đi __Vũ đứng dậy –Tôi tin cậu nhưng tôi ko muốn nghe nữa

Vũ đi, còn Trang vẫn ngồi đấy

-Hỉ, cậu ko muốn nghe sao, nhưng biết làm sao khi mình vẫn muốn nói. Ai bảo cậu dờ bở tôi trước.

Vũ bước đi, trong đầu đang suy nghĩ những lời Trang nói. Tuy cậu ko tin lắm nhưng trong tim vẫn đau, vẫn có cái cảm giác khó chịu ấy

-Tất cả chỉ tại mi thôi, thằng khốn __Vũ nói PHong

Còn nó, vì bị đánh thức nên, đi ra ngoài chơi, đi được 1 lúc trên hành lang thì dừng lại, dựa lưng vào tường, lúi thanh socola ra ăn

-Chết tiệt, tên gà hôi, nói vớ vẩn....ủa, sao mình thấy ngứa má bên trái thế này __nó lấy tay đưa lên má, rồi quay qua nhìn

-Á, aaaaaaaa, cậu thích dọa mà người khác như thế hả?

Nó hét lên khi thấy Tuấn đang đứng lù lù ở hành lang, cậu nhìn nó, thảo nào nó thấy ngứa má

-Cậu đang làm gì mờ ám à mà sợ người ta như thế

-Có mắt cậu mờ ý, ban ngày ban mặt mà lại đi dọa mà người ta

-Hỉ, tôi chưa bao giờ dọa ai, cũng chả bao giờ thích dọa ai cả

-Hừ, nói với cậu chỉ tổ tốn calo. Mà trong giờ học hội trưởng đi đâu thế này, lại trốn tiết hả?

-Đi vệ sinh. Sao, cậu cũng muốn đi hả?

-Đi cái đầu cậu ý __nó đỏ mặt quay đi –Mà trên tầng hai cũng có, đi xuống đây làm gì

-Hì, hì, tinh mắt thật, học toàn cái biết rồi, chán. Mà cậu cũng trốn tiết đó thôi, ha ha

2 người ra vườn hoa ngồi nói chuyện

-Thôi, nói gì thì nói, cũng cảm ơn cậu __giọng nó lí nhí

-Về chuyện gì?

-Lần trước đã cứu tôi

-Vẫn nhớ sao? Tôi quên rồi. Chẳng phải cậu đã nấu ăn cho tôi rồi sao

-Haxxx, cậu bảo trên đời, cái gì là đáng ghét nhất

-Tình cảm!

-Hả? Thế cái gì đáng trân trọng nhất

-Tình cảm

-Đui hả? Tình cảm vừa đáng ghét vừa đáng trân trọng nhất

-Uk, nó làm cho người ta lúc lúc điên lên, lúc lúc đau và tổn thương. Nhưng nó cũng đem lại niềm vui niềm hạnh phúc cho 1 người

-Hà, cái ì mà cả có 2 mặt __nó ngứa cổ lên trời

-Cậu cũng vậy mà....

Vũ đang đi đến lớp Phong, cậu đập cửa lớp đi vào

Cả lớp im re

-Tên nào là Cao Phong?

Phong đang đeo tai nghe và nhìn ra cửa sổ vì vậy ko nghe thấy lời Vũ nói, mãi cho đến khi có người kéo áo cậu

-Là tôi! __Phong đứng lên, nhìn thẳng vào mặt Vũ, ít người dám nhìn cậu như thế, và trong lớp, có người thì đang cầu nguyện cho cậu còn có người thì đang chờ để xem kịch hay

-Là cậu! __khuôn mặt cả 2 người ánh lên sự ngạc nhiên

-Sao lại ở đây? __ánh mắt vũ trùng suồng, đượm chút buồn

-Tôi,...

-Cút ra khỏi đây đi, về làm gì?

-Cậu nóng vừa thôi kéo bồng đây

-Ko cần mày lo, thằng Phong dù chết tiệt __Vũ chạy tới túm cổ Phong dúm xuống

-Quả này có án mạng rồi! __1 tên nam sinh trong lớp lắc lắc đầu

-Uk, khổ anh Phong quá đi thôi, hic hic, vừa vào trường đã bị thế này rồi __1 con nhỏ cũng tỏ ra đau khổ

Vũ túm cổ Phong rồi lấy tay đập nhẹ vào ngực cậu

-Cái thằng này, giờ mới chịu về, ko out luôn đi

-Tao đi thì ai chơi vs mày

Cả lớp nghe cuộc nói chuyện giữa 2 người mà mắt cứ lồi ra, chả hiểu gì

-Muốn chết hả? Nhắm hết mắt vào, mù giờ đây __Vũ quát lên khi cả lớp đang nhìn vàn gay lập tức họ nhắm mắt lại hoặc là quay đi

Một lúc sau, Thành tung tăng chạy đến xem, vào lớp, cậu hỏi

-Đâu rồi, đến xem oánh nhau mà? __Thành chạy vào lớp nhưng ko thấy gì cả

-Đâu hết cả rồi hả? __Thành nhìn bọn người trong lớp

-Dạ, Vũ dẫn cậu ấy ra ngoài rồi ạ

-Ha ha, có thành tích, có thành tích, chắc là giải quyết xong rồi, thằng này đúng là nhanh thật, hô hô __thành cười, tấm tắc khen, rồi đi ra ngoài tìm, thì thấy Vũ và Phong đang ngồi im, Phong ko bị sao

-Ồ, tên kia ko thành gà quay sao? Đáng lẽ hẳn phải cơ mà,

Thực ra Phong là người anh cùng cha khác mẹ vs Vũ. Thường thì những người như thế ko ưa nhau nhưng bọn họ thì lại suốt ngày bám nhau (có ai để nói chuyện đâu mà chả thế, lúc đó Thành đang ở Pháp, mãi đến khi 9t mới về Vn và làm bạn với Vũ). Vì bố Vũ ko chấp nhận thằng con này nên ko thừa nhận, chỉ đưa ẹ cậu tiền rồi đuổi đi, từ đó Vũ ko gặp Phong, giờ mới gặp lại.

-Ê...ê __Thành ý ới gọi từ sau lưng -Sao chưa oánh nhau, chẳng nhẽ cần mo ra cổ vũ à!

-Biến đi cu, đừng làm phiền các anh! __Vũ xua tay đuổi

-Thằng chết toi kia, bảo ai đấy hả? Thằng phản bạn bè kia. Cái đồ gà mắc H5N1

-Mày là đồ bò hâm, bò điên __ Vũ cũng đốp lại

-Thế chúng mày có định đánh nhau mất thời gian của tao quá, mà mày cứ để nó chiếm mất vk đi nhá, thằng hâm

-Hố? __Vũ cứng họng, nãy giờ toàn bàn về ngày xưa, ko để ý chuyện chính mà mình đến đây, ngay lập tức quay ngất 180 độ

-Thằng Phong dù chết tiệt, dám cò ke bạn gái ông, ông chém chết mày giờ đây

-Ai là bạn gái ông, tôi ko biết, vợ vẫn __pHong lắc lắc đầu

-Thằng này giả nai, dê cụ lại còn đóng nai, ngứa tai quá __Thành đứng đó, thêm bớt vài câu

-Thằng này, khai mau,,ông cắt giờ, dám dụ dỗ hả? >__

- Ai làm zề, tao cưa mỗi đứa tên vy

-Thì chính nó đẩy __Thành

-Thằng****. Cút. BỐ *** muốn nhìn mặt mày nữa

.....

Cutie boy.....

Tan học, nó về nhà ngay, Vũ đang định đưa nó về nhưng nó đã đi trước

Về đến nhà, Vũ vứt bọc bánh xuống bàn

-Ăn đi!

-Gi? __nó nhìn chăm chăm cậu

-Sao? Ko muốn nhồi vào dạ dày những thứ tôi mua hả

-Tôi...tôi sẽ nhồi vô dạ dày, tôi thích lắm

-Mau nuốt hết đi! Tôi ghét nhất là con gái mà để thức ăn thừa đầy __mặt cậu tối sầm

-Được ạ, tôi tôi nuốt ngay đây –nó sợ sệt trả lời

- Ha ha ha ha __Vũ cười lớn

-Mày bị hâm hả? –Thành đi vào phòng Vũ nói

-hả?__Vũ chột ngồi phất dậy, hóa ra, cậu đang mơ (thảo nào nó ngoan ngoãn thế)

-Có mày mộng ý, tao đang suy tính, cái đồ trẻ con __Cậu bao biện

-Nhỏ khùng đâu rồi? Sao ko thấy dưới nhà? __Thành thắc mắc

-Đếch biết,dạo này nhỏ toàn đi sớm về khuya thôi, ko nắm được tình hình

-Thế thì giờ gọi cho nàng đi

-Biết nói *** gì?

....

-Lên lau dọn phòng cho tôi, mau lên

-Cậu thừa hơi hả? Bao nhiêu người làm thì ko kêu, đi gọi tôi làm cái gì? –nó càu nhàu

“-để được nhìn thấy nhiều hơn, mày ko biết sai nàng làm việc rồi đứng quan sát hả? nàng sẽ thấy mày thật oai phong

-Còn nữa, phải biết nắm bắt cơ hội, tỏ ra thân thiện.....”

-mau làm đi, cậu cũng là người hầu mà

-Tên khốn, có bỏ ngay chữ hầu đi ko

Lau dọn được 10’ thì

-Sao cậu lại lau bẩn như thế này, nhìn này, nhìn này, bẩn quá bẩn quá __Vũ đi ra, cậu vừa tắm xong, mùi dầu gội còn ngào ngạt cộng với thân hình vạm vỡ, cậu cố tìn cúi xuống. Đứa con gái nào nhìn thấy mà chẳng phê, nhưng

-nhìn cậu đúng chất 1 con gà hen!

Vũ trơ mắt ra nhìn rồi quay qua Thành, cậu ta cũng chẳng khá khẩm hơn gì, đều shock trước câu nói của nó

-Mối! __nó than

-Cậu lau thể này, đến việc lau nhà cũng ko xong, rốt cuộc ai cho cậu tốt nghiệp khóa giúp việc để tôi đến đập bỏ cái trường đấy. Đưa đây! __Vũ nó rồi lấy cái khăn trong tay nó lau lau

-oa, cậu lau sạch thật đấy

-tất nhiên rồi, nhìn đây này

-cả chỗ này nữa kìa....à cả kia nữa...__nó chỉ hết chỗ này đến chỗ khác

Thành thì đứng đó cười như thằng điên

-Còn cửa sổ, tay tôi yếu ko lau được

-Đưa đây, lau cái cửa sổ cũng ko xong __Vũ lại ra lau nốt cửa sổ

- ha ha ha ha h...__Thành ko thể nhịn cửa được nữa,cậu lặn ra giường, ôm bụng cười. Vũ nhìn ra, như hiểu được chuyện gì, liền vớt cái khăn lau xuống đất

-Tôi mị phải lau nhà sao? Tự làm đi

-Nhưng tôi phải đi học

-Chuyện học quan trọng hơn chuyện lau dọn nhà cửa sao?

-Ừ ! __về mặt ăn năn

-Sao tôi lại thấy cái áo cậu mặc hôm nay chói mắt thế kia! Đi thay đi, ngứa mắt quá ! __vũ xua tay đuổi đi

-Tao thấy đẹp mà, mày trắng, rất nổi, đẹp __Thành chen vào

-Tao nói xấu là xấu, đi đi mau

-Oh hô hô, nào hẹp __Thành nói khi nó đã đi ra

-Muốn người ta đi thì nói cha ra đi lại còn trông chói mắt lắm, ngứa cả tai.

31. Chương 31

Phong đang ngồi trong phòng tập, về mặt cậu suy nghĩ đăm chiêu

-Phải làm như thế nào đây, sao mình lại dính vào vụ như thế này cơ chứ. Nếu không làm theo lời cô ta thì sự nghiệp của mình đi tong, nhưng làm như vậy có phải là phản bạn bè không, trời ơi, khổn thật __cậu vò đầu

-Vẫn còn đang suy nghĩ sao?? Tôi nghĩ cậu có câu trả lời rồi cơ mà. Tôi đã đánh giá quá cao về cậu chẳng? __Trang đi vò phòng, ngồi xuống ghệt rồi nói

-Giờ tôi ko muốn nớ chuyện, cậu đi đi

-Ha cậu ko nghĩ tới người mẹ đang nằm ở bệnh việnj thành phố sao? Chẳng phải cậu làm cái nghề này là vì muốn có tiền để trả viện phí sao

-Câm mồm đi, tôi ko muốn nghe

- Ha, tôi sẽ trả toàn bộ viện phí ẹ cậu, được không? Đừng nghĩ rằng bố cậu sẽ lo, ông ta chỉ lo cho người con trai duy nhất của mình thôi, cậu ko có phần đâu. Tốt nhất là nên làm theo tôi

-Tôi bảo cậu rút ra ngoài mà __Phong gầm lên,cậu ghét bị động chạm vào nỗi đau của mình, từ nhỏ mồ côi cha, bị bạn bè trêu chọc, nhưng cậu đã cố gắng đến hôm nay, chẳng phải vì mẹ cậu sao?

-Hi, hãy suy nghĩ kĩ lời tôi nói đi, nếu thấy được thì thỏa thuận luôn __Trang đi ra ngoài

-Không! __Phong trả lời 1 câu rất rõ ràng và rành mạch – Tôi sẽ ko làm đâu

Cậu nhớ lại hôm qua.

-Mày thích nhỏ hả? __Phong hỏi Vũ

-Tao mị phải thích sao? Nhìn tao đây này __Vũ tỏ vẻ ta đây. Nhưng trong lời nó đó, Phong biết Vũ thích nó

-Kìa __Phong chỉ về hướng nó đang đi, nó đang rất tập trung vào chiếc điện thoại

-Cẩn thận kìa __Vũ chạy ra chỗ nó, ôm nó ngã xuống. Thì ra lúc nó đang lao ra đường mà ko để ý đến có chiếc mô tô đang chạy đến

-Đi đứng phải cẩn thận chứ

.....

-Hả? Cậu nói ko muốn __Trang nhếch mép cười, vậy thì hãy chờ xem, hừ

-Tối sẽ ko nói chuyện gì về cậu với VŨ đâu.

-Biết vậy là tốt, cậu nói ra thì cậu cũng chết thôi. Tôi cho cậu 1 thời gian là 1 tuần nếu thay đổi ý kiến thì đến gặp tôi __ Trang đi ra khỏi phòng, ko quên để lại cho cậu cái lườm đáng sợ.

Sáng hôm sau

-A ha ha ha ha ha ha ha....__Vũ cười sằng sặc

-Ấm đầu hả con, cần tao đưa mày đến khoa tâm thần của bệnh viện thú y trung ương ko? __Thành đi lại và vỗ vai Vũ

-Tao biết tại sao rồi, ha ha ha, táo biết tại sao rồi ha ha

-Biết cái đầu mày ý. Chắc chắc, mày đui thật rồi, qua đây, qua đây (Thành vẫy tay gọi mấy thằng trong lớp) khênh cái thằng này vào viện. Nhanh!

- Ha ha ha ha ha, mày có biết tại sao cậu ta cứ đi sớm về khuya như thế ko?

-Cụ tôi không biết, bố tôi không biết thì tao biết bằng niềm tin à?

-Sinh nhật tao __Vũ hớn hở

-Ừm, thì sao? __Thành nhún vai

-QUà sinh nhật

-Ha, ý mày là tao không phải tặng hả? __Thành nhảy nhảy lên

-Chôn. Không có quà ông đá mày lên sao hỏa

-Thằng khốn, thế mày nói quà zè?

-Quà thì cần có tiền mua!

-Tất nhiên, chẳng lẽ nó cho không mày à?

-Cần tiền thì phải đi làm thêm!

-Chẳng lẽ tiền từ trên trời rơi xuống

-Phải đi sớm về khuya!

-A, chẳng lẽ...__Thành thốt lên như hiểu được chuyện gì quan trọng lắm

-Đúng rồi, đúng rồi...

-Sao mày lại bắt tao đi làm thêm để kiếm tiền mua quà ày hả, thằng khốn __Thành đập bàn, tỏ vẻ giận giữ

Vũ: học máu =)ngu như bò

Sinh nhật Vũ sắp đến mà nó cứ đi sớm về khuya như thế làm cậu hiểu lầm là làm lấy tiền mua quà ình. Nhưng thật ra, dạo này ở quán xảy ra nhiều chuyện nên nó phải hay đi như thế.

Thế là Vũ ko làm phiền nó mấy hôm nay. Nó làm gì thi làm, đi đâu thì đi. Cậu cứ chắc mẫm là được quà rồi.

Đến hôm sinh nhật cậu

-Chuẩn bị gì chưa? __Quỳnh hỏi nó

-Chuẩn bị cái gì cơ?

-Sao? Vẫn chưa chuẩn bị gì hả? Sao thế được?

-.****. Chuẩn bị cái khi gì chứ!

-Thế mà mày không biết hả? __Quỳnh nhạc nhiên

-Biết cái gì cơ chứ?

-Hôm nay là sinh nhật VŨ

-Có phải sinh nhật tao đâu mà tao lo

-Mày thật là, phải có quà chứ

-Vớ vẩn. Thế mày định bảo tao đến đây với thân phận như thế nào?

-Thì...

.....

Tối hôm đó

-Ha ha ha ha...__Vũ vẫn cười lớn

-Cười vừa thôi, rách miệng bây giờ

Hôm nay Phong không đến cho dù Vũ có mời. Cậu không muốn bước chân vào cái nhà ấy 1 lần nào nữa, mà bố mẹ Vũ cũng không muốn sự có mặt của cậu ở đây

-mày có thể tin được không ha ha __Vũ

-Tất nhiên là tao teen rồi, chỉ có mày là quá teen thôi(ông này đá, ý bảo Vũ già)

-Ừ, tao quá tin đấy

- Oh hô hô hô, đúng là óc gà có khác, vẫn bị lừa như ngày nào thôi. Dù có thêm 1 tuổi thì tao đoán mày vẫn chả phát triển thêm cái nơ ron thần kinh nào đâu ha ha

-Khốn kiếp, quà của mo đâu...

9h, khách đã đến. Vũ tươi cười ra đón. Mọi năm cậu không hề tổ chức sinh nhật, cậu thấy vậy thật là rườm rà, nhưng năm nay bỗng dưng nổi gió, muốn làm sinh nhật , mời tất cả mọi người.

10h, khách hầu hết đã đến đông đủ, nhưng không có nó

11h

-Vũ à, chúc mừng sinh nhật! __Trang dơ cái hộp quà được bọc thật kĩ lưỡng trước mặt cậu

-Cảm ơn __Vũ nói theo quán tính

-Hôm nay trông cậu thật là bánh trai đó nha

-Hôm nào mà tớ chả bánh, đâu riêng hôm nay ha ha

-Trẻ con,cứ thích tự sướng __+thành

Bố Vũ đang định lên phát biểu thì cậu cản lại, bảo tẹo nữa

-Sao giờ mà chưa đến

-Tao không biết, gọi điện không bắt máy

- Hay là có chuyện gì? __Thành lo lắng

-Không phải lo, chỉ có cậu ta đi gây chuyện với người ta thôi chứ, ai hơi đâu người ta đi gây chuyện trước 11h, Mọi người bắt đầu bàn tán, có đủ mọi người rồi, sao không cắt bánh đi

-Vũ à, sao không cắt bánh đi, đợi ai à? __Trang lại tiến đến chỗ Vũ ngồi. Mặt Vũ tối om, kiểu sắp bão.

-Cắt bánh đi, mọi người đợi lâu quá rồi đấy __Thành cũng giục

-Cứ chờ đã, vẫn còn 1 tiếng nữa!

-Mày điên à, không biết cô ta có đến không nữa__Thành bắt đầu cáu

Mọi người bắt đầu xôn xao

-Sao vậy nhỉ?

-Sao chưa cắt bánh

-Hay có chuyện gì.....

11h30', 1 số người bỏ về, thực sự thất vọng về bữa tiệc. Bố cậu giục

-Con định làm ta mất mặt hay sao. Mau ra cắt bánh đi!

-Vũ à, đừng chờ nữa, mau ra cắt bánh như lời bố cậu đi __Trang tỏ ra lo lắng và sốt ruột nhưng trong lòng thì đang tức nổ đũa, muốn có cả trăm con dao để chém chết nó

-Cứ đợi đi! __giọng Vũ lạnh tanh, ẩn chứa sự đau khổ và phẫn lộ

11h40' ,nó vẫn chưa đến, cậu vẫn ngồi y như vừa nãy, không đi, thậm chí còn không chớp mắt. ánh mắt cứ gián vào chiếc đồng hồ trên tay

Hầu hết những người không thân thiết đã về hết cả rồi, chỉ còn lại những người rất thân với Vũ

11h50'

-mày đang làm cái gì đấy? Sao giờ vẫn chưa đến hả? Có biết bao nhiêu người đang đợi mày hay không? Sắp nổ đến nơi rồi đây này __Quỳnh gắt vào máy. Cuối cùng nó cũng đã nói toàn bộ sự việc cho 2 người bạn thân nghe. Dù không thích nhưng họ vẫn ủng hộ nó, thế mới là bạn nó

-Biết rồi __nó cũng gắt vào máy

11h55'

-Thôi hủy đi đừng có đợi nữa. Mày đừng có ngồi ở đó mà đợi như 1 thằng ngu nữa đi__thành tức giận, vũ không nói gì. Mái tóc màu đen, bộ vest màu đen, đôi giày màu đen, khuôn mặt cũng tối sầm nốt. Trông cậu cứ như 1 cỗ máy, và máy có thể gây ra động đất và sóng thần

11h59'

Cánh cửa khách sạn bật mở, mọi người cùng đổ ánh mắt ra nhìn. Nó đi vào, chậm chậm, ánh mắt nhìn xung quanh. Mọi người đều nhìn nó không dời, nhìn mọi cử chỉ, hành động của nó. Nhưng nó là ai? Là Tuyết Vy, con gái chủ tịch Trịnh hay là Vy, nhóc slave của Vũ? (mình định kết thúc ở đoạn này nhưng thấy chap hơi ngắn nên thôi viết tiếp)

.....

1 cô gái, 1 cô gái vô cùng xinh đẹp. Đôi mắt to, trong sáng, mi cong, dài tự nhiên, chiếc mũi cao và đôi môi như 2 cánh hoa đào...

1 cô gái vô cùng xinh đẹp, phải diễn tả bằng từ vô cùng. Một thiên thần. 1 bộ váy màu trắng dài trên đầu gối, thắt lưng ở giữa hình con bướm, tôn nên đường cong cơ thể. 1 đôi cao gót pha lên. Nó như bước ra từ chuyện cổ tích

Mọi người nhìn nó say đắm, đặc biệt là Thành....

Khi mọi người đang say đắm thưởng thức cái đẹp thì đâu ai biết rằng có 1 người đang đau. Cậu tổn thương, cậu đã hi vọng bao nhiêu....chờ đợi bao nhiêu....nhưng sao lại không phải nó, không phải là 1 vy bình thường mà là nàng tiên trong truyện cổ tích...

.....tất cả....tất cả.....đều làm cậu ghét

-Oa, Vy, I love you so much.._Thành chạy ra đón lấy tay nó, thấy vậy nó cũng đặt bàn tay mình vào

“con nhỏ chết tiệt, dám lộng lẫy hơn ta sao? Hừ hừ, bực mình quá, hừ hừ..” _Trang quay đi, cô ta không dám nhìn vào cái khuôn mặt xinh đẹp ấy nữa

-Xin lỗi vì đến muộn..._nó tỏ ra ăn năn

-Không sao, không sao, Vy đến là vui rồi, mình cứ nghĩ là Vy không đến cơ ha ha _Thành

-Cuối cùng bà cũng đến rồi, chúng tôi tưởng không đến chứ _Quỳnh cả Việt ANh đi ra chỗ nó

-Tặng Vy ha ha ha _KHong biết Thành lời món quà từ đâu ra, dơ trước mặt nó rồi lại còn phụt pháo bong (đáng lẽ dành cho Vũ) lên đầu nó, y như kiểu nó là nhân vật chính, cũng vì nó quá ư nổi bật. Thấy vậy, không thể chịu được, Trang lên tiếng

-Mọi người, hôm nay là sinh nhật Vũ mà _đến lúc này tất cả mới quay lại nhìn Vũ (khổ thân).Cũng tại cậu không nói năng gì làm mọi người sợ, phải lơ đi, chứ ai muốn nhân vật chính như thế

-Tặng cậu! _nó đưa hộp quà lên trước mặt Vũ. Nhưng cậu ta không thèm nhìn lên, mắt vẫn dán vào chiếc bánh. Cứ để tay nó trượt ra.

“Ha ha ha ha, nghĩ mình là ai chứ, cũng bị coi thường thôi ha ha a “ _Trang nhếch mép cười

Còn Thành, thấy cảnh này thì không thể chịu được nữa, quát lớn

-Vũ,cậu quá đáng nó vừa thôi

Đến giờ, như nhận được lời nói quen thuộc,c ậu mới ngẩng mặt lên

15s sau,cậu đứng phắt dậy, đi ra ngoài

Không ai dám nói gì, không ai c]ời mà cũng chẳng ai khóc, chỉ thấy cái điệu cười nhếch mép của Trang (độc quyền đấy)

Vũ về thẳng nhà, bực mình, nhưng không đập phá như mọi khi

Còn mọi người cũng dãi tán sau đó, dù trong sự tiếc nuối. là vừa nhìn thấy người đẹp mà lại phải về sớm đặc biệt là Thành (khổ thân thằng bé, đang oán Vũ lắm, tên trời oán đấy)

1am...nó về đến nhà (Vũ)

Mở cửa phòng ra.....

.....bật điện.....

.....thấy Vũ.....

-Cậu đã đi đâu!

32. Chương 32

Bữa tiệc kết thúc trong sự chán nản và tiếc nuối. Mọi người ra về, mỗi người 1 tâm trạng, 1 suy nghĩ, giờ đã hơn 12h rồi.

Trang được mấy công tử bột đưa về mà lòng không khỏi tức giận.

Thành chạy tới chỗ nó

-Để mình đưa Vy về nha! __cậu nở nụ cười tươi

-thôi muộn rồi, Thành cũng nên về nhà đi, không cần lo ình đâu, hihi __nó xua tay và cười với cậu

-Không được, chính vì tối nên mình mới phải đưa Vy về, không sao đâu, nếu có mìn cậu sẽ không bị bắt cóc đâu mà lo

-Ừ, vậy thì nhờ cậu nhá, hi hi

“xì, có cậu bị bắt cóc thì có, tên bò lấm chuyện, đồ bò thừa hơi, bò chiên, bò hấp, bò nướng, bò giả cầy, hừ hừ...” __nó nhìn cậu và suy nghĩ, còn Thành cứ tưởng nó phê cậu nên cười suốt, như thằng hâm trốn trại

-Hôm nay thằng Vũ nó tức giận nên thế, Vy thông cảm cho nó nhé

-Ừm, không sao đâu, cũng tại mình đến muộn ý mà

-Tại gì Vy chớ, tại con nhỏ đó thôi, hừ chết tiết, lộn tiết.

-Ai thế? __nó thắc mắc, nhưng Thành không nghe thấy câu hỏi của nó, thấy vậy, nó cũng thôi

-Ồ, nhà Vy đâu có ở hướng này? __Thành nhìn xuống quanh, vì đây là khu biệt thự cao cấp nên đèn điện vẫn sáng.

-À, đây là nhà riêng của mình. Tự thiết kế đó, hi hi

-Vy thiết kế nhà mình sao? Oa giỏi thiệt. đúng mình cần 1 người vợ phải giúp được chồng chứ không phải chỉ biết nội trợ, ha ha __Thành đang nghĩ về tương lai, và chắc chắn nó là vk. Mai sau biết sự thật là nhảy xuống cống mà chết mất.

Đi đến nhà nó, một ngôi biệt thự, không quá tráng lệ và nguy nga nhưng vô cùng ấm áp và tràn đầy sức sống.

-oa, tuyệt vời, nhà cậu thích thật, bao giờ mình phải nhờ Vy thiết kế cho 1 ngôi nhà mơì được __Thành vỗ tay rồi nghịch mắt lên tường tượng

-Ừ, cũng được thôi mình vào nhà đây, bye bye

-Vy không mời mình vào nhà uống nước sao?

-Hử? 12h rồi uống gì nữa chứ? __nó tỏ vẻ không hài lòng

-Sao chứ? __Thành năn nỉ, ánh mắt của cún con, trông đáng yêu dễ sợ

-Bây giờ....là 12h30'....1 đứa con trai...1 đứa con gái...ở chung 1 nhà....**CẬU KHÔNG THẤY BẤT TIỆN HẢ?** __ nói chậm chậm rồi câu cuối như hét lên, khiến Thành giật bắn mình, lùi lại

-He he, vậy mình về nhá

“chả về thì còn ở đây làm cái khỉ gì nữa hử?”

Nó đi vào nhà, đi tắm rồi lẩn ra giường định ngủ. Nhưng lại không thấy cái điện thoại đâu, nó tìm quanh nhưng vẫn không thấy, nghĩ chắc là ở nhà Vũ. Mà nó có thói quen là trước khi ngủ phải gọi điện hoặc làm cái gì đó với điện thoại mới ngủ được, vì vậy nó đành phải đến nhà Vũ.

Mở cửa chính ra, chỉ còn mấy lão bảo vệ, nhưng vì quen mặt nó lên mấy ổng cũng cho vào. Vào nhà, đèn điện sáng trưng ở khu tầng 1, nó đi lên tầng 2 nơi mình ở.

Mở cửa phòng đi vào, nó bật điện và thấy cái dáng người đang ngồi trên giường của mình

-Á maaa.....__nó hét lên

Cậu không nói gì, chỉ nhìn ra biểu hiện của nó...Cuối cùng nó cũng hoàn hồn khi nhìn thấy cái khuôn mặt quen thuộc đó

-Cậu...cậu làm cái gì ở đây thế? __giọng nó còn ngất quãnh vì phen sợ vừa nãy. Nhưng cái giọng nói ấy lại được Vũ hiểu theo kiểu bị phát hiện quả tang

-Cậu...vừa đi đâu? __giọng vũ nhỏ, nhưng đủ cho nó nghe thấy trong cái không gian nhỏ hẹp này. Đường như, mọi tiếng động đều im bật cho cậu phát ra tiếng nói

-Tôi...tôi đi...chơi về...thì...thì...sao?

-Cậu biết hôm nay là ngày gì mà lại còn như thế

-A a sinh nhật cậu, ha ha xin lỗi, vì hôm nay tôi cũng phải đi mừng sinh nhật 1 người bạn, ha ha __nó trả lời ấp úng như kiểu mắc tội lớn lắm ấy. mà cũng tại vì vừa bị 1 phen hú hồn nên nó dễ bảo thế thôi chứ bình thường thì còn lâu

-Xin lỗi...ha ha. CẬU LÀ CÁI THÁ GI CHỮ mà dám làm cho tôi như thế hả?

-Cậu sao vậy, tôi xin lỗi mà, tôi biết cậu đang bực dù không biết tại sao, nhưng tôi xin lỗi rồi mà

-Cậu nghĩ tôi sẽ cho cậu xin lỗi dễ dàng vậy sao? __ánh mắt Vũ lạnh lùng nhìn nó, bất giác nó thấy sợ cậu chưa bao giờ như thế này, chẳng phải cậu bị tổn thương?

-Thôi được tôi sẽ làm cho cậu 1 việc, được chưa?

Vũ bỗng đứng dậy, tiến ra phía nó, ánh mắt nhìn nó như sợ sẽ bị cướp mất

Gần...

Sát...

Cậu tiến đến sát nó

-Cậu...cậu định làm gì? Thôi được rồi, nếu cậu thấy tôi đáng đánh thì đánh đi, hừ, tên nhỏ mọn

“làm ơn đừng quá đau...đừng đau mà...con không muốn cầu gì hơn, chỉ cần đừng quá đau” __nó đang cầu nguyện, dù đi đánh người thường xuyên, nhưng nó rất ghét bị đánh, sợ là đằng khác, vì cái quá khứ tồi tệ ấy...

Vũ tiến lại gần, gần nữa, khuôn mặt cậu và nó dường như chỉ cách nhau có 5cm

-Cậu...sẽ làm...điều tôi muốn__Vũ nói, hơi thở của cậu phả vào da thịt nó, nó có thể cảm nhận được rõ cái ấm áp này...

-Làm gì, nói đi, tên khốn

Kiss kiss, lần thứ 3 Vũ kiss nó

“tên biến thái này lại đánh người ta bằng môi trước ư? Không phải đấm đá mà dùng môi sao?...Môi?...Môi chạm môi?”

-Mẹ ơi!!!! __nó dùng tay đẩy Vũ ra, cậu giật mình, nhưng cũng may lường trước được sự việc

-Đồ...xấu xa...Sao cậu lại làm thế với tôi hử? __nó nói

-Sao cậu la toáng lên thế? Chẳng phải cậu là người muốn làm và cố tìm gợi ý sao? __Vũ cũng bức xúc, anh này cứ hiểu lầm ý của người ta hoài thôi, đúng là không hiểu tâm ý con gái, nản

-Tôi ư...lúc nào? __nó gân cổ lên cãi

-Chẳng phải cậu nói tôi muốn cậu làm gì cũng được sao? Cậu...thực sự muốn chết hả?

-Tôi...tôi chỉ là...cậu nên đi hôn bạn gái của cậu chứ, sao lại hôn tôi

-Cậu chính là bạn gái của tôi

-Vậy...chúng ta...đang hẹn hò ư?

-THế... cậu nghĩ...chúng ta đã làm gì? __mặt Vũ lại tối om, cậu nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Ánh mắt đầy căm phẫn và bực tức

-Không hẹn hò sao còn mấy lần làm như thế trước mặt mọi người__giọng nói của cậu cũng lạnh, như không có chút sức sống nào

-Thì vì cậu làm ra chuyện này trước còn gì

-Nếu cậu gặp tôi mà không hẹn hò với tôi tức là chơi khăm tôi...

-Không phải vậy!

-Hừ, DÁM CHƠI KHĂM TÔI HẢ? TÔI ĐÃ THA CHO CẬU BAO NHIÊU LẦN RỒI? _Vũ hét lên, cơn giận giữ trong lòng cậu như 1 con thú, đang điên lên, thậm chí còn muốn giết chết con mồi. Dù là bất cứ ai Rầm.....cậu đập đổ bàn ghế trong phòng, mặt đỏ lên vì tức

-Nếu đã không muốn sao còn cố chơi tôi lúc đó hả? _Vũ giờ nắm đấm lên nhưng khựng lại vì câu nói của nó

-Lúc đó tôi cũng định hẹn hò với cậu_nó thực sự ngạc nhiên vì Vũ

-VẬY SAO GIỜ LẠI THAY ĐỔI?

-Tôi xin lỗi nhưng đó chỉ là tạm thời và giả vờ thôi. Tôi đã vờ như hẹn hò với cậu là cho bọn trong trường ghen tức. Như thế là quá đủ rồi, tôi sẽ dừng lại. Tôi không thể giả vờ thêm giây phút nào nữa. tôi không ưa bản tính hung hăng, nóng nảy vô cớ, hay **** thề của cậu _nó nói 1 tràng nhưng nghĩ lại thì chả biết mình đã nói cái gì.Nó nói như chỉ để ứng phó với Vũ lúc đang điên. Vì cần ép nó, nó căng bực và nó sẽ vùng lên

-Cậu.....nực cười quá đấy_Vũ cười đều -Tôi cũng đâu có thích cậu. Cái bản tính ngang ngược, thích thì làm ấy khiến tôi bực mình....cái gì của cậu tôi cũng không thích hết _Vũ chỉ vào mặt nó, tỏ vẻ ta đây, không bị tổn thương vì những câu nói của nó. Nhưng rồi cậu lại gằn lên

-Nhưng tôi đã quyết định rồi. 1 người đàn ông không bao giờ thay đổi quyết định của mình.....Nên cậu nghĩ gì không quan trọng. Nếu cậu đã giả vờ thì cứ tiếp tục giả vờ đi...thích thì cứ vậy đi

-Không_nó trả lời rành mạch(nói rồi đừng có ép nó, hỏng hết bánh kẹo). tôi không muốn giả vờ nữa. Cậu....đừng nghĩ mình có quyền thì có thể làm bất cứ chuyện gì

-CẬU TỰC SỰ MUỐN CHẾT PHẢI KHÔNG? _Vũ tóm lấy cổ áo nó, giờ cánh tay lên định đánh, cơn giận đã lên tới đỉnh điểm, cậu khó có thể kiềm chế.....

nhưng,.....KHựng lại....

-nhìn gần tôi mới thấy cậu thật xấu xí, và tôi không thích người xấu

nó đã khiến cậu mày kiềm chế được, cậu tiến sát mặt nó và nói rồi đi nhanh ra cửa, để lại nó chẳng hiểu cái mô tê quái gì

-Oh, vừa nãy có chuyện gì ý nhỉ? Mình chẳng nhớ mình đã nói gì _nó tự hỏi bản thân, những lúc cuống, nó có thể bị như thế

Còn Vũ, không thể chịu được,cậu bắn về phòng ngay lập tức rồi lượn vào phòng tắm, mà nó là tắm chứ cậu ta chỉ để cho nước chảy vào người. Mong sao có thể quên đi những chuyện vừa rồi. Cậu nhìn mình trong gương

-Hừ, có đến nỗi nào đâu mà lại bị cự tuyệt, cái con nhỏ ngu ngốc , hừ hừ

2 bàn tay cậu cứ nắm chặt vào nha này giờ, khuôn mặt đăm chiêu, ánh mắt vô hồn. Và rồi như một biện pháp để giải tỏa, cậu đập tay mình vào gương, tạo mấy vết nứt, tay cậu cũng đau, nhưng ít ra nó không bằng nỗi đau trong tim, cái nỗi đau mà cậu đang phải chịu.....

Sáng hôm sau Vũ cố tỏ ra bình thường

Vào trường Phong đã chạy ngay đến lớp Vũ

-Ê cu, tối qua có vui không?

-Ồ, vì không có mi nên rất vui đó, biến đề! _Vũ cố tỏ ra như không có chuyện gì, cậu muốn xây dựng 1 hình tượng đẹp để chứ không phải kẻ yếu đuối

Phong thấy vậy, mặt xị ra như trẻ con

-Thằng chết cha. I hate you so much, hừ hừ

-Cứ ghét đi, tao đâu có bảo mày yêu, nếu vậy khác gì tao là gay hô hô

-A, vì không được ăn bánh sinh nhật cho nên tao quyết định mày sẽ không có quà hà hà

Thành thấy vậy liền chạy ra ngay

-Thằng chơé, chơi ăn gian. Tao có tặng quà mà có được miếng gì đút vào mồm đâu

-ngu thì chết ha ha ha _phong cười, lũ con gái phải gọi là chết đứng, nếu không có Thành Vũ ở đây thì nơi này đã thành bãi chiến trường lâu rồi

-Thằng chó kia, mày muốn gặp cụ tổ nhà mày phải không? _Thành chạy đuổi Phong, mãi 1 lúc sau họ mới dừng lại

-Vũ à, nhà mày thực hiện chính sách đóng cửa hả? à hay chính sách ngu dân tiết kiệm à ha ha ha ha ha ha _Phong cười như thằng hâm

-Thằng kia, tao không được ăn bánh, giả tao quà đi _lại đến lượt Thành chọc tức Vũ

-Chúng mày có im cái mồm thúì lại không? Tao chôn chúng mày xuống đất ọc thành cây bây giờ đây _vũ quát lớn, nhưng 2 người kia vẫn không tha

-Bọn tao mà bị biến thành cây thì còn lâu mày mới được ăn quả nhá, thằng ôn con haha ha

Không thể chịu được 2 thằng hâm này, Vũ phóng ra ngoài chơi. Còn mấy thằng kia vẫn cười cười nói nói trong lớp y như cái sở thú.

Nó cũng không chịu được cái không khí ngột ngạt trong lớp nên đi ra ngoài. Đang đi thì nó thấy tiếng gọi

-Ê ê ê...._Tuấn í ới, nhưng nó cố tình lơ đi

-Ê ê ê...này...

Nó tức giận quay lại, quát vào mặt cậu

-Ê cái con khỉ nàh cậu ý, tôi có tên tuổi đảng hoàng mà gọi cứ như gọi cún thế

-Thôi được rồi, nếu cậu thích vậy thì sau này tôi sẽ gọi là Trịnh Tuyết Vy, lớp 11a3, năm 2, trường THT, cao 1m67 nặng 47kg, nhóm máu A, size áo trắng là 36, quần là 39, giày là....

-Thôi thôi con lạy bố _nó chấp tay lại y như kiểu lạy phật

-Ha haha, tôi không có già đến mức đó đâu

-Bố....mới trốn trại hả? _nó nhìn cậu như người ngoài hành tinh

-A, ha ha, cũng biết sao? Đúng là tôi vừa trốn trại đó, ha ha, thấy bên ngoài vui nên trốn ra ngoài chơi tý

Nó cứ gọi là há hốc mồm, nói rồi, chị này không phải đối của ông này đâu, ông này thâm tuý lắm. Mức độ không phải người là rất cao, gen con người có thể là không có

-Đi đâu thế? _Cậu hỏi

-Ăn

-Cậu mà cũng biết ăn sao, tôi tưởng...._Tuấn tỏ vẻ ngạc nhiên, còn nó, tức, tức không chịu được nữa, quay ngoắt lại ,nhìn cậu muốn phi cho cái dép vào mồm

-TÔI LÀ CON GÌ MÀ LẠI KHÔNG BIẾT ĂN HẢ?

- ha ha, ít ra không phải con chó nhưng....chưa kịp nói hết câu thì cậu đã bị nó túm cổ ném ra đằng sau. KHÔNG dùng lời lẽ với tên này được thì dùng bạo lực

- Ha ha ha...._dù bị ném ra nhưng cậu vẫn cười. Hình như cậu đã nói nhiều hơn, đơn giản là chỉ nói với nó nhưng số câu nói của cậu nói chung tăng so với mấy tháng trước, số lần cười cũng nhiều lên và cậu thích điều đó, thích tất cả sự thay đổi của mình.

Trong khi 2 người nói chuyện cười đùa với nhau thì thật không may, Vũ lại đứng đằng sau chứng kiến hết “hôm qua, cậu...đã đi chơi với hần sao? Sao không phải là tôi?”

Xuống căng tin, nó gặp 2 đứa bạn thân

-Chúng mày giỏi nhỉ, giờ đi ăn mà không thèm gọi tao

-Đâu có, định rồi nhưng thấy mày đang ngủ nên thôi __cả 2 đang bận giải quyết đồng đồ ăn trên bàn nên nói khốn ghe

-Thế giờ tao đến rồi, chúng mày có định....NGỪNG ĂN ĐI KHÔNG?

-Hi hi, tiểu thư hạ hoả, chiều này đi shopping nhá nhá __Việt Anh

-Ừ ừ phải đó, đi đi, lâu rồi tao chưa thấy mày mua đồ __quỳnh cũng hòa vào, không thì chết

-HỪ, chúng mày được lắm

-Chiều nay tao sẽ dẫn bạn gái đi ha ha__VAnh hớn hở

-Lại thay bồ, mày đúng là bồ của thằng đào hoa __nó lắc đầu nói

Quỳnh có vẻ không vui, à không hài lòng

-Chiều này tao cũng dẫn bạn trai đi, hừ hừ

.....

-Này, này...này...ây... __thành gọi nó khi nó vừa từ trong căng tin ra

“oh, hôm nay có nhiều thằng hâm quá, này cái chết tiệt, đéch nghe”

-Này, vy, có nghe tôi nói không hả? __Thấy Vy lơ mình đi Thành gọi to

-Biết rồi, biết rồi, nói đi mệt quá

-Hôm qua cậu đi đâu hử?

“cậu là bồ tôi đâu, tôi có là con cậu đâu mà phải trả lời , hừ...”

-Đi sinh nhật

-Cậu có biết hôm qua là ngày gì không hả?

-Có

-Cái gì? Cậu biết hôm qua sinh nhật vũ mà lại đi sinh nhật thằng khác hả?

-Tôi có đến sinh nhật cậu ta mà

-Đến lúc nào? Muốn chết không?

-Có đến

-Không đến, tôi đâu có nhìn thấy cậu?

“Hừ hừ chết tiệt. Chúa ơi, xin người hãy ném cái tên đầu óc ngu si, tứ chi phát triển bình thường này xuống sông cho con nhờ cái. Chứ cứ nhì thấy cái bản mặt muốn mở cửa hàng dép này thêm nữa, chắc con chết mất (ý nó là bị ném nhiều dép vào mặt quá đến mức mở được cửa hàng ý mà)

Buổi chiều

-Con nhỏ chết tiệt, hừ hừ hừ...__Vũ, Thành, Phong và 1 đám học sinh khác đang trên đường vào quán game

-Sao cậu không đề nghị nhỏ hẹn hò lần nữa xem? __Phong

-Khốn kiếp, tôi có nên hẹn hò khi cô ấy ghét tôi không? Con nhỏ đầu óc có vấn đề đó, có cho tôi cũng không muốn nữa

-Phải rồi, so với cậu thì nhỏ đó đúng là 1 trời 1 vực mà __Phong thao thao bất tuyệt mà không biết chuyện gì sẽ xảy ra

(Thành: Đần

Hs1: Ngu

Hs2:Đầu heo)

Ngay khi câu nói của Phong kết thúc, Vũ quay lại đập cái cặp vào đầu Phong

-À, xin lỗi nhé, tôi lỡ tay __miệng nói lỡ tay mà mặt thì đờng đờng sát khí. Tuy cậu nói là nói vậy thôi chứ ai mà đi nói cậu với nó không hợp hay là chê nó hay là nói này nọ kia thì chuyện bị ăn đòn là đương nhiên, khỏi bàn cãi

-tôi nói đúng mà __Phong cố cãi

-Xin lỗi, tôi lại lỡ tay, cậu hiểu chứ?

Để rõ xem, tôi sẽ không phạm sai lầm lần nữa đâu. Tôi sẽ khiến cô ta phải đau khổ, thật đau khổ, lúc đó, cô ta mới biết trước kia mình sung sướng như thế nào __Vũ nghiêng răng, tỏ rat a đây, và lên kế hoạch

(Thành: sao cậu không thành thật mà theo đuổi cô ấy lần nữa đi

Hs1:đừng giả vờ nữa được không)

Bạn họ toàn là nghĩ thôi nhá, còn Phong thì nói to

-Sao cậu không thành thật mà theo đuổi cô ấy lần nữa đi. Đừng có giả vờ nữa

Bốp...bốp....

-Giờ tôi lại lỡ chân rồi, xin lỗi vì tiếp tục lỡ chân nhé __Vũ xông vào ướn cho Phong 1 trận. KHÔNG có nào là thế đấy, thân thể phải lãnh hậu quả

Khi nhìn thấy Phong bị đánh

Hs1: cậu ta không sao chứ? __nói khi đã đi được 1 đoạn

Thành: Không sao đâu, đầu cậu ta chỉ để trang trí thôi mà

Còn Quỳnh, Việt Anh cả nó thì đang ở biệt thự của nó

-Mau lên, tôi đợi bà mấy tiếng đồng hồ rồi đấy, thế có định đi không__ QUỳnh càu nhàu

-Nhanh lên bà ơi

-Tôi vừa đi học về, phải cho người ta tẩy trang cái đã chứ, ai lại mặt mũi thế này đi dạo phố

-KHông sao! __Việt Anh kéo nó đi khi chưa kịp tẩy trang

-Bạn gái đâu? __nó hỏi Việt Anh

-À tôi để quên ở nhà rồi

Rồi nó quay sang Quỳnh

-thế bạn trai đâu?

-Tôi ném vô thùng rác ở nhà rồi!

Thế là 3 người dất tay nhau trên phố, nó thì vẫn là nhỏ vy bình thường. Bị kéo hết quán này đến quán khác, nó chóng hết cả mặt

-Thôi,về được chưa? Mệt lắm rồi __nó kéo áo Quỳnh lại nhưng cô ấy không nghe. Nhỏ này là tín đồ của mua sắm mà, có thể khiêng hết cả trung tâm mua sắm này về mất.

3 người đang đi thì bắt gặp nhóm của Vũ

-Ồ, ơ, Vũ kìa, aaaaaaaa Kai kìa, Kai ơ....._đang chú tâm vào hàng giày dép nhưng vừa nhìn thấy tụi kia cái là Quỳnh lộ rõ bản chất cáo (đã tu luyện ngàn năm). Thế là Quỳnh kéo nó chạy theo nhóm kia

Kít.....Quỳnh phanh gấp

-mày làm cái khỉ gì vậy? _nó cáu

-Ha ha, chúng ta phải đi đằng sau để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của các zai

-Mày hâm rồi, đấy, đi mà ngắm mình, tao đi về _nó rồi nó quay lưng định bỏ đi

-Hu hu hu hu sao mày lại nở lòng làm như thế với tao huh u hu_Quỳnh dở cái điệu nước mắt cá sấu ra

-Thôi được rồi, bực mình, sao lại thích cái kiểu ngắm sau lưng này chứ, mày điên đến

Việt Anh bị 2 nàng bỏ bom, tay chống nách, ực chế không chịu được

Nó cả Quỳnh đi được 1 lúc thì đến quảng công trường đang thi công, nó nhìn lên

-Cẩn thận! _nó chạy ra và xô 2 người đang cãi nhau ở dưới (Vũ và PHong) ra, rồi nhanh chóng chạy lên. KHi nó vừa chạy lên thì 1 thanh gỗ rơi tự do từ trên tầng 11 đang thi công xuống, đúng cái chỗ 2 cậu đang đứng vừa nãy. Thanh gỗ rơi khi nó vừa bước chân ra, quả thật là may.

-Có chuyện gì vậy? _phong quay lại, Vũ cũng vậy. NÓ thì đang chống tay vào đầu gối thở hổn hển, rồi quay lên la 2 cậu

-Đi đứng như thế hả? Không thấy nguy hiểm sao hả? Cái đồ tâm hồn đi du lịch! _nó nói 1 tràng, còn 2 người thì cứ đơ ra, mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng

Vũ: cậu ta không màng tính mạng bảo vệ mình (ai mà nó chả cứu, không riêng cậu đâu)

Phong: giống super girl quá, nhưng sao thế được super girl của mình xinh đẹp lắm mà

-nhìn cái con khỉ gì? Đui hết 1 lượt rồi hả? lần sao đi đứng cho cẩn thận vào_nó quay đi, để lại 4 con mắt vẫn đang hướng đến nó

Lúc này, nhóm Thành đang đi ở trên mới biết là có chuyện, quay lại nhìn, mọi người cũng bắt đầu tụ tập, may là không có ai bị thương.

-Chúng mày làm sao thế, đánh nhau mà lôi cả công trường đang thi công vào hả? _Thành

.....

Phong gặp nó ở trường, giờ đang là giờ học mà nó đi đâu không biết. Đang định đi thẳng nhưng cậu lại dừng lại, dù sao cũng phải cảm ơn. Thấy nó đi vào phòng thay đồ,cậu cũng định đứng đợi, tại cũng chả có việc gì

.....

Có người đi ra, nhưng không phải là nhỏ Vy nữa mà là super girl mà cậu hằng đêm mong nhớ. Cậu hơi khựng lại, nhìn quần áo thì thấy giống y nó vừa nãy.....cậu như hiểu ra điều gì.....

-Cậu được quá nhiều rồi phải không? Nhưng cái này thì tôi không nhường cho cậu nữa đâu, Vũ à.....

Nó xong cậu lôi điện thoại ra gọi cho Trang.

33. Chương 33

Lại về quá khứ

-Bố dẫn con đi chơi đi

_1 thằng bé kháu khỉnh đang làm nũng bố

-Không được! Mau vào học bài đi _người đàn ông nghiêm nghị. Nhưng đó chỉ là với 1 đứa, còn một đứa thì khác

-Chúng con muốn đi công viên chơi!

-Ừ, hôm nào rảnh ta sẽ dẫn con đi được chưa? __bố Vũ trùu mền vuốt tóc con trai

“cậu đã có được tình thương của cả cha lẫn mẹ” __cậu bé kia nghĩ

.....

-Mẹ, cái thẻ của con đâu, con muốn mua quà cho bạn gái__Vũ

-Ừ, để mẹ gọi người lấy

-Mẹ ơi cho con tiền __cậu bé đó năn nỉ

-Trẻ con ,ai cho tiền. Mới bé tẹo thế này mà đã vòi tiền thì không biết lớn lên có cướp cả cái gia tài này không? __bà quát, bà xỉ vả thằng bé, chưa bao giờ bà coi cậu ta như 1 thành viên trong gia đình, chỉ như kẻ ăn bám thôi

“ cậu muốn gì được nấy, cậu là cậu ấm, cậu có tất cả, ăn sung mặc sướng “ __khóc, thằng bé đó khóc cho thân phận của mình

.....

-Đưa tiền đây, nhà mày giàu có lắm mà__ bạn đàn anh trong trường đang trấn lột tiền của thằng bé ấy

-Hức hức, em không có tiền thật mà hức hức

-mày muốn bị đánh phải không? Mau đưa tiền đây

-DỪNG TAY __vũ chạy ra, bọn kia cũng sợ Vũ cho nên đành thôi

-Hôm nay mày gặp may đấy

-Không sao chứ, đồ nhát gan, tôi sẽ dạy cậu võ

“cậu là người bạn đầu tiên của tôi trong cái nhà này, cậu là lý do duy nhất tôi muốn ở lại”

.....

-Chúng ta phải đi thôi con! __một người phụ nữ rất trẻ và xinh đẹp đặt tay lên vai cậu bé

-Đi đâu hả mẹ? SAO chúng ta lại không được ở đây nữa?

-Hức hức, con đừng hơi nữa, bọn họ không muốn nhìn thấy 2 mẹ con chúng ta đâu

-nhưng Con muốn chơi với Vũ cơ

-Không được con và nó là 2 thể giới khác nhau, nên nhớ là như vậy

“mẹ tôi nói chúng tôi không cùng thể giới, mẹ nói họ không cần chúng tôi, nhưng tôi biết Vũ sẽ nhớ tôi, vì vậy tôi đã phấn đấu, phấn đấu để được như họ”

-Ha ha ha ha, không phải cậu ta thích tôi đến mức đấy chứ, ha ha. Dám liều cả mạng vì tôi ha ha __Vũ đang trong giai đoạn sung sướng sau khi được nó cứu

-Nhờ cậu ta cứu tôi thì sao? __phong

-ôi chết, tớ lỡ tay...lỡ chân rồi

-Chắc chắc, óc hẹp __Thành

Khi về nhà

-Làm cho tôi 1 bát chè đậu mau lên __Vũ ra lệnh

-Muốn ăn hả?

-Tất nhiên!

-Thích ăn có nhiều đậu không?

-Có

-Ăn nóng hay ăn lạnh

-Lạnh mới ngon

-VẬY....THÌ ĐI MÀ LÀM

-HỪ, ***** thật __Vũ hằm hè, nhưng khi đi lên cậu thang thì lại cười như thằng hâm

“ô không sao, tỏ ra thế thôi chứ trong lòng thích mình chết đi được, ha ha...

1 lúc sau, chả biết nó nghĩ như thế nào mà lại mang bát chè lên cho cậu

-này ăn cho chết đi__ nó đặt mạnh bát chè xuống bàn.

-Ăn cho chết đi!

-Không ăn nữa!

-Hừ, cậu bảo làm xong bây giờ không ăn nữa hử?

-Ừ

-Thế có ăn đi không?

-KHÔNG

-Không ăn thì tôi ăn __nó giành bát chè về phía mình nhưng vừa chạm đến bát thì Vũ giựt lại

-Tôi ăn, vì cậu cầu xin khẩn khoản quá nên tôi đành ăn tạm vậy

-giờ đã muộn rồi, có muốn cậu cũng không được ăn đâu

-Tôi ăn mà

-Đừng có mộng như con nhộng nữa đi, đưa đây__ 2 người dành nhau bát chè

-Thôi được rồi, việt, nếu ai thắng thì được ăn và người thua thì bị phạt ok

Búa...kéo...lá...đỉnh...

-Tôi thắng __vũ khẽ kêu lên –Tôi được ăn, mau đưa trán ra đây __nó nhắm mắt lại và cúi đầu xuống thấp cho Vũ búng vào trán

Thình thịch...thình thịch...khi nó tiến sát, tim cậu đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

-Nhanh lên __nó giục cậu khi đang mải ngắm nó

-À, ừ, ừ...

-Chơi lại đi __nó nói

-Thôi tôi thắng rồi__đỏ mặt quay đi (dễ thương thế chứ lị)

-Chơi lại, tôi không đòi cốc chè cậu đâu mà sợ

Búa...kéo..lá...đỉnh

-Chơi lại__ nó

-KHÔNG thích, tôi thắng, cậu toàn thua thôi, ga lăm

-Cái gì? Cậu đang kích thích sự tức giận và hưng phấn của tôi đấy nhá __nó xắn tay áo như chuẩn bị đi đánh nhau

Búa...dao...kéo...lá...

-Ha ha ha ha, tôi thắng rồi thấy chưa ha ha __nó vùng vẫy trong sung sướng –Lại đây, lại đây __ngoắc ngoắc ngón tay y như gọi... rồi nó tiến lại gần cậu

Thình thịch...thình thịch...tim cậu lại biểu tình dữ dội

Nó giữ 2 bên má của vũ....

Lại gần ...lại gần...

Kiss....kiss...kiss _đó là suy nghĩ của Vũ nhưng thức té thì

-hà _nó vén tóc cậu lên rồi thổi vào trán cậu chuẩn bị búng. Nhưng nó không núng theo cách bình thường mà lấy ngón tay giữa, cụp mấy ngón còn lại vào và bóp...1 cái tẹt thật mạnh được giánh vào đầu Vũ

-Á.._cậu kêu lên (đang mơ tưởng trên mây mà ngay lập tức rơi xuống 19 tầng) – Cậu làm cái quái gì mà đau thế? Chơi ăn gian, chơi lại mau

- ha ha....

Búa...lá...kéo...đình...

Sau khi chơi xong, chán của người nào người ấy đồ lừ, 2 người nhìn nhau, hằm hè

-Hứ..._cả 2 cùng quay đi, Vũ thì nhảy vào giường ngủ còn nó thì đi ra ngoài, không quên đóng cửa đánh rầm cái

Tối, khi Vũ đi xuống nhà thì nghe thấy nó nói chuyện điện thoại

-Ai đấy? _nó hỏi

-.....

-****, nói nhanh lên, cúp máy đây

-Ngày mai có rảnh không? Tuấn

-Ngày mai thì ngày mai biết

Cậu lại đi lên tầng, gặm nhấm nỗi đau 1 mình. Những lúc như thế này thì rất muốn giết người

Lúc này trong phòng tập của Phong

-Cậu có quá nhiều thứ trong khi tôi không có gì cả. Cậu không phải nỗ lực khi tôi phải cố gắng gấp 2 lần. Đôi khi tôi nghĩ nếu không có cậu thì tất cả sẽ khác, tôi sẽ được mọi thứ chẳng?.....nhưng tôi đã từ bỏ.....là vì cậu.....xin lỗi nhưng lần này tôi không muốn mất thêm nữa. Xin lỗi Vũ tôi cũng không muốn như thế đâu _Phong tự nói với mình, tự suy nghĩ về thân phận của mình

Cậu đã biết thân phận của nó, cậu ta biết nó là thiên thần cầu thế giới đêm, cậu ta biết nó cải trang đến trường học (may mà chưa biết thân phận thật trong xã hội)

Cậu đã vui vì gặp nó nhưng cũng vô cùng khó xử

-ha, cậu đã nghĩ thông rồi đúng không? Tôi biết mà _Trang đi vào, 1 con người nham hiểm như cô lại dính mũi vào chuyện này

-muốn gì nói luôn đi _Phong gắt, vì tâm trạng không được tốt cũng như chẳng bao giờ muốn nói với con người như Trang

-Sao cậu nóng thế, tôi mới thực sự là người phải nóng đây. Tôi đã cho cậu 1 cơ hội nhưng cậu lại làm tôi thất vọng, thật ngu ngốc, lần này thì tôi sẽ cùng cậu giấy quyết

-Thế rồi cuộc phải làm gì?

-Dễ thôi, con gái, ai mà chẳng xao lòng về chuyện đó, thế này đi.....

2 người ngồi nói chuyện với nhau mãi cho đến khuya, kế hoạch được vạch ra tỉ mỉ và chu đáo

Nhà Vũ, giờ là 2h sáng, nó mới định đi ngủ. Nhưng điện thoại lại reo

-Có chuyện gì vậy hai? _giọng ngái ngủ

-.....

-Alo, hai à, có chuyện gì vậy? _nó hỏi, hơi lo lắng

-À, anh nghe đây..._anh Bảo có vẻ khẩn trương

-có chuyện gì vậy? _nó lo lắng hỏi gấp

-Có chuyện rồi...lô hàng mới....

-Sao? _nó giật mình, đã tính kĩ lắm rồi mà

-Em bay sang đây luôn đi, anh đang định đến gặp ngài ấy để đàm phán

-Lô hàng bị phát hiện sao? Thế bây giờ?

-Ừ, tóm cả lũ rồi, không có hàng bên đó rất giận. mà thôi, anh gọi điện cho em để thông báo thôi, không cần sang đây đâu, anh sẽ tự giải quyết. Ngủ ngoan nhá cưng! _anh cố lấy giọng trấn an nó

-Em sẽ sang đó ngay, hai đừng lo

Anh Bảo, 1 người theo chủ nghĩa hoà bình. Ước muốn của anh không phải là 1 ông chủ lớn hay là 1 trên trùm mafia khét tiếng, mà đơn giản, anh chỉ muốn làm 1 bác sĩ, 1 người sẽ hết lòng cứu chữa cho bệnh nhân. Nhưng hoàn cảnh bắt buộc anh phải trở thành 1 con người như vậy.....

Cúp điện thoại, nó phi thẳng ra khỏi nhà, về ngôi biệt thự gần ngoại ô của mình(nhiều nhà để dễ di chuyển khi khẩn cấp). Thay đồ xong, nó phóng chiếc xe BMW đến ngân hàng rút tiền. Rồi với bọc tiền, nó phóng thẳng đến sân bay, đặt chuyến bay nhanh nhất vào Tp Hồ Chí Minh

Sáng Vũ dậy

-Nhỏ khùng đâu rồi, sao hôm nay dám lơ là chức trách (việc gọi cậu dậy)

-Dạ, tôi không biết, hình như đi từ sớm rồi ạ

-HỪ, dám không đợi ta đi hả, láo thật _vũ nghiêng răng cố ăn nốt miếng bít tết, sao hôm nay nó dai thế 7h30' cậu lên xe, đến trường như mọi khi

Học tiết 1.....học tiết 2.....tự dưng thấy lo lo

-KHốn khiếp! _cậu đứng bật dậy trong giờ học

-Sao....sao...có...chuyện gì...hả? TÔI....tôi dạy sai...chỗ nào à? _Thầy giáo lấp bắp, sợ sệt

Vũ đứng dậy, đi ra khỏi lớp và đến lớp nó

-Nhỏ khùng đâu rồi!

-Láo nhảm, trong giờ học của tôi mà dám....._đang to tiếng, cô chợt quay ngoắt 180 độ -A ha ha, Vũ tìm ai hả? ha ha,...

-Nhỏ Vy đâu

-À, Vy hôm nay không đi học mà, có...có chuyện gì vậy?

-Khốn kiếp _cậu đập vào cửa trước khi đi ra ngoài. Cậu nhớ lại cuộc điện thoại hôm qua mà lòng tức

-Con nhỏ chẳng hoa chết tiệt, lại dám ngoại tình nữa. Ta mà tìm được cậu thì ta cho cậu chết không kịp hớp, hừ hừ..._Vũ quay đi, để lại trong lớp bao ánh mắt thắc mắc lẫn ghen tị, và cả cái nụ cười nhếch mép quen thuộc của Trang nữa

8h , máy bay đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Gọi điện cho anh trai rồi đi luôn đến khách sạn.

Vũ đi qua các dãy hành lang, đang là giờ ra chơi, ánh mắt cậu buồn.

-Ha ha, đúng vậy, cô ta có gì mà thủ lĩnh như vậy chứ, óc heo mà haha

-Thủ lĩnh óc heo, ha ha...

Có 1 đám học sinh đang nói chuyện rôm rả, nhưng thấy Vũ thì câm tịt, chúng sợ hãi nhìn cậu. Mọi khi nếu chỉ cần nghe thấy từ thủ lĩnh thế này thế kia là bị ăn đánh

-Tớ..tớ....tớ...không có ...nói gì ...đâu ạ.....

Đi qua.....Vũ đi qua mà không nói gì, mặt đờng đờng sát khí

Hả?.....cả bọn trở mắt lên nhìn

Hs1 Sao trông càng đáng sợ hơn vậy?

Hs2 Thà cậu ta đánh tôi mấy cái còn hơn thế này

Vào lớp, Vũ vẫn không nói câu nào, cả lớp sợ sệt cũng không ai dám hé răng

Hs1 Hè đến rồi mà lớp mình không cần điều hoà, đúng là tiết kiệm thật (ý nói không khí trong lớp u ám tới mức không cần điều hoà mùa hè)

Hs2 Lớp mình giờ cứ y như Nam Cực ấy

-Tốt hơn cậu ta nên nổi điên nếu không góp gió thành bão thì hậu quả còn tồi tệ hơn __Thành tay nắm cầm ra về đêm chiều suy nghĩ

Hs1 Ai đó hãy mang nhỏ vỵ đến đây giùm cái

Hs2 Đúng vậy, nguyên nhân là do nó.

-Mày lại có chuyện gì đấy hả thằng hâm này? __Thành không chịu được cái vẻ mặt của Vũ phải lên tiếng

-Con nhỏ chết tiệt!

Ở Tp Hồ Chí Minh

Khi nó đến thì anh Bảo đã đến gặp đối tác

-chúng tôi không thể chấp nhận được phong cách làm việc của các anh __người đàn ông ngoại quốc đang lớn tiếng với anh

-Chúng tôi thành thật xin lỗi, là do chuyện ngoài ý muốn

-Anh có biết chúng tôi đầu tư bao nhiêu tiền vào chuyến hàng lần này không hả?

-chúng tôi cũng đã bị lỗ rất nhiều, mong ngài thông cảm cho

-Tôi không quan tâm tới các người , miễn là phải đền bù thiệt hại cho tôi __người đàn ông kia vẻ mặt cau gắt, anh Bảo không biết phải làm gì với ông ta...

Đúng lúc này cánh cửa phòng bật mở, nó đi vào

-Chúng tôi không đền thì làm sao? __cái vẻ mặt ngông cuồng, chẳng coi ai ra gì của nó được bộc lộ

-Vỵ à, sao lại to tiếng __anh Bảo kéo tay áo nó ngồi xuống và giục xin lỗi vị kia

-Các người làm vậy là sao? Phong cách làm việc thật không xứng tầm quốc tế __người đó tức giận

-người phải xem lại là ông đó, lão khốn. Tôi định đàm phán trong hoà bình ai ngờ ông lại như thế. Trong bản hợp đồng có ghi rõ là 2 bên cùng chịu trách nhiệm vận chuyển, nhưng ông đã đẩy hết việc cho chúng tôi

-Tôi không quan tâm, miễn là các người không giao kịp hàng cho tôi thì phải đền bù

-Buồn cười, ao chúng tôi phải đền khi ông đã vi phạm hợp đồng

-Vì đây là đất nước các người nên phải chịu trách nhiệm

-Xin lỗi đi, chúng tôi bị bắt trên máy bay, vào hồi 1h30, mà máy bay lại khởi hành từ 10h. Tóm lại chuyện này không phải xảy ra ở nước tôi. Tôi còn chưa hỏi ông chuyện kia là tốt lắm rồi __nó nhìn thẳng vào mắt đối tác

-Nhưng.... __ông kia nghe vẻ không hài lòng nhưng biết làm sao khi lời nó nói toàn đúng

-chuyện này....không phải do lỗi của các ngài....mà cũng không phải là do lỗi của chúng tôi...(nó nói chậm chậm nhưng rất rành mạch và rõ ràng, cái giọng nói khiến đối tác cũng phải giật mình)- mà là do (nhìn ra phía cửa tên đàn em, tên đó bỗng đứng run bắn người)

Đoàng tiếng súng vang lên, tên cảnh vệ vừa rồi ngã xuống, quần quai rồi chết

-E làm cái gì vậy? _anh Bảo giật mình. Nó không nói gì, đi ra chỗ cái xác chết kia, lấy lên 1 cái camera nhỏ được gắn sau tay áo

-Oh...._mấy người ngoại quốc khê ồ lên

-là do bọn chó săn, thích thật, nhưng mà không có lần sau đâu _gương mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn mông lung, nó khiến cho người khác cảm giác nể phục cũng như nể sợ

-Chúng tôi rất vui được hợp tác với các vị _nó chìa tay ra

-Ồ, chúng tôi cũng vậy, rất xin lỗi vì chuyện ban nãy

-không sao đâu, sao có thể vì mấy con chó mà mối quan hệ của chúng ta suy giảm được ha ha

Khi mấy người đó đã đi anh Bảo đến cạnh nó

-Sao em biết chuyện này

-Anh đừng có làm như thế nữa, dù gì, đây cũng là việc nhà chúng ta. Anh có nghĩ đến hậu quả sẽ như thế nào không?

-nhưng mà bố....

-Anh à, bố, cho dù có thế nào thì bố mãi mãi vẫn là bố của chúng ta. Bố đã hi vọng vào chúng ta bao nhiêu

-Nhưng đó là bất hợp pháp đó, em có biết không? EM nên vận dụng trí thông minh của mình vào chuyện khác

-ANH à, em đã nói rồi, mỗi người có 1 số phận riêng. Phục vụ bố, làm cái công việc này là số phận của chúng ta. Em....chưa bao giờ hận bố....và....em tin.....anh cũng như vậy. Suy nghĩ lại và gọi điện cho em nhé, con giờ , em phải về Hà Nội ngay đây

Chuyện xe hàng bị cướp, chuyện có gián điệp là do 1 tay anh Bảo làm. Anh nghĩ làm vậy có thể ngăn cản bố nó cũng như nó sao? Anh đã sai vì họ đều là những con người quá thông minh.

Nó ngay lập tức bay về Hà Nội, 3 tiếng sau tức 12h trưa nó về đến sân bay Nội Bài

Điện thoại nó lại reo, là số lạ

“sao dạo này lắm số lạ thế nhỉ, bực mình”

-Alo ! _nó lớn tiếng

-Vỵ, cứu mình với hu hu, Vỵ ơi, mình Trang đây, cứu mình _giọng Trang sợ hãi, cô ta khóc nức nở trong điện thoại.....(rồi có 1 giọng con trai ồm ồm vang lên) alo ai ở đầu dây bên kia, tao đang bắt giữ tiểu thư nhà các người , nếu muốn cô ta bảo toàn được tính mạng thì mau mang tiền đến đây. Đây là đường X phố X XXX

Nó cúp máy, thở dài

-Hết chuyện này đến chuyện kia, mệt hết cả người

Nó vậy nhưng nó cũng đón taxi chuẩn bị đến

Trong lớp Vũ, khi không khí vẫn đang căng

-Bắt cóc, vỵ bị bắt cóc sao? Nói chuyện đó của các người làm gì, trò đó không có tác dụng với tôi đâu.....Tốt thôi! Cứ mặc kệ cô ta đi _có tên đàn em gọi điện đến cho Vũ, nói nhìn thấy nó bị bắt cóc

-Bị bắt cóc hả? Nói rõ xem nào? _THành hỏi

-là mấy thằng đàn em khoá dưới nhìn tao thấy nhỏ đó bị bắt cóc....nhưng tao không quan tâm....hừ hừ...._Vũ tỏ rat a đây

-Nếu vậy thì đừng có nghĩ đến cô ta nữa _Thành giả bộ không quan tâm

-KHôn kiếp! Dám đi ngoại tình với thằng khác rồi bị bắt cóc....

Cậu bỗng đứng phắt dậy, khuôn mặt đầy giận giữ

-Tập hợp hết lũ đàn em lại. Dám đi ngoại tình, mau đến giẫm nát cậu ta đi

“-Chúng tôi còn lạ gì tính cậu nữa, thằng giả tạo _THành cả bọn trong lớp nghĩ. Cậu nói thế này thôi chứ trong lòng đang lo, cứ thích giả bộ, bọn bạn trong lớp thì quá quen với tính cách này rồi”

34. Chương 34

Nó lên taxi, đi thẳng đến....nhà hàng Bảo Hưng. Ăn uống, thư giãn ở đó. Bọn bắt cóc này sẽ không giết người khi chưa lấy được tiền đâu mà, với lại nó sao phải lấy tiền cho Trang. Từ hôm qua đến giờ nó đã ăn gì đâu, làm gì thì làm cũng phải nhét đầy cái miệng đã.

Nó ngồi ăn trong khoảng nửa tiếng thì bố nó gọi

-Bố?

-Lô hàng có chuyện, rất cuộc là chuyện gì? _1 giọng nói không to, không nhỏ, nhưng mỗi câu nói cho người ta cảm giác gánh nặng

-Dạ, có chuyện rồi. Con xin lỗi

-Về nhà đi, ta có điều muốn nói

-Dạ!

Xử lí xong bữa trưa, nó phóng về nhà. Lại có chuyện gì không biết.

Khi đi ngoài thêm, nó đã nghe thấy tiếng của ba

-Tại sao con lại làm như vậy hả? _bố nó cáu giận

-....._anh Bảo chỉ im lặng, giờ anh còn nói được gì nữa

-Nói đi? Sao lại dám phản bội ta hả? Nói mau! _bố nó thực sự rất giận. Ông chưa và không bao giờ định nói với con mình những lời như thế này. Đối với ông gia đình là quan trọng nhất, nhưng anh Bảo đã phạm sai lầm, anh đã khơi lại cái kỉ niệm trong ông. Hồi đó, ông có rất tin tưởng 1 người , nhưng người đó đã bấn đúng chính người bạn thân của mình để hưởng toàn bộ lợi nhuận. Từ đó, ông căm ghét tất cả những kẻ phản bội. Họ chỉ có 1 con đường là phải chết. Nhưng đây là con ông, sao ông có thể làm như thế được

-Ta bảo con nói đi mà! Câm rồi hả? _ông gằn giọng, nó ở ngoài hành lang, nhanh chóng chạy vào

Bốp.....

1 bên má đỏ, nó từ từ đứng lên

-Con/Em làm cái gì thế hả? _cả 2 cùng lên tiếng và anh Bảo chạy ra chỗ nó

-Bố thôi đi, anh không muốn như vậy đâu (nó nói với bố, và những câu nói của nó thường rất cá tác dụng, ông đã nguôi bớt và ngồi xuống ghế), còn anh (quay xang anh Bảo) xin lỗi bố đi, em xin anh đấy.

-Con xin lỗi, lần sau con sẽ không ngu ngốc như vậy nữa đâu

Điện thoại của nó lại reo, nó chạy ra ngoài nghe

-Có chuyện gì vậy?

-Cậu đang ở đâu vậy? __số của PHong

-Ở nhà, sao có chuyện gì hả?

-không có gì đâu

-Gọi chỉ để kiểm tra xem tôi có nhà không hả?

-Ừ, hi, hôm nay thấy cậu không đi học nên mình lo quá

-THừa hơi!

Cúp máy, không hiểu tại sao cậu lại cảm thấy an tâm. Dù biết nếu nó không sao thì làm sao cậu làm nó vui. Cậu an tâm hơn khi nhìn thấy nó ở nhà hơn là khi bị lôi vào trò chơi với Trang như thế này

Cả 1 giờ sau khi bọn chúng gọi rồi mà nó vẫn chưa đến

-Tiểu thư, hay là nó không đến, đã 1 tiếng rồi

1 cô gái, mặc 1 bộ váy ren 2 tầng, tóc búi cao, đầu ngẩng lên cao

-Gọi điện cho nhỏ đi! __Trang ra lệnh

Còn nó, từ khi nghe cuộc điện thoại đó, không khỏi có nhiều nghi vấn. mấy tên đó muốn tiền mà lại không nói bao nhiêu, bắt có mà lại gọi cho nó, không gọi cho gia đình nó

-Alo, lại là bọn bắt cóc

-Mày mau mang 1 tỉ đến đường 32 đoạn Hoài Đức. Nhanh lên không ta sẽ cho các người thấy xã cô ta đấy

-Không có tiền__ nó ung dung

-Cái gì? Mày muốn chết hả?

-Đã nói là không có tiền rồi mà

Trang giật lấy điện thoại trong tay bọn kia

-vy ơi, cứu tớ với, hức hức, cứu tớ

-Mau lên đây, không ta sẽ giết tiểu thư cầu các người đấy __tên đó nói xong cúp máy luôn

Nó bực mình, dám cúp máy trc cả nó

-bọn khốn kiếp. bắt cóc gì mà ngu thế. Phải đi học qua mấy lớp đào tạo rồi hẵng hành nghề chứ.Lũ óc heo

Nhưng dù có nghi ngờ hay mệt mỏi như thế nào thì nó vẫn đến. Đụng vào nó hay bạn nó là không yên. Nhưng thật sai lầm khi nó đã tin Trang, tin cái quá khứ mờ nhạt đó.

Nó lại phải đi về thay quần áo rồi bắt xe bus đi đến Hoài Đức, thì gặp 1 bọn, ăn mặc kiểu xã hội đen

-Lên xe đi! __1 tên kéo nó vào xe

-Không thích

-Mau lên đi! __hắn cố kéo nó

Đúng lúc đấy thì bọn đàn em của Vũ nhìn thấy và ngay lập tức báo cho cậu

15' sau, không thấy vũ có phản ứng gì, THành hỏi

-Mày định bỏ nhỏ thế hả?

-Kệ, không quan tâm, dám ngoại tình hả?

-Ừ, mày không cứu thì thằng khác cứu thôi, rồi nhỏ cảm kích nó, nhĩ bọn mày(quay qua bọn ở lớp)

-KHốn kiếp! Mau đi giẫm nát con nhỏ ấy đi.

Chém...

Giết ...

Đổ máu ...

Xác chết...

là hoàn cảnh hiện giờ của Tuấn. Cái quá khứ ngày xưa lại giày vò cậu và cậu phải giải quyết điều đó

-Các người là ai, sao lại bắt tôi

-Câm mồm và đi theo ta

-ha, nhưng mà ta không thích đi thì sao? __nó nở nụ cười đúng chất ác quỷ, rồi luồn tay ra đằng sau gáy 2 tên đó, dùng lực đẩy cho chúng đập đầu vào nhau, rồi đập vào thành ghế, chảy máu. Còn tên ngồi trên thì bị nó cộc cho phát vào đầu, đơ ra, chóng mặt. còn tên đang lái xe thì bị nó dí cho con dao vào đầu không dám cựa quậy.

Giải quyết xong lũ khốn này, nó xuống xe và đi tiếp. Đến 1 khu công nghiệp bị bỏ hoang, hay một nhà máy sản xuất cái gì đó. Nơi đó khá rộng, các đồng vật liệu đổ nát, tùm lum khắp nơi.

Vừa nãy nó bị người của Trang bắt nhưng nó cứ nghĩ là do bọn đối đầu cha mình nên không suy nghĩ thêm. Bọn chúng đã đưa nó đến gần khu công nghiệp đó, nó chỉ việc đi vào.

Điện thoại lại reo, vẫn là bọn bắt cóc

-hãy đi bên tay trái, khi nhìn thấy biển ghi “khu vực bảo quản thuốc” thì vào

-Hừ, dám sai cả ta, tẹo nữa ta cho các người khỏi ra viện luôn

Nó đi theo hướng chỉ đường của bọn chúng mà không hề nghĩ ngợi gì cả. Có bao nhiêu nghi vấn nhưng nó không nghĩ, 1 khi đã tin ai thì nó không bao giờ nghi ngờ. Trên đường vào thì nó cầm theo 1 thanh gỗ to bản, đáng đi nông, tay cầm thanh gỗ thì hơi đang ra, trông nó cứ như nữ hiệp

-Ha ha ha, đến rồi, tiền đâu? __1 tên ra hỏi nó

-Không có!

-cái gì, con khốn này __ông ta định rat ay đánh nó nhưng Trang bảo

-Dừng lại, các người không được đánh bạn ta, ta sẽ cho các người tiền.

Lúc này Vũ ,Thành và cả bọn đàn em đang đi tìm nó, mỗi người phóng 1 con xe phân khối lớn

CSGT1 :chính là bọn chúng, mấy cái đứa hay đua xe trái phép ấy

CSGT2: kệ chúng đi, tốc độ của chúng ta không bằng chúng đâu, đi chỉ có chuốc họa vào thân thôi

Đi quanh 1 vòng mà vũ vẫn không tìm thấy nó ở đâu, cậu dừng xe

-Mẹ kiếp, đi đâu rồi. Thằng kia, mày có chắc là nhìn thấy cậu ta không?

-Chắc mà, cả thằng này cũng nhìn thấy mà __tên đó khẳng định

-Thế rồi cuộc đi đâu rồi, lũ khốn, tao mà tìm thấy tụi mày thì chỉ có chết thôi, hừ __cậu đạp mạnh ga rồi phóng đi tìm tiếp

-Ha ha ha ha...__tiếng cười man rợ của tên bắt cóc –dù có tiền ta vẫn muốn đánh người đấy, thì sao ha ha

Cả lũ tiến lại chỗ nó, nhìn nó hí hửng. Còn nó thì chả có cái biểu cảm gì, chỉ nói vu vơ

-Bọn ngu học, đứa nào bày ra cái trò này thật là ngu học, kiếm được có vài đồng bạc mà

-cái gì, con khốn này, đúng là mồm miệng thật, nhưng hôm nay mày không được yên đâu!

Chúng định xông vào đánh nhưng nó chột hét

-Dừng lại!

Lũ kia giật mình, phanh kít lại, rồi ngó ra không hiểu chuyện. Chúng nhìn nó, nhìn nhau, rồi nhìn qua Trang, cô ta cũng không nói gì, khuôn mặt chỉ ánh lên chút khó hiểu và giấu cợt.

Nó ung dung lôi thanh socola trong túi ra và bóc ăn ngon lành. Tụi kia và Trang há hốc mồm

“không sao, cho cô ăn bữa sung sướng cuối cùng, hà hai” Trang thầm cười trog lòng và tưởng tượng đến cái cảnh nó bị đánh sẽ vui như thế nào. Mỉm cười, trong lòng thấy khoan khoái, nhưng ngẩng đầu lên thì cô ta giật mình, nó trềm trệ lời ghé ra ngồi cạnh Trang và nhìn cô ta, rồi phụt ra cậu

-Ăn không? _dơ thanh socola trc mặt nhỏ

Cả lũ lại shock trước cái cảnh coi trời bằng bát mắm tôm của nó.

Bọn kia nhì Trang, vì cô ta không có phản ứng gì nên cũng không dám manh động.

1 lúc sau không chịu được cái cảnh này nữa, Trang ra hiệu cho bọn chúng lên

Nhà Tuấn,

-Cô ta đang làm gì nhĩ?...ôi trời ơi, sao mình cứ nghĩ suốt như thế này, điên mất thôi

Cậu cứ đập đầu vào gối và tự nói 1 mình, ông này tự kỉ mức độ nặng rồi

Khi thấy bọn chúng lên thì thanh gỗ trong tay nó cũng có dịp vung ra. Nó ra đòn rất nhanh và mạnh, Trang giật mình. CHỉ 1 lúc đám đàn em của cô ta nằm bẹp dưới đất

-Á.....máu.....máu kìa...._Trang kêu lên khi có chút máu của tên vừa nãy dính vào chiếc váy trắng của cô

“con khốn, cùng giới lắm nhưng còn lâu mới thắng được tôi”

-Vy ơi, cởi trói cho tớ đi, ui, đau quá, sợ quá, hức hức, _Trang cố che tầm nhìn vào khóc thét vào tai nó làm nó không thể nghe thấy có tiếng bước chân đằng sau

Bốp.....nó ngã xuống, nó bị đập sau lưng. Đau, nó ngất đi (không ngất để mà thành siêu nhân à)

-Hừ, khốn thật, mày nghĩ mày là ai hử, con khốn kiếp, mày có thể đấu với tao sao ha ha ha _Trang nắm tóc của nó, giật lên rồi xô nó xuống, cho khỏi bẩn tay. Hừ, cô ta nghĩ mình sạch sẽ hơn nó lắm hay sao?

Đang trong lúc tâm trạng vui thì bọn đàn em của nhỏ chạy vào

-chết rồi, có chuyện rồi, tên Vũ kia đang chuẩn bị vào đây _1 tên hốt hải chạy vào

-Sao...sao cậu ta biết được mà đến, hừ,...ra đây, phải làm như thế này này...

Vũ này giờ đi tìm thì cũng phát hiện ra cái khu này,cậu quyết định vào tìm

-Aaaaaa....._1 tiếng hét lớn, 1 tiếng hét đủ để cậu nghe thấy và tìm vào trong đó

Bọn đàn em của cậu cũng chạy vào theo. Cánh cửa đang đóng, cậu dùng chân đạp toanh cánh cửa ra. Thì nhìn thấy, Trang đang nằm trên đất, máu dính đầy trên khuôn mặt cũng như trên bộ quần áo màu trắng này.

-Chúng mày muốn chết phải không? _Vũ hét lớn, khiến cho bọn chúng tim như muốn bắn ra ngoài. Rồi cả 5 thằng, bỏ chạy mất dép

-Vũ à, hức hức hức, mình sợ quá, hức hức, Trang chạy vào ôm Vũ

-Không sao rồi, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

-Hức hức, tớ sợ quá, vũ ơi, xin lỗi thực sự xin lỗi...hức hức _Trang vẫn khóc, khóc như mưa, như chưa bao giờ được khóc, khiến mắt cô ta đỏ lên

-Thế rốt cuộc là chuyện gì? Sao nó là Vy bị bắt cóc, mà cậu bị bắt là sao?

-Hức, mình không biết như thế nào , vừa nãy vy có chạy đến đây, cô ấy biết mình gặp nguy hiểm nên đến cứu mình, nhưng....nhưng vì cô ấy ăn nói không chừng mực làm lũ bắt cóc tớ đem đi đâu rồi, tớ lo lắm, hức hức...đi...đi cứu Vy đi Vũ ơi, cứu Vy đi hức hức..._nói xong Trang ngã gục xuống, ngất đi

-Khốn kiếp, 1 mình đi đến đây làm cái gì không biết __Vũ cầu, vì quá lo cho nó nên cậu không thể kiểm chế được

-Cậu không nghe hả? cô ấy đến đây để cứu người __Thành

-mạng mình còn lo chưa xong lại còn thích lo cho người khác, đúng là đồ không có óc, bực mình quá, đi tìm cô ta đi __cậu giục mọi người , đi khắp quanh khu vực này nhưng tìm vẫn không thấy.

“hừ, ai lại cho các người tìm dễ dàng như vậy, nếu thế thì không phải Trang đây rồi ha ha” __nằm trong bệnh viện Trang cười khoái trá

Giờ cũng là tầm 6h chiều rồi, trời bắt đầu tối, mọi người cũng đã mệt mỏi vì tìm suốt mà không thấy.

-Rốt cuộc chúng giấu cậu ta ở đâu? __Vũ cầu giận đập đổ hết bàn ghế rồi la mắng lung tung.

Nhà Tuấn, cậu nghe tin nó bị bắt cóc. Không vội vã và nóng giận như vũ cậu tìm hiểu thật kỹ lịch trình của nó ngày hôm nay rồi, gọi lũ đàn em đi điều tra sự việc. Rồi phóng xe đi tìm nó ở khu công nghiệp kia.

Vũ rất giận khi không tìm được nó, cậu cố tìm cho ra nhưng vì mọi người cứ bảo là về nghỉ đi giờ đã là 8h rồi nên cậu mới chịu về.

Về đến nhà,cậu lăn ra giường, nghĩ đến nó, giờ nó có đang bị đau không? Có đói không? Hay ít ra, có nhớ cậu không? Không có nó để tranh cãi, giờ cậu mới biết là buồn chán.

Còn nó, giờ nó đang ở đâu

Tối, đúng, đó là nơi tối và sự thật luôn đau lòng, nó sợ bóng tối. Khi tỉnh dậy nó thấy mình đang bị bỏ ở 1 kho nào đó. Nó cố ngồi dậy nhưng rất choáng nên không thể di chuyển.

Đoàng...đoàng...sấm chớp lại vang lên. Mưa, là mưa.....

Nó giật bắn mình về phía sau, đập mình vào tường khiến cái vết thương ban chiều càng đau dữ dội.

Trời tối, mưa, có sấm chớp. Đúng là cơn ác mộng với nó. Nó sợ, cái kí ức ấy lại hiện về.

-Á....á....á __những cái roi vút vào người nó, nó hét lên, thì bị người kia túm cổ đập vào tường (hoàn cảnh bây giờ , nó ngay lập tức tránh xa cái tường)

-Đừng đánh chau nữa, huhu...__dù có cầu xin như thế nào, thì bọn vô nhân tính đó cũng không dừng lại, chúng coi nó như trò chơi. Coi tính mạng 1 đứa trẻ không bằng niềm vui của mình.

Đánh đập rồi **** bới

Máu, nước mắt, nhiều, rất nhiều

Đau, rất đau, cái nỗi đau thấm vào xương tủy, thấm vào cả tâm trí của 1 đứa bé để rồi rất nhiều, rất nhiều lần nó gặp ác mộng. Nhưng cơn ác mộng khủng khiếp nhất

-Aaaaaaaaaaaaa.....-nó hét lên khi không thể chịu đựng được

Hức hức hức hức hức....nó khóc, khóc vì đau vì sợ, và vì nhớ gia đình

Vũ thì đang vật lộn trên giường, bên trái nằm không yên, bên phải cũng không yên, không thể chịu được. Cậu điên lên vì nó. Bỗng cậu nằm phải cái gì đó mà thấy đau đau. Lấy lên thì đó chính là bộ đàm.

-ơ, ...__mất mấy giây suy nghĩ cậu nhớ lại 1 số câu mà mình từng nói

“-nhỏ khùng phải lúc nào cũng mang bên mình cái này đây, biết chưa, bao giờ tôi sai khiến cho dễ

-biết rồi nói nhiều quá, đầu gà..”

-A...alo.có có ai nghe không? __Vũ nói qua bộ đàm

-.....

-Nhỏ khùng có ở đây không hả? __lần này cậu hét to lên

Nó, trời đang mưa, tự dưng cảm thấy có ai đang gọi mình, rồi lại thấy trong túi rung rung, nó cố lau nước mắt lấy cái đó ra. Đó chính là bộ đàm nhà Vũ, vì nhà cậu là gia đình giàu có nên bộ đàm cũng hiện đại, nó không khác gì 1 chiếc điện thoại mini, như 1 bên tai nghe, có đèn sáng riêng.

Dù có cố lau nước mắt nhưng nó càng khóc to hơn, như là vừa nghe thấy tiếng người, nó xúc động không chịu được

-hu hu hu, tối...sợ...huhu...cứu __nó khóc nức lên

Vũ đầu bên này bắt được tín hiệu, vui như bắt được kim cương

-cậu đang ở đâu vậy? Mau về nhà đi

-Hức, tối...đau....hức hức __nó muốn nói nhưng không hiểu tại sao không nói được, tâm trạng rối bời

-Thế cậu đang ở đâu? __vũ lo lắng hỏi

-Khu...khu...công nghiệp đồ nát...tối...tối lắm...huhu...sợ.....huhu

-Cậu đang ở khu nào?

-Không không biết...nơi này, là...là cái hộp....

-Tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay! __vứt bộ đàm xuống cậu chạy ngay tới khu công nghiệp đó

Nơi mà giống cái hộp...

-à...cậu chợt nghĩ ra, đó có thể là đồng phế thải mà khu đó đổ

Nhanh chóng đi đến đấy, lòng như lửa đốt.

Có 1 dáng người quen thuộc, 1 giọng nói ấm áp, và 1 nụ cười toả nắng (chỉ mình tg nhìn thấy thôi, chứ bây giờ là buổi tối, cho nhân vật nhìn thấy để họ thành siêu nhân).....(chắc khối người không hiểu cái đoạn này nhỉ, tẹo nữa sẽ biết)

Vũ vứt xe ở ngoài cổng, chạy vào, không mũ nón, gấp gáp., mang theo đèn pin

Chạy vào khu phế thải, lục tìm hết cái này đến cái khác, nhưng không hề thấy. Đến khi mệt già rồi, cậu vào tìm cái cuối cùng..nhưng vẫn không thấy gì. Nó đã đi đâu vậy? Ngồi thụp xuống, thở hổn hển, cậu nhìn quanh.Bỗng cậu phát hiện ra cái bộ đàm của mình, trong lòng càng lo lắng, lại chạy tìm tiếp.

Nhà Tuấn

-cậu không sao chứ? Có biết làm tôi lo lắng như thế nào không (cái dáng người quen thuộc, giọng nói ấm áp kia chính là Tuấn. Cậu cũng đã đi tìm nó suốt buổi tối và đã phát hiện ra nó ở đấy)

-Sợ sợ...nó bỗng nắm chặt tay Tuấn, như 1 đứa trẻ con cần sự che chở,cần sự ấm áp. Tuấn hôn nhẹ lên trán nó rồi ngồi nhìn nó ngủ.

Vũ phờ phếch đi về nhà, nếu không có cái tin là nó đã an toàn thì cậu vẫn sẽ như thằng hâm, chạy loạn dưới mưa.

Sáng hôm sau,

-cậu...đừng có để tôi phải giận giữ như thế này 1 lần nữa....nếu không thì đừng có trách..._giọng nói lạnh hơn băng của Tuấn, ánh mắt cậu cảm giận nhìn Trang, cô ta không biết nói ì.

35. Chương 35

Nó tựa người, từ từ mở mắt ra. Không gian yên tĩnh, vắng lặng, những tia nắng đập xuống ngay khuôn mặt và cánh tay của nó. Nó hiện đang nằm ngay phía cửa sổ, Nhìn ra ngoài thấy chút ánh nắng và chút

không khí trong lành. Nhưng khi nó nhìn vào trong phòng mình đang nằm thì phải ồ lên. Căn phòng rất cá tính, phong cách đặc biệt, chẳng giống ai. Hai màu chủ đạo là trắng và đen, đan xen. Căn phòng như hiện thân của 2 thế giới, 2 thế giới cùng tồn tại song song. Gam màu đen từ phía chiếc giường đổ vào, còn lại là màu trắng. Những đồ vật trang trí trong phòng cũng rất độc đáo và ấn tượng. Kiếm đâu ra cái đồng hồ hình đầu nâu, mặt được làm bằng đá quý, kim phút và kim giờ được làm tinh xảo bằng vàng trong cái khoảng màu đen kia, hay cái bình pha lê muôn màu tạo dáng 1 ngọn núi trong khoảng trắng. Đúng là 1 căn phòng rất đặc biệt. Nó nhìn vào cái khoảng màu đen kia, nơi mà mới nhìn đã sợ. Và nó khựng lại trên cái khung ảnh đó, ảnh của 1 người phụ nữ, đẹp, rất đẹp. Mái tóc dài mượt như nhung, khuôn mặt cân đối. Nhưng nó dừng lại trên đôi mắt ấy, buồn và thật đáng sợ. Trong cái không gian yên tĩnh này, đôi mắt xanh ấy vẫn nhìn nó. NÓ bắt giác run lên, như có dòng điện chạy qua người, tê tê, đáng sợ. Nó cụp mắt xuống và quay đi...nhưng đó cũng là lúc mà 1 giọng nói vang lên...

-Dậy rồi à?

Nghe thấy cái giọng nói quen quen, nó quay lại và tròn mắt nhìn cậu. Tuấn, cậu ta đang ngồi ngay dưới giường nó, đôi mắt nâu buồn hướng về phía nó

-Cậu...cậu làm gì ở đây thế? _nó không biết nói gì nữa

-còn làm gì ngoài việc nhìn cậu _Tuấn nhún vai trả lời

-Thế rốt cuộc đây là nơi khỉ ho cò gáy nào thế?

-Nhà tôi

-Hả?...nó không tin vào tai mình, nhớ mang máng là tên đầu gà gọi điện cho nó, sao tự dưng lại lôi ra cậu ta thế này.

Tuấn thấy mặt nó ngộ ngộ thì cười

-Hôm qua tôi nhặt cậu từ đồng rác về!

-cái gì? _trợn tròn mắt nhìn cái tên đầu cáng này

-Tôi có người chú chuyên về khoa tai-mắt -miệng, hay là tôi giới thiệu cho cậu _cậu ta đùa cợt, còn nó thì tức ói máu

-cậu...đáng chết _nó cúi cậu ngã xuống đất vì chẳng còn sức đâu mà đâm đá

-Á...(Tuấn ngã xuống) sao cậu ác thế hả?

-với những người như cậu thì phải dùng bạo lực mới khống chế được

-Đau lắm đấy!

-kệ! _nó quay đi, và lại nhìn vào cái bức tranh vừa nãy. Bức tranh thật cuốn hút, nó thu hút mọi sự chú ý của chúng ta.

Đôi mắt ấy...hình như giống...

-Đừng có nhìn nữa, nó không làm cậu vui lên đâu! _giọng lạnh lùng, cậu chống tay xuống đất cố gắng đứng lên, vẻ khổ sở, nhưng nó không để ý

-Nhìn thì sao, đó là quyền tự do của đôi mắt!

Tuấn im lặng nhìn nó, nỗi đau trong lòng cậu bất chợt dâng lên. Cố lết cái thân lên ghế ngồi, cậu vẫn nhìn nó

-Hôm nay cậu chưa uống thuốc hả? _nó quay qua cậu

-ừ, hết thuốc

Bó tay với ông này

-Ồ, sao sắc mặt cậu lại nhợt nhạt vậy? _nó tỏ ra lo lắng

-Không có gì! __tuần đứng lên đi ra cửa nhưng chưa đi đến nơi thì ngã gục xuống. vết thương làm cậu đau, nó hốt hoảng chạy ra

Hôm qua đi oánh nhau không may cậu bị dao chém vào lưng, chưa kịp sơ cứu vết thương thì nghe tin nó bị bắt cóc, thế là đội mưa đi tìm nó. Cả đêm còn phải chăm sóc, ở bên nó. Cậu đã kiệt sức và giờ phải ngủ.

Tại phòng bệnh của Trang, Phong đi vào

-Ha ha ha, thế nào rồi, kế hoạch của tôi rất tốt đúng không? __Trang cười, cô ta chưa biết chuyện gì xảy ra

-Tốt?...ha, tốt lắm ...Ai đã hăng tay trên của tôi rồi __Phong bức xúc

-Gi? Nói rõ ra xem nào?

-Hôm qua cậu đã làm gì Vy?

-Con nhỏ đó, số lớn gớm, cũng biết chút võ, đánh cho bọn đàn em của tôi gục hết. Nhưng không sao, làm sao có thể thoát khỏi cái bẫy tôi làm ha ha

-Sao tất cả đều biết chuyện này? Cậu làm như thế hả? Khi tôi đến theo lời cậu thì làm gì có ai. Vy đã được cứu rồi __Phong hét vào tai Trang, nhỏ bàng hoàng

-Chẳng...lẽ...Vũ cứu được nó rồi sao? __Trang đang nhớ lại hôm qua, cô ta có vẻ hơi lo lắng

-Không phải Vũ, cậu ta chỉ biết Vy đã được cứu thôi

-Vậy ai đã làm chuyện này, lớn gan thật, dám làm hỏng chuyện của ta.....Thôi được rồi, chúng ta phải tính lại thôi, co nhỏ đó cũng không vừa đâu

-Tất nhiên, cô ấy...__Phong đang định nói nó là người của thế giới đêm thì khựng lại, cậu không nói nữa. Nếu để Trang biết, có lẽ mọi chuyện sẽ rắc rối hơn

Trong lớp Vũ

-Khốn thật, sao không thấy chút tăm hơi nào của cậu ta thế __Vũ cau giận

-Vy đâu phải là nước mà bay hơi như lời cậu nói, có thể cô ấy đang nghỉ ngơi ở đâu đó thôi

-Nghỉ ngơi mà không báo cho tôi hả? mà điều tra ra ai là người bắt cóc Trang chưa?

-Haxxz, vẫn chưa thấy, chả biết chúng nó chui từ cái hố nào lên, để tao ra lấp lỗ, ha ha.....nhưng mà sao VY biết chuyện mà chạy tới nhỉ?

-Ừ, cũng chẳng biết nữa, tao nghi cái này lắm, hay là muốn bắt cậu ta __vũ sờ cằm, ra dáng cụt non

-Nhưng Trang bảo là bắt cóc tổng tiền mà, làm sao liên quan đến cậu ta được, nhà có giàu có gì đâu , còn phải làm slave ày mà

-Ừ

Nhà Tuấn

Nó lay nhưng cậu không dậy, 1 lúc sau kéo được cái thân trâu bò của cậu lên giường thì nó giật mình bởi vết thương đang sau lưng đang rỉ máu. Ngay lập tức chạy ra ngoài mua băng gạc các loại. cởi áo, nó băng bó cho cậu

-Chắc, chắc, cậu ngủ Lúc đánh nhau hay sao mà bị chém thế này

-Ừ, vì nghĩ đến 1 người nên thế __đang nằm im bất động bỗng cậu phụt ra câu mà nó giật mình

-Oái, sao lúc nào cũng thích dọa ma người khác thế hả? Tỉnh rồi thì phải lên tiếng chứ?

__nó cầu nhàu

-Thế chẳng lẽ tôi phải nói, Vy ơi tôi tỉnh rồi hả?

-Ừ

Sau khi băng bó xong cho cậu, nó xuống dưới nhà, lục tủ xem còn đồ ăn hay không? Nhưng chả có gì ngoài mấy gói mì tôm. Thế là nó đành phải đi nấu mì ăn tạm. Đang đi ra đằng bếp thì điện thoại của Tuấn reo, nó mặc kệ, không thích xen vào chuyện của người khác.

Lúc đang nấu, điện thoại lại reo, nhưng nó vẫn kệ.

1 lúc sau, khi nó ăn xong, điện thoại cậu lại reo lần nữa, nó nghĩ là có chuyện

-haxxxxz, bực mình quá, thôi quá tam ba bận, nghe vậy __nó cầm máy nên, nhấn phím nghe

-Tuấn à, tao điều tra ra rồi ,ha ha, con nhỏ thiên thần đó sống trong khu biệt thự cao cấp ở Hà Nội ha ha, quả này thì sẽ biết nhỏ là ai rồi ha ha

Nó nghe thấy, lòng tức giận vô cùng, nhìn số điện thoại đó

-Hừ, chết tiệt hoá ra là cậu hả? __nó ném chiếc điện thoại xuống bàn rồi đi về.

Nó không biết việc cậu ở bang ác quỷ cho nên rất bực mình, dám lừa nó.

Sau khi điều tra về số điện thoại kia, nó biết tên đó là Trường, người thân tín của bang chủ bang ác quỷ. Bang ác quỷ đã làm chuyện này, không thể chấp nhận được . Nhưng tuy nó biết Tuấn ở bang này nhưng không hề biết cậu lại là người cầm đầu. Mãi về sau, khi nghe tin này thì....

Sáng hôm sau cả nó Tuấn và Trang đều đi học.

-này, cậu chết ở đâu mà giờ mới chịu ra thế hả? __thấy nó vũ ngay lập tức la, lúc đó Trang cũng chạy ra, cố kéo nó vào lớp

-Vỵ ơi, cậu có sao không? Hức, mình lo cho cậu lắm đó hức hức

-không sao, 2 người ồn quá, đểch ngủ được

-giờ là lúc cậu ngủ hả? mau dậy giải thích đi

Vũ đập bàn, cả lũ trong lớp sợ rúm lại, còn nó vẩy vẩy tay đuổi đi. Nó đang nghĩ đến chuyện sáng nay trong điện thoại, tức.

Sau công viên trường, 2 người đang đứng nói chuyện với nhau

-Là cậu đúng không?__ Tuấn nhìn Trang không chớp mắt

-Là..là gì cơ..cậu cậu nói gì tớ không hiểu...__Trang giả nai

-cậu...đừng có để tôi phải giận giữ như thế này 1 lần nữa....nếu không thì đừng có trách...__giọng nói lạnh hơn băng của Tuấn, ánh mắt cậu căm giận nhìn Trang, cô ta không biết nói gì.

“sao cậu ta lại biết chuyện này được, chẳng lẽ chính cậu ta là người đã cứu nhỏ hôm qua, hừ, bực mình thật, sao có thể như thế,con khốn” __Trang tức giận, chưa bao giờ cô ta bị đe dọa như thế này

Sự xỉ nhục, nắm chặt bàn tay vào Trang bước vào lớp, cố gắng nở nụ cười thật tươi, nhưng nó đã đi đâu rồi không biết.

-Chị à, nghe nói chị bị bắt cóc, em xin lỗi vì không bảo vệ được chị

-Nói nhiều, đi điều tra về bang ác quỷ cho chị, người mà theo dõi chị lần trc là bọn nó đấy, thật bực mình mà

-À, mấy hôm trước, em không thể liên lạc được với chị, đã xảy ra chuyện lớn rồi ạ...__Key nói ngắt quãng, giọng buồn và không dám ngẩng đầu lên nhìn nó

-Có chuyện gì thì nói luôn đi, cứ ấp úng

-Thằng Zin....

-Sao? Nó lại đi gây chuyện ở đâu hả?

-Không....nó....nó...__Key quay đi chỗ khác tránh cái nhìn của nó

-rốt cuộc có chuyện gì? _đường như không kiểm chế được nữa, nói đến chuyện của người thân là nó lại thể
-Nó...chết rồi a.

-hả? _ly cocktail trên tay nó rơi xuống đất

Vỡ toang

Rượu bắn ra, vào chỗ chân nó

Ánh mắt hồ hững, nó shock

-Nói lại! _như không tin vào tai mình nó nhìn Key không chớp mắt

Zin, đứa em trai ngoan của nó. Tuy nóng tính, hay đi gây chuyện, nhưng trong lòng nó vẫn là người em trai, hay người bạn dễ thương nhất.

-NÓ chết rồi...em xin lỗi....

Zin chết, 1 sự việc không thể tin được. Nó mất 1 lúc lâu để tiêu hoá cái tin sét đánh ngang tai này. Nó nhớ lại lúc Zin cười, lúc Zin làm nũng và lúc cậu tức giận. Thật đáng yêu. Người nó cứng đờ ra, chẳng muốn nói hay muốn nghĩ bất cứ chuyện gì...

Key lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì được

-Ai? _giọng nói lạnh lùng, chứa đầy sát khí, nó thề sẽ không để yên cho cái kẻ đã làm chuyện này

-Là...._Key nói, lần thứ 2 nó shock, sao có thể như thế được

-Thù cũ lẫn nợ mới...._nó nói rồi đi ra khỏi quán trong sự lo lắng của Key

Mỗi người xinh ra ai cũng đều có 2 mặt hiền và ác.

Khi cái hiền bị giẫm nát thì cũng là lúc cái ác bộc phát lên ngôi...

36. Chương 36

Nó cứ đi, đi mà không biết mình phải đi đâu, nên đi đâu và sẽ đi đâu.

Tâm trạng buồn chán tột cùng, sự đau khổ của mất người thân, nỗi đau khủng khiếp với nó.

-Chị, em ở bên này _bỗng nó nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, tiếng của Zin. Ngẩng mặt lên, nó thấy Zin đang đứng bên kia đường, đang vẫy gọi nó

-Zin à! _nó bắt chợt gọi tên rồi chạy ra đường

Kít....

Bụp.....

Tiếng chiếc xe phanh gấp trước nó, và cả tiếng nhiều xe va vào nhau. Nó đúng là thích làm người khác thành hỗn độn. Tiếng còi xe, tiếng **** rũa vang lên

-Đi đứng thế hả con thần kinh kia

-không có mắt hả?

-Có biết mình đã gây tai nạn không hả?

-Con này thần kinh hả?

Mấy người đàn ông la lên, xe của họ bị đâm vào nhau, đường phố trở nên tắc nghẽn.

Những những lời đó, không lời nào lọt tai nó cả, nó chỉ nghe thấy tiếng của Zin, cậu đang gọi nó

-Chị, em ở đây nè, mau qua đây. Chân ngắn có khác, haxx haxx_cái dáng điệu trề môi quen thuộc Nhanh, cố chạy thật nhanh sang đường, chạy như sợ mất cậu, sợ cậu bỏ nó mà đi. Mặc kệ lời **** bới, mặc kệ người ta nói mình là thần kinh, nó vẫn chạy.

Nó cứ cố đuổi theo cái hình bóng của ZIn mà nó đang tự tưởng tượng ra, cậu đang cười.

“Thằng nhóc kia, đừng có cười, đừng có dễ thương như thế, đừng có nhìn ta bằng ánh mắt cún con đó, không...không thì....ta...không quên được cậu đâu....đồ...đồ đáng ghét”

Giọt nước mắt mặn chát rơi trên khuôn mặt nó. Nó khóc, cảm giác mất người thân quả không dễ chịu chút nào

-Aaaaaaaa (nó ngửa cổ lên trời, hét) sao dám bỏ ta mà đi hả?

-Mẹ ơi, chị kia bị sao thế_ 2 mẹ con nhà nọ đi qua, cậu bé thắc mắc hỏi mẹ

-Không phải chuyện của chúng ta, đi thôi _mẹ cậu bé lôi cậu đi, và nhìn nó với cái ánh mắt khó chịu, cứ nghĩ nó bị hâm

-Linda! _lại là tiếng gọi, tiếng gọi quen thuộc đó, cậu bé dễ thương đang tung tăng chạy và gọi tên nó. Và nó như điên, cứ đi đuổi theo cái hình bóng kia.

Mãi cho đến khi đi đến 1 công viên giải trí. Cửa đã đóng, chính cái cửa này đã lôi nó về thực tại.

Ánh mắt nó bắt đầu hằn lên những tia đỏ, cái nhìn căm thù nhìn vào khoảng không vô định. Nắm chặt bàn tay như để tiếp thêm sức mạnh và đi tiếp.

Quay lại khoảng 1 giờ vừa nãy

-Rốt cuộc là chuyện gì, nói mau đi

....

-Thằng Zin...chết rồi

Nổi đau, nổi đau bắt đầu dâng lên. Sự mất mát, sự thù hận

-Ai!

-Hình như là do bang ác quỷ, thấy hôm đấy nó gây gì với bọn họ không biết

-Thế giờ nó đang ở đâu. _nó đang kìm nén nỗi đau

-Biết chị sẽ hỏi lên em vẫn giữ thân thể nó ở...

Bước ra khỏi quán, lòng đau như cắt, nó về nhìn mặt Zin lần cuối.

Tại nhà Tuấn

-HA ha, thấy chưa, biết được bí mật của cô ta rồi nhá, không biết là nhân vật nổi tiếng nào _Trường thao thao bất tuyệt, còn Tuấn ngồi im nãy giờ

-Câm mồm!_Tuấn đang tâm trạng

-Hả?

-Tôi muốn cậu điều tra hả?

-Tất nhiên, trong cái thế giới người ta không chết thì mình chết này, biết người, biết ta vẫn là tốt nhất

-Ngậm sữa! _Tuấn gằn giọng, nhân tiện túm lấy cổ Trường, xiết chặt

-Ừ...ừ _Trường khó thở, sợ sệt nhìn Tuấn, dạo này cậu ta rất hay có những biểu hiện lạ. Tiến sát vào mặt Trường, Tuấn nói khẽ

-Về nói với ông già rằng, chuyện của tôi đừng có xem vào....cậu mà để tôi nổi điên nên như thế này lần nữa thì...chỗ cũng không có mà chôn đâu....

Sáng hôm sau, đi học như bình thường để ọi người biết mình vẫn ổn.

Thật tình cờ và bất ngờ, nó lại gặp Tuấn

-Ờ, sao hôm qua bỏ về mà không nói 1 tiếng thế hả? __Tuấn cười, nhìn nó.

Gặp cậu làm ngơ, thờ ơ như người lạ. Nó không nói tiếng nào, bỏ đi luôn, nỗi đau vẫn chưa kịp lắng xuống.

Đi vào lớp với vẻ mặt lạnh hơn băng, tìm bàn ghế của mình rồi nó lại nằm bò ra đây

-Vy à, có chuyện gì mà trông cậu uể oải vậy __ Trang tiến lại gần, vỗ vai nó

-Không có gì!

Thấy thái độ nó như vậy Trang lại cứ tưởng là do chuyện hôm trước, thế là lại định lôi mấy đứa đến để dọa nạt và xem phản ứng của nó

Nó đang ngủ, giấc mơ lại có Zin, nụ cười dễ thương nhất

Ào..... nguyên 1 xô nước được đổ trực tiếp vào người nó khi đang ngủ. Nó cảm phần đứng dậy nhìn tụi kia, chính bọn họ đã làm mất Zin của nó.

-Sao, nhìn cái gì, có gan làm chuyện lớn sao không dám nói hả? __1 con nhỏ tru mỏ lên

-Chúng mày...! __chị cáu rồi đấy, không phải xoắn

-Sao, mày muốn gì, con phù thủy này __nhỏ kia dơ tay lên định tát nó...thì bị nó úp nguyên cho cái xô vào đầu

-....Đụng nhầm lúc rồi!

Đưa tay, vả cho con nhỏ kia 1 nhát ngã xuống, chảy máu mũi, bọn kia cũng không kém phần long trọng, bị nó lên gối, củ trở, ngã lăn lóc, kêu oai oái. Đang định ra tay thêm thì có người ngăn

-Thôi Vy à, chuyện nhỏ, đừng làm ảnh hưởng đến thi đua của lớp __trang chạy ra khi thấy tình hình khá bất ổn

-Ảnh hưởng? (nó cười đầy mỉa mai) tôi mới là người bị ảnh hưởng nhiều nhất đây này! __nó hét lên. Tính tình vốn đã nóng, nay lại có người vứt thêm dầu vào lửa đang cháy. Nó tiếp tục kéo cổ áo nhỏ kia lên, tát vào nhỏ, những cái tát trời giáng. Dù không thích đánh con gái nhưng trong tình huống này thì không thể kiềm chế rồi,mãi cho đến khi, thầy giáo chạy vào

-Dừng lại, dừng lại, sao lại có bạo lực ở trường chúng ta như thế này. Các em dừng lại mau.__ thầy kéo nó ra khỏi người con nhỏ kia và giật mình, lùi về phía sau vì ánh mắt đáng sợ của nó.

-Chuyện....chuyện/...__thầy áp ứng

-Khốn kiếp __nó ném lại 1 câu ọi người ở đó rồi bỏ đi. Lúc nó đang định đi thì Quỳnh cả Việt Anh cũng chạy tới, 2 người xô vào đám đông tìm nó. Từ hôm qua đến giờ, dù liên lạc như thế nào cũng không được, 2 người lo cho nó lắm

-Thầy, thầy phải đòi lại công bằng cho bọn em, em em bị đánh này, huh u, đau quá, tay nhỏ làm bằng sắt hay sao mà mạnh thế __ con nhỏ bị đánh, dù mặt đầy máu, đau, nhưng vẫn cố làm nũng, bám áo thầy

Còn thầy giáo, giờ mới kịp hoàn hồn, ậm ừ lời học sinh

-Tất nhiên thầy sẽ có biện pháp trừng trị những người như thế __ra oai

Quỳnh nghe thấy, không thể chịu được, ghé sát vào tai thầy, nói nhỏ, nhưng cũng đủ để lão toát mồ hôi lạnh lần nữa

-Thầy....tốt nhất đừng có xem vào...chết lúc nào...không biết đâu!

Nói xong 2 người chạy đi tìm nó

-Vy, đợi bọn tao nè, không không liên lạc được với mày, biết bọn tao lo như thế nào không? __Quỳnh tức giận, chính cái thái độ hiện giờ của nó khiến nhỏ bực, bạn bè với nhau, nên cùng chia sẻ

Trong lớp Vũ

-Nghe nói nhỏ đi học rồi_Thành nói

-Liên quan gì đến tao!

-Mẹ cái thằng giả nai, *** đi thì thôi, tao đi __Phong đang ngồi bồng đứng phắt dậy, định tìm đến lớp nó

-KHốn kiếp, tao đã bảo là không quan tâm đến nhỏ rồi mà, sao mấy chú cứ làm anh bức là thế nào __Vũ túm áo Phong lại không cho đi

-Bỏ ra, tao đi đâu kệ tao, ai lo ày đâu, đây là tao thích nên tao đi thôi __Phong vùng vằng trong tay Vũ. Còn Thành cười

-2 thằng trẻ con

-Thằng kia, mày có đứng lại hay không? T chém mày giờ đây __Vũ rượt đuổi phong trên hành lang

-Bố ***, bố đến thăm người yêu bố __Phong còn quay lại lè lưỡi rồi chạy tiếp

-Ai là người yêu mà hả? Muốn chết phải không. Đó là người hầu của tao

-Thế hầu mày là tao không được yêu hả?

-Ừ

-Luật rừng rú mới ban hành hả?

-Ừ

-Thế nhưng tao cứ thích đây!

-Ừ...à quên, yêu ***** ý, đừng có yêu nhỏ

2 người đang mải chạy thì không để ý đập phải người đang đi ngược chiều, Vũ tức giận, quát lên

-Không có mắt hả? Muốn chết hả?

-Ừ __giọng nói yếu ớt

-Ồ...(Vũ quay lại,thì ra là nó, nghe cái giọng quen quen nhưng sao hôm nay lạ thế) nhỏ khùng đi đâu thế này...biết tôi gọi nên đi đến hả? ha ha ha

Nó vừa cắt đuôi được 2 đứa bạn thì lại đến 2 ông phiền phức này. Chán nản, chả muốn nói gì, nó đi.

-này, chủ nhân gọi mà dám không trả lời hả, nhỏ kia __Vũ túm tay nó kéo lại nhưng Phong cũng kịp chạy ra ngăn, kéo tay Vũ lại

-Thằng ôn này. Bỏ ra __Vũ cúi

-mày bỏ ra thì có. Bỏ ra! __Phong cũng không kém cạnh.

Cảnh tượng là, nó định đi nhưng Vũ kéo lại, vũ định đi nhưng Phong kéo lại, hài vật

-Bỏ ra! __lời nói nhẹ nhàng của nó tác động vào cả 2 thằng con trai

-Đấy, bảo mày bỏ ra đấy __Vũ nhìn Phong

-bảo mày ý __Phong vênh mặt lên

-TÔI MUỐN Ở 1 MÌNH __nó hét lên rồi giăng tay ra khỏi tay Vũ, bước đi. Để lại 2 thằng con trai, mỗi thằng 1 suy nghĩ.

37. Chương 37

-Bố sẽ tổ chức đám tang cho Zin, con đừng buồn nữa __ bố nó vỗ vai nó an ủi

-Vâng, tùy bố

Tuấn đang vật lộn với cái tình mình vừa nge

-Con không đi!

-Không được, con phải đi, mai sau chỉ có con là người kế nghiệp bố, tất nhiên là phải đi rồi __bố Tuấn nâng cốc cà fe lên, uống mà không chú ý đến tâm trạng hay biểu hiện của cậu. Ông rất ít chú ý tới gia đình và vậy đã gây ra cái chết đau thương ẹ cậu.

-Không đi!

-Không đi thì ta sẽ dỡ bỏ bức ảnh đó đi, đằng nào cũng không muốn nhìn thấy người đàn bà đó nữa.

-Ông!... __Tuấn cố kìm nén cơn giận, ông thường lấy mấy chuyện này ra mà đe dọa.

Bố Vũ cũng đang nói chuyện với Vũ

-Ngày mai đi đến đám tang của nhà họ Trịnh cùng bố

-Xì, sao con phải đi chứ, mệt cả người __Vũ tru mỗ lên

-Đấy là đối tác làm ăn, cũng như người có máu mặt trên thương trường, phải đi chứ

-Thế thì bố đi mà đi, con không rảnh

-Ta muốn giới thiệu con với mọi người

-Lần trước còn chưa đủ sao?

-bây giờ ta sẽ dẫn con đi còn nhiều nữa. Đừng có cần nhần

Vũ bực tức đi lên phòng. Cậu không hận cha như Tuấn, nhưng cậu lại sợ ông từ bé, nên luôn nhất mực làm theo.

“mẹ lão già *****, đi thì đi mình đi, lại còn kéo cả mình đi, bực mình”

Lôi điện thoại ra gọi cho Thành

-Bực mình, mai không đi được đâu

-Tao cũng thế, cũng phải đi đến cái đám tang nào đấy, bực thế chứ lì

-KHón thật, không biết đứa nào chết mà rầm rộ lên như thế

-ha ha, hay là mày cũng thử chết đi, chắc còn tạo xì căng đơ hơn đấy ha ha

-Chết cái ***** nhà mày í, tao mà chết, thế nào cũng lôi theo mày xuống đấy cho vui, hiểu không?

Sáng ngày hôm sau, tại đám tang của Zin, mọi người, đến rất đông.

Nó Key, Rây và Ki mặc đồ đen, đứng cạnh chỗ quan tài. Khuôn mặt cả 4 người đều không có chút biểu cảm, nhìn đăm đăm vào cái quan tài kia.

Khách đến càng ngày càng đông, mỗi người đều nhỏ 1 vài giọt nước mắt bên cái ảnh của cậu bé, dễ thương làm sao. Nhưng nó biết, những giọt nước mắt ấy là giả dối, có người khóc vì nịnh nọt, có người khóc nhưng trong lòng đang thầm reo lên mừng rỡ...nó biết, vì vậy nó càng thương Zin hơn.

-Đông thế này, thôi đứng ngoài cho nó lành __vũ kéo Thành lại khi cậu đang định đi vào trong

-mày đi hả? Đến mà không vào thì ở nhà mẹ nó đi

-Biết rồi, thẳng át! __cậu đi vào không quên liếc cái nhìn về phía ngoài, chiếc xe limo, đáng yêu, quyến rũ đang vậy gọi.

Key thấy nó có vẻ mệt mỏi, thương lắm, nhẹ nhàng khuyên nó

-Vào nhà nghỉ đi, tạo nữa lại ra, cậu không còn sức đâu

-Phải đó Vy vào nghỉ đi, cứ để việc ở đây cho bọn này lo, đừng cố quá __Rây cũng xen vào

-Không sao, vào đây thì còn nhớ Zin nhiều hơn .

Cả bọn thấy vậy cũng không nói gì nữa, đành phải kệ nó, cho nó tự vượt qua. Những lúc như thế này chả có ai tiếp sức mạnh ỉnh cả, phải tự mà vươn lên thôi.

Tuấn cả Trường cũng đến, 2 người đi vào trong đại sảnh.Mọi người đứng kín hết cả chỗ. Tuấn cả Vũ nhìn thấy nhau,cả 2 cùng không nói gì, quay đi. Vũ thì không muốn đi đâu chỉ loay quanh chỗ mình đứng cho có mặt rồi chuồn sớm.

Còn Tuấn, sau khi nhìn 1 vòng quanh đám tang, cậu giật mình, cứ nhìn chăm chăm vào cái ảnh được buộc vải màu đen, đặt trên quan tài....cảm xúc hỗn độn...

Sau 1 lúc lâu nhìn vào bức ảnh đó cậu mới chú ý sang người đang đứng bên cạnh...

Đau...đau lòng. Tự dừng lại cảm thấy đau ghê gớm. Cậu thử dụi mắt nhìn lại 1 lần nữa, nhưng vẫn là cái hiện thực đấy. Cậu nhớ lại lời Trường nói “ cô ta sống ở khu biệt thự cao cấp”...là nhân vật nổi tiếng...con gái chủ tịch Trịnh...Trịnh Tuyết Vy...

Cái buổi tối hôm đó

-mày mau đến đây đi, có kẻ dám đánh đàn em của chúng ta __Trường gọi khi nỗi đau của Tuấn ủa về. thế là ngay lập tức cậu có mặt ở đó...cảnh chết choc...máu...

Đánh nhau...hỗn độn...

Tuấn bị ai đó chém 1 nhát vào sau lưng...tên này cũng khá, đánh được cậu, còn làm cậu bị thương...quả không tầm thường. Nhưng vì lúc đó đang đau, nên Tuấn chẳng còn nghĩ ngợi đó là ai hay là cái gì, mà chỉ biết đánh...

Sáng hôm sau

-Hôm qua người đánh cậu bị thương chính là tên Zin của Thiên thần đấy __Trường nói

-Sao? (khá bất ngờ) sao lại gây chuyện với chúng ta?

-Ồ thì...là vì (Trường có vẻ ấp úng) à, đánh bọn đàn em của chúng ta í mà, haha

Hôm đó cậu cũng không hỏi gì thêm.

Ngày kế tiếp

-Tên ZIn đã chết rồi,

-hả? __tuấn giật mình

-bọn nó đang đồn ầm lên là do bang ác quỷ làm đây

Tuấn chống cằm suy nghĩ. Cậu chỉ biết nó là người đứng đầu bang thiên thần chứ không hề biết về các mối quan hệ cũng như cách hành động của nó trong thế giới đêm này. Vì vậy khi nghe tin Zin chết cậu cũng không quan tâm cho lắm, cậu nghĩ nó cũng giống mình, chỉ quan tâm kết quả không quan tâm diễn biến. Chỉ quan tâm thành công chứ không nghĩ đến tính mạng.

Mà cậu cũng chưa thể nhận ra ở cái thế giới đêm này, nó như thế nào. Cậu không biết mặt mũi nó như thế nào ngoài hình dáng mà nó cải trang ở trường. Cậu chưa chính thức gặp 1 Tuyết Vy, ngổ ngáo, ngầu và mạnh mẽ (chỉ thấy đúng 1 lần là khi nhìn nhau trong Davil, nhưng toàn vì không chú ý, nên không thể nhận ra)

Nhưng...nhưng giờ nhìn nó như thế này...cậu...đau

Đau vì hiểu sai về nó, đau vì mình là người tạo ra nỗi đau cho nó, và đau vì nỗi đau của nó truyền sang.

Dù biết mình không phải là hung thủ chính nhưng Tuấn vẫn cảm thấy có lỗi vô cùng. Cậu định đi giấy quyết lũ kia nhưng thôi, nghĩ để nó tự giải quyết là tốt nhất.

Cậu đứng đấy nhìn nó lâu, rất lâu, đến khi mọi người về gần hết rồi, cậu mới ra về. GIỜ thì đã hiểu tại sao nó lạnh nhạt với mình, nhưng cậu không muốn giải thích.

“kể đưa tay ra thì tớ rút lại

Người tớ níu lại thì ngoảnh mặt quay đi”

1 tuần sau, nó gần như đã trở lại như bình thường, đến nhà Vũ.

Sáng gọi cậu dậy như bình thường.

-Dậy đi, đầu gà __nó khuê vào người Vũ

-Đi đi, đừng có lằng nhằng __Vũ vẫn nhắm mắt

-Tôi không dậy dễ có hơn tuần mà đã ra như thế này hả? Dậy!

-Không

-Dậy mau! __nó vẫn đứng hét nhưng cậu vẫn không dậy, thấy vậy nó ngồi xuống, nói nhỏ vào tai cậu

-Tôi sẽ nói với tất cả mọi người rằng hot boy của họ có thói quen nude khi ngủ!

-Hả? (Vũ ngay lập tức bật dậy) cậu nói cái gì hả? Tôi hả? (chỉ vào mình, như chuyện không thể chấp nhận)
Dám dám....cậu ..cậu...dám (đang nghĩ linh tinh)

-Gà thì có gì mà nhìn, không phải khoe, cho không thêm. Dậy rồi thì mau xuống nhà đi. Tôi mà muộn vì cậu thì...(quay lại, ánh mắt hình viên đạn, 2 ngón tay dơ ra...)

-Biết rồi, đồ con gái

-Ồ, con gái đấy, còn hơn cậu muốn làm cũng không được ,

-Hừ, được __Vũ đi vào phòng vệ sinh, khi đi ra thì vẫn thấy nó đang gấp chăn

-Có cái chăn mà gấp này giờ không xong, con gái thế đấy, hậu đà hậu đậu __cậu tiến lại phía nó

-Cậu có làm được không mà ra oai __nó liếc nhìn Vũ rồi quay qua, tiếp tục gấp.

Vũ thì cứ tiến sát nó...chỉ là cái ý định lấy cái điện thoại trên giường (2 ông bà này có thói quen giống nhau, giống tg, thích ôm dt ngủ, vì trước khi ngủ cần nt)

Nhưng đúng lúc đứng ngay sau lưng nó. Nó lại quay ra. 4 mắt nhìn nhau

-A...__ vì bất ngờ, nó lùi về phía sau, nên bị đập chân vào thành giường, ngã xuống. Nhưng chưa kịp ngã thì Vũ đã lúi lại. Tay cậu đang ôm eo nó 4 mắt lại nhìn nhau. Mặt cả 2 đỏ lên, nó quay đi, tránh ánh mắt nhìn của cậu

‘ai dà, vòng 2 cũng chuẩn thế chứ lì, mọi khi không để ý được’ Vũ nghĩ thầm => con trai, suy nghĩ đúng chất

‘đúng chất trong truyện...nhưng....mỗi quá’ __nó nghĩ

-Thế cậu không định bỏ tay ra à? __nó quay qua, nhìn thẳng vào mặt cậu. không thêm quan tâm sự e thẹn, ngại ngùng của con gái.

-Ừ! __Vũ thả nó đánh bộp cái xuống , giờ là lượt cậu quay đi

-á, cậu dám coi tôi là đồ vật hả, tên đầu gà đáng ghét kia __nó hét khi cậu đang bỏ ra ngoài

Khi ra đến cửa, mặt cậu vẫn đỏ, tim vẫn đập mạnh. Trời không nóng nhưng sao trong người lại đổ mồ hôi.

-Hừ, suýt mất mạng. Cứ thế này chắc mình tồn thọ mất, hù hù __lấy tay vuốt ngực rồi đi xuống nhà.. Trời không nóng nhưng sao trong người lại đổ mồ hôi.

-Hừ, suýt mất mạng. Cứ thế này chắc mình tổn thọ mất, hừ hừ __lấy tay vuốt ngực rồi đi xuống nhà.

Còn nó trong phòng, chẳng nói năng gì. Cảm giác lạ. Nhưng kệ, đi ra khỏi phòng, chuẩn bị đi học.

Sau 1 tuần suy nghĩ, điều tra, cuối cùng nó cũng biết được thông tin, Tuấn, người dẫn đầu Ác quỷ. Coi người như cỏ rác. Được gọi là đứng đầu về mức độ nguy hiểm.

Và không cần nói, chắc chắn nó có kế hoạch trả thù

-làm sao để người động vào ta vẫn yên được, hừ, người sẽ biết thế nào là đau thôi, khôn __nó cười, nụ cười nham hiểm nhất.

Trả thù? Giết? không , đó là việc quá dễ dàng với cậu. chết là hết. không ổn

Làm gì để cậu còn đau khổ hơn chết?

Nó suy nghĩ và cuối cùng đưa ra kết luận

Hôm sau, tới trường.

38. Chương 38

Tại 1 quán bar, cũng khá nổi trong Hà Thành. Có một bọn đang ngồi uống thì có người chạy vào, hồi hả, gấp gáp.

-Có chuyện...có chuyện này...__tên đó vù thở hổn hển vừa nói

-Chuyện gì? __mấy tên ở đó hỏi

-Chuyện...chuyện là... __vuốt ngực, vẻ gấp gáp

-Cái xxxx nhà mày, nói nhanh lên __bọn kia cau vì thái độ úp mở của tên đó

-Đại chiến....đại chiến thế giới lại nổ ra...

-Hả? __lần này cả bọn quay ra, vẻ ngạc nhiên

-Hôm nay, phát hiện ra 5 người của Ác Quỷ chết trong địa bàn của Thiên Thần

-Vậy sao?

-Ồ!

-So hot!

-được

Cả bọn tỏ vẻ ngạc nhiên và thích thú. Nhìn mặt thằng nào cũng ngu ngu như vừa trốn trại. Một lúc sau mới có thằng nói

-Ha ha, tưởng thế nào, cũng trả thù thôi. Thằng đàn em thân cận chết mà haha

-Không biết tại nó chơi kiêu gì nhỉ, ha ha

-Chắc cũng lớn đấy. Toàn hàng khủng, ha ha

-Không khéo quả này lại được gặp cả 2 người đứng đầu nhỉ, ha ha

Thằng nào cũng cười, cũng góp vui vài câu, không khí rôm rả

-Nhưng thế này thì chúng ta cũng bị ảnh hưởng chứ?

-Ừ, hình như là thế, quả này, không có đất mà chôn rồi

-TAO bắt đầu lo rồi đấy. Mà có liên quan gì đến mình đâu

-Không liên quan cũng bị lôi vào cho xem. Mày không nhớ chuyện 2 năm trước hả?

-Có, ai mà quên chứ, nổi quá còn gì nữa

Nãy giờ , bọn chúng cứ nói với nhau mà không để ý có 1 khuôn mặt đang cười. Nụ cười đáng ghê tởm. Khuôn mặt dài, mắt 1 mí, sự nham hiểm hiện trên mặt hắn.

Đến khi hắn lên tiếng thì cả bọn im lặng

-Ha ha, không phải lo. Chuyện này vui lắm đấy. Bọn chúng đánh nhau, ta ngồi xem. Thích thì ném thêm ít dầu vào ha ha...

Hôm sau.

Tự dưng nó đỡ chứng dậy sớm, rồi lôi cả Vũ dậy theo

-Cái quái gì đấy, đi gì mà sớm thế.

-Đi sớm cho nó thoải mái, mau lên, rùa quá đi thôi.

-Cái gì, dám bảo tôi rùa hả? Con nhỏ chết toi kia

-Thôi, nói ít thôi, đi.

2 người đứng ở ngoài cổng

-Mẹ kiếp. Sao giờ mà chú Tam(người hay lái xe chở cậu đi học) còn chưa đến? _Vũ bức xúc vì phải đứng đợi

-Không đến đâu! _nó ung dung trả lời

-hả? _Vũ

-Thì tôi bảo không phải đến.

Vũ quay qua nhìn nó, nheo mắt

-Ấm đầu hả? Hay sáng nay ăn nhiều quá!

-Ăn cái đầu cậu ý. Hôm nay tôi muốn đi xe bus.

-Ồ! _cậu mở to mắt, nhìn nó như người sao hỏa vừa mới bị ném xuống trái đất mà vẫn mặc nguyên quần áo sao hỏa

-Cần vào viện sớm! _nhìn xong cậu phán cho nó 1 câu

Nó thì ức chế, nhìn cậu, không chớp mắt

Vũ cũng nhìn lại

-Cậu đi thì cứ đi, sao phải lôi tôi đi hả?

-Tôi...phải đi xe bus trog khi cậu ngồi sung sướng trong oto hả? Cứ nghĩ đến chuyện đấy là không chấp nhận được , thôi đành lôi cậu đi cùng.

Vũ trở mặt ra rồi bật cười, nham hiểm

-hay...hay muốn đi cùng tôi quá hả?

-Xì, nghĩ thế nào thì nghĩ, mau lên

-Không thích _cậu dừng lại, dựa lưng vào tường, khoanh tay. Dáng vẻ ung dung tự tại, chẳng coi trọng cái gì. Rồi lôi cái điện thoại trong túi ra, nhấn nút gọi.

Nó thấy vậy, biết ngay là cậu định gọi cho bác Tam, thế là nó dặt cái điện thoại trên tay cậu, rồi nói vào trog điện thoại

-Bác cứ nghỉ ngơi đi nha!

-Cậu làm cái quái ...

Chưa kịp để Vũ nói hết, nó đã lôi cậu đi

-Đến chưa! Thân tôi đúng là thân con rệp mà! __Vũ cần nhằn

-1 đoạn nữa là ra đến đường rồi

...

-Đến chưa...

....

-Đến chưa?

....

-Đến chưa?

...

Nó câu vì VŨ hỏi nhiều quá

-Cậu có thôi đi không? Cứ 15 giây là cậu lại dừng lại và hỏi 1 lần. Không biết chán hả?

-Đến chưa?

-Rồi. Đồ con heo.

-Cái gì? Cậu dám...

Lại chưa nói hết cậu đã bị nó lôi lên xe. Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về cậu và ồ lên.

Đồng phục trường nổi tiếng. Khuôn mặt đẹp dễ sợ, chiếc khuyên tai kim cương sáng, mái tóc màu hung đỏ. Đúng chất quý tộc. Vậy mà đi xe bus sao? Mọi người thắc mắc.

Vũ thì cảm thấy vô cùng ngọt ngào và khó chịu. Cậu nhìn xung quanh, ai cũng nhìn cậu bằng ánh mắt như mắt ốc nhồi. Bức xúc quá, kéo nó xuống hàng ghế cuối cùng để ngồi.

Ngồi xuống, nó chẹp chẹp miệng

-Hazzx, đúng là sinh vật ngoài hành tinh, mọi người đều phải nhìn

- ha ha, đây được gọi là sức hấp dẫn của ta đó, nghe chưa, cậu cực kì vinh dự khi được ngồi cùng hot boy đấy

-Ừ, biết rồi. Thiên nga xổng chuồng

-Cậu... __chỉ vào nó, đầu tiên là dơ ngón tay ra, rồi cong dần, cong dần vì không nói gì được nó. Tức giận quay sang cái bọn đang nhìn

-*****! Muốn chết hả? Nhìn cái gì mà nhìn!

Mọi người ngay lập tức quay hết lên, không ai dám í ới. Câu nói của cậu dường như luôn chứa sức mạnh, khiến người khác phải nể sợ và kính phục, nhưng nó là trường hợp đặc biệt. Quen với cái tính khí đó của cậu rồi. Giờ cứ cho tiền nó cũng chẳng sợ.

-Đi thế này thì mất bao lâu

- 1h

- HẢ? cậu bị điên hả?

Ngồi yên được 1 lúc thì

-Á...KHỈ thật, cái ông kia, chạy xe kiểu gì vậy hả? Muốn chết hả?

“hó, tên Vũ này muốn làm loạn hả?” nó giật mình

-Sao cậu dám nói như thế với tôi hả?__bác tài xế giận , quát lại

-Này. Nếu ông ko phải lái xe bus thì....Ừm, ừm __đang nói thì Vũ bị nó bịt miệng lại

-Không phải đâu chú ơi, tên này vốn không bình thường cho lắm! __nó nói với lái xe Vũ cúi rồi, hất tay nó ra

-Gi chứ! Sao cậu phải xin lỗi __cậu to tiếng, bực mình

-Im lặng coi. Đây là xe bus không phải xe riêng nhà cậu đâu

-Khỉ thật, đang nắm giữ mạng sống của nhiều người thì phải lái xe cẩn thận hơn chứ! __Vũ liếc nhìn bác tài xế, vẻ khó chịu và không bằng lòng.

-Ông ta, thật là CÓ BIẾT ÔNG TA PHANH GẤP MẤY LẦN RỒI KHÔNG? Đèn đỏ cũng không thèm dừng, tăng tốc vọt qua luôn. Lúc thì lại phanh gấp. Từ lúc tôi lên xe đến giờ, tôi ngã mấy lần rồi đó. BỘ LÁI XE BUS LÀ TRÒ CHƠI HẢ? đến tôi khi đưa xe còn không thể này...hừ hừ __cậu chỉ thẳng và người lái xe, lên giọng

Mọi người dường như cũng ủng hộ cậu

-Đúng đó, từ lúc lên xe tới giờ, tôi sợ lắm

-Đúng đó...

-Tôi cũng vậy...

-Hồi này tôi cứ tưởng xảy ra tai nạn rồi chứ

-Tai nạn đấy...

=> này anh kia chạy xe cho cẩn thận coi,tôi không muốn chết đâu, không thì cho tôi xuống đi

Nó nhìn Vũ, cảm thấy hơi hơi có lỗi

-Xin lỗi...tôi cũng k ngờ __nó ra vẻ ăn năn, liếc nhìn cậu

-Khỉ thật! Sao lại đi cái thứ này cơ chứ! __Vũ nghiêng rằng,cậu đang rất bực xúc

“chắc, mình muốn thử thôi mà” nó nghĩ thầm, nhìn cậu

Cả 2 không nói gì, ngồi im, lẳng lặng với xe chuyển bánh. Lắm lúc nó liếc sang cậu, nhưng cậu không để ý, bận nhìn vào cái khoảng nào đó.

Xôn xao...liếc nhìn...xôn xào... mọi người ai cũng quay lại nhìn 2 người tụi nó. Vũ cúi lằm rồi, khuôn mặt tối om, hiện lên sự bực tức

-Thế này là thế nào__nói với nó

-Xin lỗi, độ nổi tiếng của cậu tăng lên thì phải!

-Phù...(Vũ thở dài), ĐÁNG GHÉT! NGẬM MIỆNG LẠI.NHẮM MẮT HẾT ĐI!

Soạt....mọi người lại đồng loạt quay lên

-còn như thế này lần nữa thì cậu chết với tôi đấy__quay sang nó,dở chứng đe dọa

-haizz,chỉ muốn thử thôi mà. Tôi muốn ngồi xe bus cùng bạn trai, dù là 1 lần thôi cũng được __khuôn mặt ánh lên sự tội nghiệp

-Chắc, trẻ con quá,có bạn trai rồi mà chưa thử lần nào sao?

-Chưa! (nó nói, Vũ giật mình). Uy Vũ là người bạn trai đầu tiên của tôi đấy!

- hả? (cóp...cậu đánh vào đầu nó) Chỉ là giả vờ thôi đó nha.

-Thì sao hả? Dù là giả hay thật thì cũng là lần đầu của tôi. Cậu có cần nói rõ vậy không hả? __nó hét vào mặt Vũ, cậu chỉ biết ngồi im mà hứng chịu

Xôn xao, xôn xao...

Người 1: gì đấy gây lộn sao?

Người 1: Ơ, sao lại gây lộn chứ?

Người 3: cô ta là ai mà dám lớn tiếng với cậu ta thế?

-ĐIẾC TAI QUÁ! _Vũ hét lên

Vì ở nơi công cộng nên phải hét rất nhiều, khổ thân.

Nó bỗng đứng dậy, cúi mặt xuống đất

-THôi được rồi, lần sau tôi sẽ không như thế nữa!

-này (tóm tay nó lại) cậu định khóc hả?

-diên hả? KHóc đâu mà khóc, cậu thấy tôi khóc hả/?

-Đúng là cậu muốn khóc, chuẩn bị khóc rồi kìa

-Cậu... _tức

Vũ kéo nó xuống ghế ngồi

-Cậu đừng giận, Đây cũng là lần đầu (thật lòng) của tôi

Nó nhìn cậu như sinh vật bị tuyệt chủng, nhìn bên trái, nhìn bên phải, nhìn thẳng mặt...rồi cười như con hăm

-Ha ha ha ha ha ha ha ha.....tôi chắc phải đoạt giải Oscar cho diễn suất mất ha ha. Cậu nghĩ chúng ta là gì mà giả vờ với chả thật, ha ha.Thấy cậu không vui lên đùa tí cho vui í mà ha ha. Đồ óc heo

....

-Oẹ...oẹ...oẹ... _Vũ đang nôn thốc nôn tháo

-Có sao không? _nó nhìn lo lắng

-không! (để giữ thể diện con trai)

....

-oẹ...oẹ...

-Có thật là không sao không?

-Không

....

-Oẹ...oẹ...

-Cậu có biết là chúng ta đã đi bao nhiêu chuyến rồi không hả?

Mãi 1 lúc sau, cả 2 mới lết xác đến trường được. Nhưng cổng trường đã đóng.

-Chỉ tại cậu mà chúng ta bị ở ngoài đây này _nó nhìn Vũ, oán trách

-Thì sao? _cậu lại còn ung dung hỏi

-Trèo vào như lần trước vậy!

-Không thích

-Cái gì?

-Đã muộn rồi thì đi chơi luôn.

-Cậu...đồ lười học...

-Hừ, khốn kiếp _Vũ đi trước, nhớ lại chuyện vừa nãy, đang hưng phấn vì những lời của nó thì lại bị đạp cho nhát rơi xuống đất. Ưc chế nỏ đĩa. Rồi lại những câu nó nói, không phải, giả vờ, thế này kia nữa...

-này tên kia, đi chậm chậm thôi _nó lần đầu tiên trong đời phải lẻo đẻo theo người ta như thế này

-.....cậu không nói gì

-này, đừng có cậy chân dài hơn tôi mà cậu đi nhanh như thế nhà...tên gà hôi kia

Suốt quãng đường nó hét, la, đủ kiểu, khản cả giọng, nhưng tên vô nhân tính Vũ không thèm quay lại

Giận rồi đó

Nó cứ đi theo cậu mà chẳng biết tên này định đi đâu.

-Ê, đi đâu thế hả? Tên kia.

39. Chương 39

Chạy theo cậu, giờ chả có việc gì làm ngoài chuyện này cả. Nhưng đang đi thì nó bỗng thấy 1 dáng người rất quen đi qua. Dáng cao, cái người mà nó không thể quên, cho dù có hoá thành tro.Nó đứng lại nhìn người đó, và hẳn cũng quay lại nhìn nó.

Khác...khác quá...quá khác...nhưng mà nó vẫn có thể nhận ra.

Là Tưởng, cậu ta đã làm gì từ cái bữa tiệc ở nhà tổng thống? Mất tích? 1 con người như cậu ta mà cũng có lúc biến mất không tung tích sao?

Sau bữa tiệc hôm đó, cậu đã thực sự biến khỏi tầm mắt nó mà không có bất cứ dấu vết nào? Tại sao?

GIỜ cậu ta rất khác. Khuôn mặt không còn như xưa mà dài và góc cạnh hơn nhiều. Đôi mắt không còn 2 mí mà là 1 mí...cậu đã thay đổi.

Nó đang nhìn chằm chằm vào Tưởng, nó thực sự đã quên mất sự tồn tại cũng như vết thương cậu gây cho nó trong suốt thời gian qua. Thật vui vì điều đó. Nhưng giờ nhìn cậu ta tiêu tụy thế này, bỗng lòng nó lại dao động, dù chỉ 1 chút thôi. Tình cảm trong lòng con người không thể nói từ bỏ là có thể bỏ. Nó là 1 thứ rất mơ hồ, tuy có thể chạm đến nhưng có rất ít người đạt đến đỉnh cao của sự hy sinh. Mỗi tình đầu, thường gọi là mối tình khắc cốt ghi tâm. Có thể quên, có thể bỏ thứ tình cảm đó trong 1 góc khuất nào đó nhưng 1 khi đã nhớ lại, 1 khi bỗng tìm thấy nó ở đâu đó thì chắc hẳn ai cũng có thể dao động. Nó bây giờ không còn tìm đập thành thịch, tay chân luống cuống khi gặp Tưởng, nhưng hình ảnh cậu vẫn còn 1 chút trong lòng nó.

Nó nhìn Tưởng, cứ tưởng cậu ta cũng nhìn mình nhưng cậu ta không nhìn nó mà nhìn Vũ, nhìn bằng ánh mắt căm thù.

-này, cậu đã rùa rồi còn không mau chạy theo tôi, lẹ giờ đây _Vũ quay xuống, thấy nó cứ dừng lại lên gọi

-Hừ, cái đồ tự sướng, biết rồi.

Vũ dẫn nó đến 1 nơi khá vắng vẻ, hình như là khu rừng nào đó (lắm cây là nó gọi là rừng)

Hiện giờ ở địa bàn của Tuấn

-Này, thư của nhỏ Thiên Thần đây, cậu đọc đi _Tưởng để 1 lá thư lên bàn Tuấn. Tấm thiệp rất đặc biệt. Nó màu trắng, không đục như màu của giấy mà nó trong hơn. Ở mặt của tấm thiệp có hiện lên 1 đôi cánh, màu đen, cánh gắn liền với thiệp nhưng khi nhìn lại thấy đôi cánh nằm ngoài. Có 1 chữ : Angel màu đỏ, nằm phía dưới đôi cánh. Đằng sau tấm thiệp có hình đầu lâu cũng màu đen. Nhìn bề ngoài, tấm thiệp được làm rất công phu. Tuấn bất giác mỉm cười, chẳng biết có nội dung gì nhưng tự dưng cậu lại thấy vui khi nó làm vậy.

Mở tấm thiệp ra, những dòng chữ màu đỏ hiện lên. Không phải chữ viết tay mà là loại chữ viết sẵn, mình chỉ cần bóc lớp băng dính 2 mặt đằng sau nó ra là có thể dùng. Cậu đọc nó

From : Ac Quy

...đại loại là muốn gặp mặt, nói chuyện.....

By : Thien Than

Ha Noi, 21/12/2012,...

-Đi gặp đi, rồi giải quyết luôn 1 thể, tìm công bằng cho anh em đã chết __Trường cứ lải nhải bên tai cậu
Ở rừng, nơi nó và Vũ đang đi

-Sao cao thế này? __nó hỏi khi Vũ đi lên đèo trên núi, cứ leo. Leo mãi

-Cao vì nó không thấp!

-Thế bao giờ mới đến?

-Sắp!

-Cái tên ***** kia! Rốt cuộc là định đi đâu? Hay định mang tôi lên núi, đào 1 cái hố rồi ném xuống đó, hử, hử, hử? __nó túm vào áo Vũ để đi lên

-được thể thì còn gì bằng. Cậu mà chết nơi rừng rú này thì khỏi tiền lương tháng này thôi. Tôi mong còn không được. __Vũ chẳng những đắp lại mà còn không thèm nhìn nó, kệ cho nó bám áo đi lên (khổ, nó bám áo, ngại, không dám quay xuống í mà, kiêu cái nổi gì)

-Tên vô nhân tính, keo kiệt, ...__nó nói cả tràng, không cần nghỉ lấy không khí

-Thế cậu định thế nào hả? Có đi hay không đây? __Trường giục khi thấy Tuấn không có phản ứng gì

-THế cậu bảo có nên đi hay không? __nhìn Trường, đây là lần đầu cậu phân vân, và phải hỏi đến người khác. Khuôn mặt đăm chiêu, nhưng ánh mắt ánh lên 1 chút niềm vui

-Tất nhiên là có đi rồi. Cậu không thể để cho người khác xem thường bang chúng ta được. Nếu có war thì mọi người luôn ủng hộ

-War? __Tuấn hỏi, cậu dường như giờ mới trở về hiện thực, này giờ chỉ nghĩ đến niềm vui, chưa bao giờ cậu bị lú lẫn như thế này.

-Thế không nhớ chuyện 2 năm trước hả? __Trường nhìn Tuấn, cậu ta thấy Tuấn hình như đã thay đổi

...

“2 năm trước. Lẽ ra có đến 10 bang lớn (trong đó Tướng cũng có chức cao trong bang)

Cái hôm chia tay tướng,, nó bị shock nặng, tinh thần không được ổn định. Thế là đi gây chuyện với bang của tướng (cậu ta không biết nó là người của Thiên thần TT)

Chém...giết...

Nó sẵn sàng giải quyết ai cản đường mình

-Có chuyện gì vậy? Sao ở ngoài kia ồn ào thế? __1 tên đại ca hỏi

-Thiên thần bỗng dờ chứng đánh vào đây ạ __tên đàn em hốt hoảng

-Cái gì? Láo thật! Gọi tất cả an hem tới giải quyết đi. Lũ...

Tướng đến khi không khí đang náo loạn, đâu đâu cũng thấy đánh nhau.

-Có chuyện gì vậy? __cậu ta chạy vào

-Đại...đại ca..chết rồi!

-Cái gì?

-Thiên thần bỗng dẫn người tới đánh bất ngờ. Không trụ được, chết rồi

-Thiên thần..*****!

Trog 1 đêm, 1 bang lớn bị tiêu diệt

Ngày ngày hôm sau, chưa rõ chuyện gì xảy ra thì 1 vài bang khác đến định chiếm địa bàn.

Nhưng không để chúng có cơ hội, nó cũng đến.

Lại hỗn chiến...

Tưởng thấy vậy thì không có ngu mà xông vào, nên rút sớm.

....chỉ trong vòng 1 ngày 1 đêm, 4 bang lớn bị tiêu diệt...mọi quyền lợi đều thuộc vào tay thiên thần.

Thấy vậy Ác Quỷ và JJ cũng không thể đứng yên nhìn nó bành chướng địa bàn. Cũng ra tay, thủ tiêu mấy bang còn lại.

....còn lại 3 bang...lớn nhất...mạnh nhất...

Lúc đấy đã lớn chuyện, cảnh sát nhảy vào điều tra. Dư luận xôn xao. 1 phen hú hồn với mọi người đặc biệt với những người trong thế giới đêm, hội đua xe, những câu lạc bộ, sàn nhảy, quán bar...

Cũng vì lớn chuyện nên nó mới ra nước ngoài.

Tiền...địa vị xã hội...đã bịt miệng mọi người.

Chuyện lắng xuống.”

Tuấn đang suy nghĩ về cái quá khứ ấy. Liệu, nó có xảy ra 1 lần nữa?

...

-Đến rồi! __Vũ ngửa cổ lên trời, nhìn trời, thấy vậy, nó cũng làm theo.

-Thật thoải mái!

Những đám mây bông bênh trôi trên nền trời xanh.lắm lúc xô vào nhau tạo thành những hình thù rất hay. Nắng chiếu xuống nhưng không thể chạm vào nó bởi ở đây có quá nhiều cây. Tiếng chim hót, tiếng nước chảy. Không khí trong lành, quả không hổ cả chuyến đi của nó.

-cậu biết sao tôi dẫn cậu đến đây không? __Vũ tỏ vẻ bí hiểm

-Biết bằng niềm tin à?

.....

-Thế nào rồi? Có chuyện gì chưa?

-Hôm nay Thiên Thần gửi thư thách chiến rồi ạ (thiệp gấp mặt chứ không phải thư thách chiến, thắng cu ngu ngốc à)

-Uây, vậy sao? Sắp oánh nhau to rồi. Thế chúng ta có phải làm gì không đại ca? __tên đó quay sang hỏi 1 tên

-ha, ...làm gì sao?... ha ha...không phải làm gì, cứ ngồi xem cái đã. Chắc chắn sẽ có chuyện hay mà.

Tên đó cười. 1 con người nham hiểm, mắt 1 mí, khuôn mặt góc cạnh..còn ai khác ngoài Tưởng.

Thực ra sau bữa tiệc ở phủ tổng thống, cậu ta đã bị đánh cho không lết nổi thân về nhà. Phải trốn ra nước ngoài, rồi phẫu thuật thẩm mỹ.

Và người làm cho Tưởng ra nông nổi ấy là Thành. Thành nghe có người làm phiền nó, thế là đi điều tra, biết là Tưởng, nên định cho hắn đi gặp các cụ luôn

-mày có tránh xa Vy ra không? __Thành gằn giọng, ánh mắt đáng sợ nhìn Tưởng

-mày, là cái thá gì? __Tưởng không biết, lên mặt

Thành nhếch môi rồi lườm hắn

-Hôm nay mày chết rồi. KHỎi nói nhiều! __cậu đá cho Tưởng ngã lăn ra rồi dẫm vào mặt. Tuy hần có đánh lại nhưng làm sao có thể làm khó Thành. Dẫm động vào 1 con thú đáng sợ như cậu thì làm sao có thể yên. Cậu đánh, cậu giẫm đạp làm Tưởng máu me đầy mình.

Cuối cùng game over bằng 1 cú giẫm vào ngực

-Xuống âm phủ mà kiện JJ bọn tao, ha ha

Nhưng ai ngờ, số hần lớn,chưa chết

Vì vậy là chỉ cần nhắc đến Vũ Thành JJ là hần giận, căm phẫn

.....

-Gà gì mà cũng có lúc tương tư hả? __nó trề môi chế diễu Vũ

-Đây là (Vũ chỉ vào 1 gò đất nhô lên, có cả hoa bên cạnh) người con gái đầu tiên trong mắt tôi

-hả? __nó hơi bất ngờ. Cái loại người thay người yêu như thay bi tất ấy mà lại nhớ mỗi tình đầu. CHuyện lạ có thật

-Hồi 5t...__Vũ đang hồi tưởng, kể lại. Nhưng lại bị nó phá vỡ cái không khí trừu tượng, hướng về quá khứ ấy bằng tiếng cười hô hô

- Hô hô hô...cậu nói cậu yêu lúc 5 tao hả? cái đồ chẳng hoa, ha ha ha

-Lần đầu tiên tôi nhìn thấy, tôi ngỡ ngàng. Cô bé ấy quá xinh đẹp. Đặc biệt rất cá tính, tôi thích

(Tuấn : Tôi thích cái vẻ đẹp tự nhiên của cô ấy, thích nụ cười như nắng ban mai của cô ấy, thích cái dáng bé bé, nhỏ nhỏ, xinh xinh của cô ấy, và đặc biệt là cách cô ấy năng niu những con vật né nhỏ =>) yêu động vật)

Vũ bỗng lấy trong túi ra 1 tấm hình, 1 đứa bé, thật dễ thương.

-tôi định sẽ tìm cô ấy,sẽ cưới cô ấy nhưng tôi đã thay đổi rồi. Tôi đã thích...__đang định nói thì nó cướp tấm ảnh trong tay cậu

-Ồ, nhìn quen quen (chính mày đoá)__nó ngắm ngía tấm hình và chắc là mình đã thấy ở đâu.

Thứ nhất :nó không thích chụp ảnh (do sợ ma có trong ảnh)

Thứ 2: hồi nó bị xe đâm, mất trí nhớ, bác sĩ có bảo nếu là quá khứ không tốt đẹp thì không nên cho nó thấy bất cứ cái gì làm nó nhớ lại. Và bố mẹ nó đã giấu hết hình của nó hồi đấy.

-Nhìn quen quen nhưng hình như chưa gặp bao giờ ! __nó vuốt cằm rồi phán

-Giả đây! Quen cái gì. Làm sao mà cậu quen được! __Vũ giăng lại rồi nhét vào túi

-Hừ,c hả có gì hot! __nó khoanh tay lại, vẻ bất cần

-Có, sít đấy, hot không?

-Cậu...cậu đi mà hot sít với bạn gái của cậu đi!

-Hô hô, ghen hả? __Vũ tiến sát vào mặt nó, cúi đầu, nhìn lên từng biểu hiện trên khuôn mặt

-này, đui thì có giờ thôi chứ, cứ đui hoài là không ổn đâu! __nó hậm hực rồi quay đi

-Á....nó bị trượt chân

-Cẩn thận (Vũ nắm tay nó, kéo lên)...đi đứng phải cẩn thận chú, cứ khiến người khác phải lo

-Tôi muốn cậu lo hả? không phải tại cậu sao? Tự đứng lại đến cái nơi vợ ho gà gáy này.

-....

-....

=> cãi nhau

Lúc này, ở trường, giờ ra chơi, sân thượng

-Bực mình. Sao hôm nay cả 2 cùng nghỉ là thế nào? __Trang cau có, giận chân

-Hay bọn họ đi chung? __Phong

-Con nhỏ khôn kiếp! __cô ta gần lên tức giận, tay đập vào lan can

-CẬu thôi đi! __Phong quát, vì Trang nói nó

-Cái gì?... CẬu dám bênh con nhỏ đó hả? __Trang trợn mắt

-Tôi cũng như cậu thôi, không muốn 2 người họ ở cạnh nhau. Thế định làm gì?

-Hừ, tôi sẽ không để yên đâu!

“cướp đồ của ta mà còn muốn yên thân sao? Hừ, sẽ có ngày ta giết mày”

40. Chương 40

“-Là ngăn này sao? __ 1 con nhỏ chỉ vào ngăn để đồ của khu kí túc học sinh

-Ừ, khoá đây, lấy đi! Mau lên!

-Điên à, cắt đi chứ ai vác được cái này ra ngoài kia

-Thế thì cắt mau đi.! Nhanh lên__ nỗ nhìn xung quanh.

Giờ là giờ nghỉ trưa. Tất cả học sinh trong trường đều có phòng để đồ riêng trong khu kí túc. Dù muốn ở hay không thì cũng được.

Nó không ở, chỉ để quần áo, và giày ôn thể dục hoặc các giờ sinh hoạt ngoại khoá.”

Cô Dung chủ nhiệm lớp nó đi vào, nói về vấn đề tiền nong

-Nào, các em, nộp tiền cho cô nào! __ngồi xuống ghế, cô đỡ sổ rag hi

Học sinh lần lượt lên. Đây là tiền phí sinh hoạt tập thể. Nhưng chỉ riêng tiền này thôi cũng phải khoảng hơn vài nghìn đô. Học sịn trực tiếp nộp tiền cho thầy, cô giáo chủ nhiệm.

Chính vì khoản tiền lớn mỗi tuần này mà duy chì hoạt động của trường. Nói chung, tiền của trường toàn là tiền do học sinh đóng vào.

ở dưới lớp, có con nhỏ đang tìm gì đó

-Ở đâu rồi, sao lại không thấy?

-Tìm lại trong cặp xem!

-Không thấy, tìm đi tìm lại rồi. Sao lại mất được.

-hay đánh rơi ở đâu?

-Không vừa nãy còn thấy mà!

1 con nhỏ đang cố tìm bọc tiền bị mất. Cả lớp quay xuống nhìn, xôn xao.

Cô chủ nhiệm ở trên thấy vậy, lên tiếng.

-Có chuyện gì vậy?

-Dạ, có bạn bị mất tiền cô ạ

-Sao lại mất được, tìm lại xem sao. __cô đi xuống và giúp nhỏ tìm. Nhưng tìm đi tìm lại mà không thấy.

-thưa cô, rõ ràng trước giờ thể dục em còn thấy nó trong cặp mà.

-Thế sao lại mất được nhỉ? _cô nhăn trán về suy nghĩ.

Bỗng có 1 học sinh đứng lên, lớn tiếng:

-hay,có người lấy! _giọng nhỏ chanh chua, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía nó. Nhưng nó vẫn gục đầu xuống bàn ngủ nên không biết.

-Lớp mình thì làm gì có người ăn cắp chứ!

-Thì cô cứ kiểm tra đi, biết đâu, có người gian thì sao! _nhỏ lại 1 lần nữa quay xuống nhìn nó, như ám chỉ điều gì đó. Rồi quay sang Trang, gật đầu, mỉm cười.

Trang quay qua, cúi vào cặp nó cái túi gì đó

-Thôi được rồi, cả lớp để cặp ra để cô kiểm tra.

Lớp ồn quá, không ngủ được, nó phải dậy. Vươn vai, đôi mắt trong sáng của nó nhìn ra ngoài.

-Ừ..... _nó cửa người rồi quay qua Trang, thấy vậy, trang cũng nhìn nó, mỉm cười. Nụ cười đẹp nhất, tươi nhất.

-Có chuyện gì vậy?

Nó hỏi khi thấy cả lớp đang nhốn nháo hết cả lên. Trang lừ mắt nhìn nó, khi nó đang nhìn ra ngoài cửa

-À, có bạn mất tiền, cô đang giúp bạn ấy tìm lại thôi mà, hi

-thưa hơi! _nói xong nó tiếp tục cúi đầu xuống bàn. Vì toàn làm việc vào đêm nên nó thiếu ngủ trầm trọng. Vừa phải giải quyết việc trong bang, chuyện của Tuấn, việc làm ăn của bố rồi cả việc học hành. Phải chăng quá sức với nó? Tuy mạnh mẽ nhưng, kiên cường, nhưng sức chịu đựng của nó cũng có hạn. Đâu thể là siêu nhân???

Cô kiểm tra từ đầu dây xuống cuối dây. Và giờ là đến bàn nó.

Trang mở cặp ra, không có gì...

...chưa có ai có gì...

....1 số nụ cười nham hiểm...

....những ý nghĩ đen tối...

Chuyện gì sẽ xảy ra???

Khỏi nói cũng biết, chắc chắn tiền có trong cặp nó.

-Vý à, em có thể đưa cặp cho cô kiểm tra được không? _cô Dung đứng trước mặt nó nhưng nó vẫn không thêm ngẩng lên nhìn. Lôi cái cặp trong ngăn bàn ra, vứt đánh bộp cái lên mặt bàn

-Ồ...đây là???

Cầm bọc tiền trong tay, cô quay nhìn nó.

Chưa kịp nói gì thì con nhỏ bị mất tiền nhảy dựng lên

-Đó là bọc tiền của em!

Cả lớp lại xôn xao, chỉ chỉ, chỗ chỗ về phía nó.

Nó nghe loáng thoáng từ cửa em của cô cái gì đó nhưng không dậy. Cứ nằm ngất ngưỡng ở đấy.

Nhỏ kia thấy vậy, vứt cặp ở bàn, chạy ra chỗ nó

-Đúng! Đây là tiền của em! _nhỏ khẳng định

-Nhưng mà..._cô đang phân vân

-Con nhỏ kia, sao dám lấy tiền của tôi hả? __nhó léo tay nó dậy. Cuối cùng nó cũng chịu dậy, dụi mắt nhìn mọi người, không hiểu chuyện gì.

Cô Dung mở lời hỏi nó.

-Sao...sao...tiền lại...ở...__cô nói ấp úng, không muốn đắc tội với nhà nó. Nhưng chưa để cô nói hết câu thì con nhỏ kia đã nhảy vào miệng rồi

-Đi lấy trộm tiền của người khác sao? Cậu là loại người gì vậy?

-Ồ, sao có thể như thế chứ...

-nhìn mặt đâu đến nỗi...

-không gian mà quyến rũ được anh Vũ à, hồ li tinh có thừa là khác,...

-ừ phải...

-đúng đó...

Cả lớp nhao nhao lên, mỗi người 1 câu. Mãi cho đến lúc Trang lên tiến thì mọi người mới im nghe

-Vy à, sao tiền lại ở trong cặp cậu vậy? __giọng nói nhỏ nhẹ, đầy vẻ lo lắng, Trang nhìn nó.

-Còn thể nào nữa, con nhỏ bần tiện này, dám lấy tiền của tôi mà

-Ày, em nói gì vậy chứ __cô Dung ngăn lại khi nhỏ đó cứ xấn tới nó

Trang cũng nhảy vào ngăn, ra vẻ BFF lắm

-Này, sao bạn làm vậy, Vy đâu có ĂN TRỘM đâu?

Sự bào chữa của Trang là thế đấy. Câu nói nghe thì cứ như bênh vực nhưng giọng điệu lại như muốn dìm chết người khác. “ ăn cắp” sao? Cô ta nhấn mạnh từ đó.

Con nhỏ kia dường như vẫn chưa có ý buông tha cho nó. Giọng vẫn the thé, chỉ tay vào mặt nó, điều mà nó ghét nhất.

-Sao lớp mình lại có thành phần như thế cơ chứ? ĐỒ ăn trộm, Trang à, cậu nên tránh xa nhỏ ra.

Nó nghe từ nãy đến giờ, cũng đủ để hiểu hết chuyện. Để điện thoại trong túi, tay đặt lên bàn, mắt nhìn thẳng vào con nhỏ kia, hơi nghiêng đầu.

-Ngậm sữa! __lời nói bình thường của nó làm mọi người giật mình

-Mày...dám nói tao thế hả? Đã....đã ăn trộm rồi còn dám lớn tiếng như thế hả?

-Ngu học! __lại 1 câu ngắn, nó khiến cả lớp sững sờ

-Mày...nhỏ kia tức học máu

Thấy cãi nhau to, cô Dung phải lên tiếng

-Thôi nào các em! Nhưng Vy à, sao...sao tiền lại ở trong cặp em thế?

Cô nhìn nó nhưng nó không trả lời

“nó đâu có lí do để lấy đâu, nhà nó giàu lắm mà. Hay...có lẽ...có lẽ...nó bị mắc bệnh rối loạn tâm lí...hazzx khổ thân quá...” cô Dung lắc đầu nghĩ

-Đây (Cầm bọc tiền lên) có phải do em lấy không vậy? __giọng nhỏ nhẹ

-Không! __nó trả lời dứt khoát và rành mạch

-Thế sao lại ở trong cặp em?

-Chúa!

-hả?

Con nhỏ kia lại nhảy vào họng cô

-Chính nó lấy chứ còn ai vào đây nữa. GIỜ thể dục nó ngồi mình trong lớp, không phải nó thì là ai chứ?
__nhỏ bô lô bô la

-Ừa, sao giờ thể dục em ngồi trong lớp làm chi? __nhìn mặt cô lúc này ngu ngu là

-Hổng giày.

-Đừng có lí do lí trấu nhá. Chính cậu là người ăn cắp, chứng cứ rành rành ra đây còn chối hả?

-Cô đưa nó lên phòng giám thị giải quyết đi. Lớp sao có thể có thành viên thể này được

-Chuyện này...nhưng mà... __cô lung túng

...ồn ào...lộn xộn...1 giờ học bị cắt ngang.

Đang lúc cả lớp đang xôn xao thì nó đứng dậy, xách cặp bỏ đi

-Ày, đợi cô với, Vy à...

Nó lên ngồi phòng hiệu trưởng uống trà

Ngồi đây mà nó cứ nghĩ đi đâu, tay thì cầm chiếc điện thoại, bấm loạn xạ.

-Đây không phải do em lấy đúng không? __thầy hiệu trưởng đặt cốc trà trước mặt nó.

-Không!

-Thế em có biết ai lấy không?

-Không!

-Tất nhiên là em không lấy rồi, sao em có thể lấy được cơ chứ, nhỉ. Nhà em gia giáo như thế mà ha ha

-Thế cơ ạ!

Nó vẫn cầm chiếc điện thoại, ông hiệu trưởng thì cứ hỏi, nó lờ đi

-Em học có tốt không?

-Không!

-hay thầy chuyển lớp cho em nhá

-Không => trả lời cho có chứ chẳng hiểu ông hỏi cái gì

-Em học ở đây là niềm vinh dự của trường ha ha

-không!

-hả? à, em có thể nói với ba mình rằng trường này giảng dạy tốt,có thể..có thể

-Thế cơ ạ! __mắt vẫn dính chặt vào điện thoại

-Hả? __thầy cô há hốc mồm trước thái độ của nó

Đang yên, bỗng nó đập bàn, đứng dậy

-Suýt quên __nói xong nó chạy ra ngoài, đến Davil

“danh sách sổ nợ” , nó cầm lên, lướt qua

-Còn tên XX vẫn chưa trả! __Key

-Vậy sao? -Dạ

Nó cười, gấp sổ vào rồi đến nhà ông ta.

Nhà nó ngoài buôn bán vũ khí còn cho vay nặng lãi.

Đến thì là 1 đám tang, mấy đứa con đang ngồi ôm mặt khóc

-Chết tiết! Chết rồi hả? __ nó vuốt tóc nhìn bọn người đang ngồi ở đằng kia

Mọi người quay qua nhìn, sợ sệt. Nó thì miệng nhai kẹo cao su, tay cầm gậy, đập đập vào cái quan tài. Nhìn ngẫu và xã hội đen.

-Mượn tiền người khác rồi định chết để quyệt nợ hả? Lão già khốn kiếp này! __nó đi quanh cái quan tài, đặt chân lên quan tài rồi cầm tấm ảnh của ông ta lên

-nhìn vẻ mặt hung giữ thật ha ha

-Các người là ai, định làm gì hả?

-Làm gì? Hà, ...các người có biết tiền này ta dùng nhằm mục đích gì không hả? __nó liếc mắt nhìn ra phía ngoài cửa

-Đập hết nơi này đi!

Câu nói của nó vừa dứt, tiếng đập phá, khóc thét vang lên, ảnh, quan tài cũng không được yên, mọi thứ rồi hết cả lên.

-Ông có ra đây không hả? __nó quát lên, người đàn ông từ trong buồng trong từ từ đi ra

-Ha, dám lừa dối ta à. Khốn kiếp...__nó cười lạnh lùng, túm cổ áo hắn...

....

-Alo. __nó nghe điện thoại

-Chị à, bang Ac Quy đến rồi, chị mau về đi __giọng Key

-Biết rồi...

41. Chương 41

Trong phòng thí nghiệm, đồ dùng ,loại thuốc để ngổn ngang khắp phòng. Những lọ thủy tinh, vật dụng các, những ống, các loại thuốc, có cả lọ độc của 1 số loài.

Chất dẫn điện, những máy móc hiện đại...

...1 phòng thí nghiệm hiện đại...

Nhiệt độ từ 5 đến 10 độ

Anh Bảo mặc bộ đồ bảo hộ màu trắng, có đội 1 cái mũ to trùm trên đầu, mọi khi nó vẫn trêu là anh đội cái nồi cơm điện. Trong phòng chỉ có 1 mình anh.

Tay đổ những lọ hoá chất lại với nhau. Mắt nhìn chăm chăm vào những lọ thủy tinh. Anh cau mày, tạo những nếp nhăn trên trán. Khuôn mặt căng thẳng.

Phải, anh đang chế tạo 1 thứ rất nguy hiểm, là bom.

Bố nó đã tận dụng hết khả năng của các con. Với bộ óc thông minh, nhạy bén, anh cần làm ra những sản phẩm như vậy.

Vỏ quả bom đã làm xong, nay anh đang nghiên cứu phần bên trong, phần quan trọng nhất.

Đã mấy tuần, thậm chí anh có hôm còn không ăn uống gì để tập trung nghiên cứu. Vì vậy, mọi chuyện trong nhà đều đến tay nó, đòi nợ cũng phải làm.

Đổ 1 lượng vừa đủ (rất ít) nitroglycerin vào lọ. ANh cẩn thận lắc nó. Chờ đợi khoảng 15s rồi mang ngay vào phòng bên trong

Nếu kéo dài thời gian ngâm có thể làm axit phân hủy hoặc kích nổ nitroglyxêrin

Đưa hỗn hợp vào phòng cách âm, an toàn cho ngôi nhà

Đáy buồng nitrat hóa có một cửa an toàn, ống nối đi qua một bể lớn chứa nước rất lạnh, hỗn hợp phản ứng (còn gọi là liều nạp như thuốc nổ cho vào súng), đi qua đây ngăn ngừa nổ, giảm tốc độ phản ứng. Khi nhiệt độ khoảng 10°C (thay đổi theo từng nước) hoặc có khói nâu ở trên lỗ thông, cửa tự mở xuống ngay lập tức. Bởi vì rất nguy hiểm, nên các lò phản ứng thường được điều khiển tự động bên ngoài.

Việc tăng áp suất xung quanh khối thuốc đang cháy có thể tạo ra các ứng lực, sóng chấn động nhanh hơn tốc độ âm thanh, các sóng này có thể sắp xếp dẫn đến một điểm nào đó đủ áp suất làm chất nổ phân hủy, phát nổ.

Một lượng lớn nitroglycerin đã được sản xuất trong cả hai lần đại chiến thế giới cho và được sử dụng làm chất nổ đẩy đạn.

Bùm.....

1 tiếng nổ lớn vang lên

-Oh yeah ! __anh Bảo nhảy lên, vui mừng.

Cuối cùng thành quả lao động bao nhiêu ngày của anh cũng thành công.

Nhanh chóng giải quyết đồng hỗn độn, anh chạy ra ngoài, nhưng thật bức mình khi phải qua rất nhiều cửa, mỗi cửa đều có mật mã riêng.

Có 1 số người đã chết trong phòng này, đơn giản vì bị làm vật thí nghiệm.

-Bố! Thành công rồi __anh Bảo chạy vào phòng đọc sách.

Hiện giờ nó vẫn đang ở đám tang của tên vay nặng lãi.

Gậy đập đập vào vai, nó đang ngồi ung dung trên ghế, miệng vẫn nhai kẹo.

Đầu tóc rối, quần áo bụi, dính máu. Nó như ác quỷ hiện hình.

Còn lão vay tiền thì đang quỳ gối dưới chân nó, cầu xin, như con chó.

-tôi, tôi xin lỗi...lần sau tôi không dám đâu ạ! __giập đầu xuống đất, tên đó nức nở

-Ta..không có thói quen cho ai bao giờ. Làm thế nào bây giờ, hà...hà

-Tôi không dám nữa đâu ạ...xin tha cho tôi lần này được không ạ? __tên đó cứ đập đầu lên xuống liên tục, trán đã đỏ ửng lên.

-Biết vậy sao còn làm?

Nó nói lớn, cúi xuống cầm tóc hắn kéo ra đằng sau.

-Tôi...tôi...hức...

-Có biết tiền đó ta làm gì không mà dám quỵt? __cầm con dao trên tay, nó đứng lên, đi ra chỗ hắn, ngồi xuống. Kề dao vào cổ.

-tôi, tôi không biết, tôi sẽ trả đủ? __tên này sợ mất mặt, mặt tái đi vì lo lắng, cứ đập đầu không dám ngẩng lên

-Muộn rồi!

Nó nói rồi lấy con dao cứa vào cổ tên đó

-Á...._hắn rên lên vì đau, định chạy nhưng bị bọn đàn em của nó túm lại.

Máu từ từ túa ra, hắn đau đớn.

Nó đã cắt cổ hắn, vết thương khá sâu, máu ra nhiều. Nhưng nó biết điểm dừng để tên đó không chết.

Đứng lên, nó nhìn con dao dính máu, cười khan. Rồi liếc mắt nhìn tên vừa rồi, đang quần quai.

-lần sau có dám không? __nó hỏi

-Dạ...không ạ!

-Nói miệng thôi sao? (nhếch mép nhưng không cười, nó đập tên kia xuống khi hắn vừa cố gắng đứng lên.),
THỂ HIỆN BẰNG HÀNH ĐỘNG ĐI! __nó quát lên rồi ném con dao xuống, mũi dao nhọn cắm đúng vào
đúng khoảng giữa ngón tayỏ và ngón giữa. Tay hắn xước, 1 chút máu chảy ra. Tên đó ngớ ra không hiểu.

-Dạ?

.....

-Alo

-Chị à, bọn họ đến rồi, chị mau về đi

-Ừ. Có những ai đến.

-Gồm 15 tên

-Biết rồi!

Nói điện thoại xong nó trở vào.

Lững thững, lững thững, nó nhìn hắn rồi di di chân vào bàn tay đang chảy máu.

-Nhớ chưa?

-Dạ...dạ nhớ rồi ạ...__ tên này sợ đến không dám thở mạnh, mặt ứa, áo ứa do thấm đầy mồ hôi

-Thế chuyện đó...__nó nói lấp lửng

-Dạ..dạ tối sẽ đi điều tra và báo cáo ạ...

-Hừ, thôi được rồi

Nó bước ra khỏi đám tang, mọi người trong đó thở phào nhẹ nhõm.

Đi về nhà, thay đồ rồi đến luôn Davil

-Chị, bọn họ đợi được 10' rồi đấy ạ! __Key chạy ra, vẻ lo lắng

-Ừ! __nó gạt đầu rồi vẫn thông thả đi vào.

-Đang ở phòng Vip ạ!

Nó đi lên tầng 2, nhìn thấy cái cửa đầu tiên chính là phòng Vip, phòng chỉ dành cho nó nghỉ ngơi hoặc tiếp khách quan trọng. Phòng này chỉ có những người thân cận của nó được vào hoặc những người khách được dẫn vào.

Đập cửa ra, nó đi vào ung dung.

Tuấn đang ngồi yên ở đấy, quay đầu ra nhìn nó.

Không nhìn vào mắt cậu, nó ngồi xuống ghế, đối diện cậu.

Nhìn nó, nhìn nó, Tuấn cứ nhìn chăm chăm vào cô gái đang ngồi trc mặt mình.

Đẹp! cả 2 cái người trong phòng này đều rất đẹp.

1 cô gái buông tóc, mắt màu khói, làn da trắng hồng, diện 1 bộ đồ ren màu đen, kết hợp với quần bò màu xanh, trông cô thật nổi bật.

Còn cậu, người con trai có đôi mắt nâu, buồn. Dù không chau chuốt nhưng cậu luôn nổi bật. Mái tóc dài chấm gáy, sống mũi cao. Dáng ngồi vô cùng nam tính.

Cậu cứ nhìn nó, nhìn như chưa bao giờ được nhìn. Cậu muốn nhìn người con gái làm mình điên đảo.

-Cậu chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp hả?

Đặt cốc cafe thật mạnh xuống bàn, chỗ nó ngồi, nó nhìn cậu. (cậu không có cafe, đơn giản nó không muốn mời)

-Đây là phong cách tiếp khách của nơi này sao?

Nắm 2 tay lại với nhau, đặt lên bàn, nhìn nó.

-Đây là loại cafe latter, biết cậu không thích nên tôi không pha, ha..._nó cười nhếch mép, đá cậu

-Nghe vẻ cậu biết nhiều về tôi nhỉ?

-Biết thì sao? Nhưng tôi điều tra cậu 1 cách quang minh chính đại, chứ không như ai đó...hừ ừ

-Ý cậu bảo tôi...

Tuấn nhìn nó, tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, nhìn nó bằng đôi mắt nâu buồn.

-THÔI! Vào vấn đề chính đi ! _nó ngắt lời cậu, tay đập lên bàn, tỏ thái độ

-Cậu gọi tôi đến đây làm gì? _Tuấn hỏi

-Cậu biết tôi gọi đến làm gì rồi sao còn đến? _nó hỏi lại

-phù

Tuấn thở dài, quay đầu qua bên trái, nơi cửa ra vào.

Nó cũng đã thay đổi trạng thái, đang đùa cợt, nó bỗng nghiêm túc. Khuôn mặt ánh lên sự oán hận

-Cậu...đã giết Zin!

1 khẳng định hung hờn, nó nói mà ko chớp mắt. Giọng điệu căm phẫn. Mắt bắt đầu đỏ lên vì tức giận

-Không! _Tuấn trả lời cho câu hỏi của nó, mặt cậu không có chút biểu cảm nào. Cái mặt nạ ấy bao giờ mới được tháo ra?

Nó hừ mạnh, mắt nhìn chăm chăm vào cậu.

-Không phải là cậu thì là ai?

Nó hét lên, sự tức giận, sự đau khổ của nó như được dịp bùng phát. Cái chết của ZIn, sự đau khổ của nó trong thời gian qua. Những ý định trả thù, những kế hoạch, những lời tự nói với bản thân, giờ đây, nó đều quên hết. Nó chỉ biết người đang ngồi trước mặt mình chính là hung thủ.

Làm sao? Nó phải làm sao cho tốt đây??

Nó dùng ánh mắt sắc lạnh để cảnh cáo cũng như đe dọa cậu. Nhưng Tuấn vẫn bình thản, như chẳng có gì là quan trọng với cậu.

-NÓI ĐI! Rốt cuộc tại sao cậu lại làm vậy hả? hà, vì cái địa vị trong cái thế giới này sao? ĐỒ NHAM HIỂM!

-Thôi đi! _Tuấn gằn lên, cậu không muốn nhìn thấy người con gái mình yêu đau khổ như thế. Cậu lạnh lùng, cậu ko giải thích, đơn giản cậu không muốn khơi gợi nỗi đau trong lòng nó thêm nữa. Cậu không muốn thấy nó khóc, thấy nó đau khổ. Bởi thấy nó đau, cậu càng đau hơn.

-hà, chính cậu đã giết ZIn của tôi! Cậu...nghĩ mình sẽ được yên sao?

-Tôi không giết, tôi chỉ...

-THÔI ĐI! Cậu đừng có ngụy biện nữa! Tôi không tin! Tôi không tin! Tôi không bao giờ tin đâu!

Nổi da trong lòng đã dâng đến đỉnh điểm, nó không thể kiểm soát chính bản thân mình. Bao kế hoạch vạch sẵn đều quên hết. Trong đầu nó hiện giờ chỉ có 1 ý nghĩ: TRẢ THÙ!, nó bắt buộc phải trả thù.

Bộp.....nó đập mạnh bàn rồi đứng dậy.

Chĩa lòng súng vào người Tuấn, nhìn cậu bằng cái nhìn căm phẫn. Nó nói

-Chúng ta..._nhưng đang nói thì nó lại bị cậu ngắt lời

-...quen nhau đi! _Tuấn nhìn nó, vẻ khẩn thiết

Nó định nói “chúng ta không thể đội trời chung” và cho 1 phát đạn vào cậu. Nhưng lại thật sự shock trước câu nói của Tuấn.

.....

-Con đã thành công rồi, ha ha

-Tốt lắm. Con của ta toàn những người tài giỏi mà, ha ha

Bố nó và anh Bảo đang nói chuyện. Cuối cùng việc chế tạo cũng thành công.

-GIỜ sẽ là thử nghiệm rồi vận chuyển, con hãy cẩn trọng

-Dạ!

.....

-Sao? Sao có thể có chuyện đấy hả?

Vũ nghe tin nó lấy cấp thì không thể tin được, chạy đến phòng hiệu trưởng lập tức, nhưng nó đã đi được 1 lúc rồi.

-Mày bình tĩnh đi nào. Chuyện gì cũng phải từ từ giải quyết. Xôn xôn lên, đâu có làm cho nó hết chuyện _Thành lôi Vũ vào lớp học.

Buổi học hôm đó, cậu không thể tập chung

-Cậu ta có đi tự tử không nhỉ? _Vũ cứ lôi tay áo Thành xuống hỏi này nọ

-Mày bị điên à?

-hay là nghĩ không thông nên bỏ học

-Mày đang nói cái quái gì thế? _Thành toát mồ hôi vì suy nghĩ của Vũ

-Phải mau đưa cậu ta vào lồng không thì chết mất!

-Có mày phải vào trại ỳ, cái thằng ám đầu này....Em thưa thầy, thằng này cứ cản trở việc học của em này! _Thành bồng đứng dậy, nói to, cái kiểu “tao méch thầy đấy!”

42. Chương 42

-Thế nào rồi?

-Vẫn ngồi trong đó! Nghe căng thẳng lắm

Một bọn đầu xanh, đỏ đang ngồi nói chuyện, ở quán đối diện với Davil. Nghe vẻ sốt ruột.

-Ha ha, có đánh nhau không nhỉ? Đây là địa bàn của Thiên Thần thì biết rõ kết quả rồi còn gì, Ác Quỷ quả này lo quá.

-Ừ, tao thấy sao mà ngu thế, sao lại dẫn xác tới đây cơ chứ, thua chắc rồi mà.

-Chúng mày ngu thì có. Chẳng lẽ 1 bang lớn như thế lại dẫn xác vào hang cọp. Cũng có chuẩn bị rồi đấy. _tên này hất mặt, vẻ ta đây biết nhiều lắm.

Tụi kia chột dạ, nhìn hẩn, mắt đứa nào cũng sáng lên.

-Ồ ha, thế làm thế nào mà mày biết?

-Suyt! (tên đó để 1 ngón tay lên miệng, tỏ bí mật), cái này là do tao quen 1 người có tiếng trong đây lên mới biết đây.

-Thế nào? Nói nhanh lên! __bọn kia sốt ruột

-Thế mà thấy người của bang JJ cả Ác Quỷ,có ai đụng tới địa bàn này chưa, trừ 2 tên Je và Jô? Dù kia là quán bar nổi tiếng nhất cái nước này. Biết tại sao không?

-SAO sao, hả, nói mau lên...

-Là thế này, đây là nơi.....Áaaaaaaaaaaaa

Đang có hứng kể bí mật thì tên đó bỗng kêu rống lên như lợn bị cắt tiết.

-Chúng mày nói cái gì hả? __giọng đầy sát khí

Key bỗng xuất hiện từ đằng sau lưng tên đó. Tức giận, khuôn mặt đỏ lên. Cậu túm áo tên kia nhấc lên rồi ném ra chỗ chân bọn đàn em.

-Hả? Tên khốn nào thế? __tên kia bị ngã, dường như trấn động não, dám lớn tiếng.

Crắc...crắc, Key xoay cổ tay, đồng thời nghiêng nghiêng cổ.

-Sao?! __cái dáng điệu như muốn giết người đến nơi

-Dám cản trở việc làm ăn của ta à, muốn chết phải không? __tên đó hình như hơi say, đứng lên, đi loạng choạng.

-CHết rồi, nhìn kia, tao nghĩ thấy mùi của sự chết chóc

-Hix, tao cũng thế, chết rồi

-Thằng không có não, nó không biết thân phận hả? Dám nói như thế...

-tao sợ!!!!!!

Cả bọn vừa nãy còn hứng khởi hỏi này nọ thì giờ chỉ dám ngồi 1 góc như mấy con chó, rên rỉ với nhau.

-Mày vừa nói gì? __mang sắc thái của nam cực, Key, liếc mắt nhìn hắn. Cái lạnh trên người cậu lan toả ra khắp không gian. Ai ai cũng im lặng.

-không biết à? Ha ha, mày nghĩ bang Ác Quỷ đến tay không như thế sao?

Vì say nên hắn không biết đâu là thực hư nữa, cứ nói ra tất cả. NGƯỜI ta nói khi say là lúc con người thành thật nhất, quả không sai.

-Câu trước cơ!!! Mày nói Thiên THần làm sao?

Key, đạp hắn ngã xuống đất, lần đầu thứ 2.

-Hừ, không kể nữa, dám đá ta hả?

-Vào đây!

Key đứng ra đằng sau hắn, nắm tóc, kéo lê trên nền nhà.

-Aaaaaaaa.....

Tên đó kêu lên, vừa bị túm tóc, vừa bị kéo lê trên nền bê tông. Xước ra, chảy máu...

Key lôi hắn vào trong quán, đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

-Chúng mày ở đây!

Nghe lời cậu, không đứa nào dám ho he cũng như hỏi gì. Chỉ răm rắp nghe theo

-Dạ!

Sau khi lôi hắn vào trong quán, đuổi hết mọi người ra ngoài. Key ném hắn ra, rồi phui phui tay.

-Nói đi!...(đợi 1 lúc mà tên đó không mở mồm)...NÓI (Key đập vào ngực hắn, khiến hắn ôm ngực đau đớn.)

-Là, thì, Ác Quỷ không những đến đây để gặp mặt mà còn.....

Đoàng.....

Tiếng sung vang lên, bọn ở ngoài vẫn giật mình, dù biết kết quả sẽ như thế.

Key đi từ trong quán ra, tay còn cầm khẩu súng vừa tiến tên kia xuống suối vàng. Mặt hơi tái.

-Sít! (nói vậy vì nếu viết **** thế này sẽ bị xoá)

Key **** thề, rồi nhanh chóng trở lại bar.

Lúc này, không khí trong phòng Vip vẫn căng như dây đàn. Chuẩn bị đứt, chỉ cần nó bóp cò là tất cả chấm hết.

Nhưng nhìn Tuấn lúc này vẫn bình thản như không có chuyện gì.

-Làm bạn gái tôi nhớ!

-hà, cậu....nghĩ nói vậy sẽ không sao ư? __nó lắc đầu, nhìn khẩu súng thay vì nhìn cậu. Mỗi thù, mỗi thù của nó chẳng lẽ vì câu nói này mà bỏ. Không thể nào???

-Nếu sợ chết, hôm nay tôi đã không đến đây rồi.

-Cậu!!!.....

Không nói gì được nữa, mặt đờng đờng sát khí, nó không khỏi phân vân.

-CHỊ LINDA!

Cánh cửa phòng bật mở, Key chạy vào, vẻ hốt hoảng. nó nhìn ra, vẻ cầu cứu Key.

-Có chuyện gì vậy?

Key hỏi trong lo lắng. Nhưng nhìn tình hình trước mắt thì chắc là không có chuyện gì. CẬU mới yên tâm, nói nhỏ lại

-Không sao chứ?

-không sao! Đến đúng lúc lắm. Ta không muốn nhìn thấy tên này nữa, ném hắn ra ngoài đi

Nó đi ra, suy nghĩ về những câu nói của Tuấn.

Chợt, đến đúng cửa thì nó ngoái đầu lại.

-Thôi được rồi! Tùy cậu!

Nói xong nó đi luôn, Tuấn cười, dù biết nó chẳng thật lòng gì, dù biết nó có thể ra đi bất cứ lúc nào nhưng vẫn thấy vui

-THÔI CHẾT!

Key bỗng vội vã chạy ra ngoài, vẻ mặt lo lắng y như vừa nãy.

Để lại mình Tuấn trong phòng.

43. Chương 43

-Dừng lại!

Key chạy tới, hốt hoảng. Trường thì tỏ vẻ vô can.

-Có chuyện gì vậy anh bạn ha ha...

-Thế này là thế nào? __Chỉ tay vào đồng hồ độn ở trước mặt, Key nhún mày.

Trường cười, nhún vai

-Thế nào là thế nào? Rượu ở quán này tệ quá à!

Lấy tay hất cốc rượu trên tay xuống, Trường có vẻ khinh khỉnh.

-Muốn gì?

Ánh mắt key chăm chăm vào Trường và đồng hồ độn của cậu ta vừa gây ra.

Trường cứ nghĩ là đến đây hôm nay chắc chắn sẽ có đánh nhau lên cứ đi gây chuyện. Mà nghe nói ở Devil này có bí mật gì đó, nếu không kiểm tra thì không còn là Trường nữa rồi.

-Mày làm cái quái gì thế hả? __Trường gầm nên như 1 con thú, đơn giản chỉ vì có người bê khay đồ uống đi qua, Trường ngáng chân cho người đó ngã, rượu bắn 1 ít lên người cậu ta.

-Tôi...Tôi...tên kia sợ

-Muốn chết hả?

Trường túm cổ tên vừa làm bắn áo mình, dấn vào mặt tên đó. Nhưng nắm đấm chưa đến mặt thì Key ra tay ngăn lại

-Mày không biết đây là đâu hả, thằng khốn này!

Cũng không thương tiếc, Key làm cho tên đứng cạnh Trường ngã lăn lóc, cú ngã rất đẹp.

-Mày...! Chính mày đã mời bọn tao đến đây! __Trường chỉ vào mặt Key.

-TAO mời chủ chứ đâu có mời lũ chó như bọn mày đến!

-Mày...

Trường tức không nói lên lời, giờ nắm đấm trước mặt Key.

Lúc này ở hành lang khu A

-Mẹ kiếp, có cái gì không biết, tìm này giờ __ 1 tên bức xúc, đập vào cửa

-Có cần tao tìm giúp không?

1 giọng nói vang lên sau tên đó

-Ừ, mau tìm đi

-Thế tìm được những đâu rồi?

-Mới hết khu A, chỗ này rộng thật, tao suýt lạc mấy lần, phù, như mê cung ấy

-Hi, thế có cần tao đưa ra không?

-Ừ

Quay ra...toát mồ hôi hột...lấy tay lau trán...mắt thì mở to như áo ộc...miệng lắp bắp...người thì run run

Tên đó không ai đẩy mà cũng ngã.

-Đã nhát rồi lại còn thích đụng vào tổ kiến lửa, thằng ngu!

Ki nói, khi có báo động hành lang A có kẻ đột nhập, cậu đã tìm tới. Dù hệ thống an ninh đã bị phá nhưng cậu vẫn dễ dàng tìm ra tên này, vì quá quen thuộc với nơi đây, chỉ cần có mùi gì khác lạ là cậu biết ngay. Ki – cánh tay đặc lực cho nó trong việc quản lí, giữ an ninh cho khu này.

Bộp..bộp..hự ..hự...

Lên gối, củ chỏ....tên kia bị đá vang ra cửa bar

Ở khu vực kinh doanh của bar, Key vẫn đang nói chuyện “từ tốn” với trường

-Biến khỏi đây mau!

-Mày nghĩ bọn tao là những thằng ngu hả mà mày bảo đến tì đến, đi thì đi

-Mày không ngu, mày chỉ thiếu I ốt thôi

-Thằng chó này.....

Giơ khẩu súng lên.

Trường chìa mũi súng vào đầu Key

Còn nó, từ lúc ra khỏi bar, đầu óc cứ nghĩ linh tinh.

Phóng con BMW đi chơi khắp khu này.

Sau khi chán thì về nhà thay đồ rồi đến trường, hết việc làm, chán quá nên thế.

Vì nó giải quyết mọi chuyện rất nhanh nên khi đến trường giờ là đang tiết 5.

Bước vào lớp ung dung. Như những nhà hiền triết, thích làm gì thì làm. Nó ngồi vào chỗ, trước cái nhìn tò mò lẫn khinh khỉnh của cả lớp.

Cô giáo thì vì giảng quá nhiệt tình và hăng say trên bảng, nên không để ý lúc nó bước vào.

-Đồ ăn trộm, vẫn còn có thể vác mặt về đã hả?

Con nhỏ bị mất tiền lúc trước nhìn thấy nó như nhìn thấy cái gai trong mắt, đứng lên, to tiếng

-Em nào dám ngắt bài giảng của tôi thế hả?

Cô dạy văn lên tiếng, nhỏ đó mới chịu ngồi xuống, cắn môi bực tức.

Lớp Vũ

Quay qua trái, quay qua phải, nói chuyện cho có việc, kéo ai lại bảo vô công dỗi nghề. Vũ ngồi trong lớp mà tâm trí bay đến tận hawaii.

Đến khi không chịu được, rất lo lắng cho nó. Đứng bật dậy, đi ra ngoài.

Bọn trong lớp nhìn Vũ, nhìn rồi nhún vai quay vào luôn, với ý “chuyện quá bình thường, cậu ta không như vậy mới là bất thường”

-Bực quá đi thôi!

Đến phòng hiệu trưởng, Vũ lôi ông ta đến lớp nó làm rõ chuyện

Đạp cửa đi vào

-Lại ai làm hỏng tiết của tôi đấy hả??? có muốn tôi cho các em hết điểm B không hả????

Cô bực mình, hét lên, liếc ánh mắt sát thủ ra ngoài cửa... Và giật mình, suýt té

-Thầy...thầy...

Hiệu trưởng không còn tâm trí nào mà để ý đến cô nữa. Tâm trạng đang hết sức tồi tệ. Quả này không làm tốt thì chỉ còn việc là về nhà mà nhổ cỏ vườn thôi. Thật ra là vừa này, khi Vũ hung hổ đi vào phòng thì thấy thầy đang nói chuyện thân mật với cô y tá của trường. Chướng mắt, Vũ nói 1 tràng rồi lôi luôn đến đây

-Thầy hiệu trưởng đến tận đây là có chuyện gì vậy ạ!

nói nhỏ nhẹ nhất có thể, dùng ánh mắt triu mến cô nhìn ra ngoài, nhưng thực chất thì đang nghĩ “clgt????”
=> chất

thầy cô trong trường đều tỏ ra teen hết sức có thể, dù đã quá teen rất lâu. Một thời trang thời thượng, toàn dùng hàng hiệu. một năm không chỉ có lượng học sinh đăng kí vào đông mà lượng giáo viên đăng kí cũng không kém, bởi cứ mỗi năm là xét thành tích dạy rồi, 1 tổng cổ ra khỏi trường, 2 là được ở lại dạy tiếp.

-Khốn, đứa nào bị mất tiền hả?

vũ đập chân vào tường, quát lên

Cả lớp im lặng, không khí bao trùm mùi thuốc súng.

Nhìn 1 lướt quanh lớp, Vũ dừng lại chỗ bàn nó, ánh mắt như bắt được kim cương.

-Ồ, cậu cũng ở đây hả? Tôi tưởng đi tự tử rồi lên đòi lại công bằng cho cậu!

Nó không nói gì, chẳng muốn biết hay nói gì nữa. Hôm nay đã định đòi lại công bằng cho Zin rồi mà, sao chuyện lại thành ra thế này. Chán, buồn bực.

-Rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Cô dạy văn hỏi, nhưng chẳng ai thèm trả lời.

-Ha ha, cậu ra đây, nói xem, cậu có phải là người ăn trộm không?

Vũ kéo tay nó đứng lên, đưa ra phía lão hiệu trưởng đang đứng.

Còn nó, khó chịu, liếc nhìn cậu. Nó rất muốn cầm một viên gạch đập vào đầu cậu xem bên trong nó chứa cái gì. Nghiến chặt 2 hàm răng lại nhưng không thể nổi cựa với cậu.

-Chính nó là người ăn trộm mà, Vũ à, cậu bị nó lừa đấy!

Con nhỏ hét lên, không dă kích, châm chọc nó chắc nhỏ này buồn mà chết mất.

Cả lớp ồn ào hẳn lên, ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt khinh thường, chỉ này chỉ nọ.

Nhưng nó không thèm để ý. Nạp chúng vào bộ óc, chỉ thêm rắc rối thôi, nó lắc đầu.

-Câm hết mồm lại!

Vũ không thể chịu được khi bọn kia nói nó như vậy.

Đúng, tuy tiếp xúc với nó chưa được quá lâu nhưng cậu cũng hiểu được, nó, không bao giờ làm những việc này. Nhìn về phía nó bằng ánh mắt cún con, cậu như muốn nói “ nói đi, nói đi mà, nói cậu không lấy đi!!!”

-KHông lấy!

Trang nhìn 2 bọn nó, bồng 2 hàng mi cong sụp xuống. Cô ta, nhìn xuống dưới chân mình, 2 bàn tay đan vào nhau. Hình như đang bối rối!?

Vũ lại thay đổi sao?

Ở bar Devil.

Khẩu súng vẫn được Trường cầm chắc trên tay. Và hướng đến Key.

-mày nghĩ đây là địa bàn của mày nên thích làm gì thì làm hả?

Trường cứ khua khua tay trên đây Key, ánh mắt tức giận, xen lẫn thách thức.

Xoạch....xoạch...Trường lên đạn

Còn Key, cậu cứ bần thần nhìn Trường nãy giờ, nhìn sau vào đôi mắt kia, đôi mắt đầy sự tức giận.

Bỗng có 1 cảm giác rất kì lạ, 1 cảm giác mà cậu chưa bao giờ có, kể cả với Ki và Rây, những người anh em cùng lớn lên.

Nghiêng đầu để nhìn rõ hơn khuôn mặt ấy, tự dừng lại thấy lòng đau đau.

Sao cậu lại có cái cảm giác chết tiệt này???

Lại còn đối với kẻ thù, đối với 1 người như Trường???

1 MỐI QUAN HỆ SẮC MÙI MÁU, TÔI SỐNG THÌ CẬU CHẾT.

Trong lúc cậu không phòng bị Trường đã nên đạn rồi ghé sát vào tai cậu, nói nhỏ nhẹ, rất dễ nghe -chết đi!

Ánh mắt sắc lạnh, Trường dí mũi súng sát vào đầu Key.

Đàn em hai bên không ai nói câu nào. Tâm trạng lo lắng, hồi hộp

-DỪNG LẠI!

1 tiếng nói vang lên, tiếng nói quen thuộc. Nó đã phá tan sự căng thẳng, rộn rịp ở nơi đây.

Tuấn bước vào.

-Chúng mày...đang làm gì vậy?

Giọng nói trầm nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng bầu không khí lại càng im ắng hơn.

Đến cả tiếng ruồi muỗi nói chuyện với nhau cũng có thể nghe rõ.

Không gian của sự chết chóc bao trùm.

Nhìn quanh, Tuấn thấy 1 đông hỗn độn, cả người cả vật nằm lăn lộn

-Cậu đã giải quyết xong mọi chuyện rồi sao? Ha ha

Trường cười lớn, vẻ khoái chí lắm

-Bỏ súng xuống!

Nhìn khẩu súng trên tay Trường, Tuấn ra lệnh.

-Cậu bị làm sao thế? Giết hắn là 1 điều tốt cho chúng ta mà.

-Bỏ xuống!

Tuấn gầm lên, trông vô cùng đáng sợ

Nhưng Trường vẫn ngang, chưa có ý định tha cho Key, nhìn mặt cậu ta không tha mảy mảy chút nào.

Tay vẫn chĩa khẩu súng vào đầu Key.

-Mày...nghĩ là giết được tao!?

Từ này đến giờ Key mới lên tiếng, vì vừa chìm trong mớ cảm xúc hỗn độn.

Chẳng lẽ cánh tay đắc lực của nó lại là người vô dụng thế, có thể bị người ta uy hiếp dễ dàng?

Trong lúc này, khẩu súng trong tay Trường thì chĩa vào đầu Key.

Nhưng nào ngờ, con dao trong tay Key cũng đang ở dưới bụng cậu ta.

Cảnh này là tôi tám nạng, ông nửa cân. Chả ai chịu nhường ai

-Mày...

Biết được ý của Key, Trường tức giận vô cùng.

Khuôn mặt đỏ lên vì giận, gân xanh cũng hiện rõ.

Cậu đã quá khinh thường người khác rồi. (=,=)

&...&

ở lớp vẫn chưa kết thúc cái vụ tiền nong, nó mệt mỏi

-Vũ à, đừng tin lời nó nói, nó đã lấy của tớ mà

-Nói ít thôi! Tôi đã bảo là không phải cậu ta lấy rồi mà

-Thế cậu có chứng cứ gì hay không?

Bọn kia vẫn gân cổ lên, cổ cãi cho bằng được , VŨ bí quá, chẳng còn lời nào để nói, phang bừa:

-Lúc đó cậu ta đi với tôi!

-Há....

Cả lớp trợn mắt (nhìn nó), căm ghét.

Vũ kéo nó đi ra khỏi lớp

-Nè, ông bựa thật. Dám nói điều!

Nó kéo tay áo Vũ, lải nhải

-Thế cậu muốn bị oan hả?

-Nhưng cần gì nói như vậy?

-Miễn là không lấy, lí do nào mà chẳng được. Thế không được giải oan, cậu định thế nào hả... hả?

-Nếu không được thì tôi sẽ lấy ngay 1 miếng đậu phụ, đập đầu chết luôn

.

Nó bốn cột, nhưng mắt Vũ lại đột nhiên sáng lên, như đèn pha ô tô 5 tấn

-IM! Cấm cậu không được nói như thế! Tính mạng của cậu là của tôi. Cậu mà chết thì tôi không để yên đâu!

.....

Hôm sau

-Tin “ hot” đây, hot cực luôn.....hot hot hot hot.....

Cả thế giới đêm ồn ào

-Ác Quỷ và Thiên Thần....THÀNH 1 ĐÔI....

44. Chương 44

Đi học về nó ngủ một mạch cho đến sáng hôm sau.

Chưa bao giờ nó ngủ dậy muộn như thế. Không ăn uống. không làm bài tập cũng chẳng giải quyết chuyện trong bang. Bỏ qua tất cả, nó ngủ, ngủ say.

Do ngủ không yên giấc, lúc sáng nay dậy răng lợi sưng và đau buốt, mắt thâm quầng. Nó thực sự không còn chút sức lực nào nữa.

Bước ra khỏi phòng và nó giật mình khi thấy Vũ đang bưng bát cháo gà về phía phòng mình, cháo thơm nức.

Vũ cũng không khỏi giật mình khi thấy bộ dạng này của nó.

-Tối qua cậu đi chộm gà phải không?

Vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, nó ngáp dài, dù có ngủ liền 3, 4 đêm cũng không đủ để đánh tan bao mệt mỏi, đau đớn, tồn tại trong nó bao ngày qua.

Chỉ có điều bây giờ những kí ức chằng chịt trong đầu khiến nó cảm thấy không thấy thoải mái khi đứng trước người khác.

Tất nhiên, Vũ không thể biết trong đầu nó đang nghĩ cái gì.

-Mắt thì sưng húp lên thế kia. Nếu cậu nói tối qua không làm điều gì mờ ám thì chắc chẳng ai tin.

Nó tru môi, cãi lại

-Ừ, trộm gà nhà cậu đấy ha

-Hừ...

-Hừ..

Mỗi người hừ 1 tiếng rồi quay đi

Lúc nào cũng hầm hè, cũng cãi nhau. Nhưng không biết từ khi nào nó đã trở thành thói quen. Nhìn thấy nó là cậu muốn gay gắt. Cứ như thế, cuộc sống của Vũ không thể thiếu tiếng cãi nhau với nó.

Nó vươn vai rồi tập mấy động tác thể dục đơn giản.

Dơ chân lên, đá..

Đúng lúc Vũ quay đầu lại

Cậu tròn mắt nhìn nó, à quên nhìn chằm chằm cái dép đang ở trước mặt mình.

Tư thế của nó giống kiểu Lý Tiểu Long tập võ vậy

-há...nó hốt hoảng thu chân xuống

-Thì ra cậu cũng biết cả môn võ thần lặn vẫy cánh hả?

Nó không thèm trả lời, quay lại, đập cửa phòng vệ sinh đánh rầm cái.

(ở cạnh ông này lâu nên nhiem)

Buổi hẹn hò đầu tiên.

Tuấn đang vọc ùng hồi hộp. Cậu đã chờ cái ngày được nắm tay nó biết bao lâu.

Thử hết cái này đến cái khác, rồi sang đến tóc, đến giày.

Còn nó chẳng mấy quan tâm tới việc này. Ai chả biết nó đẹp rồi. không cần chuẩn bị.

Hôm qua Tuấn đã nhắn tin bảo nó đi chơi.

Nó đã đồng ý.

Kế hoạch thay đổi.

Yêu rồi đá.

Tình cảm sâu nặng rồi chia tay không thương tiếc.

Nghĩ 1 đêm rồi cuối cùng nó cũng có cái kết luận này.

Làm tổn thương người thân của nó sao? Hà, 1 việc làm sẽ phải trả giá đắt.

Cười, khề nhếch môi

2 người hẹn nhau ở quảng trường.

Mặt trời mùa hè như muốn thiêu đốt cháy da người .

Bên hồ nước chỉ có 1 người đang ngồi đợi, trong tay là 1 lon coca.

Cậu đã đợi lâu lắm rồi.

Ánh mặt trời nóng chiếu vào da thịt, chiếc áo của cậu đã thấm mồ hôi. Đôi mắt màu nâu khói dần dần ảm đạm.

-Này

Tiếng gọi từ phía xa, cuối cùng nó cũng đến.

Đôi mắt cậu bỗng sáng rực

-Xin lỗi đến muộn. (cố ý đấy, sao?)

-Không sao, tôi cũng vừa mới đến.

ừ không sao, chỉ đợi có khoảng 2 tiếng thôi mà, ít. Nhưng đúng vào khoảnh khắc nhìn thấy nó, mọi mệt mỏi, khó khăn đều tan biến.

-Ôi trời, cậu không biết tìm nơi nào nó mát mát hơn hả? Đồ ngốc.

Nó nhìn Tuấn như hòn than vừa ra lò, ca than.

Tuấn sờ chán mình, cười, nghĩ nó lo lắng.

-Vẫn ổn mà, tôi không thấy gì cả

Chỉ vì cậu hẹn gặp nó bên hồ]ocs, sợ nó không tìm thấy cậu thôi.

Nhà Vũ

-Khốn kiếp! *****! Ưc chế!...

Vũ đang chơi phi tiêu, và mặt nó chính là tiêu điểm.

Chủ nhật mà bị nó cho leo cây ở nhà 1 mình, chán không có việc gì làm, cậu phải gọi Thành đến.

Thành đến, đứng ngoài này giờ. Nhìn Vũ với vẻ rất- là- mất -hứng.

Đạp cửa đi vào rồi ném gối vào đầu Vũ, Thành nói:

-Thằng bệnh!

-Mày muốn chết à?

-Mày bị tự kỷ hả? Chủ nhật đẹp trời như thế này không cho tao đi chơi với bạn gái mà bắt đến đây...2 thằng con trai...làm cái gì hả???

Thành heys vào mặt Vũ, cậu ngay lập tức bịt tai lại. Tiếng hét của Thành y kiểu bom nguyên tử nổ.

-Tao tưởng mày chung tình, ai dè...

- ha ha, tất nhiên là tao trung tình rồi. Yêu nhiều đứa là tôn trọng người mình yêu. Vì sao ư? Đơn giản, khi yêu nhiều sẽ có nhiều kinh nghiệm, rồi khi tao gặp nàng thì chỉ việc thể hiện ha ha

Thành cười lớn, dạo này rất hay thấy nó trên Tv

-mà sao mày thành ông già leo, leo cái gì nhỉ? *gãi đầu*, à leo đơn thế ha ha

-Tao thì sẽ nhét mày vào bồn cầu nếu nói thêm câu nào nữa đấy.

-Thế con nhỏ nhà mày đâu? Sao không rủ nó đi chơi? Hay..rủ rồi mà bị từ chối ha ha

Thành nháy mắt, đập đập vào vai Vũ, ý chọc tức.

-Thì tao cũng định rủ đi nhưng...

-Giải thích là nguy hiểm!

Vũ đang ú ớ thì Thành phang ngay cho cậu, cụt hứng, không buồn nói nữa

-Im lặng là thừa nhận! ha ha ha

Thành cười lẫn trên giường, trọc tiết à quên tức Vũ là trò khoái khẩu nhất trên đời của Thành.

Vũ bức xúc, ném cho Thành cái nhìn đầy “thiện cảm”

-Thôi thôi, ông hâm mộ tôi thì chỉ cần hâm mộ trong lòng thôi, không cần thể hiện ra bên ngoài như thế đâu ha ha

Thành xua tay, Vũ đứng dậy

=> 1 kết cục chết choc

Ở quảng trường

-Đi đâu bây giờ?

Nó lên tiếng, phá vỡ không khí ngưng ngừng giữa 2 người.

-Nơi nào cậu muốn!

-Ừ, tôi muốn lên sao hoả

-Ok, mai tôi chuẩn bị __giọng nửa đùa nửa thật

-Nhưng tôi muốn đi bằng chổi bay!

Tuấn nhìn sang nó, vẻ kì quặc. Rồi ánh mắt chợt loé lên, cậu túm tay nó, kéo dậy.

-Tôi sẽ chỉ cho cậu cảm giác được bay!

Lôi nó đến chỗ cái xe phân khối lớn. Tuấn rò ga, phóng đi

Mọi người đều phải ngược lại nhìn, 1 đôi thật đẹp.

Đi với Tuấn, nó không cần cải trang. Nét đẹp tự nhiên của nó khiến mọi người phải trầm trồ

10' sau, cả 2 có mặt tại công viên Dream High

Tuấn cứ kéo tay nó đi hết chỗ này đến chỗ khác

-Này, bỏ ra coi, người ta lại tưởng rằng tôi là trẻ lạc mà cậu phải dắt về đây.

-hả? Tuấn quay lại

Giọng nói ầm ập, khuôn mặt đẹp đến từng mi li mét. Nụ cười toả nắng.

Tuấn nhìn nó, ánh mắt trời chiếu vào khuôn mặt ấy, làm cậu càng thêm lộng lẫy.

Nó bỗng choáng trong 1 s, dù chỉ là 1s ngắn ngủi nhưng cũng để lại trong lòng chút xao xuyến, khó tả.

Nó lập tức quay mặt đi.

-Đến rồi!

Tuấn thở phào. Ánh mắt nhìn xa xăm. Tâm hồn như được bay lên chín tầng mây.

Cười, cậu cười rất đẹp.

-Cười ít thôi, người ta lại tưởng cậu bị hâm bây giờ.

Thấy Tuấn hả hê, tự dưng nó thấy bức, tự dưng nó lại nghĩ đến cái chết đau lòng của Zin.

Tự dưng thấy cậu đáng ghét.

Tuấn đưa nó đến công viên Dream High này vì ở đây có trò nhảy tự do.

Kiểu buộc dây vào chân nhảy hoặc là nhảy từ trên xuống, có dù.

Lúc này, tại 1 quán bar ở Hà Nội

1 đám người ngồi trên ghế, tranh luận.

Tên cầm đầu cầm xì gà hút, khuôn mặt lầm lì dễ sợ.

Trong ánh đèn mập mờ của quán, khuôn mặt ấy hiện ra. Là Tưởng.

Lắm bằm, nhấp ngụm rượu, hần như đang suy tính cái gì đấy.

Hắn đã học được cách không thể hiện cảm xúc ra ngoài. Dù tức giận, dù căm hận đến đâu cũng vẫn bình thản.

Bình thản đến mức đáng sợ

-A, tôi xin lỗi...ơ anh đẹp trai sao lại buồn thế này. Hay chúng ta đi chơi đi.

Đang ngồi bỗng có 1 con nhỏ ngã vào lòng Tưởng. Cậu nhìn xuống, thấy đẹp trai, con nhỏ này đỡ chứng ve vãn.

Nhưng thật không đúng thời điểm tẹo nào.

Ánh mắt tức giận nhìn nhỏ, Tưởng túm tóc giật ra đằng sau rồi đổ luôn cốc rượu trên tay vào mũi nhỏ.

Nhỏ ú ớ, không nói được câu nào, sợ.

-Rạch mặt nó ra. Đã xấu rồi còn ra vẻ.

Tưởng ra lệnh, 1 thằng đàn em lôi nhỏ đi.

-Cậu trở lên ác từ khi nào vậy?

1 giọng nói đầy ẩn ý, 1 cô gái rất xinh đẹp. Dáng người cao, body chuẩn, 1 chiếc váy đen bó sát, 1 chiếc áo 2 dây được khoác ngoài là chiếc áo da. Trông vô cùng phong cách. Vòng tay, vòng cổ đủ loại.

Cô đứng trước mặt Tưởng.

Cậu nhìn lên, khá bất ngờ, người con gái này sao lại ở đây.

-Cậu...!

Không ai mời cũng chẳng dọn đường, cô gái đó tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện với Tưởng.

-Cậu mà cũng có hứng đến những nơi như thế này sao?

Tưởng nhếch môi, cười khinh bỉ

-Sao? Cậu đến mà không cho tôi đến à?

Cô gái đó cũng ngang ngạnh trả lời lại

-hà, tính cách vẫn như xưa, xem ra, cậu không hề thay đổi?

-Vậy...cậu có thay đổi không?

Cô gái đó nhìn lên, ánh mắt thách thức, đầy kiêu hãnh.

Mãi 1 lúc sau, Tưởng mới lên tiếng, giọng bé hơn, nhưng đủ nghe

-Vẫn như xưa!

....

-Tôi có việc muốn nhờ cậu

Cô gái lên tiếng

....

Đó là Trang...

Nó và Tuấn đang khá hơn hở để chuẩn bị àn bay này.

-Aaaaaaaaaaaaa.....

1 cảm giác thật tuyệt, bay bay bay, nó đang bay...

Mát...thoải mái...bỗng dưng bao phiền muộn lại bay đi theo gió.

Nó không để ý gì xung quanh mà chỉ theo sự cảm nhận của riêng mình.

Vì vậy cũng chẳng để ý mấy khi có 1 bàn tay đang nắm lấy bàn tay nó rất chặt...chặt đến mức cậu không bao giờ muốn buông ra....muốn cứ mãi thế này thôi

Từ sau hôm đó, nó nghiền luôn món bay này và rất hay đến chơi

Khi đã “bay” thành công vài lần, nó đi vào nghỉ.

Còn Tuấn, cậu vẫn chưa hết hứng, nhưng vì nó cũng thôi, đi theo sau.

...

Nó đi vệ sinh

...

-Á các người

...

Tuấn đợi mãi mà không thấy ra, đi tìm, nhưng không thấy...

Cậu thất vọng...

Nó có thể ở đâu????

45. Chương 45

Sau khi chơi khá thoải mái, nó vào phòng vệ sinh của khu vui chơi đó.

Đang rửa tay tao thì cánh cửa bỗng đóng rầm lại.

Trong phòng chỉ có mình nó. Ngoảnh ngay ra khi cánh cửa vừa khép vào. Nó biết chắc chắn có chuyện.

Chạy về phía cửa, cánh cửa duy nhất để vào hoặc ra.

-Ai ở ngoài, mau mở cửa ra!

.....

.....

Im lặng, không có tiếng trả lời nào, tiếng vui chơi của trẻ con cũng không còn.

Nó hơi hoảng chút.

Vừa bình tâm xem xét cánh cửa, định cho nó 1 quyền thì bỗng nhiên có 1 thứ gì đó được vút từ cửa sổ vào.

Cánh cửa sổ cũng ngay lập tức đóng.

Dường như có ai cố ý trên nó.

Lúc trước trong bar.

Trang nhìn Tường, ánh mắt trong sáng nhất.

-Sao cậu lại về đây? _tường hỏi

-Ha, thích thì về thôi.

-Cậu vẫn như xưa...không hề thay đổi.

-vậy sao? Tôi cứ nghĩ là tôi đã thay đổi đấy.

- Tôi...vẫn chưa....thay đổi!

Tưởng khẳng định, nhìn đôi mắt trong của cậu bây giờ thì làm sao có thể nghĩ cậu là con người hiểm ác đến vậy.

-Tôi muốn nhờ cậu giúp 1 việc!

Trang vào luôn vấn đề chính, cô ta không muốn vòng vo, mà cũng chẳng muốn nói chuyện với người như Tưởng.

-Ha, hoá ra...cậu gặp tôi...là có mục đích hả? __Tưởng cười chua chát.

- Cậu nhất định phải làm cho tôi việc này.

-Nhưng tôi sẽ được gì?

Tưởng mả cả, cuộc sống cho không thật là khó. Cái gì cũng phải có cái giá của nó, đặc biệt đối với cậu.

-Cậu muốn gì?

Trang nghi ngờ nhìn cậu, tuy khó chịu nhưng nhỏ cũng không thể hiện ra bên ngoài.

-Muốn.....cậu!

“ha, thật nực cười, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa đi...” Trang trầm nghĩ, nhưng rồi lại nói với cái giọng nhỏ nhẹ và dễ hiểu lắm nhất

-Cậu muốn bất cứ cái gì cũng được, nhưng hãy là xong việc này đi đã!

Lôi tấm hình trong túi xách ra, vứt xuống bàn, cô ta liếc nhìn tưởng.

-Bắt con nhỏ đi cùng cậu ta đến chỗ tôi!

Lúc này, khi nhìn thấy cái vật gì đó được vứt vào qua cửa sổ, nó ngay lập tức bịt mũi lại.

Chắc chắn là thuốc mê, nó chạy ra phía trước, đập vào cánh cửa.

Nhưng cửa ở đây khá là kiên cố, không phải cái loại cửa gỗ hay sắt bình thường.

.....

Khí đã sộc đến mũi. Nó hốt hoảng.

Chạy đi kiểm chỗ thoát khí cho căn phòng, nhưng tiếc rằng, không có.

2 cánh cửa đã bị bọn chúng đóng hết ở bên ngoài.

-Mở ra! Các người có mở ra không?

Nó đập cửa, kêu thét.

Nhưng dường như chẳng ai nghe thấy tiếng của nó.

Cố đập vào cửa ra, nhưng cửa nặng quá.

Sức của nó ngày càng yếu đi, cánh cửa càng thêm nặng.

-Khốn kiếp! Mau mở cửa ra! Ta sẽ giết hết các người đấy!

Cứ lấy tay đập đập vào cửa, nó gào thật to.

Im lặng...

Bên ngoài vẫn cứ im lặng như lúc đầu nó mới bước vào.

Khói thuốc ngấm dần vào người nó.

Cả người dường như mất sức rất nhiều, đến cả việc đập cửa, gào lên, nó cũng không muốn nữa.

Nó ngã xuống trên nền đất lạnh.

Bên ngoài lúc này, 1 bọn đang hút thuốc

-Cần gì phải làm thế này hả mày? Cứ đập cho nó 1 đập rồi vác về

-Thằng ngu (đập vào đầu tên đó), công viên đông như này, mày muốn ngồi bóc lịch hả?

-À..., thôi cũng 10' rồi, nó ngủ từ nãy rồi còn gì. Chúng ta đưa nó về thôi.

-Ừ.

2 thằng con trai cẩn thận, rút chùm chìa khoá trong túi ra.

Mở cửa, khói trong căn phòng bay ra.

2 thằng từ từ bước vào.

1 con nhỏ đang nằm dưới đất.

Ánh sáng ngoài trời chiếu rọi vào, khuôn mặt 1 thiên thần và 2 con quỷ.

-Hà hà, nó ngất rồi, dẫn nó đi thôi

Đi đến gần nó, 1 tên nhìn nó không chớp mắt.

-Đẹp...đẹp...quá...

Hắn ngậy ngậy trước nó.

Mắt cứ dán vào nó, như chưa được nhìn thấy người đẹp bao giờ .

-Nhanh lên!

Tên còn lại huých tay hắn, thúc giục.

Nhưng khi vừa nhìn thấy nó cũng khựng lại, trở mắt lên.

Một lúc sau mới thốt lên lời

-Thôi, đi mau đi, người ta vào lại phiền.

2 người đỡ nó lên, định công nó nhưng

-Khốn kiếp!

1 giọng nói trong trẻo cất lên, đôi mắt nó từ từ mở.

Ya...nó hất tay về phía sau.

Dùng lực cổ đập đầu 2 tên này với nhau.

-Chết đi!

-Á.....

Cả 2 cùng hét lên, cú va đập thật mạnh.

Nó đã cố dùng sức làm việc này.

Choáng, 2 người cố lay đầu.

Nhưng nó không để yên. Túm lấy đám tóc còn sót lại của 1 tên (cả 2 tên tóc rất ngắn, y kiểu 3 chỏm), đập mạnh vào tường.

Máu chảy ra, tên đó choáng toàn tập. Mắt lơ mờ, không còn nhìn rõ vật.
Tên còn lại cũng không được tha, bị nó đập cho 1 nhát đập lưng vào tường.
Sương sống va chạm mạnh vào lớp bê tông, kêu khục 1 cái. Tên đó rên lên đau đớn.
Vì nó vừa trúng thuốc, sức khoẻ đã yếu đi rất nhiều, nếu không 2 tên này chết lâu rồi.
-mày...
1 tên máu chảy đầy trên đầu mà vẫn cố vồ lấy nó như mèo vồ chuột.
Không đủ thời gian, nó đập tên đó ngã xuống rồi tiến lại gần.
Dí sát người hấn vào tường.
1 tay dùng nốt sức nực còn dư bóp cổ hấn.
Thật mạnh.
Tay còn lại chống vào tường, lấy hết sức mạnh trong cơ thể.
Cái tay hiện đang ở trên cổ tên kia đã nổi gân xanh. Nó cố bóp thật mạnh, hết sức.
-A...
Tên đó khó thở, há hốc mồm, như để đón nốt không khí.
Nhưng nhìn bộ dạng của hấn hiện giờ, ác tính của nó lại dâng lên.
Muốn nhìn thấy máu, nó bóp mạnh nữa...tay đang chống ở tường cũng dờn ra, đâm mạnh vào bụng hấn.
Tên đó, mặt tím, không còn hít được không khí, ko thở được.
Lại bị đánh mạnh vào dạ dày. Máu từ trên miệng ứa ra....ngày một nhiều....bám hết lên cả tay nó.
Khi nhìn thấy máu rồi, nó càng bực hơn.
Khục...tiếng sương cổ tên kia gãy.
Để kết thúc nhanh, nó vặn cổ hấn.
1 con người chết, cái chết trong sự đau đớn.
Sau khi giải quyết xong tên này, nó liếc ánh mắt sang bên kia, cái tên đang nằm giãy giụa với nỗi đau tận trong xương.
Nhưng....
....làm sao tha được....
....ai bảo đắc tội với nó...
Đứng trước mặt tên đó. Khẩu súng B100 chìa ra, họng súng nằm ngay trên đầu.
Mắt không chút biểu cảm, nó nhìn xuống
-Tha....xin tha...cho tôi...
Tên đó cầu xin, vẻ đau đớn vô cùng
-Muộn rồi!
Nói xong nó lên đạn và ...
Đoàng.....
Tiếng súng không quá to nhưng lũ chim trên mấy cái cây gần đấy cũng đủ giật mình, bay luôn lên ko trung.
Trong lúc nó đang giải quyết thì ko hề biết có 1 người đang đứng phía ngoài nhìn vào.

Cậu ta bịt miệng, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

1 cảnh chết choc đầm máu.

Sau khi giết 2 người, nó ngã gục xuống, đôi mắt trong veo đã hơi đục, màu của máu, của cảm phần.

Khẩu súng trên tay nó cũng rơi xuống.

Nằm khoảng 10s nằm trên nền đất lạnh nó mới gượng dậy được.

Và việc làm gấp bây giờ là phải đi ra ngoài, trước khi có kẻ đến.

Đút vội khẩu súng vào túi, nó cố chạy ra.

Nhưng vừa đi đến cửa thì ngã xuống.

Lần này thì không thể gượng dậy nữa rồi.

1 tên đằng sau cánh cửa đã dùng gậy đập vào gáy nó.

Chẳng lẽ, đáng lẽ có 3 tên được cử đi tóm nó, nhưng trong khi 2 tên ở lại thì 1 tên chạy đi vệ sinh và chơi vài trò.

Khi quay lại thì giật mình, thấy 2 người chết trong kia.

Đành phải dùng chiêu cần chộm này.

-Mày...!

Trước khi ngất đi, nó không quên để lại cho tên kia cái nhìn đáng sợ nhất. Ánh mắt rực lửa. Đỏ lên, cảm phần.

Tên đó giật mình, lùi lại phía sau.

Tự cảm nhận được, người con gái này thật nguy hiểm. Riêng ánh mắt đã nói lên được cái vẻ đó, hướng chỉ là lúc mạnh, nó có thể giết tất cả mọi người mất.

Biết được sự nghiêm trọng của sự việc, ngay lập tức tên đó đưa nó đến nơi cần đến.

*

Tuấn vẫn đang kiên trì đợi nó. Đợi hơn 2 giờ đồng hồ cậu còn đợi được hướng chỉ là lúc này.

Nhưng càng đợi, cậu càng lo.

Lòng bỗng nóng như lửa đốt.

Tim đập nhanh, mạnh, cậu biết có chuyện xảy ra nên nhanh chóng chạy đi tìm nó.

Đến khu vệ sinh nữ, không biết làm gì nữa, cậu đành đứng ngoài.

2 tay đan vào nhau, khuôn mặt hiện rõ sự lo lắng.

Cậu tự an ủi mình rằng nó sẽ không sao, nhưng....nhưng, sao cậu lại bức bách, lại khó chịu như thế này..

Cậu biết mà...nó bị tổn thương thì cậu còn đau hơn.

Cứ lẩn vẩn mãi bên ngoài này, Tuấn cũng ngại không biết dấu mặt đi đâu khi thấy mấy đứa con gái đi qua.

Họ nhìn Tuấn như sinh vật lạ.

Vốn cậu đã là sinh vật gần tuyệt chủng rồi, nay còn đứng nơi nhạy cảm thế này. Người đi qua không khỏi lờ qua tiếng lại.

Đợi mọi người đi hết, 1 lúc sau, không thể chịu được nữa. Che che mắt Tuấn bước vào WC nữ.

-Vỵ, có trong này không?

Đi vào, cậu gõ từng cửa, xem qua từng ngõ ngách.

Nhưng không thấy nó.
Đang định đi ra thì cậu giật mình vì mấy vết máu trên tường.
Chạm vào, vẫn còn chưa khô.
Chúng tỏ ở đây mới có đưng độ.
Ngay lập tức cậu phóng ra ngoài.

46. Chương 46

Nó tỉnh.
Từ từ mở mắt, nó quay đầu thì thấy cổ đau quá.
Căn phòng tối tăm như không có sự sống
.
Nó nhìn quanh nhưng chẳng thấy được cái gì cả.
“Ư”, khẽ kêu lên 1 tiếng, cổ vẫn còn đau vì cú đánh ban chiều.
Căn phòng này không có chút ánh sáng cũng như chút âm thanh nào.
Đến tiếng côn trùng hay những âm thanh của cuộc sống cũng không có
Nó chỉ nghe thấy tiếng thở của chính mình.
“A”
Nó bỗng nói lên, tiếng của nó đập vào 4 bức tường, dội lại.
Đây là nó muốn thử xem ở đây nó như thế nào mới lên tiếng.
4 bức tường, 4 bức bê tông dày. Minh nói, mình nghe, nó thấy nản.
Nó định đưa tay lên để xoa cái cổ đang đau của mình nhưng, chợt khựng vì nó được buộc rất chặt đằng sau lưng.
Không chỉ buộc mà còn dùng cả còng, khoá tay nó lại.
Ánh mắt nó từ từ chuyển sang giận dữ, đồng tử dần ra.
Giậm chân xuống đất thật mạnh thể hiện sự không bằng lòng.
Khẽ “ừ” 1 tiếng rồi nhếch môi cười. Nó ngồi yên lại.
Theo quan sát và kinh nghiệm của nó, dù ở trong bóng tối nhưng nó cũng biết hiện tại mình bị trói vào 1 cái ghế, đặt ở giữa 1 căn phòng khá rộng.
Bỗng nó nghe thấy tiếng bức chân, không phải 1 người mà là cả 1 đoàn người.
Gần, ngày càng gần nó.
Lần này thì nó cười lên tiếng, ngồi thẳng lưng trên ghế, nhìn ra.
Cánh cửa bật mở.
Đúng là có tầm chục người đi vào, không ai nói câu nào, mặt đờ đờ sát khí.
Cửa mở, không khí trong phòng bỗng ngột ngạt đi rất nhiều.
Ánh sáng từ ngoài rọi vào, nó nheo mắt.

Đang quen trong tối, luồng ánh sáng chói này như đập vào mắt nó, vào nơi tối tăm nhất.

Khoảng 10s thích ứng với môi trường mới này. Nó khẽ cau mày, nhăn mặt và mở mắt ra,

Bọn người kia đi vào, nó không thềm ngẩng lên, hướng chỉ là nói.

Tiếng nói ồm ồm của 1 tên vang lên.

-Đại ca, nhỏ đây!

Tên đó chỉ vào nó nói rồi chạy qua chỗ hắc thì thầm điều gì đó.

Hắc – Tưởng, nhìn về phía nó, không có chút biểu hiện gì.

Tiến lại gần.

Vì nó buông tóc lại còn không thềm ngẩng lên, bọn chúng không thể nhìn rõ khuôn mặt thiên thần của nó.

-Mày...

Tưởng khoanh tay trước ngực, nhìn nó, nhớ lại câu nói của thằng đàn em.

“ nhỏ đã giết 2 người của chúng ta”

-....đã giết người....của tao ...

Giọng trầm, mang đầy gánh nặng và sự áp đặt.

“không tầm thường sao? Ha, ta xem cô có thể không tầm thường đến mức nào” tưởng nghĩ thầm.

Bước thêm vài bước nữa đến chỗ nó rồi bỗng hét lên

-NÓ!

Tiếng nói vang lên, âm thanh đập vào tường, mạnh, và dội lại vào tai nó.

Bộ óc thông minh nhận được tín hiệu thông tin, nhưng nó không muốn đáp lại.

Im lặng...

Im lặng...

Không ai nói....

15s trôi qua, nó vẫn không có phản ứng gì, Tưởng mất kiên nhẫn.

-Mày...

Đang định tiến đến thì nó bỗng ngẩng mặt lên.

Mái tóc được rẽ sang hai bên, khuôn mặt hơi nhợt nhưng đã tràn đầy sức sống.

Nụ cười rạng rỡ hiện lên mặt, nó nhìn Tưởng.

-Sao?

Cả lũ đàn em đứng đó cũng trầm trồ kinh ngạc trước vẻ đẹp tự nhiên ấy.

Tưởng giật mình, lùi về phía sau, nhìn nó như động vật.

Còn nó...

Tuần chạy khắp khu công viên tìm nó, nhưng như mò kim đáy bể, chẳng thấy chút tung tích nào.

Một, cậu đứng ở cửa ngoài công viên, đập mạnh vào cổng, khuôn mặt tối dần.

-Mẹ kiếp!

Lời nói khá to cộng với hiện trạng phá hoại của công, ông bảo vệ nhìn thấy thì như có cái gai trong mắt.

-Ê, cậu thanh niên kia, làm gì vậy hả?

Ông nói rồi bước từ trong phòng bảo vệ ra.

Tuấn nhìn thấy, cũng chẳng có ý kiến gì.

Biết sai nhưng là lúc đang bực thì có cho tiền cũng không bao giờ xin lỗi.

-Thái độ gì vậy cậu kia!

Ông bảo vệ quát, cái thái độ khinh người của cậu khiến người khác rất khó chịu.

Tuấn nghiêng răng ken két, không muốn gây gổ với ông già này chút nào.

Nếu hiện giờ đứng trước mặt cậu là tên thanh niên nào thì chắc phải đi thăm mĩ lại mặt.

-Này, cậu thanh niên này, không muốn bị tôi bắt vào đây thì ra ngoài mau!

Ông kia ra vẻ uy quyền, đuổi Tuấn ra.

Hai tay đẩy sau lưng cậu nhưng không hề dịch chuyển được con người sắt thép này.

Cầu quá, ông ta dùng cái gậy định dọa đuổi cậu.

-Cậu có đi không? Nếu không đi thì đừng có trách!

Hươ hươ cái gậy trước mặt Tuấn. Nhưng dường như cậu đang mãi suy nghĩ cái gì đó nên không để ý.

Bực quá, ông mới định dùng gậy đập vào người cậu, nhưng...

Tuấn nhanh chóng đỡ lấy, gậy hiện giờ nắm 1 nửa trên tay cậu và 1 nửa còn lại là trong tay bác bảo vệ.

Ông ta tròn mắt nhìn, cậu thanh niên tuần tú này.

Nhìn thì như là thiên thần, như là người mang nắng xuân ấm áp tới.

Nhưng giờ đây lại là 1 luồng khí lạnh, lạnh đến thấu xương đang bao phủ.

Ông nhìn cậu mà không chớp mắt, tim bất giác đập mạnh, tay hơi run.

Tuy là người từng trải đã hơn 40 năm nhưng ông thấy người này thật đáng để gặp.

Khuc...

Tiếng gậy trên tay 2 người gãy, Tuấn dùng 1 lực mạnh để làm gãy nó, ông bảo vệ 1 phen nữa giật mình.

-Cậu...

Run run không nói lên lời, chỉ biết nhìn cậu.

-Ông...có biết...tôi là ai không?

Giọng nói mang hơi lạnh và đầy sức nặng, Tuấn dùng đôi mắt của mình nhìn thấu tâm gan của đôi phương.

1 cơn gió thoảng qua, ông ta run lên từng đợt.

30s sau, 1 chiếc xe Ferrari 458 Spider đen phóng tới với vận tốc chóng mặt, cả 2 người đều nhìn ra.

-Cậu chủ!

1 người cao to, bước từ chiếc xe limo phía sau ra, cung kính với Tuấn.

Cậu không nói gì, khẽ liếc nhìn chiếc xe.

Ngay lập tức, 1 người đàn ông trung niên cũng bước xuống xe.

-Xin mời!

Người đó cũng vô cùng chùng mực với Tuấn.

Ông bảo vệ ngỡ ngàng trước thái độ đó, chàng trai này là ai mà khiến cả người quản lí khu vui chơi bậc nhất này phải kính nể.

Ông tò mò. Nhưng chẳng ai có thời gian mà giải đáp cho ông cả.

-Nơi này có lắp hệ thống camera đúng không?

-Có, nó được bố trí hầu hết mọi nơi.

-Vậy...(cậu thoáng chút bối rối, khuôn mặt hơi đỏ lên => dễ thương quá)..ở phòng WC có...

Cả 3 người suýt ngất trước câu hỏi của cậu chủ mình.

-Ý...ý..ý tôi là...có nhìn thấy 1 cô gái xinh đẹp qua đây không?

-Cậu chủ ài, đây là công viên lớn, đến thì toàn là khách VIP, vì vậy...có rất nhiều tutee xinh đẹp...

Người đàn ông giải thích, miệng thì vẫn bụm cười. Vẻ mặt của ông ta như sắp không chịu nổi, đỏ lên, trông rõ là ngượng.

-Các người!

Tuấn chỉ vào bọn họ, bắt lực. Định nhảy lên ô tô.

Bỗng ông bảo vệ vừa này gọi lại.

-Vừa nãy tôi có thấy 1 người con gái rất xinh, mặc váy trắng....không biết có phải....

Tuấn chợt sáng mắt lên, đôi lông mày đang cau lại bỗng thoáng biến mất, miệng cười.

-Đúng vậy!

Trả lời chắc nịch, mắt nhìn vào ông bảo vệ.

-Tôi có thấy mấy người đưa cô ấy ra ngoài, bảo là bị ngất do đi tàu lượn, nên tôi cũng không mấy quan tâm....nhưng nhìn người cô bé ấy có cả vết máu....

-Đi hướng nào!

-Tôi có nhớ biển số xe....

Ngay lập tức Tuấn điều tra các trạm giao thông, nút giao thông trọng điểm có thể đi qua.

Dùng định vị, cậu đã xác định được nơi nó đang ở.

Ngay lập tức phóng xe đến đó.

Trong lòng hồi hộp, lo lắng.

Nếu nó bị thương thì...không thể tha thứ....

47. Chương 47

Trong căn phòng đang nhốt nó.

Ánh sáng vàng chiếu vào, không khí ngột ngạt, oi bức.

Không phải là cái oi bức nóng nực của mùa hè mà là sự căng thẳng của mọi người.

Mồ hôi bắt đầu ứa ra.

Nó ngồi thẳng, ánh mắt không ngừng chiếu tướng Tướng.

-Sao...sao...?

Tướng lấp bắp, thật sự là quá bất ngờ, người này lại là nó, là

TRỊNH TUYẾT VY.

-Sao lại bắt tôi!?

-Sao cậu lại ở đây?

2 câu hỏi cùng lúc vang lên.

Mỗi người 1 thái độ, Tưởng thì bất ngờ, nó thì làm mặt lạnh.

Tưởng quay sang bọn đàn em khiến bọn chúng sợ sệt, ấp úng

-Ồ, đây...đây đúng là người đã đi cùng cậu ta mà.

Nhìn nó ngờ vực, hồi lâu Tưởng mới lên tiếng

-Cậu...đã đi cùng gã này hả?

Vứt tấm ảnh cho nó xem.

Ở bar Davil

-Sao toàn không liên lạc được như thế này?

Key ném chiếc điện thoại xuống sofa, bực dọc.

-Có chuyện gì vậy ạ?

1 tên đàn em mạnh bạo hỏi

-Chuyện khiến chúng mày nhúng mũi vào hả?

Key gầm lên, rồi đứng dậy, đập cho tên kia ngã vào bàn.

Xương sống bị va đập mạnh, tên đó quỳ gối, đau đớn.

-Xin...xin lỗi anh...

Mồ hôi túa ra, tên đó loạng choạng đứng dậy.

-Nhặt lên!

Key ra lệnh, 1 tên khác chạy ra chỗ chiếc điện thoại nhặt lên rồi nhanh chóng đưa cho cậu.

Key tiếp tục gọi cho nó, nhưng

“thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được , vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng bíp”

Giọng nói vang lên, cái giọng nói muôn thủa, 1 giọng nói mà chẳng ai biết là ai.

Riêng Key thì ghét cay ghét đắng cái giọng này.

-KHốn kiếp!

Lần này ném mạnh chiếc điện thoại xuống nền nhà (may mà không phải hàng nhái hoặc make in china.).

Cần chai rượu lên, nốc lấy nốc để.

-Anh...chúng ta còn phải...

-Câm hết mồm lại!

Câu nói kết thúc, tất cả mọi người đều im lặng.

Nhìn chằm chằm vào cái cảnh tượng hiêm thấy này.

Key, người luôn suy nghĩ thấu đáo, là người được mọi người tôn trọng cũng có lúc cuồng vậy sao.

Vì vậy, mọi thứ đều có thể, ta có thể kiểm soát nó hay không thôi.

Key và nó sống với nhau từ bé, cậu là người luôn bên nó, luôn chăm sóc nó chu đáo nhất, bên cạnh nó mỗi khi nó cần.

Cậu muốn chính mình đem lại hạnh phúc cho nó.

Nhưng giờ đây, sao cái điều ước đó lại quá đỗi xa xôi, nó sẽ không bao giờ được thực hiện chẳng???

Ngồi uống rượu, cậu thấy đau đớn vô cùng.

Mọi khi ghét rượu bao nhiêu thì hôm nay nó trở thành người bạn thân của nó bấy nhiêu

Đau...đau lắm...

Lần trước....đã tổn thương rồi....

Giờ nó ở đâu?....làm gì....với ai??....

Cậu không muốn nghĩ nữa....

-THÔI ĐI!

1 lúc lâu sau, tiếng nói của Rây mới làm cậu tỉnh.

-BỎ ra!

Giăng chai rượu trong tay bạn, Key không muốn trở về thực tại.

-Mày có tỉnh lại đi không cái thằng hâm này! Biết đâu có chuyện gì thì sao?

-Chuyện gì!?

Mặt Key dần ra, không ngờ tới chuyện này.

-Linda không bao giờ tắt máy, mày không nhớ hay là không muốn nhớ hả?

Đạp mạnh vào cái bàn nơi Key đang ngồi, Rây như muốn thức tỉnh cậu vậy.

Và...Rây đã thành công, bất cứ chuyện gì liên quan đến nó thì cậu luôn nhảy vào vô điều kiện.

Khuôn mặt đau khổ dần thay thế bằng sự lo lắng.

Lúc lâu sau mới lên tiếng

-Đúng vậy!

-Hay là....Ác quỷ dở trò! _Rây ngờ vực

-Hừ, tao phải đi đến giết hết bọn nó!

Key tức giận dùng dùng đòi đến Ác Quỷ tìm chị hai.

-Mày bình tĩnh lại nào, hôm nay ăn nhầm cái gì mà ngu thế?

Rây kéo Key lại, trách móc

-Gọi thử cho cậu ta đi! (cậu ta= Tuấn)

2 người nhìn nhau 15' rồi mới cần điện thoại lên gọi

Nhạc chờ...nhạc chờ....vẫn là nhạc chờ....

Đợi mãi đến giây thứ 40 mới có người nghe máy.

-Alo!

Giọng nói gấp gáp

-Cậu!....Linda có ở đó không?

-Không (im lặng 1 lúc rồi mới nói)

-Cái gì? Muốn chết hả?

-Xin lỗi!

Key ngớ ngàng trước từ xin lỗi đó, nó được nói ra từ miệng của Tuấn sao??? Của người không bao giờ chịu khuất phục sao??

-Cô ấy rốt cuộc đang ở đâu?

Nghe từ đó,cậu càng lo hơn, Vy, Vy của cậu sao rồi???

Hi, 2 thằng con trai nói chuyện với nhau chả có gì ngoài vấn đề con gái cả và nó là nhân vật chính trong cuộc trò chuyện này.

Nghe xong, Key lập tức phóng xe phân khối lớn đến chỗ nó.

-Rốt cuộc..tại sao tôi lại ở đây?

Nó nhìn Tường, ánh mắt hi vọng.

Còn Tường, không hiểu sao,cậu ta lại khá bối rối.

1 thời gian khá dài bên nhau, nói quên cũng không dễ.

-Cậu....xinh lên rất nhiều!

Hết câu để nói,ông này moi ngoại hình của người tar a bình phần.

-Cảm ơn! Còn cậu....càng ngày càng xấu! Cần tôi giới thiệu cho trung tâm thẩm mỹ có uy tín không?

Giọng ngang ngược, Tường cũng bất ngờ.

Đây là cô bé dễ thương, của ngày xưa sao???

Rất nhiều câu hỏi liên tiếp được đặt ra. Rất nhiều người muốn có câu trả lời.

Ngày đó, nó chỉ dễ thương trước mặt cậu thôi, nó chỉ nghe lời mình cậu thôi, nó chỉ tâm sự với cậu thôi.

Nhưng bây giờ sao? Không ,sẽ không bao giờ có chuyện đó.

Vì...Tường chính là người thay đổi, chính là người làm cho nó đau khổ, chính là người tạo ra nó của ngày hôm nay.

-Thả tôi ra!

Vẫn cái giọng nói hách dịch ban nãy, nó nhìn lên.

Thường thì nếu đã bị bắt, lại còn dám cao giọng thì chỉ có chết, nhưng nó thì khác.

Lời nói của nó lại khiến ọi người muốn thực hiện theo.

Dù biết là không thể!

(được gọi là sức mạnh của cái đẹp)

-Tôi...!

Tường đang định nói cái gì đó thì điện thoại chọt reo

-Bắt được chưa? Cậu không làm tôi thất vọng chứ?

-Ừ.

-Ha ha, tôi biết cậu sẽ làm tốt mà. Cảm ơn nhé!

Lời cảm ơn được nói ngọt sớt, khiến tim Tường như ngừng đập.

Phải, Tường thích Trang, thích lắm.

Cậu thích từ nhỏ rồi, nhưng không được đáp trả, vì vậy tìm mọi cách lấy lòng Trang.

Thậm chí, việc cậu cố tình tiếp xúc nó cũng do Trang đòi hỏi.

Dù biết mình bị lợi dụng, biết Trang không tốt đẹp gì, nhưng....nhưng cậu vẫn thích.

Như con thiêu thân vậy.

Tình yêu là sự mù quáng, dù biết sẽ đau nhưng vẫn yêu.

Tình yêu là sự cho đi, biết là không nhận lại nhưng vẫn cho.

Tình yêu là thứ tình cảm nói bỏ rất dễ, nhưng khi thực hiện mới biết sự khó khăn của nó đến mức nào.

Và có rất nhiều người đã vướng vào nó.

-Tôi sẽ được gì!

Sau 1 hồi im lặng tận hưởng sự ngọt ngào, Tưởng tỉnh và đòi hỏi

-Bất cứ thứ gì!

Câu nói của Trang như 1 liều thuốc.

Nó khiến cho trí óc cậu Tưởng loạn lên. Vừa nãy còn tỉnh táo bảo không nên đụng đến nó, nên thả nó ra, nhưng giờ đây, dù có cho tiền cậu cũng không thả.

Trong hội đua xe.

Những chiếc xe pro đang phóng vù vù trên đường đua.

Ganh nhau từng chút một.

Đoạn đường khá dốc, khá nhiều ngõ ngoằn nhưng hội đua vẫn có thể vượt qua dễ dàng trong tình trạng xe đang chạy hết tốc độ.

Mất...cái cảm giác gió đập vào mặt rồi bị mất dần....những chiếc xe khác thì bị bỏ lại đằng sau...1 cảm giác thật tuyệt....

Cho con người cảm giác nâng nâng như đang bay, cảm giác của sự chiến thắng.

1 chiếc xe màu đỏ đang dẫn đầu, theo sát là chiếc màu cam và trắng.

Người ngồi trên chiếc màu đỏ, không ai khác, chính là Vũ.

Cậu như đang cưỡi gió vậy.

Người bám sát là Thành...

1 lúc sau khi kết thúc đoạn đua, Thành và Vũ ngồi trên xe, để chân lên đầu xe, vẻ thư thái.

-Nge nói dạo này bọn chuột đấy đang hoành hành!

Thành mở lời

-Ừ chắc thế! _Vũ

-Vậy chúng ta....?

-Tất nhiên rồi, ha ha....LET'S GO!

Đập tay vào nhau thể hiện sự đoàn kết, mười mấy chiếc xe phân khối lớn lại phóng như điên trên đường.

Bọn chuột ở đây chính là người của Tưởng.

Bọn Vũ đang đi lùng sục “chuột” khắp nơi...

Và 1 điều chắc chắn là sẽ tìm ra.

Tuấn...Vũ...Key....Thành....Tưởng....Trang....

Sẽ gặp nhau??.....

Sẽ như thế nào?

48. Chương 48

-Ư...ư...cậu dám....!

Tiếng nói vang lên, bất lực và và đầy thất vọng.

Hiện giờ bàn tay rắn chắc của Tưởng đang nằm gọn trên cổ nó.

Những ngón tay, cố nắm chặt lấy cơ quan hô hấp này.

Gân xanh nổi cả lên, cậu đang dùng lực mạnh.

Nó chỉ biết kêu “ư” và khuôn mặt dần đỏ lên do thiếu oxi.

Không khí trở lên vô cùng ngột ngạt và khó thở.

Và cảm nhận cái không khí này, không chỉ có mình nó.

Tất cả mọi người trong cái căn phòng này đều hồi hộp, đến mức ngạt thở.

-Mày...!

Xung hô thay đổi, nó không còn chịu được nữa, giới hạn đã đến.

-Áaaaaaa

Tưởng nhảy ngay ra xa, bàn tay trên cổ nó cũng được buông ra.

Vừa nãy, tưởng đứng khá gần nó, và đã chạm đến giới hạn của nó.

Vì vậy, chắc chắn sẽ phải chịu.

Nó dùng lực đầu gối, đập cho Tưởng 1 phát thật mạnh vào chỗ ***.

Tưởng ôm chỗ đó, đau đớn nhìn nó.

Còn nó, thản nhiên như không liên quan đến mình.

Khuôn mặt vẫn bình lặng như làn nước mùa thu, không quan tâm đến bất cứ cái gì trên đời.

Khuôn mặt vốn trắng của cậu đỏ lên trông thấy, dường như máu trong cơ thể dồn hết lên mặt.

Tức giận tím mặt, cộng sự ngại ngùng trước bọn đàn em (bị vậy chả ngại), còn cái thái độ coi trời bằng vung của nó nữa.

Không thể chịu được, đầu tiên, gầm lên để giải tỏa

-KHốn kiếp! ...Mày...!

-Á.....

Lần này là tiếng kêu không phải của Tưởng mà là của nó.

Tưởng đã tát 1 cái thật mạnh vào khuôn mặt xinh đẹp đó.

Cái ghế nó bị chới vào cũng đổ theo người, lăn trên nền nhà.

Má bên trái hiện rõ hình của 1 bàn tay.

Đau rất....nhục....

Là cảm nhận của nó lúc này.

Bò dậy, ngồi lại trên chiếc ghế ngay ngắn như ban đầu, nó nở nụ cười nửa miệng.

Nhìn lên Tường như nhìn động vật đáng ghét nhất, nói bằng giọng đều nhất có thể:

-Nghe về cậu vẫn thích để kiểu tóc tôi bảo nhỉ!

Nghe cái giọng đó Tường tức nổ mắt, nhìn nó chằm chằm.

Hồi đó nó bảo gì cậu cũng nghe, làm gì cũng làm. Nay thấy kiểu tóc này giống ngay xưa, nó đá đều.

- Mày!

Chỉ thẳng tay vào mặt nó, cái mà nó rất ghét, đặc biệt trong hoàn cảnh này.

Chồm dậy, cắn vào ngón tay đang chỉ của Tường.

-Á....

Lùi lại lần nữa, Tường ngay lập tức rút tay lại.

Vẩy vẩy ngón tay đang chảy máu của mình.

Vết cắn khá sâu, máu chảy ra. Cái lớp da bên ngoài bị bong khi cậu rút tay ra.

Bực tức, đau, cậu nhìn nó, tay thì vẫn vẩy vẩy.

-Hà...ha ha ha ha ha ha

Nó cười lớn rồi lấy lưỡi liếm vết máu còn dính lại trên môi.

Ngậm trong mồm 1 lúc rồi nhổ ra và nói đúng 1 từ, mà làm ọi người đều há hốc mồm.

-Bắn (ý bảo máu bắn)

-Mày.....!

Tường không còn gì để nói với nó nữa, khuôn mặt đanh lại.

-Con ranh con...tao không làm thì mày còn không sợ phải không?

Tường gần từng chữ, tiến về phía nó, on dao gấp trong tay đồng thời được kéo ra.

Nó nhìn cậu, mắt không chút biểu cảm.

Giơ con dao trước mặt nó

-Muốn bị mấy vết sẹo ở khuôn mặt xinh đẹp này không?

Tường nói và lấy tay nâng cằm nó lên.

Bắt giác cậu bóp thật mạnh cằm khiến mặt nó méo mó.

Nhưng nó vẫn cố nói trong tình trạng méo miệng:

-Muốn!.....

1 câu nói rành mạch, dứt khoát. Nó khiến cho người đối diện không dám tin vào tai à mắt mình.

-.....nếu có thể!...

1 câu nói được tách ra 2 lần nói, mỗi lần cách nhau khoảng 10s.

Tường thật sự tức giận.

Cậu ghét nhất là bị coi thường.

Vậy mà trong trường hợp này nó lại khinh cậu, trước mặt bọn đàn em.

Cậu là người vô cùng sĩ diện.

Giận nhưng không thể hiện ra khuôn mặt, Tưởng cười chua chat.

- Ha ha ha

Ngoài cửa lúc này đang xảy ra chuyện ấu đả lớn.

Rây, Key dùng gậy phang thẳng vào mặt những kẻ dám cản đường mình.

-Cẩn thận!

Tiến của Rây.

Key quay ra thì Rây đã bị 1 vết chém dài trên người .

Mắt cậu đỏ lên. Ngọn lửa trong lòng đang cháy nay lại còn đổ thêm dầu.

Dùng ánh mắt lạnh hơn băng ngoài Nam Cực, key nhìn tên vừa chém Rây.

Thanh côn trong tay run lên.

Tên kia giật mình, lùi lại phía sau rồi chạy biến.

Key đứng đó, không đuổi mà cười 1 mình

-Cứ chạy đi!....đằng nào cũng chết thôi...!

Quay sang bọn đàn em:

-Đưa cậu ấy về đi!

Trong địa bàn của “Chuột”

Cảnh đập phá lung tung cũng đang xảy ra.

Trong khi đó, Thành , Vũ ngồi chém và uống nước, kệ cho bọn đàn em “ dọn đường”

Chúng lôi tất cả lũ chuột ra đánh, đập phá hết đồ đạc trong khu.

Bọn chuột biết mình không cùng đẳng cấp nên đành chịu đòn chứ không dám đánh lại.

-Bọn mày là ai?

1 tên ngu si hỏi

Thằng đàn em của VŨ nghiêng đầu, cái kiểu nghiêng y như ông Vũ, đúng là chủ nào tố đấy.

-Là cái thằng bố mày! Muốn chết à?

Hỏi mà chưa kịp để tên kại trả lời, hấn đập cho tên đó nhát, ngã xuống hố.

Cả lũ cười man rợ.

1 lúc sau, đi ra

-Không thấy tên cầm đầu đâu ạ!

-KHỔN....

Đang nói thì Vũ chợt bịt ngay miệng lại. Cả đám đàn em nhìn không chớp mắt.

Thì có lần cậu nói với nó là không **** thề, nói tục nữa, giờ lại vi phạm.

Dù không có nó nhưng vẫn cảm thấy mình có lỗi.

Trẻ con dễ bảo

(đàn ông là động vật đủ 4 chi, được phụ nữ sai khiến), đừng ném gạch

Nhớ đến nó, bỗng dừng cậu lại cười.

Niềm vui tự động lại được bắt đầu.

Đang tùm tùm cười thì Vũ ngẩng mặt lên , thấy bọn đàn em và Thành đang nhìn như khỉ ngoài sở thú xổng chuồng.

(hazzz, lại nói đến sở thú, có lần đi thì bị khỉ cướp mất hộp sữa, hồi tầm 10 tuổi. Còn tầm 15 thì đau phải biết. Hôm đấy đi du lịch sinh thái ở rừng nào ý, bọn bạn đều không tả được, chúng nó trên mấy con khỉ trên cây, thế là đàn khỉ tức giận, nhảy xuống, chạy theo đuổi bọn mình. Mà lúc đấy mình đang mãi chụp ảnh, không để ý,thấy bọn nó chạy thì giật mình,chạy theo,tưởng cái gì, còn quay lại nhìn. Hic, kết quả bị khỉ đập vỡ cái máy ảnh cộng bị cào đầy người.

Thề không bao giờ quên cái kỉ niệm này.

Về tự kỉ cả ngày__ chém týt, thông cảm, lắm lúc đến đoạn có những kỉ niệm là không cầm được lòng)

Ánh mặt bọn đàn em nhìn Vũ như kiểu

“chắc chắc, không thể chấp nhận được cái tính trẻ con của thằng này”

Nhưng Vũ không hiểu, đỏ mặt, tưởng biết cậu đang nghĩ gì.

-Tao biết tao đẹp trai rồi, không cần phải nhìn như thế.....mà tao nuôi chúng mày bao nhiêu năm để có con chuột mà cũng không bắt được à???

trong lòng thì

“ dm, nuôi mình được ngày nào, chỉ đánh là giỏi”

“ông này điêu vật”

“cho nó cái bằng chém gió quốc tế”

“mang tiếng ra...”

Còn ngoài miệng

-Tại vì bọn em....

-Giải thích là nguy biện!

(lúc sau)...im lặng à thừa nhận!

Vũ hôm nay lên giọng dạy đạo lý, Thành thấy vậy không chịu được cười

-Ê, ông ơi, hình như tôi đăng kí bản quyền cái câu đấy rồi thì phải...

-Chúng mày #@!%^&*()_+....

Vũ phụt ra câu mà không ai ngờ được.

Vào hồi mấy đứa, cuối cùng cũng tìm được chỗ Tú đang ở.

Lúc này, Tuấn vẫn đang trên đường đến chỗ nó.

Vừa lúc tìm được đường thì Key gọi

Khoảng cách từ công viên đến chỗ nó lại khá xa.

Tắc đường và cậu còn phải giải quyết mấy chuyện.

Trong lòng vô cùng lo lắng, cậu như đang ngồi trên đồng lửa.

.....

Sau khi giải quyết xong cái tên vừa chém Rây, Key phẩy tay, lấy áo tên đó lau kiếm, rồi tiếp tục đi tìm nó.

Trng hiện giờ đang nấp trong 1 phòng nhỏ.

Nhìn ra và vô cùng bất lực.

-Hừ, không biết hôm nay ăn gì mà đen thế, hết chuyện này đến chuyện kia....Mà cái bọn kia chui đâu ra không biết...dám phá hỏng chuyện của ta thì không yên đâu...hừ hừ...

Ngồi trong xó, Trang tự nói với mình.

Nắm chặt bàn tay, đập mạnh xuống đất.

Rồi lôi điện thoại ra gọi cho Tưởng, giục giải quyết nhanh.

.....

Key đi lòng vòng mà mãi không tìm được nó, điện thoại thì hết pin. Bao nhiêu cuộc gọi nhờ.

Vừa nãy chuyện đánh nhau ngoài kia cũng do Trang làm.

Lúc định đi vào thì bất ngờ gặp người của Key cũng đi vào.

Không biết chuyện gì xảy ra nhưng Trang không thể đứng nhìn người khác xì mũi vào chuyện của mình.

Ai ngờ người của cô ta bị đánh cho tụt tung.

Trong phòng nhốt nó.

Tưởng ra nghe điện thoại, khi vào thì nói thẳng vào vấn đề.

-Tóm lại, hãy tránh xa tên này ra!....nếu không....đừng có trách tôi không nể...

Tưởng đe dọa, dù có tức đến đâu nhưng cũng thôi, vì Trang nên nhịn

-KHÔNG!

-Con nhỏ này ngang nhỉ? Tôi nhìn cô nãy giờ rồi đấy!

-Tiếng chó sủa! không hiểu!

Nó quay mặt đi.

Còn Tưởng....không thể chịu được nữa rồi.

-Là do mày muốn chết thôi!

.....

-Á.....

Không phải tiếng của nó.....

.....

49. Chương 49

Đoàng!.....

Tiếng súng vang lên, nó làm cho tất cả mọi người trong căn phòng đều giật mình.

Đặc biệt là Tưởng.

Bởi cậu ta hiểu rõ cái cảm giác, nói rõ hơn là nỗi đau của 1 người khi bị 1 viên đạn ghim vào tay.

Cái cánh tay đang định dơ lên túm lấy nó khựng lại trong không trung.

Rồi từ từ đưa tay xuống, Tưởng quay ra nhìn cái kẻ bắn mình.

Lòng dấy lên sự căm thù.

-Mày!?....

-....Muốn!....Chết!....không !....

Tuấn đáp tiếp câu nói của Tưởng và gằn mạnh từng chữ.

Khuôn mặt thiên sứ hiện rõ nét tức giận.

-Mày là ai? Đừng có xen vào chuyện của tao.

Đã đau, buốt, bàn tay dần trở lên tê và mất cảm giác nhưng Tưởng vẫn cố nói bằng cái giọng đáng sợ nhất.

Sự thật cậu ta chưa biết người đang đứng trước mặt mình là người cầm đầu Ác Quỷ, cũng như chưa biết người sau lưng mình là người của THIÊN THẦN.

Trước cái thái độ đó của Tưởng, Tuấn cười “hiền”

-Biến đi trước khi tao nổi giận!

Nụ cười trên môi cậu ngay lập tức biến mất khi nhìn mặt nó có những vết trầy xước.

Đau lòng, cậu nhìn Tưởng chằm chằm như 1 thứ không thể dung tha.

-Chúng mày, đánh nó cho tao!

Tưởng ra lệnh, bọn đàn em xông lên.

-LINDA!....

Tiếng gọi vang lên, 1 người chạy vào, bọn kia dừng bước, không chạy đến chỗ Tấn nữa/

-LinDa!

Bỏ sự có mặt của Tuấn khỏi tầm mắt, Key gọi tên nó lần nữa, rồi định chạy ra chỗ nó thì bị bọn đàn em của Tưởng chặn lại.

-Tránh ra!

Key quát to, nắm chặt tay vào dơ nắm đấm lên, định cho tên kia 1 quả nốc ao trời giáng thì bỗng dừng lại;

Vì nhìn nó, cậu hiểu ánh mắt nó nói lên điều gì, vì vậy không nên manh động.

Trong lòng vô cùng âm ứ, cánh tay trên không 1 lúc lâu sau mới bỏ xuống.

Tưởng nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng kom khỏi “xúc động”, cười lớn:

-Ha ha ha...cậu cũng đào hoa gớm đấy, 1 lúc cua cá 2 tay, ha ha ha ha....

Nó nhìn Tưởng nhưng không nói gì.

Rõ rồi, quá rõ rồi, cái bản tính đê tiện, hèn hạ của Tưởng đã bộc lộ.

Tuy cực kì thất vọng, vô cùng tiếc cái khoảng thời gian mình ngu ngơ bên cậu ta, rất muốn đạp cho cậu ta cái chết tươi.

Nhưng, nó lại ngồi im như 1 bức tượng, nhìn mọi người, mắt k có chút nào gọi là cảm xúc.

Nó muốn xem cái bản mặt kia còn cười được đến khi nào.

-Ha ha ha...k có gì để nói hả? giờ cậu còn hơn cả tôi rồi đó.

Thấy mọi người im lặng Tường vẫn cời, vẫn cố kích nó, cố chọc giận 2 con người đang đứng lù lù ở đằng kia.

-Mày!

Tuấn tức giận định lên thì

-mày chết này!

Key tháo tông chiến ra, ném thẳng vào mặt Tường.

Dép rơi xuống, hình bàn chân còn hiện rõ trên mặt cậu ta

2 người kia với bọn đàn em của Tường được phen cười rũ rượi

-Giết chúng nó cho tao!

Tường ra lệnh, cậu không còn muốn khách khí hay nể nang gì nữa.

Cả 2 xông lên, đánh nhau.

Người của Tường khá đông bởi vừa nãy, có mấy chục tên đàn em đến thêm, cộng với mấy người của Trang.

Khi mọi người đánh nhau, Tường lấy cái ghế, kê sát vào chỗ nó, ngồi nhìn.

-N.h.ạ.t!

-Cái gì?

Tường giật mình nhìn nó, “nhạt”?? nhìn cảnh chém như thế này mà nó còn bảo nhạt, thật là không thể hiểu được cái người này.

(phải, cậu còn nhiều điều chưa hiểu lắm, tí nữa, biết dần).

Bốp...bốp....bốp....bốp...

Tiếng vỗ tay...

1 đoàn người bước vào.

-Ở đây động vui quá nhỉ?

Vũ bình thân đi vào rồi nói bằng cái giọng vô cùng hào hứng.

Tường giật mình lần nữa.

Sao mà xui thế??

Mọi người lùi lại, chia làm 2 phe như ban đầu.

-Sao vậy, oánh nahu tiếp đi!

Thành tỏ vẻ tiếc nuối.

Tường rơi mồ hôi hột, khuôn mặt đang cười bỗng tím bật. Im lặng, không dám lên tiếng.

Không khí trở lên vô cùng căng thẳng.

.....

Bỗng, Key cười lớn, như thằng vừa trốn trại

-Ha ha ha ha ha ha....

Thật là hài, có 3 bang mạnh nhất, đều tụ tập ở cái nơi chật hẹp này.

Sự việc của Zin đã làm dao động lòng người.

Nó khiến quan hệ của 3 bang ngày càng xấu..

Hôm nay, có chuyện gì xảy ra đây.

Cứ nghĩ đến là Key cười .

-Ê ku, có cầm anh mang thuốc cho chú mày không?

Vũ vỗ vai Key, vẻ rất mất hứng.

-Chúng mày lên cho tao!

Tưởng lại lần nữa ra lệnh, bọn đàn em hăng hái xông lên và.....

.....chạy ra ngoài, cố thoát thân.

Gặp VŨ và Thành coi như xong, 36 kế, chuồn là thượng sách.

Nhưng chưa kịp chạy thì cánh cửa đóng rầm lại.

Vũ nhìn cánh cửa rồi quay qua nhìn Tưởng.

-CHuyện chưa kết thúc!

Không khí trong phòng ngột ngạt, Tưởng và người của cậu ta không dám thở mạnh.

.....

-Ồ....

Thành chợt ngệt mặt ra, nhìn nó, cánh tay chỉ về phía nó.

Vũ cũng quay sang, nhìn nó, bỗng dừng thấy xao xuyến.

Như có 1 luồng điện chạy qua người .

Nó hiện giờ là Trịnh Tuyết Vy, người con gái vô cùng xinh đẹp, lại làm cậu xao xuyến.

Rõ ràng cậu nhớ nó, người cải trang, mà khi nhìn vào người con gái hiện giờ lại hồi hộp.

Chậm chậm bước ra phía nó.

-Dừng lại! 1 cánh tay dơ ra cản trở Vũ, cậu dừng lại.

-Làm cái gì vậy? __Vũ cúi.

Nhưng Tuấn chẳng có phản ứng gì, cánh tay vẫn giang ra, cản đường cậu.

-Có tránh ra không?

-Đây không phải là chuyện của cậu!

1 lúc sau Tuấn mới lên tiếng, câu nói của cậu như mệnh lệnh, khiến người khác run sợ mà làm theo, ...nhưng đây là Vũ??

Mọi người bàng hoàng, nhìn Tuấn, người này dám ra lệnh cho cả Vũ sao? Muốn chết sớm à?

Vũ nhìn Tuấn, lòng bực xúc khó tả.

Lấy cánh tay phải đẩy Tuấn ra, Tuấn bị lùi mấy bước về phía sau.

-Tôi bảo cậu đừng có xen vào mà!

-Á.

Tuấn dùng lực của cả 2 cánh tay đẩy Vũ ra xa, làm cậu loạn choạng, suýt ngã.

-Thằng khốn này!

Cúi quá, Vũ nhảy vào, đâm vào mặt Tuấn.

Lấy tay lau máu trên môi, rồi cũng không hề khách khí Tuấn nhảy vào, đánh trả.

-mày chết này! __vũ

-Đừng có kì đà cản mũi! __Tuấn

-Chết chưa? __Vũ

-mày còn non lắm __Tuấn

Tất cả mọi người nhìn cảnh đánh nhau.

Họ đánh nhau nhưng không phải cái kiểu đàng đàng sát khí như mấy thằng xã hội đen mà như là 2 thằng bạn đang đùa nhau.

-Thôi đi!

-Hai anh thôi đi!

Thành và Key nhảy vào can nhưng k có tác dụng gì.

2 người kia vẫn cố đánh nhau, dần dần, cú đấm mạnh lên.

Họ cứ như trưởng thành hơn.

.....

-Dừng lại!

1 câu nói có sức công phá lớn.

Mọi người đều quay qua nhìn nó, trong đó có cả Tuấn và Vũ.

-2 người thôi đi!

Nó đứng dậy, bước ra khỏi cái ghế vừa bị trói, trước sự kinh ngạc của mọi người.

chứng kiến hết bao nhiêu chuyện như vậy, nó có thừa thời gian để tháo cái dây chạc cũng như cái còng trên tay mình.

-Này, ra đường đừng có nói là quen tao đấy nhớ!

Thành đập vào đầu Vũ, ý nói cái hồ háo sắc, không đủ trình độ làm bạn của ông đây.

Bíp...bíp...bíp...

Âm báo tin nhắn, Tưởng lôi ra đọc.

.....

-Đi ra mau, nếu không , tao sẽ giết nó đấy!

Con dao trong tay Tưởng 1 lần nữa được sử dụng, nó được đặt đúng trên cổ nó.

Vừa này, tin nhắn là của Trang, nội dung “ bắt nó đe dọa rồi trốn đi”

Tưởng nhân cơ hội hiếm có là nó đang đi về phía trước, chạy lên, dí con dao vào cổ nó.

.....

-mày có bỏ dao xuống không hả thằng óc heo kia! __Key cáu

-KHốn kiếp, mày dám đùa tao hả? __Vũ

Tuấn đứng im.

Tưởng cười:

-Tao sẽ giết nó đấy!

-Mày...

-cứ...

-thử...

-xem....

-sao?....

5 người, mỗi người nói 1 câu, đe dọa Tường.

Thấy vậy Tường kéo nó ra ngoài, đóng cửa lại.

-Tao phải ra cứu Vy!

Thành nhảy lên

-Đừng, anh hãy để chị ấy tự giải quyết đi

Key ngăn

-Cái gì, 1 cô gái yếu đuối như vậy làm sao?

-Yếu đuối? hi, không sao đâu

- Thôi được rồi, chúng ta phải làm sao đây?

Thành cười

Vũ, Thành, Tuấn, Key, nhìn nhau, cười.

Ya...

Hự...hự...hự

Chết này...

Trong căn phòng xảy ra ẩu đả lớn.

Bọn người của Tường bị đánh cho tơi tả, có người chết tại chỗ, có người nằm bẽ bệt trên nền nhà.

Giải quyết xong bọn “chuột”, mọi người đi ra ngoài.

-Ồ....tôi đang định ra cứu cậu!

Thành nhìn nó ngạc nhiên.

-Các cậu làm ăn lâu quá đi mất thôi.

Văng 1 câu cần nhàn rồi nó quay lưng bỏ đi.

.....

-Này cẩn thận!

Vũ kêu lên, nhưng quá muộn rồi

-Á.....

Nó bị trượt chân do giẫm phải hòn đá và ngã.

-Đã nói rồi mà, ai bảo không nghe.

-Tôi giẫm phải rồi cậu mới nói, lúc đấy nói để làm gì? Hừ hừ...

-Ồ, thì ai bảo cậu không chịu nhìn trước ngó sau.

....

-Vy có đi được không, lên Thành công đi!

-Có..á

Nó vừa nói khỏi mồm xong thì tiếp tục ngã.

-Lên mình công nè! __Thành

-À...._nó hơi ngượng

-Để tôi!

Tuấn nhảy vào, cũng đòi công nó.

Nó nhìn 2 người mà không biết nên làm thế nào.

-Tôi cũng muốn công!

Thấy nó khổ sở như vậy, Vũ cũng nhảy vào tranh đấu, giành quyền công người đẹp.

3 thằng con trai nhìn nhau, mắt toé lửa.

Nó đứng người không biết làm thế nào, phiền quá.

.....

-Thôi để em công cho, mọi người nghỉ đi!

Key chạy ra giải vây.

50. Chương 50

Trong Davil.

-Đã có chuyện gì vậy ạ?

Key thấy nó ngồi trầm tư này giờ nên hỏi.

-Chuyện gì?

Nó không hiểu hỏi lại

-À, thì, chị đã giải quyết tên đó như nào, mà sao lại giãy vào hấn thế?

- ha ha ha ha, chả biết tên đó ăn trúng cái gì mà dám bắt mình, ha ha...quả này thì hết sinh con!

Nó cười 1 tràng, cứ nghĩ đến cái chuyện nó đã làm thì cười đau cả bụng.

-Mất sinh con?

Key nhú mày, rồi phá lên cười.

Thật không thể tin được, nó nữ làm người mình từng yêu nhất thành ra như thế.

- Ha ha ha ha ha...cả 2 nhìn nhau và phá lên cười.

Tình đầu đã bay đi rồi, giờ sẽ không nhắc lại nữa.

Từ hôm đó Trương không dám lộ mặt ra ngoài, đi gặp Trang cũng không dám.

Suốt ngày ru rú trong nhà, tự kỉ.

Sáng hôm sau, nó đã ở nhà Vũ, nhiệm vụ vẫn là gọi cậu dậy.

Nó làm ở đây cũng đã gần 3 tháng, cái hợp đồng giữa 2 người cũng sắp kết thúc.

Nó thì không mấy để ý nhưng Vũ thì đang nơm nớp lo.

-Dậy đi, còn đi học, yêu cái giường vừa thôi chứ?

Nó đạp chân vào giường Vũ, nhưng vẫn như mọi khi, cậu chả bao giờ dậy từ câu gọi đầu tiên cả.

-Dậy! Dậy! Dậy! Dậy ! Dậy...

Nó lấy cái gối đập liên tiếp vào đầu Vũ.

-Cậu có im đi không, muốn chết hả?

Vẫn cái giọng hách dịch ngày nào, Vũ choàng dậy, nhìn nó, ánh mắt hình viên đạn.

-Còn không dậy à? Có cần tôi mang cái xe bò tới kéo cậu không hả?

-Hừ hừ...

Làm mặt tức giận Vũ đi vào nhà vệ sinh.

“xoảng”

Tiếng vỡ bình ở ngoài , Vũ ngay lập tức phóng ra

-Giờ ơi, cậu là chúa hậu đậu hả? Suốt ngày không vỡ cốc chén thì vỡ bình.

- Ai mà biết được cậu để đồ lung tung thế.

-Có sao không?

-Chưa tối, chưa có sao!

Bỗng dưng Vũ đỏ mặt, quay đi, mím chặt môi.

Nó đang loay hoay với mấy cái cốc vỡ, cái áo hơi bị trễ xuống, để lộ phần vai trắng muốt.

Đỏ mặt, không dám quay lại nhìn nhưng trong lòng thì lại thấy ầm ập lạ thường.

Trắng? ủa, thế sao mặt nó thì đen mà da trắng như vậy, cổ trắng mà khuôn mặt lại đen.

Thấy lại ,Vũ định quay lại hỏi thì nó chợt kêu lên.

-Á...

-Lại sao nữa!

Cổ kiềm chế cái mặt đang đỏ lên của mình Vũ càu nhàu.

Rồi nhìn chỗ nó bị thương mà phát cáu.

-Tôi chưa gặp cái người nào cổ chắp, không biết thương xót cơ thể mình như cậu đấy.

-Tôi!...

Gân cổ lên định cãi nhưng Vũ nói đúng, không phản bác được.

Vứt cho nó cái khăn mặt trên tay.

-lau máu đi, giờ ơi, ghê quá...

-Không phải cậu nhìn thấy máu suốt ngày sao, ghê cái gì.

-HỪ...

Nhìn nó loay hoay với cái khăn mà không lau được chỗ bị thương, Vũ thấy lòng đau.

Vừa nãy khi thu gọn đồng thủy tinh, nó lại thích thể hiện, nhảy qua đồng đó về phía cửa, nhưng ai ngờ vừa nãy vỡ cốc, mảnh thủy tinh bắt ra tận cửa, làm nó giẫm phải.

-Đưa đây!

Giằng từ tay nó cái khăn, cậu dùng những lời quát tháo với nó.

Miệng thì quát, giọng to, nhưng hành động lại vô cùng thuần thực và nhẹ nhàng.

Vũ cẩn thận lau hết máu ở vết thương, thấy mảnh thủy tinh đâm khá sâu.

-Đi viện thôi!

-Không!

-Cậu như thế này rồi còn cứng đầu hả?

-Tôi đã nói là không đi mà.

Khuôn mặt Vũ dần giãn ra trước thái độ không hợp tác của nó.

Nếu bây giờ là với người khác, chỉ cần cãi cậu 1 câu thôi là cho nguyên cái dép vào mồm rồi, nói chi việc nhần nhện thế này.

Còn nó, tuy đau, nhưng không bao giờ muốn vào viện.

Cứ vào đây là cái kí ức ngày xưa kai lại hiện về.

Giờ nó mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn khá yếu đuối về mặt mạng này.

Khuôn mặt thanh tú được đắp 1 lớp kem phủ dày ở trên, đen xạm đi, nhưng những đường nét ấy vẫn đẹp vẫn tuyệt vời.

Vũ nhìn nó không chớp mắt, cậu như đang tận hưởng sự hạnh phúc mà không phải lúc nào cũng có.

Đúng là thật ấm áp, cứ nhìn thấy nó, chỉ cần nhìn thấy cái khuôn mặt dù tức giận hay cười ấy, cậu đều thấy ấm áp và an tâm.

Lấy cái áo, khoác lên người nó.

-Tôi cho cậu 2 sự lựa chọn :tôi công cậu hoặc bế cậu đi. Lựa chọn xong thì bảo tôi.

Nó nhìn chân mình, lúc lâu sau mới ngoảnh mặt lên.

Vũ cười, rồi chẳng cần biết suy nghĩ của nó như thế nào, cậu nắm lấy 2 cánh tay nó, kéo dậy.

Thoáng 1 chốc, nó đã nằm trên lưng cậu, trên 1 bờ lưng rất vững chắc.

Nhưng lại thấy ngại, nó không dám cựa quậy, trong lòng thầm trách ông trời sao mà quá đáng.

-Tôi cho cậu mượn bờ vai đây!

.....

Trong phòng khám, 1 bà bác sĩ đang khám cho nó, nghe vẻ rất kinh nghiệm và tận tình.

-Vết thương sâu, cháu đã làm cái gì vậy?

Bác sĩ nói với nó rồi quay sang Vũ

-Cái cậu này cũng thật là, làm gì mà để bạn gái ra nông nổi này hả?

Mặt nó vò cậu cùng đỏ bừng lên.

-Ko phải, cháu mị là...

Đang định cãi thì bị bà bác sĩ cắt ngang.

-Thôi, thôi biết rồi, bây giờ anh chị nào chịu nhận đâu, tôi là tôi biết cả.

-Bà....(biết cái khổ gì, là thái à mà biết, giờ tôi mmày bình thường thì tôi.....tôi....không thềm vào viện _nó nghĩ nhưng không nói).

Vũ gật đầu, nói.

-Vâng, là do cháu ko tốt, tất cả đều là lỗi của cháu.

-Hả? (nó hơi nghiêng đầu, nhìn Vũ kiểu không-thể- chấp-nhận-được), hay là sáng nay chưa cho ăn gì nên thế?

Còn bà bác sĩ thấy thái độ chân thành, biết nhận lỗi của Vũ thì không nhịn được cười.

-Cậu này cũng được lắm đấy,...cậu chịu nhiều bắt lạt lắm đúng không? (ghé tai cậu nói)

Vũ cười, không nói gì.

Bà bác sĩ nói rất nhiều, nói như chưa bao giờ được nói.

Hết hỏi đến chuyện gia đình, bạn bè, có bạn trai lâu chưa, tình cảm như thế nào.....

Nó đau hết cả đầu, chân đau, nhưng giờ đầu còn đau hơn.

Còn cậu thì ngồi bên cạnh lắng nghe, không để sót ý nào, chăm chú quan sát từng biểu hiện trên mặt nó.

Miệng cười không thôi.

Hôm nay, nó đã nhìn thấy 1 Vũ khác sao?

Không nổi cáu, quát tháo, không tiếc thời gian đưa nó đến viện, không thấy bức mình với bác sĩ.

Thận chí, thậm chí còn cố gắng lắng nghe và nở những nụ cười ít thấy trên khuôn mặt.

Lúc cậu cười, như có những tia nắng rạng rỡ chiếu vào phòng, cảm giác ấm áp.

-Trước khi vết thương chưa lành miệng thì đừng có đụng đến nước, uống thuốc 1 ngày 3 lần. bong gạc thì....

Bà nói luôn miệng, nó bức xúc quá, không chịu được nữa.

-Rõ rồi ạ!

Cả 2 cùng đồng thanh, tuy giọng điệu và thái độ khác nhau nhưng 2 câu nói lại được vang lên cùng lúc.

Giờ chẳng còn hứng mà đi học nữa, Vũ lại đưa nó về nhà rồi mình cắm đầu vào cái máy game mới ra.

Còn nó, chẳng có việc gì làm, lăn ra giường, lôi điện thoại gọi cho 2 đứa bạn thân.

2 cái người này bỗng dưng dạo này mất tích, mà không biết nguyên nhân.

Nó cũng đang định hỏi cho rõ.

-Vy...

-bà đi đâu mà giờ mới chịu bắt máy, có biết tôi suýt chết không hả?

Thấy đầu dây bên kia có tín hiệu, nó ngay lập tức nhảy vào hòng đối phương.

-Chết? Ai chết?

-Tôi chết chứ ai, chẳng lẽ là bà.

-Đâu, tôi không chết, tôi đang đi....à quên, tôi đang ở nhà.

Nó bỗng thấy lạ lạ, gì mà ấp úng thế.

Lại còn có tiếng nhạc, hình như ở bar nào đó.

-TỐt, tôi đến nhà bà!

-ấy, đến làm gì, tôi tôi...

“-nhanh, nhanh, chúng ta ra chỗ này chơi đi.”

Bỗng 1 giọng nói rất quen trong điện thoại.

Nó chợt dạ.

Thì ra, trong cái khoảng thời gian trước, tình cảm của Quỳnh và Việt Anh ngày càng tốt, đã tiến tới couples.

Giờ họ đang đi chơi với nhau.

Không nói nữa nhưng nó cũng đã hiểu ra vấn đề.

Nở 1 nụ cười tươi nhất, nó nói trong điện thoại.

-Bao giờ,tao mới được như bọn mày đây?, hì

-Mau thôi, đừng lo.

-Tao muốn 1 chàng vui tính, ân cần, thấu hiểu suy nghĩ của tao, luôn bên cạnh tao, dù tao làm gì cũng luôn tha thứ, luôn là người chủ động xin lỗi trong mọi tình huống, là người tao có thể dựa vào và có thể bảo vệ tao....

-Thôi thôi, xin nàng, tìm đâu ra...à quê, có đấy.tao biết ở đâu?

-Hà, ở đâu, tìm khó không?

-Không khó chút nào, mà ngược lại rất dễ, rất đơn giản. Bây giờ, mày trở về nhà (ở nhà rồi) nằm trên giường(nằm rồi), nhắm mắt lại (đang định), thả lỏng cơ thể và....nằm mơ giữa ban ngày. Việc này quá dễ rồi còn gì ha ha...

Nụ cười vẫn chưa tắt, nó cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Quyên vì quá “ kén cá chọn canh” nên trước chưa có

Việt Anh thì vì lắm người theo quá, không biết chọn ai.

Giờ 2 người làm nó lảng nhất cũng đã vui rồi, còn nó?

Có cần nghĩ đến tương lai của mình không?

Mối tình đầu qua rồi, có nên bắt đầu nữa không?

Thật sự, thật sự không đủ tự tin.

Đau 1 lần rồi, nó có xu hướng trốn tránh, không còn hướng ngoại như ngày xưa nữa.

Tâm trạng đang vui bỗng nó lại thờ dài.

-Ê, sao vậy, nhớ tao quá hả? Tao hứa là đến đại hội PK, tao sẽ về mà.

-Ừ, lúc đấy mà không về thì t mang đao đến chém hết cả lũ đó nha.

-Biết rồi, bà chằn!

-Mày dám....

Tút tut...

Đầu dây bên kia đã ngắt.

Lại 1 tiếng thờ dài nữa, rồi với suy nghĩ quen thuộc “nghĩ làm gì ệt” của mình, nó chìm vào giấc ngủ.

Bên này phòng của Vũ, cậu đang sung sướng ra mặt, cười suốt không thôi.

Dạo này ở nhà, bỗng dưng không thấy cô đơn.

Cái cảm giác thiếu tình thân, không biết từ bao giờ đã được bù đắp vào.

Tự dưng rất muốn về nhà mỗi khi đi xa.

Hình như, có người đang đợi....

Cậu cứ nghĩ vậy và vui, dù chả biết là nó vốn vô tư, đừng có mong nó chờ.

.....

Ác Quỷ.

Đang là họp ban chấp hành tối cao của Ác Quỷ.

-Mọi người cho ý kiến đi, đại hội lần này, có kế hoạch gì chưa?

Trường thay mặt Tuấn nói, đơn giản vì Tuấn rất kiệm lời.

-Dạ rồi, nếu lần này tổ chức như năm ngoái thì chúng ta thắng chắc rồi.

-Tốt, về phần người tham gia thì....

Trường lấp lửng nói, đôi mắt chăm chú nhìn tất cả các khuôn mặt ở trong phòng.

Tuy là đại hội mấy năm mới có 1 lần nhưng phải rất cẩn thận.

Tuy nếu thắng sẽ được rất nhiều nhưng cũng rất nguy hiểm, như đánh cược với tính mạng mình vậy.

Trong đại hội không có từ “ nhường”

Ai cũng căng thẳng, rất khó để đưa ra quyết định lúc này.

-Tôi!

1 giọng nói vang lên, tất cả mọi ánh mắt đều hướng ra nhìn.

Tuấn, cậu ấy muốn tham gia sao?

-Nhưng mà....

Trường có ý ngăn, nhưng tính khí của Tuấn làm sao có thể vì lời cậu ta mà từ bỏ được.

Khuôn mặt tối, nhưng ánh mắt ánh lên sự hi vọng, 1 niềm hi vọng ấp ủ bao năm nay.

.....

Trong nhà nó.

-Các con nghe rõ đây, bên đó đã chịu kí hợp đồng, giờ là lúc chúng ta hành động, đưa hành vào tận tay đối tác là điều kiện.

Bố nó nghiêm nghị, ông rất ít khi có khuôn mặt này, 1 sự dã tâm, hằn rõ.

Không quan sát biểu hiện của 2 đứa con, ông tự mình lên kế hoạch.

-Bảo họ tự đi mà lấy, chúng ta không rảnh.

Nó phản đối, vụ lần trước bị công an tóm, chẳng còn chút hứng nào nữa.

-À, quên, phải mang hàng sang bên đó thử nghiệm trước.

-Con biết rồi!

-Để con pha cho bố cốc trà nóng nhé, bố đừng nhăn trán nữa!

Nó đặt tay lên vầng thái dương của bố mình, khẽ di di nó.

Khuôn mặt ông dần ra.

Biết là nguy hiểm nhưng làm sao có thể không nghe lời người lớn, làm sao để họ thất vọng được.

-Cẩn thận nhé. Bố yêu con!

-Con cũng vậy!

Hôn nhẹ lên trán ông rồi nó chạy đi.

1 cô bé ngây thơ, đã trở lên cứng cỏi.

1 người ngày trước chỉ biết cho đi nhưng bây giờ đã biết nhận lại.

1 người luôn hi sinh vì người mình yêu quý.

Chính là nó, nó sống như không để vì mình mà vì gia đình.

Nhưng biết làm thế nào? Số phận từ khi nó sinh ra đã như vậy rồi.

Đi trên đường không ngừng suy nghĩ về kế hoạch.

-này, đại hội sắp đến rồi, chơi hết mình chứ?
 Thành cười, dường như trong mắt cậu chẳng có gì là đáng sợ cả.
 -Ừ.
 -Sao dạo này mày như thằng bệnh thế hả?
 -Ừ.
 -Mày....tao....GHÉT MÀY!
 Khuôn mặt bất cần đời của Thành hướng lên trên.
 Ngửa mặt lên trời, hận đời vô đối.....cúi đầu xuống đất, bực trời chết mất...
 Đó là tâm trạng của Thành hiện giờ.
 -Đi chơi đâu, tôi cũng muốn đi.
 Phong hốt hải chạy ra, y như trẻ con đòi kẹo.
 -Cậu mà cũng đòi đi á?
 Thành khinh khỉnh như con khỉ
 -Sao, đi cho vui, thế đi đâu?
 -ĐI...
 Đang định nói thì Vũ nhảy vào
 -ĐI WC
 Nói xog cậu đi luôn
 -Nó đi thật à?
 Nhìn Phong hiện giờ không ai có thể bảo là ca sĩ thần tượng.
 Mà là 1 người :
 -Máu lên não chậm!
 Đại hội sắp đến, mọi người.

51. Chương 51

-Xin lỗi, tôi đến muộn!
 -Không sao, là do tôi đến sớm.
 Chuyện lần trước...
 -Là do tôi!
 -Không sao cả 2 người cùng nói.
 Hôm nay Tuấn lại hẹn nó ra ngoài,
 2 người hẹn hò mà cứ như không vậy, không nhắn tin, không gọi điện, không có những câu chúc thân mật vào buổi tối, chưa có cuộc hẹn hò nào đúng nghĩa.
 Nghĩ đến chuyện này, Tuấn buồn.

-Ê, bị gì thế?

Nó hỏi khi thấy Tuấn dờ mặt ra.

-Hi, không có gì

Cố nở nụ cười giả tạo, Tuấn nhìn nó.

-A, chúng ta đi đến nơi này đi!

Nó tỏ ra hứng khởi, đứng dậy, kéo tay Tuấn lên.

-Đi đâu?

-Cậu sợ tôi bắt cóc lắm hả?

Khuôn mặt cả 2 người rạng rỡ, dù biết, dù biết đó là khuôn mặt giả tạo của nó nhưng cậu vẫn thấy vui.

Nở nụ cười hạnh phúc nhưng Tuấn chợt nghĩ đến cái tương lai đen tối, có thể là ngày mai, là ngày kia, là tuần sau, hay tháng sau,...cậu biết cậu sẽ đau, nhưng...

-Dù thế nào tôi vẫn muốn là người đi trước và kéo cậu đi cùng.

Đang đi phía sau nó Tuấn bỗng dừng chạy vụt lên, nắm lấy tay nó, dẫn đi.

-Này, cậu có biết tôi định đi đâu không hả?

-Không!

1 câu trả lời rất ngây thơ.

-Ồo *****!

Nó liếc mắt nhìn Tuấn, bàn tay đang được cậu nắm chặt nóng dần lên, nó không nghĩ sẽ có ngày như vậy?

Rẽ trái

Rẽ phải

Đi thẳng

-Dừng lại!

Nó hét to làm Tuấn giật mình, đột ngột dừng lại., làm nó đi đằng sau bị đập mạnh vào cậu.

-Cậu đứng nguyên ở đây!

Nó chỉ tay xuống đất, ra lệnh.

Khuôn mặt nở 1 nụ cười ranh mãnh, 2 tay vung vẩy, nó ung dung đi về phía trước, cách cậu khoảng 10m.

Quay lưng lại nhìn cậu, nó cười, nhưng Tuấn thì ngơ ra, chả hiểu gì, như con rô bốt đã được lập trình sẵn là nghe theo nó vậy.

-Làm gì vậy?

Lúc lâu sau mới lên tiếng., nhưng muộn rồi....

Bóp...bóp...bóp...huýt....huýt....

Nó vỗ tay cộng huýt sáo thật to lên.

1 con chó trong nhà lao ra.

Gâu...gâu...gâu...

Con chó béc dê to bự, màu đen tuyền đang tiến về phía cậu, nhìn cậu bằng ánh mắt hung dữ nhất.

Tuấn tròn mắt nhìn, tròn mắt dãn ra to kinh khủng.

-Con chó đó ác lắm...à quên, hôm nay nó chưa ăn gì đâu!

Nó hét lên cho cậu biết rồi chạy biến.

Tuấn đơ người trong 3s rồi....

-Aaaaaaaa.....

Hét thật to và chạy như tên lửa về phía trước.

-Ha ha ha ha ...

Nó vừa chạy vừa ngoái lại nhìn cậu, cười đau cả bụng.

Tuấn nhanh như vận động viên maratong, chạy...chạy...chạy...

Đã vượt nó 5m nhưng cậu như chợt nghĩ ra điều gì, quay lại, giục nó.

-Chạy mau lên, tôi không phải đối của nó đâu.

Tuấn nắm tay nó kéo đi nhưng nó cứ chần chừ, như kéo dài thời gian...

Con chó sắp đuổi đến nơi rồi.

Tuấn hoảng

Không còn cách nào khác.

Nhìn nó, cậu nhăn trán

-Xin lỗi!

Cậu bế thốc nó lên, chạy....chạy...chạy.

Chạy được 1 quãng nhưng con chó vẫn đuổi, nó rướm người lên, nói nhỏ vào tai cậu.

-Con chó này...tôi nuôi.

-hả?

Tuấn dừng lại, nhìn nó với khuôn mặt chậm tiêu nhất.

Con chó chạy đến...

Nó nhảy chồm lên người cậu, vẫy vẫy đuôi mừng.

Nó nhảy xuống, vuốt ve con chó rồi tươi cười.

...

-Cậu....thực sự....đã làm tôi giận!

Khuôn mặt trắng của cậu giờ đã tím đi nhiều, đôi mắt hơi mấp má, như muốn nói điều gì nhưng lại thôi.

Cậu không giận vì trò đùa trẻ con của nó mà giận chính mình.

Vừa nãy khi con chó đến gần, cậu đã nghĩ rằng mình không thể bảo vệ được nó.

Và điều này làm cậu buồn.

Quay lưng bỏ đi.

Nó nhìn cậu, nhếch môi cười....

Đây, chính là cái cảm giác nó cần, cảm giác cầu sự trả thù, cảm giác cầu sự tha thứ, là sự trả giá, là niềm vui của Zin...

Nhưng sao tự dưng nó lại thấy có lỗi thế này.

Tính tình trước giờ không lừa ai, không thích lợi dụng, xu nịnh, giả tạo...

Mà hiện giờ nó lại là chính cạ loại người mà mình ghét hay sao???

...

Suy nghĩ 1 lúc, nó quyết định chạy theo Tuấn

-Ê, giận rồi à, đồ nhỏ mọn!

-.....

-Này, chỉ là đùa thôi mà!

-....

-Giận thì cứ giận đi, bực cả mình!

Nó vùng vằng như trẻ con rồi dừng lại

.....

-Thế chúng ta sẽ đi đâu?

Tuấn quay lại hỏi.

Giận thì giận thật đấy nhưng làm sao mà lơ nó đi như vậy được, trong khi ở nhà nhìn con chó cũng nghĩ đến nó.

-HỈ, đi đến nơi này vui lắm.

Lần này không lừa cậu nữa, nó dẫn cậu đến 1 trại trẻ mồ côi.

-Chị Vy!

Vừa đến, cả 1 lũ trẻ đông như dịch trâu trâu chạy ra

-Ừ, nhớ mấy đứa quá à, quà ấy nhóc nè

Nó cười và đưa bọc quà lên, chia đều cho bọn trẻ.

Tuấn thì khá bất ngờ trước cảnh này, cậu ngỡ không biết làm gì.

-Chị ơi, anh đẹp trai kia là ai thế?

Bé Nhi mồm đang nhai kẹo, hỏi nó.

-Đồ ngốc, là bạn trai chị ấy chứ còn ai.

1 bé trai, khoanh tay trước ngực về ta đây biết lắm, bé Tuấn

-Chị giới thiệu, đây là anh Tuấn, bạn chị

-bạn gì? _ Tuấn hỏi nhỏ

-bạn gì hả (nhăn mặt), này thì bạn gì này...

Nó ướm vào bụng cậu, cậu khẽ kêu lên, nhưng cười là chính.

-Anh đừng có chọc chị ấy, chị ấy biết võ đấy.

Tuấn chỉ biết ôm miệng cười không thôi, bọn trẻ ở đây thấy cậu đến rất vui, cứ lôi cậu ra chơi cùng.

-Xí, anh có cái gì giỏi nào, được mỗi cái bắt chiếc tên em

Bé Tuấn vẫn đứng khoanh tay nói, vẻ không ưa cậu chút này.

2 người chơi với bọn trẻ cho đến tối.

Lâu, rất lâu rồi cậu mới cảm thấy vui như hôm nay.

Nhìn nó với bọn trẻ cười cậu hạnh phúc biết bao

.

Trên đường về

-Đại hội lần này...

Tuấn dò hỏi

-Nhưng năm ngoái, tôi vẫn tham gia.

-Thôi cậu đừng tham gia

-Sao? Cậu muốn thắng đến thế hả?

Tối, nhìn không rõ biểu hiện trên khuôn mặt của nhau, nhưng qua giọng điệu, Tuấn biết, nó ko vui.

Không ai nói gì trên đường đi nữa.

Đại hội sẽ diễn ra trong vòng 3 ngày, những người có thẻ PK VIP thì mới được tham gia cũng như xem thi đấu.

Thắng, được rất nhiều, được danh, được vật chất, được thoải mái tham gia bầu cử các hoạt động của bang, được sinh hoạt bình thường...

Nói chung được rất nhiều.

Đại hội Pk như 1 đại hội để khẳng định đẳng cấp, 1 nơi toàn VIP BOY, HOT GIRL, người danh gia vọng tộc.

Trong DaVil

-Chị, đại hội ngày mai sẽ tổ chức ở trung tâm vùng này

-Ừ

-Vấn do chúng ta chủ trì

-Ừ (cười khẩy), chuẩn bị kĩ chưa?

-Tất cả đều Ok

-Tốt!

-mà chị vẫn tham gia sao?

-Ừ, vui mà, ha ha

Key lo lắng, tự dưng cảm thấy vô cùng bất an, đại hội lần này có cả Ác Quỷ tham gia.

Nguy hiểm liệu có đến với nó??

Nhưng trong lúc Key lo lắng thì tâm trạng nó hoàn toàn khác.

Khuôn mặt ánh lên chút tinh nghịch, hứng khởi, giọng nói tràn đầy sự phấn khích và thích thú.

Khẽ ngân nga giai điệu bài “Lonely”

“Jigeum naega haneun yaegi

Neol apeuge halji molla

Ama nal jukdorok miwohage doel kkeoya

[Minzy]

Naega yejeon gatji antadeon ne mal

Modu teullin mareun aniya

Nado byeonhaebeorin naega nat seolgi-manhae

[Dara]

Neomu chakhan neonde neon geudae-roinde Oh

[CL]

I don't know I don't know

Naega wae ireoneunji

[Dara]

Ge utorok saranghaenneunde neon yeogi inneunde Oh

[Minzy]

I don't know

[Dara]

Ije nal chatgo sipeo

[Bom]

Baby I'm sorry neowa isseodo nan lonely

Saranghagin naega bujokhanga bwa

Ireon motnan nal yongseohae

[Minzy]

I 'm sorry ige neowa naui story

Sarangiran naegen gwabunhanga bwa

Ne gyeote isseodo.....”

Ngày hôm sau ở trường.

-Cái thằng này, đã bảo trẻ con người ta không cho theo, lại còn cứ mè nheo là thế nào?

Thành hất tay Phong ra

-Thành đẹp zai, cho tao đi với, hay lắm mà, đi đi

Phong biết có đại hội, chắc chắn supper girl của cậu tham gia, vì vậy nhất quyết đòi đi cùng.

Thành Vũ không làm gì được trước thái độ thành khẩn này, đành chấp nhận cho cậu đi.

Khai mạc đại hội.

1 khu nhà rộng khoảng 500m2, bày biện trang trí hết sức trang trọng.

Rất nhiều người mặc áo đen, khuôn mặt nghiêm trọng, đờng đờng sát khí, đi đi lại lại trong phòng chính. Dao, súng chuẩn bị đầy đủ.

Khu nhà được canh gác hết sức cẩn thận, được lắp đặt hệ thống an ninh tối tân.

Đây là 1 dịp giao lưu hiếm thấy trong nội bộ thế giới đêm đầy mưu mô và nguy hiểm này.

4 tên đàn em cao to, đứng lù lù như cái cột mốc bên ngoài cửa ra vào, cánh cửa ra vào duy nhất (theo mọi người được biết).

Tất cả mọi người ra vào đều phải có thẻ PK.

Có 2 loại PK là PK black và PK white, tùy thuộc vào địa vị mà phân ra cấp bậc cụ thể.

-Thẻ giả, bắt lấy nó!

1 tên hô lên, cả đám người chạy ra, tên kia sợ quá bỏ chạy.

Ai cố ý làm trái lệnh ở đây đều- phải- chết!

Cốc...cốc....

-Tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi ạ!

Key gõ cửa phòng làm việc của nó, thông báo.

-Đến động đủ chưa?

-Dạ, cũng gần hết rồi ạ!

-Ừ!

Nó bước ra, mặt nạ trên tay Key suýt chút nữa là rơi xuống đất.

Đẹp...đẹp... 1 vẻ đẹp tự nhiên và tràn đầy sức sống.

1 bộ váy dài chấm mắt cá chân.

Bó từ phần tay trở xuống nên lộ ra phần vai trắng muốt và mịn màng của nó.

Phần váy dưới gồm 2 tầng, cách điệu.

1 màu trắng của sự trong sáng, ngây thơ.

1 đôi giày cao gót đính đá quý, sáng lấp lánh.

Mái tóc hung đỏ như mọi khi được làm xoăn nhẹ, những lọn tóc ôm sát khuôn mặt thanh tú.

Nó cười.

1 biểu hiện, 1 cử chỉ của sự nhã nhặn và thanh thoát.

Cử chỉ và ăn mặc thật không phù hợp với nói như thế này vì vậy nó còn đeo thêm mấy cái vòng đầu lâu to bản hay là những chiếc vòng có gắn đinh tán.

Cách kết hợp nghe vẻ rất chi là kì cục nhưng khi nó diện lên, ta lại thấy 1 dáng điệu hoàn toàn khác.

1 sự phá cách, ngang tàn nhưng đâu đó vẫn giữ được sự quý phái.

Key cứ đờ ra nhìn nó.

Đúng là đẹp quá, cậu không cầm lòng được.

-Cái đó!

Nó nhìn thứ trên tay Key, là chiếc mặt nạ cậu đã chuẩn bị.

Thật tiếc khi chiếc mặt nạ che đi mất nửa khuôn mặt thiên thần kia.

-Xong hết rồi chứ?

-Dạ!

Nó và Key bước ra, tiếng “ồ” vang lên đồng loạt.

Bước lên bục từ tấm thảm đỏ trải dài, mặt không chút biểu cảm, nó nói

-Mọi người....

Dưới khán đài vẫn còn tiếng nói chuyện xôn xao, nó nhìn quanh 1 lượt rồi

-IM LẶNG!

Nó giờ hét lên, mọi âm thanh đều im bật, đến thở cũng phải nhẹ.

-Hôm nay chúng ta có buổi khai mạc này, tức là tôi sẽ đề ra kế hoạch và danh mục thi đấu do 3 bang chọn ra, đầu tiên/.....

Đang định nói tiếp thì có tiếng nói ở dưới cật ngang

.

-Sao lại thế, sao Thiên Thần lúc nào cũng được chủ trì vậy, cái việc này quan trọng biết bao.

Cả căn phòng lại xôn xao, nó im lặng, Key cũng vậy.

-Đúng không, năm ngoái không ai nhất, vậy tại sao năm nay vẫn là Thiên THần chủ trì

Xôn xao

Xôn xao

-Nói xong chưa!?

Nãy giờ nó mới lên tiếng, nhìn chăm chăm kẻ vừa phát ngôn “càn”

-Nhường cái ghế này cho 2 bang còn lại đi...vv

-Còn gì muốn nói không?

Vẫn giọng nói nhẹ nhàng nó hỏi, tên đó không nói gì nữa.

Con trai bị con trai cai trị thì không sao nhưng 1 khi là con gái thì lòng tự trọng ại dâng lên.

Ánh mắt nó trở lên sắc lạnh, tuy qua lớp mặt nạ che đi nửa khuôn mặt nhưng mọi người vẫn thấy rõ cái sát khí ngùn ngụt của nó.

Quay sang Key đang đứng chờ lệnh

-Cắt lưỡi hần đi!

Aaaaaaaaaaaaaa

Tiếng kêu trong đau đớn, mọi người bang hoảng.

-Còn ai có ý kiến gì nữa không?

Im lặng...

Im lặng...

-mày cho tao mượn cái áo, lạnh quá!

Thành giả bộ vuốt vuốt 2 vai và nói với Vũ

Nó nói tiếp

Hôm nay sẽ thông qua 3 phần thi do 3 bang đề cử, và ngày mai chúng ta sẽ thi luôn.

Ý – kiến?

Không ai nói gì

Không khí vẫn căng thẳng.

Nó đi xuống dưới khán đài.

Bỗng

-Xem nào!

Có 1 tên nào đó chạy qua, giật bỏ lớp mặt nạ của nó.

Tất cả mọi người ồ lên.

Mặt nạ bị tháo xuống, khuôn mặt thiên thần dần hiện lên, thật đẹp.

Nó đưa tay sờ lên vết sước vừa bị cào phải, thở dài 1 tiếng.

Phóng đứng đó, nhìn không chớp mắt, người cậu mong đợi bấy lâu nay đã xuất hiện.

Thành cũng trong tình trạng bất ngờ vô cùng, mắt cứ mở to như mắt ếch.

Còn Vũ, khuôn mặt tối dần, tối dần.

Đến hôm trước, cậu đã phát hiện ra 1 bộ mặt khác của nó.

Lúc đó, đi vào phòng nó và giật mình, người nằm trên giường không phải là nó mà là người con gái rất xinh đẹp, thảo nào cho cậu cảm giác xao xuyến lúc đó.

Cậu cố định thần lại nhưng đó lại là sự thật.

Ngày hôm nay, người con gái đó lại đứng ngay trước mặt cậu thế này, là người của THiên Thần, hơn nữa, là người đứng đầu.

Vậy, trong suốt thời gian qua...cậu....đã bị cảm sùng sao???

Đôi mắt dần đỏ lên, Vũ cười khẩy.

Vậy mà cậu đã nhầm???

Đúng, bây giờ sự lo lắng của Key đã thành sự thật.

Vũ đã biết, liệu cậu có để yên cho nó??

Người đứng im này giờ là Tuấn, khuôn mặt dường như lường trước được sự việc.

Đôi mắt màu nâu khói trong veo, chỉ chứa hình ảnh của nó trong đó.

.....

-Giỏi thật, vào được tận trong này, có cần tôi chỉ đường giúp không?

Hôm nay đại hội không chỉ có người của thế giới đêm mà lượng cảnh sát cũng vô cùng dày đặc.

1 sự kiện lớn như thế này mà vắng họ thì mất vui,

nó cười, khoan tay, dựa lưng vào cửa, nhìn tên cảnh sát đang loay hoay mở khoá.

52. Chương 52

-Xuất Phát!

Tiếng súng vang lên, 1 đoàn gồm mười mấy chiếc xe phân khối lớn rồ ga phóng đi.

Đoạn đường không hề thẳng mà còn vòng vèo, nhiều khúc qua.

Nhiều chướng ngại vật trên đường.

Rất nhiều người đang đứng cổ vũ cho trò

“Thử thách tốc độ này”.

Key chứng kiến đang cuộc tranh tài này vì không được tham gia. Cuộc thi gây hứng thú không chỉ cho khán giả mà ngay cả với các tay đua.

Đây là 1 trong những đường đua được yêu thích nhất trong số các đường đua trên Hà Nội nằm ở phía bắc thành phố Hà Nội, mang tên người bỏ tiền xây dựng nó, một nhà sản xuất rượu khai vị. Đây là hình mẫu cho các địa điểm thi đấu với trang bị thuộc loại hiện đại trong những năm gần đây. Các đội đua đều yêu thích bầu không khí thân thiện, khí hậu trong lành nơi đây. Tuy nhiên, do đường đua dài 5,8 km này khá

bằng phẳng và tẻ nhạt, sau 14 lần góp mặt trong lịch trình thi đấu vô địch thế giới, hiện nay chỉ còn là nơi các đội thường xuyên chọn để thử nghiệm các cải tiến xe đua.

Vì vậy nó trở thành địa bàn chơi của các tay đua trong thế giới đêm.

Key nhìn nó đầy lo lắng, trên trán cậu dù không tham gia thi đấu nhưng cũng có mồ hôi.

Ai cũng biết Vũ là trùm trong việc đua này, việc chiến với cậu dường như chỉ là vấn đề thời gian.

.....

“Khuôn mặt nó hiện lên trong mắt mọi người, thật đẹp.

Liếc mắt nhìn Vũ, nó cười.

-Lại gặp rồi.

Vũ im lặng, cậu không biết phải nói gì bây giờ.

Thực sự, thực sự cậu đã bị cảm sùng sao?

Đang cố gắng không tin vào cái điều này, nhưng...sao nó lại cố khẳng định như vậy.

-này...

Nó tiếp tục gọi khi thấy Vũ không có phản ứng gì.

-TRÁNH RA!

Hất bàn tay của nó ra, Vũ hừ lạnh 1 tiếng.

-Tôi...không tha cho cậu đâu!”

Đang cố nhớ lại cái bối cảnh tối hôm qua, nó nắm chặt tay lái.

Rồi lấy tay gạt chiếc kính bảo hộ của chiếc mũ bảo hiểm xuống.

Dáng vẻ ngầu (y như CL trong Go Away)

1 bộ quần áo thể thao màu trắng đục, nó không thể lẫn trong đám đua xe.

Hội đua có nó có Vũ, Thành, có Tuấn.

Đám thẳng về phía trước, Vũ lượn lách qua mấy tên đi trên và phóng lên dẫn đầu.

Một khuôn mặt tràn đầy sát khí, 1 tâm trạng u uất và bức không thể tả.

Vũ đang thể hiện chính mình.

Những màn lượn lách ấn tượng, những lần nghiêng xe khi qua những khúc cua.

Nhìn cậu lướt vô cùng thành thạo và nhuần nhuyễn.

10’ trôi qua, đến khúc cua thứ 2, Thành cười

-Chết bớt đi cho nó rộng xã hội!

Ném 1 bọc đinh xuống đường, cậu quay mặt lên và phóng tiếp.

Aaaaa

Aaaaaaaaaa

Aaaaaaaaa

Tiếng hét của mấy xe đằng sau.

Xe đang chạy với vận tốc lớn bỗng gặp chướng ngại vật, 1 chiếc xe bị đổ, làm những chiếc đằng sau cũng chịu chung hậu quả.

1 tiếng “ồ” vang lên nơi khán giả đang ngồi.

Họ biết, đây chỉ mới là bắt đầu.

Vũ vẫn dẫn đầu, nó rồ ga, tăng tốc, đi lên song song với cậu.

Nhìn sang bên cạnh với ánh mắt thách thức, nó lại cười.

“đừng có cố thử sức chịu đựng của tôi khi nó đã giới hạn rồi”

Vũ nghĩ, cậu nhanh chóng vượt lên nó.

....

Chỉ còn 6 tay đua trên đường (vì hầu hết bị mấy thủ đoạn của đối phương cho chết rồi)

Đến khúc cua thứ 3, chỉ còn lại 6 người.

Nó với chiếc BMW S1000RR màu vàng cam đang áp sát xe Vũ, Tuấn cũng ngay sát 2 người.

Vũ hôm nay nhuộm tóc màu bạc, 1 màu rất kén người nhuộm.

Rầm.....

1 chiếc xe vừa bị lật khỏi đường đua, tên lái xe ngay lập tức nhảy ra khỏi xe.

Chiếc xe bắn ra xa rồi.... bùm.....

Tiếng nổ vang lên, tiếp sau là 1 làn khói đen bay lên.

Nó nhìn chiếc xe vừa nổ, cười nhếch môi.

Ánh mắt nhìn vào cái dây chạc to bản phía sau.

Vừa nãy khi đoàn đua đi qua chỗ cua, đã có 1 đoạn dây chạc ở đó.

1 số người thì thực hiện mà “xe bay” nên không sao, riêng tên kia, ngu quá, hay còn được gọi là không đủ trình.

Key đứng chứng kiến, chỉ nói được 1 câu

“ đường đua tử thần”

.....

-Chết đi!

Nó áp sát 1 xe, cho xe mình hơi nghiêng về phía chiếc xe kia

Tên đó giật mình, nó tiếp tục ép xuống.

Chân gié xuống mặt đường, lớp da ngoài bị trầy xước, máu túa ra, thấm đầy đầu gối.

Tên đó rên lên đau đớn.

Nó vẫn chưa thôi, cho tay lái của mình đập mạnh vào tay lái của hắn.

a.....

lại 1 tên nữa ra khỏi đường đua.

Hiện giờ chỉ còn đúng 4 chiếc xe trên đường, tương ứng cho 4 màu.

Nó :vàng cam, Vũ :đen, Tuấn :trắng, Thành anh lá.

4 chiếc xe bám sát nhau.

.....

-Mày nghĩ ai thắng?

-CHắc JJ rồi, mà nhỏ Thiên THần chơi thâm thật.

-Ừ, mày chưa nghe nói sao? Khuôn mặt thì xinh đẹp đến mức kia nhưng không dễ chơi đâu. Hôm nọ nghe nói đã dùng kế gì mà không còn để sót 1 tên “chuột” nào trong đêm.

-Đi đâu?

-Còn đâu nữa, thằng ngu, tên đại ca thì bị cho thành thái giám, còn bọn đàn em, chết không có chỗ mà chôn đâu.

-Ồ...

.....

Trong lúc mấy tên này chém gió, đã đến khúc cua cuối cùng.

Tít...tít..tít...tít...

Điện thoại của nó và Key cùng vang lên, cả 2 cùng lôi ra đọc.

Khuôn mặt đang húng khởi của Key bỗng tím bật.

Nắm chặt bàn tay, đến nỗi móng tay chạm sâu vào thịt, làm hằn rõ những vết móng trên bàn tay.

Ánh mắt hướng về nó, lo lắng.

Còn nó, vứt điện thoại vào trong túi, cắn chặt môi dưới.

Bàn chân đang giẫm vào phanh được đưa ra, đạp mạnh vào đầu xe/

-Lũ _khốn!

Gần lên, tâm trạng lúc này là vô cùng bức xúc.

Vũ chột vọt lên, xả khói về phía sau, rồi quay xuống nhìn nó, tỏ thái độ.

Tay thì giờ ra, 4 ngón tay nắm chặt vào, ngón cái chỉ xuống phía dưới, ý thách thức.

Thành cũng nhân cơ hội vọt lên, nhìn sang nó, đôi mắt sáng rực, cười thật tươi

-Thật vui...ơ...

Cậu đang cười thì nó bỗng rồ ga lên, đuổi theo Vũ.

Ngọn lửa trong lòng bùng phát.

Key ôm đầu, ngửa cổ ra đằng sau, thở dài.

Brừm....brừm....

2 chiếc xe đang ganh đua nhau từng chút 1.

Nó đi sát xe Vũ.

Tuấn ở dưới quan sát tình hình, cậu thấy biểu hiện của nó rất lạ.

-CẢM THẬN!

Tuấn hét lên, Thành và Vũ giật mình

Nhìn lên nó...cả 6 con mắt mở to.

-LinDa!

Key ở trên cũng không tìm được cảm xúc, hét thật to lên.

Nó đang bức, rất bức, vừa nãy nghe tin của Rây, lô hàng mà anh bảo mới chế tạo đã được đối tác thử nghiệm thành công nhưng ai ngờ họ lại dáo copy nguyên mẫu để ăn cắp bản quyền.

Tức lại càng tức thêm khi thấy cái thái độ ngông cuồng của Vũ.

Nó cho xe chạy vọt thẳng lên mà không để ý đến khúc cua.

Chỗ đó là 1 cái hồ mới được đào cách đây 1 tuần.

.....

-Khốn kiếp!

Vũ nhìn thấy nó liều mạng, bực không tả nổi nhưng...

-Đồ ngốc!

Cậu rồ ga, phóng thật nhanh lên cái mép đường bên kia rồi cho “xe bay” qua xe nó, chấn ở phần hồ.

.....

“tên đó điên à?”

Nó đang nhìn cảnh tượng vô cùng hài hước, chẳng lẽ Vũ muốn thắng tới mức bất chấp nguy hiểm như thế?
=> chị ấy không hiểu vấn đề là cái gì ạ.

Nó không nghe thấy mấy tiếng nói vừa nãy của mọi người vì trong mũ bảo hiểm còn nhét thêm cái tai nghe.

Hiện giờ, với tốc độ đang tối đa của chiếc xe, Vũ không thể dừng nó ngay lập tức.

Mũi xe đang tiến thẳng vào tảng đá rất to bên lề...

Để tránh đá, cậu vòng đầu xe 90 độ sang bên phải.

Bùm.....

Chiếc xe đang bay tự do trên không rồi...

“ồ”.....cả hội trường ồ lên, ai cũng kinh ngạc trước hành động ngu si của cậu.

.....

Xe và người đang “bay” xuống hồ.

Tôm.....

Tiếng nước bắn lên.

Xe và người chìm xuống...

1 xe phân khối lớn, 1 người 60 kg, không chìm mới là lạ.

Nó dừng xe và quay lại nhìn.

Mở tấm kính bảo hiểm ra, nó nhăn trán, vẻ lo lắng hiện trên khuôn mặt.

Nhưng, nó cứ đứng đờ ra đấy, không nhúc nhích.

Vừa nãy không phải nó liều mạng mà nó đã tính cả rồi, nếu qua khúc cua đó đầu tiên thì chắc chắn nó là người thắng cuộc.

Nó không phải là người nóng đến mức liều mạng như thế.

Với lại, cái hồ kia là do nó sai người đào rồi đổ đầy nước vào (may mà có nước).

Thành và Tuấn cũng dừng lại, mọi người đổ xô xuống để “vớt” Vũ lên.

Lại lấy tay đẩy kính bảo hộ xuống, nó tiếp tục về đích.

.....

Vòng 1: Thiên Thần!

-Mày bị điên à, sao liều mạng như thế?

Thành như 1 bà mẹ đang cần nhằn.

Vũ không thể chịu được, ném cái gối vào mặt Thành.

-Cho tôi xin 2 chữ bình yên!

-Đúng là đồ óc bò, không biết suy nghĩ, chắc chắc...may mà có ta không thì mi đã ngẻo dưới đấy rồi!

Thành lắc đầu, chắc chắc. Đúng thật là lúc đấy cậu rất lo, nhìn thấy cảnh bạn thân gặp nạn trước mặt thật không phải là điều dễ dàng.

Các cậu chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện như thế này xảy ra, 1 thời tung hoành, 1 thời làm bá chủ, chưa bao giờ thua ai, chưa bao giờ để mất thứ mình cần...

Sự việc xảy ra, tình bạn cũng 1 lần được phát huy.

Tình cảm thật của con người được bộc lộ, thật là không dễ dàng gì đối với các cậu...

Sau 1 chút thời gian suy nghĩ về bản thân cũng như cái ngu ngốc của mình, Vũ lên tiếng.

-Thôi, con lạy bố, ai cần mày cứu, tao là tao định xuống đấy ăn cá cho nó sướng í mà, thằng kì đà cản mũi...

-Thằng.....mày chết đi!

Thành nhảy vào, đập Vũ 1 trận cho bỏ cái công lo lắng.

.....

Không khí vui vẻ của sự chiến thắng.

-Ô yeah!!!!!!!! Mày thắng rồi đấy.

Ella mở sâm banh, ai ngờ, không biết mở, rượu bắn hết lên người.

Tâm trạng cô đang rất vui, hôm nay tuy không về kịp để xem thi đấu nhưng nó thắng là OK rồi, chỉ cần kết quả không cần giai đoạn.

-Cừ lắm, xứng đáng làm bạn ta, xứng công ta dạy bảo bao nhiêu năm nay.

Kô vỗ vai nó, tỏ ra rất ta đây nhưng khuôn mặt cũng không dấu nổi niềm vui.

-Này thì dạy này!

Ella huých vào tay Kô

-Có LinDa nó dạy cậu thì có, lại còn ra về ta đây.

-Cho chút sĩ diện đi!

Mọi người nói chuyện vui vẻ, ai ai cũng khâm phục nó.

Chẳng phải do tai nạn của Vũ nên nó mới nhất mà nó đã dẫn đầu trước rồi.

Mọi người vui, mọi người cười, nhưng nó lại chẳng mấy để tâm.

Khuôn mặt đăm chiêu, năng ly cocktail lên uống, nó nghĩ về sự việc sáng nay.

Tuy không biết vì lí do gì mà Vũ làm vậy nhưng nó lại thấy mình thật nhẫn tâm khi bỏ mặc cậu lúc đó.

1 thứ cảm xúc dâng lên.

Không ai biết sự việc là nhìn nó gặp nguy hiểm nên Vũ mới nhảy lên như thế trừ Key, Tuấn.

2 người biết nhưng không nói gì với nó. Cậu không muốn nó phải suy nghĩ, cứ sống đơn giản 1 chút cho cuộc đời nó thanh thản.

.....

Tuấn đang ngồi trong quán bar uống rượu, niềm hi vọng lớn nhất của cậu bây giờ là nhìn thấy nó ở đây, nhưng hình như điều đó sẽ không xảy ra.

Tuấn cứ nốc rượu vào, cậu đã ngà ngà say.

Mọi người thì cứ tưởng cậu đang bực tức vì chuyện không thắng.

Hôm nay đáng lẽ cậu định nhảy lên cứu nó, nhưng...nhưng lại chậm hơn Vũ.

1 sự thật phũ phàng rằng, cậu đã không bảo vệ được nó.

-Đừng uống nữa!

1 bàn tay đặt lên vai cậu, cậu bừng tỉnh, quay lại phía sau.

-Vỵ!???...cảm ơn cậu đã đến!

Vòng tay ra sau lưng, Tuấn ôm lấy người con gái đó.

-Tôi....

Đang định nói nhưng hình như có cái gì mắc ở họng, cô gái không nói nữa, mặc Tuấn ôm mình, mặc mọi người đang nhìn ngó.

-Hi hi hi...

Ôm người con gái đó, cậu cười.

-Vui....đến mức đó sao???

Nụ cười trên môi chợt tắt, cô đưa tay lên vuốt mái tóc mượt của cậu rồi đẩy cậu ra.

-Tôi....không phải người cậu cần tìm!

Sau khi nói ra 1 câu phũ phàng, Trang quay đi.

Ra đến cửa, 1 đôi mắt đẹp, trong veo dần đỏ lên, những giọt nước mắt nóng hổi trực trào ra.

-Sao....cướp hết mọi thứ của tôi???

Đặt 1 dấu chấm hỏi to đùng trong đầu.

Tại sao? Tại sao những gì Trang thích nó đều cướp hết?

-Tất cả là do cậu!

Hét 1 câu thật to, Trang bỏ đi.

.....

“sao, sao tôi ngu ngốc vậy ư? Hà, tôi ngốc sao. Tôi bị cấm sừng nhưng vẫn không muốn người con gái đó tổn thương. Tại sao lại ra nông nổi này? Tại sao tôi bị cậu lừa mà tôi lại nhớ cậu thế này?” _Vũ nghĩ

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã nhá nhem tối, nhưng vẫn còn rất nhiều tiếng ồn ngoài kia.

1 cuộc sống tấp nập, 1 thành phố đông đúc dường như chỉ dừng lại khi đêm đã xuống hẳn, còn giờ thì chưa.

-KHỐN KIẾP!

Đập mạnh tay vào thành giường nhưng đau quá, lại thu tay lại và xoa xoa.

Tính cậu là vậy, đau thì chữa, ghét thì trả thù, nhưng sao nhớ mà không dám đi gặp nó.

Cậu đi ra ngoài hóng gió.

-Tôi nhờ cậu 1 việc! _Trang

-Có chuyện gì?

Giọng Phong không được vui.

.....

Nó quyết định trong đêm nay phải giải quyết xong vụ hàng kia, để sáng mai thi tiếp.

Đặt vé máy bay ra thành phố Hồ Chí Minh.

..

-Ra sân bay Nội Bài!

Nó bước lên 1 chiếc taxi, sáng nay nhiều chuyện thế nào cảnh sát cũng khắp nơi, nó không muốn bị phiền phức thêm nữa nên đi taxi cho tiện.

Cánh tay tên lái xe run run, bàn tay chảy đầy mồ hôi.

Hắn nhìn qua gương, quan sát biểu hiện trên khuôn mặt nó.

1 khuôn mặt đẹp nhưng lạnh lùng, vô cảm.

Tay chân run nhưng vẫn cố khởi động máy.

Nó thì không để ý đến chuyện đó, mắt vẫn dán vào cái Ipad để nghiên cứu tình hình bên kia.

Đi được khoảng 10'

-Đi nhanh lên được không?

-Dạ...dạ...

Mồ hôi túa ra, tên đó hoảng loạn.

25' trôi qua.

-Sao vẫn chưa đến thế?

Nó hỏi và nhìn ra cửa sổ.

-Cửa không mở được!

Nó không hỏi mà là 1 thông báo.

Bây giờ nó mới để ý đến khuôn mặt tên tài xế, mặt hắn tím, gân xanh trên tay đã nổi hết lên.

-Dừng xe lại!

-Đoạn...đoạn này...không được dừng!

Nó đưa điện thoại lên, soi ra ngoài cửa sổ.

-Tôi bảo đến sân bay Nội bài, hình như đây là vùng ngoại ô?

-ĐI...đi đường tắt.

Nó nghi ngờ nhìn tên lái xe, khuôn mặt cũng bắt đầu lo lắng, vì nó hiện đang rất vội.

-Tôi bảo dừng xe lại!

Nó quát

-KHÔNG THỂ ĐƯỢC!

Tên đó còn hét to hơn.

Tinh thần hoảng loạn dẫn đến không kiềm chế được cảm xúc.nó nhìn quanh, trời tối om, không có lấy 1 bóng người.

Xe vẫn chuyển bánh, vận tốc nhanh gấp đôi vừa nãy.

Hình như đang đi vào rừng.

Nó tìm cách mở cửa xe nhưng không được.

Tình hình rất nguy hiểm.

Vừa nãy có tin nhắn cho ông ta

“cô ta không chết thì vợ con ông sẽ chết. Hiểu không?”

1 tin nhắn đe dọa.

Chiếc xe lao nhanh về phía trước.

Vách núi???

Nó đang ở trên vách núi???

Đường rất bé, rất khó đi, nếu không cẩn thận cả người và xe đều có thể trượt xuống đó.....

53. Chương 53

-Dừng xe lại!

Đập đập cánh cửa xe, nó nói với tên lái xe.

-TÔI BẢO ÔNG MỞ CỬA RA, CÓ HIỂU KHÔNG?

Hiện giờ đang rất bức xúc, thời gian đã có hạn lại còn mắc thêm rắc rối này.

-Không thể được!

Người đàn ông đó tuy mồ hôi vã ra như tắm nhưng tinh thần vẫn vô cùng kiên định.

Cứ như không giết được nó, ông ta không còn mục đích sống.

-Dừng _ lại!....

Gần mạnh hai chữ, đôi mắt ánh lên sự tức giận và mất kiên nhẫn.

Nó dí khẩu súng vào đầu ông ta.

-....nếu không muốn chết!

Bàn tay trên vô lăng xe vẫn giữ nguyên,

Xe vẫn chạy với vận tốc tối đa trong đêm.

Người run bắn lên nhưng ông ta vẫn không có ý định buông tha cho nó.

-Không được, nếu cô không chết thì gia đình tôi sẽ chết....không thể được.

Khẩu súng từ từ hạ xuống, nó khẽ thở dài, dường như lòng trắc ẩn đang trỗi dậy.

-Tôi....sẽ cứu gia đình các người.!

-.....không ai có thể cứu đâu.....vì vậy cô...PHẢI CHẾT.

Chiếc xe lao thật nhanh trên đường.

Kia...là dốc rồi...đã đến đoạn dốc này rồi...

Nếu cứ với vận tốc này, chẳng lẽ nó phải bỏ mạng tại đây.

Nghĩ mà không cam, nó lại giơ khẩu súng lên.

-Tôi cho ông cơ hội cuối cùng....DỪNG LẠI!

Không có tiếng nói nào phát ra.

Ông ta cứ nghĩ mình chết thì gia đình sẽ được yên.

Vì vậy, bằng bất cứ lí do nào cũng phải cho nó chết.

Cười 1 cách mẫn nguyện, ông ta nói.

-Muộn rồi, cô phải chết thôi.

Hiện giờ với vận tốc này dù nó có bắn chết ông ta thì chiếc xe vẫn sẽ đâm thẳng về phía trước thôi.

Chiếc xe chuẩn bị lao xuống con dốc.

Nhanh...nhanh...

Nó hoảng, nhiều lần rơi vào tình trạng nguy hiểm nhưng là con người ai chẳng sợ.

Ai chẳng bối rối và hoảng loạn.

Pằng.....

Tiếng súng vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch.

Khu rừng đang ngủ như bị đánh thức bởi tiếng súng.

Ánh trăng trên cao, như đang nhìn xuống, đang theo dõi biểu hiện trên khuôn mặt nó, 1 khuôn mặt đẹp tựa thiên thần.

.....

Chiếc xe lao xuống dốc, giờ dù có phanh ăn thế nào cũng không dừng được.

Cảm giác bay giữa không trung.

1 chiếc xe...lao xuống vực.....

Rầm.....

Tiếng chiếc xe chạm đất.

Tiếng động vang lên, nó to đến mức có thể nghiền nát mọi thứ cản.

Chiếc taxi màu trắng nhãn hiệu MMX, giờ đây đã là đồng sắt vụn dưới chân núi rồi.

.....

Người trong chiếc ô tô đó, không chết thì cũng phải nằm viện cả đời vì chấn động mạnh mắt.

.....

Nó đứng dậy, phui phui cánh tay.

Lại thở dài 1 tiếng nữa, đôi mắt trong veo hướng ánh nhìn về đằng xa.

Nhưng chẳng thấy gì cả ngoài 1 khoảng không tối tăm và rợn ngợp.

Nhìn cái cánh tay đang rỉ máu của mình, nó cảm thấy đau.

Tâm trạng là rất tồi tệ.

Cũng chẳng biết tại sao mình chán nhưng cứ chán thôi.

1 sự mất cảm xúc, điều mà tất cả mọi người đều không muốn.

.....

Vừa nãy, Nó gơ khẩu súng lên, chĩa vào đầu tên lái xe
tiếng súng vang lên.

Pằng.....

Nó không bắn tên lái xe mà bắn vào cái trốt của cánh cửa ô tô.

Trốt cửa bị bắn vỡ, nó đập cánh cửa ra rồi nhảy ra ngoài.

Do khi nhảy xuống, cánh tay bên phải bị đập mạnh xuống nền đất trong rừng, thành ra bị 1 vết thương khá dài, kéo từ vai cho đến bàn tay.

Hôm nay nó lại còn mặc 1 cái áo bao lố, có dính dính tán đầy trên vai.

1 bộ quần áo khá bó, thật không phù hợp với cái không khí trong rừng.

1 làn gió thoảng qua, nó đưa tay lên vuốt vuốt cánh tay vừa bị thương, xót, cảm giác đầu tiên mà nó cảm nhận được sau 15 giây đứng lên.

Nhìn lần nữa, màn đen vẫn bao phủ cả bầu trời, tầm nhìn của nó chỉ đến được chỗ cái điện thoại, vì còn may mắn là có ánh trăng.

Cúi xuống, cầm chiếc điện thoại lên, nó xem giờ.

Bây giờ là 20h pm.

Không khí trong rừng thật âm u, mà cũng có thể là do nó tự tưởng tượng.

Nó sợ ma, đúng, nó rất sợ.

Tiếng quạ kêu, tiếng các con vật hoạt động vào ban đêm đủ làm nó chết khiếp rồi.

1 hoàn cảnh mà nó chẳng bao giờ nghĩ tới, mình đang ở trong rừng sao????

Đảo mắt xung quanh, quay hết hướng này đến hướng kia, nó sợ, chỉ cần nó lơ là 1 chút thôi là sẽ có chuyện.

Mà chuyện ở đây không phải với người mà với “ma” _khắc tinh của nó.

Xào xạc....xào xạc....

Tiếng gió, tiếng lá bay cũng làm nó giật mình.

.....

Nó đi loang quanh.

Đi mãi đi mãi nhưng vẫn không thấy có gì hót cả.

Nửa tiếng sau, nó ngồi dưới 1 tảng đá, tuy không mỏi (vì có ngày chạy cả 2 tiếng đồng hồ mà) nhưng cũng thấy nản.

Nó lo lắng không biết hiện giờ chuyện của anh bảo như nào rồi.

Điện thoại lần này rõ ràng còn đầy pin nhưng lại không bắt được sóng.

Số đen.

Sao lại rơi vào cái nơi khỉ ho cò gáy này cơ chứ.

.....

Bỗng. nó nghe thấy tiếng bước chân.

Khẽ trấn an mình, nó lắc đầu

-Không có chuyện gì cả, ma cũng phải sợ mình thôi, ...không sợ....không sợ...

2 bàn tay nắm chặt vào nhau, nó đang cầu nguyện, cái chuyện mà nó cho là thừa hơi của mấy ông nhà phật.

Tiếng động ngày càng gần.....

Đằng sau lưng nó, nhưng nó không dám quay lại nhìn.

Tiếng bước...nhưng hình như không phải của người.

Khịt....khịt....

Tự dưng lại nghe thấy tiếng ngửi đằng sau mình.

“ôì trời, con quỷ này còn nghĩ xem máu mình có thơm không hả? hic hic...”

-Gâu....gâu!

Tiếng 1 con chó, nó giật bắn mình, nhưng vẫn không dám quay lại, nó tự dọa bản thân mình bằng cách tưởng tượng là con chó rừng đó hiện rất đối.

Con chó tiến lại gần.....

Chạm vào người nó.....

Nó kêu to tướng lên

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Quay mặt ra đằng con chó đó, đang định cho nó vài quyền thì

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Nó tiếp tục la hét

Tiếng hét của nó phải nói là kinh khủng khiếp.

Chắc mọi động vật phải ngừng ăn, ngừng ngủ vì nó mất.

-Thôi nào!

1 giọng nói vang lên, nó mở mắt ra nhìn.

Ánh sáng từ chiếc đèn pin soi vào mắt nó.

Rồi luồng ánh sáng đó chợt tắt.

Nó ngơ ngác.

Ánh sáng lại có và lại chiếu vào mắt nó.

-Maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-Không ai ở đây nghe thấy đâu mà hét như thế!

Như nghe thấy tiếng người, nó tỉnh lại, ngẩng mặt lên.

Đúng là có cái dáng cao cao đang đứng trước mặt nó.

Với bộ râu quai nón dài, không được cắt đi, ông ta hiện lên cứ như kiểu người rừng.

-Ai đấy?

Lúc lâu sau nó mới lên tiếng hỏi.

-Ta là người hỏi mới đúng, sao lại chui rúc vào cái nơi này thế hử con gái.

-Lạc!

Với cái thái độ coi trời bằng vờn cơm điện hằng ngày, nó nói và hất mặt lên.

-Ha ha ha...thôi được rồi, dù thế nào cũng phải ra khỏi đây trước 11h.

Người đó dẫn đường, nó đi theo.

Dù không nói rằng là ai nhưng nó cảm thấy người này là người tốt, 1 giác quan mách bảo phải đi theo, ông ta sẽ dẫn mình ra khỏi đây.

-Đây là khu rừng phía ngoại ô. Ngày trước, nơi này cũng nhiều khách du lịch lắm nhưng mà từ khi xuất hiện mấy loài thú dữ, ban quản lí bảo giết nhưng ta không đồng ý, ta vẫn nuôi chúng đấy ha ha.

-Vì vậy ...phải ra khỏi đây trước khi 11giờ

-Ừ, cháu thật thông minh, chúng thường đi ăn đêm.

Người đàn ông đó dường như thấy được tâm sự và thắc mắc của nó lên giải thích luôn.

Nó và người đàn ông đó nói về nhiều vấn đề nữa.

.....

Sau khi đi khoảng 15' nó bắt đầu nhìn thấy ánh sáng của cuộc sống bình thường ngoài kia.

Nở nụ cười thoải mái, nó nhìn người đàn ông kia đầy cảm kích.

-Ông là ai?

-Ha ha ha, ta là bảo vệ ở khu này, hay là người quản lí khu này cũng được.

Ông nở 1 nụ cười thật tươi.

Lâu rồi nó mới gặp 1 người có tinh thần sảng khoái và tâm trạng tốt như ông.

Ông để lại cho nó nhiều điều rất thú vị trong cuộc nói chuyện ngắn ngủi chỉ dài 20'.

-Về nhà ta rồi sáng mai ta sẽ đưa con đi, được không? Trông con cũng không ổn lắm.

Ông nhìn xuống cánh tay của nó, nơi đang rỉ máu.

Nó không cảm thấy đau vì cuộc trò chuyện thú vị cộng với việc đã thoát khỏi cái nơi tối tăm đó.

Nói là cuộc trò chuyện nhưng thường là ông nói, nó nghe, nó rất kiệm lời.

-Thôi, tôi...à cháu phải đi luôn!

1 câu nói dứt khoát và mang tính đứng đầu.

-Ta không nhầm thì cháu sẽ là người tạo ra số phận chứ không phải số phận tạo ra cháu đâu.

-Vậy thì sao?

-Hãy tạo lên 1 số phận tốt đẹp...và (đặt tay lên vai nó) đi cẩn thận nhé...ta không tiễn....trên đường đời
....không có ai dẫn cháu đi đâu!

-Cảm ơn!

Cười, nó quay lưng đi.

ở khu này đã có sóng, lò điện thoại ra gọi cho Key.

-Chị đã đi đâu thế? Gọi bao nhiêu cuộc

Cậu tỏ ra vô cùng lo lắng.

Nó chán nản, cứ hề nó đi đâu mà không “báo cáo” cho key là y như rằng sẽ bị hỏi ham như vậy.

-KHÔNG sao, chuyến bay bị lỡ rồi, đặt cho cái chuyến khác đi.

-Dạ,...à quên, chuyện đó đã được giải quyết rồi ạ. Vừa nãy anh bảo đã lên máy bay rồi, chắc mọi chuyện cũng đã ổn.

-Ừ

Nó thở phào 1 tiếng, tâm trạng như được bỏ đi gánh nặng.

1 cảm giác thoải mái và tự do.

Nhìn chiếc điện thoại, nó thấy bao nhiêu là cuộc gọi nhờ.

Có của Key của Rây, của Tuấn, Trang và....của Vũ.

Nó hơi nghi ngại khi cầm máy định gọi lại cho Vũ.

Không biết sao cậu ta hâm lên à mà lại gọi ình trong cái giai đoạn “ khùng có quy củ” này.

Thôi kệ, nó bảo Key đến đón nó rồi về nhà ngủ 1 giấc.

Nhưng vừa đi vào đến cửa nhà thì.

Máu dồn hết lên não.

Khuôn mặt lại đỏ lên phùng phùng.

Nó đang cáu.

Dám làm cả chuyện này trong nhà nó.

Nhìn lên dòng chữ đỏ choé trên tường, nó nói lớn.

-Tên khốn kiếp nào dám ...>_< (chị=" cáu=" rồi=" đấy)=" 1=" ngày=" có=" bao=" nhiều=" cái=" bực=" trong=" ">

Sáng hôm sau.

Vòng hai : Tìm báu vật!

Vòng thi thứ 2 là tìm 1 loại thẻ được giấu kĩ trong 1 khu biệt thự rộng.

Nghe nói là có rất nhiều người đã chết trong đấy.

Khu biệt thự này không được xây theo mô hình bình thường, có thể, bếp ở tầng hầm, nhà kho gần sân thượng hay nhà vệ sinh ở tầng 5.

1 khu nhà rất ít người vào, được xây theo phong cách cổ kính, những cột trụ lâu năm nhìn như muốn đổ xuống.

Những cái cầu trượt, còn mỗi thân mà không hề có lá mà hiện giờ đang là mùa hè, mùa mưa.

Cái đề này là do Ác Quỷ ra....dù biết nó rất sợ ma.

Hay là Tuấn có ý định gì, chẳng nhẽ cậu muốn nó vào thì còn là người mà lúc ra thì không là người sao?

.....

-Sạo dạo này gặp nhiều chuyện bực thế không biết?

Nó đang ngồi nói chuyện với Ella và Kô.

2 người họ thì cũng như là có điều gì hứng khởi.

-Có sao đâu, đề này hay mà....

Ella phớt lờ thái độ của nó mà nói với Kô.cậu ta cũng tỏ ra thần bí.

-Ừ, ai ra đề mà hay đã man ý nhỉ.

Nó nhìn 2 đứa bạn đang to nhỏ với nhau mà đau lòng.

Bạn thân sợ ma nhất trên đời, nay có cái luật như vậy lại còn mừng ra mặt nữa chứ.

-hay mà

-hay quá nhỉ, hỉ hỉ, quả này có cái hay để xem rồi, he he

Tâm trạng đã không được tốt rồi, càng thêm tồi tệ.

-Hai 2....MỘT LÀ CHẾT TRONG TAY TÔI....HAI LÀ NEXT RA NGOÀI.... Tôi cho 30s suy nghĩ!

Chưa đến giây thứ 20, Ella và Kô đã thoát khỏi vòng vây nguy hiểm.

Còn nó ngồi trong đó, tru môi lên, vẽ bực tức.

Bất cứ ai động vào nó lúc này đều là 1 sai lầm.

Key đứng ngoài, cười thầm.

Cậu cảm thấy đây chính là cơ hội ình,

Vì mỗi người thi đề được dẫn theo 1 người, và người nó dẫn đi chắc chắn là cậu.

2 người kia vừa nãy cười cũng do ý đó.

Trước khi ra ngoài họ còn vỗ vai cậu , bảo cố lên nhé.

.....

Trang cũng vậy, cô ta cũng đang trong trạng thái vô cùng bức xúc “ừ nhưng tui thấy nó thú vị và muốn đưa ra bàn luận với tui chẳng có gì là quan trọng cả kể cả mạng sống nếu thích tui sẵn sàng mang ra chơi bạn tin ko ???”

Đó chính là suy nghĩ của Trang. (cái này là thật luôn, là thái độ của nhân vật thật luôn, nhỏ vừa nó hôm nay xong)

Bóp nát miếng bánh trong tay, cô ta đứng lên,

-Cậu, không may mắn mãi như thế được đâu!

-Dừng lại!

Đang định bước đi thì có 1 giọng nói ngăn Trang lại

-Cậu hãy buông tha cho cô ấy đi.

1 giọng nói ấm áp,nền hát thì là 1 giọng hát truyền cảm.

1 đôi mắt trong sáng, Phong nhìn cô ta.

-Rì cơ?

Đôi mắt sáng kia hiện lên niềm tin và sự kiên định.

Cậu đã cảm thấy rất có lỗi khi lần trước hại nó.

-Nó cho cậu cái gì à?

.....

-Cái bọn đầu đất, sao nó có thể làm như thế?

Vũ đang phát điên lên khi nghe cái tin về vòng thi thứ 2.

-Sao, vui mà

Thành hồ hởi

-Vui cái chết tiệt rì, nhỏ đó không chơi được trò này.....

-Ai?

-Hả? à....ai ý nhỉ...tao..tao quên rồi...ha ha

Vũ nói mà không suy nghĩ.

Khuôn mặt bỗng đỏ rựng lên, cậu cố ý quay đi chỗ khác.

-Gì mà nóng thế, đi mua nước đê!

Ném câu nói cho Thành rồi nằm xuống giường.

-Thằng khốn này, đi mà bảo slave của mày ý....bực quá...

.....

-Là ai!

Nó ngồi tựa lưng vào ghế, bọn đàn em đứng quanh.
Không tên nào lên tiếng, nó đang hỏi về vụ viết lên tường nhà nó.
-Tôi cho cơ hội cuối cùng...ai làm hay ai biết là kẻ nào làm thì nói ra...nếu không...
1 tên đang run, hấn nhìn nó bằng ánh mắt vô cùng sợ sệt
Biết rõ tính nó, nếu đã tức chuyện gì thì không đời nào quên và cho nó lắng xuống đến khi nó chán.
-Em...em...
Tên đó ấp úng như định nói gì đó.
Nó nhìn lên.
Ánh mắt sắc lạnh.
-Không phải là em, nhưng mà em...hình như...
Khuôn mặt biến sắc, nó nhìn tên đó chằm chằm rồi đứng lên.....
trong lúc này, Tuấn đang cười tươi.....

54. Chương 54

Đôi mắt thoáng buồn, rồi nó nở 1 nụ cười bán nguyệt.
Nó hiện đang ngồi đối diện với Trang.
2 khuôn mặt thanh tú nhìn nhau.
-Hình như tôi luôn là người hứng chịu hậu quả đối với việc mà cậu gây ra.
-Có gì thì nói luôn đi!
Trang nắm chặt móng tay vào lòng bàn tay.
Cô ta đang hồi hộp, nhưng không thể cho nó thấy được, nên nói bằng cái giọng khinh người thường ngày.
-Chuyện lần trước...và cả chuyện lần này là do cậu phải không?
Biết được sự thật nhưng nó vẫn muốn chính miệng Trang nói ra.
Nó muốn biết xem con người cô như thế nào.
-Chuyện...chuyện gì, tôi...tôi sao biết được.
Nói lấp bắp, thể hiện sự lung túng.
Đứng trước mặt nó, Trang không còn là chính mình, không còn là cô gái luôn đứng đầu.
-Vậy à?
Hơi thất vọng.
1 tình bạn lại kết thúc.
Giờ đây, nói thẳng ra rằng nó chẳng muốn tin vào cái gì nữa.
Du ghế đứng dậy, nó nhìn Trang
Ào.....
1 ly nước cam được dội thẳng xuống đầu Trang.

Xoảng.

1 ly thủy tinh rơi trên không trung... chạm xuống đất...vỡ tan...

Cúi người xuống nhặt mảnh thủy tinh to nhất, nó cứ mạnh vào tay cô ta.

-Á ...

-Lần sau cứ phát huy tiếp đi nhé .

Máu trên tay Trang chảy ra, mùi máu tanh khiến nó cảm thấy không khí thật ngọt ngào .

Còn Trang, cô ta cứ ngơ ra nhìn.

Làm sao? Phải làm sao với nó???

Khi....khi nó mạnh hơn cô???

Trong buổi công bố danh sách dự thi vào phần thứ 2.

Mọi người hồi hộp chờ.

Tuần ngồi trên chiếc ghế đầu tiên, khuôn mặt có chút hứng khởi, nhìn về phía nó.

-Tôi sẽ chọn Linda!

Câu nói vang lên, phía dưới ồn ào như cái chợ

-Ồ...

-Sao lại như vậy

-Cả 2 cùng 1 đội thì 1 bên phải rất sao?

-À, họ đang là 1 cặp mà, chắc là cùng nhận giải thôi.

....

Mọi người đang ồn ào thì 1 giọng nói khác vang lên.

Cậu không nói to lắm nhưng tất cả mọi người đều phải ngược nhìn.

Bởi cái giọng điệu không sợ ai, cái thái độ tự tin và cái khuôn mặt đẹp như sao.

-Tôi cũng chọn Linda!

Dưới kia, làn người lại 1 lần nữa “ ồ” lên.

Mọi người đều bàng hoàng và sửng sốt.

Có chuyện như vậy sao?

Cả 2 người đều chọn nó hay sao?

Nó sẽ chọn ai?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó.

Nhân vật chính trong lúc này.

Tuy không nói nhưng nhìn khuôn mặt của nó ai cũng biết là sự khinh thường, là nụ cười nửa miệng.

Nó không nói gì, ánh mắt nhìn về ngoài cửa.

Những tán cây xanh đang bay nhẹ trong gió.

1 cảm giác của người chiến thắng.

Key đứng đó, lòng dâng lên 1 nỗi xao xuyến khó tả.

Cậu đã hi vọng bao nhiêu.

1 lần nữa, cậu không đủ tự tin đem lại sự an toàn cho nó.

Nhìn thấy 2 người con trai kia được tự do nói lên người mình chọn, cậu thầm ghen tị.

-Vậy...Thiên Thần chọn ai...trong 2 người này vậy?

1 giọng nói vang lên phá vỡ sự im lặng này giờ.

Khuôn mặt đang đăm chiêu của nó trở về như ban đầu, lạnh và đầy nguy hiểm.

-Key!

Ngay lập tức 3 đôi mắt rất đẹp hướng về phía nó, nơi người con gái mình thích đang ngồi.

Key: 1 sự thích thú kì lạ, 1 niềm vui mà cậu hằng mơ ước.

Tuấn: đôi mắt màu nâu không cho ai thấy được cảm xúc. Nhưng vào lúc này, trong đó hiện lên 1 chút thất vọng.

Nhưng không sao, cậu vẫn cười, dù gì, chuyện gì đến cũng sẽ đến.

Còn Vũ: 1 sự bức tức hiện rõ trên khuôn mặt.

Mấy cái cục tức trong những ngày gần đây đáng lẽ đã nguôi rồi nhưng khi nghe lời này của nó, cậu lại thấy bức.

Dù biết trước kết quả nhưng sao mà khó chịu thế.

Còn 1 ánh mắt, 1 ánh mắt mà mọi người không hề để ý tới, hay là vì cậu đang đứng ở chỗ quá khuất lên mọi người không thể nhìn thấy.

Thành, 1 con người lúc nào cũng tràn đầy tự tin và vui vẻ.

Nhưng trong lúc này, đôi mắt cậu đang ánh lên sự giận dữ.

Mà người cậu giận không ai xa lạ...chính là Vũ.

Phần thi này là tìm ra cái thẻ Pk trong khu biệt thự đã được bỏ hoang lâu.

Rất nhiều câu truyện được kể từ ngôi biệt thự này.

Từ bé đến giờ tuy rất sợ ma, nhưng nó lại vô cùng hứng thú với những câu truyện ma.

Nó nghĩ như kiểu càng biết nhiều thì càng không sợ.

Những người thi sẽ ở trong khu nhà ấy cho đến khi có người tìm ra thẻ.

Đồ ăn, quần áo cũng sẽ được chuyển hết vào.

Nó run bắn người khi nhắc đến chuyện này nhưng không thể để mất mặt được, đành cố tỏ ra dũng cảm.

-Cẩn thận!

Tất cả cùng hô to, còn nó lùi lại.

Cánh cửa đổ ầm xuống.

1 cảnh tượng hãi hùng ngay lần nhìn đầu tiên.

Vừa nãy, nó dẫn đầu đoàn người gồm Thành, Key Tuấn Vũ nó và 2 người khác đi vào khu biệt thự.

Với việc không thích dùng tay mở cửa nó lấy chân hẩy hẩy cái móc trên cửa.

Đôi mắt lơ đãng nhìn ra chỗ khác.

Cánh cửa do lâu ngày không được tu sửa nên đã suýt không thương tiếc mà đổ vào người nó.

-Khốn, cái ổ chuột này thì ở thế khỉ nào được!

Giẫm vào cái cánh cửa suýt làm mình thành nhái chết, nó cau có.

Khu này rộng cả nghìn mét, nhiều cây cối, đường đi thì lòng và lòng vòng.

Nó nhìn đã thấy nản.

Riêng Key, 1 niềm hứng khởi, 1 niềm vui vẫn còn đầy dù phải cầm bao nhiêu là đồ, mà hầu hết là của nó.

Quần áo, đồ dùng, và riêng cái phần bùa trừ ma của nó cũng chiếm cả 1 ba lô.

Lúc đi vì thấy nó và Key mang nhiều đồ quá

Ella và Kô còn bảo đi du lịch vui vẻ nhé, khiến nó tức nổ mắt.

-Nếu không ở được thì cậu về đi, ai cấm!

Vũ hếch mặt lên nói với nó.

-hừ, còn lâu, cậu nghĩ tôi sẽ nhường đường cho cậu thắng hả? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày đi.

-Dù sao thì cậu cũng sẽ thua, thô về đi!

Vẫy vẫy cái tay đuối về, trong Vũ như người giữ trẻ.

-Về cái đầu cậu đây này!

Đá 1 phát mạnh vào chân Vũ, nó quay đi.

-Thôi mọi người vào thôi,

Tuấn huých tay nó kéo vào.

-Biết rồi, gì mà dắt như trẻ lạc chẳng bằng vậy.

Nó vùng vằng bàn tay mình ra khỏi tay Tuấn.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Vừa vào đến nhà nó đã hét toáng lên.

Mọi người lo lắng quay lại nhìn.

Thì ra chỉ là 1 bức tranh treo trên tường.

1 tác phẩm nghệ thuật nhưng vì quá cũ kĩ, bụi bám đầy thành ra ghê rợn.

Khu biệt thự này được coi là di tích của thành phố.

Người ở đây ngày trước bảo hình như là 1 trong số các hoàng thân.

Cảnh sát và người quản lí luôn giám sát chặt chẽ nơi này.

Nhưng Tuấn vẫn chọn nó.

-Có chuyện gì vậy?

Tuấn nhanh chóng chạy ra chỗ nó và hỏi han.

Vũ thì đứng trề môi, ghanh tị nhìn cái cảnh này.

Nó đã lấy lại được tinh thần,

-Cái bức trong phòng cậu còn đẹp hơn.

Khuôn mặt Tuấn thoáng chút buồn, cậu quay đi.

Bức ảnh đó đã bị dỡ đi.

Cái duy nhất mà cậu còn có được của mẹ cũng bị dỡ đi.

Lúc đấy, không thể tưởng tượng tâm trạng cậu tồi tệ như thế nào.
Thấy biểu hiện đó của Tuấn, nó không những buồn cười mà còn muốn khoét sâu nó hơn.
-Bao giờ cho tôi xem lại nhé, người phụ nữ đó là mẹ cậu nhỉ...
Nó cười, nụ cười dã man của ác quỷ.
Lắm lúc nó cũng không ngờ mình sẽ làm như vậy, sao mà thấy mình ác thế.
Nhưng thù phải trả, không làm cậu đau khổ thêm thì làm sao nó thoả mãn được.
Đang trong trạng thái tâm lí bất ổn định thì 1 tiếng la lớn bên ngoài vọng vào.
-Khốn! CẢNH SÁT ĐẾN!
Lũ đàn em ở ngoài cổ nói thật to vào bên trong.
-TRỐN!
Tuấn bình tĩnh xem xét sự việc, rồi lôi tay nó đi.
Thật là ***** khi nơi này chẳng có cái nơi nào có khái niệm là trốn được cả.
Chạy cả 1 vòng nhưng, chẳng tìm ra chỗ nào để trốn.
Nó bỗng dừng chả biết tại sao lại cảm thấy tin tưởng vào Tuấn trong lúc này.
1 mình nó cũng có thể tìm chỗ trốn nhưng lại cứ theo cậu.
Trong lúc Key đang loay hoay tìm chỗ trốn thì nó đã yên vị ở trong.... 1 cái hòm.
Vừa này định kéo nó đi nhưng Key đã bị Tuấn cản, cậu lôi nó đi theo mình.
Key và Trường (Trường đi cùng Tuấn, key đi cùng nó) như trở thành người thừa.
2 người thở dài nhìn nhau rồi cũng đi trốn.
Còn Thành và Vũ thì khỏi nói cũng đã tìm được chỗ trốn.
-Cậu nghe về thành thạo nơi này nhỉ?
Nó hỏi nhỏ
Hiện giờ 2 người đang ở trong 1 cái nơi rất chi là chật chội, ngột ngạt.
-Ừ.
-Nhưng mà sao....?
-Suyt!
Đang định nói tiếp thì Tuấn chợt đưa ngón tay của mình đặt lên môi nó, ý bảo im lặng.
Nhưng nó vẫn không nghe, vẫn cái thái độ không sợ trời chẳng sợ đất, sợ mỗi ma của nó.
Nó gạt tay cậu ra và nói.
-Tôi nói cho cậu....ư....?
Giật mình, mắt cứ gọi là đơ ra, nhìn Tuấn không chớp.
Còn lúc này, mặt cậu cũng đang đỏ hơn hòn than Quảng Ninh.
May là trong bóng tối nên chẳng ai biết.
Vì thái độ bất hợp tác của nó, Tuấn đã dùng biện pháp mạnh.
Cậu không dùng tay được thì dùng chính đôi môi của mình.
Vâng, là kiss.

-Rõ ràng là tôi nghe thấy tiếng bọn trẻ ở đây mà, sao mà lại thấy thế này.

-Hay là nghe nhầm, ở đây người ta cũng hay nghe thấy vậy lắm, là tiếng la hét chứ gì.

-Ừ, đặc biệt là buổi tối và đêm. Cứ có tiếng là tôi đi kiểm tra nhưng không thể thấy gì.

-Nghe nói ở đây ma hoành hành vào buổi tối đó.

-Ừ, sợ lắm

Mấy ông cảnh sát và bảo vệ đứng nói chuyện với nhau.

Nó ngồi trong nghe mà nổi hết da gà, may mà có người ngồi bên cạnh, không thì nó đã nhảy ra rồi.

Cảnh sát đi,...

Nhưng nó vẫn đang trong tình trạng rất khó chịu.

-Cái đồ dê xồm này!

Đạp cho Tuấn 1 nhát văng từ trong hòm ra ngoài.

Nó đứng dậy, phui phui tay, vẻ mặt đáng sợ.

-thì tại cậu thôi mà!

Tuấn hơi bực.

Đến tối.

Chả biết mọi người thế nào chứ nó cứ gọi là run cầm cập.

Ngồi trong phòng (mỗi người đã được chia 1 phòng, tiện cho việc tìm), mà cứ như đang ngồi ở ngã địa, nó chợt nhớ đến những lời ông bảo vệ ban sáng nói.

Làm sao khi nó lại phải đi tắm???

Ngồi trong phòng tự kỉ cả buổi chiều vì không có Key, nó chán lắm rồi.

Ở trong 1 căn nhà như thế này, mọi người không được mang điện thoại vào.

Hic, thế là nó lạc mất Key rồi.

Đăng báo tìm trẻ lạc.

Giờ nó ở cùng Tuấn, không khí đã lạnh rồi lại còn phải ở chung với người như cậu, nó thở dài, sao mà số mình nó đen thế.

Ngáp 1 hơi thật dài, nó quyết định đi tắm.

Cái phòng tắm rộng thênh thang, đúng chất quý tộc, bồn tắm, nước có đầy đủ (mới lắp).

Nhưng cái không khí lạnh lẽo thì không thể xua tan.

(Ôi đang buổi tối định miêu tả thêm vài chi tiết ma =,- nhưng mà, ghê quá, thôi không tưởng tượng nữa)

55. Chương 55

Nó thả mình và bồn tắm.

Nước nóng làm cho cơ thể nó giãn ra, thật thoải mái.

Trước khi họ thi 2 ngày, người ta đã lắp hệ thống điện và nước rồi.

Nhưng dù vậy, dù ở trong 1 bồn tắm nước nóng, điện sáng, nhưng nó vẫn sợ.

Làn khói do hơi nước bốc lên bám ở gương, tạo sự mờ ảo và những hình thù kì lạ.

Nó giật mình nhìn lên.

Không khí trong phòng u ám, không có tiếng động nào ngoài tiếng nước chảy.

Cái không khí lạnh lẽo, nó muốn đi ra ngoài ngay.

Vừa đứng lên, 1 làn gió lạnh từ ngoài thổi vào, nó rùng mình, lạnh sống lưng.

Tắt nước, nó lấy cái khăn choàng vào người.

Bỗng, có tiếng động.

Bước chân nó khựng lại.

Tim đập thình thịch, nó nhìn ra phía cửa.

Lúc này, Key đang ngồi ở góc 1 cái cầu thang.

Trong khá là cũ nhưng nhìn kĩ ta mới phát hiện ra cái độc đáo và tinh xảo của nó.

1 màu gỗ đẹp, không phai theo thời gian nhưng bụi bám đầy khiến nó trở nên cũ và đáng sợ.

Trong lúc này, tôi, chỉ nhìn thấy 1 bóng người ngồi trên cầu thang đó.

2 bàn tay nắm chặt, chống lấy cằm. Khuôn mặt đắm chiêu và lo lắng.

Nhớ lại hôm qua:

“ –Cảnh sát!...”

Nghe thấy vậy, ngay lập tức cậu phản ứng, nắm lấy tay nó, đồng thời cầm cái va li chuẩn bị chạy.

-Đi thôi Linda!

Giọng nói gấp gáp, cậu nắm tay nó định đi.

Nhưng

-Theo tôi!

1 giọng nói khác vang lên.

Bàn tay nó bị kéo ra khỏi Key mà cậu không thể làm thế nào được.

Đã nắm rất chặt vậy mà lại bị kéo ra như thế.

Là Tuấn, chính cậu đã kéo tay nó ra khỏi tay Key.

Lòng tự trọng bỗng bừng sục đổ.

Cậu đã không giữ được nó.

Đôi mắt hệt hẫng.

-Đi mau, thằng ngu!

1 cánh tay đập vào vai cậu, giật mình, nhìn kẻ đó, là Trường.

-Mày muốn bị bọn nó tóm hả thằng ngu này!

...”

Trở lại với thực tại tại Key bức bối vô cùng

Đã lạc mất nó rồi lại còn bị nói là ngu.

-Khốn kiếp!

Đập mạnh bàn tay vào sàn gỗ.

Cậu nghĩ,

Không có cậu, ai sẽ bảo vệ nó

Ai sẽ đem đến cho nó sự yên tâm.

Ngoài cậu, còn ai biết thói quen của nó.

Lo lắng nhưng không có cách nào tìm ra nó trong cái ngôi nhà rộng lớn mà tối tăm này.

.....

Nó vẫn run, cả người đang run bắn lên khi nghe thấy tiếng động đó.

Làm sao bây giờ, ma có ma.

Gió từ ngoài vẫn thổi vào.

Cấu tạo của phòng là hình hộp chữ nhật, chỉ có 1 cửa ra duy nhất và 1 cửa sổ kính trên cao.

Lớp kính đen theo thời gian cũng đã vỡ đi rất nhiều, nên gió ngoài cửa cứ thi nhau ùa vào, đem đến cái lạnh cho căn phòng.

Tiếng động cứ phát ra đều đều, nó nghĩ ma đang trên mình.

Lắc đầu trấn an. “ không được sợ, không được sợ”

Nó chợt sáng mắt lên khi nghĩ ra điều gì đó , nhưng đôi mắt to đẹp ấy nhanh chóng sụp xuống và lo hơn ban này.

Nó đang nghĩ, mình đã đóng cửa chưa?

1 câu hỏi được đặt ra và ngay lập tức được trả lời “chưa!”

Nó vì không muốn tạo bất cứ tiếng động nào nên không muốn đóng trốt, chỉ khép hờ hờ.

-Ấ...nó kêu lên

Nó khẽ kên và lùi lại do giẫm phải thứ gì đó.

Thì ra là bánh sà phòng nó vừa đánh rơi.

Bánh sà phòng trơn khiến nó suýt ngã, nó sợ sệt, còn tưởng tượng có ai đang đẩy mình rồi nắm chân mình.

-> trí tưởng tượng phong phú.

RUP....đèn trong phòng chợt tắt, nó hoảng.

-Aaaaaaaaaaaaaa

Nó kêu lên và đi loạng choạng trong bóng tối, tay cầm cái chậu.

Tiếng bước chân, lại là tiếng bước chân.

Tiếng động ghê rợn ban này kết thúc thì lại có cái tiếng bước chân.

Nó sợ.

Dơ cái chậu trên tay

Bộp...

Đập thật mạnh vào cái thứ đen đen mà mình nhìn thấy

(-Ai kia? _Giêm Vương

-Dạ, không biết ạ! _Quý dạ xoa

-Sao dám xuống đây không chưa được gọi, lòi lên mau! _GV

-Dạ!)

Ngoảnh mặt lên, cái bóng đen đó quá

-Này!

-A....

Bộp

Nó hét và đập cái chậu vào đầu cậu.

(-Sao lại xuống nữa? __GV

-Đây là đâu? __cậu gãi đầu, hỏi

-Là âm phủ, nhà người chưa đến số chết, sao dám xuống đây? __Quý

-Ồ, âm phủ hả? Điều thế, sao âm phủ lại đẹp thế này. Ồ mà ông mua bộ râu này ở đâu thế? Hàng nhái à? __cậu lên giựt giựt bộ râu của gièm vương.

-Láo quá! Lôi hấn lên! Mau! __GV quát...)

....

-Cậu có biết...

Bốp

Tỉnh và lại bị đập cho phát nữa

(- Mau đuổi hấn lên!.....__GV tức quá__

....

Lắc lắc cái đầu, cậu nhìn nó bằng vẻ không thể chấp nhận được.

-Khốn kiếp, làm cái khỉ gì thế hả?

Trợn tròn mắt, cậu vô cùng tức giận.

Cậu không thể ngờ rằng có ngày mình bị đánh đến như thế này.

Nhục....bách nhục.

.....

RỤP

Đèn lại sáng.

Người đang đứng trước mặt nó hiện giờ là Vũ chứ chẳng phải con ma nào.

-Sao...sao...?

Giọng nó vẫn hơi run run, cái chậu trên tay rơi xuống.

-Sao mới trắng cái khỉ rì, cậu làm tôi thành ra thế này à?

Chỉ tay lên mấy cục u trên đầu, Vũ nói.

30s trôi qua, không ai nói gì

Nó dường như thích ứng được với ánh sáng và có người nên không sợ.

Khuôn mặt trở lại như bình thường, hai tay khoanh lại trước ngực, nghiêng đầu nhìn Vũ.

-Sao hông?

-....cậu nghĩ có sao không?

2 người nói chuyện rôm rả.

Chẳng là vừa nãy Vũ đi dạo qua, thấy đèn trong phòng vẫn sáng, đoán là nó, vì vậy định trên.

-Tôi lạc đường rồi, phòng cậu ở đâu?

Vũ hỏi nó, giọng nói vô cùng miễn cưỡng.

-Ngay đằng kia, nhưng sao?

-Sao cái khỉ rì, nói gì thì nói, vấn đề là tạ cậu nên tôi mới bị lạc đường.

-Cậu muốn ăn dép à mà nói như thế?

-Tôi không biết, là do cậu!

-Cậu!...

Nó chỉ vào Vũ, bực mình, đã bị 1 phen hú vía rồi lại còn bị áp bức như thế này, nó đang nghĩ, liệu có phải vừa nãy gặp ma nên IQ của nó giảm đến nỗi không đầu lại được Vũ hay không?

-Này, cậu làm cái gì vậy?

Nó quát lên khi thấy Vũ lục tung phòng mình lên, tìm cái gì đó.

(đồ của nó khi chạy Tuấn đã mang theo)

-Cái đó đâu?

Khuôn mặt không hề biến sắc, Vũ hỏi nó.

-Cái gì mới được?

Nó thì không hiểu, mặt cứ đờ ra.

Vũ thì vẫn cứ lục hết phòng.

Vừa mới mất cả chiều hôm qua dọn dẹp vậy mà cái tên này dám phá như thế.

Nó nhìn mà không kiềm chế được tức giận, đang định nói thì.

-Cậu đang làm cái gì vậy?

Tuấn lững thững đi vào, nhìn Vũ như sinh vật lạ.

Vũ quay ra, nhìn khuôn mặt đẹp trai đó 3s rồi quay đi.

-Dừng lại!

Tuấn tiến lại gần Vũ, quát.

-Cậu định làm zề?

Vũ cười khẩy, hỏi lại.

56. Chương 56

-Tóc quá ngắn! Đuổi học!

Ông bảo vệ đứng chống tay vào hông, quát đám học sinh.

-Tóc quá dài! Đuổi học!

-Tóc vừa! Đuổi học!

Đám học sinh há hốc miệng.

-Hề hề, trường ta xây nên các cháu được nghỉ đó mà.

(trích: troll)

Đó là khung cảnh trường nó, vì vậy ,mọi người mới có thể tham gia cái trò chơi lâu dài này.

-Dừng lại!

Nó hét, 2 cậu nhìn lên.

Hiện giờ 2 người đang trong tình trạng vật lộn nhau.

Với 2 cái tính cách trái ngược nhau như thế thì chuyện này là dễ hiểu.

2 người cùng nhìn nó, nhìn sâu vào đôi mắt đen, đôi mắt chứa đựng sự tức giận.

-Ra ngoài!

1 giọng nói lạnh lùng, vô cảm được cất lên, nó đi ra đằng cửa và mở cánh cửa đã sờn ra.

Vũ và Tuấn nhìn nhau, nói đúng hơn là liếc chấy con người.

Rồi chả ai nói gì, tự động mà đứng dậy đi ra ngoài.

Nó thả mình tự do xuống giường.

Nhưng ôi đau, đây đâu phải là cái giường mềm mại thân quen của nó đâu.

Nghĩ ngợi 1 lúc rồi nó cũng nhắm mắt ngủ.

Bao nhiêu chuyện trong 1 ngày, quá mệt rồi, dù có gì đi nữa,dù đây là đâu đi nữa, nó vẫn phải ngủ.

Vũ đi ra ngoài, khoanh tay đứng trước cửa phòng nó, nhìn Tuấn, cái vẻ khinh khỉnh thường ngày.

-Sao? Lại muốn đánh nhau nữa hả?

Tuấn cau có, cứ hề nhìn thấy nó và Vũ đứng cạnh nhau là không thể chấp nhận được.

-Cậu thích đánh nhau lắm nhỉ? ngày xưa đâu có thế? Hà hà.

Vẫn cái giọng nói đều đều đều đó, Vũ khích tuấn, những kỉ niệm ngày xưa cũng về theo.

-Muốn gì?

-Hừ, cậu thì có cái khỉ rì để tôi muốn. cái loại người như cậu thì biến sớm ngày nào, tốt ngày đấy.(Đi ra chỗ Tuấn, nắm lấy 1 vai cậu ta, giọng nhỏ như gió)...cho rộng xã hội!

Đôi mắt u buồn của Tuấn lại xuất hiện.

Cậu cười, che giấu đi sự tức nuối, 1 nỗi buồn bấy lâu nay.

“Sao người phải chịu cứ phải là mình.”

Lúc này, nụ cười ấy lại là động lực cho cậu, không biết từ khi nào, cậu không bao giờ khóc, nụ cười, dù chua chát tới đâu cũng là động lực cho cậu.

.....

Cốc cốc cốc...

-Khốn kiếp! Đứa nào mà sớm thế này đã....

Nó ưỡn mình, vươn vai, lấy tay khua khua cái đồng hồ trên bàn nhưng không thấy.

Đây đâu phải nhà của nó.

Bực tức nhưng vẫn ra mở cửa.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

Vừa ra đến nơi thì nó hét toáng lên.

Hiện giờ nó không thể chấp nhận cái người đang đứng trước mặt mình.

Khuôn mặt thì hốc hác, mắt lõm khá sâu(đoán: thức khuya, nghịch dại, hà hà)

Tóc tai thì rối như thằng mới trốn trại, 1 điều quan trọng hơn là máu từ mũi cậu ta đang chảy xuống.

Điều này khiến nó vô cùng hãi.

Thấy biểu hiện của nó, vũ không nhịn được, lấy tay bịt mồm nó lại.

-Be bé thôi nàng, muốn người chết sống lại thật à?

Giằng tay Vũ ra, nó trấn tĩnh lại, nhìn Vũ, 1 sinh vật mới chui lên.

-Sao cậu lại ra cái nông nổi này hử?

Lúc sau nó mới lên tiếng.

-Thì tại cậu chứ tại cái khỉ rì nữa.

-What?

-Hôm qua, tôi đến phòng cậu định lấy mấy cái khăn mặt hay mấy lọ sữa rửa mặt thì bị cậu đuổi ra còn rì (biết Key rất chu đáo, thể nào cũng mang vác đầy đủ những thứ đó)

-Ai bảo không nói, hừ

.....

-chúng ta sẽ đi đường nào?

Nó hỏi, khi đang đứng cạnh 2 người.

-Cậu sẽ đi cùng tôi!

Tuấn kéo tay nó về phía mình rồi nói.

Thấy vậy, tức không chịu được, Vũ cũng làm như vậy.

-Cậu ta đi với tôi!

-Tôi!

-Tôi!

2 người cứ giằng co, qua lại.

-Thôi đi! Hai người cứ như nước với lửa, tốt nhất là cả 3 cùng đi!

Nó nhìn thấy tình thế cấp bách, mình thì bị giành giật như món đồ nên quát lớn.

-Hừ

-Hừ

2 người kia thì nhìn nhau hằm hè.

-Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng của Linda 2 lần rồi mà!

Key hốt hải, mấy lần đi tìm nó nhưng không thấy.

-Thôi, con lạy bố, ở đây tối nào mà chả nghe thấy tiếng người hét chứ, cứ làm quá lên.

Trường đứng bên cạnh nói và lắc đầu, cái vẻ rất chi là không hài lòng.

Khuôn mặt vẫn không đỡ chút nào, thậm chí sau khi Trường nói còn nhăn nhó hơn.

Key lo cho nó quá, nếu, nếu nơi này có ma thì làm sao mà nó chịu được.

Tim cậu bắt giác đập nhanh 1 nhịp, lổ lo cứ dồn nén vào nhau.

Không có nó, có lẽ, cậu cũng không muốn mình tồn tại trên đời này.

Key và Trường 2 người nói, mỗi người 1 câu.

Họ vẫn không để ý đến khuôn mặt 1 người đang đứng cạnh đó.

1 sự náo lòng, 1 sự thất vọng và nghi ngờ.

Thành, cậu cũng đủ thông minh để nhận ra 1 số việc nên biết.

Khuôn mặt vẫn đăm chiêu từ hôm nọ, từ cái hôm Vũ thay đổi thái độ với nó.

Lại 1 thử thách trong tình bạn của 2 người

Hôm qua Vũ mất tích (đi chơi tìm nó. rồi không muốn về nữa) vì vậy Thành đi cùng nhóm với Trường và Key.

3 người đang đi trên cùng 1 hành lang, nhưng mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng.

-KHốn kiếp! Đi lâu thế mà chả thấy cái khỉ rì là sao?

Vũ đạp chân vào 1 cánh cửa, tỏ vẻ bức bối vô cùng.

Tuấn liếc sang nhưng không nói rì.

Còn nó, vẫn trong tình trạng ngái ngủ, mắt lăm lăm cứ nhắm tịt vào, nên không để ý 2 người đang đi cùng.

.....

-Đây hình như là khu vườn phía sau nhà!

Tuấn lên tiếng.

-Vườn? ha ha, ra hái hao đề.

Nó tỉnh ngủ, cười, nhảy như sáo.

Tuấn mỉm cười hiền nhìn nó.

Còn Vũ chặc chặc

-Xì, như trẻ con chẳng bằng.

Nói thế nhưng trong lòng cũng bị cái vui của nó làm cho vui lây. tâm trạng tốt lên 1 chút.

-Sao nhà này lại tan hoang thế này, bức thật đấy!

Nó vươn vai, nhìn về phía chân trời, lâu lắm rồi mới được tận hưởng cái cảm giác này.

1 sự trong lành đến kì lạ.

-Thế cậu nghĩ đây là đâu mà có hoa hủ đồ con heo!

Vũ hái 1 lá cỏ, khua khua vào mặt nó, khiến nó thấy buồn buồn và khó chịu.

-Đạo này cậu cãi tôi hơi bị nhiều rồi đấy, phải dạy dỗ lại từ đầu à?

Dứt cái cây bông, nó vụt vào người VŨ.

-Con nhỏ này muốn chết à? Tráng xa tôi ra!

Khi bị cái cây nó quật vào người, cảm thấy rất ngứa và khó chịu.

Vũ kêu ca rồi chạy đi.

Tuấn chỉ biết đứng nhìn cái cảnh tượng đau lòng này.

Rất khó chịu khi nhìn thấy cảnh này, nhưng lại không đủ tự tin để chạy ra “chơi” cùng.

Cậu thấy điều này cứ lở bịch sao sao ấy

Đành đứng chờ ra đây nhìn trời xanh, nhìn nó cười và nhìn cái khu vườn um tùm này.

Khu vườn khá là rộng nhưng chẳng tìm thấy cái bóng hoa nào.

Có thể là do thời gian quá lâu, cỏ đã mọc dài đến cổ người.

Nhìn rậm rạp nhưng lại có chút thơ mộng.

-Á!

Đang chạy, tự dưng nó ngã xuống và kêu lên.

2 người kia giật mình, qua lại.

-Sao vậy??

Tuấn chạy ra, lo lắng, nâng bàn chân nó lên, xem xét.

Nó bị rấn cắn.

-Tránh ra!

Hất cánh tay Tuấn ra, Vũ cúi, khuôn mặt nhăn nhó, thể hiện sự lo lắng.

Rồi áp sát khuôn mặt xuống, nâng chân nó lên và hút độc ra.

Nó ngất đi.

Tuấn xốc nó lên lưng rồi công vào nhà.

Cả 2 người đều lo lắng.

Tuấn đã nhanh chóng đưa nó vào phòng, sơ cứu cho nó.

Cũng may là cậu luôn mang đủ mọi thuốc và bong gạc đi.

Tuấn nhìn nó ngủ, lúc này, khuôn mặt mới giãn ra.

Vừa nãy khi nó kêu lên, khi cậu bị Vũ gạt ra, đau biết bao nhiêu.

Giờ nhìn nó ngủ thế này, tâm trạng mới bình tĩnh trở lại.

Nó vẫn ngủ, dạo này, thể chất yếu do làm và suy nghĩ nhiều việc

.

Nhìn nó lúc ngủ thanh bình như mặt hồ, không chút gợn sóng.

1 khuôn mặt rất đẹp, từng đường nét trên khuôn mặt đều vừa vặn và phù hợp. Da thì trắng mịn, nhìn chỉ muốn cắn cho cái.

Nó đẹp, đẹp như 1 thiên thần.

Lúc này chẳng cần suy nghĩ kế hoạch, chẳng cần chẳng cần lo việc trong bang.

Không phải làm gì cả, nó chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Tuấn đặt lên trán nó 1 nụ hôn nhẹ.

Còn VŨ, cậu đang rất khó chịu, cả về thể xác lẫn tinh thần.

Vừa nãy khi hút độc cho nó.

Mặt cậu bắt đầu tím đi

Môi cũng dần đen do độc rắn.
1 cảm giác khó chịu và mệt mỏi.
Khi Tuấn công nó đi, Vũ cũng đứng dậy đi theo, nhưng cơ thể rất khó chịu.
Cậu không thể trụ nổi mà đi theo mọi người.
Chân khụy xuống, cái ánh sáng ban ngày cũng dần tối đi.
Cậu ngất.
Ngất lịm đi mà không ai biết, Tuấn lo cho nó lên cũng không chú ý lắm.
Trong tâm trí, vẫn biết phải đi cùng nó, vẫn biết phải bảo vệ nó nhưng cơ thể thì cứ không nghe theo.
Cậu mệt, rất mệt rồi.
Mắt nhắm lại
Cậu nằm dưới nền đất lạnh.
.....
Đến tối

57. Chương 57

Mở mắt, nó đã mở mắt.
Cái không gian tối tăm này làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.
1 căn phòng rộng, không có ánh đèn, cánh cửa sổ to nằm chắn ngay trước mặt.
Vốn vía đã yếu nó càng sợ hơn.
1 làn gió thổi qua, nó giật mình.
Dù giờ là mùa hè nhưng nó vẫn cứ thấy lạnh, cái cảm giác lạnh sống lưng mà nó chưa từng nghĩ tới.
Nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay không có trăng, bầu trời cũng tối y như trong cái phòng này vậy.
Cái cảm giác có ai đang ở đằng sau lưng mình, thật lạnh.
Đầu vẫn còn hơi đau, nó sờ xuống chỗ bị rắn cắn đã được Tuấn băng bó cho thật kĩ.
Không gian rộng trong phòng khiến nó sợ, ngồi ép sát vào tường.
Lúc này, nó không biết gọi tên ai, Key làm gì có ở đây, ai đưa nó ra khỏi cái không gian này cái.
Run, sợ, và tưởng tượng đến cái viễn cảnh xa...
-A.....
Bỗng nó như chợt nhớ ra điều gì quan trọng lắm, quên cả nỗi sợ để thốt lên từ đáy.
“Vũ đang ở đâu, chiều này mình được cậu ta cứu mà....nhưng mình còn nhớ mang máng là thấy cậu ta ngã khụy xuống nền đất khu hành lang đó mà? Cậu ta về chưa? Ổn chưa? Sao mà mình cảm thấy bất an thế này?...”
Nó đang suy nghĩ, cái suy nghĩ lo lắng khiến át đi cảm giác sợ.
Phải, dù bây giờ gièm vương có đứng trước mặt thì nó cũng phải đi xem Vũ thế nào cái đã.
Bước chân xuống giường, và đi ra khỏi phòng.

Nó ngóng tìm Tuấn nhưng không thấy đâu, chắc cậu lại đi làm đồ ăn cho nó.

Nó lắc đầu mình để cố nhớ lại cái khu hành lang đó trong cái bóng tối này.

“làm sao đây? Làm sao đây khi cậu ta vì mình mà nguy hiểm? chúa ơi, xin người mang đến bình yên cho cậu ấy..”

Đang cầu nguyện, nó vừa đi vừa cầu nguyện.

Dù biết chúa sẽ chẳng giúp được gì, dù biết mình sẽ phải rất khó khăn, dù biết phải dùng chính sức của mình.

Nhưng nó vẫn nói, vẫn cầu nguyện.

-Tên khốn này ở đâu không biết, đi này giờ rồi, mỗi chân quá.

Sức vẫn còn đang yếu, nó lại đi 1 mình trong đêm tối.

Đói, lạnh, lo lắng và chút run sợ...nó vẫn đi.

-Đây rồi!

Tìm thấy cái đường ban sáng đi, nó mừng rỡ.

Nhưng đi đi, đi lại vẫn không tìm thấy cái thân nào nằm lù lù trên đường cả.

Lo lắng, nó tự trấn an mình.

-Cậu ta...cậu ta ...đã được an toàn rồi.....đúng, đúng mình phải nghĩ như vậy.

Đi lòng vòng 1 lúc, nó thấy mấy căn phòng liền nhau trong đấy.

Dù sợ, nhưng vẫn liều mình đi vào.

Nó là vậy, chết vẫn sẽ như vậy.

Nó mà không muốn người nào chết thì người đó phải sống.

Tin tưởng và luôn lo lắng cho người xung quanh.

Dù cái thái độ lạnh lùng trước mặt nhưng nó vẫn là con người.

Vẫn là người có trái tim ấm áp và khao khát yêu thương.

Làm sao đây? Làm sao mà yên được khi người thân của mình bị nguy hiểm, lại còn vì chính mình.

Nỗi xót xa dần lên trong lòng nó.

Vào căn phòng này thôi, chẳng cần do dự nữa.

-Vũ à....?

-Tôi đến rồi....

-Cậu có đó không?...

Nó hỏi, nhưng không có tiếng trả lời.

Nó không ngờ, cũng có người nó lại lạc vào cái nói tới tẩm đáng sợ này.

Nhưng ý chí, nhận thức và cả linh tính của tình cảm đã thôi thúc nó ở lại.

Ngồi xuống nền đất cho đỡ mỏi, nó than dài 1 tiếng

-Hazz.....đành đợi vậy...

Cạch....cạch....

Ồ, nó giật mình, cánh cửa đang di chuyển

-Tuấn đó hả? cậu mau vào đâu đi...

Nó sợ, biết đấy không chắc là Tuấn nhưng vẫn gọi tên cậu,

Chạy ra phía cánh cửa, đập đập....cửa bị khoá rồi.

“Làm sao bây giờ, mình bị nhốt ở đây, mình sẽ chết ở đây sao? (giọng điệu lo sợ)...tên khốn kiếp nào đã làm như vậy?...tao sẽ giết mày.....(thay ngay bằng thái độ bằng đá mọi khi, rất nguy hiểm và đáng sợ)...”

-Ai ở ngoài vậy? có mở cửa ra không?/

Rầm rầm...

Dù vẫn yếu nhưng nó cứ đập cửa ầm ầm lên.

-Khốn kiếp!...cái khỉ rì mà ồn ào như vậy....mất cả ngủ.

Nó tiếp tục giật mình.

Gì mà như mà trên thế nhỉ.

Vừa này là cánh cửa, giờ lại là tiếng người.

Làm sao mà chịu được

-Alo...người người....hay là ma đấy?

Giọng run run, nó hỏi.

-Ma cái đầu cậu ý, sao mà chui vô đây thế?

Cái giọng nói đó tiếp tục vang lên, sợ quá.

Nhưng sao cái giọng điệu lẫn cái giọng của con ma này giống 1 người thế không biết?

“hay con ma đã ăn thịt cậu ta rồi nên mới có giọng và thái độ giống cậu ta?”

Nó như 1 đứa trẻ con đang tưởng tượng, cứ nghĩ đến khung cảnh đáng sợ nhất.

-Nói đi chứ? Tôi hỏi cậu tại sao lại ở đây hử?

Giọng nói của “con ma ăn Vũ” tiếp tục vang lên, nhưng không còn được to rõ như mọi khi.

Có lẽ, nó đang mệt.

“mệt vì việc vất vả để ăn được thịt Vũ, cậu ta ngang lắm mà...”

=> lại suy nghĩ lung tung, bà này phải nói học văn cực đỉnh.

Với việc cảm thụ và tưởng tượng văn học.

-Tôi là người...không phải ma!

Giọng nói bất lực, cậu biết nó đang nghĩ gì nên trả lời luôn.

-Thật không?

Nó nghi ngờ hỏi lại.

-Ôi, giới ơi, bực quá đi mất, cậu nghĩ là gì thì là cái đấy, Ok.

Nghe thấy thế này, nó dần trở về với hiện thực và tin đó là Vũ.

-May ...quá!

Nó nói và ngồi (nói đúng hơn là ngã) xuống, 1 giọt nước từ khoé mắt chảy ra.

-Cái gì thế?

Vũ thấy nó khóc, trong lòng bỗng lo lắng.

Vừa nhìn thấy nó, cậu vui mừng khôn xiết.

Định để thêm chút thời gian ngắm nó trong tối thì cánh cửa lại tự động đóng (nó đúng hơn là có người đã đóng).

Dù miệng thì nói lớn tiếng nhưng trong lòng cậu đang vui, rất vui.

Dù mệt mỏi nhưng vẫn cất lời nói với nó.

Giờ đây nhìn nó, khóc, cậu đau lòng.

Con trai không được khóc, nếu không, cậu đã khóc cùng nó mất rồi.

-tôi tưởng chỉ có mình tôi ở đây thôi, may thật đấy....nhưng mà tên khốn nào khoá cửa không biết....hay là Tuấn?

-Hừ, cậu ta có bị điên đâu mà nhốt cậu ở nơi này, lỗ bịch quá...thôi tôi không quan tâm.

Lâu lắm rồi mới có cơ hội ở cùng nó thế này, dù cánh cửa có sao thì cậu cũng không quan tâm.

Thậm chí chính vì cửa đóng lên mới tạo cơ hội cho cậu chứ đâu.

-Mà cậu không sao chứ? Sao lại ở đây?

Nó hỏi nhỏ.

-GIỜ làm rì có sao? Mà chính tôi phải hỏi tại sao cậu lại chui vào đây thì có.

-SÁNG NAY CẬU BỊ THƯƠNG...CHÍNH VÌ LO LẮNG NÊN TÔI MỚI TỚI ĐÂY ĐÓ...TÊN KHỐN, DÁM NÓI CÁI THÁI ĐỘ ĐÓ À... biết thế, tôi kệ cha cậu.

Giọt nước mắt trong nó lại rơi ra 1 lần nữa, nó cảm thấy mình bị xúc phạm.

Đôi mắt Vũ mở to ra, cậu không tin vào mắt mình.

Rằng, người con gái đó đang lo ình.

Vui, cảm giác vui quá đi mất thôi.

Bàn tay run run, cậu lau đi cái giọt nước mắt trên khuôn mặt nó.

-Đừng khóc nữa....hay chỉ khóc trong khi có tôi thôi nhé.

Không khí lãng mạn, tràn ngập mùi hạnh phúc, Vũ đang chìm vào cái cảm giác thành công.

Sự ấm áp của nó khiến cậu nở nụ cười.

Nhưng, đang hạnh phúc thì câu nói của nó khiến ...

-Cậu bị điên à?

Nó nhìn Vũ không thèm chớp mắt.

Cậu giật mình, lùi lại đằng sau, vì sự đáng sợ của nó.

Hoá ra,, chỉ là do cậu nghĩ quá thôi à?

Chỉ là do suýt chết nên cậu nhạy cảm à?

Chán nản...!

Vũ thở dài.

-Sao cậu lại không bị sao khi rắn cắn?

Nó nhìn vũ và hỏi, cái ánh mắt lo lắng.

Điều này lại làm cậu vui.

Chết tiệt, sao lại thế này không biết.

Sao cậu lại lún sâu vào thế này không biết?

Sao để gỡ ra, nếu bị tổn thương thì làm sao đây?

Lúc nó lạnh lùng thì cậu buồn nhưng lúc nó ấm áp thì cậu lại muốn lại gần, lại muốn ôm lấy nó....dù...nó vừa làm tổn thương cậu.

-Cái cơ thể của tôi toàn là thuốc bổ với lại cũng hay uống mấy cái loại thuốc giải độc nên chỉ bị choán tức thời thôi.

Từ bé đến giờ Vũ uống bao nhiêu là thuốc bổ.

Cứ hễ đi công tác là bổ cậu lại mang thuốc về, và bắt cậu con trai uống.

Đó là cách thể hiện tình cảm của ông.

Nhưng cậu không hiểu...cậu không thích gia đình.

-Làm gì mà cậu cứ run như cây sậy thế hử?

-Lạnh thì run chứ sao, tên khốn này!

-Tôi không cởi áo ra cho cậu đâu nhá!

-Hừ, cho cũng không thềm!

-Ngồi vào đây!

“tôi không cho cậu mượn áo đâu, bởi vì, cậu sẽ vẫn ngồi xa tôi như này, tôi muốn ôm cậu vào lòng, đem tấm lòng của mình làm cậu hạnh phúc....hiểu cho tôi nhé...yêu cậu nhiều...”

Đó là suy nghĩ của VŨ, cậu kéo nó ngồi sát mình, rồi ôm chặt lấy nó.

Trời lạnh, trời thì tối, cả 2 cùng mệt mỏi

Ngủ...2 người đã ngủ.

Nó dựa vào vai Vũ mà ngủ, cậu thì nhìn nó 1 lúc rồi mắt cũng nhắm lại.

.....

Còn Tuấn, sau khi đi chuẩn bị đồ ăn cho nó thì không thấy nó đâu.

-Vy, cậu ở đâu đấy?... VY!!!

Hét lên, cậu đang hét lên tìm nó.

Thật là không dễ dàng, nỗi đau trong lòng lại dâng nên.

“ – Mẹ đâu rồi bác ?

1 cậu học sinh nhanh nhẹn, cười với bác quản gia và hỏi.

-À, à, phu nhân...

Thấy bác ta ấp úng, cậu chạy lên phòng mẹ.

-THôi, để cháu tự lên tìm, bác nghỉ đi, hì.

Cậu nhóc vui vẻ chạy lên.

Hôm nay cậu lại đứng đầu toàn trường trong đợt thi học sinh giỏi.

Phải khoe với mẹ cậu thôi.

-MẸ..!

Chạy vào phòng nhưng không có ai.

-Đâu rồi? ...mẹ ơi...

Cậu tìm khắp nhà, đến nơi làm việc của bà...nhưng đều không thấy.

Về nhà với vẻ u uất.

-Mẹ đâu rồi???

-Hic, mẹ ơi.

-Mẹ ơi...

-MẸ!...

Hét lên, sự đau đớn tột cùng.

1 đứa trẻ mới lớp 7 mà đã phải chịu tổn thương.

-Con ghét ba!”

Chạy đi tìm nó, giọt nước mắt cũng đã rơi.

Cậu đã tự nhủ rằng mình không bao giờ khóc.

Nhưng giờ đây, không được rồi.

Cậu cũng đã lún quá sâu vào cái vòng lầy tình cảm này rồi.

Sự mất mát...sự cô đơn và oán hận đã giày vò cậu trong suốt bao nhiêu năm.

Ngần ấy...chưa đủ sao?

-Tôi ghét cậu!

Câu nói được nói ra 1 lần nữa trong Tuấn.

Cậu lại oán hận 1 người nữa rồi.

Đau....cậu không muốn đau thế này.

Chạy gần như khắp cả khu sáng nay để tìm nó.

Cậu biết, nó đang tìm Vũ, chắc chắn, với tính cách của nó.

Lo lắng quá.

Nếu...nếu...

.....

-Vy,.....?

-TÔI...

Có 1 giọng nói nhỏ nhỏ phát ra, Tuấn ngay lập tức đập cửa xông vào.

Đơ...Tuấn đơ người trước cảnh tượng này.

Nó đang nằm trong vòng tay Vũ.

-Nhìn gì thế, cậu không định giúp tôi đứng nên hử?

Nó nói giọng hơi cáu có.

-Xin lỗi đã không bảo vệ được cậu!

-Hi, thân tôi thì tôi phải tự bảo vệ chứ, làm sao nhờ cậu được.

-KHÔNG ĐƯỢC! lần sau tôi hứa sẽ bảo vệ cậu.

Tuấn hét lên, cậu như không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi.

Nó nhìn Tuấn rồi cười, bẹo má cậu.

-Đễ thương quá!

Đơ...lại đơ tiếp.

Đưa Vũ và nó về phòng, Tuấn đ
ã khá vất vả.

Vũ bất tỉnh, dù có uống nhiều thuốc bổ, dù có khoẻ mạnh đến đâu thì cậu cũng phải mệt.

-Tên này tuy cậu giải quyết.

Nó nhìn Vũ rồi nhìn Tuấn.

-Ừm.

Lúc này, không hiểu tại sao nỗi oán hận đối với Vũ vừa tồn tại lúc này đã biến mất.

Thay vào đó là sự lo lắng, sự quan tâm của người bạn thực sự.

Đưa nó đồ ăn rồi lại chăm sóc Vũ, hôm nay cậu là 1 bác sĩ tuyệt vời.

.....

-Vừa nãy, tao nhìn thấy nhỏ Vy...

-Nó tìm thấy gì chưa?

-KHÔNG biết, nhưng mà nghe về nó đã phát hiện ra cái gì rồi.

-Biết rồi, mà cứ theo dõi nó đi...

58. Chương 58

-Chủ tịch!

2 hàng người đứng nghiêm chào 1 người đàn ông đi qua.

-Tại sao lại như vậy?

Khuôn mặt đăm chiêu, người đàn ông đó hỏi nhân viên của mình.

Đám người này run sợ, không biết có nên nói hay không nữa.

1 người chủ tịch vô cùng thông minh, đáng kính.

Ông không bao giờ để ai có thể vượt mặt mình.

Đó chính là chủ tịch Trịnh, Trịnh Đức Thắng _ba của nó.

Đối với ông, gia đình luôn là niềm quan tâm số 1.

Nay nếu nói với ông chuyện phải lợi dụng con gái mình để kinh doanh thì chỉ là thêm dầu vào lửa (tính ông vốn nóng)

-Dạ...bọn họ...đòi gấp...tiểu thư...và muốn....

1 người giám đốc lên tiếng, giọng nói ập ập ugn.

-Hừ, chúng nó nghĩ mình là ai mà dám mơ tưởng đến con ta.

Đập mạnh tay xuống bàn, ông tức giận.

-Nhưng đó là nhà William đấy ạ!

Tên giám đốc kia vẫn cố nói.

-Câm mồm và biến ra ngoài!

Căn phòng im lặng, 15s sau, tất cả mọi người đều ra ngoài.

Trong hành lang vắng của kho biệt thự cổ.

1 người con gái đang đảo mắt xung quanh, nó đang tìm thẻ.

1 căn phòng khá rộng, 1 kệ sách được kê sát vào bộ bàn ghế, đã sờn vì lâu năm.

Nó lục tung các ngăn kéo, mang cả cái máy dò ra để tìm.

Di chuyển nhanh nhẹn khắp căn phòng, nó cứ như thám tử đang điều tra manh mối vậy.

-Ra đi!

Giọng nói vô cảm, nó dừng tay, đứng quay mặt nhìn vào tường.

Im lặng

-Tao ày 3s...nếu không ra thì đừng có trách tao!

Chạy...chạy...tiếng bước chân lùi về phía xa.

Tên đó sợ quá, chạy mất.

-Hừ..dám theo dõi ta à ...lũ khốn!

Đuổi được tên kia đi, nó tiếp tục vùi đầu vào công việc của mình.

Tìm...tìm...tìm...tìm...

Nhưng mãi không thấy.

-Á.....

Nó hét lên.

-A, đau đầu quá đi mất thôi!

Vũ lắc lắc đầu rồi sờ lên cái vết máu còn dính lại trên đầu mình.

Rồi cậu nhìn ra phía bên phải mình, thấy 1 kẻ đang nằm lù lù trên bàn, đó là Tuấn.

-Dậy đi!

Đổ nước vào mặt Tuấn rồi Vũ ném chiếc cốc thủy tinh xuống đất.

Lấy áo lau lau tay như là vừa chạm vào cái gì bẩn lắm không bằng.

Chiếc cốc rơi xuống đất...vỡ tan, những mảnh thủy tinh bắn lung tung.

-Vỵ!???

Câu đầu tiên Tuấn gọi sau khi tỉnh giấc là nó.

-KHÔNG phải lo, chắc giờ cậu ta đang vui mừng vì làm cho chúng ta ra thế này và sung sướng với thành quả tìm được chứ lị.

Vũ cười.

Nhưng đó không phải là nụ cười hằng ngày.

Cậu đã cười 1 cách thoải mái, thích thú và có phần nuối tiếc.

Ngọn lửa bùng lên, nó giật mình, lùi lại phía sau.

-Khốn kiếp! Sao lại rơi vào cái nơi chết tiệt này chứ lị.

Nó đập thật mạnh tay vào cái tường và nhìn lên cái đốm lửa phía trước.

Nó bập bùng cháy như đang chêu ngươi nó.

Vừa nãy đang lơ mò ở đồng sách thì nó phát hiện ra 1 cái đèn, vừa chạm mạnh vào thì nó bị rơi xuống đây.

1 nơi ngột ngạt và đáng sợ.

Nó men theo cái tường bằng sắt.

Không khí dưới này lạnh.

Oxi loãng, nó khó thở.

Đây là 1 khu hầm, gồm nhiều ngăn, nói thẳng ra thì nó lòng vòng như 1 mê cung.

Cứ đi 1 đoạn la lại ngã 3.

Hầm được xây dựng cách đây khoảng 10 năm và được tu bổ lại khoảng 1 tháng trước khi diễn ra cuộc thi này.

Nơi này luôn mang đánh vẽ u uất và không có sinh khí.

Với kinh nghiệm tồn tại trong cuộc sống được bao nhiêu năm, cộng với thiết bị định vị, nó đã dần dần qua được các ngã 3 để tìm đúng đường đi.

Nó đi đến đâu thì các bóng đèn màu đỏ trước mặt lại bùng sáng, còn mấy bóng đèn sau thì tắt dần.

Đây là bộ phận cảm ứng nhiệt hiện đại.

Chúng tỏ “người dẫu thể” cũng là phi thường.

-Aaaaa

Nó hét lên, hét thật to như cổ để 2 người kia nghe thấy, nhưng họ đâu phải siêu nhân, nghe bằng niềm tin à.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên nó hét lên khi thấy xác người chết.

Nó thở gấp, lượng oxi ít đi.

Không thể dùng bình oxi ngay được, nên không tí nữa ra ngoài, nó chết mất.

Khi tham gia vào cuộc thi người đứng đầu đã dặn dò 1 số dụng cụ cần thiết rồi.

Kết.....

Tiếng cọ xát mạnh giữa hai thanh kim loại vang lên.

Thật chói tai, nó không nhằm thì đã giẫm phải cái gì đó.

Mùi xác chết bốc lên, nó bịt mũi lại.

Trong đầu nó lúc này chỉ có 1 suy nghĩ:

“ Nơi này...thật kinh khủng”

.....

-Tên kia, đi đâu mà nhanh như chó đuổi thế hả?

Vũ đi sau Tuấn, lều bàu.

-KHỐN KIẾP! nói vừa thôi cho tôi còn suy nghĩ!

Tuấn cúi lên, cậu đang lo lắng.

Nhìn cậu lúc này thật đáng sợ, cậu không muốn mất đi người mình yêu lần nữa.

-Hừ, nghĩ mình ngon lắm ấy mà khoảnh.

-Cậu k nhớ những gì “ người đó” đã nói sao?__ giọng nghiêm trọng, Tuấn dừng lại, quay qua nhìn Vũ.

Vũ ngập ngừng rồi như hiểu chuyện gì.

Bàn tay cậu rịn ra mồ hôi.

-Khu nhà bene trái! __Vũ

-Tầng 3! __ Tuấn

Cả 2 nhìn nhau rồi chạy thục mạng lên đây.

Đó là những thông tin mà người đó cung cấp cho 3 người.

Vũ biết khu nhà, Tuấn biết tầng mấy, và nó biết số phòng nhiều.

.....

Rầm...

1 cánh cửa đang từ từ nâng lên, nó nhúu mày vì cái thứ ánh sáng chói mắt của căn phòng này.

Khu lam việc đồ sộ nhưng mà

-Aaaaa

1 đàn dơi bay xẹt qua trước mặt nó.

Có những con còn để lại vết xước trên khuôn mặt xinh đẹp của nó

Cuộc chơi bắt đầu.

Dơi được nuôi trong nhà này cũng đã mấy ngày rồi, từ khi mọi người chuyển vào đây sống.

Lượng oxi ngày càng giảm, nó cảm thấy khó chịu vô cùng.

Vừa vui vì thoát khỏi cái mùi kinh tởm của xác chết, nó lại thấy khó thở thế này.

Tim đập thành thịch.

Giờ nó mới biết rằng, mình vẫn còn quá non nớt trong cái thế giới này.

Phải tàn nhẫn nó mới chiến thắng được.

Pằng...pằng...

Tiếng súng vang lên, lũ dơi chết và rơi xuống nền.

Nó tự trấn an mình bằng cách day day 2 thái dương.

Bỗng nó giật mình vì tiếng cười vang lên.

-Ha ha ha ha...

1 tràng cười dài của 1 sự kiêu hãnh.

Nó biết cái giọng cười này là của ai...là “ người đó” __người đứng sau thế giới đêm.

3 con người, 17t (sắp 18) không thể đủ sức cai quản cả 1 thế giới đầy mưu mô như thế này, đằng sau họ có 1 người.

3 năm trước, ông ta chọn ra 3 đứa trẻ suất sắc nhất giao cho quản lí 3 khu vực trong tổng số 10 khu vực.

Nhưng vì những lí do cá nhân mà có chiến tranh, 10 bang trở thành 3 bang và do 3 người bọn nó cầm đầu.
(nói vắn vè hơn là lãnh đạo)

.....

Tim đập mạnh, tay thậm chí còn hơi run, nhưng nó vẫn kiên định nhìn về phía tiếng nói.

-Đừng lo quá, ha ha, đã đến được đến đây rồi thì tự tin lên...ta sẽ đợi...tìm và mau chóng ra khỏi đây nhé!
Ha ha ha

Đôi mắt nó trùng xuống, nó đang nghĩ

“ tại sao 3 năm trước nó lại nhận lời ông ta????”

-KHụ khụ khụ...

1 tràng ho dữ dội, nó không thể chịu được nữa, lời bình oxi ra.

“ khốn, lão giầu ở đâu không biết”

Đập chân xuống cái bàn làm việc, nó đang cáu.

2 dáng người cao to, khoẻ đang chạy rượt trong hành lang

Tuấn và Vũ đã tìm ra phòng chứa thẻ với 1 số cách khá dễ dàng.

-Không biết lão ta lại dở trò gì nữa đây, bực quá._ Vũ

Đã lâu lắm rồi 2 người không nói chuyện với nhau nhiều như thế này.

1 thứ tình cảm thiêng liêng nhưng lại được coi là quá bình thường trong lúc đó.

Chính nó đã khiến 2 người có những tính cách như bây giờ .

Ngang ngược nhưng không bao giờ để mất đồ của mình yêu quý.

Cổ chấp nhưng giàu tình cảm.

Ngoài miệng rắn nhưng trong lòng lại mềm yếu.

Việc nó chọn 1 người, hay không chọn bất cứ ai cũng sẽ làm cho 2 người khó xử và tổn thương.

1 nỗi buồn mà chẳng ai muốn nhắc đến.

-Khốn kiếp! cậu đang làm cái khỉ rì thế hả?

Vũ cáu vì cứ thấy Tuấn dính mắt vào cái laptop mà không trả lời mình.

-Cái tên này, muốn chết à?

Tâm trạng rối bời với lại tính tình cũng đã như vậy rồi.

Từ nhỏ việc trút giận vào người khác là sự an ủi lớn đối với 2 tâm hồn bọn họ.

Giờ thì nó đã trở thành 1 thói quen.

Tuấn ngồi im nãy giờ, mới lên tiếng, nhỏ nhỏ

-Cậu phát âm khá chuẩn, vì vậy tôi có thể nghe rõ!

.....

-Bác à, sao dạo này không thấy Vũ ở nhà vậy nhỉ?

Trang đang ở nhà Vũ, bóp bóp vai cho bố cậu, cô ta thật biết cách nịnh nọt.

-Àn nó nói là đi thăm quan cùng mấy bạn trong lớp í mà...ơ mà sao cháu không đi?

Ba cậu vuốt cằm, tỏ ra ngạc nhiên, rõ ràng, 2 người này thân lắm mà.

-Đâu, cậu ấy đâu có đi du lịch, hình như là tham gia vào hoạt động gì đó chứ ạ?

Khuôn mặt ngây thơ, Trang dò hỏi ba cậu.

-hả? sao lại thế?

Ông ngạc nhiên.

-À, là thế này, bác chưa biết gì sao....bla blo...

-Cái gì?

Bố cậu đập bàn về tức giận

.....

-Cậu đã nói cái gì với ông ta đấy hả?__Phong

-KHÔNG phải về cậu đâu mà lo, tôi chỉ nói sự thật thôi __ Trang cười, đứng khoanh tay trước ngực.

-Cậu dám nói ra tất cả hả? con nhỏ chết tiệt này.

-Chuẩn không cần chỉnh, nhưng 1 khi đã chỉnh thì sẽ không chuẩn ha ha ha.

-Mẹ, tao ngứa tai quá, hình như có đũa nào đang nhấc mình thì phải, chúng nó muốn chết à?

-hà, ccmnr

(heart_l0v3_hurt)

-Ơ, này...

2 người phát hiện ra cái đường xuống hầm.

Men theo đường ống ấy, với 2 người thông minh như vậy, tìm được chỗ nó là chuyện dễ dàng.

Nhưng trong lúc 2 người đi đã không để ý có người đi đằng sau mình

.....

-Sao xuống đây chơi mình thế kia? __ Vũ cười

Nó hơi ngạc nhiên nhưng dường như chuyện này cũng nằm trong dự đoán của nó.

-hừ, tôi đã quá khinh thường 2 người rồi nhĩ.

-Cậu biết ý nghĩ của cuộc thi này đúng không? Nó không chỉ cho thấy vật chất..

59. Chương 59

-Cậu biết ý nghĩ của cuộc thi này đúng không? Nó không chỉ cho thấy vật chất..

Tuấn vào luôn vấn đề không vòng vo tam quốc.

Nó nói bằng cái giọng lạnh tanh.

-Thì sao?

....

“ hừ, làm tốt lắm, như vậy mới vui chứ ha ha ha”

1 suy nghĩ hiện lên trong đầu “ người đó”

....

-TRánh ra! á.....

-Vy!

Tuấn và Vũ hoảng khi nhìn thấy nó nằm lẩn dưới đất.

-Cậu không biết nơi này có bẫy hả? đầu óc để đi đâu vậy chứ.

-Có sao không?

Tuấn lo lắng hỏi nhưng nó không trả lời.

Rồi nó quay đi, dù biết mình còn nợ cậu ta nhiều nhưng nó cứ thế vì “cậu ta cũng nợ mình mà...giá là...mạng cậu...”

.....

Chìa khoá!!!!

Chiếc chìa khoá đang nằm trước mặt 3 người, họ đều nhìn thấy.

Cả 3 cùng có 1 suy nghĩ duy nhất

“mình phải có nó”

Nhảy vồ lên, giành lấy chiếc chìa khoá.

-Tránh ra! Khốn kiếp!

Đạp Tuấn ra, vũ nhanh chân chạy lên, nhưng chưa kịp lấy được thì bị Tuấn kéo chân lại.

Bộp...1 cú ngã suýt đập mặt.

Cả cơ thể ngã ngửa về phía trước, may là cái tay đã bám được vào bàn.

Nó ung dung đi lên lấy chìa khoá.

-Tôi sẽ đưa cậu ra cùng mà, đưa nó cho tôi đi__ Vũ kéo tay nó,

Ý cậu không phải việc đưa nó ra khỏi đây mà là cái khác cơ.

-Thằng khốn này!

Tuấn giật tay Vũ lại và đâm thẳng vào mặt cậu.

Bộp bộp bộp.

2 người ầu ẩu, những cú đánh rất mạnh được tung ra.

-mày cũng như bố mày thôi, thằng kia...mày không xứng...

Tuấn đang phát điên lên.

Cậu như 1 con thú máu lạnh, giờ không còn biết cái gì là nhân tính nữa.

Còn Vũ, cũng cẩu

-Bố tao làm sao...mày muốn chết à?

Đúng là Tuấn không muốn nhắc lại cái quá khứ ấy, tại sao cứ gợi ra???

Vũ như bố cậu sao???

Tuấn còn nhớ như in cái ngày đó, cái ngày mà số phận đã cướp người mẹ xinh đẹp của cậu đi!

Tại sao mẹ cậu chết??? ngoại tình sao???

Cứ nghĩ đến là nổi giận là không kiềm được bản thân.

Người tình của mẹ Tuấn chính là ba Vũ.....!!!!

1 sự thật mà ít đứa trẻ nào có thể chấp nhận được.

Tại sao lại là bố Vũ, tại sao lại là ba của người bạn đã từng rất thân với cậu.???

Biết được cái sự thật đau lòng này, Tuấn thề không bao giờ tha thứ cho ông ta.

Vì vậy, cậu trút mọi thù hận lên người bạn của mình.

Cậu cũng đã đau biết bao....!!!

Có ai hiểu cho cậu không???

Giờ Vũ lại muốn cướp nó từ trong tay cậu sao???

.....

Còn Vũ, cậu cũng chịu tổn thương, cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

1 tình bạn đang tốt đẹp lại như thế?

Chẳng phải do Tuấn sao???

Chẳng phải chính cậu ta đã phá vỡ cái thứ tình cảm này hay sao?

Cậu cũng oán hận Tuấn.....

.....

2 người, hai thứ tình cảm, 2 nỗi đau phải chịu.

Mỗi người đều có 1 lí do để oán hận, để không chấp nhận người kia.

Trong việc này, chẳng biết đúng sai như thế nào.

Nhưng tôi biết, cả 2 đều bị tổn thương..

...

Trong lúc 2 người đánh nhau, trong lúc nó không chú ý thì có 2 đôi mắt đang nhìn tụi nó và cười rất đắc ý.

Bê chiếc hộp ra ngoài, bọn chúng cười.

Đó là chiếc hộp chứa thẻ (phải có khoá trong tay nó mới mở được nhưng bọn chúng không biết)

-Ha ha ha ha ha....

Chúng cười, tiếng cười vang xa khắp khu hành lang nhà bên trái này.

Bỗng nụ cười trên môi khựng lại.

1 nụ cười lạnh, khoé môi khẽ nhếch lên, đôi mắt nhìn thẳng..

Ôi lạnh.

-Cười ...à?

Là Thành, cậu đang đứng trước mặt 2 tên đó, theo sau là Key và Trường.

3 người với ánh mắt hùng hục, rực lửa tức giận.

-Lấy được rồi à?..*cười*(-> hộc máu mũi)...nhanh nhả *cười*...cảm ơn nhá *nháy mắt* (-> ôi má ơi đẹp)

Thành cười đều chưa từng thấy, tiến lại gần 2 tên kia và nhẹ nhàng.... “ cầm hộ” cái hộp.

Bọn kia run sợ, không thể chống lại nên cứ im bật.

-GIỜ THÌ CHO TAO BIẾT BỌN HỌ ĐANG Ở ĐÂU?

Quay 360 độ, cậu gầm lên như 1 con thú.

Key và Trường giật mình.

Được chứng kiến tận mắt cái sự đáng sợ của JJ, không khỏi được mở rộng tầm mắt.

-Dạ....dạ...em không ...không biết ạ...

2 tên ngắc ngư, nếu trả lời là có thì chắc chết.

Nhưng đó lại không là câu trả lời mà Thành cần.

-Tao đã cho chúng mày cơ hội rồi phải không ?

-Ừ...ừ...

Lấy bàn tay to khỏe của mình, cậu dí chặt vào cổ 1 trong 2 tên vừa nãy.

Dí vào tường, rồi từ từ kéo lên.

Cậu như đang di 1 con ếch.

Đôi mắt ánh lên nhưng tia giận giữ, cậu đã chịu đựng bao ngày nay rồi, giờ có giết người chắc cũng chả cảm thấy gì.

Gân xanh nổi rõ trên cánh tay cậu, mặt tên kia thì đỏ dựng lên, muốn nói nhưng không thể nói.

-Em...em xin lỗi ạ...

Tên còn lại quỳ gối trước chân cậu, năn nỉ, và kể toàn bộ sự việc.

.....

3 người phóng như bay xuống tầng hầm.

Ngoài trái, ngoài phải, đi thẳng...cuối cùng cũng ra.

.....

-Dừng lại!

Nó hét lên, lại lần nữa trong khu nhà này nó phải đứng ra giải quyết chuyện của 2 cậu.

-Hai cậu bị sao vậy hả? không biết là sắp hết oxi rồi hay sao? Tìm cái hộp đó rồi đi ra ngoài nhanh lên.

-Tao sẽ không tha ày đâu, thẳng khôn.

Tuấn liếc mắt nhìn Vũ.

-Mày nghĩ mình hay lắm đấy mà ra oai!

Vũ hất cằm, ra vẻ chống chế.

-Mày...

Bộp....bộp...bộp..

Nó quay ra nhìn, lòng bất giác đau.

Nhìn cái cảnh này chính là cái cảnh mà nó muốn mà.

Tại sao, tại sao dạo này nó lại cảm thấy buồn chán như vậy.

Nó biết, nó vẫn chưa đủ nhẫn tâm để đối xử với 2 người theo cái cách mình đã đặt ra.

Ở đây đã gần 1 tuần rồi, nó nhớ nhà, nhớ ba mẹ nó, nhớ anh Bảo.

2 người cứ đánh nhau, nó không thể làm gì ngoài việc đứng nhìn nữa rồi.

Đây là cuộc chiến vì nó, vậy nên 1 câu nói của nó thôi có thể làm thay đổi tất cả suy nghĩ lẫn hành động của 2 cậu.

Nhưng nó đã không làm.

Đi quanh tìm cái hộp, nhưng mãi không thấy.

-Hoá ra các cậu đang chơi ở đây hả?

3 người đi vào, là Thành, Trường và Key.

Key chạy ngay vào chỗ nó, ôm lấy nó từ sau lưng, 1 cảm giác ấm áp bấy lâu nay cậu đã mất.

-Thằng kia! BỎ RA!

Cả 3 giọng nói cùng vang lên.

3 người với 3 đôi mắt hình viên đạn nhìn hành động của Key.

Vì vậy, cậu bé cũng thấy hành động của mình hơi quá kích nên bỏ ra ngay.

-Cái đó?

Nó chỉ vào thứ trên tay mà Thành đang cầm.

-Ừ, thì sao?

Đôi mắt buồn, Thành nhìn nó.

-Đưa tôi!

-Tại sao phải đưa cậu!...đồ nói dối!...tôi sẽ tự giải thoát cho chính mình.

Không gian im lặng, trong này chẳng có 1 tiếng động nào ngoài tiếng thở của tụi nó.

Không khí ngày càng khó chịu, lượng oxi gần như đã cạn kiệt.

Mọi người thấy khó thở

Rầm.....

Cánh cửa bên ngoài căn phòng tự động đóng lại và ở đâu ra 1 bình oxi được ném vào.

1 con phòng, 6 con người mà chỉ có 1 bình oxi?

Tất cả đều muốn sống.

Lạnh...!

Sao còn lạnh thế này??

Thời tiết mùa hè mà sao lạnh vậy??

Khuôn mặt 3 người (Tuấn Vũ nó) bắt đầu tím đi, thứ nhất là vì không khí quá ngột ngạt, thứ 2 là lo sợ cái điều đó sẽ đến.

Lạnh, lạnh quá, nó ngồi co rúm người lại, lấy tạm hai tay vuốt vuốt.

Tất cả mọi người đều mặc có 1 áo (mùa hè ai điên mà mặc nhiều)

Nhìn nó như vậy, mấy người đều đau lòng.

-Khốn kiếp, mau tìm ra cái chỗ mở cánh cửa kia ra đi, chắc chắn ông ta sẽ làm đường ra cho chúng ta.

Nó đứng dậy, hoạt động sẽ làm con người đỡ lạnh hơn.

Rút bình oxi cuối cùng trong túi ra, nó đặt vào miệng để thở.

Rồi đi quanh căn phòng.

-Dù chết...thì tôi cũng phải giải quyết thù oán với cậu!

Tuấn tự đứng nhảy dựng lên,đấm 1 phát mạnh vào mặt Vũ.

Khuôn mặt đẹp kia đỏ lên, nhìn vô cùng hung dữ.

2 cậu lạ xô xát, hết đánh nhau, dừng rồi lại đánh nhau.

Nói thật là lúc này đã quá mệt rồi.

-Tôi sẽ dùng nó!

Trường vươn người ra để lấy bình oxi vừa này được ném vào.

-Lạnh lắm, mặc vào đi.

Key ân cần đi ra chỗ nó và cởi chiếc áo mình đang mặc khoác lên người nó.

Bộp.....

Bình oxi trong tay Trường rơi xuống đất, cậu nhìn Key như sinh vật lạ.

Nhìn Key, nhìn vào cái vết sẫm trên người cậu.

Sau 1 hồi lâu bang hoàng, Trường sức tỉnh và gọi

-Củ củ???

Ngay sau khi tiếng gọi kết thúc, Key như kẻ mất hồn, nhìn TRường.

2 người cứ nhìn nhau, nhìn như chưa bao giờ được nhìn.

Mấy người còn lại không xem vào, nói thẳng ra là chẳng còn năng lượng đâu mà nói mà xen vào ấy chứ.

Mãi đến lúc nó ho sù sụ thì sự sống mới quay trở lại với căn phòng

-KHự...khự...khự...

Quay qua nhìn nó, mọi người đều lo lắng.

-Nghe đây...

Bỗng 1 tiếng nói được phát ra, mọi người dừng mọi hoạt động, kể cả thở để nghe.

-...ta chỉ cho 3 người sống...còn lại,...hãy tự bảo vệ mình đi...mỗi người trừ khử đi 1 người...ta sẽ ở 1 lỗ hổng giúp không khí vào,...đến khi người thứ 3 ngã xuống thì cửa sẽ được mở...

6 người nhìn nhau...mỗi người 1 suy nghĩ riêng...

Sự sống...cái chết...đôi khi rất gần...

Cả 6 người này đều muốn sống.

-Cậu...(nó dơ súng ra, chĩa vào đầu Tuấn)...chết đi!

Đôi mắt nó không mở to như mọi khi mà sụp xuống, nó không dám nhìn vào đôi mắt nâu kia, một đôi mắt đẹp chứa đựng bao nỗi buồn.

Cạch...cạch....

Nó lên đạn, ta

y cầm thật chặt khẩu súng, như kiểu sợ nó sẽ rơi mất.

Tuấn không nói gì, cậu không có gì để nói, nếu nó muốn giết cậu thì...

-Tôi không muốn chết....nhưng nếu cậu muốn thì cứ bóp cò đi!

Pằng.....

Tiếng súng vang lên.

Giật mình, ngay cả nó cũng giật mình bởi tiếng súng của chính mình.

1 sự thử thách quá mạo hiểm.

Máu...trước mặt nó là 1 vết máu.

Đau lòng...tất cả...ai cũng đau lòng.

.....

Bộp bộp bộp

Tiếng vỗ tay và tiếng cười vang từ bên ngoài.

Cánh cửa được mở ra.

1 người đàn ông ung dung đi vào.

-Ha ha ha ha, các người đã vượt qua thử thách của ta.

.....

Tuấn đứng im bất động, cậu không chỉ đau vì thể xác, trái tim cậu cũng như bị bóp chặt.

Tiếng súng không làm cậu đến với cõi chết mà chính nó đã thức tỉnh cậu.

Khi nãy nó chĩa súng vào Tuấn...khi nó bóp cò...viên đạn bay xuyên qua tay cậu và phá vỡ cái camera được lắp ở trong phòng.

Nó định nhắm vào cậu, nhưng...không làm được.

-Game over! Về nghỉ ngơi nhé! Thiên Thần làm rất tốt!

Người đàn ông kia vỗ vai nó rồi đi ra.

Mọi người trong phòng còn bàng hoàng, họ không nghĩ mình có thể sống mà ra khỏi nơi này.

-Mày muốn gì đây hả?

-ngài chủ tịch cư bình tĩnh, có biết rằng nước ta có bao nhiêu người chết do huyết áp cao không?

-Thằng chó này, mày có định thôi ngay mấy cái trò vớ vẩn đó đi không?

-Sao lại gọi là vớ vẩn, chính tôi đã giúp đỡ bộ trẻ trưởng thành mà, ha ha ha

Bố nó, với cái người đàn ông kia nói chuyện qua điện thoại.

60. Chương 60

Nó luôn tự nhắc nhở mình rằng, cảm ơn quá khứ, đã giúp nó mạnh mẽ như bây giờ, trân trọng hiện tại và hướng tới tương lai phía trước.

Nghe có vẻ máy móc nhưng sự thực nó là như vậy. không tự khích lệ mình thì ai...ai sẽ làm việc đó thay ỉnh đây. Nếu mình không tự nâng được mình dậy thì kể cả khi có ai cố nâng mình, mình vẫn cứ không đứng lên được.

Nó nhìn cái kỉ vật đầu tiên mà mình đã trao cho Tượng, cười.

Cái hộp nhạc mà nó cứ vứt đi rồi lại tìm về bao nhiêu lần.

-Sau cậu...hình như...tớ đã yêu...được người khác rồi...

Câu nói vu vơ, nó cười rồi lăn lên giường ngủ.

Hôm nay nó về nhà, nó cũng định về nhà lâu rồi, nhớ nhà quá, nhớ cái cảm giác được mẹ nấu cơm, được anh trai gọi dậy và được bóp vai cho ba nó quá. Nhớ quá đi mất thôi.

Như đã đánh mất thứ gì đó hay ho trong cuộc sống, nó cười buồn rồi đi ngủ, lâu lắm rồi mới được nằm trên chiếc giường thân thương này.

Bây giờ là 23h50'

Nhà Vũ.

Cậu đang loay hay, nằm mà không thể yên được.

Đầu thì đau, lòng thì rối bời, làm sao bây giờ?

Sau cái hôm thi đó, cậu tự dưng thấy khác, mọi người như đã thay đổi trong nhà.

Tối hôm đó về nhà

“- Con đã đi đâu?

Bố cậu đợi sẵn trong phòng đọc, khuôn mặt nghiêm nghị hiếm thấy.

-Sao? Hôm nay ba quan tâm à...?

-Mày nói cái gì đấy hả?

Ba cậu giận, cũng đúng, vì cái thái độ đó thì không tức mới là lạ.

-Thế rốt cuộc mày đã đi đâu thế hả? đừng có làm những trò ngu ngốc để rồi chuốc hoạ vào thân đấy.

-Thì sao? Ba lo cho danh tiếng của mình à? Con đây đi chơi cùng bạn gái đấy, có sao không?

Mặt vênh lên, vẫn cái thái độ khinh khỉnh thường ngày.

-Mày dám...là con nhỏ nào?...từ bao giờ?...không ngờ mày dám...dám (về tức tối lắm)...có người yêu sớm hơn bố ngày xưa!!!

Há?

Cậu trợn tròn mắt.

Đây là ông bố luôn giữ thể diện của cậu sao?

.....

-Con có người yêu rồi sao? Ha ha ha ha, không ngờ con trai ta cũng biết yêu là gì rồi cơ đấy ha ha...

Giờ lại đến lượt mẹ cậu, 2 cái người này cứ người tung người hứng suốt.

Vì chưa bao giờ nghe Vũ nhắc đến từ người yêu nên tâm trạng 2 người này có vẻ...

Bỗng cậu thấy thương thương mẹ quá, cậu biết bố cậu ăn chơi ở ngoài nhiều lắm.”

-Bọn họ dạo này “ phởn” đồng loạt là sao?

Lắc lắc đầu và nghĩ tới nó.

**

Quán bar Davil, với những bóng đèn nhấp nháy, đẹp đến kì lạ.

Rất thu hút và cũng đáng sợ.

Trời mưa.

Trong 1 ngày mưa thế này mà quán vẫn đông khách như thường.

Sấm chớp liên hồi, những vệt sáng trên bầu trời đến khiến nó liên tưởng đến những bộ phim về khoa học vũ trụ mà nó từng xem.

Hôm nay, 1 ngày đẹp trời thế này, nó muốn đến Davil chơi.

1 cô bé ngẫu với chiếc quần bụi và chiếc áo ba lỗ khoác ngoài là 1 áo thể thao, rộng thùng thình.

Nhìn vào nó, tạo cho con người ta cái cảm giác khoẻ khoắn, 1 sự kết hợp màu sắc đơn giản nhưng nổi bật.

Đi lúc trời sáng thì sẽ được gọi là khác người, khác đời, nhưng vào lúc này, cái buổi tối, sấm chớp này.

Nó. lại thật nổi bật, từ ngoại hình đến khuôn mặt và mọi hành động.

Nó,
 Chạy ù vào quán.
 Cậu,
 Chạy ù vào quán.
 2 người va phải nhau ở cửa thứ nhất bên ngoài.
 Nó, loạng choạng nắm lấy thành cửa bên trái,
 Cậu, loạng choạng nắm lấy thành cửa bên trái.
 Tay vô tình chạm vào nhau.
 2 ánh mắt giao nhau, thấy quen quen.
 Men rượu đã làm cậu lu mờ đi tầm nhìn, nhưng cậu chắc chắn đây là nó.
 Còn nó, dù biết là cậu nhưng vẫn cố lơ đi và ung dung đi vào, không quên phỉ phỉ quần áo.
 -này, sao thấy tôi mà lại lơ đi như người lạ thế hả?
 Cậu túm mạnh tay nó lại.
 -Á...
 Sau cú va chạm vừa rồi lại cái kéo mạnh, nó ngã dúi về phía sau, mà nói rõ ra là ngã vào người cậu.
 Vũ cười, cậu cười lớn.
 -Ha ha ha ha ha...này, đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ à nhá.
 Vũ nói lớn lên, khi nó ngã vào người mình.
 -Cậu chết đi!
 Nó nói vồn vện 3 từ rồi đập thẳng vào ngực cậu rồi đi vào.
 Như mọi khi, nó vừa đi vào thì
 -Chị Linda!
 2 hàng người đứng cúi người chào nó.
 Vừa nãy khi nhìn thấy 2 người kia đưa nhau bọn họ cũng định đi ra nhưng key ngăn lại.
 Nó ngồi xuống chiếc bàn hay ngồi, gọi thứ đồ uống hay uống rồi mang 1 quyển sách ra đọc.
 -Ủầy, con người như cậu mà cũng có hứng đọc sách sao? Thấy lạ....mà sách gì vậy
 - Nausea story of Jean Paul Sartre
 -Nói tiếng việt đi! Sao người Việt lại cứ xài hàng ngoại thế nhỏ.
 Nó không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú vào quyển sách.
 Khuôn mặt thanh tú, nhẹ nhàng lật sang trang kia
 Rồi lên tiếng
 -Buồn nôn!
 -Hớ? cậu...
 Vũ ngớ ra, nó nói cái gì vậy?
 -Ai buồn nôn hả con nhỏ này...muốn chết phải không?
 -Truyện mang tên “buồn nôn” Ok.

-Nói về cái gì?

-Chẳng biết.

-Thế cậu đọc cái này để làm cái khỉ gì?

-Cho mình cảm thấy mình trí thức!

Nó ngửa ra cho cậu xem, là truyện được viết bằng tiếng Pháp

-Chẳng phải cậu vừa từ Mỹ về sao, sao phải học, giỏi rồi mà.

-Cậu không thấy nhìn ông này chất à?

Nó gập quyển sách vào và chỉ vào sách.

Nở 1 nụ cười nhếch môi, nó nhìn theo từng phản ứng của cậu.

-Giống thật....cậu có hiểu ý nghĩa của nó không?

Giống người đó

-KHÔNG hiểu!

Nó nhún mạnh từ không rồi nhìn ra ngoài.

-Nói thiếu chủ ngữ rồi.

-Tôi!

-Hả?

-Câu trước cộng câu sau là “ tôi không hiểu” Ok.

Đạo này nó rất hay kết thúc câu bằng từ Ok

.....

Hôm sau, nó trở về nhà Vũ để thu dọn đồ đạc, chuẩn bị “ biến”

-Cậu nhất định muốn đi như thế này hả?

-Tôi giả nợ rồi còn gì.

Nó nhún vai và sách cái va li đi ra.

-Đi với tôi!

Vũ kéo tay nó đi ra ngoài rồi phóng con xe phân khối lớn chạy ra ngoài đường.

Cậu phóng thật nhanh.

Gió tát vào mặt, sáng khoáy thật, lâu lâu mới có lần đi như cưỡi mây như thế này.

Nó cười.

Vũ phóng nhanh, thật nhanh nhưng dù thế nào nó cũng không ôm lấy cậu.

Bao nhiêu lần đeo các cô gái khác, ai cũng ôm nhưng riêng nó.

Thật đặc biệt, nó khiến người ta muốn tìm hiểu và....chiếm hữu.

Cậu đưa nó ra biển.

Gió ở đây thật mát, nó khiến cho con người như vừa được uống thuốc kích thích.

Nhảy xuống xe, nó chạy như đứa trẻ con ra bãi cát và hét thật to, như sợ người khác không nghe thấy.

-Aaaaaaaa...

Nó cườ rồi ngồ xuống nền cát, nghịch nghịch giở từng giọt cát để được cái cảm giác cát ướt luồn qua tay mình, chảy nhẹ xuống.

Mềm mại và rất đỗi bình thường.

Vũ đứng bên cạnh, hát, cậu lần đầu tiên hát.

Bài hát thì chẳng có hình thù hay ý nghĩa gì mấy nhưng nhìn thấy nó cười, cậu vui, cậu muốn hát.

-Tớ không có tiền lẻ đâu!

Nó nói và cười nhẹ khi vũ vừa hát xong.

-Ko sao, tiền lẫn mình cũng lấy.

Tự dưng nó xưng tớ, 1 sự nhẹ nhàng, 1 chút ân cần và cảm giác mang ơn.

-Cậu quyết định ra đi thật sao?

Vũ hỏi khi thấy nó đang nhìn xa xăm.

Đôi lúc phải có những phút riêng tư, những lần trầm mặc mới làm cho con người sống thoải mái trong cái thế giới trôi qua rất nhanh này.

Nó không để ý câu hỏi của Vũ, cho đến khi cậu nói to hơn.

-Cậu định đi thật hả?

-Ừ!

Không chút do dự nó nói luôn, câu nói làm Vũ đau.

-Cậu biết tôi cải trang từ bao giờ thế?

Quay qua nhìn Vũ, nó hỏi, nó không hề biết rằng, chỉ cần cái nhìn của nó cũng đủ để cậu ngất rồi.

-À, ...ừ...thì...là cái lúc cậu bị giật mặt nạ ở hội trường!

-Ừ, hi, do sơ xuất quá, không thì...

-KHÔNG thì cậu định lừa tôi đến bao giờ hả

-Đến bao giờ có thể đến...

Ào...ào...ào...

Mưa...

Những giọt nước đậu trên khuôn mặt và vai nó.

Vũ kéo cái áo ngoài của mình lên, trùm vào đầu nó, nhưng nó nói

-Đừng...! Tớ thích đi dưới mưa.

Vũ nhìn nó, nhìn khuôn mặt thiên thần của nó bị những giọt nước mưa tạt vào.

Đôi mắt nó nhìn ra biển mênh mông, đôi mắt Vũ thì nhìn vào nó, nhìn vào cái sự thanh thản và bình yên trong tâm hồn con người qua cái cửa sổ là đôi mắt.

1 đôi mắt tím (áp trùng), đẹp lung linh như chính chủ nhân của nó.

Cậu đã bị nó cuốn hút từ khi nào không hay.

-Đi thôi, tôi đưa cậu đến nơi này hay lắm.

Nó cười, kéo tay Vũ đi.

Cái cảm giác để có người nghe mình chia sẻ (nó) hay cảm cảm giác được người mình thích chia sẻ 1 điều gì đó thật là thích.

Nó kéo cậu đi dưới mưa.

Mưa không to nhưng cũng chẳng nhỏ, nó làm cho cái không khí oi bức của mùa hè bị xua tan.

Mưa đem đến tiếng cười cho nó, sự thích thú kì lạ.

-Đó!

Nó chỉ về ngôi nhà phía xa xa.

-Sao?

-chính nó!

-Là cái gì?

-Nhà tôi!...hồi trước...vui hơn....bây giờ...

Vũ nhìn nó, lần đầu tiên cậu thấy nó như vậy.

Trong mắt cậu, nó là đứa cực kì xinh đẹp, chính cậu cũng phải giật mình khi nhìn thấy nó lần đầu trong phủ Tổng thống.

Trong mắt cậu nó là con người mạnh mẽ, là con người thông minh và không biết sợ là gì.

Trong mắt cậu nó như con cá, rất trơn, nhiều lúc không thể nắm bắt được, chính vì vậy nó kích thích sự tò mò và hứng thú của cậu.

Nhưng giờ đây, trong mắt cậu, trong cơn mưa vẫn chưa dứt này, nó hiện lên là 1 người con gái nhiều tâm sự, nhỏ bé và cần chỗ che chở.

.....

-Mọi rồi!

Nó ngồi xuống cát, và vẫn nhìn về phía trời xa.

Mưa tạnh, tâm trạng cũng tốt hơn.

-Tôi thích cậu!

Vũ đột ngột nói ra từ đó.

1 ngày hè đẹp trời, 1 làn gió mát thổi qua, tiếng những con sóng biển vỗ vào bờ...

Những cụm mây xanh của bầu trời tháng 4.

Đẹp, y như nó và cậu lúc này.

Không có hoa, không có quả, không gì cả nhưng chỉ 3 từ đó thôi, trong 1 khung cảnh lãng mạn như thế này, lời tỏ tình càng thêm sâu sắc.

-Cậu nghĩ tôi sẽ nói gì?

Nó hỏi cậu, nhưng không nhìn vào đôi mắt đó.

-Không thích!

-Biết sao còn hỏi?

-Thích thì cứ hỏi, chẳng lẽ cậu cấm được tôi à!

-Về thôi!

-Ừ!

Có thể tâm trạng cả 2 đều không bình thường.

Hôm nay, Vũ đã ngồi với nó, đã nghe tâm sự của nó.

Tuy không an ủi nhưng nó cũng cảm thấy có chút an ủi.

.....

1 căn phòng rộng, sơn 1 màu tím nhẹ nhàng, 1 bàn làm việc cạnh cánh cửa sổ.

1 bàn uống nước với những cốc pha lên thật đẹp.

Những chậu cây xanh làm cho căn phòng thêm sinh khí.

3 người đi vào, 3 con người thông minh, đẹp và họ thật suýt sặc.

Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau trong 1 hoàn cảnh như thế này, khi thân thể là 3 người đứng đầu 3 chí tuyến.

1 chút hồi hộp..

-Ha ha ha, ngồi xuống đi, lâu lắm rồi không gặp các cháu.

Sau màn cười hô hố, người đó rời khỏi cái ghế giám đốc và ân cần hỏi tụi nó.

-Lại có chuyện gì đây? __vũ

-Muốn chúng tôi làm gì? __Tuấn

-Nói nhanh lên, mệt quá! __ nó

-ha ha. Ta đâu có đào tạo các cháu vô nhân tính như thế này đâu nhỉ, thả lỏng và nghe ta nói đây.

-Có gì mà làm như quan trọng lắm ấy! __Vũ

-Đâu có sợ hay hồi hộp mà phải thả lỏng __Tuấn

-Tai không điếc dù lơ đãng nhưng vẫn có thể nghe thấy! __nó

Người đàn ông đó chỉ cười, 1 nụ cười hiền, lắm lúc thấy không hợp với ông ta chút nào.

-Không ngờ các cháu lại có thành kiến với ta như vậy.

-Nói nhiều__ Vũ

-Điếc tai!__Tuấn

-Vớ vẩn!__ nó

-Còn cuộc thi cuối cùng đúng không?

-Đó là việc của tụi này, không cần chú phải quan tâm.

Nó lạnh lùng nói.

-Ha ha, càng lớn càng quyết đoán nhỉ, đừng làm ta càng thích các cháu như thế....không tốt đâu.

Thiên thần ra để nhĩ theo ta thì...

.....

Nó bước những bước mệt mỏi về nhà.

-Vy, em về rồi à, anh đã đợi cả hơn tiếng đồng hồ ở đây đó.

1 người con trai chạy ra, nhìn mặt quen quen nhưng không nhớ là thằng nào.

“lại cục nợ nào nữa đây”

Nó nghĩ và thở dài.

61. Chương 61

“ Má ơi, từ trên trời rơi xuống cái cục nợ nào nữa đây không biết”

Nó thở dài và bước chầm chậm vào nhà.

- hello honey, i miss you and i very very happy when met you?

-Bực mình quá, người VN thì xài hàng Vn đi cái.

Nó gắt lên, mới đây mà đã làm cho nó bực mình rồi.

“ mình đâu phải người Việt”

Tên đó lắc đầu chẳng hiểu, nhưng không sao, phải lấy lòng người đẹp, vì mục đích cao cả phía trước.

-Ok Ok.

Nó hậm hực ngồi xuống ghế, anh Bảo ghé sát tai nó nói

“ con trai công sứ Victo, làm tốt nhé

Rồi anh đứng lên, không quên nở 1 nụ cười xã giao với người kia.

Nó nhìn anh bảo rồi nhìn qua tên này, lừ mắt, hơi hơi hách dịch.

-Tên!?

-À à...anh là Harry

-Tuổi?

-À, đây là 1 điều mà mọi người nước Anh đều không thích được hỏi.

-Dài dòng! Tuổi?

Nó cầm chiếc điện thoại lên, treck FB, mắt không rời màn hình mà vẫn có thể “ hỏi cung” tên kia.

-A, anh 20.

-Đến đây có việc gì?

Mắt hắn sáng lên như bắt được vàng.

-À, là vì quá nhớ e, nhớ cái hôm chúng ta gặp nhau ở phủ của nhà anh. Từ hôm đó hình bóng của em cứ tràn ngập trong tâm trí anh.

Anh yêu em như cá yêu nước.

Anh yêu em như yêu từng bộ phận trên người mình.

Anh yêu em từ A đến Z.

Anh có thể làm bất cứ điều gì vì em!

Tên kia cứ thao thao bất tuyệt, nó thì không để ý, rồi cuối cùng chốt hạ câu.

-Nói chung là đến tỏ tình!

-Ừ, đúng đúng, e quả là 1 con người thông minh hơn người, nhưng còn 1 điều nữa...

Đang nói thì hắn bị nó xua xua tay đuổi.

-Thôi thôi, biến dùm, thích thì tôi trả tiền xe ôm. Ok, biến!

Đuổi như đuổi ruồi, nó quay lưng và đi vào nhà.

-.....hôm nay bố em mời anh đến để nhờ 1 việc mà!

Tên đó vẫn cố nói khi bị xua ra.

Khuôn mặt hồ hững ngay lập tức thay đổi 360 độ, cười 1 cách rất duyên, rất tự nhiên, nó nhìn tên kia.

-Hi hi, em chỉ đùa thôi mà, mời anh vào nhà, anh uống trà sâm nhé, hi hi.

“ tên khốn, cười đau hết cả mồm, lúc bên người đó cần rì giả tạo thế này”

.....

Nó nhắn tin “ café, quán cũ, chỗ ngồi cũ, 10 phút”

Vũ : “café, quán cũ, chỗ ngồi cũ, 15 phút”

Tuấn: “café, quán cũ, chỗ ngồi cũ, 10 phút”

1 tin nhắn gửi đi, 2 tin phản hồi, ngắn gọn, xúc tích.

Đúng 10’ sau, nó và Tuấn có mặt.

15’ sau Vũ đến.

3 người ngồi nhìn nhau, không khí căng như dây đàn.

-Các cậu định thế nào?

Nó lên tiếng phá vỡ cái không khí im lặng.

Vũ nhún vai

-Tùy!

-Đằng nào Thiên Thần cũng thắng trong 2 vòng trước, vậy Ok, cứ làm theo ông ta đi!

-Ok, việc bắt đầu từ ngày kia, giải tán!

Nó đứng dậy, nhưng bị Tuấn kéo lại.

-Cậu không có rì muốn nói với tôi sao?

-Đang bận, lúc khác nói đi!

Buông tay nó ra, Tuấn thở dài.

Nó đi khuất, Vũ nâng ly café trong tay lên uống.

-Dạo này tôi rất lo lắng!

Khuôn mặt rầu rầu, Tuấn nói nhỏ.

-Liên quan khỉ rì đến tôi!

-Tất cả là do cậu.

-Tất nhiên, cậu sợ thua nên mới nói vậy chứ gì.

-Đừng...cướp....cô ấy của tôi!

-Gì?

1 lời cầu xin sao?

Vũ không tin vào tai mình, ngay lập tức cậu ngoảnh mặt lên, lâu lắm rồi mới thấy cái vẻ mặt bất bình thường của cậu ta.

2 người im lặng, có thể Tuấn quá ngại khi nói ra câu đó, có thể Vũ quá Shock.

Không nói gì, không nhìn nhau, nhưng lại có thể biết, có thể đọc được suy nghĩ của nhau.

Có phải vì 2 người đã từng chơi quá thân??

Đi ra ngoài cửa quán, nó lôi điện thoại ra gọi.

Nó nhìn quanh rồi lên 1 chiếc taxi.

-Ra cảng XX

-Đi theo nhỏ!

1 giọng nói phát ra, là của Trang, không biết làm thế nào cô ta biết nó đến đây mà đi theo.

“ – Em đang trên đường ra..

-...

- Ừm, em biết rồi, em sẽ làm nhanh và cẩn thận

-....”

Nó phải đi nhận lấy lô hàng mới.

Tuy vận chuyển theo đường biển khá nguy hiểm nhưng biết làm sao khi chẳng còn cách nào khác.

Chuyến này quan trọng, ba nó đã phải nhờ đến cả ngài công sứ rồi.

Bầu trời u ám, dạo này mưa nhiều quá.

Nó mở cửa kính ra, nhìn lên bầu trời, nhìn những đám mây trôi lơ lửng mà tâm trạng cũng chẳng mấy tốt lành.

18 tuổi, nó mong đến lúc đấy quá.

Lúc đấy, lúc đấy nó sẽ vứt hết tất cả, chỉ làm những gì nó thích thôi.

-Con nhỏ này định đi đâu không biết? chú đi mau đi!

Trang giục người lái xe, nhìn cô ta lúc này còn gấp gáp hơn cả nó vậy.

“ tôi nói rồi, muốn thắng tôi không dễ đâu”

.....

-Khốn kiếp, cậu nói thì đi mà nghe 1 mình đi, tôi không rảnh.

Vũ không chịu được cái thái độ này, không chịu được cái không khí này, cậu xoay ghế đứng lên.

Ra đến ngoài cửa, Vũ dấn mạnh vào thành cửa.

-Tên khốn, ...làm tâm trạng của ta tồi tệ như thế này, hừ..

....

Bước chậm dưới cái bầu trời sắp mưa này, Tuấn cười buồn.

Mọi người thì tấp nập chuẩn bị về nhà hay ít ra thì cũng chuẩn bị tránh nếu mưa, còn riêng cậu, cậu cứ thơ thẩn với mấy mớ suy nghĩ trong đầu.

Cậu thích mưa, Vũ thích nắng và nó thì thích cái bầu không khí râm râm.

Thả lỏng mình, Tuấn đang đi giữa 2 hàng phượng.

Con gió thoảng qua, 1 số cánh phượng rơi xuống và đậu trên người cậu.

Trong lúc này, bỗng dưng cậu nhìn thấy 1 người phụ nữ.

Bà ấy cũng thơ thẩn như cậu, cậu cảm thấy đỡ hơn hẳn khi đi trên đường.

1 người phụ nữ nhìn khá trẻ, xinh đẹp và đậm chất quý tộc.

Lòng bất giác nhói lên 1 cảm giác thiếu thiếu, là sự an ủi, vỗ về.

Cậu tự dưng thốt ra từ “ Mẹ!” _ cái từ mà đã được chôn sâu trong lòng cậu bấy lâu nay.

.....

Nó ngồi trong xe, đang tính toán, đường đi và cách nhận hàng cũng như cách chuyển chúng về nơi an toàn.

Khuôn mặt xinh đẹp khẽ chau mày.

Trong chiếc limo nhỏ.

-Rất cuộc chúng ta đang đi đâu vậy?

Trang nghe vẻ sốt ruột.

-Dạ, hình như là đường ra cảng ạ.

Người lái xe lễ phép trả lời.

-Ra đây làm gì?

-Dạ, tôi không biết ạ.

-Hừ, đồ ăn hại, lái mau lên.

Cô vốn hách dịch.

Làm sao quên đi 1 thời nong nàn, vậy mà giờ tất cả đều vỡ tan...

Chỉ vì nó, tất cả là vì nó...

Cô cảm hận nó.

.....

-Cướp...ơ...cướp!

Người phụ nữ đó hét lên, cái người mà làm cho Tuấn phải thoát lên từ “ mẹ”

Vừa nãy có tên côn đồ chạy ngang qua và cướp túi đồ của bà.

-Thằng khốn này!

Cục giận trong lòng dâng lên, cậu đuổi theo tên đó.

Cả 2 chạy như 2 thằng điên trên phố.

Chạy...chạy...chạy...

Mồ hôi chảy ra, ướt hết chiếc áo phong trắng.

-Cút đi!

Tên kia vừa chạy vừa ném mấy thứ cản trên đường vào người Tuấn, nhưng thật không may, cậu đều tránh được.

Chạy...chạy...chạy...

Hết đường chạy rồi, thật ngu ngốc khi hấn chạy vào ngõ cụt.

Tuấn dừng lại, cúi lưng, chống 2 tay vào 2 đầu gối, thở hổn hển.

Tên kia còn tệ hơn, do chạy nhanh quá nên vấp phải ổ gà và ngã lăn xuống.

Đứng thẳng người lên, Tuấn che mắt phần ánh sáng còn lại trong con ngõ, trời đã xế chiều.

Không có mặt trời nhưng nhìn thấy cậu cũng nóng như nhìn thấy mặt trời vậy.

1 mặt trời đang cháy rừng rực.

-Đưa đây!

1 tiếng nói ra lệnh, khuôn mặt ánh lên sự đáng sợ.

Nhưng trong mắt ai đó lúc lại là đẹp đẽ, rạng ngời và tươi sáng.

-Ko, cút đi, tao sẽ không chia cho ai đâu.

-Chia!? *cười khẩy*.... Mà nghĩ tao là ai???

Cười, 1 nụ cười đúng chất ác quỷ, mặt cậu tối dần, Tuấn đang thực sự giận.

-Mày chết đi!

Tên kia nhảy vào, cứ lấy mặt Tuấn làm tâm điểm.

Cánh tay vung lên...nhưng trượt rồi.

Tiếp tục vung nắm đấm lên nhưng vẫn trượt.

Cậu tránh 1 lúc thì chán.

-giờ đến lượt tao rồi chứ?

Ya...bóp...bóp...

Tuấn nhảy lên, đập mạnh vào ngực hắn rồi dấn vào mặt.

Hắn đứng dậy được thì cậu tiếp tục đánh, đập cho hắn đập mạnh vào tường.

Máu từ miệng và mũi chảy ròng ròng xuống.

-Em xin lỗi, lần sau em không dám như thế nữa đâu...tha cho em.

Hắn quỳ xuống van xin Tuấn nhưng cậu vẫn không thể tha.

Cậu giẫm chân lên ngực hắn rồi di thật mạnh xuống đất, hắn kêu lên đau đớn.

-Mày dám gây chuyện ở địa bàn của tao thì chỉ có 1 con đường thôi!

Giọng nói đe dọa đầy sức nặng, tên kia hoảng hốt.

-Tôi sai rồi,...xin tha cho tôi...

Hắn đập đầu xuống đất, tha thiết, da diết, diên tiết cầu xin Tuấn.

-Đưa đây!

Nới nhẹ bàn chân ra, cậu dơ tay, lấy lại túi đồ.

Rồi quay lưng đi.

Nhưng đi được mấy bước thì.

-Á!!!!

Tên kia cắn trộm từ phía sau.

.....

Nó đã đến bến cảng, 1 chiếc thuyền đã đợi sẵn ở đấy và mấy tên đàn em đứng bầu quanh chiếc thuyền.

-Canh ở đây và chuẩn bị xe khi tôi gọi!

-Dạ!

Tên đó cúi đầu lễ phép, nó đi xuống thuyền.

Trong chiếc limo

-Tiểu thư, chúng ta nên đi thôi ạ, nơi này rất nguy hiểm.

Tên lái xe lo lắng nhìn Trang.

Nghe vẻ ông ta cũng biết chút chút về tình hình.

Nhưng ông ta nào hay, việc mình nói như vậy lại càng làm thôi thúc cái trí tò mò của Trang.

Cô ta cười và bước xuống xe.

Đứng thương lượng 1 lúc với chủ thuyền, cuối cùng cô ta cũng được lên thuyền, là chiếc thuyền buôn, khởi hành cũng lúc với chiếc thuyền của nó.

Nó vừa đặt chân lên 1 chiếc thuyền lớn sau 10' đi tàu thì 1 người đàn ông ngoại quốc hớn hở đi ra.

-Hello. You very beautiful girl!

Tên chuyên gia nước ngoài tay bắt mặt mừng khi thấy nó.

-Oh, thanks. How are the goods I need?

(vâng, cảm ơn, mà hàng của tôi như thế nào rồi)

-Oh, good, all good!

- we start?

-Ok!

Giao dịch xong, nó vui vẻ bắt tay tên ia, 1 nụ cười của nó khiến cho bao người chết.

Nó cười rất tươi, rất đẹp.

Đoàng.....

-Áaaaaaa

Nó giật mình vì tiếng hét đằng sau mình, khẩu súng trong tay dần đưa xuống.

Tên kĩ sư nước ngoài ngã xuống, máu từ trên đầu chảy ra, nhiều, rất nhiều. hắn đã chết

Trang bang hoàng trước cảnh tượng mình đang chứng kiến.

“ 1 tay nó nắm lấy tay tên kĩ sư, 1 tay từ từ rút khẩu súng trong túi áo ra và nhanh như chớp...bùm....

Nhanh đến mức bọn đàn em bên kia còn chưa kịp nhìn và nắm bắt cơ hội”

-Cậu!?

Nó nhìn Trang.

.....

Tuấn quay đầu lại, ánh mắt tức giận tột cùng, nhìn cái tên vừa đâm mình.

Tên đó sợ hãi lùi về phía sau, đập lưng vào tường.

Tuấn tiến lại gần tên đó, lúc này cũng đang kiệt sức nằm thoi thóp trên nền gạch.

Dùng cánh tay to khỏe của mình, Tuấn ghì chặt lấy cổ hắn. xiết...xiết thật mạnh.

Vết thương của cậu rất đau nhưng cậu vẫn cố trụ lại để trừ khử tên kia trước.

Hôm nay thật lạ, không phải chuyện của mình nhưng Tuấn lại xen vào, bởi 1 thứ tình cảm.

Cậu xiết chặt hơn, tên kia khó thở, không còn rên được nữa.

Tít tít...tít tít...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tiếng chuông đánh thức cậu mà cũng cứu mạng tên kia.

Tuấn ngưng tay và chạy đi.

Cậu tìm người phụ nữ kia, nhưng tìm mãi mà không thấy.

Đi loang quanh cái chỗ vừa nãy, tâm trạng tự dưng hồi hộp.

Cậu đang nghĩ tới mẹ mình, 1 thứ tình cảm thiêng liêng bỗng trở dậy.

-Cậu bé, làm sao thế kia?

Người phụ nữ đó chạy ra, trông bà thật hiền, thật phúc hậu và đáng kính.

-Đến bệnh viện đi cháu.

-Không!

-Sao thế cháu không thoải mái chỗ nào hay sao?

-Không!

-Nhưng vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra!

-...

Tuấn không nói lại được.

Đây là người mà khiến cậu không thể chối từ đề nghị của bà.

Cậu đang nghĩ : “ nếu mẹ còn sống, mẹ có ân cần chăm sóc con như bà ấy không”

Sau khi kiểm tra xong ở bệnh viện, cậu được băng bó kĩ.

Bác sĩ bảo ở lại nhưng nhất quyết cậu không nghe.

Cậu vẫn thích đưa người kia về.

Đi đến khu biệt thự cao cấp thì bà bảo dừng lại.

-Con trai! Rất vui được biết con!

Rồi bà xoa đầu cậu, cười hiền.

Cậu như đơ trong giây lát

Cái tình mẫu tử thiêng liêng ủa về.

Cậu đâu có để ý đây chính là khu biệt thự cao cấp mà nó đang ở?

Cậu đâu có biết người mà cậu vừa coi là mẹ đó lại chính là mẹ...của nó...là người nó yêu nhất?

.....

“ đang làm gì đấy? “

Tin nhắn từ Vũ, cậu không thể chịu được cái sự bứt rứt này nên nhắn tin cho nó.

Sau 1 hồi đi đánh nhau.

Cậu định bảo nó đến băng bó giúp.

-Làm thế nào bây giờ?

Nó cười, nhìn Trang

Cô ta đã nhìn thấy hết rồi.

62. Chương 62

-Này, hôm nay tôi đã gặp 1 cậu bé rất dễ thương nhá.

Mẹ nó cười và thao thao bất tuyệt với bố nó.

-Cậu bé nào cơ?

-À, tôi gặp cướp....

-Sao vậy? thế có sao không , tôi đã ấy cậu đi với bà rồi mà, hừ, làm việc thật là...

Bố nó tỏ vẻ tức giận, bất cứ ai động vào gia đình nó thì bố đều như vậy.

1 thứ tình cảm cao đẹp và thiêng liêng

Cái mà nó quý nhất trên đời này.

-Thôi mà ông...là tại tôi bảo muốn đi mình nên kêu mấy cậu đó về trước....nên thế mới gặp cậu bé dễ thương đó chứ...hì, cậu bé khôi ngô lắm...lúc đỏ mặt á...dễ thương vô cùng luôn.

-Bà bị cướp ở đâu? Cái thằng khốn nào dám làm thế...?

-,,,,ước gì có cậu con trai như thế nữa!!

-Bà có 2 người con đáng yêu như vậy mà vẫn muốn có thêm sao?

Cười hiền, ông nói với bà.

-Vậy nhận con nuôi đi, tôi sẽ tìm hiểu cái cậu đó cho.

-Thôi không cần đâu, tôi chẳng biết gì về cậu bé đó...nếu có duyên thì sẽ gặp lại thôi mà.

“ Cậu đang làm gì vậy?”

“Để làm gì?”

“Tôi bị thương!”

“Đang bận!”

“Đau!!”

Vũ nhún tin cho nó

Những tin nhắn ngắn ngủi nhưng nó cũng làm cậu đỡ mệt hơn đôi chút.

Hít 1 hơi thật sâu, cậu nhắm mắt.

Nó cắt điện thoại vào túi, không trả lời nữa.

Ngẩng mặt lên, cười nhếch môi.

-Cậu đứng đây này giờ để hóng gió à?

Khuôn mặt Trang vẫn thất thần, cô ta không thể ngờ rằng mọi chuyện lại trở lên nghiêm trọng như vậy.

Tuy độc ác nhưng cô ta chỉ quen ra lệnh thôi chứ không bao giờ động tay vào làm.

Ít nhìn thấy máu, ít nhìn thấy mấy cái cảnh tượng đánh nhau.

Trừ cái lần đó

“ –Này! Sao cậu lại như thế? Suốt ngày bán lấy 2 cậu ấy là sao? ứ chơi với cậu nữa!

1 cô bé xinh xắn, tóc buộc 2 bên, khinh khỉnh nói.

-Đâu có!

1 đôi mắt to tròn, 1 đôi môi nhỏ xinh, khuôn mặt cười vô cùng đáng yêu.

Trong mắt nó lúc đấy chỉ toàn là màu hồng.

1 màu mà nó quá thể yêu thích hồi xưa.

Cả 1 thế giới màu hồng, nó cứ nghĩ rằng mình sẽ được sống mãi trong đấy thôi.

-Hứ, không chơi với cậu nữa!

Cô bé kia vẫn ngoan cố không chịu hiểu, vênh cằm lên, rồi hất tóc ra phía sau lưng.

-Hic, xin lỗi mà, sao lại nói là không chơi với tớ?

Những giọt nước mắt như những viên pha lê lăn từ gò má nó xuống.

1 đôi mắt đẹp đến kì lạ, 1 sự thu hút bất bình thường đối với mọi người .

1 cuộc sống màu hồng thì làm gì có mấy thứ không tốt đẹp thế này.

Và đây là bước ngoặt đầu tiên trong cuộc đời của nó.

Có thể bước ngoặt này là tốt cho nó nhưng cũng có thể chính nó đã cản trở cuộc sống vốn bình yên và hạnh phúc này.

Mà nói chung, bất cứ cái sự việc nào cũng có 2 mặt.

Trời mưa, mưa khá là to.

Những đám mây xanh, trong và đẹp dễ mà nó mới nhìn thấy mà bây giờ đã mất đi, nhường đường cho nền trời đen xầm lại.

Mưa!

Nước mắt nó hoà tan với nước mưa!

Trôi đi nhẹ nhàng, cuốn đi bao hạnh phúc ngày trước.

Không, nó không muốn như vậy!

-Hức, tớ xin lỗi rồi mà, đừng bỏ tớ...

-Đã nói rồi mà. Cậu không giàu, tớ không chơi với cậu nữa đâu!

-Hức hức.

Nó cố lúu kéo áo Trang trong mưa.

Trời mưa, lạnh, Trang bực mình

-Buông ra và chết đi!

-Á.....

1 chiếc moto đi qua.

Máu

Lần đầu tiên Trang nhìn thấy máu.

Hoảng!"

Hoảng y như lúc này.

Mặt cô bắt đầu trắng bệch, nhìn nó như 1 bệnh dịch nguy hiểm

-KHÔNG. KHÔNG PHẢI DO TÔI.

Cô ta lấy 2 tay ôm lấy 2 tai mình, hét lên, va lùi về phía sau.

Dường như quá khứ ấy hiện về khiến cô ta không thể thở được

Cũng như nó, hình như lâu nay nó rất hay có 1 cơn ác mộng và chúng đều giống nhau.

Lần lúc nó tự hỏi tại sao? Tại sao cái tai nạn khủng khiếp đó lại hiện về trong những giấc mơ của mình.

Nó bực mình, đôi mắt trùng xuống, vẻ bất cần và giang hồ.

Khẩu súng trong tay liên tục giật giật.

Tiến lại gần Trang, tiến lại gần cái kẻ đang điên điên này.

Thấy nó, cô ta giật mình, lùi lại phía sau.

-Đến đây hóng gió sao?

Nó nhắc lại câu hỏi vừa nãy, với vẻ không thoải mái chút nào.

-Tôi...tôi...có liên quan gì đến cậu!

-Hừ, cậu muốn chết à?

-Cậu...cậu dám...

-Dám??? Hừ...

Nó hừ mạnh rồi nhìn chăm chăm xuống khẩu súng trên tay.

Trang giật mình, toát mồ hôi, và không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia, đôi mắt chứa đựng sự nguy hiểm và sự bí ẩn.

-Cậu đã nhìn thấy gì...?

-Tôi...tôi..thấy..thấy gì chứ...

-Hừ, cái này mà cửa vào mặt thì đau lắm đấy...?

Nó vuốt vuốt mũi con dao trên tay và nhìn Trang, cái vẻ thách thức.

-ĐỪNG có nghĩ là tôi ...sợ!

Trang nhìn nó, và hét to

-Hừ, được lắm, con nhỏ này....

Nó cầm con dao lên, đặt lên mặt cô ta.

Ngắm nghía hồi lâu rồi

-Á...

-Có người đến, mau đi thôi tiểu thư

Tên đàn em nhanh chóng chạy ra chỗ nó nói.

-Bọn khốn! Di chuyển hàng rồi về luôn đi!

Nó ra lệnh, trông nó chẳng khác nào cái con người lãnh đạo kiệt suất.

Vết máu từ trên mặt Trang rỉ xuống

Đau, đau nhưng cô ta không nói lời nào, cứ trơ ra, lần đầu tiên nó thấy vậy.

-Đi thôi!

Chạy vào khoang tàu, nó ra lệnh cho bọn đàn em lái đi.

Nhưng chưa đi được bao xa thì

-Dừng lại!

Nó chạy lại

-Lên đi!

Nói với Trang

-Sợ tôi sẽ tổ giác các người chứ gì?

-Là do cậu chọn thôi.

Nó ném 1 bọc gì đó vào người Trang rồi đi mất.

Cười, nó rất ít khi cười cái kiểu này nhưng 1 khi đã cười thế này thì chỉ có việc hay xảy ra thôi.

10' sau, cảnh sát đến, bao vây hết cái khu cảnh này.

Nhưng thật không may, nó đã đi rồi, chỉ còn Trang ở đó.

Cô ta đang nghĩ, bắt buộc phải tố giác nó.

Trên khoang tàu, nó cười như điên

-ha ha ha ha..

Rồi như nhớ ra điều gì nó lấy điện thoại ra và thấy vài tin nhắn mới.

“ Tôi sắp chết rồi.”

“ Cậu có tới mau không?”

“ Cho cậu 3 phút”

....

Cười, nó lại cười.

.....

30 phút sau, khi đã giải quyết mọi chuyện êm xuôi, nó đi đến cái nơi đó.

.....

-Tôi có việc muốn khai báo

-Cứ bắt về đồn đã!

-Ồ, mấy người có biết tôi là ai không hả? Thả ra.

-Ăn mặc sexy, lại còn có túi đồ cầm này trong tay thì chắc chắn không phải tốt rồi. Lôi về đồn rồi tính sau.

-Dạ!

-Ồ,các người muốn chết sớm hả? Biết tôi là ai không? TÔI muốn nói, muốn tố giác, có người vừa giết người xong.

-Im đi. Nếu không tôi cho cô ...ơ thì ra vẫn còn là học sinh à? Vậy mà đi làm mấy chuyện này....

Chú cảnh sát mừng rỡ khi tìm thấy cái thẻ học sinh trog túi sách của Trang.

-Các người là đồ ngu!

Cô ta không chịu được, đường đường là 1 thiên kim tiểu thư mà lại bị bọn cảnh sát bắt như bắt gì ý.

.....

Nó cười, lại cười/

-Cậu ầm đầu à? Hay hôm nay chưa uống thuốc!

Vũ nhìn nó, xía sói.

Ngay lập tức ánh mắt hình viên đạn bắn thẳng vào người cậu.

-Ồ..ơ tôi...

Cậu bắt gặp ánh mắt của nó lại ú a ú ó như gà mắc trứng.

Khuôn mặt đỏ dựng lên vì ngại và vì những ý đồ đen tối trong đầu.

-Cậu....(nó chỉ thẳng vào mặt cậu)...có biết hôm nay tôi đã gặp chuyện vui gì không ha ha.

Cứ nghĩ đến tình hình của Trang hiện giờ là nó lại không nhìn nổi cười.

Vứt cái túi hàng cầm và mấy thứ đồ học sinh cho Trang

Nó biết thế nào cô ta cũng đang giãy giụa trong đồn cảnh sát.

-mà cậu bảo sắp chết kia mà...sao giờ khoẻ hẳn rằng thế này.

Nó đâm bộp phát vào người cậu.

-Á..

Vũ kêu lên.

-Tôi bị thương mà...ai đồ ôi đau quá, đau chết đi được....

Cậu cố giả vờ là đang đau, mặt mếu mếu như trẻ con.

Rồi đứng dậy, quay lưng vào nó, làm trò.

-Cái tên khốn này! Muốn chết phải không?

-Ừ, thì sao?

-Thì tôi cho cậu chết chứ sao?

Nó và cậu lại đuổi nhau trên bãi cát dài.

Nơi mà có người luôn muốn đến, luôn hướng đến...

Là Tuấn.

Đôi mắt nâu thoáng buồn.

Cậu chẳng muốn nhìn thấy cảnh này chút nào.

Đang ngủ trên bãi cát thì có 2 người đến làm phiền,

Là nó, là Vũ, là 2 người này

Họ đã phá vỡ cái cảm giác yên bình mà cậu vừa vun đắp, vừa tìm lại được.

Thân thương, nhẹ nhàng, ấm áp và 1 chút 1 chút hồi hộp.

Cậu mong gặp lại bà ấy.

-Chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc thi này chưa các hạt giống của ta

Người đó ngồi quay cái bút và hỏi, nghe vẻ rất là mất hứng.

Vũ và Tuấn cũng có cái thái độ đấy.

Nhưng chẳng ai nói gì.

-Cuộc thi lần này chỉ có 2 người tham gia thôi.....nếu muốn chứng tỏ mình với người con gái đó thì hãy cố lên. Ha ha ha ha..

.....

Đi ra ngoài căn phòng rộng nhưng lại ngột ngạt, bức bối ấy

Tuấn đi nhanh, đập mạnh vào vai Vũ, và hình như Vũ còn nghe thấy câu nói

-Lần này tôi không tha cho cậu đâu!

63. Chương 63

Nó ngồi trên ghế dài, nhìn ra ngoài với 1 tâm trạng nghe vẻ không được tốt cho lắm.

Nó nhớ người đó.

Nhớ cái cảm giác khi gần người đó.

Nó thực sự, thực sự đã quên được tưởng rồi, quên cái mối tình nhiều đau khổ rồi.

Sau này, mọi chuyện sẽ tốt chứ?

Ngồi suy ngẫm, ngồi tự cười, tự tưởng tượng 1 mình.

1 con người như nó, ít người bảo nó sẽ có những lúc để tâm hồn thư thái như này.

Nhớ mẹ, cậu lại nhớ mẹ rồi!!!!

Tình mẫu tử thật là thiêng liêng.

1 giọt nước mắt lăn dài từ trên khuôn mặt đẹp tựa thiên thần.

Cậu không muốn khóc nhưng cũng chẳng muốn kìm nén cho giọt nước mắt kia đừng rơi.

Nó, nó là người phụ nữ thứ 2 làm cho cậu cười trên cái thế giới đầy mưu mô này.

Cậu làm sao mà từ bỏ được?

Rơi nước mắt,...đừng....mọi người đừng nghĩ cậu yếu đuối.

Cậu chỉ muốn thả cho cái cảm giác của mình nó tự trôi....cậu muốn xem nó đi đến đâu thôi.

Giờ này còn đang ngủ, đang vùi mình vào trong lớp chăn mỏng.

Không ai khác, chính là Vũ.

1 buổi sáng, 1 thiên thần vươn vai thức dậy.

Mọi khi dù có cho bom nổ bên tay nhưng cậu cũng không dậy vậy mà hôm nay lại đỡ chứng, dậy mà không cần ai gọi.

1 ngày thật đặc biệt!!!

Không khí mát, trong lành đến kì lạ.

Cậu hít 1 hơi thật sâu và mỉm cười.

Cậu nhớ hồi nó còn ở đây, nhớ những lúc nó gọi cậu dậy, nhớ cái lần đầu gặp nó, cướp đi nụ hôn đầu tiên (sau mối tình đầu của nó).

Dễ thương biết bao, đáng yêu biết bao.

3 người, 3 tâm trạng.

(p/s: nhân vật buồn bởi cũng có ảnh hưởng từ tác giả)

Kít.....

2 chiếc moto phân khối lớn cùng dừng lại trước cổng trường.

Lũ con gái reo lên như điên dại.

Đã cả tuần rồi không được gặp hotboy vì vậy cái tính soi zai đẹp càng bộc lộ rõ.

Brùm.....brùm.....kít....

Chiếc xe phân khối lớn thứ 3 dừng trước cổng.

Đặt chân xuống đất, tiếp giáp giữa chân và mặt đất là 1 đôi giày đế cao, màu trắng đục, 1 sự phá cách, vừa hiphop nhưng lại giữ được chút rì đó có tên là “thanh lịch”

Thành bỏ mũ bảo hiểm ra, lắc lắc đầu để tóc kịp vào nếp.

-Thôi con lạy 2 bố, nhìn nhau vừa thôi, nổ mắt bây giờ.

Thành cao giọng nhìn 2 cái người kia.

Dù qua lớp mũ bảo hiểm nhưng vẫn có thể thấy sát khí đằng đằng giữa 2 người.

Vũ xuống xe.

Đạp cho phát vào xe rồi khinh khinh

tháo mũ bảo hiểm ra.

1 mái tóc màu hồng đỏ, khuyên tai kim cương lấp lánh, đôi mắt long song sọc nhìn về phía Tuấn.

1 bộ quần áo đồng phục, 1 đôi giày hàng YI, dù bình thường nhưng không thể che khuất đi cái hào quang của sự quý tộc, của 1 công tử thực thụ.

Cái bản mặt vênh vênh như mọi khi, cái dáng đi ngông ngông như mọi khi, 1 tuần mà cậu chẳng thay đổi gì cả, nhìn về phía Tuấn bằng nửa con mắt.

-Khốn! còn không mau xuống đi! Đứng đấy để làm cảnh à? __vũ

-Nhìn cái bản mặt của mày như muốn giết người chẳng bằng! __Thành đã đứng cạnh Vũ từ lúc nào, cậu ta huých vào tay cậu bạn rồi huyýt sáo.

Lũ con gái vẫn đứng vây quanh, hét lên như cái lũ khi lâu lâu mới được người quản lí cho thả rông 1 lần.

Nhìn mặt đứa nào đứa đấy cũng hiện hình trái tim to bằng quả bưởi, trông rõ ngu. (là suy nghĩ của Vũ)

Tuấn tháo mũ bảo hiểm ra.

Mọi người đồng loạt ồ lên.

Mái tóc đen, óng mượt (do dùng clean men) đã không còn, mà thay vào là 1 mái tóc màu bạc (không phải bạc như các cụ nhà ta đâu, kiểu bạc đậm chất teen đó), được làm hơi quăn, ôm sát khuôn mặt điển trai.

Chiếc mũi cao, đôi mắt to, tròn mắt nâu...

Giờ cậu vẫn là thiên thần nhưng là thiên thần ăn chơi, 1 lãng tử thực thụ.(không còn giản dị như bác Hồ nữa rồi)

Mọi người nghe về cũng thích sự thay đổi này, mặt đứa nào cũng hớn hở thấy ớn.

Không xuống xe, cậu ngồi thẳng lưng, khoanh tay, nhìn Vũ về thách thức.

-Cái tên khốn này, đang muốn chọc tao đây mà!

Khuôn mặt đáng sợ, Vũ phóng ánh mắt hình viên gạch cho Tuấn.

Tuấn cười, cậu đang nắm ưu thế (nó ngồi đằng sau)

-Tôi không xuống đấy, cậu làm gì thì làm.

-mày...mày....tên chết toi này...

Vũ tức giận, chỉ vào Tuấn.

Thường là như vậy, trong cuộc nói chuyện nào cũng thế, Vũ luôn là người thua cuộc, luôn là người chịu ức chế nhiều nhất.

-Thôi con lạy bố, điên có giờ, có mùa thôi chứ!

Thành kéo vũ lại khi cậu ta định xông vào.

-Khốn kiếp! Bỏ ra! Tao xem cái xe kia là cái hang khỉ gì mà khiến tên đó thích ngồi thế! Mai tao làm nó sập tiệm cho xemày (tức giận)....à quên, hay nó có dính keo làm cậu ta không xuống được nhể he he...(nhìn Tuấn, thách thức)

Thành cũng bật cười, mọi người cũng cười, nhưng chưa được bao lâu thì.

-Cút ngay khi còn có thể!

1 lời đe dọa mang tính sát thương cực lớn.

Mọi ánh mắt từ gái đến trai, từ gay đến lết, từ già đến trẻ, vội vàng nhắm hết lại, rồi nhìn nhau, lảng đi chỗ khác, nghe vẻ nuối tiếc vô cùng..

-Alo...alo, có chuyện gì vậy...mọi người tránh ra kéo đi e bây giờ !!!

Chưa thấy người nhưng đã thấy cái giọng oang oang lên rồi.

Ngôi sao của chúng ta : phongpro_coolboy!

Phong phóng con xe phân khối lớn rồ ga chạy vào giữa đám đông.

Không thèm còi mà dùng mồm hô, và mồm ông này rất có tác dụng, mọi người dẹp sang 2 bên.

Phong vẻ háo hức như trẻ con sắp được cho kẹo vậy, cậu ta tươi như hoa, hớn ha hớn hở chạy ra chỗ mọi người.

Những người đứng đó không khỏi ngạc nhiên vì 1 sự thật phũ phàng rằng : bá tước (phong) đi với công chúa (Trang)

-Chú đã rất tiến bộ!

Thành vỗ vai phong tỏ vẻ rất chi là ta đây.

-hử???

-Giọng cậu nói từ đầu phố mà cuối phố vẫn có thể nghe được...đúng là ca sĩ có khác....khác người thật...hề hề hề

Câu nói đều, khuôn mặt bố của đều, Thành cười

-Quá khen, vậy chú còn non và xanh lắm....đợi mướt mới được như anh nhá _Phong vẻ kể cả.

-Cái gì? Anh chôn, muốn chết à?

-Thì sao? Hơ hơ hơ...

2 người hằm hè nhau.

Mọi người bàn tán.

-Quả nì oánh nhau ro

-Ừ, to lắm

-KHÔNG biết ai thắng...

Cứ mỗi người 1 câu, nhiều người nhiều câu thành cái chợ.

-Chúng mày muốn vào thùng rác hay ra nhà xác đây?

Cả 2 người dù đang cãi nhau nhưng vẫn quay ra và nói.

-Ai cho ông bắt chiếc tôi?

-Muốn chết à? Ai bắt chiếc ai?

-Ông!

-Ông!

Mấy người còn lại, nói rõ hơn là 3 người , đều lắc đầu, 2 cái người vừa ngang vừa bướng này mà nói thì thôi rồi lượm ơi.

Nó tháo mũ bảo hiểm ra, bước xuống.

Tuấn là Tuấn dào nó đi học bởi 1 lí do đơn giản nhưng súc tích “ tôi là boyfriend”

Vũ nhìn thấy cảnh đấy thì tức không chịu được.

-Này, lần sau nhớ đi se của tôi đấy, tức đêk chịu được à...

-ừ

Nó trả lời Vũ rồi nhìn Tuấn (đa tình quá)

Đôi mắt nâu kia thoáng buồn.

-Thôi đi vào đi!

Nó giục 2 người.

-KHoan đã!

1 cánh tay từ đằng sau nắm lấy tay nó, kéo mạnh trở lại, nhìn chằm chằm thiện cảm.

Trang đang lừ mắt nhìn nó, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống chẳng bằng.

-Này, cậu đứng lại cho tôi, chuyện lần trước...

-A (tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ 1 ngón tay lên trời)... là chuyện cậu bị vào đồn cảnh sát uống trà sao? Thế nào, có quen thêm được anh cảnh sát đẹp trai nào không?

-Cậu...chính cậu hại tôi phải không?

-Ồ, nói gì vậy? không hiểu?...có hiểu không (quay qua Tuấn)...có hiểu không? (quay qua Vũ)...cậu đang nói cái gì rì thế?

- Tao ghét mày !

Trang vung bàn tay mình lên, tát thật mạnh vào mặt nó.

Nó đơ, không phản ứng, nhưng 4 người con trai bên cạnh thì phản ứng mạnh.

-Cậu....vừa làm...gì vậy?

Giọng nói tức giận, cả 4 người đều nhìn Trang, nhìn cô ta như tội nhân thiên cổ.

Nó im, nó vẫn cứ đứng im nhìn mọi chuyện diễn ra.

Có lẽ,có lẽ nếu nó chưa biết mấy chuyện Trang làm thì sẽ không sao, nhưng nó đã biết rồi, từ cái vụ trong rừng hôm đó, rồi mấy cái vụ Trang hại nó, đóng kịch với nó.

Mọi chuyện.....đều.....không thể tha thứ!!!

Bốp...

1 cái tát mạnh, đau, rát, đánh trúng khuôn mặt baby của cô ta, cô ta trợn mắt nhìn.

Biết hành động của mình là sai, là lỗ lã nhưng cô không thể ngờ rằng lại đến cái mức này.

Vũ không đánh, cậu chỉ nhìn Trang với 1 con mắt khác thường ngày, khinh khỉnh và 1 chút căm.

Thành không có ý kiến bởi Vũ không có ý kiến, Phong thì không làm gì, bởi cậu đang nghĩ đến tương lai. Mà cũng tại vì Tuấn đã rat ạy rồi

Còn Tuấn, điều này là điều không thể chấp nhận được.

-Tôi đã cảnh cáo dậu 1 lần rồi....đúng không?

Nâng cằm Trang lên, Tuấn nói với cái giọng ác quỷ.

Trang giật mình, lùi lại

-Tại sao? Tại sao các người lại đối xử với tôi như vậy? tại sao chứ? Chỉ vì con nhỏ kia đúng không (chỉ vào mặt nó)...

-Cậu có biết tôi ghét nhất là bị chỉ vào mặt không?

Nãy giờ nó mới lên tiếng, sự lạnh lùng trong từng câu nói khiến người ta lạnh sống lưng.

-Tôi không quan tâm, tôi ghét cậu....cậu là đồ xấu xa...cậu đã cướp hết mọi thứ của tôi..

Trang như điên lên, cô ta ôm đầu, khóc, khóc thảm thiết.

Đầu nó bỗng đau, bỗng 1 số cảnh trong quá khứ hiện về trong đầu nó.

Moto...

Máu...

Nó đau...

Ngã xuống...

Mưa...

“ –Tôi không biết, tại sao các cậu lại thích nhỏ hơn...tất cả là tại nhỏ đó...tôi ghét cậu...là do cậu...

-.....

-TÔI không muốn làm bạn với cậu...

-.....

Chiếc xe đi qua....rầm”

Từng cảnh, từng cảnh 1 hiện về trong trí óc của nó.

Nó đau đầu và mơ hồ nhớ về cái kí ức của mình mà bị bụi phủ kín.

Hôm nay, vừa nãy, 1 làn gió thổi qua, thổi đi cái lớp bụi kia...nó đã nhìn thấy quá khứ của mình...nó đã biết tại sao mình thế này....tại sao có những cơn đau đầu đột suất như vậy.....

Nó đã biết...đã biết người gây ra đau khổ ỉnh hồi trước là a....

Nó sẽ ra sao????

Đúng lúc này bác bảo vệ đi ra

-Tại sao tôi lại nghe thấy tiếng cãi nhau ở đây nhỉ?

-Vì bác có tai!!!

Thành chớp thời cơ, nói được câu.

Liệu nó có tha cho Trang không?

64. Chương 64

-Giải tán đi, giải tán đi, sao tập chung hết ở cổng trường như thế này?

Bác bảo vệ xua xua tay, ý đuổi hết bọn nó đi.

-Ông nì già rồi nên lẩn à?...không biết tụi này là ai à?

Phong ngụ ngợ đặt ra câu hỏi.

Rồi không khí bỗng trở lên im lặng lạ lùng, bác bảo vệ hình như đang cố lúc lộn trí nhớ của mình, của ông bảo vệ sắp về hưu xem chúng nó là ai, còn tụi nó thì đang giải quyết mấy việc.

Tất cả mọi người đều im lặng, những tiếng học sinh vào lớp tiếng cười, tiếng sách vở choảng nhau cũng có thể nghe thấy.

-Thôi mấy đứa này đi vào đi, mau lên!

Bác ta giục nặng lên rồi đập tay vào vai VŨ.

-Khốn kiếp! Lão già làm cái khỉ rì vậy?

Cậu đẩy tay ông bảo vệ ra rồi lùi về phía sau, y như kiểu tránh tà.

.....

Đôi mắt hồ hững, tầm hồn nó đang treo ngược cành cây.

Đây như 1 liều thuốc tâm lý, làm nó trở lên tê dại.

-Cô...

1 giọng nói nhỏ như mất sức sống vang lên, nó liếc đôi mắt nhìn lên Trang, 1 sự căm phẫn.

-TẠI SAO CÔ LẠI LÀM NHƯ THẾ????

-Á...

Chữ “thế” cuối cùng trong câu của nó là 1 phát tát thật mạnh vào khuôn mặt Trang.

Mọi người giật mình, ông bảo vệ trở mắt lên nhìn.

Trang ngã lẩn ra, 1 chút máu chảy ra từ khoé miệng, cô ta nhìn nó chằm chằm.

-Mày...mày dám...!

-Vậy...mày nghĩ...tao không dám???

Nó cúi người xuống, xiết mạnh bàn tay mình vào cổ Trang, cô ta khê kêu lên.

-Ừ...ừ...

Ông bảo vệ thấy vậy không thể đứng nhìn liền nhảy vào can ngăn.

-Này, làm gì vậy, sao lại dám hành hung trước cổng trường học như thế này hả?

Lấy tay mình cố kéo tay nó ra, nhưng nó xiết chặt quá, ông ta tỏ ra bất lực, nhưng vẫn ngang mà cố lôi ra.

-CÚT ra chỗ khác chơi và cầm mồm lại!

1 bàn tay thì vẫn xiết chặt trên cổ, 1 bàn tay kia thì đẩy ông bảo vệ ra.

-Ừ ...ừ

Trang bất lực, ông bảo vệ cũng sợ, cũng bất lực, mọi người đứng đấy sừng sững nhưng cũng như chỉ để làm cảnh, cũng bất lực.

Có ai chỉ cho nó giờ phải làm sao? Cái mối thù này phải trả như thế nào, kết thúc ra sao?

“ Con khốn! tao đã định tha ày nhưng....chính mày lại khơi gợi cái kí ức ấy cho tao! Mày chết đi!”

Ánh mắt không còn rì là tình người , nó hiện thân của ác quỷ.

Khuôn mặt được cải trang bình thường nhưng không thể giấu đi nét lạnh lùng của đôi mắt.

“ Thì ra là vậy...người làm tao đau đầu nhiều đêm là mày....người làm tao mất đi cái hạnh phúc nhỏ bé là mày...người làm tao mất đi những người bạn cũng là mày...người làm tao suýt chết mấy lần cũng là mày... Mày là khắc tinh của tao...mà người và khắc tinh thì không thể sống chung...vì vậy, mày phải chết”

Trong suy nghĩ của nó lúc này là sự giận giữ, sự khơi gợi cảm xúc của ngày xưa và...sự chết chóc.

Bàn tay của nó cứ xiết chặt lên cổ trang, in rõ từng dấu vân tay.

Ông bảo vệ đã được Thành xử gọn rồi, bằng cú đập sau gáy.

Không nói nhưng cậu cũng biết là nó đang giận mà cách xử lí tốt nhất trong cái thế giới của mấy người là cái chết.

Cậu biết điều đó, mọi người ở đây cũng biết điều đó, vì vậy không ai lên tiếng, cứ để cho nó tự giải quyết.

.....

“ Đã có chuyện gì mà khiến em ra nông nổi này? Tại sao em lại tức giận như vậy? Nhìn e tức giận không hiểu sao tôi lại thấy lo sợ, lo cho em sẽ làm chuyện ngốc nghếch, dù biết dù biết em đã rất chín chắn.

Nhìn em giận, tôi cũng giận, tôi luôn muốn nói rằng : Hãy cầm tay anh và bước đi!

Hãy dựa vào vai anh mà khóc nhé!

Xin em, xin em đừng làm tổn thương anh nữa”

Tuấn bất lực, cậu chỉ biết suy nghĩ mà không thể nói ra thành lời, cậu không thể mà cũng là không biết diễn tả như thế nào .

Cậu muốn nói nhưng không đủ can đảm, cậu muốn vực nó dậy nhưng lại không đủ tự tin.

Đứng và im lặng nhìn nó là cách tốt nhất cậu có thể làm.

Thành cũng vậy, Phong cũng chẳng khác gì.

Các cậu đều không muốn xen vào chuyện của người khác, đặc biệt là nó.

.....

Dòng người đông đúc đi qua nhưng họ không để ý tới những hành động của tụi nó.

Cuộc sống mà, tấp nập lắm, làm xong chuyện của mình rồi thì về nghỉ ngơi chứ hơi đâu mà lo chuyện bao đồng.

Hình như con người bây giờ dừng dừng quá.

Hay là họ không thể nhìn vào cái sự thật phũ phàng đang xảy ra.

Sau 1 ngõ rộng, vòng qua trái, 1 hàng cây kéo dài cả 50m, là trường nó. Ngôi trường mang tiếng là đẹp nhất Vn, khang trang và trong lành nhất đất nước này.

Họ không để ý có thể vì “ Trường này là trường giỏi vì vậy chắc chắn mọi thứ trong này đều ổn”

.....

-Dừng lại!

1 tiếng nói khá quen vang lên.

Đúng 1 phút 30’ sau khi Trang bị nó bóp cổ, đến suýt ngạt thở thì Vũ mới lên tiếng

-Dừng cái trò ngu xuẩn của cậu lại và mau vào trường đi...vì đó là điều cậu muốn!

Lôi cái cánh tay đang muốn giết chết 1 con người của nó ra, Vũ cúi gắt.

Đây là lần đầu tiên mà cậu cúi gắt cái kiêu này.

Nó đơ trong 5s, chỉ đúng 5s thôi.

“ hành động ngu xuẩn” sao??

Cậu ta đang nói cái gì vậy?

Không thể được, không thể được.

Tại sao? Tại sao nó tự dừng lại cảm thấy đau.

1 sự bức dọc xuất phát từ trái tim hay sao?? NÓ đang cúi, đang ức chế, đang muốn giết người mà nhưng chính VŨ đã kìm *** nó lại.

-Tùng...tùng...tùng...

Tiếng trống trường rõ to vang lên, làm đầu óc nó tự dừng xáo trộn.

-Đời còn dài...

Nó vươn người lên, nói thầm vào tai Trang rồi đứng dậy, bước đi.

Là do nể Vũ hay là do tiếng trống mà nó tha cho Trang lần này vậy?? Chẳng biết nữa.

-không sao chứ?

Vũ ân cần đỡ Trang lên và hỏi nhẹ.

Dù gì, dù gì thì đây cũng là người bạn từ nhỏ của cậu mà, làm sao mà cậu đứng trơ như vậy được chứ.

-Tôi đưa cậu về.

Bùng hôm học đó, Vũ đưa Trang về tận nhà.

Cậu chậm chậm lái xe và phát hiện ra, hình như “ cậu ta đang khóc?”

.....

“ Anh xin lỗi, anh xin lỗi vì đã làm cho em buồn. Anh cũng không biết tại sao tự dừng mình lại làm như thế nữa.

Hay là do anh ghen, là do anh ích kỷ, tức giận, không thể chấp nhận được khi em ở bên cạnh người ta. Anh xin lỗi nhưng không hiểu tại sao anh lại cho cái việc mình làm là đúng.

Tại sao? Tại sao em lại không nói cho anh có chuyện gì xảy ra, sao lại coi anh như người ngoài...

Mà dù gì thì Trang cũng là bạn anh.!”

Nằm trần trọc trên giường, Vũ không sao ngủ được.

Cậu nhớ nó!

.....

ở trường ngày hôm đó cũng chẳng có ai học hành gì được.

Lũ học sinh thì xì xào to nhỏ về hotboy, vipgirl, về nhan sắc về cơ bắp.

Còn nó, Tuấn, Thành và Phong thì mãi suy nghĩ về nhiều chuyện đặc biệt là chuyện hôm nay.

Nó còn nhớ, còn nhớ rõ ràng rằng lúc nhìn thấy Vũ đỡ Trang dậy, nó đã nhìn cậu, nhìn bằng ánh mắt tức giận.

Lúc Vũ đưa Trang về thì nó lại ngoảnh ra nhìn, nhìn bằng ánh mắt có chút buồn.

Kiến thức chẳng ai vào được chút nào nhưng thầy cô thì vẫn cứ chém nhiệt tình, cười và nhận quà của học sinh nhiệt tình.

-Tôi không muốn thi thố cái rì nữa, ông công bố phần thắng luôn đi.

-Ồ, sao vậy, Thiên Thần đã thắng rồi nhưng vẫn buộc phải thi phần cuối chứ.

-Tôi nói là tôi không muốn rồi mà!

Nó nói lớn và nhìn chằm chằm vào người đó.

-Lại có chuyện gì bức xúc và đến đây xả vào ta à? Không hiểu tại sao 3 người đưa lại thế, cứ có chuyện là tức là lại đến xả vào ta, trút giận vào ta. Ta đâu phải cái máy xả stress!

Nó quay mặt đi, không nói gì, hình như thấy hành động của mình cũng là hơi lố.

-Không biết nhưng không thích thi nữa. Mệt!

-2 thằng nhóc đó hình như à quên chắc chắn là “say” cháu như cá say sóng rồi đấy.

Ông ta cười, hình như là hối hận vì đã lợi dụng tụi nó.

Hình như ông đang muốn giúp tụi nó, đang muốn “ làm người thương thiện rồi”

-Thì sao?

Đôi mắt lơ dềnh nhìn xung quanh và đặt câu hỏi sau khi đã uống 1 ngụm café nhập từ Pháp.

-Hay ta có cách như thế này, cháu hãy chọn 1 trong 2 thằng đó bằng trái tim nha.

-Tôi không muốn chọn 1 trong 2 mà muốn chọn 1 trong 5, 1 trong 10 thì làm sao?

-Ha ha, con bé này vẫn thích bắt bẻ ta như ngày nào nhỉ, theo ta thì cháu hợp với thằng bé đó hơn đấy.

4 mắt nhìn nhau, chớp chớp, hiểu ý nhau,cả 2 người đều hiểu “ Thằng bé đó” ở đây là ai.

.....

“Tôi muốn cậu có mặt ở đây sau 15’ nữa”

Tin nhắn được gửi đi cho khoảng 5 người.

Nó cười, dứt điện thoại vào túi rồi ung dung bước đi.

Nhận được tin nhắn này, Tuấn, Thành, Phong vui như điên, vội vàng lấy xe phóng đến đó.

Còn Vũ, cậu chẳng biết nên vui hay buồn nữa, giờ đối mặt với nó, liệu cậu có sao không?

“ không sao, giờ chưa tối, chưa có sao, đi thôi. Let Go!”

Tự hỏi rồi cũng tự trả lời, cậu cười rồi nhảy lên con “ iêm iêu” của mình và rồ ga phóng đi.

Đúng 13 phút 10’ sau Tuấn có mặt trước nó.

Nó cười và ung dung đi lên xe cậu trong tiếng gào thét, kêu tha thảm thiết của mấy người đến sau.

Hôm nay nó đẹp, thật đẹp, 1 bộ váy màu hồng nhẹ nhàng, 1 chiếc mũ xinh xinh và 1 chiếc túi xách thật là cùi.

-Vy ơi, đi nhanh quá.

-Đợi mình với, vy ơi..

-Đừng bỏ tớ mà.

-Thằng khốn kia,, chạy gì mà nhanh thế....mày chết...công an tóm cái tội xe không chính chủ này! (nghe cách nói là biết ai rồi, hi)

Tuấn cười, nó cười.

1 cuộc rượt đuổi diễn ra trong thành phố.

Ôm eo Tuấn, nó....ngủ.

65. Chương 65

-Cậu thích tôi lắm hả?

-Gi...gi...ai...ai thèm thích cái đồ slave như cậu chứ.

Nó hỏi vũ 1 cách cực kì nghiêm túc, nhưng đáp lại là sự hời hợt của cậu.

Thích nhưng cứ giấu, tại sao vậy? chẳng nhẽ cậu muốn nó nói thích mình trước hay sao?

-Cậu chắc chắn là không có chút tình cảm nào với tôi chứ?

-Tôi...tôi ai bảo là...tôi tôi thích chứ!

Vũ quay đi, cậu không muốn nó thấy mặt mình đang đỏ ửng lên.

Không muốn, không muốn

-Cậu...!

Ai bảo, ai dám bảo chứ.

Ai là người làm cho cậu hồi hộp, là người làm cho cậu tim đập chân run thế này chứ.

Nó đừng có nhìn cậu như thế, nó nhìn mà cũng khiến cậu run, nó hỏi mà cũng làm cậu phải suy nghĩ thật kĩ mới dám trả lời.

-Quay qua đây!

Nó nắm lấy cằm cậu, kéo về phía mình.

-Sao mặt cậu đỏ thế?

-Trời, trời nóng!

Đúng, trời nóng mà, đứng gần nó còn nóng nữa.

-Ừm, nghe cho kĩ và nhắc lại nghe chưa. TÔI THÍCH CẬU RỒI ĐẤY!

Hớ hớ, cái rì thế, cậu có nghe nhầm không thế?

Thích? Nó vừa nói thích cậu sao? Không thể tin được.

Vũ há mồm tròn mắt nhìn nó.

-Nói đi! Hay là cậu không thích tôi?

Nó ra vẻ giận rồi.

Vũ vui đến ngạt thở, nói rì bây giờ?

?????

-Anh Vũ ơi...dậy mau lên, bà gọi xuống nhà ăn kìa!

Ớ, cái khi rì thế không biết, tiếng con nhỏ nào mà lạnh chanh thế.

-Anh ngủ mà cũng há mồm cười thế này à?

Ớ, sao tiếng nó cứ văng vẳng bên tay mình thế nhỉ.

bực thật, Vy đang tỏ tình với mình mà?

Kệ cha nhỏ?

Ớ Vy đâu rồi, vừa mới đây đã đi đâu rồi?

ở đâu rồi?

-Anh Vũ dậy mau, ...anh có biết mấy giờ rồi không?

Con bé tiếp tục tổng tấn côn Vũ.

Cậu chồm dậy, nhìn qua, nhìn lại, nhìn tái nhìn hồi....đây là nhà mình.

Thì ra....đó là 1 giấc mơ.

Ồi chúa ơi!! ~.

~.....

Đứng trước mộ Zin, nó khóc, nó không thể ngăn dòng nước mắt nóng hổi cứ trực trào ra nơi khoé mắt.

-Xin lỗi, xin lỗi vì ta đã không bảo vệ được cậu. Đau...đau lắm nhưng đau thì đâu có giúp cậu chạy đến bên ta như trước kia đâu!

1 làn gió thoảng qua thổi bay những chiếc lá khô còn sót lại trên bia mộ, 1 khuôn mặt cậu bé thật dễ thương đang mỉm cười với nó.

Gió như ôm lấy người nó, hay như Zin đang cố ôm lấy nó.

Không khí nơi này thật lạnh lẽo, cậu muốn làm cái gì đó thật ấm áp cho nó hay sao?

Cậu sẽ luôn bên cạnh nó, tiếp sức mạnh cho nó mỗi khi kiệt sức chứ?

-Linda vẫn chưa trả thù cho Zin, Zin có trách Linda hay không? Sao mà Linda thấy nó khó khăn quá.

1 giọt nước mắt tiếp tục lăn dài.

Nó tiếp tục khóc, khóc vì sự nhu nhược của mình.

-Tội nghiệp cho cậu bé đẹp trai này thật!

Bỗng có 1 bàn tay đập vào vai nó, vỗ xót thương và an ủi.

Nhưng nó thực sự khó chịu, nó tránh xa người phụ nữ đó và nói bằng giọng lạnh lùng.

-Bà thì biết cái gì. Đi dùm!

-Thôi được rồi, cũng vì lỗi của ta nên ta hiểu tâm trạng của cháu.

-Vớ vẩn, tôi bảo bà đi.

Nó quát lên, nó không muốn ai giả vờ quan tâm đến Zin, không muốn.

-Hôm đó thật tội nghiệp cho cậu bé, bị tận 2 bọn đánh.

-Bà nói gì?

Quay qua, nó ngạc nhiên hỏi lại.

-Hôm đó có 1 đám đầu tiên đánh nhau với cậu bé xong bỏ đi, cậu còn sức mà đứng đó ***** bởi hồi lâu, nhưng lúc sau có 1 bọn người khác đến, đánh sau lưng, làm cậu bé ngã xuống. ta thì sợ quá, không dám lên tiếng, chỉ đứng nhìn được thôi.

-Ai?

Nó nói bằng cái giọng lạnh như băng, mắt nhìn chăm chăm vào cái khuôn mặt đang cười của Zin.

-À, là cái thằng côn đồ hoạt động ở khu phố XX đó, tên đó bạo lắm.

Khu phố XX?

Nó đang nhớ là đã tha cho Tượng ở đâu.

Phố XX, nơi diễn ra trận ẩu đả hôm đó hay sao?

Nó cười nhạt.

Cười nhưng tại sao nước mắt lại rơi thế này???

Nó không hiểu chính mình nữa.

Nó rơi nước mắt do cái chết của Zin, do sự nóng nảy của mình hay là do đổ oan cho Tuấn?

Bao nhiêu câu hỏi cùng lúc xoáy sâu trong đầu nó.

Làm sao ,làm sao mà chịu được.

-Ồ, này cháu, không sao chứ?

Người đàn bà kia đỡ nó dậy sau vài phút choáng.

Khuôn mặt đầm nước mắt, nó ngẩng đầu lên, hỏi lại.

-Có thật không?

.....

-Cho mỗi người 1 cơ hội đi, chúng cần cơ hội ấy mà!

Nó trở về, và vào phòng làm việc của người đó.

-Vâng, con biết!

-Nhưng sao nhìn mặt con buồn thế kia?

-Liệu....có mất chữ “bạn” không ạ?

-Hả?

Nó buồn, nó cũng thực sự khó khăn khi đưa ra cái quyết định này.

Mà “ người đó” và nó bây giờ đã trở lên rất thân.

Vì sao? Vì 1 bí mật mà gần cuối truyện sẽ được bật mí. ^__^

Đi lang thang khắp con phố, thật đông đúc nhưng sao giờ nó lại cảm thấy thật trống trải?

Cái cảm giác có rất nhiều người bên cạnh chưa chắc đã là cái cảm giác ấm áp nó đang cần tìm!

Key sao? Key có được không?

Key có thể đem đến cho nó niềm vui hay không?

Không!

Vì, đó là “bạn” nó mất rồi, nó đã coi Key là bạn, thằng bạn thân nhất.

Thành ư?, cậu rất đẹp trai và vui tính à, lại còn rất thích nó nữa.

Không

Nó không hợp với Thành, cái tính cách của nó cũng sẽ có ngày làm cho Thành nản thôi.

Nó không muốn như thế.

Phong, thần tượng của giới trẻ được không?

Cậu đẹp trai, cậu hát hay, cậu nổi tiếng.

Nếu 2 người yêu nhau có thể tạo 1 làn sóng chứ, 1 làn sóng trong giới trẻ.

Nhưng nó trả lời “ không”

Dứt khoát và có phần nhẫn tâm.

Vì, nó dị ứng với người nổi tiếng.

Còn ai nữa nhể?

À, Vũ chẳng, hay là Tuấn?

Hai người này là 2 người khiến cho nó khó sử nhất,

Làm sao mà để cho 2 cậu vui đây, làm sao để không làm tổn thương 1 trong 2.

Vì nó đã nợ các cậu nhiều rồi thì phải.

Ai, ai sẽ làm nó hạnh phúc đây.

Nhiều lần suy nghĩ, nhiều lần đắn đo nhưng nó vẫn không muốn chọn, không muốn làm người nào bị thương.

Thành, Phong, có thể quên nó dễ hơn 2 cậu.

Key thì ở bên nó 20/24 rồi nên nó chẳng muốn nói nữa.

.....

“mà thôi, suy nghĩ nhiều quá, ong hết cả đầu, chuyện đến đâu thì đến. GIỜ đi gặp “ người yêu cũ” hỏi thăm sức khoẻ thôi, hừ”

Nó suy nghĩ rồi cười khan 1 tiếng.

Trông nó đáng sợ biết bao.

Thật ngu ngốc khi làm nó cáu đúng lúc này.

.....

-Đạo này nghe về cậu còn khoẻ quá nhỉ?

-Ồ..ơ, sao?

Nó cầm côn, đập đập vào tay, về chị cả, miệng nhai cau su.

Tưởng thì như con ốc sên, hễ gặp nó là cậu rụt đầu vào, sợ đến không dám mở mắt.

-Đạo này cậu sống tốt QUÁ NHỈ?

Bộp...bộp...

Tiếng đổ vỡ của đồ dùng, nó đang đập phá mọi thứ cản mắt mình.

-Có...có chuyện gì, sao sao cậu lại đến đây?

-Sao, đến thăm bạn cũ không được à?

Hắn tím mặt, không biết nên nói gì cũng như phải nói gì lúc này.

Lũ đàn em cũng xanh mặt, thấy nó thì như thấy quỷ vậy, chẳng đứa nào dám ho he.

-Sao vậy? Thấy cậu vẫn còn là cậu chủ, vẫn còn là đại ca của bao nhiêu đứa cơ mà....à hay là từ khi bị tôi cho làm.....thái giám nên.....ha ha ha ha ha ha.

-Mày!

Tưởng tức muốn ọc máu nhưng không dám lớn tiếng.

-Tao bảo mày nói mà!

Đôi mắt xanh da trời giãn giữ, hắn lên những tai máu màu đỏ.

Đôi lông mày nhếch lên, vẻ khinh bỉ vô cùng.

Đôi môi cười 1 cách bá đạo nhất.

Và cái tay cũng chẳng để yên, nó phang nguyên cái côn vào mặt hắn.

Máu..lại đổ máu nữa rồi.

Lũ đàn em biết điều nên biến trước, còn lại nó, hần và cái không khí rợn mùi máu này.

Bóp cổ hần, nó giận giữ gần lên

-Không dạy dỗ cẩn thận nên mày....sinh nông à?

-Ừ...ừ...

-giờ thì xuống hầu hạ cậu ấy đi!

Đoàng!

Tiếng súng vang lên, mọi người đều biết chuyện gì đã xảy ra.

-Zin à, thế là xong rồi đúng không?

Vứt khẩu súng xuống bên cạnh hần, nó hừ lạnh rồi bỏ đi.

.....

-Anh mau lên, bà giục từ sáng rồi mà.

Lười như gì ý, còn ai vào đây nữa, ngoài cái lão Vũ này ra.

Từ sáng sớm đến giờ nó làm được bao nhiêu việc vậy mà cậu vẫn chưa đi xuống được nhà.

-Con nhỏ nào đây.?

Cậu chỉ vào cái con bé sáng nay dám làm đứt đoạn giấc mơ đẹp của mình, khinh khỉnh hỏi.

-Hu hu Hu, anh Vũ quên em rồi, huh u...

-Muốn chết thì nói ra, khóc cái con khỉ rì?

-Hu huh u hu....

Cô bé cứ khóc, khóc suốt mực.

-Aaaaaaaa, điếc tai quá, cầm mồm lại đi!

Cậu tức giận, ném chiếc gối ra phía cô bé _phía cửa.

-Á, cái thằng mất nết kia....dám ám sát cả bố mày à?

Không may đúng lúc Vũ ném thì bố cậu đi vào.

-Á, ông già, mắc mớ gì mà hôm nay ai cũng vào phòng mình thế, làm ơn đi đi, đi hết đi.

-Thằng trẻ con này, với 1 đứa bé 8 tuổi mà mày cũng không tha cho nó à, sao lại bắt lạt đến mức thế này cơ chứ?

-Con bé là ai, con biết làm sao được?

-Thằng mất nết, em họ mình mà mày không nhớ à?

-Không!

-XUỐNG NHÀ MAU LÊN, TA CÓ VIỆC RẤT QUAN TRỌNG MUỐN NÓI VỚI MÀY.

-Hừ.

.....

Nó tìm Tuấn, đến tìm Tuấn lúc này là cách tốt nhất chẳng?

-Sao cậu không mời tôi ngồi?

Nó hỏi khi thấy Tuấn đang chú tâm vào cái việc gì đó dưới nhà.

-Tôi không mời cậu cũng ngồi nên nói làm rì cho tốn hơi.

-Cái gì? Ý cậu là tôi là con người cực kì tự tiện hả?

-Chứ không phải vậy à?

-Cậu!!

Nó chỉ tay, nhưng mà đâu có làm rì được cậu.

-Ra siêu thị mua mì gói về đây đi.!

Tuấn chỉ tay sai nó.

-Cậu đùa à? Dám sai cả tôi.

-Thế cậu vào đun bếp nhá.

-Sao tôi phải đun?

-Thế cậu không định ăn trưa?

-Sao tôi phải ăn?

-Thế cậu buổi trưa đến đây làm rì? Hay là....

Đôi mắt mờ mờ ám ám, Tuấn nhìn nó cười.

-Cậu...cậu thì biết cái gì...gì chứ.....thôi....thôi được rồi.

“ tự dừng sao mình đến đây không biết, tên khốn, tôi đá cậu chết cho coi...”

-NGừa tai quá, tôi biết là cậu đang chửi. Tôi đấy, đi mua mau lên.

“ hừ, tên này lắp cả camera ngoài đường à”

Đi qua dãy phố dài, bao nhiêu quán ăn.

Nó đói, nó nhớ là từ sáng đến giờ mình chưa có ném cái gì vào bụng.

ọc ọc...ọc ọc

bụng nó sôi rồi, mà sao mãi chưa đến siêu thị thế.

Nó chợt ngớ ra, “hình như gặp Tuấn khiến đầu óc mình ngu đi, tên khỉ *** đồ khốn kiếp”

Nó đập chân vào tường với cái tính nóng nảy mọi khi.

Sao mà không đi xe lại đi bộ cơ chứ?

“Ngu vừa thôi. ức chế vật!”

ọc ọc...ọc ọc.

cái bụng lại sôi lên ùng ục, chịu làm sao được nữa.

nó đi lại gần quán bánh gato, ôi sao mà nhiều mẫu mới ngon thế kia.

Đang định bước vào thì nó lại chợt nhớ ra....mình quên mang tiền, rút túi sách ở nhà Tuấn rồi.

“chúa ơi, cho con viên gạch ném chết cái tên đó đi”

Nó đứng ngoài quán, nhìn vào, “ ôi, thèm chết đi được”

-Trông ngon nhỉ?

-Đương nhiên! __nó gật đầu như bồ củ.

-Cứ nhìn thế này, không cần ăn cũng được nhỉ?

-Ừ ừ..

ợ, mà quên, cái gì đấy?

cơ đôi làm nó mê man thế sao?

Quay lưng lại, nó nhìn thấy Tuấn đang đứng sau lưng mình.

-Sao lúc nào cậu cũng muốn dọa chết tôi là thế nào?

-Cái tính nhanh ẩu đoảng của cậu có chết cũng không chừa nổi. Chìa khoá xe, ví để hết ở nhà...lại còn đi cả tiếng đồng hồ....cậu muốn tôi thành hươu cao cổ à?

-Hừ, ai bảo cậu không nhắc, tất cả là tại ai?

Ôi trời, Tuấn ôm đầu rồi cũng phải nhân.

-Ừ, rồi, là lỗi của tôi hết, là do tôi không nên bảo cậu ra ngoài....được chưa?

-cậu còn dám ý kiến à?

-không.

2 người ngồi vào quán bánh.

Dù đôi thế nào thì nó vẫn giữ được phong thái thanh tao của 1 tiểu thư thực thụ.

Đói nhưng vẫn ăn bánh chậm rãi và vừa ăn vừa bắt đôi câu chuyện.

-Sao cậu không nói gì mà cứ để vậy?

-Nói gì là nói gì?

Tuấn không hiểu.

-Không hiểu thì thôi cứ cho nó qua đi!

Nó xua tay, chẳng muốn nhắc lại làm gì, ai cũng tổn thương rồi mà.

Tuấn hiểu nó đang nói gì nhưng lại cố giả nai, cậu cũng không muốn tạo thêm cho nó áp lực vào lúc này.

“- Hãy cho chúng, mỗi người 1 cơ hội, rồi xem xét tình cảm của con như thế nào .

-Đừng nhìn bằng mắt, đừng so đo, hãy cảm nhận, bằng niềm vui và sự chân thành.

-Hôm nay sẽ là ngày con quyết định. Nói luôn đi, càng để lâu thì chính con càng làm chúng lún sâu vào vũng bùn thôi....

-....”

Nó nhớ lại những lời mà người đó nói.

Đúng, nó sẽ giải quyết trong ngày hôm nay.

Hôm nay, nó sẽ cho 2 cậu, mỗi người 1 cơ hội.

-Cậu ăn nhiều vào!

Nó cười áp cả cái bánh kem vào mặt Tuấn, vẫn chiêu cũ, xài hoài, xài không biết chán.

-Cậu...đừng làm tôi nóng!

Tuấn làm mặt nghiêm trọng.

-Nóng thì cởi áo ra, ai bắt cậu mặc đâu.

Nó tru môi, vẻ thách thức.

-Ừ, nóng lắm, vậy tôi....cởi nhé!

-Tự nhiên.

Áo khoác ren mỏng phía ngoài được cởi ra.

.

Chiếc áo cộc thể thao được cởi ra.

Cậu nhìn nó trong dáng vẻ nu 1 nửa.

-Aaaaa, tên khốn kiếp, dám làm thế nơi công cộng à, mọi người xem cái tên biến thái này này.

Khách trong quán đều là nữ, đến chị chủ quán các nhân viên đều là nữ.

Họ há hốc mồm trước việc làm ung dung của cậu.

Nhưng chẳng ai nói tiếng nào.

Đơn giản “ ngu đâu, bo đê đẹp thế kia, không ngắm để phí à”

Nó nhắm tịt mắt, kêu ư ử.

-Tên khốn, tôi giết cậu, dám phá hoại thanh danh của tôi, tôi liều ,mạng với cậu.

-Mặc rồi!

-Tên khốn, thật không?

Nó từ từ mở mắt ra

-Lừa đấy! ha ha ha ha ha

Bộp....

Tuấn xơi nguyên 1 cú đấm vào mặt,

1 mắt sưng rồi =,-

-Cậu là đồ bạo lực.

-Bạo lực à? Hừ...

Bộp bộp...bình bình.... Hự hự

Tách tách.

Máy ảnh tự động chụp cánh oánh nhau của 2 người.

-hai bạn thật là đẹp đôi, chúng tôi đang trong ngày lễ, có thể để ảnh của 2 bạn với khuôn mặt dính đầy kem như này làm hình nền của quán không ạ?

Chị nhân viên đi ra với vẻ mặt hứng khởi vô cùng.

-Không ...

Đang định nói “ không thể được” thì nó bị TUấn đằng sau bịt miệng lại.

-Dạ được ,chị cứ thoải mái, nhớ làm to lên và gửi cho e nhá.

-Ừ, cảm ơn các em rất nhiều.

Trả tiền xong, Tuấn lôi nó ra khỏi quán.

2 người đi dạo bên bờ sông đến tận chiều.

-À chết quên mất, thôi tôi có việc bận rồi.

Nó chọt rút tay mình ra khỏi tay cậu, rồi sờ “lợn”.

“hazz, mình hứa là cho 2 cậu ta 1 ngày, vì vậy giờ đến chỗ tên bò đó xem thế nào cái đã”

.....

-ha ha ha, tao đã trốn ông già như thế đấy ha ha ha.

Vũ đang oanh liệt kể cho Thành nghe chiến tích “ vượt tường” để trốn ra ngoài của mình.

-MÀY đúng là thằng mất nét.

Thành phán cho cậu rồi đứng dậy,

-Thôi tao bận rồi, đi đây.

Không thèm liếc bạn 1 cái Thành phóng xe đi luôn.

-Tao nguyện rửa mày, thằng bạn chết tiệt!!! >_

Vũ lôi điện thoại ra, là số của nó.

Tim đập, chân run.

Ồi ời, là cái cảm giác trong mơ sáng nay.

Chẳng nhẽ mọi chuyện sẽ thành sự thật, cậu chồm người lên, đồng dục nghe điện thoại.

.....

-này, sao cậu đến muộn thế hả? làm tôi suýt nữa thì đi báo cảnh sát rồi đấy.

Nó càu nhàu, chẳng thích chờ đợi chút nào.

-Hê hê, chào honey, sorry vì đến muộn, chỉ tại cái cục nợ này thôi.

-Ờ, sao cậu dẫn cả trẻ con đi hẹn thế này?

Nó trở mặt lên, nhìn cả đứa bé lẫn Vũ.

-Thì mang theo nó tôi mới ra ngoài được đấy, hôm nay ông già không biết lại phổ biến chuyện gì nữa đây.

-Hu HU huhu huh u....

Bỗng dưng, con bé mà Vũ dẫn đi, khóc toáng lên.

Cả 2 người cùng thần thờ, chẳng biết làm gì.

-NÓ khóc kìa, cậu mau dỗ nó đi, tôi không muốn chúng ta thành động vật trong sở thú khiến mọi người ngăm đầu.

Vũ cao giọng.

-Là do cậu dẫn đến chứ liên quan gì đến tôi.

-Không biết, là con gái với nhau, cậu dỗ đi

“lũ con trai các cậu đều khôn như nhau”

Nó lừ mắt nhìn VŨ rồi đi ra chỗ cô bé.

-Cưng ngoan nào, cưng tên gì vậy?

-Hức hức, bà chị là ai.

-Ồ.,, chị là....

Đang nói thì vũ cắt ngang.

-là bạn gái của anh mày chứ ai, là bà chằn đấy, cẩn thận.

“ nhin, cố nhin, sống gần đây năm mới phát hiện ra cái sự khôn nạ.n của bọn con trai.....ó mà bà chị là ai”

-Con bé này...dám bảo ta là bà hử?

Máu dồn lên não, nó ức chế nói lại.

-Hu hu, ah ơi, chị bắt nạt em...

-Chết tiệt! con bé(tên quái rì í nhỉ?_vũ gãi đầu) nín mau!!

2 người vật vã 1 lúc lâu mới đỡ được nó.

-Cậu có biết hôm nay tôi đã mệt thế nào không mà còn bắt tôi đỡ trẻ con như vậy?

-Mệt à, được rồi.

-Á.

Cậu bế thốc nó lên.

Thình thịch...thình thịch..

Tim đập mạnh quá

Nó nhìn cậu, tự dưng thấy nhìn nghiêng như vậy Vũ cũng đẹp trai quá cơ.

-Sao muốn hôn hả?

Bùm...

Chiếp chiếp.. chiếp chiếp!

Nó thấy 1 đàn quạ bay qua đầu mình.

Vừa nghĩ cái tên này cũng tốt tốt.

“thề với trời là tôi không bao giờ nghĩ tên này đẹp trai nữa (vì đó là sự thật rồi mờ)”

-ha ha ha, ta cho phép cậu nhìn trực diện đấy, không cần phải lén lút như thế đâu

Vũ đỡ cho nó xuống rồi ngồi nhìn nó.

Thình thịch...thình thịch.

-Này, đừng có nhân cơ hội này mà dám sàm sỡ tôi, cái tên khốn này.

Nó hất tay vũ ra khi dám chạm lên mặt nó.

Vũ giật mình, rút ngay tay lại, cậu không thể kiểm soát được tình cảm của mình, chúa ơi!

-Xin...xin lỗi! _Vũ nói hơi bé

-Sao mặt cậu đỏ thế?

-Gi chứ...đỏ đâu mà đỏ.

-Hà, khai ra mau, thích tôi chứ gì?

-Ai...ai thích cậu.

“Sao tự dưng cảm thấy không vui thế này?

Sao nghe cậu ta nói không thích mà mình tự dưng không vui thế này.

Tên khốn, cậu không thích tôi à?”

Nó ngồi trơ ra suy nghĩ.

-này này...

Vũ cứ lắc lắc người nó, nó chẳng muốn làm gì, cứ lắc người theo

-Sao cậu lắc nhiều thế, mới uống thuốc lắc à?

-Tên khốn, là do cậu lắc vai tôi chứ.....mệt rồi, đi về.

Nó đứng dậy, phủi quần rồi quay đi, vẻ giận dữ.

-Này,sao thế?

Vũ cứ lon ton chạy đằng sau, đôi lúc phải để ý cái con bé kia, rõ khổ.

-Mệt chứ sao...á....

Nó bị ngã rồi.

-Sao cậu lại không thể bỏ cái tính hậu đậu ấy đi được là sao hả?

Vũ nhắc người nó lên rồi xốc lên vai.

-Không muốn công thì thôi, tôi có khiến cậu đau.

Nó giận dữ, cựa người, muốn xuống khỏi lưng Vũ, nhưng hiện giờ cậu khoẻ hơn nên điều nó có thể làm là ngồi im.

.....

Về đến nhà.

Nó lôi nước và đồ ăn ra ngồi ăn, mặc Vũ cứ thơ thẩn với mấy bức hình hồi bé của nó.

-Này, uống đi, kéo lại bảo tôi không mời.

Nó giơ chai coca trước mặt cậu.

-Uống thì không?

Vũ chợt nảy ra ý tưởng.

-Không thèm.

Nó quay đi

-hay là sợ thua?

-cậu...được, uống thì uống.

Hai người cứ ngồi uống, hết lon này đến lon khác.

Hết coca, nó lấy cả bia, cả nước lọc ra để uống thì.

-Uống thêm lon nữa!

-Cậu muốn ám sát chồng mình à?

Vũ kêu lên khi thấy nó tiếp tục bắt uống.

Uống....uống uống.....

2 người cứ uống cho đến khuya.

Hình như nó say rồi.

Mồm cứ liên tục kêu ư ư, rồi nói cái rì mà cậu không hiểu.

-ê, say rồi à, này...

Cậu lay người nhưng nó vẫn không tỉnh.

Đưa nó vào phòng ngủ.

Tối hôm đó, nó cảm nhận được hơi ấm, sự ấm áp của 1 bàn tay.

Người đó đã bế nó vào giường, đặt nó lên cái chăn ấm áp.

Ngồi nhìn nó lâu, thật lâu.
Và đặt nụ hôn lên chán nó.
Thình thịch...thình thịch...

-mày đã đi đâu mà giờ mới về hả thằng trời đánh này?
Bố Vũ nổi khùng lên khi thấy cậu con trai mới về
-Bố bảo gì thì nhanh đi, con bận.
-Ngồi đây và nói về chuyện hôn sự của con./
-Cái gì???

66. Chương 66

-Cũng chẳng biết làm thế nào nữa? mày hỏi thế là có ý gì?
Nó ngờ vực trước câu hỏi của 2 cái người “vì tình quên bạn” này.
-A ha ha, có gì đâu, nhưng mày nên xác định rõ đi, tao thấy thương cả 2 quá.
Quỳnh làm ánh mắt cực kì “đáng ghét” nhìn nó.
Như kiểu muốn nói “ tại sao? Tại sao trai đẹp trên đời này lại thích mày hết như thế”
-Em đang nghĩ gì vậy?
Việt Anh lừ lừ mắt nhìn Quỳnh.
Người bắt đầu toả ra khói.
“ở cùng người đẹp trai siêu hạng như mình mà vẫn còn dám mơ tưởng đến mấy thằng khác là không thể tha thứ được, cái người này....”
-Chúng mày có thôi ngay cái điệu bộ khi yêu trước mặt người chưa yêu đi không?
-Bình thường mà!
Quỳnh vẫn dày mặt nói to, và cười an ủi Việt ANh chứ chẳng phải nó.
“hừ, giờ bạn bè thường còn khuyên này nọ chứ cái lũ bạn thân bán bạn vì tình này thì chỉ mong mình chọn 1 đứa rồi gả quách mình đi cho nhanh thôi....hừ hừ”
Nó ngồi mà lừ mắt nhìn 2 người kia.
-Thôi anh à, em sắp không chịu được sức nóng, và tia gam ma từ nhỏ này phát ra được rồi, nói chuyện tử tế nào.
Quỳnh biết điều hơn, ngồi thẳng lưng như những chuyên gia tâm lí, hỏi han tình hình bệnh nhân và gỡ quẻ bệnh án ra.
-Thế rốt cuộc mày thích ai hơn?
-Biết thì tao gọi mày về đây để trang trí à?
-Thế nghiêng về phía ai hơn?
-Chẳng biết!

-Tình cảm của mình mà cũng không biết, mày còn là người không thể? Còn là chị hai của Thiên Thần không thể?

-Mỗi người có 1 cảm giác khác nhau, chẳng biết đâu là yêu nữa.

-Ôi tôi đến chết với cô nương thôi! ...I can't understand you and very annoyed already!

- If you want to die, just say so!

Nó vẫn thể hiện cái khí chất của 1 người chị hai.

Nhưng sao mà chuyện này rối rắm quá, hình như càng ngày nó càng làm mọi chuyện rối lên đúng không?

Quỳnh chịu hết nổi, đứng dậy, ra ngoài uống nước.

-Hình như chúng ta cũng lâu không nói chuyện với tư cách là 1 thằng con trai đúng không?

Việt Anh vỗ ngực nói to và rõ.

-không phải là lâu mà là chưa!

-Hử?

-Tôi chưa sang Thái lần nào!

-Hơ hơ, đùa thôi, cậu nghĩ tình bạn của chúng ta thế nào?

-Đừng ném đá vào mặt hồ đang yên!

-Ha ha ha ha, cậu vẫn thế, vẫn chẳng bao giờ coi trọng chuyện tình cảm cả, cứ nghĩ cậu đã thay đổi rồi, ai ngờ...

-Tôi thừa nhận cậu là bạn thân, nói thẳng vào vấn đề!

Nó chẳng thoải mái chút nào, không thích bị nói vậy, đặc biệt là cái thái độ gần đây của cậu.

-Hừ, cậu 17t rồi, cậu không biết nghĩ hay sao?

Việt Anh trở mặt, nói to, cậu cũng đang bức xúc.

Nó nhìn cậu trầm ngâm, rồi nói

-Chẳng lẽ là đến thời kì tiền mãn teen rồi?

-Thôi nói vào vấn đề chính đi, chắc chắn là cậu có câu trả lời rồi nhưng sao còn cố trốn tránh?

Tổ vẻ nghiêm trọng, Việt Anh nhìn nó, đôi môi khẽ rung lên.

- Hiện giờ cậu nghĩ đến người nào trước tiên thì đó chính là người mà cậu cần...nghe lời đứa bạn thân này đi, vì tôi thấy.....Vũ....hợp với cậu hơn!

.....

Quay trở lại không khí căng thẳng, ngọt ngào tại nhà Vũ tối hôm qua.

-Chúng ta sẽ bàn về vấn đề hôn ước.

Ba cậu tỏ vẻ nghiêm trọng, mắt không quên liếc nhìn cậu vẻ dò xét.

-Hôn....hôn cái gì?

Cậu như con gà mắc trứng, chẳng hiểu gì cả.

-Tất nhiên là hôn sự rồi, thế con đang nghĩ tới hôn....cái gì?

Bất giác trong đầu cậu hiện lên hình ảnh của nó, hình ảnh đôi môi nhỏ nhỏ, xinh xinh của nó.

Nuốt nước bọt đánh ực cái.

Ôi những suy nghĩ đen tối.

Cậu có thể hôn nó không? Cậu có thể để mình chìm đắm vào cái cảm giác độc chiếm, nó là của riêng lần nữa như thế không?

Cậu không chắc nhưng niềm hi vọng trong tâm sâu trong tâm trí vẫn thôi thúc cậu nghĩ, thôi thúc cậu tưởng tượng.

-Chúng ta sẽ tổ chức vào lúc...

Ba cậu đang hứng nói thì bị cậu ngắt lời.

-Chẳng nhẽ...chẳng lẽ...bố định cưới thêm vợ à. Giờ pháp luật đâu có cho thế...hay là, hay là...định từ *****

Cậu nhìn ba cậu như sinh vật lạ, rồi hướm mày, vẽ tiếc luối, thương tiếc ẹ mình.

-Thằng *****, tao dạy mày nghĩ lung tung thế à.

Bố cậu tức giận ném cả cái cốc về phía cậu nhưng do công phu tu luyện đã nhiều năm, cậu tránh được an toàn.

-Chẳng nhẽ là mẹ định bỏ bố á?

Cậu ngờ vực nhìn mẹ mình, thái độ xoay 1 góc 90.

-Thằng quỷ, muốn chết à? Ta đang mong rằng có người rước thằng quỷ như thế này đi quá đi mất thôi.

Mặt cậu ngơ ra lần nữa, tự chỉ vào bản thân

-Con mới là học sinh phổ thông, bố không định đem bán cái thằng con trai quý tử này đi chứ?

-Đính hôn chứ chưa phải kết hôn...mày lo cái gì??

Ba cậu cáu rồi, máu lên não rồi, tức rồi, muốn “lão già” hả giận cho qua chuyện thì phải nịnh rồi.

-A ha ha, ông già, à quên ba già, con sẽ cưới, cưới hết mà, a ha ha...

-Là cháu gái của ngài thủ tướng, liệu mà cư xử đấy.

Cậu đi lên phòng, mồm không quên c.hử.i thề mấy câu, nào thì lão già hồ đồ, nào thì lảm chuyện, nào thì đời nào tôi nghe theo...

“Dậy chưa?”

Mới sáng sớm mà vũ đã thức dậy và nhắn tin cho nó.

“Sao?”

“Chưa dậy à?”

“Tôi đâu phải cái người không biết giờ giấc như cậu!”

“Hôm nay, 12h, quán ASS, tối muộn là chết với tôi!”

“Cậu vẫn nghĩ...cậu là chủ à?”

“Ừ!”

Câu “ừ” ngắn gọn, xúc tích kết thúc đoạn tin nhắn giữa 2 người.

Vũ bắt đầu lên đường chọn trang phục ỳnh.

Còn nó?

Vui!

Chẳng nghĩ gì, tự dưng nghe thấy giọng cậu vào buổi sớm, nó thấy nhẹ lòng.

Thấy tự dưng có hứng hơn trong công việc, thấy mình có nghĩ vụ phải đi đến chỗ đó,...

Tự dưng nó hát, hát vớ vẩn vài câu nhưng cũng đủ ấy người làm trong nhà để ý.

-Cô chủ sao vậy?

1 cô hầu gái lên tiếng hỏi. mẹ nó nheo mắt, vẻ ngạc nhiên lắm, rồi khoé môi bà khẽ cong lên, nở 1 nụ cười bán nguyệt.

-Lâu lắm rồi không thấy tiểu thư như vậy, chẳng lẽ...cô đã quên được người đó rồi sao?

Dõi theo từng cử chỉ của đứa con yêu dấu, bà cười, cười thật tươi.

“Hình như con bé đã quên hát rất lâu rồi”

Vào phòng con gái, bà đích thân ra tay chọn cho nó, 1 bộ thật thích hợp.

.....

Trời trong xanh, hình như biết hôm nay nó đi chơi nên trời mới đẹp vậy hả?

May thật, nó thâm nghĩ trong lòng.

Đến chỗ hẹn với thái độ thật ung dung, nó khiến người đi đường phải ngược nhìn.

Làm sao mà bỏ qua cái cô bé dễ thương, đầu buộc nơ xanh to bản như vậy được chứ, lâu lâu mới thấy cái vẻ ngây thơ, hiền lành và nhẹ dạ cả tin của nó rồi.

-Ấy, cô bé xinh quá, đi đâu mà 1 mình thế, có phải thằng bạn em bỏ em rồi đúng không?

Đang ngồi yên vị ở cái ghế bên công viên thì 1 đám con trai đi ra chỗ nó, xấn tới như lũ cho điên.

Nó nhìn, cũng tầm tuổi nó chứ bao nhiêu nhưng mà đầu tóc nhuộm xanh đỏ thật ngứa mắt, loé lên như ánh nắng oi bức của mùa hè.

Nhìn dáng vẻ bề ngoài đã không có hứng rồi, cách ăn nói thô thiển lại càng khiến nó thêm bực.

-Sao thế, khuôn mặt này là sao thế? Ha ha

1 trong 6 tên đi lên, định nắm lấy khuôn mặt hoa ngọc của nó nhưng nó lùi lại về phía sau.

Nó nhìn lên bàn tay vừa mới sơn móng của nó.

Giờ mà dấy vào lũ này thì bẩn mất lắm, lại còn mất hết hình tượng “gái ngoan”

Hôm nay nó mặc váy.....rõ khổ.

-Sao, đi với bọn anh nào.

Tên đó kéo tay nó đi.

-Á...

Chiếc giày cao gót hơn 10 phân cũng hữu dụng ra phết nhỉ, nó đi đi vài lần trên chân tên kia thôi là khiến hắn phải tím mặt rồi.

Tên kia cấu quá, bị con gái làm nhục giữa ban ngày là bi kịch của 1 thằng con trai mà.

Khuôn mặt giận giữ, hấn vung tay lên đánh, nó, không còn cách nào khác, nó phải tránh thôi.

Nhưng người ta nói đúng “tránh làm sao cho hết năng”

Bàn tay dài của tên kia đang tiến tới khuôn mặt nó với 1 lực F rất mạnh, tổng thời gian chuẩn bị tay đến lúc còn khoảng 1cm cách mặt nó là 3s.

Nhưng bỗng có 1 bàn tay nào đó ngăn cái bàn tay bản thủ kia lại.

-MÀY đang làm gì bạn gái tao vậy?

Ánh mắt chứa tia gam ma có thể xuyên thủng lớp bê tông dày mấy mét, Vũ nhìn tên khốn vừa rồi.

-Á á á..

Tay hắn bị bẻ ngược lên, hắn rít lên đau đớn.

-Xin...xin anh....anh ...Vũ...tha..tha cho em.

-Hừ....tha???

10' sau, tên kia được bạn bè và người thân dìu vào viện thẩm mỹ trước khi đưa vào bệnh viện.

-Cậu đầu óc kiểu gì thế, sao thấy hắn định đánh mà vẫn đứng đờ đẫn thế?

-Vì biết có người sẽ đỡ giúp!

Cả 2 bỗng nhiên ngưng ngưng.

Cậu bảo vệ được nó sao, vui quá, nó tin tưởng cậu vậy sao, vui quá.

Còn nó, sao lại chắc chắn là cậu sẽ đến kịp, sao lại biết cậu sẽ cứu mình khỏi lũ khốn bản tiện kia?

“Linh cảm!!!!”

Linh cảm, 1 thứ chẳng biết xuất hiện trong đầu nó từ lúc nào, từ khi biết cậu sao? Hình như là có thể!

Vũ nhìn nó trầm tư, cậu nhìn nó từ đầu đến chân.

Sao mà hôm nay nó “ giả nai” giỏi thế?

Trong đầu cậu không ngừng có những suy nghĩ như vậy.

Nhưng chắc chắn vẫn phải kết luận 1 điều, rằng:

“Nó rất đẹp”, đẹp hơn trong những giấc mơ của cậu.

Bắt giác cậu nhìn về phía đôi môi của nó, cái đôi môi đang khẽ nhếch lên ấy đã tạo cho cậu bao nhiêu ham muốn.

Từ từ, từ từ cậu cúi người xuống định đặt xuống bờ môi xinh xắn kia dấu ấn của mình, nhưng thật bất ngờ bởi câu hỏi của nó.

-Cậu gọi tôi đến đây làm gì?

Mất hết cả hứng.

Vũ thầm trách số trời sao mà đen như con kiến thế.

-Không phải đến đây mà là đến nơi này.

Vũ kéo tay nó đi.

Bàn tay cậu nắm thật chặt tay nó như sợ rơi mất, như sợ dù chỉ là 1 sơ hở bé thôi là nó có thể thoát khỏi tay cậu mà đi cùng tên khác.

Chỉ cần nghĩ đến đây thôi cậu cũng đã muốn ném tên đó xuống biển nuôi cá rồi.

.....

Trong 1 buổi chiều mùa hè nóng nực, tự dưng nó lại không thấy nóng.

1 sự dễ chịu, thoải mái mà cậu tạo ra được nó đón nhận.

Khuôn mặt đỏ dần lên.

Nó nhìn cái bàn tay đang bị cậu nắm thật chặt.

Thình thịch...thình thịch...

Tim 2 người cùng đập loạn lên.

cậu muốn đưa nó đến nơi thật lãng mạn.

67. Chương 67

“Tôi chỉ muốn nghĩ rằng, chỉ muốn nghĩ rằng...mình sẽ không bao giờ nhìn thấy cảnh này...không bao giờ phải đau như thế này....không bao giờ có tình huống này....nhưng tôi thấy rồi, tôi đau rồi....”

1 bóng người đứng trong tán cây nhìn ra sự hạnh phúc của 2 người khác.

Khuôn mặt hẳn rõ lên nỗi đau và sự chán nản.

Đôi mắt nâu cứ nhìn chăm chăm vào 2 cái bàn tay đang nắm vào nhau đầy ấm áp kia...hắn lên nhữn tia máu li ti.

“sao lại như vậy...cái tôi không mong muốn nhảy lại đến nhanh thế sao?...sao không phải là tôi...”

Tuấn đang đau lòng, lòng cậu như quặn thắt, như đang gỉ máu.

Đau, đau quá, đau lắm.

Như không thể tự chủ được, con tim như không còn là của cậu nữa.

Cậu muốn ném nó đi, cậu đã nguyện dâng nên cho nó rồi....nhưng nó cũng như cậu....chẳng có hứng thú gì....nó quăng con tim cậu đi rồi!!!

Đứng nhìn thế này làm cậu hiểu ra nhiều điều, nhiều điều lắm.

Nó hạnh phúc, đúng, nó đang cười hạnh phúc kia...

Đôi mắt khẽ sụp xuống...

“cậu đang là bạn gái tôi mà...”

Nhưng ngay lập tức nó ngẩng lên, thay đổi 1 cách chóng mặt.

Đôi mắt buồn thay bằng đôi mắt căm giận...cậu giận thật rồi.

Bàn tay nắm chặt vào, tưởng như mồn tay có thể đâm xuyên qua lớp thịt mỏng manh.

“các người cứ đợi đấy,...cậu không là của tôi thì cũng đừng hòng là của kẻ khác thế chứ...”

Tuấn quay người bỏ đi, bỏ lại lớp mây đen đang phủ kín cái không khí nơi đây.

.....

-Ôi trời, sao mùa hè mà tự dưng cảm thấy lạnh thế này?

Nó vuốt vuốt đôi vai trắng muốt của mình.

Không khí lạnh của Tuấn ảnh hưởng đến cả nó như thế đấy.

-Hừ, con gái con đũa, ra đường mà ăn mặc phong pha phong phanh, mỗi chiếc váy mỏng manh mí chả lạnh, mặc vào.

Vũ ném cái áo ngoài của mình cho nó, lằm mặt nó ngộ như 1 con khỉ, vừa tức vừa thích, chẳng biết đầu vào đâu.

Đúng là tâm trạng con gái mà!!!! ^.^

“hừ, cậu mặc thế này thì chỉ có tôi ngắm được thôi, bất cứ thằng con trai nào mà dám nhìn thì tôi móc mắt của nó dán lên tường chơi...hừ hừ.”

Vũ nhìn nó mê mẩn và thăm nghĩ.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất, rõ hơn là lên 2 cái người đang học tốc chạy này.

Nó và cậu như đang ở xứ sở thần tiên vậy, chẳng quan tâm đến ai, chẳng quan tâm đến ánh mắt và cái miệng họ như thế nào.

Cậu và nó đã biết tìm hạnh phúc cho bản thân mình rồi.

2 người đã biết và đã đạt được cái niềm vui mà mình muốn. Hiện giờ chỉ nghĩ xem, họ.....sẽ giữ cái hạnh phúc đó như thế nào???

Hạnh phúc.....nó là 1 thứ mà con người nói là rất khó nắm bắt, nhưng hình như hiện giờ nó lại là 1 thứ rất đơn giản.

Đơn giản chỉ là nụ cười của 1 người đối diện, chỉ là 1 câu nói, 1 thái độ và 1 chút ấm áp mà con người tạo ra cho người khác.

-Đi mau lên, tàu sắp chạy rồi.

-Cậu muốn chết à, biết đôi giày tôi đi cao bao nhiêu hay không?

-Thế thì lần sau đừng có đi, đi giày thôi.

“đi giày thôi cho cậu thấp đi, cậu thấp đi, tôi sẽ ôm cậu được dễ hơn, tôi có thể ôm cậu bất cứ lúc nào, nơi đâu....vì cậu....thấp hơn tôi mà”

-Lên đi!

Vũ không chịu được khi thấy nó chạy như vậy, cậu gọi 1 chiếc taxi.

Định là định đi bộ cùng nó ai ngờ nó “kém” thế.

-Đi đâu đây?

Nó quay sang nhìn cậu, Vũ ngớ người ra.

Nó xinh quá, 1 giọt mồ hôi trên mặt nó kìa....cậu muốn lau giúp nó quá.

Đưa bàn tay vàng ngọc của mình lên, cậu chạm vào khuôn mặt nó, lau đi cái giọt mồ hôi kìa.

-Ừ hèm!

Bỗng 1 tiếng gần giọng làm cậu mất hừng và làm nó đỏ mặt quay ra.

Là 1 thằng thanh niên, đúng vậy.

Giờ là giờ cao điểm, đặc biệt ở cái nơi đông đúc này, bắt xe lúc này rất là khó.

Vừa nãy biết là có người trên xe nhưng vẫn phải lên, ai ngờ hần dám phá đám như thế này.

Vù dưng ánh mắt hình viên đạn nhìn cái tên phá đám, nếu giờ là ở ngoài đường thì anh ta chết không có chỗ chôn rồi.

-Sao cậu nhìn tôi như nhìn 1 thằng không tử tế vậy hả?

Anh ta quay xuống, bây giờ nó mới nhìn rõ cái khuôn mặt ấy.

Đẹp trai quá, nhìn rất chi là công tử được nuôi dạy đàng hoàng.

-Thế anh nghĩ tại sao tôi nhìn anh vậy?

-Hi (1 tiếng cười rất bé, anh khẽ nhếch môi, cúi đầu xuống, mái tóc dài chấm gáy chạm mắt, quynh rũ, rồi quay lên nhìn nó)....Em nghĩ mình đã chọn đúng người ??(hỏi nó)

-Hi,(cái điệu cười giống y anh đó), vậy anh nghĩ sao?

-Thú vị! _người đó nhún vai.

-Ừ, anh rất thú vị.

Vũ nhìn thấy cái cảnh nó và anh chàng này cười “tâm tình” với nhau thì tức không chịu được.

-Bác cho cháu xuống.

Đập mạnh tay vào cái ghế bác tài xế, cậu tức giận.

-Nhưng đây đang là đường cao tốc mà.

-Khốn kiếp! Tôi muốn xuống!

-Cậu muốn xuống mình?????

Cái anh chàng kia dường như lấy cái sự châm chọc Vũ là thú tiêu khiển, không ngừng đả kích cậu.

-Anh....muốn....chết đúng không?

-Gọi 1 tiếng anh cũng đủ cho tôi thấy cậu còn có chút lương tâm đấy., ha ha

-MÀY

Không khí trong xe thật u ám, đến mức bác tài xế khó thở.

-Thôi, cho tax in, sắp đến nơi rồi!

.....

Vũ xuống xe, vẫn ôm nguyên cục tức trong lòng,

-Bye, hẹn gặp lại, thằng nhóc đặc biệt và cô bé dễ thương!

Anh vẫy vẫy tay chào họ, ôi cách chào cũng thể hiện đẳng cấp kìa, nó cười thầm.

-Hừ, cái lão hâm, dám nói đến mình....cậu không được cười.

Thấy nó cười Vũ tức tức vô cùng.

-Tôi cười không đẹp...???

-À không không, cậu cậu cứ cười thoải mái đi nhá, ha ha....nhưng cái tên khốn, nói không đúng chút nào, hừ.

-Tôi không dễ thương????

-Hả?...á á, cậu dễ dễ thương mà ...

“ haxxx đừng có làm mình chảy máu mũi nữa mà, xin cậu đấy....”

Vũ nhăn nhó như con khỉ, nhìn nó, đừng có cười làm tim cậu như vỡ oà nữa.

-THôi vào đi!

Cậu kéo tay nó vào.

-Hả?

Hoá ra là cậu bảo đi thuyền à?? LÀ đi thuyền à?

Mặt nó tự dưng tím bất ngờ nhưng Vũ không để ý.

-Đây là nhà hàng du thuyền kiểu Pháp đấy....cậu chắc cũng ăn nhiều lần rồi đúng không?

-ừ..

Là trước đây, nó thường đi chơi ra biển, nhưng bây giờ thì...

-Sao hôm nay trên này vắng thế?

Nó đảo mắt nhìn quanh 1 lượt rồi nói

-Tất nhiên.

Cậu dắt nó đi vào.

-Chờ đã, giờ hôm nay nhà hàng đã có người đặt hết chỗ rồi.

1 tên phục vụ to gan ra chặn đường cậu.

-Hừ, khôn kiếp thật, cái tên Vũ không đủ để bao hết cái thuyền này à?

-Á, VŨ...cậu chủ....mời cậu vào.

Tên đó cung kính mời 2 người vào, không quên nhìn nó đăm đúi và thăm ngưỡng mộ cậu chủ nhà mình.

-Có muốn ở nhà cho sướng không?

Vũ đập tay vào vai tên phục vụ.

-Dạ...không ạ...xin...xin lỗi cậu chủ.

Trên miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì căm hận, “hừ, mình hẳn được ngắm con gái đẹp thôi chắc....đúng là công tử có khác, đi toàn với girl xinh”

2 người đi vào 1 chiếc bàn ở giữa, được trang trí nên,

Thật lãng mạng.

Vũ chạy đến trước, kéo chiếc ghế ra, nhìn nó ân cần, mời nó ngồi.

Nó cười đáp lại sự chân thành của cậu, rồi ngồi xuống ghế.

Vì niềm phấn khích nên cậu không để ý tới sự thay đổi trên khuôn mặt của nó.

-Cậu ăn gì nào?

Nói bằng cái giọng đáng yêu vô cùng, Vũ hồ hồ hỏi nó.

-Gì cũng được.

-Ừ, hải sản nhé.

-Ừ.

Sự thay đổi khó chịu trên khuôn mặt càng ngày rõ nhưng Vũ vẫn không để ý.

Khi mang đồ ăn lên, cậu thấy nó còn chần chừ.

“à quên, đi chơi với con gái thì mình phải ga lăng”

-Để mình làm cho!

Cậu bóc thật cẩn thận rồi đẩy đĩa thức ăn về phía nó, không quên nở 1 nụ cười đúng chất.

Nhìn mặt VŨ lúc này, sao tự dưng nó thấy “ngu ngu”, không nhịn nổi cười, nó bật lên thành tiếng.

-Ha ha...cậu thật là.

Vũ cứ mãi ngắm nó, thấy nó cứ im lặng, như cố chịu đựng điều gì.

-TÔI...

Nó nói ấp úng

“...thích cậu rồi đấy....thích cậu rồi đấy....chẳng lẽ cậu định nói như thế....đúng không....nói đi....tôi muốn nghe....”

Vũ trông chờ ở nó câu nói bất hủ này “ TÔI THÍCH CẬU RỒI ĐẤY !”

nhưng mãi mà nó không nói, cậu sốt ruột.

-Cậu có chuyện muốn nói mà, nói mau đi.

Sự chông chờ bao nhiêu của cậu được đáp lại.

-Tôi bị say sóng!

-Hả??????

Mặt Vũ lúc này còn tím hơn cả mặt nó.

-Cậu không sao chứ?

Vũ chột dạ khi thấy nó ôm miệng, chạy vội ra chỗ nó, tỏ vẻ lo lắng, hỏi han.

Nó thì cứ vẫy tay cho đám phục vụ và không ngừng xua đuổi cậu ra, điều này làm cậu buồn.

Phải nói VŨ lúc này thật là ngố, như 1 đứa trẻ phạm tội và sợ bị trừng phạt ấy.

Cứ luống cuống đứng bên cạnh nó.

Nó thì không ngừng xua ra.

-Cậu sao vậy chứ?

-Oẹ....

.....

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Cái đứa nào mà dám nói lăng mạ là chất của tình yêu thì cậu chém cả họ nhà nó!!!!!!!!!!

.....

Nhân viên phục vụ đến thì đã muộn, nó đã nôn lên người cậu mất rồi.

Vừa nãy nó vẫy tay gọi phục vụ đi chuẩn bị nước và chậu ai ngờ Vũ cứ loang quanh ở đấy, cho chết.

.....

Thay quần áo mới, cậu vẫn ghét cả họ nhà Thành, cái người mà dám khuyên cậu làm cái cách lăng mạ này, tên khốn.

(thành, phong đã quyết định bỏ cuộc và nhường cho Vũ rồi)

-Sao mà lần đi thăm quan do Tổng thống đưa ra đây cậu không sao mà lần này lại bị thế?

-Cũng vì lần đó mà tôi sợ thuyền đó.

Nó còn nhớ như in cái cảm giác ấy mà.

Đáng sợ thật, nó nghĩ mình không còn trên cõi đời này nữa cơ.

.....

Đi xuống thuyền trước sự thoải mái của nó và sự uể oải của Vũ.

Cậu đã gọi xe nhà mình đến đưa nó về chứ không thể để có kẻ phá đám như vừa nãy được.

-Cậu lên xe đi!

Cổ nặn ra 1 nụ cười, Vũ nói với nó và mở cửa xe ra.

Nó cứ đứng im, rồi bỗng nhìn sang Vũ, ánh mắt vô cùng khó hiểu.

“chẳng lẽ cậu ta lại cảm động trước việc làm này của mình hay sao? Ha ha, mình đúng là hotboy thực thụ mà...ha ha, ai ngờ cậu lại bất ngờ những điều nhỏ nhặt thế này...”

Đang hứng suy nghĩ lung tung thì nó nói cho cậu, khiến cậu đang ở thiên đàng bỗng bay ngay xuống địa ngục, dạo chơi tỵ.

-Chưa có bằng lái xe?

-Ừ....có sao...không?

-KHÔNG!

Nó ung dung ngồi vào xe.

“ aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....con gái quả là khó lắm bắt.....ai viết ra quyển sách tâm lí của cậu ta thì tôi nguyện cho nó tất cả điều mà nó muốn”

Còn nó thì thấy “Con gái thật là tuyệt!”

Ngồi trong xe, 1 không khí khá là chật hẹp.

Cậu có thể nghe thấy cả tiếng thở của nó, vì quá im lặng.

Cậu khởi động xe, chạy được 1 lúc thì không thể chịu được cái không khí này, định nghe bài nhạc nào đó, cho tay vào cái hộp nhạc..

Đúng lúc ấy nó cũng định mở nhạc...

Thế là 2 tay chạm nhau...

Cả 2 cùng bối rối, cùng đỏ mặt và cùng quay đi chỗ khác.

Thực sự ngại, nó định rút tay ra thì 1 bàn tay khác đã nhanh hơn kéo tay nó ở lại.

-Để thế này....chút thôi....được không?

Nó không nói gì, cười và quay đi.

Chút thôi, nói chút thôi nhưng mà cậu đã nắm tay nó cho đến lúc về tận nhà.

Cảm giác thoải mái, ấm áp của cuộc “hẹn hò” đầu tiên

Đưa nó về nhà xong, cậu phóng thẳng về nhà, lại muốn ôm cái giường của mình rồi.

-Cậu đã đi đâu về vậy?

1 dáng người hiện ra trước mặt nó sau khi Vũ đi khỏi.

Nó thoáng ngạc nhiên, đôi mắt nó trùng xuống, không biết nói gì bây giờ.

-Chúng ta vẫn là người yêu chứ?

Giọng nói lạnh lùng như băng nam cực không thể tan ấy tiếp tục vang lên, nó lạnh sống lưng quá.

Giờ mới thấy: “Tuấn thật đáng sợ!”

Nhưng cái câu đó không bằng câu: “Tuấn thật đáng thương!”

-Xin lỗi

Đó là câu duy nhất mà nó có thể nói lúc này.

-Cậu biết tôi thích cậu nhiều thế nào không?

-Có!

-CÓ biết tại sao còn làm thế với tôi??

Cậu gằn giọng.

-Xin lỗi!!

.....

-Ừ ư...cậu làm gì vậy?

Nó cố đẩy Tuấn ra nhưng cậu lại càng ép nó vào tường.

Cưỡng hôn???

Đúng, cậu muốn chiếm nó là của riêng...

Bỗng nó lại đứng im, kệ, cậu muốn làm gì thì làm.

Thấy nó như vậy Tuấn cũng dừng lại.

Chẳng hiểu tại sao cứ đến lúc nó không phản ứng là các cậu lại thấy có lỗi vô cùng.

-Xin lỗi!

Đó là câu nói cuối cùng của Tuấn

Khá nhỏ, không rõ, nhưng nó vẫn có thể nghe thấy.

Cậu quay đi!

Chẳng để lại chút gì cho nó.

Nó buồn,

Nó khóc,

Khóc thành tiếng

.....

-Con đi khoẻ nhỉ, giờ mới vắc mắt về nhà dk.

Bố VŨ thấy cậu con trai của mình quá ngông nhưng không thể nào mà trị được.

-Bố có gì muốn nói sao? Tâm trạng con đang tốt, nói luôn đi.

-Mai người nhà bên đó muốn gặp con...con phải đi ra mắt.

-Được.

-Đừng có làm ta mất mặt đấy.

-Biết rồi ông già nói nhiều quá.

Bỏ qua ánh mắt tức giận, huyết áp cứ tăng liên tục của bố mình, Vũ ung dung đi lên nhà.

Với cậu, chuyện kết hôn này chẳng là gì.

Cứ để đấy rồi vài hôm nữa phá cho vui.

Thậm chí cậu còn bảo Thành đi cửa hộ cái cô tiểu thư kia cơ nhưng mãi mà chẳng gặp mặt.

Mai gặp rồi ha ha.

.....

Sáng hôm sau, ăn mặc chỉnh tề, cậu có mặt tại nhà hàng cao cấp nhất thành phố, đi 1 mình.

-Khốn kiếp, sáng sớm đã bắt mình đi.

Đang c.hử.i thề thì cậu nghe thấy tiếng gọi

-Ồ đây!

Nghe thấy quen quen nhưng chẳng biết là giọng thằng cha nào, cậu quay lưng lại.

Aaaaaa

Không phải là cái tên kì đà cắn mũi trên taxi hôm qua đấy chứ, cậu nheo mắt nhìn lại...đúng hán rồi.

Hừ, hôm nay gặp cậu là ngày xui của hán rồi, cậu nghĩ thầm.

-Tôi là anh trai vợ sắp đính hôn của cậu!

Anh nói bằng giọng của gia trưởng

-Cái gì?????

Cậu trở mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi.

68. Chương 68

-Nhìn gì, như là tôi là dịch bệnh chẳng bằng!

Anh lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ đang chảy ngược về não của cậu.

-Anh là thằng khốn nào? Lừa tôi thì tôi không tha đâu!

-Tôi thừa hơi đâu mà đi lừa cậu, đúng là đồ trẻ con!

-Cái gì? Anh muốn chết ở đây à?

-Em gái tôi lấy phải cậu thật là khổ,...con bé dễ thương!

Anh tỏ ra vô cùng tiếc nuối, nguyền nguyền, nghĩ đến đứa em gái của mình.

-Hừ, là con nhỏ nào? Biết đâu được đấy.Không quan tâm!

Nhún vai, cậu tỏ thái độ bất cần đời.

-Cậu...!

Anh không còn rì để nói với cậu, nói với cái người ngang ngược bá đạo đang ngồi lù lù trước mặt mình.

-Sao? Có rì mà anh trợn mắt lên nhìn tôi thế kia?

-Cô gái lần trước đi với cậu là ai...nên nhớ cậu là người đã có vợ rồi!

-Hử...?

Cái câu “có vợ rồi” làm cậu giật mình.

Đùa à, mới là học sinh phổ thông thôi, vợ con cái khi rì chứ.

-Tên, số nhà, số điện thoại cô bé đó là nhiều?

Anh hỏi có vẻ như việc biết nó là rất quan trọng, ánh mắt ánh lên sự chờ đợi.

Nhưng anh không biết tính cậu rồi, có chết cậu cũng chẳng cho đấy, ...anh làm gì được nào.

-Anh muốn biết à? Người yêu tôi đấy, ha ha.

-Hiện giờ là vậy nhưng sau này sẽ khác!

Anh trả lời chắc như đinh đóng cột, đến cậu cũng phải giật mình về cái điều đấy.

-Sau này khác cái gì, tôi vẫn sẽ như vậy!

-Tôi sẽ không cho bất cứ ai làm cho em gái tôi tổn thương đâu....cái hôn ước nếu không được đặt ra từ lâu này thì chắc chắn tôi sẽ phá...tôi không thể giao em gái mình cho cậu như thế được.

-THế anh nghĩ tôi thích lắm đấy!

-Sau này cậu phải thích, đừng hòng làm em tôi tổn thương!

-Anh như tướng ý, cũng đừng hòng động đến 1 sợi tóc của bạn gái tôi.

2 người chống tay vào bàn, nhìn nhau.

2 người hai luồng sát khí, người đi qua cũng phải ngoái nhìn.

Đẹp trai nhưng cái sự lạnh lùng và ánh mắt có điện của 2 người mới khiến mọi người chú ý và dừng lại xem như xem lũ khiểu diễn.

Điều này khiến cả 2 người vô cùng bức tức.

-CÚT!

1 từ mà cả 2 cùng quát lên, quả có hiệu quả.

Nhìn cái mặt vênh vênh mà chỉ muốn đấm cho cái cửa Vũ mà quát thì không sao nhưng mà anh kia cũng quát, thật lạ đấy.

Anh chẳng phải là người đơn giản gì đâu!

“Từ lần đầu gặp em, anh đã yêu em rồi. Ôi khuôn mặt lạnh lùng nhưng rất đôi xinh tươi....nhưng lại gần e thật là khó vì em chẳng mỉm cười.

Người yêu ơi...a xin em 1 cơ hội, anh như kẻ phạm tội như là người có lỗi, khi đứng trước mặt e và tỏ vẻ đôi lời nữa thôi. Nhưng mỗi tội em lẳng lặng quay đi, em chẳng nói 1 câu gì...

Trước khi đến gặp em, anh chuẩn bị thật là kĩ ,từ chiếc áo tomi đến đôi giày goxi...

Nhưng tất cả là sao, em chẳng thêm để ý...Anh vò đầu, anh bứt tóc, buồn phiền rồi suy nghĩ...làm thế nào để được trái tim em.....”

-Cậu đang làm gì vậy?

1 bàn tay nhẹ nhàng đặt vào vai cậu, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên.

-Biến đi!

Đáp lại sự dịu dàng của Trang là thái độ hờ hững, chán đời của Tuấn.

-Cậu có chuyện gì sao?

-Không liên quan đến cậu....tôi chẳng có chuyện gì cả.

-Ko có chuyện gì mà 1 mình đứng ở sân thượng, rồi lẩm bẩm 1 mình à?

-Ừ!

Trang thoáng vẻ ngạc nhiên, rồi nhìn cậu bằng cái ánh mắt đầy ẩn ý.

-Tôi biết cậu đang phải chịu cú shock đó...tôi cũng vậy, cũng như cậu, Vy...

Tuấn phản xạ tự nhiên khi nghe thấy tên nó, quay qua nhìn Trang khó hiểu.

-CÓ chuyện gì?

Trang cười, cô im lặng 1 lúc mặc cho suy nghĩ của cậu cứ bay lung tung.

-Đừng có nói là cậu không biết!

Cô nhìn cậu, chẳng chút nào khách khí, cứ cầm dao, rạch vào vết thương của cậu những vết thật lớn,thật sắc và thật sâu.

-Không liên quan đến cậu....Biến đi!

-Ha, có thật là cậu không nghĩ gì hay không? Hôm đó tôi thấy họ đi chơi với nhau hạnh phúc lắm....2 người họ....như những cặp tình nhân....thật đẹp đôi.

Tuấn đã quay đi từ vừa nãy, ánh mắt cậu nhìn xa xăm nhưng không tránh khỏi nỗi buồn sâu thẳm.

Cái khung cảnh ấm áp mà cậu đã từng tưởng tượng được cùng nó nắm tay chạy đi chơi, được cùng nó ăn, được hỏi thăm nó khi buồn...

Trước đây nó đẹp lắm, dù chỉ là những tưởng tượng phi thực tế mà thôi,

Mà giờ nó lại xuất hiện như cơn ác mộng của cậu...

Hình ảnh nó dần nhoè đi trong mắt cậu.

Tại sao? Tại sao Trang lại còn cố lôi nó ra trong khi cậu đang cố chôn nó vào tim.

-TÔI thấy....họ thật là quá đáng đấy..

Trang tiếp tục, dù biết mình đang tự biên tự diễn như cô vẫn cứ nói, nói ra như thoả cái gì đó.

Bàn tay cậu dần dần nắm chặt lại.

Tiết trời đã vào thu, trời hình như lạnh rồi.

Cậu lại lo cho nó ra đường liệu có mặc ấm hay không?

Trời dạo này hay mưa, nó có mang ô theo không?

Nó là người làm việc hay học hành quên cả thời gian.... Trưa rồi, nó đã ăn gì chưa?

-Cậu đang nghĩ đến cậu ta sao? Khuôn mặt hạnh phúc thế kia!

Bị trang nói trúng tim đen,cậu ngớ người ra rồi im lặng tiếp.

-Cậu thật là hèn, sao không cố mà giữ lại...tuy nó chẳng tốt đẹp là mấy nhưng nếu cậu thích thì phải giữ lại chứ...sao lại để nhỏ đi cùng Vũ thế??? Thật ngớ ngẩn.

Cậu đang im lặng, cậu không muốn nổi nóng lúc này, cái lúc mà bản thân cậu còn không biết mình nên làm gì, cậu muốn suy nghĩ cho cái ngày mai của mình.

Nhưng mà sao.....nó lại.....khó đến thế....khó hơn lúc cậu tưởng tượng nhiều.

Khó đến mức lí trí sắp đá, làm bằng bằng nam cực của cậu cũng phải suy nghĩ, đắn đo cho thật cẩn thận.

-Nhỏ đó đúng là lợi hại thật đấy...ha ha....khiến cho cả mấy người đều điên hết....**DIỄN HẾT RỒI.**

-CÂM MỒM LẠI!

Cậu gần giọng, khuôn mặt đanh lại, áp sát cô ta vào tường.

Dường như muốn giết người chẳng bằng.

Cái ánh mắt đáng sợ kia nhìn chằm chằm vào Trang, cô ta giật mình.

Không dám thở mạnh trước cậu.

-Cậu còn nói 1 lời nào nữa thì tôi....giết cậu đấy....**CÚT!**

Trang im lặng, cô ta nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại cũng như không thể hiểu.

-Tôi thật khinh thường cậu!, hừ, có người con gái mà cũng không giữ được nữa.

Câu nói khiến lí trí của cậu bình tĩnh, cái chiến thắng mà cậu đỉnh nghĩa từ trước đến nay là làm cho bất cứ cái gì của người khác thuộc về mình.

Từ trước tới nay cậu chưa bao giờ mất thứ gì cả, đúng, cậu luôn chiến thắng.

-Cậu không dám tìm đến cái mà cậu muốn, cậu là đồ **HÈN!**

Trang còn nói to nữa, cô ta không thể chấp nhận cái sự thay đổi 1 trời 1 vực của những người con trai xung quanh mình, đặc biệt là còn vì nó.

Không thể được.

-Nói lại lần nữa xem!?

Khuôn mặt cậu lúc này thực sự không còn thấy ánh sáng nữa rồi.

Những nét đẹp rạng ngời trên khuôn mặt bị che lấp đi bởi những đám mây đen phủ kín mít.

-Hợp tác với tôi đi!

Trang đề nghị.
Câu nói đó khiến cậu suy nghĩ...
Cậu có lên kéo nó về phía mình hay không?
Suy nghĩ đi nào.
-Làm gì???

69. Chương 69

-Tôi biết tôi là 1 con dối...tôi không muốn ở cái thân phận này nữa...mệt mỏi lắm rồi!
Phong chống tay vào bàn, vẻ mặt trầm ngâm, ánh mắt nhìn vào đầu đó...xa xăm lắm, nhưng cậu cũng chẳng thể định vị rằng nó đang ở đâu.
-Cậu đang nói gì vậy? Toàn chuyện linh tinh!
Vũ hất cằm, biểu hiện của cậu khi không tin hay là coi điều đó là điều lạ lắm.
-Tôi đã quyết định dời xa nơi này...không muốn làm điều gì có ích cho người tôi không yêu nữa...
-Phong cậu...
Đến lúc này thì khuôn mặt thản nhiên kia của Vũ mới tỏ ra lo lắng.
Cậu nhìn thấy cái gì đó rất lạ trong đôi mắt đẹp của người nghệ sĩ tài năng kia.
-Tôi phải từ bỏ người con gái không thể thuộc về tôi ...
-Cậu có bạn gái???
-Ừ, cái người mà sẽ không bao giờ thuộc về tôi...vậy mà tôi lại hi vọng...tôi lại định làm cái điều ngu ngốc đó. Tôi đã cắt đứt rồi!...Tôi muốn nói lời cuối cùng nên mới đến đây!
-Thế rốt cuộc cậu định đi đâu, cái tên khốn này!
Vũ nắm lấy tay Phong, nín kéo.
-Cậu đang lo cho tôi à?
-Ồ..à, ai lo chứ, tôi tôi...
Bị bắt thóp, Vũ giật mình, bỏ tay ra rồi lấp liếm
-Hơ, sau này nếu có gặp lại...thì chúng ta sẽ làm an hem tốt mãi mãi nhé!...Được không?
Phong cười, cậu quay lưng đi.
Trong lòng Vũ dâng lên sự hụt hẫng, nỗi buồn...
Đang đi thì Phong quay lại nói.
-Cẩn thận với Tuấn đó!
Nói câu ngắn gọn rồi cậu quay chân, đi thật nhanh như không muốn nhìn thấy cái khuôn mặt ngu ngốc của Vũ nữa.
Còn lại Vũ, cậu hơi ngớ ra khi nghe câu nói của Phong.
“Cái chuyện quái rì không biết, tên này buốt đầu à....hay thần kinh phân liệt??”
-THằng khốn, dám lừa ông à!

Xoảng....

Tiếng cốc chén vỡ trong ngôi nhà vốn rất chi là yên tĩnh, quy củ.

-Sao ông có thể làm như vậy. Tôi quá thất vọng về ông rồi.

-Bà thôi đi, bà muốn gì nào??

Tiếng cãi nhau, to tiếng vang từ tầng trên xuống dưới nhà.

Xoảng...

Lại tiếng cốc chén vỡ nữa....hình như là đại chiến thế giới thứ 2.

-Ông nói đi, ông còn giấu tôi bao nhiêu thứ...ông nói đi, ông coi tôi là cái gì???

Người đàn bà uất ức nói lên suy nghĩ của mình trong tiếng nấc.

Bà đang khóc, khóc vì chồng mình

-Tôi nói bà thôi đi mà, mọi chuyện không như bà nghĩ.

Ông thì như đang cố nhấn lại, đang cố kìm nén nỗi bức trong lòng, đang cố nghe bà nói.

-Không như tôi nghĩ thì nó thế nào??? Ông làm bố thế à...ông đã làm hư 2 đứa con của chính mình....ông...chính ông đã giết “ NÓ”....ông ác độc quá đi mất thôi.

-Tôi có lí do, bà thôi ngay đi,..!

Không thể chịu được nữa, ông hét lên.

Câu hét chứa đựng sự nhẫn nhịn bấy lâu nay.

-Ông, ông giấu “ NÓ” ở đâu rồi!??

-Tôi đã tìm rồi, tìm rồi bà biết không?, nhưng không thấy đâu.

-Ông làm ăn phi pháp, tôi biết hết...ông đừng có như thế nữa..

Xoảng....

Nó bước vào nhà, cái nơi mà nó luôn cảm thấy cực kì ấm áp.

Nhưng lần này là sao? Nó nghe thấy tiếng cãi nhau trên phòng của bố mẹ, họ đang làm cái gì không biết.

Ngay lập tức, thông tin được truyền thẳng tới các noron thần kinh, não bộ xử lí và nước mắt trực trào.

-Bố mẹ đang làm cái gì vậy??

2 người ngoảnh ra, thấy đứa con gái đáng yêu của mình thì không cầm được lòng.

Mẹ nó bỏ đi, bố nó đứng nhìn...

Rốt cuộc chuyện này là sao? Nó thắc mắc.

-Đã có chuyện gì vậy bố?

.....

-KHốn kiếp! Chỗ chúng mày nhăn nhó ở đây à?

Bộp bộp.

Nó dùng gậy đập mạnh vào mấy thằng du côn đang lộng hành trên phố.

-Chạy đi, chạy đi!

Tiếng bọn chúng trong bóng tối nghe mới bức làm sao, ...nó cười....cười nhếch môi...

-Muốn chạy à?? Gậy trong địa bàn của t xong là muốn chạy à??? Hừ hừ
Nó giơ tay ra...bọn đàn em biết ý, đặt thanh kiếm gỗ vào tay nó.
Nó bắt đầu trình diễn môn võ mà mình đã được rèn luyện bao nhiêu năm qua.
Kiếm chém vào người, kiếm đập vào đầu, vào chân...
Nó cứ chém, cứ coi như bọn côn đồ này là cỏ rác.
Hay là nơi mà giúp nó xả stress sau nỗi bức mình vừa rồi.
Bộp bộp bộp...
Giơ chân lên, nó đạp 1 phát mạnh vào bụng 1 tên, tay thì đâm thẳng vào mặt tên khác.
Mấy tên gục xuống, nó đặt chân lên mặt 1 tên.
-Sao? GIỜ định thế nào?
-Em, em xin lỗi ạ!
-Xin lỗi á??? _Nó cười.

-...

-MÀY NGHĨ XIN LỖI LÀ XONG À!

Dùng chân đạp thật mạnh khiến tên đó đau đến mức rên rỉ như con ** sắp chết.

Tiếng còi cảnh sát vang lên trong đêm

....(Chẳng biết viết thế nào, các bạn tự tưởng tượng giúp)

-Chị, đi thôi, cảnh sát đến rồi.

-Chị, xe đây, chúng ta phải đi thôi

Mấy thằng đàn e chuẩn bị xe, sắp xếp lại hiện trường và giục nó đi.

Nhưng....

Nó đang bức, giờ bất cứ cái gì chướng mắt là nó phải giải quyết, ...kể cả cảnh sát.

70. Chương 70

-Chị, đi mau thôi, bọn chúng sắp đến rồi.

1 tên đàn em giục nó.

Nhưng nó chẳng có phản ứng gì, như người vô cảm đứng nhìn còi cảnh sát đang réo ầm lên.

-LinDa....đi thôi, Linda không muốn lớn chuyện mà....

Key kéo tay nó, nhưng đáp lại sự lo lắng của cậu là thái độ hờ hững của nó, nó không dịch chuyển đi ít nào.

-Lùi 10 bước về phía sau!!!

Nó ra lệnh, nó đã quen ra lệnh rồi, mọi người nhìn nó bất lực rồi cũng lùi về phía sau, làm nhân vật phụ, tô điểm thêm cho nó, nhân vật chính đêm nay.

Trong bóng tối, 1 đoàn người đang đứng nhìn nó từ phía sau, nó như vị thủ tướng oai phong đứng đầu.

Hay còn gọi là bọn “ học sinh nổi loạn”!

Tiếng còi cảnh sát ngày càng đến gần, nó liếc nhìn chiếc xe có đèn màu đang kêu inh ỏi khắp 1 vùng. Nó nheo mắt vì cái thứ ánh sáng chói lóa ấy trong bóng tối.

1 đoàn người đi xuống, quần áo cảnh sát cơ động...nó cười.

-Làm gì mà tập trung đông ở đây thế này, có người tố cáo nơi đây đang xảy ra bạo lực.

Ông cảnh sát, à mà gọi chú cho nó trẻ, lượt mắt nhìn khắp 1 lượt rồi vênh vào nói.

-Nhìn mà không biết à?

Nó trả lời gọn gọn vài chữ và không quên để lại cái ánh nhìn “ có thiện cảm” cho chú ta.

-Học sinh bây giờ mất nết thật, tối ngày không lo học hành mà lại đi đàn đúm tụ tập thế này, giải hết về đồn.

-Khoan! Chú thấy chúng tôi đánh nhau à? Đâu, sao tôi không thấy người bị đánh đâu nhỉ? hơ hơ.

Nó ngênh cái bản mặt xinh đẹp của mình lên.

Mái tóc đỏ rực (y tóc củ Bom_2ne1), đôi mắt dám nhìn thẳng, chiếc mũi cao và đôi lông mày thanh mảnh, nó khiến người ta phải cúi nhìn.

Cộng đôi môi quyến rũ, phong cách ăn mặc chất nổ đĩa.

Và hơn hết, giọng nói chẳng _giống_ ai....chẳng _thể_ nhằm_lấn với ai của nó lại càng làm cho người ta ấn tượng.

Cách nói chuyện có căn cứ nhưng xác suất....có văn hoá nhưng ngông nghênh.

Nó thật là khiến người ta phải khâm phục.

-Chú làm gì mà nhìn tôi như sinh vật lạ thế, có gì nói nhanh đi!

-Tìm chỗ này xem có người bị thương không, bọn trẻ bây giờ thật là không lường được!

1 anh cảnh sát, 1 nữ cảnh sát và 1 con chó chuyên nghiệp đi xuống, như tìm kiếm gì đó.

Nó nhếch môi cười, quay qua chỗ bọn đàn em.

-Đố mọi người biết tổ hợp 1 nam, 1 nữ và 1 con chó được gọi là gì???

Mọi người trở mắt lên nhìn vì câu hỏi ngớ ngẩn của nó.

(theo au: tổ hợp chập 3 của n phần tử à....kiến thức 11)

Sau 1 lúc lũ đàn em truyền tai nhau câu gì đó, bọn họ cười rộ lên, ôm bụng cười.

Cảnh sát trơ ra không hiểu, nhìn phong cách làm việc trông rõ ngu.

Nó lại cười và quay lại hỏi bọn đàn em.

-Mọi người có biết không?

-Có!

-Là gì?

-Cầu nam nữ!

-Ha ha ha....

Cảnh sát tím mặt, giờ mới biết, dù là ai, dù trong hoàn cảnh nào đụng vào nó thì chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

-Bọn “ Trẻ trâu” bây giờ xác láo thật, Lôi hết về đồn!

Họ tức quá không chịu được đành dùng biện pháp mạnh, đặc biệt là cái “ tổ hợp” mà nó nói đến mặt đỏ bừng lên, không dám nhìn mặt đồng nghiệp.

-Hừ, muốn bắt à!

Nó cười rồi bẻ cổ, xoay tay chân, khởi động cơ thể, tư thế sẵn sàng “chiến”.

Bọn đàn em thấy vậy cũng hưng hăng hơn, hất cằm nhìn cảnh sát.

Nhìn cả đám chất vật vãi!

-Giải hết về đồn!

Chú cảnh sát kia to còi.

-Hừ....

Nó lại cười, nhưng những lúc này nụ cười của nó chẳng phải vui hay sung sướng gì cho cam.

Đó là cái cười mỉa mai, cười cái xã hội nó “C.HỐ”, cười cái đời sao mà nó chán, cười gia đình nó sao mà tự dưng lại thế.

Tự dưng làm nó nổi khùng lên, tự dưng làm nó chán.

Chuyện gia đình bực, chuyện của VŨ cũng chẳng yên, nó đã biết cái tin Vũ có người sắp đính hôn rồi.

Tại sao khi nó bắt đầu đặt niềm tin vào điều gì đó thì lại có chuyện là thế nào.

Buồn. Bực. Chán.

Cảnh sát bắt tay vào việc, định tóm cái lũ “trẻ trâu nông cuồng” này về đồn dạy dỗ lại thì 1 giọng nói vang lên, 1 dáng người cao, bước đến:

-DỪNG lại!

Mọi người đều quay qua nhìn, nó nhận ra người này, chính là cái người mà ngồi chung xe với nó và Vũ lần trước chứ ai, là anh John__ anh trai của cái người mà sắp đính hôn với cậu.

-Thiếu gia đến đây có việc...?

Đội trưởng đội cảnh sát chạy ra hỏi han.

Nó nhìn, nghiệm ra nhiều điều, Ủ, người ta là thiếu gia mà, người ta là con trai bộ trưởng bộ công an mà, là cháu trai thủ tướng mà...

-Tìm lũ nhóc này chơi.

Anh nhún vai, chỉ vào bọn nó.

-Hả?

-Thì không phải ông hỏi tôi đến đây có việc gì à?

-Thiếu gia không nên xen vào mấy chuyện như này đâu ạ.

-Chuyện của tôi cần ông lo à?

Anh lạnh lùng trả lời, nhìn cái khuôn mặt ấy bây giờ y như kẻ “lừa tình có uy tín”

-Nhưng mà chuyện này...

-OIC (Oh, I see__ biết rồi, khổ lắm, nói mãi)

Anh quay qua, kéo tay nó đi.

.....

-Tên khốn! Dừng lại! Muốn chết à?

Cái giọng sang sảng, khinh khỉnh chẳng phải Vũ thì còn tên khốn nào vào đây.

Cậu chui từ đâu ra không rõ, túm tay nó lại, kéo về phía mình và lừ mắt nhìn anh.

-Buông ra!

Cậu gần từng chữ một, anh không phản ứng, chỉ cười rồi nói với nó.

-Đi thôi, tôi có việc muốn xác minh!

(pi ét: xác minh cái gì không biết....au know...)

-Tôi bảo buông ra ker mà!

Cậu hét lên, bực rồi đấy.

Anh thì cố kéo nó đi, cậu thì cố kéo nó lại, tình hình căng thẳng.

Nó thì chẳng có phản ứng gì, nói rõ hơn là chẳng muốn phản ứng gì, mặc 2 cái người đang cố “giằng giựt” mình.

.....

-Không được coi cô ấy là món hàng!

1 giọng nói khác lại vang lên, lần này trầm ấm và có phần tức giận, nổi uất hận chứa chan...còn ai khác ngoài Tuấn.

Tình hình là rất tình hình, cấp bách rồi, báo cấp 20 rồi.

Tuấn đứng đó, hằm hằm nhìn 2 người kia với ánh mắt phóng tia gamma (vận tốc bằng vận tốc ánh sáng, có thể xuyên thủng lớp bê tông dày vài mét thôi ^.^)

Key tự dưng đập tay vào trán, ngửa cổ ra đằng sau, rồi nói với chính mình, nhưng lại đủ cho người khác nghe thấy.

Ha, ngu cũng phải có nghệ thuật!

Bọn đàn em bên dưới chẳng hiểu cái khỉ rì, nhưng cũng cố tỏ ra hiểu.....Key dẫn mọi người về trước.

-Khốn kiếp, cậu đang làm cái khỉ gì ở đây thế hử?

Vũ vênh mặt lên nhìn Tuấn

-Tên khốn này.

Chưa kịp định hình mọi chuyện ra sao thì cú đâm đã đến thẳng mặt Vũ, từ nắm tay của Tuấn.

Máu lên não, cậu đứng dậy, chiến ngay.

2 người cứ đánh nhau, như 2 con thú điên. Cảnh sát đã định vào can như “anh” giữ lại.

Bíp.....Bíp.....Bíp...

1 chiếc xe tải từ đâu phanh đi đến, đang lao về phía nó.

Mọi người cùng ngoảnh lên.

OMG, thằng lái xe nào mà ngu thế.

-CẢN THẬN !

Vũ chạy ra...à mà cả Tuấn nữa....2 người như 2 con thiêu thân đang lao ra đường cao tốc để.....đẩy nó ra.

-Á....bộp

Nó ngã dúm về phía bên kia đường.

Nó giật mình nhìn lại cái cảnh 2 người vẫn đứng đó.

No sợ, nó thực sự sợ

Sao cảnh này lại xảy ra trước mặt nó cơ chứ?
Sao chuyện lại liên quan trực tiếp tới nó thế này?
Sao mọi người lại vì nó?
Nó sợ, nó muốn mình là người bị thương hơn là nhìn cái cảnh này mà!
Chiếc xe tải cứ lao đến, người lái xe như ngủ quên.
Không thể nào, nó không thể để 2 người đó chịu thêm tổn thương vì nó nữa.
Không thể!
2 tên khốn, 2 tên quá đáng, 2 tên đáng chết, sao làm nó lo thế.
3s sau, không cần suy nghĩ thêm, nó lao ra giữa đường.
Dang 2 tay ra để chặn ô tô.
Mọi người cùng đồng thanh
-ĐỪNG!
Chiếc xe lao tới
Mọi chuyện tưởng chừng không thể cứu chữa!
Mọi người dường như đã tận mắt chứng kiến vụ tai nạn thảm hoạ này thì....
(p/s: chap không mang tính dim hàng cảnh sát cơ động)

71. Chương 71

Nó không thể tin vào cái cảnh trước mặt mình, nó đau lòng, nó hối hận.
Nó không thể đứng nhìn như vậy được
Nước mắt rơi trên cái khuôn mặt xinh đẹp kia...
Nó chạy ù ra giữa đường, trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.
Họ nghĩ nó sẽ cứu ai??
.....
Không, nó muốn cứu cả 2 người, nó chẳng muốn mất bất kì người nào trong số họ cả...2 người đều quan trọng với nó cả.
Làm ơn!
.....
Chiếc xe lao đến, nó nhắm mắt lại như để tránh cơn sợ hãi, như để tránh cái quá khứ đầy nỗi đau của ngày trước.
Không muốn nhớ nhưng tại sao cái sự việc ấy lại làm nó tổn thương đến vậy.
Chỉ 1 vụ tai nạn thôi, chỉ 1 vụ tai nạn thôi đáng lẽ không làm nó đau khổ đến mức ấy đâu,...đáng lẽ không đến mức ba mẹ nó phải giấu kín như vậy đâu...
Nhưng

Sự thật phũ phàng....sau cuộc tai nạn đó...vì nó mà gia đình mất đi 1 đứa con...riêng nó mất đi 1 đứa e gái....1 đứa em gái xinh đôi...

Đau khổ!!

Nước mắt không thể rơi, nó chìm vào trong bóng tối.

Cái vỏ bọc mà nó tạo ra bấy lâu nay.

Đôi lúc nó nhìn vào trong gương...nó nhớ rằng có 1 cô nhóc rất giống mình...nó tự hỏi đó là ai?

Nhưng giờ nó biết rồi....biết rồi....đó là em gái nó, là đứa em xinh đôi...giống nó như 2 giọt nước.

Bíp...Bíp...Bíp.

Chiếc xe còi nhưng nó chẳng có phản ứng gì..

Mọi người không thể làm gì nữa rồi...họ nhắm mắt không muốn nhìn thảm cảnh này.

Kít...Kít...Kít.

Chiếc xe phanh gấp rồi vừa chạm đến người nó thì kịp dừng lại.

Mọi người không dám tin vào mắt mình.

Máu...nhưng mà có máu...máu từ mũi nó chảy xuống...

Nó ngã ra đằng sau.

-VY!!!!

Vũ và Tuấn hét to lên rồi chạy ra đỡ nó dậy.

Vũ nhanh hơn, cậu và mọi người đưa nó vào viện.

Còn Tuấn, cậu đứng lặng chỗ đó.

“Mình đã sai sao? Hay là....”

Hôm đó người ta thấy 1 cậu bé đứng suốt đêm bên cái đường mà vừa xảy ra tai nạn.

Nó tỉnh.

Người đầu tiên nó nhìn thấy là Vũ.

-Ừ...

Nó ôm đầu ngồi dậy.

-CẬU ĐỪNG CÓ NGU NGỐC NHƯ THẾ CHÚ!

Vũ quát lớn, điều này làm cơn đau đầu của nó càng nặng thêm.

Bực mình, nó cũng quát.

-IM ĐI!

-Hả?...xin...xin lỗi.

Cậu áp úng gãi đầu, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Nó nhìn cậu, nhìn cái vết thương còn trên mặt cậu do cuộc xô xát hôm qua và nhìn cái vầng thâm quầng trên mắt cậu.

Đau long...tự dưng đau lòng quá.

Nó dần lòng mình không được khóc, dần lòng không được làm cho người khác buồn.

-Có sao không?

Giọng nó nhỏ nhẹ nhất, như dòng suối chảy êm êm trong khu rừng nhiệt đới.

Nó đưa tay mình lên cái vầng thâm trên mắt cậu, khuôn mặt đầy lo lắng.

-không,

Cậu quay đi.

Cu cậu ngại í mà.

-Xin lỗi!

Nó tiếp tục nói, tiếp tục không thương tiếc làm cho cậu thấy mình có lỗi, tiếp tục làm tim cậu đập nhanh, làm máu lên não nhanh hơn, làm phản ứng nhanh hơn....cậu quay đi, không cho nó nhìn thấy cái khuôn mặt đỏ như mào gà của mình.

-Tất cả là do mình, xin lỗi mọi người nhiều...

-Ai bảo là cậu có lỗi...là thằng khốn nào....tôi sử cả nhà nó.

-Hi, cậu nóng tính quá, bớt đi..

-À, à ,ừ ừ...

Cậu luống cuống tìm cái chai nước để thay cho nó, miệng không ngừng rửa cái thằng khốn n.ạ.n nào dám bảo lỗi là do nó.

“khốn khiếp, sao thay nước rì mà lảm thủ tục thế này (con bó tay với bố, có mỗi việc thay nước mà nói nhiều)...mai chẳng lẽ cho cái viện này xập luôn...hừ, viện trưởng, ông cứ đợi đấy..”

Khuôn mặt lảm lảm, cậu cầm chai nước mới định thay cho nó.

Nhưng đi đứng không để ý...chân giẫm phải mấy cái ống dây ở dưới.

-Aaaaaaaa

Cậu hét lên rồi ngã nhào vào....người nó.

Môi chạm môi...mắt nhìn nhau.

Căng như mắt lợn luộc.

Mặt 2 người cùng đỏ như trái gấc.

Không khí trong phòng im lặng, 2 người có thể nghe thấy rõ tiếng thở của nhau...

Đến cả tiếng ruồi muỗi bay qua còn có thể nhận dạng chữ lị

“ đến ruồi bay qua, t cũng biết con nào đực con nào cái...”

15s mà Vũ và nó chẳng có phản ứng rì, cậu chìm đắm trong suy nghĩ.

“Cái bệnh viện này làm ăn tốt phết, mai về đầu tư mới được , ha ha ha....:D”

Còn nó thì

“ tên khốn này ăn gì mà nặng thế không biết >.<>

.....

-Hai người đang làm cái gì thế nàyyyyyyyyyyyyyyyyyyy

Cô y tá không thương tiếc giây phút ngọt ngào mà đi vào, mồm há hốc, đúng chất troll.

-Cậu dám bắt nạt con gái nhà lành....xàm xỡ con nhà người ta khi đang ngủ hả?

Cô tóm lấy cổ áo cậu, lôi lên.

Chat chat...

Hô hô, 2 cái tát không thương tiếc từ 1 khung xương (cô gầy) đập chúng mặt cậu, chẳng trệch phát nào. Cậu và nó cùng trở mắt lên nhìn.

-CÔ DẤM.....

Mặt cậu còn đỏ hơn cả lúc này, lần này là ực...ực đến mức sắp nổ luôn.

Từ bé đến giờ thì là chưa ai dám đụng vào cậu, kể cả bố mẹ.

Họ chỉ bỏ mặc cậu, họ chỉ đưa tiền cho cậu, họ chỉ dạy cậu cách quản lý, cách kiếm tiền, và cách làm bá chủ.

Chứ chưa bao giờ họ dạy cậu cách làm người hay là cách chịu đựng, cách nhẫn nhịn.

Cậu thiệt thòi hơn nhiều người về điều ấy.

Giàu thì sao? Giàu mà không được chăm sóc cẩn thận, giàu mà chẳng được dạy dỗ cẩn thận, giàu mà không được học cách làm người ...thà cậu nghèo còn sướng hơn.

Thật may...thật may vì cậu có những người bạn, có người thân bên cạnh có tính người.

Không thì bây giờ cậu chẳng biết sẽ thành cái thể thống gì.

-Con cái nhà, sao dám làm thế hả? Tôi phải dạy dỗ cậu!

-CÔ DẤM!!! >.

-Phải nó bắt nạt con không cô bé xinh đẹp?

Cô quay xang nó, thay đổi giọng ngay lập tức, thân mật và “dễ thương”

(p/s: bà này là bị nhiễm thói, mê gái đẹp chứ không phải trai đẹp)

-Dạ.....(nó ấp úng)...phải ạ!

-hả?

Có thể tưởng tượng khuôn mặt của Vũ lúc này tức mà không nói được....nhìn, cái việc mà cậu ko hay làm...khó_chịu_chết_đi_được.

Tím lên vì tức giận, cậu bị đuổi ra ngoài.

Anh đứng ngoài này giờ, anh đã chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Anh có vẻ hứng thú.

Cậu đi ra, anh cũng quay đi.

72. Chương 72

Vũ đi ra ngoài, không khí trong phòng còn lại tiếng cười nói của 2 người.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt nó bỗng đanh lại, rồi tím dần, nó như sợ nhớ ra cái điều gì.

Quay người, tìm khắp giường bệnh thứ gì đó.

-Điện thoại của cháu đâu rồi?

-À, vừa nãy hình như để trong tủ đồ.

-Mang cho cháu!

-Ồ, để cô thay nước xong đã.

-MANG RA CHO TÔI !

Nó hét lên. Cái khuôn mặt tinh nghịch, có chút ngại ngùng vừa nãy đã biến mất thay vào đó là sự cáu gắt, bực bội, lo lắng và cái nhìn không mấy thiện cảm dành cho cô y tá.

-Ừ, ừ đây.

Cô mang ra cho nó, không khỏi làu bàu “ hừ, tưởng mình là VIP thì sao chứ, nằm ở phòng VIP có gì đặc biệt, hừ, đồ chảnh choẹ”

-Cô đi ra ngoài đi.

-Ừ, ừ

Cô cố nở nụ cười giả tạo, điều này làm nó vô cùng bực mình.

Nó cầm điện thoại, nhấn số 1.

Tút...Tút...Tút...

Tiếng tút kéo dài trong sự lo lắng của nó.

“ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng Bíp”

-Mẹ mẹ đi đâu thế???

Nó đập lưng vào phía đầu giường và duỗi thẳng chân, đập xuống giường, thể hiện sự bức xúc.

Cách nó giải toả là như vậy, phải đập phá cái gì đó không thì không thể chịu được.

Ngoài mặt bực tức nhưng trong lòng nó thì vô cùng lo lắng.

Nó từng bị gọi là kẻ không có trái tim...nhưng mọi người đâu có biết...nói thẳng ra là chẳng biết cái đ é o rì...tim là trong cơ thể, nhìn thế nào được mà cứ phát biểu liều....ghét cái loại đấy.

Đúng chất “ ngu còn tỏ ra nguy hiểm”

Trong lòng nó hiện giờ hoang mang vô cùng. Từ trước tới giờ, mẹ đâu có tiếp xúc với cái thế giới không thể đoán được này đâu.

Mẹ là người phụ nữ kiểu xưa, là quý bà có tấm lòng bao dung và độ lượng vô cùng.

Làm sao bà có thể bình an trong cái thế giới này được??

“ mẹ, con xin mẹ đấy, mẹ đừng đi đâu cả.....con xin mẹ...mẹ đừng làm con thêm mệt mỏi và lo lắng nữa...”

Nó suy nghĩ trong tiếng tút tút khô khan.

Kết thúc cuộc gọi ẹ, nó điện thẳng về nhà.

Đầu giây bên kia vang lên tiếng 1 người phụ nữ, trầm âm....nhưng...không phải mẹ nó.

-Trịnh gia xin nghe!

-Bố tôi có nhà không?

-Tiểu thư? Ông chủ vừa ra ngoài rồi ạ.

-Ừm!

Nó cúp máy rồi lại gọi cho bố mình.

-Bố, mẹ thế nào rồi?

-Bố đang đi tìm.

-Anh Bảo có đó không ạ? Bố bảo anh ấy dùng định vị thử xem.

-Rồi nhưng bà ấy cố tình tắt điện thoại.

Nó có thể nghe rõ giọng bố, giọng ông ấy lạc hẳn đi.

Chắc hẳn ông đang sốt ruột, lo lắng và thất vọng nữa.

Nó có ther tưởng tượng cái biểu hiện trên khuôn mặt của bố hiện giờ.

Đau lòng quá.

Đau lòng quá.

Gia đình thân yêu của nó....nó không muốn bất cứ ai bị tổn thương.....nhưng điều đó dường như không thể.

Nó dứt vôi ống truyền nước ra, vì dứt mạnh và có có tí kĩ thật gì nên máu ở chỗ mũi tiêm bắn ra.

Nó nhói 1 cái thật đau nhưng mặc kệ, vẫn thay đồ và đi ra ngoài.

Nó không thể chịu được cái cảm giác ngồi chờ đợi tin tức, nó phải trực tiếp tìm mẹ, trực tiếp hỏi mẹ có chuyện gì xảy ra.

Có chuyện gì mà làm cho gia đình nó tự đứng nổi sóng gió.

Nó phải đi tìm, nó lo lắng quá rồi.

-Key, tập hợp mọi người ...tìm 1 người .

-Dạ!

.....

-Bố, chuyến hàng sắp về đến nơi rồi.

Anh Bảo lo lắng.

-Ừ

-Bố định thế nào?

Sao mẹ nó lại đi đúng cái lúc này, đúng cái giai đoạn quan trọng này không biết.

Hôm nay phải nhận hàng, phải kiểm tra và thử lô hàng, lô súng mới này.

Có bao nhiêu việc....vậy mà bà ấy lại bỏ đi.

Bố nó ngẩng đầu lên nhìn trời, trong cái buổi trưa mùa thu này.

Trời mát, bầu trời trong xanh không chút nào là có dấu hiệu của mưa.

Nhưng cơn mưa đã đổ ập đến nhà nó rồi.

Mưa chẳng phải do ông trời mà là do số phận.

“Chẳng lẽ tôi đã sai sao? Chẳng lẽ tôi đã quá ích kỉ sao? Tôi lên làm thế nào bây giờ đây...?”

-Gọi cho Vy đi!

-Vâng.

.....

-Sao vừa nãy cậu có thể nói như thế hả?

Vũ vẫn âm ỉ chuyện vừa nãy, xồng xộc chạy thẳng vào phòng bệnh của nó.

-Đâu rồi??

Cậu ngó xung quanh, cơn giận giảm xuống 1 phần

-Hừ, sợ tôi nên cậu định trốn à....ra đây mau, dù cậu đi đến đâu thì tôi cũng sẽ tìm được.

Câu này cậu nói ra mà chẳng biết mình có thể nói ra....nó càng khẳng định tình cảm cậu dành cho nó....càng ngày càng sâu đậm rồi.

Dù nó đi đâu....dù nó có đi đâu thì cậu sẽ tìm nó...sẽ tìm nó về...và bảo vệ nó.

Đi khắp phòng VIP mà chẳng thấy nó đâu.

-Tôi sẽ không giận nữa, cậu ra đây mau!

Không ai trả lời, căn phòng tự dưng im ắng lạ thường.

Cậu lo lắng

.....

-Khốn kiếp! Bệnh nhân phòng 202 đi đâu mất rồi???

Cậu đập mạnh tay vào bàn làm việc của mấy y tá.

Họ há hốc mồm nhìn, đẹp trai ngồi ngồi thế này mà ăn nói thì không sao mà chịu được.

-Phòng 202 là phòng VIP, bệnh nhân tên....

-NÓI NHIỀU TÔI HỎI CẬU ẤY ĐANG Ở ĐÂU???

-Vừa nãy còn có trong phòng mà có y tá vào thay nước

- TÔI HỎI HIỆN GIỜ???... hừ bệnh viện các người làm ăn chẳng ra cái thể thống gì cả....nếu cậu ấy mà có chuyện gì thì ngày mai cái bệnh viện này thành đồng đổ nát đấy...HIỂU KHÔNG?

Cậu hầm hầm đi ra ngoài.

ừ, cậu đã nói rồi, dù nó có đi đâu thì cậu cũng phải tìm cho ra.

.....

“Tuấn, mày là cái gì nào, mày là cái gì trong lòng người ta nào....ha ha, mày chẳng là gì cả....mày là kẻ thất bại rồi...17 năm thắng quen rồi, lần này thất bại sao mà khó chịu thế...t lại thua sao?....mẹ ơi, con nên làm gì đây....con đau khổ quá....con muốn tìm mẹ quá”

Tuấn ngồi trong quán ven đường uống bia.

Cậu say rồi thì phải, cái cách suy nghĩ của cậu cũng khác thường ngày.

Nỗi đau đã khiến cậu lạc đi, khiến cậu không còn tin vào cái điều gì nữa.

Loạng choạng bước ra khỏi quán, cậu lơ đãng nhìn đường, nhìn bằng nửa con mắt.

Cái cuộc đời này...thà không có cậu còn hơn....thà không có cậu còn hơn....hơn là để cậu chịu cái nỗi khổ này.

-Thằng khốn nào mà dám đụng vào bọn tao thế này? Mày muốn chết rồi phải không?

Tuấn loạng choạng đi và không may đã ướm phải 1 đám du côn.

Cậu ngược đời mắt nâu tuyệt đẹp của mình lên nhìn bọn chúng, cười mà không nói gì.

-Mày nhìn để tao đẩy à?

1 tên nghe về anh cả đứng ra chỉ trích cậu.

-hắn còn cười để đại ca nữa ạ

Tên đàn em hóng hớt theo.

-Nhìn đều thì sao?

cậu nhìn hắn lại cười

(p/s: có ai còn nhớ cái vụ này hay không?)

-Thằng chó này, hôm nay tới số của mày rồi.

Bọn chúng như lũ chó điên, xông vào đánh cậu.

Mọi khi, mọi khi thì cậu chắc chắn sẽ dạy dỗ cái bọn ngu si này 1 trận nhưng hôm nay thì không như thế.

Hôm nay cậu muốn thử cảm giác bị đánh.

Muốn thử cảm giác thất bại...cảm giác đau đớn ấy.

Máu mồm, máu mũi chảy ra....cậu chìm vào nỗi đau.

Chẳng phải của thể xác mà là tinh thần cậu đang bấn loạn....cậu không biết nên đối mặt với nó, đối mặt với thực tại tàn khốc này ra sao nữa.

Đau quá.

Trời tối rồi, cậu nhắm mắt lại...

-Dừng lại ngay.

Giọng 1 người phụ nữ, tuy nhỏ nhưng vô cùng uy nghiêm.

Bọn kia không thèm nhìn ra, cứ đánh cậu...

-Tôi đã gọi cảnh sát rồi, các cậu cứ đứng đây mà hành hung người khác đi!

-Con mụ chết tiệt này!

Thằng vừa xong kẻ dao vào cổ bà, đe dọa..

Nhưng khi vừa nghe thấy tiếng xe cảnh sát thì im thin thít mà cút.

-cậu không sao chứ?

Giọng bà thật ấm áp, giống mẹ cậu quá, “ mẹ ơi, con nhớ mẹ...có phải mẹ đến với con đấy không”

Cậu chìm trong hoang tưởng...

-Tôi đưa cậu đến bệnh viện.

Bà gọi xe cho cậu...

Ngồi trong xe, bà cho cậu nằm gác đầu vào đùi mình.

Cảm giác thật là thân quen.

Bà nhớ gia đình mình quá, bà__ mẹ nó, nhớ cả đứa con gái đã chết__ theo bà, của mình nữa.

Cậu đem đến hơi ấm cho bà, thật may mắn.

.....

Tuần tỉnh dậy, điện thoại liên reo.

Nhìn vào màn hình cậu không muốn nghe nhưng miễn cưỡng nhấn nút nghe.

-Cậu có đồng ý hợp tác hay không?

Giọng của Trang, cô ta lại định làm gì nữa đây.

-không muốn!

-Cậu có chắc không?

-.....

-Tôi có cách rồi.

-.....

-Mẹ Vy đang nằm trong tay cậu đó

-Cái gì?

Cậu giật mình vì câu nói ấy.

Bỗng cánh cửa bật mở.

1 người phụ nữ đi vào.

Cậu nhìn bà

Cậu suy nghĩ.

Cậu đắn đo.

73. Chương 73

Cậu nhìn bà, người mà làm cho cậu có cái cảm giác ảm áp đấy.

Người duy nhất làm cậu đỡ tủi thân, người duy nhất làm trái tim đã đóng băng của cậu phải biết cảm động và mang ơn.

“ –Cậu không nhìn thấy họ nắm tay hạnh phúc hay sao?.

-.....

-Cậu không ghen tị với 2 người đó hay sao?

-.....

-Cậu thật là nhu nhược!

-....”

Những lời nói của Trang cứ lớn vồn, vo ve bên tai cậu như những con muỗi bắn thủ.

Cậu muốn xua nó đi nhưng lại không đủ sức.

Cái con quỷ trong người cậu tự dưng bộc phát lúc này, bộc phát đúng lúc mà cậu đang đấu tranh tư tưởng quyết liệt nhất.

-Hazz, thật là!

Nó bực mình, ném điện thoại ra đằng sau, và không khỏi lừ mắt nhìn xung quanh.

-Đổi hướng. Chạy về Đà Lạt.

Nó ra lệnh, Key thấy vậy, lo lắng hỏi.

-Lại có chuyện gì sao LinDa?

-Kiểm hang!

Nó trả lời gọn gọn, với thái độ đang tức__ cóc__ chịu__ được.

Xe tiến thẳng vào Đà Lạt, thành phố thật nhiều hoa.

Nó nhớ nơi đây đẹp lắm, nhớ cái lễ hội hoa Đà Lạt lắm, đẹp thật.

Nó đã từng sống ở đây.

Ngồi trong xe, nó không ngừng nhớ về cái quá khứ ấy, cái quá khứ toàn hoa, toàn mùi hương hoa...và toàn người thân yêu của nó.

Lâu lắm rồi nó mới quay lại đây...nơi đây đẹp thật và thay đổi nhiều quá....y như sự thay đổi của nó vậy.

Thời gian làm thay đổi tất cả...thời gian trôi thật nhanh ...lắm lúc nó phải chạy đuổi theo nhưng vẫn không kịp.

Nó luôn ước gì thời gian có thể quay trở lại....cho nó như ngày xưa.!!

Nơi đây hồi nó 5t....nó vẫn còn người em gái dễ thương.

Xe chậm chậm tiến vào thành phố, Key như hiểu được tâm trạng nó, hiểu lên cho nó bình tâm lại, hiểu lên cho nó không gian riêng tư.

Cậu luôn ủng hộ nó, luôn tôn thờ nó và coi nó là thiên thần nhưng thứ mà cậu nhận lại được từ nó chỉ là “ hạnh phúc buồn”, thứ mà Tuấn cũng được.

-LinDa, tự dừng đằng trước có rất nhiều cảnh sát.

Key dừng xe bên đường, nhìn qua gương khuôn mặt của nó.

Tháo tai nghe, nó hướng mắt về phía trước. Nhưng mưa, mắt cận và khoảng cách xa nên nó chẳng nhìn thấy cái cóc gì cả.

Nó lục lọi thứ gì đó trong túi đồ rồi tỏ ra vô cùng nguy hiểm, đẩy ống nhòm, hướng tầm mắt ra xa.

Cảnh sát đang kiểm tra mấy xe đằng trước, nghe vẻ kĩ lắm.

-Khốn kiếp! Chọn đúng ngày thế không biết!

Nó bực mình, khuôn mặt đỏ dựng lên, ánh mắt hờ hững vô định.

Trong lúc này nó lại chẳng nghĩ ra cái gì mới bực mình.

Sự lo lắng, bất an làm nó mất tập chung và sao nhãng tinh thần .

Key để ý nó khuôn mặt hốc hác đi rất nhiều.

-Vòng xe lại đi!

Ngồi vào trong xe nó ra lệnh.

Nó loay hoay bấm loạn xạ cái Ipad để tìm đường rồi thông báo đổi địa điểm.

-Về khách sạn S.

-À quên...cậu ra ngoài đi.

Nó nhìn Key và đuổi cậu ra ngoài

-Hả?

Cậu bắt ngờ, không lẽ, không lẽ nó định hành động 1 mình.

Không thể nào, không thể nào...

Nhưng rồi cậu nhìn vào cái túi sách mà nó đang cầm thì mím môi, mỉm cười đi ra.

10' sau nó bước ra khỏi xe, vươn vai, hít chút ánh nắng còn lại của buổi chiều cuối thu.

Trời hôm nay khá mát, đây là điều duy nhất làm nó dễ chịu hơn chút.

-Cậu cũng đi thay đồ đi!

Nó ném quần áo cho Key và giục cậu.

Bộ vest màu xám, nhìn già hơn so với tuổi, à quên là nhìn trưởng thành hơn.

Từ nãy đến giờ Key cứ đứng đờ nhìn nó, nó ngượng, đẩy cậu đi vào.

-Nhanh lên, muộn rồi đó!

Ừ, nó chưa bao giờ mặc đồ Nhật, hôm nay tự dừng mặc bộ Kimono này hơi khó chịu.

Đôi guốc mộc, kiểu tóc cầu kì, khuôn mặt trắng và đôi mắt to....nó như 1 cô thiếu nữ người Nhật thực sự vậy.

Thật sự đẹp, đẹp khiến người ta phải ngưỡng mộ.

-Mặc như này để làm gì vậy?

Key chỉ vào mình khi mặc hơi buồn cười.

-Hôm nay đối tác là người Nhật.....đến khách sạn luôn đi

-Gi chứ, sao phải giao dịch ở khách sạn cơ chứ.

Key lắc đầu lẩm bẩm khi ns đã đi vào trong xe ngồi yên vị.

Đến khách sạn, mọi người đều quay ra nhìn nó vì đây là cái tò mò tự nhiên của người VN.

Nó mệt mỏi nhưng vẫn cố nở những nụ cười giả tạo, và đôi lúc quay sang Key nói mấy câu tiếng Nhật.

Cậu thì chẳng hiểu nó nói cái gì, chỉ biết....gật!

Với chút giấy tờ giả, nó đã đặt phòng xong và chờ đối tác.

-Tôi có để tiểu thư chờ quá lâu?

1 lúc sau, cánh cửa bật mở với 1 người đàn ông người Nhật, cao khoảng m95, người mặc vest sang trọng

-không sao, mời ngài ngồi

Nó cười đi ra, người kia không khỏi đơ trong vài giây.

-Tiểu thư thật là xinh đẹp!

Khuôn mặt háo sắc của hắn tỏ ra vô cùng mờ ám.

-Cảm ơn ngài khen, tôi...

-Đây là???

Ông ta chỉ vào Key, người từ nãy đến giờ nhìn mình như hạt nhân nguyên tử sắp nổ vậy.

-Đàn em của tôi.

-Chúng ta bàn việc làm ăn,,không nên.

Ông ta có ý đuổi cậu rồi cũng nói với người làm của mình

-ra ngoài trước đi.

Tình thế buộc nó phải nói.

-Cậu cũng ra ngoài đợi tôi đi!

-Nhưng mà...

Key lo lắng và bất mãn hỏi lại.

-Ra ngoài đi!

-Dạ.

Hai người ra ngoài, tên háo sắc nhìn nó bằng ánh mắt vô cùng tởm.

-Tiểu thư thực sự xinh đẹp đấy !

-Chúng ta vào vấn đề chính luôn đi ạ....lô hang này thực sự quan trọng với chúng tôi...

-Ha, tôi biết vậy....

Đôi bàn tay bẩn thỉu của hắn chạm vào tay nó, nó ngay lập tức rút lại.

-1 lượng lớn chất phóng xạ chứa nguồn năng lượng khổng lồ, vì vậy chúng tôi...

Nó tiếp tục nó mặc ánh mắt không thể chấp nhận của tên kia.

-Tôi đề nghị ngài trấn tĩnh lại!

Nó gần giọng bức mình,

-Cô bao nhiêu tuổi?

-Tôi nói lại lần nữa...

-Cô có bạn trai chưa?

-TAO HỎI MÀY CÓ CÂM MỒM VÀ VÀO VẤN ĐỀ CHÍNH NGAY LẬP TỨC HAY KHÔNG?

-ha ha, thật là có cá tính..

.....

-KÍ!

Ông ta giật mình vì tờ giấy trên bàn và hơn hết là khẩu súng đã được lên đạn và đặt trước đầu mình

-Kí.

Nó ra lệnh

-Chúng....chúng ta có thể thương lượng mà...

-Nếu không muốn chết thì ngậm mồm lại và kí vào đây1

-không thể được..

-Thằng khốn!

Pằng...

-Có chuyện gì vậy?

Key lo lắng chạy vào

Nó ném cho cậu bộ quần áo khác để thay.

-Thay vào và chuẩn bị đi! NHANH!

-Giao dịch thất bại!

“dám lừa t thằng khốn...”

Nó nghiêng răng.

-Đi thôi!

Sau khi đã xử lí thằng còn lại, Key kéo tay nó chạy đi, nhưng chưa đi hết cầu thang số 2 thì 1 đám bảo vệ chạy như điên lên.

-Nhanh lên...có tiếng súng.

-Phòng 09..phòng VIP, tầng 3.

Đám bảo vệ chạy như bay...tình thế cấp bách cậu đẩy nó vào tường rồi làm như những cặp tình nhân đang “ân ái”

-Xin lỗi!

-không sao.

Hai người xuống được chỗ để xe, chẳng ngu gì mà ở lại, lên xe phóng thẳng về HN.

.....

-Đề nghị chiếc xe BMW biển số MEEN 23 dừng lại!

Chiếc xe cảnh sát bám theo xe nó, miệng không ngớt hô to.

-Sao hôm nay sui thế.

Nó đập tay vào thành xe, nhìn ra thành phố xinh đẹp này.

-Đề nghị chiếc xe BMW phía trước dừng lại!

Tiếng còi xe cảnh sát réo ầm ĩ cả 1 vùng.

Chiếc BMW phóng hết tốc độ trên con đường cao tốc, có lúc lên tới 400km/h.

Xe cảnh sát vẫn bám đuôi, vẫn còi, vẫn rú.

Lúc sau, đâu ra 2 chiếc xe cảnh sát nữa bám theo xe nó.

-Khốn kiếp! Bọn này nhanh gớm

Nó bực mình lắm rồi...ngày gì không biết

-Linda, đường nào bây giờ?

Tít tít tít...

Tiếng còi oto đằng trước và đằng sau xe nó roé lên ینگ cả tai.

Những người lái xe tỏ ra hết sức bực mình với cái cách lái liều lĩnh như Key.

Xe nó lạnh lách, làm tắc nghẽn hết cả giao thông 1 vùng.

-Đề nghị chiếc xe BMW trắng phía trước dừng lại...hợp tác với cảnh sát.

Tít tít tít..

Không khí giờ cao điểm...tiếng còi xe ầm ĩ và tiếng c.h.ữ.i bới không ngớt của mấy cụ lái xe khiến nó và Key mất kiểm soát.

-Xuống nước đi!

Nó nói dứt khoát.

-hả?

-Cho xe xuống nước đi!

Nó gằn lại.

Chiếc BMW trắng lao với vận tốc chóng mặt...đâm gãy mấy thanh sắt gỉ bảo vệ cầu.....rồi lao xuống nước.

Nước trang vào bom xe...nó mệt mỏi...cố gắng đẩy cái cửa xe ra.

Sức nước mạnh thật...nó thực sự mệt mỏi.

Nhưng may là vì đã có chuẩn bị nên ít bị tổn thất.

Nó đã liên lạc trước với người của mình lên bờ 1 lúc là có thuyền chạy đến.

Nhảy lên thuyền, nó trở về Hn.

.....

-Mẹ thế nào rồi hai?

-Vẫn chưa có tung tích rì.

-Sao cơ?

Nó giật mình.

Nó cứ nghĩ mẹ đã bình an.

Nó nghĩ chỉ mình mình bị nguy hiểm thôi

“mẹ ơi...con lo quá...con yêu mẹ nhiều..”

Thay quần áo xong nó chạy đi tìm mẹ luôn, mặc kệ cái cơn mệt mỏi mà chính mình đang phải chịu.

Dù thế nào nó cũng phải tìm mẹ.

.....

“ Tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Vũ giật mình vì cái tin nhắn này....

Cái tin nhắn từ cái số mà bấy lâu nay cậu chưa từng dừng mắt đến, số của Tuấn.

“Chuyện gì?”

“T muốn đấu với m!”

“Sao t phải đấu?”

“T đang giữ Vy!”

“Cái gì...thằng chó...đợi đó!”

.....

Trong nhà SM, nhà vị hôn thê của Vũ, phòng cô em gái.

-Em thấy thế nào?

-không thế nào, không thể có người giống như thế này được.

-Em không còn nhớ gì hay sao?

-Sao có thể được...sao có thể như thế...

1 cô bé tóc dài, mắt to...khuôn mặt ngây thơ vô đối...

Cô đang cầm trên tay 1 tấm ảnh

Mà bất cứ ai nhìn vào đó cũng sẽ nói là cô... nhưng không đó là nó _Trịnh Tuyết VY.

-Anh nghĩ đây chính là chị gái của em....và gia đình họ Trịnh chính là gia đình mà em tìm kiếm bấy lâu nay...

Đôi mắt cô bé đỏ lên, mọng nước.

Cô khóc, khóc, khóc thật lớn rồi nhào vào lòng anh trai.

74. Chương 74

Bước những bước nhẹ nhàng trên phố, cô bé như thả hồn mình vào trong gió.

Thật dễ chịu.

Sau mười mấy năm tìm kiếm....thì gia, gia đình ở ngay trước mặt.

Cô bé tên Bảo Ngọc...1 cô bé vô cùng xinh xắn, dễ thương, đáng yêu, xứng đáng làm người em xinh đôi của nó.

Ngọc bước xuống lòng đường, nơi đường phố xe cộ tấp nập....lòng lâng lâng vui sướng.

Bống Ngọc nảy ra ý định muốn đi xe bus cơ....muốn hoà mình vào thế giới cơ.

17 năm sống như công chúa nhưng cũng sống như giam hãm...ko bạn bè.

Không phải do bố mẹ nuôi mà là do chính cô bé tự muốn tách mình khỏi thế giới, khỏi xã hội này.

Nhưng giờ đây, Ngọc muốn trở lại.

Cô bước lên xe bus, thật là đông....cái cảm giác thích thú.

Cô cười, cái điệu cười giống y nó....giống y nó

Dù bị mọi người xô đẩy xuống tận cuối xe nhưng thật là thú vị.

Cô không còn chỗ ngồi, phải đứng thôi.

“Ồ, đôi lông mi của cậu ta dài thật đấy....như con gái ý”

“ Ôi chào....mũi cao quá...như những chàng hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ vậy”

“Khuôn mặt trắng không tì vết....không biết cậu ta có dung pont không nhỉ?”

“Nhưng sao nhiều vết sứt vậy...?”

Ngọc bị đẩy xuống cuối xe nhưng đây chính là may mắn khiến cô gặp được chàng mỹ nam này.

Cô nhìn ngắm không biết đâu là trời, đâu là đất nữa.

-Ngắm đủ chưa? Làm ơn cho tôi ngủ 1 lúc!

Mỹ nam không mở mắt nhưng cũng có thể biết có người đang nhìn (giác quan thứ 6 của những thằng con trai đẹp).

“Ồ, cậu ta biết mình nhìn sao?”

Câu hỏi ngu ngơ trong đầu và quay vội đi, Ngọc hơi đỏ mặt.

.....

-Á...làm gì vậy?

Cô quay xuống khi có cảm giác đôi chân thon dài của mình bị xam xỡ.

Nhưng quay xuống lại chẳng thấy ai có động tĩnh gì.

Mỗi người lại nhìn cô bằng những ánh mắt khác nhau, người thì.

“ Cho chết...đi xe bus mà ắc mặc váy ắn cùn cùn...” _Các bác trung niên

“ tiếc rằng mình không có đủ sức mạnh để bảo vệ nàng!” _sự than vãn của 1 số hsc3

“Ặ...học máu mũi....con nhỏ xệch xi...” _thanh niên

Mọi khi toàn đi bằng ô tô riêng nên mặc gì chẳng được.....miễn là đẹp.

Nhưng đây là nơi công cộng, cô lại không ý thức được cái điều này.

Tuấn _mỹ nam đó, biết, biết hết nhưng cậu chẳng có phản ứng gì....đến nhìn mặt còn không thèm.

Cậu là 1/1000 đang nghĩ “ kệ cmn, cóc liên quan đến mình...”

.....

Xe dừng ở trạm thứ nhất, Tuấn đi xuống....cô cũng lục đục chạy theo.

Vừa vì muốn nhìn mỹ nam khi mở mắt vừa muốn thoát khỏi cái đám lợi dụng kia.

.....

-Đừng có đi theo tôi!

Tuấn nói lớn và không thèm quay lại nhìn cái đuôi mới của mình.

-Xin lỗi nhưng tôi....

.....

-Tôi đã nói là ĐỪNG CÓ ĐI THEO TÔI MÀ! Điếc hả?

-.....

-Lần sau đừng có ăn mặc hớ hênh khi lên xe bus như thế.

-.....

Cậu nói xong bỏ đi luôn, vẫn không thèm quay lại.

Đi được vài bước thì tự dưng cậu cảm thấy không ổn.

“ Cái con bé đó....bị thần kinh à?”

Quay lại thì điều mà đập ngay vào mắt cậu là....cô đang đứng giữa lòng đường....trông ngu ngu như bò đội nón ấy..

Và điều quan trọng hơn là.....chiếc xe tải đang đến gần.

-Ngu ngốc!

Lắm bướng rồi cậu chạy ra.

Ôm lấy cô bé.....và ngã về phía lề đường...

.....

-Cô không có mắt h...

Cậu nói chưa nói được từ “ hả?” thì cậu khựng lại.

Mắt cậu bắt giắc đỏ như hòn than.

Cậu nhìn chăm chăm vào cô bé _bản sao của Vy.

Cậu ngỡ ngàng đến tột độ!

Cảm giác sung sướng đến tận cùng.

Nhưng ngay sau đó là sự ân hận (vì đã nói những lời vừa rồi với nó _theo cậu)

-Xin lỗi Vy....tôi....không cố ý!

Cái giọng trầm trầm, buồn buồn mà cậu thường nói với nó lại xuất hiện.

Cậu đứng lên, rồi chạy thẳng, như sợ cái gì níu kéo, như sợ nó giận, như sợ nó sẽ không nhìn mặt cậu nữa.

Cậu sợ, hiện giờ mình chưa thể đủ can đảm để đối mặt với nó.

Nhưng cậu đâu biết...

Đây không phải là nó.

.....

Cô bé ngồi dậy sau cú va đập, xoay xoay cổ tay vừa nãy bị đè xuống.

Khuôn mặt chong sang, dễ thương đỏ ửng lên.

Và...

Khắc sâu hình ảnh người con trai đẹp như trăng trổ ấy vào đầu!

“ Vừa nãy tôi chỉ muốn hỏi đây là đâu thôi mà...tôi phải hỏi để báo về nhà.....để gọi người đến đón....”

Cô nghĩ rồi thầm chán nản.

Tuấn đi được 1 đoạn thì điện thoại reo.

“Cậu đến đường XX.....nhanh lên....tôi có chuyện muốn nói

Vũ”

Cậu nhìn cái số lạ hoắc này không khỏi nghi ngờ nhưng tin nhắn thứ 2 như chặn ngay suy nghĩ của cậu.

“Vy_ Con nhỏ đi cùng cậu vừa nãy....đang ở trong tay tôi...cứ liệu.....tôi vừa phát hiện ra 1 bí mật....cậu có muốn biết?”

-KHón kiếp!

Cậu chạy thẳng đến chỗ hẹn.

.....

Trong 1 không gian chật hẹp, cuộc trò chuyện của 2 nhân vật nữ có vẻ rất bí hiểm.

-Cậu làm vậy có ổn không?

-Chứ sao lại không ổn?

-Nếu 2 người đó biết là bị cậu lừa thì học sẽ không dễ yên đâu!

-Biết sao được....thích thì bắt con bé đó làm con tin.

-Sao mà thế được.

-Cậu cầm mồi đi!

Trang hét lên, bất cứ kẻ nào dám cản cái kế hoạch trả thù của cô ta thì đều bị coi là không ra gì.

Trang...chính cô ta đã hẹn 2 cậu ra chỗ này...chính cô ta đã lừa 2 cậu.

Nhưng điều này 2 người lại không biết cho đến lúc nó xuất hiện.....

75. Chương 75

-A, cái chân của mình.

Ngọc luống cuống chạy theo Tuấn.

Chạy theo cậu vì sức hút của cậu nhưng cũng là vì muốn hỏi đường về nhà.

Nhưng cậu chạy nhanh quá, thoáng cô bé đã ko thấy cậu đâu rồi.

Khẽ liếc xuống nhìn đầu gối hãy còn chảy máu của mình, cô bé đau quá....đau nhưng vẫn cố chạy.

Lần đầu tiên cô biết rung động....và cũng là lần đầu tiên cô rời nhà xa như thế này khi không có vệ sĩ.

Nhìn quanh chẳng thấy ai....nỗi ám ảnh hồi bé lại trở lại với cô bé.

Không, cô không muốn...

-Làm vậy ổn chứ....chúng ta không thể....

-Cậu muốn chết phải không? Cho người đi tìm đi.

Trang ra lệnh.

-Nhưng mà tìm ở đâu bây giờ.?

-Con nhỏ đó thường hay đến quán bar Davil, đến đấy thử xem.

-Không được đâu....đến đấy nguy hiểm lắm.....có khi không ra được ấy.

-Tôi nói đi là đi m à.

Trang bực mình, cô nhìn đứa bạn mình đang run cầm cập.

Đúng Davil dễ vào nhưng không dễ ra, đặc biệt với những người được coi là “ con nhà lành”

“ Hừ, đúng là loại con gái trơ trên mà, suốt ngày ra vào đấy....không hiểu ngoài khuôn mặt ra thì nó còn có cái gì....??? À là khả năng lừa đàn ông siêu đẳng, hừ hừ.....đồ cáo già”

Trang liếc đi liếc lại và thở dài, ghen tỵ.

Cô ta không chịu được, không thể chịu được ai hơn mình.

-Nhưng mà....

Đứa bạn kia vẫn ngần ngại

-KHÔNG....CẦN....TÌM NỮA....

Mặt Trang bỗng gian trông thấy, cô ta nhìn về phía bên kia đường mà mỉm cười, cười nụ cười của quỷ.

-Hả?

-HỪ, ko cần tốn công đâu.....vì con mồi ở ngay trước mắt....

Vừa nãy khi Ngọc chạy theo Tuấn thì đã chạy đến chỗ này...cái chỗ mà thực sự nguy hiểm đối với cô bé thiên thần.

Thiên thần....

Quỷ sẽ làm gì thiên thần.....à chặt mất đôi cánh của cô bé.....rồi làm gì.....rồi biến cô bé thành quỷ như mình

Trang muốn làm vậy, muốn vậy lắm....nhưng có được không?

-Bắt lấy nó.

2 người không mất mấy sức để bắt Ngọc vì đơn giản, Ngọc không phải là nó.....không phải thiên thần đã được mài dũa, tôi luyện nhiều.

Ngọc còn quá ngây thơ.

Và điều đó vào chính lúc này thật là ngu ngốc

-Các cậu là ai?

-Nó giả nai kia.....thảo nào mà làm bọn con trai mê mết.....đồ hồ li

-Á....đừng mà.....đau.

Ngọc hét lên.

Nhưng chẳng ai nghe thấy,

Vì cô bé thật đen đui khi đi đến nơi như thế này.

Tuấn dừng lại, cậu biết, biết chắc chắn rằng nó không dễ bị bắt.

Nhưng cậu vẫn đến đây, vì Vũ...vì cậu muốn giải quyết sao cho ổn thoả....cậu không muốn gây dơ thêm nữa.

Có lẽ nó.....không thuộc về cậu...

Điều mà cậu không muốn nhất.

Nhắc chân mình, cố lết cái thân đến chỗ hẹn, cậu mệt mỏi, thực sự mệt mỏi lắm rồi.

Và cậu không hề biết là Ngọc đã đi theo mình.

Nhưng cậu lại chợt nghĩ đến biểu hiện của nó lúc trên xe bus.

Tự nhiên thật....cậu cứ ngỡ đấy không phải là nó...

Cậu tự hỏi lòng mình.....liệu tình yêu của cậu dành cho nó có đủ lớn????

Hay nó đã thay đổi???

Bao nhiêu câu hỏi xoay quanh đầu cậu....đau đầu quá.

Chạy 1 lúc cậu đã đến nơi....

Đi ung dung vào, giả bộ như chưa có chuyện gì, Tuấn lên tiếng.

-Đến sớm nhỉ?

Cái câu hỏi “ liệu mình có dành tình yêu lớn lao cho Vy??” từ nãy đến giờ cứ ong ong trong đầu Tuấn...đặc biệt khi nhìn thấy Vũ.

Cậu đã.....tự.....ti.....

Cái điều mà chưa bao giờ thấy ở 1 người như cậu.

-Vy đang ở đâu, thằng khốn..!!

Nỗi lo lắng làm Vũ cáu gắt, cậu dường như có thể nuốt tất cả mọi vật xung quanh.

Tức giận, lo lắng, đặc biệt khi là chuyện của nó nữa.

Túm lấy cổ áo Tuấn, Vũ hỏi như ra lệnh

-Đưa cô ấy ra đây!!!

Tuấn cười, cái điệu cười đều giả mà thường thấy trên mặt cậu khi cậu tỏ thái độ khinh hờn.

Mục đích của Tuấn đến đây là để chấm dứt hết mọi chuyện...là để từ bỏ cái thứ tình cảm đau khổ này.

Cậu đã thấm mệt...

Nhưng biểu hiện của nó lúc sáng nay...nhưng thái độ của Vũ vào lúc này...làm cậu tự ái hơn bao giờ hết.

Cậu không muốn thế nữa.

Không biết, nhưng Tuấn tỏ thái độ là biết, rằng mình là kẻ xấu.

-Tao biết...nhưng tao không nói đấy..hừ

Cậu cười khinh bỉ.

-Mày có đưa cô ấy ra đây không hả thằng khốn.

Bốp...

Vũ nóng tính, Vũ thích rat ay đánh người, Vũ không thể kiềm chế cảm xúc...Vũ lo lắng.

Cậu đâm thẳng vào mặt Tuấn..nhưng Tuấn vẫn cười, vẫn cái nụ cười khinh bỉ...cái mà khiến người đối diện lạnh sống lưng.

Cái mà những người hạnh phúc không thể hiểu....hay là cái mà các nhà hiền triết không thể định nghĩa.

Khẽ lấy tay lau vết máu trên miệng mình, Tuấn quay qua nhìn Vũ và nói.

-Mày nghĩ nóng tính và đánh người thì có thể giải quyết được mọi việc hay sao?....Mày nghĩ mày có thể hợp với cô ấy hơn tao à??

-Ít ra tao không chơi bẩn như mày...ít ra tao dành tình yêu chân thành cho cô ấy....ít ra tao không bao giờ nghĩ đến việc làm tổn thương cô ấy khi cô ấy ở bên mày...thằng chết tiệt.

Bốp...

Cú đấm thứ 2 giáng vào mặt Tuấn, lần này cả người cậu bị chao đảo, dường như suýt ngã hẳn về 1 bên, ...nhưng....cậu vẫn không đánh lại.

Cậu đang giữ 1 thái độ bình thản đến lạ thường, cậu đang suy nghĩ, cậu đang ân hận.

Tiếp tục lấy tay lau đi vết máu, Tuấn nói tiếp.

-Mày có thể hi sinh cho cô ấy được bao nhiêu? Mày biết nên làm gì cho cô ấy? Mày có biết tình hình của cô ấy hiện giờ thế nào? Mày có biết cách khắc phục?....Mày có biết cô ấy đang đi tìm mẹ...?.....KHÔNG BIẾT THÌ CÂM MỒM VÀO VÀ ĐỪNG CÓ TỎ RA NGUY HIỂM NỮA ĐI.

Thái độ của Tuấn thay đổi nhanh chóng, từ bình tĩnh, chịu đựng sang phần nộ và tức giận vô cùng.

-Mẹ...mẹ cô ấy làm sao?

Vũ đơ người....tại sao cậu lại không biết? tại sao nó lại không nói cho cậu?

Tại sao....tại sao Tuấn lại biết....tại sao?

-Nhìn thấy họ đánh nhau cậu vui lắm à

-Ừ, người chiến thắng sẽ thuộc về Trang này, hừ hừ

-Nhưng đây là họ đánh nhau vì con bé đó , chứ không phải vì cậu.

-Tôi không quan tâm...vì người chiến thắng chắc chắn sẽ thuộc về tôi thôi.

-Cậu định làm gì? Chẳng lẽ....

-.....

Trang nhìn vào Ngọc_ người mà làm cho ai cũng nhầm là nó.

Cười, cười gian...

Trời tối...mùa đông rồi

Lạnh.

Mẹ nó bước vào cửa, khuôn mặt phờ phạc thấy rõ.

-Bà đã đi đâu vậy?

Bố lo lắng chạy ra.

-Tìm....tìm Vy ngay đi!

Mẹ ngất..mẹ bảo tìm nó.

76. Chương 76

Ném chiếc điện thoại xuống ghế nó thở dài.

Điện thoại hết pin đúng lúc thế không biết.

Nó đang nghĩ, nó vẫn chưa tìm được mẹ, tâm trạng vẫn chưa ổn định, và nó nghĩ....mình thật có lỗi.

“ Mẹ tha thứ cho con nhé...con xin lỗi..”

Một tay giữ vô lăng xe, 1 tay dựa vào thành cửa, nó nhìn về phía trước, thở dài, thật mệt mỏi.

Xe nó hiện đang đỗ ở “ Đường đua tử thần”, nơi các cuộc đấu sinh tử thường xuyên diễn ra.

-Hãy! Girl.....! Let Go!

Khi tâm trạng nó đang rối bời thì một đoàn đua xe khác đi đến.

Mọi người nhìn nó, à nói chính xác hơn là nhìn chiếc BMW của chất chơi của nó, và....thách đấu.

Nhưng nó quay đi, cái chữ “ I don't care” hiện rõ trên khuôn mặt.

-Hãy...

Bọn họ cứ tiếp tục cho xe lớn vồn trước mặt nó, rồi dùng cả ngón tay cái chỉ xuống đất, tỏ ý thách thức và khinh thường.

-Hazzz

Nó thở dài...rồi cũng khởi động máy.

Những chiếc xe đua phóng như bay trên đường cao tốc.

Chiếc lá vàng từ cây lim già ven đường rụng xuống nhưng ngay lập tức bị thổi bay bởi tốc độ của những chiếc xe kia.

Không khí một buổi chiều mùa đông, trời hanh và hơi lạnh.

Nhưng nó lại đang nóng.

Nó cảm thấy tâm trạng đỡ hơn....Hình như tốc độ khiến nó phần chấn hơn....điều này hình như giống cậu.

Nhắm mắt lại trong giây lát cho tâm hồn thoải mái...và nó vẫn đang làm chủ cuộc chơi.

Xe nó dẫn đầu, mấy chiếc xe đằng sau phải khâm phục.

Nhưng....khi nó đang phóng hết tốc độ thì mấy con thú từ trong khu rừng gần đó chạy ra và chạy lên đường cao tốc.

-Aaaaaaaa

Xoay xoay xoay vô lăng để không đâm phải đám động vật ngu ngốc kia

Nhưng

Chính vì tránh chúng.....nó mất kiểm soát...xe lao thẳng vào vách đá bên đường/

Khói từ đầu xe bốc lên...

Đầu Nó bị đập mạnh vào vô lăng..

.

-Aaaaaa.

Mẹ nó thức dậy, trên trán bà, mồ hôi đầm đìa.

Hình như bà gặp phải ác mộng.

-Bà có chuyện gì vậy?

Bố nó ngồi bên cạnh, tỏ ra vô cùng lo lắng, khuôn mặt ông đăm chiêu.

-Vy....Vy đâu rồi?

Mẹ túm lấy áo bố, hỏi liên tục.

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

Ông lo lắng nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, đây chính là bản lĩnh của ông.

-Nó, nó có chuyện rồi...tôi, tôi cảm nhận được

.....

-CHết đi này...

Vũ vùng cú đâm lên mặt Tuấn, cậu có thể cảm nhận từng hơi thở của mình.

Nóng, khó chịu và thật...không thoải mái.

-Mày làm được cái thá gì mà cứ lên nước với tao?

Tuấn không chịu thua, với tính cách bướng của mình, cậu không ngần ngại đánh lại.

Những cú đâm như trời giáng.

-Mày không có quyền phán xét t, thằng khốn.!!

Khuôn mặt đỏ lên vì tức giận, Vũ không chịu hiểu tình thế mà cứ như con trâu điên, chỉ biết đánh đấm lúc này.

-Đồ không có đầu óc.

-Mày nói ai?

-Còn ai vào đây nữa hả?

Cả hai đến mức mặt mày thâm tím hết, hai khuôn mặt khô ngô giờ trông như những kẻ du côn, đàn đúm.

Mệt mỏi, cả hai cùng nằm xuống đất, cùng nhìn lên trần nhà, sau cả hơn tiếng đồng hồ đánh đấm.

-Không ngờ chúng ta cũng còn có ngày như thế này!

Tuấn mở lời, cậu nhớ cái ngày xưa ấy, cái ngày mà hai người còn là bạn thân, rất thân...

-Ồ, lâu lắm rồi không đánh nhau với mày, ...nhớ...

Vũ nhìn trần nhà và nói, giọng câu trầm và chững chạc hơn vừa nãy, khuôn mặt cũng giãn ra đôi chút.

-Không ngờ t và mày còn có những lúc đánh nhau để tranh giành một cô gái như thế này nhỉ....ha ha

Tuấn cười, cậu tự dưng cảm thấy thoải mái khi được nói hết lòng mình như thế này.

Hình như, hình như những ngày vui vẻ trước kia bắt đầu ủa về, ủa về 1 cách giữ dội nhất khiến cho cả hai người đều cảm thấy bất ngờ.

-Ừ, thật không thể tưởng tượng được mọi chuyện...ha ha, t nhớ hồi bé t và mày cũng đánh nhau vì một con nhỏ ...

Cái thời học sinh vui vẻ đó, tất cả, tất cả đều còn rất ngây thơ, tất cả, tất cả còn chưa biết đến đau đầu và đau khổ như ngày hôm nay.

Tuổi thơ êm đềm và hạnh phúc....

Tình bạn giữa những đứa nhóc thật là vui.

Tuấn khẽ thở dài, trong lòng dâng lên mớ cảm xúc hỗn độn và một lúc lâu sau mới thấy cậu nói.

-Tao không có giữ Vy....tao không đủ can đảm để giữ cô ấy bên cạnh...

-Cái gì??

Vũ bật dậy, lại nói đến nó...hai người lại như hai thái cực rồi...

-Ừ, ai bảo mày ngu...tao đâu có nói là tao giữ cô ấy đâu..

-Thế cái tin nhắn đó....

-Tao cũng nhận được.

-Tất cả là do cô ấy..cô ấy đã thay đổi....đã biết thành con quỷ rồi...cũng như chúng ta thôi.

-Mày đừng có bảo vệ cô ta nữa, kh ông tại con nhỏ chết tiết đó thì Vy của tao đâu có phải mệt mỏi!

Vũ cúi gắt, cậu chẳng ưa gì Trang, giờ cô ta lại còn dám bày trò thế này.

-Cậu thôi đi...cô ta cũng như chúng ta thôi tất cả...tất cả đều bị biến chất hết rồi....thay đổi rồi.....thay đổi để phù hợp với cái thế giới đầy những cạm bẫy và đầy những con người ngu dốt này thôi....

Vũ đơ người...tự dưng cậu cảm thấy mình thật trẻ con, nhìn khuôn mặt Tuấn chẳng già hơn mình là mấy mà cậu ta lại hiểu chuyện hơn mình.

Tự dưng cậu cảm thấy như bị nói trúng tim đen...đúng như những gì cậu suy nghĩ bấy lâu này rồi.....đúng là hết thuốc chữa....vì chính cậu cũng là người thay đổi đấy thôi.

-Thế Vy đang ở đâu???

-Không biết

.....

-Áaaaaaaaaaaaaa

.....

Tự dưng hai cậu nghe thấy tiếng hét trong cái khu nhà hoang này....

Cái cảm giác thật thần bí nhưng khiến hai người khó chịu và lo lắng.

-Có chuyện gì vậy?

-ĐI xem đi.

.....

-Cầm mồi lại...dán mồi nó lại....nhanh lên....

-Thả tôi ra...các người là ai....thả ra!

Ngọc giẫy dụa và nhìn Trang...bằng ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Có lẽ thời gian không được sống với gia đình đã tạo ra Ngọc có cái nhìn lạnh đến như vậy.

Chỉ cần cô nhìn thôi người khác cũng đủ cảm thấy sợ rồi...đôi mắt đen to ấy....nhìn thẳng vào đối phương không chút sợ sệt hay khiêm nhường.

Sắc lạnh từ đôi mắt như xuyên qua tim đối phương.

Đúng, đây chính là....không lạnh mà run...đáng sợ thật.

-Làm cho nó không mở mồm được và dán mắt nó lại cho tao, khốn kiếp.

-Thả ra...các người thật quá đáng

Tét.....

-Á...

Khuôn mặt Ngọc ửng hồng lên, thật dễ thương ^.^

Phát tát của Trang khiến khuôn mặt Ngọc đang trắng phốc(vì sợ) trở lên hồng hào hơn.

Hằn rõ hình bàn tay trên khuôn mặt xinh đẹp này.

-Mày còn mở mồm là tao không tha đâu!

Trang nâng cằm Ngọc lên, đe dọa, cô ta rất giỏi trong việc dọa người này.

Nhưng hôm nay.....cô ta gặp đối thủ rồi.

Từ bé đến giờ đừng hỏi ai có khả năng “ lì” bằng Ngọc.

Cô bé lì phải biết, lì đến mức khiến người ta sợ.

Đôi mắt vẫn cứ hướng thẳng vào Trang, không kiêng nể.

-Con @\$%!^&...

Trang dơ tay lên, cô ta định vả cho nó tỉnh ra nhưng khi bàn tay đang định đáp xuống thì....

-Cô có biết....mình đang làm gì không...

Một giọng nói lạnh hơn cả băng vang lên.

Lần này không phải là Tuấn mà là Vũ.

Cậu nhìn Ngọc, nhìn cái má phải bị hằn rõ vết tay của Trang.

Ném mạnh tay Trang ra, Vũ không thương tiếc xô ngã cô ta.

-Tôi đã nói rồi mà.....cô còn thế này nữa thì đừng có trách tôi.....không nhẹ tay.

Bé Ngọc lên, Vũ bước ra ngoài, trước ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của Ngọc và đôi mắt nâu buồn của Tuấn.

Mọi người vẫn đang tưởng đây là nó.

Nhưng nó hiện giờ....

-Tôi đã cảnh cáo cậu rồi đúng không?

-Ừ...ừ...tôi

Trang giãy giụa, cô ta đang bị bàn tay Tuấn xiết chặt vào cổ.

Chặt, chặt đến mức tưởng chừng như không thể thở được

Đèn phẫu thuật vẫn sáng.

Nó còn ở trong đó.

Nó đang đấu tranh giữa cái sống và cái chết

Mẹ cảm nhận như vậy.

Mẹ đã khóc...khóc nhiều đến mức phải ngắt lịm đi.

Đôi mắt mẹ sưng húp lên.....

Bố lo cho nó, bố phần nộ....nhưng ông phải kìm nén.

Ông không chỉ lo ình nó....ông còn lo cho cái gia đình này.

Vàng mắt ông tím.....đôi môi cũng tím.....ông thật sự khổ tâm lúc này.

Anh Bảo lo lắng...đi đi, đi lại không ngừng.

Chút chút lại ngược nhìn lên cái đèn trước phòng Cấp Cứu.

Vì....nó đang ở trong đó...

-Cậu là ai...mau bỏ tôi xuống....tôi...sợ

Vũ giật mình, cậu nhìn chăm chăm vào cô gái trước lòng mình.

Cô đang cố giãy giụa như để thoát khỏi cậu.

Cô nhìn cậu bằng ánh mắt từ trước đến nay cậu chưa bao giờ thấy...

Lòng cậu chột nhối lên. Đau thật! Đau lắm! Đau đến không thở được!

-Ở yên đó đi.

Cậu khẽ hắng giọng, nhưng là hắng lại giọng để dễ nghe hơn, để nó cảm thấy ngọt ngào hơn.

Nhưng cậu đã sai, Ngọc càng tỏ ra khó chịu.

-Thả tôi xuống....tôi muốn gặp cậu ấy....

Vũ khựng lại, người cậu b ồng cứng đờ...

Cậu vừa nghe thấy cái gì vậy???

Cô nói muốn gặp người đó??

Đôi mắt cậu trở lên đáng sợ, cậu dừng lại và nhìn vô định vào cái không gian tối tăm kia...

Bao hi vọng, bao lo lắng từ trước tới giờ tự dưng cậu cảm thấy hụt hẫng vô cùng...

Người cậu như mất hết sức sống....như chỉ còn lại cái xác thôi...cái xác khô...không hồn.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống, cậu nhìn cô_ người mà cậu vẫn đang nghĩ là Nó.

-Tôi tôi...

-Đây sẽ là lần cuối....lần sau...tôi sẽ giết cậu đấy....biết chưa...

Buông tay ra, Tuấn chạy đi tìm Ngọc_ hình ảnh của nó.

Khi chạy được một lúc thì nhìn thấy Vũ và Ngọc đang đứng cạnh nhau, cậu chạy lại.

.....

-A...cậu đã cứu tôi...

Nhìn thấy Tuấn, Ngọc tỏ ra vui sướng vô cùng.

Bùm....

Tiếng sét đánh ngang qua đầu Vũ.

Cậu như rơi xuống vực thẳm.

Đau quá...

Quay lưng bước đi.

Cậu không muốn bị tổn thương nữa....

Khi...mọi chuyện đã rất rõ trước mặt rồi

Đau quá..đau lắm....đau đến không thở được.

Hộp đèn trước phòng cấp cứu vụt tắt, 1 người bác sĩ cao, gầy đi ra.

Anh Bảo và bố chạy tới...lo lắng, dồn dập hỏi.

-Con tôi thế nào rồi?

-Gia đình hãy chuẩn bị tinh thần.

Lời bác sĩ ngắn gọn nhưng như là mũi dao đâm vào tim 2 người.

Lại rơi xuống vực.

Bi kịch.

Đúng lúc bác sĩ thông báo tình hình nó thì mẹ nó ra khỏi phòng.

Mẹ nghe thấy lời bác sĩ nói.

Mẹ tiếp tục ngất đi

-Mẹ, mẹ à....

77. Chương 77

-Chân kia!

Tuấn giục nó.

Nâng cái bàn chân ngọc ngà ấy lên, cậu nhẹ nhàng xoa bóp và lau cẩn thận.

Cậu đang ngồi dưới chân Ngọc y như người dưới kẻ trên vậy, nhưng cậu không hề cảm thấy khó khăn, khó chịu hay nhọc nhằn.

Vì phục vụ nó là điều mà cậu muốn làm, điều cậu cho là hạnh phúc.

Ngọc cười, cô chẳng bao giờ nghĩ sẽ có được cái cảm giác thoải mái này.

Từ trước đến nay, đúng là cô được chăm sóc như là một công chúa...nhưng cô không thể cảm nhận được điều đó.

Cô đã sống cuộc sống chẳng khác nào con búp bê thủy tinh cả.

Được người khác chăm sóc, nâng niu, đùm bọc....nhưng lại không nhận được cái gọi là tình thương.

Bố mẹ nuôi của cô chẳng phải là cái hạng tốt đẹp đến mức thấy cô đáng thương mà đem về nuôi.

Họ chỉ thấy cô quá xinh đẹp, có thể giúp cho việc kinh doanh của mình nên mới nhận nuôi cô.

Suốt ngần ấy năm, Ngọc chỉ nhận được chút tình cảm từ người anh trai...không phải ruột thịt.

-Còn đau không?

Tuấn lạnh lùng nói, mắt vẫn không ngừng dán vào cái vết trầy xước ở trên đầu gối cô.

-Hi, không đau nữa đâu.

Cô cười, ấm áp thật đấy, ở bên cậu thật là ấm áp.

Ngọc nhìn Tuấn, nhìn không chớp mắt, bấy lâu nay ở trong cái vỏ bọc cô búp bê thủy tinh thật là lạnh lẽo.

Nhìn thấy cậu, trong cô như bùng lên 1 ngọn lửa...ngọn lửa sưởi ấm trái tim đã đóng băng kia.

Cô nhìn cậu, nhìn như chưa bao giờ được nhìn.

Hạnh phúc thật!

-Cậu ngắm đủ chưa?...y như lúc trên xe bus ấy!

Tuấn ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt nhìn đầy tình cảm của NGọc dành ình thì không kìm được cảm xúc nhưng cậu quen thói ăn nói vậy rồi...

Với lại cậu cũng muốn che giấu....cảm xúc của mình.

Ngọc đỏ mặt, cô quay đi, lắp bắp trả lời.

-Tôi...tôi nhìn...nhìn lúc nào chứ??

Ngọc quay đi, che khuôn mặt đang đỏ như cà chua của mình.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ kia, suy nghĩ linh tinh...nhìn căn phòng rộng thênh thang này.

Và điều mà cô nhìn thấy, cô để ý đầu tiên là ảnh...khung ảnh mẹ Tuấn, đặt giữa phòng....Cảm xúc của cô y như của nó khi vào phòng cậu lần đầu tiên...

Chị em..hình như là chị em thì vậy...

-Cái khung ảnh to kia là ai vậy? Bà ấy đẹp thật đấy?

-Mẹ!

-Mẹ cậu à...hì, thảo nào cậu cũng đẹp lung linh như bà ấy nhỉ, hì

-Không, tôi không giống bà!

-Sao vậy?

-Cậu đã từng hỏi rồi mà.

Đôi mắt Tuấn khẽ nhú lại, cậu nhìn lên bức ảnh kia...

Trong gian phòng này...căn phòng chỉ sáng khi có nó.

Tuấn buồn, cậu đang suy nghĩ, suy nghĩ đến cái điều mà không có thật.

“Mình chẳng là gì của cô ấy....tại sao cô ấy phải nhớ chứ....Ha, Tuấn, mà chẳng là cái gì của người ta cả.....Mày chỉ là cơn gió thoảng qua trong cuộc đời người ta thôi....mày đừng có hi vọng nữa.....Mày đang quá kích đó”

Ánh mắt lại buồn....

-Cảm ơn cậu nha!

Ngọc lên tiếng phá vỡ cái sự im lặng đáng sợ này đi.

Nhưng ánh mắt Tuấn đã buồn rồi giờ còn trông đáng sợ hơn.

Cậu dừng lại việc băng bó cho nó cái vết thương kia, bàn tay khựng lại trong không gian.

Đôi mắt nâu buồn, hàng mi khẽ rung, hình như cậu nhắm mắt...

Nhìn vào cái khoảng không của căn phòng này, Tuấn, thở dài.

Trái tim này như không thở được...nghe lại...

-Tôi đã nói...cậu đừng bao giờ nói...cảm ơn mà!

Tuấn đứng dậy, đi ra ngoài, mặc kệ cái người đang ngạc nhiên tột độ kia.

“Có lẽ cô ấy không thuộc về nơi này...có lẽ cô ấy không phải là của mình...có lẽ mình đã sai..nhưng tại sao lại dung ánh mắt đó nhìn mình? Tại sao lại nói những lời đó với mình? Tại sao còn làm mình hi vọng?”

Đạp chân vào góc tường, Vũ nhắm mắt, bực tức.

Trong cậu lúc này như có 2 dòng suy nghĩ, nó thay đổi hay cậu thay đổi???

Mà hình như là cả hai..cả hai đúng không?

Tại sao Tuấn trông chẳng già hơn cậu là bao mà cậu ta lại nghĩ được những cái sâu sắc như thế?

Tại sao lại nói cậu không biết cảm nhận?

Lôi điện thoại trong túi ra gọi cho Thành.....hình như lâu lắm rồi hai cậu không tụ tập để “ gây chuyện”

-Đến Bar đi!

Vũ nói kiểu câu gắt trong điện thoại.

-Thằng chết tiệt....mày quên cả bạn bè rồi đúng không? Vì tình mà quên bạn rồi đúng không?

-Không!

-Ha ha, đúng là đầu bò có khác, tao biết mày quên làm sao được tao...cái người đẹp trai...pro như tao thì kiếm đâu ra nữa.

Thành bắt đầu tự sướng, nghề rồi nên dừng hỏi trình đến đâu.

-Ừ, tao nhớ tất cả mọi người.....trừ mày!

-Hả? Thằng khốn kia....mày...mày..

-Đến Devil đi!

-Mày nghĩ mày là tướng à?

-Ừ!

-Xì, không đi, mày đi mà đi 1 mình, hừ hừ.

-ĐỪNG để tao đến tận nhà mày...tao đang câu đây.

-Hô hô, bị bạn gái bỏ hả? ha ha, cho chết, thằng ngu.

Khuôn mặt Vũ tím đi, bị điểm trúng huyết tử, không biết trả lời như thế nào.

Nhưng chính lúc này...chính lúc này cậu cần Thành nhất....cần duy nhất người bạn này thôi....những câu nói của Thành là động lực cho cậu...dù đó là những câu đá xoáy ...

-Đừng để tao lôi con nhỏ Hiền đến nhà mày.

Vũ nói bằng giọng nguy hiểm....Hiền là mối tình đầu của Thành..là thảm họa trong lòng cậu ta.

-Ồ, biết rồi, đến ngay đây, thằng cờ hó.

Hai người đến Devil “ ăn chơi”

-Sao hôm nay Devil vắng thế?

-Ồ, bọn thằng Key và nhóm của nó cũng chẳng thấy đâu nữa.

-Giờ giờ à?

Vũ nâng cốc rượu lên và châm điều thuốc...

Bà, mẹ của nó, ngất lên ngất xuống vì con...

Ông, bố của nó, hết lo lắng cho con thì lại phải chăm sóc người vợ.

-Bố, để con đi mua cho bố ít đồ ăn nhé!

Anh Bảo vỗ vào vai ông.

-Thôi, con đến xem tình hình ở công ty đi, 2 ngày nay chưa xem xét gì đâu...đi đi

-Nhưng mà bố!

-Đi đi...bố xin lỗi vì đã cướp mất thời gian cho con bên em và mẹ.

-Thôi, con đi đây, bố ăn đi nhé!

-Ừ.

Ông nhìn hộp cơm trước mặt mình.

Cười và nhớ cái quá khứ trước đây nó khổ đến mức cơm còn chẳng có mà ăn...đó chính là động lực làm ông muốn tiến xa...muốn giàu có...giàu nữa.

“Mình đã sai sao? Mình đã đẩy chúng nó, chính những đứa con mình yêu quý nhất vào con đường này hay sao? Là do mình quá tham lam hay sao? Chính mình....! Xin lỗi các con...! Ddady thực sự xin lỗi!...”

Nhìn lên đèn phẩu thật vẫn sáng, trong lòng ông như có đồng lửa, dạo rửa, nóng và vô cùng khó chịu.

Hình như đã cả ngày rồi mà ông chưa ăn ngủ gì cả.

Hi sinh vì gia đình....nhưng ông đã không làm đúng cách...đã không biết chọn con đường tốt.

Tại nhà Tuấn.

-Cậu đang làm gì vậy? Uống rượu hả? Đừng có uống!

Ngọc giật chai rượu trong tay Tuấn.

-Biến đi...không phải việc của cậu.

-Hả?

-Muốn chết hả? Đây là việc của cậu à? Biến đi!

-.....

-Chết tiệt!

.....

Cách cư xử đó là của Tuấn, là phong cách của cậu....là suy nghĩ của cậu.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ thôi.

Cậu đã nghĩ cậu sẽ làm như thế với nó, cậu sẽ nói những lời như thế với nó.

Nhưng cuối cùng cậu không làm được...cậu vẫn không làm được...

Khăng định....đến cuối cùng cậu vẫn là kẻ yếu đuối trong tình cảm.

Tuy có body khỏe mạnh, có gia thế vững chắc nhưng trái tim cậu rất dễ bị tổn thương...

Khi Ngọc giật chai rượu...cậu chỉ biết đứng yên nhìn, cậu không làm gì ngoài điều ấy được.

-Rượu là không tốt! Cậu đừng lạm dụng nó như thế!

Ngọc nói, ánh mắt dường như hơi hờn dỗi...

Tuấn không tìm được lòng mình....nhìn thấy Ngọc (là nó trong tâm trí cậu...cậu đã yêu đến mức không còn phân biệt được nữa rồi), cậu cảm động quá.

Tiến lại, ôm Ngọc vào lòng.

Ôm, cái ôm thật chặt, thật ấm áp và ...

Tại Devil

-Hình như lâu lắm rồi chúng ta chưa đi quét mạng nhện nhỉ?

Vũ nói và nốc rượu tiếp.

-Ừ, chỉ tại mày làm tao mất hứng thôi....tao không muốn đi 1 mình!

-Vậy giờ đi nhé!

-Ồ, khởi động chân tay nào.

2 người xoay cổ tay, khởi động và chuẩn bị đi “dọn mạng nhện”, dọn cho quang địa bàn.

“Ca phẫu thuật rất thành công, tụ máu trên đầu dường như đã được lấy ra hết...nhưng thần kinh của cô bé thì hơi đáng lo ngại ...hết thuốc ngủ thì cô bé sẽ tỉnh...gia đình có thể vào rồi.”

Cả nhà nó đứng bên giường bệnh, mỗi người 1 suy nghĩ nhưng đều mong nó mau chóng mở mắt và trở về làm nó ngày xưa.

Mọi người cùng cầu nguyện, dù mọi khi có cho việc này là vớ vẩn.

Chút ánh nắng còn lại của buổi chiều mùa đông rọi vào trong phòng, chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp nhưng trắng bệch của nó.

-Ừ...

1 tiếng rên khe khẽ được cất lên, cả nhà mở to mắt như thấy mặt trời thứ hai.

-Vy....Con.

Khê cửa đầu ra bên trái 1 chút, nó từ từ, từ từ mở mắt.

Từ từ, từ từ, cảm nhận ánh sáng mà 3 ngày nay nó đã không được nhìn thấy.

Nheo mắt, nó nhìn mọi người.

-Vy...cuối cùng con cũng tỉnh rồi....lạy chúa...mẹ mẹ lo quá.

Mẹ nó nhào vào ôm nó, còn bố và anh Bảo thì đứng bên cạnh, cười, nụ cười đầy mãn nguyện.

Nhưng mọi chuyện chưa êm đẹp được bao nhiêu phút thì mọi người như đứng hình trước câu nói của nó.

Câu nói mà khiến cho trái tim, cho tấm lòng và cho tâm trạng mọi người chết lặng.

Giọng nói nhỏ của người mới ốm dậy, nhưng nghe rõ và không thiếu từ nào cả

-Các người là ai?

-Ha ha, thế hả, chuyện gì thế này, vậy là Thiên Thần như rắn mất đầu rồi còn gì.

-Ha ha, đúng đó, toàn lũ ngu dốt.

-Nhưng chúng nó vẫn còn nhiều nhân tài lắm...như nhóm của bọn thằng Key đấy..

-Thôi kệ, nó chết là tao vui rồi, ha ha

-Đại ca may mắn thật đấy, vừa vào khu này thì có người chết.

1 đám đầu xanh đỏ đi nghênh ngang như nhà của mình trên đường....

Và điều quan trọng hơn là bọn chúng vừa chạm vai vào vai Thành....

-Lũ chó...bắn vai tao rồi.

Thành dừng lại, đây không phải địa bàn của cậu nhưng ai bảo bọn chúng ngu dám động vào cậu.

-Sao? Chuyện gì?

Tên đầu đàn vừa nãy lên tiếng sửa.

-Chuyện gì à? Hà hà...Mày có biết chuyện gì không hả THành?

Vũ ung dung, đút tay vào túi quần, ánh mắt thách thức nhìn lũ kia và hỏi Thành.

-tao cũng chẳng biết....nhưng đoán là hôm nay có thằng chết! ha ha, thật là.....ngứa tay quá!

Thành và Vũ xông vào đánh cho bọn này 1 trận, lên bờ xuống ruộng...

Thật là ngu xuẩn khi động vào con hổ đang đói.

-Đen thật, vừa loại được THIÊN THẦN vì con nhỏ kia bệnh thì lại gặp phải JJ...đen v~ !

-Đại ca đứng dậy được không ạ... thôi thua keo này ta bày keo khác...đằng nào con nhỏ ở THIÊN THẦN cũng bị thương mà.

Bọn chúng đỡ nhau dậy khi Thành và Vũ nường tay.

-Chúng mày vừa nói cái gì cơ? Ai bị thương?

Vũ tai nạn tai kia lại nghe được THIÊN THẦN bị thương.

-Dạ..dạ là con nhỏ đứng đầu THIÊN THẦN bị...bị tai nạn ạ..

-Cái gì??

Đoàng....tiếng sét!

Trời không mưa, rất đẹp nhưng lại có sấm.

Mà hình như đây là sấm trong lòng cậu....

Nó...có chuyện gì?

78. Chương 78

Cậu chạy, chạy thật nhanh, chạy như thằng điên đến bệnh viện gần đó.

Trái tim cậu đau đớn, đau đến mức thất lại.

Trong lúc này, tầm ảnh hưởng, tầm quan trọng của nó trong lòng cậu càng được khẳng định rõ hơn. Giờ cậu đã có thể nói, có thể nói rằng cậu sống không thể thiếu nó rồi, nó đã là không khí của cậu rồi.

Tìm cậu đau, tìm cậu trùng xuống, sâu đến mức tưởng như rơi xuống vực thẳm.

-Trịnh Tuyết Vy ở phòng nào?

Cậu thở hồng hộc và đập tay thật mạnh vào bàn, khiến mấy cô y tá thực sự sợ.

-Ở danh sách có mấy bệnh nhân tên Trịnh Tuyết Vy ạ? Xin hỏi người đó mắc bệnh gì ạ?

-Biết thì tôi cần hỏi các người à? Khốn kiếp!

Lấy chân đạp vào bàn làm việc của mấy bác sĩ, vũ bức xúc.

Mấy cô y tá nói nhỏ gì đó với nhau rồi trả lời cậu.

-À, có phải là tiểu thư họ Trịnh nổi tiếng không ạ? Vậy tiểu thư nằm ở khu A, tầng 1 phòng 05 ạ!

-Hừ

Cậu lại chạy đi.

Đang chạy, đang lo lắng thì tự dưng cậu nhìn thấy nó đang đi về phía mình. Dừng lại, dụi mắt xem mình có nhìn nhầm hay không.

Cậu vô cùng ngạc nhiên và vui sướng.

Đúng là nó rồi, khuôn mặt kia, mái tóc kia chắc chắn là nó rồi...và chỉ có thể là nó thôi.

Chạy đến bên nó, cậu ôm chặt nó vào lòng, ôm thật chặt.

-Á!

Nó kêu lên, nghe đau đớn nhưng cậu không chú ý...cậu đã làm nó khó chịu

-Cậu..

Giọng nó lạc đi nhưng cậu vẫn không để ý.

-Không sao chứ? Không sao chứ? Cậu làm tôi lo quá!

-TRÁNH RA!

Bỗng 1 bàn tay khỏe mạnh xen vào giữa 2 người, đẩy cậu ra...Vũ lùi ra đằng sau, ngạc nhiên nhìn sự việc.

-Cậu đang làm cái gì vậy? Cậu không thấy nó khó chịu à?

Là anh Bảo, anh vừa chạy đi lấy chút đồ, quay lại thì thấy sắc mặt nó đã thay đổi, anh tức giận quát vào mặt cậu.

-Tránh ra!

-Chuyện này là sao? Rốt cuộc là có chuyện gì hả Vy?

Vũ không thể chịu được cái chuyện này, cậu kéo tay nó lại muốn hỏi cho rõ ràng.

Nhưng nó lạnh lùng quay qua nhìn cậu, ánh mắt nó như chẳng chứa chút ánh sáng nào, ánh mắt vô hồn đến đáng sợ.

-Tôi không quen cậu!

Nó quay đi...cậu nói phũ phàng của nó tiếp tục làm tim cậu tổn thương...đau đến mức không nói lên lời.....tim như bị bóp chặt, nén chặt...

Không thở được, cậu rơi xuống vực thẳm thật rồi...cậu đứng đó, nhìn theo bóng nó khuất dần sau hàng lang...

-Hãy! Cậu ta sao rồi?

Thành từ phía sau đập vào vai Vũ đang đứng im như tượng.

-.....

-Ày, tai mày điếc rồi hả? tao hỏi Vy sao rồi?

-Chết rồi!

-Hả? Chết...chết gì cơ?

Thành bàng hoàng trước câu nói đó...nói là cậu nhường, nhường cho Vũ thứ tình cảm này...vì thằng bạn thân lún quá sâu rồi....nhưng tình yêu đâu có thể nói trước được điều gì...Ít ra nó vẫn còn tồn tại trong lòng Thành, dù là 1 phần nhỏ.

-Mày nói rõ đi..rốt cuộc chuyện là sao?

-Tim tao.....chết rồi!

-Hả?

.....

Nhà Tuấn.

Đối lập với Vũ đang đau khổ đến mức như rơi xuống vực thẳm, cậu lại đang hạnh phúc, đang hưởng cái hạnh phúc gọi là “ảo” này.

-Mãi ở bên tôi nhé!

Tuấn ôm Ngọc vào lòng, bao lời muốn nói với nó, cậu nói hết với Ngọc...thật thoải mái.

Ôm cô bé 1 lúc lâu Tuấn mới buông ra. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang e thẹn mà cậu vui sướng biết bao.

Cậu nhìn cô bé bằng 1 ánh mắt vô cùng tình cảm, khác hẳn ánh mắt lạnh lùng thường thấy...nhẹ nhàng đặt tay lên đôi vai kia, cậu nhẹ nhàng nói.

-Tôi muốn...

-Muốn gì?

Mặt cô bé đỏ như gấc, cô nghĩ trong hoàn cảnh này chắc là cậu muốn “kiss me baby” nên cô nhắm mắt lại, e thẹn mím môi.

-.....ngủ!

Tuấn gục đầu lên vai Ngọc

Chiếp...chiếp....chiếp...

Đàn quạ đen bay qua đầu cô bé.

Chốt hạ 1 câu: Ngọc bị Tuấn lừa tình!!!

.....

-Anh à, e có quen người vừa xong không/

-Có.

-Ai vậy?

-Không quan trọng, em không cần phải nhớ.

Lòng nó dâng lên một mớ cảm xúc hỗn độn...nó không phân biệt được đâu là quá khứ, đâu là hiện tại và chẳng thể nghĩ về tương lai.

Sự thật_____lừa dối.....2 cái đó đan xen vào nhau khiến cái đầu của nó đau như búa bổ.

Anh Bảo nhẹ nhàng đặt tay lên vai nó.

-Rồi em sẽ nhớ thôi....chỉ nhớ những gì cần nhớ!

Anh hôn lên trán nó rồi dẫn nó ra ngoài dạo.

.....

Vũ đứng như tượng 1 lúc lâu và Thành đứng nhìn bức tượng này cũng 1 lúc lâu rồi mới lên tiếng.

-Mày đi hỏi rõ lại xem nào nhớ có chuyện gì?

-.....

-Vy không vô tình đến cái mức đó đâu mà

-.....

Vũ đang nghĩ, liệu chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây.

Cậu vừa gặp nó sáng nay mà, nếu tai nạn ngay lúc đó mà giờ đã đi được thì quả là nhẹ...Nhưng sao bọn chúng lại bảo tai nạn nặng? Sao nghe nói là đùa xe?

Bao nhiêu dấu chấm hỏi đặt ra trong đầu cậu và câu hỏi khiến cậu phải bàng hoàng nhất chính là tại sao nó lại thay đổi thái độ nhanh như vậy?

Tại sao? Rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Vũ ngẩng đầu lên, không thèm nói với Thành câu nào mà bỏ chạy đến phòng bệnh của nó luôn.

Cậu mở cửa.....tất cả mọi người đang ở đây

.....

Tuấn nhìn Ngọc, nhìn không chớp mắt...rồi cậu cau mày. Hình như cậu đang nhận thấy cái điều gì khác ở Ngọc.

Đúng, là ánh mắt, chính đôi mắt kia làm cậu nghi ngờ....đôi mắt thì giống hệt mắt nó nhưng ánh mắt, nhưng cách nhìn của Ngọc có vẻ khác, không lạnh lùng, không từng chải và sắc như mắt nó.

Tuấn đặt ra nghi vấn và nghi vấn to nhất cũng chính là thái độ của nó. Tại sao nó có thể thay đổi thái độ nhanh như thế?

-Tôi muốn hỏi cậu 1 điều?

.....

-Trong phòng bệnh của nó, Vũ cứ như con gà mắc tóc.

-Chào ooo...chà...o hề hề.

Cậu lúng túng trước cái màn “ra mắt” quá chi là đường đột của mình.

Bố mẹ nó và anh Bảo 3 người 3 ánh mắt khác nhau nhìn cậu .

-Cậu có chuyện gì à?

Anh Bảo không khách sáo hỏi luôn vào vấn đề chính là ném cho cậu cái nhìn chẳng mấy thiện cảm.

-Bảo (mẹ nó quay nói với anh Bảo), con đừng làm cậu bé sợ....(quay qua Vũ) Cháu đến đây thăm nó à?

Mẹ nó cười, mẹ lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng đem lại sự thoải mái và áp áp nhất cho người đối diện.

-Cháu...cháu...

Vũ bứt tóc, vũ vò đầu, vũ buồn phiền và suy nghĩ.

-Đã đến rồi thì hãy ngồi xuống! Vy cũng đỡ hơn rồi!

Bố nó chỉ vào cái ghế bảo cậu ngồi, Vũ lúng túng ngồi vào và nhìn nó. Nhưng đáp lại cậu là sự hồ hững, khó chịu và đau đớn nhất là “Xa lạ”

-Cháu uống nước đi!

-Dạ...Vy...Vy....

-Có gì thì cứ nói, đừng ngại __mẹ lại cười hiền.

-Cô cô ấy bị tai nạn có nặng không ạ?

Vũ thấy khuôn mặt của cả 3 người đều không vui, cậu biết cậu hỏi sai vấn đề. Đang định chuyển hướng thì bố nó lên tiếng.

-Nặng...nó đã....mất trí nhớ!

-Dạ????

Vũ giật thót mình, cậu vừa nghe thấy cái gì vậy? Mất....mất trí nhớ??? Tại sao chứ? Lại tiếp tục định hỏi thì bố nó nói tiếp.

-Tuần trước nó bị tai nạn và mất trí...cháu đến đúng lúc lắm...nó vừa tỉnh hôm qua.

-Sao cơ??

.....

Ngọc bần khoản, Tuấn muốn hỏi điều gì mà trông nghiêm trọng như thế?

-Cậu muốn hỏi gì vậy?

-Cậu....không còn thích Vũ nữa hả?

-Vũ...là ai?

Ngọc ngơ ngác nhìn Tuấn, sao cậu ấy hỏi vấn đề mà chính cô bé cũng không hiểu thế nhỉ?

Còn Tuấn, cậu cười, cười đều. Nó đang đùa cậu đấy à? Không biết Vũ là ai à? Buồn cười thật, thế chắc cũng chẳng biết cậu là ai đâu nhỉ.

-Thế cậu biết tôi chứ?

Ánh mắt nguy hiểm, Tuấn nhìn Ngọc, dường như cậu đã thất vọng, dường như cậu đã biết điều gì đó giả dối trong chuyện này.

-Tôi ...tôi chỉ biết cậu là ân nhân của tôi thôi chứ tôi...

-Ha ha ha ha ha ha

Tuấn cười lớn, cậu làm Ngọc thấy sợ...Khuôn mặt ác quỷ của Tuấn dần hiện lên. Cậu tránh ra xa Ngọc rồi hỏi.

-Thế cậu biết mình là ai chứ?

-Tôi tôi là Ngọc.

-Ngọc????

-Con con gái nhà I... IChi...

Tuấn im lặng, đôi lông mày cau có, cái miệng khe nhếch lên 30 độ, khuôn mặt cậu tối dần, tối dần, cho đến lúc.

-Cút ra khỏi nhà tôi ngay!

.....

-Mất...mất trí nhớ ạ?

-Ừ, nó còn không nhớ gia đình mình, không nhớ chính bản thân mình cơ...

-Sao sao chuyện đó có thể được....không thể nào...

-Cháu là gì của nó?

Bố nó hỏi khi nó đã được anh Bảo đưa ra ngoài, phòng bệnh chỉ còn lại ba mẹ nó và Vũ.

-Cháu...cháu...là là người, người yêu ạ!

-Thế à? Sao không thấy nó nhắc gì nhỉ? Nó cũng lớn rồi nhỉ, hà hà.

-Cậu là Uy Vũ hay Bá Tuấn.

-Cháu là Vũ ạ...mà sao bác biết?

-Cậu nghĩ tôi là người cha vô trách nhiệm đến vậy hả?

-Không, không chỉ là cháu...

-Thôi, ta cũng không muốn nói nhiều....ta chỉ muốn nói, nếu cháu thích nó thì hãy làm cho nó nhớ lại...và chỉ nhớ những kỉ niệm đáng nhớ thôi nghe chưa.

-Dạ, cháu sẽ cố ạ!

.....

-Tôi nói cút ra khỏi nhà tôi mà....cậu....điếc à?

Tuấn_ cậu đang đứng sững sững như con quỷ dữ trước mặt NGọc.

Cô bé không thể ngờ rằng ngoài cái bộ mặt ảm áp kia là sự lạnh lùng đến vô cảm này....cô bé sợ hãi, run, và khóc.

Còn Tuấn, cậu thực sự cảm thấy bị xúc phạm....à là cậu cảm thấy nó bị xúc phạm....bị xúc phạm khi có người giả danh...

Tuấn ghét những người như vậy...

-Tôi hỏi cô có cú không?

79. Chương 79

-Wow ai mà xinh thế kia?

-Ồ, chất dã man, chất tàn bạo, chất vô nhân đạo.

-Thiên thần kìa!!!

Đám học sinh nam toàn trường reo hò, và đứng nham nhảm trước hành lang từ tầng 1 đến tầng 10.

Nhưng sự thật phũ phàng rằng nó lại đang đi cùng Vũ

-Sao con nhỏ đó lại đi cùng Vũ cơ chứ.

-Hừ, cậu mình có chút xinh mà dám dụ dỗ Vũ của tôi à, còn lâu mới bằng tôi, hừ.

-Ồ, sao nó lại đi cùng Vũ như thế cơ chứ, tức quá cơ, .

Đám học sinh nữ thì bĩu môi, mĩa mai và nhìn cái nhìn đầy ghen tị với nó.

.....

-Có ấn tượng gì chứ?

Vũ quay qua hỏi nó, ánh mắt chờ đợi...nhưng đáp lại cậu vẫn là thái độ hờ hững. Nó nhìn quanh rồi quay qua cậu.

-Không!

-Không có gì ^^ rồi tôi sẽ làm cho cậu nhớ nhớ cả việc cậu đã sống như thế nào và bằng mấy khuôn mặt! Vũ ghé vào tai nó, cười và nói.

-.....ừ...

Nó và Vũ bước đi, bước đi dưới hàng nghìn con mắt đang đổ dồn vào nhì, vào soi mói.

Nó bỗng dừng lại, lắc lắc đầu, tỏ ra khó chịu, ôm đầu...hình như nó đang đau.

-Có chuyện gì à? _Vũ lo lắng hỏi.

-Không sao, chắc là do chưa hồi sức thôi.

Nó ngả khụy xuống, mệt mỏi.

-Để tôi đỡ cậu!!

Vũ đỡ nó dậy.

Và trong tất cả những ánh mắt đang dõi theo từng cử chỉ của 2 người. Ánh mắt đẹp nhất, sáng nhất và có lẽ là buồn nhất của cậu _chàng hội trưởng hội học sinh đáng kính_ Bá Tuấn.

.....

-Em rốt cuộc có chuyện gì vậy? Mở cửa ra đi.

-Em không muốn nói chuyện, anh đi đi.

-Em cứ mở cửa ra đi đã.

-Em đã nói là đi đi mà, em không đáng sống trên đời, hức hức

“Cậu không đáng sống trên đời!!”

Ngọc nhớ lại những lời nói phũ phàng của Tuấn, đau đau đến ngạt thở.

“-Cút ra khỏi nhà tôi!

-hả?

-Giả mạo! Đồ giả mạo như cậu mà cũng đòi nhận được sự thương hại hay sao?

Ánh mắt cậu lạnh, lạnh lắm, lạnh đến mức có thể giết chết cả tâm hồn 1 con người.

-Giả mạo? Cậu đang nói gì vậy?

-Biến đi!

-Tại sao cậu lại như vậy chứ? Vừa nãy....tại sao....tại sao cậu?

-Vừa nãy...hờ (cậu nhếch môi) cậu chỉ là...đồ thay thế thôi. Cậu không đáng để tồn tại, không đáng sống trên đời này!

-hức, tại sao cậu....

-Dám lừa tôi thì xem ra gan cậu cũng lớn đó...Nhưng lần sau mà dám xuất hiện trong cái hình dạng ấy thì đừng có trách tôi! Biến! “

Ngã vào chiếc giường công chúa ấm áp và đẹp đẽ, Ngọc mặc kệ những lời gọi của anh trai ngoài kia.

Nước mắt trào ra, thấm ướt hết gối. Đôi mắt to đẹp kia cung xưng lên, đổ ngầu. Chưa bao giờ Ngọc bị tổn thương đến như vậy.

Nhưng cô bé này cũng như nó vậy, mạnh mẽ lắm, khiến người khác phải ngạc nhiên nhiều.

Cô mở cánh cửa phòng ra, nhìn anh trai mình.

-Em muốn gặp daddy!

.....

-Có chuyện gì?

Daddy cô bé từ tốn hỏi, khuôn mặt ông chẳng có chút sắc thái nào là vui vẻ.

-Con muốn học ở trường XXX.

-Trường quý tộc kia không ổn hả? Vào trường đó con có theo kịp được không? Hay lại mang theo phiền phức cho gia đình?

-Con hứa rằng sẽ không gây chuyện!

-Thôi được rồi, tự bảo anh trai mình thu xếp cho!

Ông đứng dậy, chẳng hỏi han gì thêm vì đó là sở thích của ông.

-Anh, sắp xếp cho e nhé!

-Sao tự dưng e muốn vào đó...chẳng lẽ, chẳng lẽ vì cái tên chồng chưa cưới kia!

-Không (giọng hơi buồn nhưng cũng đủ sức mạnh để khiến người khác bị thuyết phục, đó chính là tài của hai chị em nhà họ Trịnh)... không phải vì cậu ấy, e thậm chí còn chưa gặp mà.

-Nhưng nếu lần này e ra mặt thì mọi người sẽ biết thân thế của em, biết gia thế và mối quan hệ lỏng lẻo với nhà họ Trịnh! EM có thực sự muốn không? Anh không ngăn cấm việc em tự tìm gia đình của mình đâu.

-Cũng không phải! Lần này, em sẽ chỉ sống vì bản thân mình thôi, anh à.

-Thôi được, để anh sắp xếp, tuần sau em sẽ đi học trường đó.

-Cảm ơn!

.....

Vũ đưa nó dạo vài vòng quanh trường rồi xếp nó vào lớp cũ, cái lớp mà hồi trước nó đã học, nhưng với thân phận khác.

-Có ấn tượng gì với cái lớp này không?

-KHÔNG!

-Ừ, cậu sẽ ngồi chỗ này, tiện ngắm cửa sổ nhé, còn tôi sẽ ngồi đây, song song với cậu đó, bao giờ cần gì cứ gọi tôi nhé.

-Ừ.

Nó bình thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi những bông hoa lan đang thi nhau khoe sắc., tận hưởng chút không khí cuối mùa đông...khá là thoải mái.

Trong giờ học, cứ vài phút VŨ lại nhìn qua nó, cậu nhìn nhiều đến mức như không nhìn nó là sẽ thiếu không khí vậy.

Còn nó thì thoảng nhìn ra ngoài, thì thoảng cười khi có tiếng chim hót, thì thoảng cụp mắt xuống khi có làn gió thoảng qua và thì thoảng buồn khi có chiếc lá vàng rụng xuống.

Nhìn nó giống thiên thần quá, thiên thần làm trái tim cậu phải thổn thức.

Nó quay qua hướng Vũ, đúng lúc cậu đang nhìn đắm đuối như con cá chuối, Vũ giật mình quay đi, và lúc sau thì thấy mảnh giấy nhỏ ném trên bàn.

“Đừng nhìn tôi nữa! Vì mọi người đều đang nhìn cậu kia kìa!”

Vũ quay lên, đúng là mọi người đang nhìn cậu thật, nhìn bằng ánh mắt tò mò thái quá.

-QUAY LÊN!

Cậu quát to làm cả lớp sợ tím mặt, đồng loạt quay lên, ngay đến cô giáo xuống kiểm tra bài cũng sợ sệt đi lên, viết viết cái gì đó trên bảng.

-Không có chuyện gì nữa rồi, hì hì _cậu quay qua nó.

Nhưng nó nhìn quanh lớp, lúc cậu mở mồm ra cũng chính là lúc cả lớp được phóng sinh, ồn ào, bàn tán

-CÂM HẾT MỒM LẠI! Muốn không nói được hả?

Lại im lặng, cô giáo đang giảng bài cũng ngưng luôn, cả lớp chỉ nghe thấy 1 tiếng duy nhất là tiếng cười của nó.

.....

-Cậu đừng đi theo tôi như thế nữa! Tôi muốn ở 1 mình. Tôi đâu còn là trẻ con.

-Nhưng mà..._Vũ như đứa trẻ sợ bị phạt.

-Tôi muốn dạo quanh trường, cậu cứ về trước đi, hì

-Ừ, vậy cẩn thận nhé.

-Ừ!

Nó bước từng bước thật chậm trong khu vườn sau trường và nhẹ nhàng nhặt những chiếc lá vàng. Chưa bao giờ chúng ta có thể gặp hình ảnh nó, cái vẻ đẹp dịu dàng này....Từ sau tai nạn, nghe vẻ thú tính của nó đã giảm bớt.

-Hai người không đi chung với nhau nữa à, hờ.

1 giọng nói mà nó cảm thấy vô cùng thân quen nhưng không thể nhớ là ai. Giọng nói lạnh và có chút mỉa mai.

Nó không quay qua nhưng cất tiếng hỏi.

-Ai vậy?

-Ờ, phải rồi, cậu đâu có biết tôi là ai. Tôi đã quá coi trọng bản thân mình rồi, ờ ...

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, nhỏ dần cho đến lúc nó không thể nghe được nữa.

Quay qua nhìn sự việc nhưng đã muộn rồi, cậu đã đi rồi, nhanh đến mức nó không thể tưởng được.

Cậu đến với nó thật nhẹ nhàng, nhẹ như cơn gió vậy, cậu đến nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng cậu đã để lại trong nó chút gì đó gọi là “dư âm”. Nó khẽ cười rồi bước tiếp.

“-Đây là chỗ của tôi. Biến đi!

-Chẳng lẽ cậu đã ghi tên ở cái ghế này hả?

-Biến đi, đừng làm tôi bực mình.

-Xì, không thêm tranh cãi với cậu nữa, đồ con muỗi.”

Nó nghe loáng thoáng đâu đây những tiếng nói, những hình ảnh trong đầu...đó là hình ảnh với khu vườn này, với người đó.

Trời hôm nay xanh, như tâm trạng nó vậy.

.....

Đám học sinh của trường tụ tập chém gió với nhau, trong đó có Trang

-Con bé đó là ai mà được Vũ nâng như nâng trứng thế không biết.

-Ừ, con nhỏ đáng ghét, hết đứa này đến đứa kia.

-Phải dạy cho nó 1 bài học chứ Trang

1 con nhỏ quay ra hỏi Trang, nhưng nhìn mặt cô ta hiện giờ chẳng còn chút sức lực nào cả, vì cô ta biết....mình sẽ đi đến đâu.

-Trang, cậu phải dạy dỗ con bé đó chứ?

-Dạy dỗ??

Trang lần này “cười buồn” “Nó tha chẳng dạy dỗ mình thì thôi lại còn bảo mình dạy dỗ nó sao?”

Ngoài cửa, 1 con nhỏ khác, lớp bên cạnh í ới gọi.

-Trang, Trang ơi, hội trưởng gọi cậu kìa.

-hà, đến rồi.

Trang đứng dậy, cô ta biết chuyện gì sẽ xảy ra mà, lần này, lần này chắc chắn Tuấn chẳng dễ dàng tha thứ cho cô ta đâu. Cô cười và đứng lên.

-Trang, cậu và hội trưởng có chuyện gì à? _bọn con gái tò mò.

Đi đến cửa thì Trang quay lại, khuôn mặt nghiêm túc.

-Trước khi đi, tôi muốn khuyên các cậu rằng, đừng bao giờ động đến cô ta. Cô ta họ Trịnh đấy!

-Tin hot hot hot hot đây...học sinh mới hôm qua chính là Trịnh Tuyết Vy...Tiểu thư số 1 của Trịnh Gia và công chúa của trường chúng ta, tức Kiều Trang đã quyết định đi du học vào ngày hôm qua mà ko 1 lời từ biệt.

-Có phải công chúa sợ thua THIên thần không nhỉ, ha ha

-Ừ, chắc rồi, giờ chúng ta đã có nữ hoàng mới, ha ha

-Sáng mai em sẽ đi học đấy!

-EM biết rồi, anh đừng quá lo.

-Em sẽ phải đối mặt với dư luận và báo chí đó, e có chịu được không?

-Em làm được mà.

Ngọc cười để trấn an anh trai, dường như anh đã phải suy nghĩ quá nhiều.

-Trước khi đi e muốn gặp....chồng chưa cưới!

-Hả?

-Hình như chúng em chưa có dịp nào để gặp nhau cả.

-Nhưng mà....

-Em biết, cậu ấy thích người chị song sinh của e chứ gì.

-Anh sẽ làm cho cậu ta phải thích em.

-KHông cần đâu, em sẽ tự làm được, nếu không thì em cũng sẽ nhường cậu ấy cho chị thôi....vì đó là người nhà em mà.

-Ừ.

Anh xoa đầu Ngọc, đứa e gái đáng yêu của mình. Anh hiểu Ngọc nhưng anh sẽ không thể biết trước được tương lai cái cuộc đời đen tối này sẽ nhào nặn ra một Ngọc mà anh không đoán trước được!!

.....

-Khốn kiếp! Dám để mình đợi tận 10' hả? Mình chưa phải chờ đợi ai ngoài cô ấy, hừ, con nhỏ đáng ghét này.

Vũ đập tay xuống bàn và đứng dậy.

Ngọc ở ngoài cửa quán quan sát cậu và nhận xét “ Cậu ấy không có tính kiên nhẫn nhỉ, hi”

Thật bất ngờ khi Vũ vừa ra khỏi quán thì thấy nó từ quán đối diện đi ra, cậu chạy ngay ra phía nó.

-Đi đâu vậy Vy?

-À, mua chút đồ thôi mà, hi.

-Mình cầm cho

-Ừ, hi.

Ngọc vẫn đứng đó, cô bé lại cười “ Chị xinh đẹp hơn so với hình ảnh chị trong những giấc mơ của e rồi!”

.....

Ngọc đứng trước nhà nó, nhà họ Trịnh nổi tiếng hay chính là gia đình thực sự của cô bé.

Tự hào lắm, Ngọc sắp được về rồi, vui lắm. Cô bé đã đứng đây lâu lắm rồi, từ lúc gặp nó ban chiều đến giờ.

Cô bé đứng ngắm ngôi nhà này, ngắm cái nơi mà cô tưởng tượng trong mơ bao nhiêu năm qua.

Đang nỡ nộ cười mãn nguyện thì Ngọc thấy Vũ đưa nó về, cô nấp vào 1 góc nhỏ.

Nó đi đến cửa, định mở cửa thì bỗng có 1 bóng đen từ phía sau ôm lấy nó.

Nó giật mình! Ngọc giật mình.

Nhưng nó lại không kêu lên, vì nó cảm thấy cái hơi thở của người này rất quen thuộc. Và đặc biệt nỗi buồn của người này đang truyền sang nó.

Nó im lặng. Ngọc cũng im lặng. Cô bé rất muốn nói nhưng lại sợ người ta biết mình ở đây.

Bóng đen buồn nó ra, nhẹ nhàng quay gót đi, và nó vẫn im lặng.

Ngọc bàng hoàng, cô bé thực sự bàng hoàng khi nhìn nghiêng cái bóng đen đó...

Trong lòng cô bé dâng lên mớ cảm xúc hỗn độn, mớ cảm xúc không tên...

Đó, đó chẳng phải là cậu học sinh lạnh lùng, là người xuất hiện trong giấc mơ hàng đêm của Ngọc, là người đã làm cô bé tổn thương hay sao?

Bỗng nó lên tiếng, thay cho sự im lặng này giờ.

-Tôi bị mất trí nhớ!

Tuấn quay đầu lại.....

80. Chương 80

Nó nhẹ nhàng nói ra 1 câu mà ngay lập tức làm lòng cậu nặng trĩu, mơ hồ và có phần tự trách.

-Tôi mất trí nhớ!

Cậu quay lại, nhìn khuôn mặt nó trong bóng tối, xao xuyến biết bao, cậu muốn xác minh lại lần nữa.

-Nói lại!

-Trong 1 lần tai nạn, bị thương ở đầu, dẫn đến mất trí...ư ư

Nó chưa kịp nói hết câu thì 1 vòng tay rộng đã xiết chặt lấy nó, cậu ôm nó vào lòng và nói nhỏ.

-Tôi xin lỗi

.....

Ngọc đơ người. Cái cảnh này, cái cảnh còn làm cô tổn thương hơn khi cậu đối xử không tốt, cậu to tiếng với cô bé. Đúng vậy, hoá ra cô chỉ là kẻ thay thế mà thôi. Thay thế cho chính người chị của mình.

Sự thật này làm trái tim cô bé tan nát, trái tim thủy tinh ấy như vỡ ra từng mảnh. Cô cắn chặt môi để không khóc thành tiếng, để nỗi đau thể xác có thể át đi phần nào tinh thần.

.....

Tuấn ôm nó vào lòng, thật chặt, cậu mấp máy môi định nói với nó cái gì đó nhưng nó cắt lời cậu và nói trước

-Cậu đừng ôm tôi nữa....vì cái cảm xúc đó...không dành cho cậu ..

Khuôn mặt Tuấn bỗng cứng đơ lại, cậu vừa nghe thấy cái gì thế này?? Nó lại tàn nhẫn với cậu như vậy sao?

Đôi mắt cậu sáng lên trong đêm, đôi mắt chan chứa tình yêu nhưng tiếc 1 điều rằng nó không nhìn thấy, nó không thể cảm nhận được.

-Xin cậu...đừng!

.....

“Xin cậu..đừng??? sao cậu có thể nói câu đấy được hả người lạnh lùng? Sao lại làm trái tim em đau đớn như thế? Em không biết hình ảnh lạnh lùng của anh đã tồn tại trong trái tim em từ bao giờ nữa. Em phải làm gì đây? Em yêu anh mất rồi!! Xin đừng làm em tổn thương nữa. Xin đừng dùng ánh mắt ngọt ngào

ấy để nhìn chị của em. Xin đừng nói những lời như vậy với chị của em. Và hơn hết là đừng đau khổ trước mặt em như thế. Đừng...làm ơn...vì nó làm em đau lắm!”

Ngọc nghe rõ từng lời nói của nó vs Tuấn, cô thấy rõ sự đau khổ biểu hiện trên khuôn mặt của cậu.

.....

Cánh tay Tuấn đặt trên người nó từ từ hạ xuống. Đến khi hai cánh tay buông xuôi, thông và song song với cơ thể thì cậu mới lên tiếng.

-Vào nhà đi! Ngoài này lạnh!

-Cậu có thể vào nhà tôi mà!

-KHông thích! Nếu vào thì tôi sẽ đến vào 1 dịp thật ĐẶC BIỆT.

-Cậu là gì của tôi?

-Ừ, chẳng là gì cả.

Tuấn bước đi, đôi chân cậu nặng trĩu, cậu khuất dần trong bóng tối.

Đôi lông mi dài của nó khẽ sụp xuống, bàn tay khẽ đưa lên lau đi giọt nước mắt chẳng hiểu sao tự dừng rơi.

Nó không muốn làm cậu buồn, không muốn làm người có đôi mắt thật đẹp ấy buồn. Nhưng biết làm sao, cái cảm xúc đó...nó không dành cho cậu.

-Rồi cậu sẽ hạnh phúc thôi!

Nó nói và đi vào nhà, chuẩn bị sẵn 1 nụ cười để mọi người nhìn vào.

.....

Ngọc nhìn theo bóng nó, cười chua xót.

-Nếu em là chị thì sẽ thế nào nhỉ? Chị có tất cả trong khi em chẳng có gì! Chị có ba mẹ và có tình thân của gia đình. Chị có được người gọi là vị hôn phu của em. Và hơn hết chị có được tình cảm của người đó! Tại sao chị lại được nhiều như thế? Nếu em là chị thì em sẽ sống TỐT HƠN !

-Tin hot hot hot hot new đây mọi người ơi.

1 thằng học sinh chạy như thằng điên tới bảng thông báo của trường.

-Tin gì? Làm gì còn tin nào hot hơn tin tức về thiên thần nữa?

-Tin thiên thần có bạn trai hả? ha ha

-Ha, thằng này mày suy nghĩ cái gì thế, nếu vậy chúng ta mất cơ hội à, ha ha

-Chúng ta vốn mất mà, vì Vũ chiếm rồi còn gì.

-Ừ, hay chẳng lẽ thiên thần đã từng phẫu thuật thẩm mỹ, ha ha

Mấy thằng học sinh khác nói chuyện rôm rả trong khi thằng học sinh vừa nãy còn đang thở hồng hộc.

-NHÀ HỌ TRỊNH LỘ MẶT ĐÚA CON GÁI THỨ 3...EM EM SONG SINH CỦA TRỊNH TUYẾT VY!

-cái gì mày có chắc không đấy? báo nhà mày lắm lúc toàn tin vịt

-Thật, thật đấy, chúng mày thấy có tờ báo nào mà khai thác tường tận vấn đề của các VIP như nhà tao chưa?

-Thật hả? __mấy thằng kia không thể tin vào tai mình.

-Chắc chắn 100/100 luôn, hôm nay nhập học đây này, và đó cũng là tiểu thư...ơ ơ

Rầm rầm rầm

Tên kia chưa kịp nói hết thì đã bị mấy thằng học sinh khác đề bẹp để đi ra gặp học sinh mới.

-Quái, mình chưa kịp nói hết mà. Vị tiểu thư đó vẫn chưa được công nhận mà ^^

Cả trường hồi hộp chờ đợi người mới xuất hiện nhưng

5'

10'

15'

20'...vẫn chưa thấy ai.

Tùng tùng....tùng.

Tiếng trống báo vào lớp mà chẳng thấy chị e họ Trịnh đâu cả.

.....

-Muốn về chưa? __Vũ vỗ vào vai nó khi thấy nó đang thơ thẩn ngắm biển.

-Mấy giờ rồi thế?

-8h15, muộn học rồi.

-Thế à? Ủ, về thôi nào.

Nó tỏ vẻ nuối tiếc. Hình như ra biển, biển gọi cho nó cảm xúc. Nhưng rồi nó cũng quyết định quay lưng lại với biển và bước đi. Những cơn gió biển thổi như muốn níu chân nó lại.

Bỗng nó thấy đau đầu kinh khủng...Nó ôm đầu mình, lắc lắc.

-Vy? Sao vậy? Vy Vy...

Nó nghe thấy tiếng Vũ nhưng nhỏ dần, nhỏ dần rồi chìm cùng tiếng sóng biển.

.....

-Mày đừng có làm bọn tao sợ nữa. Tao đã xem tử vi ày rồi, m còn thọ hơn bọn t, còn thọ tới 90 cơ, hức hức Quỳnh ngồi cạnh giường bệnh, khóc tỉ tê, nước mắt ra nhiều đến mức ướt cả chăn.

Nó phải nằm viện.

-Quỳnh thôi nào, em đừng làm Vy thêm rối nữa.

Việt anh như trưởng thành hơn, cậu vỗ vai Quỳnh rồi quay qua nó, dùng ánh mắt thăm dò để nhìn.

-Nhớ tội này chứ?

Nó ngạc nhiên nhưng rồi cũng về cái trạng thái hồ hững mọi khi

-KHông!

-Vy..mày, mày...PHỦ!

Quỳnh hét lên, đến 2 cái ng bạn thân này cũng còn không nhớ.

Nó lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Vừa nãy khi ở biển nó nhớ, nhớ cái cảnh mình chìm dưới nước. Nhớ cái cảnh mình cố gọi, cố nhìn theo chiếc du thuyền đó. Nhưng đúng lúc đó đầu tự dưng đau lắm, đau đến mức như muốn nổ ra. Cảm xúc dường như chết lặng.

.....

Trong phòng của Ngọc.

-Em tỉnh rồi à? Uống thuốc đi. Sao hôm qua đi dầm mưa thế hả?

-Ừ..ừ...

-Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

-.....

-Anh nói rồi, chắc chắn em sẽ không chịu được mà, không cần tiếp tục nữa đâu.

-Anh! Em không sao!

Dù mệt mỏi nhưng cô bé vẫn luôn cứng rắn và đặc biệt là đôi mắt của cô, đôi mắt đem đến cho người ta cảm giác lạ.

Đôi mắt này thật hợp vs đôi mắt ấy ^^

-Em nhìn lại em hiện giờ đi! Mệt như thế sao còn muốn tiếp tục. Sau này còn mệt hơn đó.

-.....

-Dừng lại nhé!

-Không! Vì đó là gia đình của e và e muốn về với họ

-Thế e đã từng nghĩ đến cảm giác của anh?

-Em...xin lỗi!

-Thằng oắt còn, mày thích tung tin vịt không hả? Chết này!

Mấy thằng học sinh túm lại sử cái thằng học sinh hôm qua tung tin.

-Chị còn chả thấy đâu thì lôi đâu ra e, với lại trình như tao đây còn chưa nghe tin gì sao mà mày biết được cơ chứ. Cái thằng oắt con này. Chết này!

-Thật mà...chuyện nhà họ Trịnh suất hiện đứa con thứ 3 và là em gái của Trịnh Tuyết Vy là thật mà...

-CẬU VỪA NÓI GÌ CƠ?

-Hội...hội...trưởng...

Sáng sớm, Quỳnh và Anh đã đến nhà nó thật sớm để rủ nó đi học nhưng Vũ còn đến sớm hơn

-Sao cậu không vào nhà? __Quỳnh hỏi

-Không thích

-Lớp mình sẽ có bạn mới

.
. .
. .
. .
. .

-Em muốn ngồi cạnh bạn Vy ạ

81. Chương 81: Nơi Những Vip Nổi Loạn

-Cô xin giới thiệu đây là học sinh mới của lớp mình, em ấy là...

-Cô nói ít thôi để bạn ấy tự giới thiệu đi ạ, hứ, xinh thế, y như.....á chết

.....

-Chào các bạn, mình tên là...(dường như cô bé còn ấp úng khi nói về họ của mình) ...Ngọc. Rất vui khi được chuyển về đây học. Mong mọi người giúp đỡ.

-Vậy em ngồi bàn 2 nhé. __ cô nhẹ nhàng nói.

-Không!_ Ngọc dứt khoát trả lời,

-hả? __cô nhú mày, thầm nghĩ “cái bọn cháu che này lúc nào cũng muốn làm theo ý mình, tự mình quyết mọi thứ, hừ”

-Em muốn...

-Bạn ấy muốn ngồi ghế giáo viên cô ạ, ha ha ha

Tiếng cười rộ lên và lớp học sôi nổi lạ thường.

-Vậy cô giáo sẽ ngồi đâu, ha ha

-Ngồi dưới chân tao, hề hề

Lớp ồn như cái chợ vỡ, ai ai cũng góp vài câu như sợ giờ không nói thì sẽ không bao giờ được nói vậy . Riêng Vũ, cậu ngồi lặng thính nhìn cái con bé mới vào kia, choáng toàn tập.

Nó thì lại nhìn Vũ, ngồi nhìn từng biểu hiện trên mặt cậu. Nó muốn xem tâm trạng cậu khi gặp bản sao của mình ra sao à? Hay nó sợ cậu sẽ nhầm lẫn, sợ cậu sẽ dao động?

“Đến ngồi trường này, em đã từng xác định là chẳng tốt lành gì, nhưng em vẫn đến, ít ra em sẽ tự giành hạnh phúc cho bản thân mình. Chị phải hiểu cho em”

Ngọc nhìn nó, nhìn chằm chằm với một ánh mắt không thể xác định rõ được. Đôi lúc ánh mắt đó như hạnh phúc, vui vẻ, muốn nhào vào ôm nó và nói ”chị ơi em đã về rồi”. Nhưng đôi lúc ánh mắt đó lại lạnh lùng, lạnh như ánh mắt của 2 anh chàng nào đó...Đôi lúc xa xăm, buồn và hỗn độn. Có thể nói Ngọc là con người phức tạp, giống nó hay là người đa nhân cách?

-EM MUỐN NGỒI CẠNH BẠN VY!

Ngọc gần từng chữ như muốn nói “ sức chịu đựng của tôi với lớp này cũng chỉ có hạn “

-Em thưa cô!! Em muốn hỏi tại sao bạn mới lại giống bạn Vy như thế ạ?

Một tk học sinh liều lĩnh, giương ánh mắt thách thức nhìn

-Đúng đó, sao giống thế?

-Ồ, giải thích đi.

-Nhanh lên!!!

Lớp nhao nhao lên và dường như không để ý tới cảm xúc của một số người nào đó. Ánh mắt của 1 số người nào đó thay đổi, khuôn mặt tái đi, cắn chặt môi.....Và trong số đó, biểu hiện của Vũ là rõ nhất. Cậu đập bỏ bàn rồi quát to

-Chúng mày có cảm mồm đi không? Điec hết cả tai !! (rồi cậu quay ra cái tên can đảm vừa nãy, cười)...Mày muốn biết tại sao giống nhau à? Muốn biết thật hà?....Này thì biết này (lấy chân đạp vào bụng tên đó rồi túm cổ áo lôi lên)...Tao còn chưa biết mà mày đòi biết hả thằng ôn con...Này thì biết này (mỗi phát biết này mọi người tự tưởng tượng ra thảm cảnh nhé ^^)

Ngọc đi xuống lớp, lúc này đã im ắng hẳn, im đến mức có thể nghe thấy tiếng thở đều đều và 1 số tiếng hừ hừ nhẹ của Vũ.

-Tôi muốn ngồi đây, cậu nhường chỗ cho tôi nhé ^^

Ngọc nhìn Vũ bằng ánh mắt nai nhưng đáp lại cô là sự hồ hững và bình thản...Cái miệng khẽ nhếch lên 30* và lông mày hơi nhíu lại. Cậu tiến sát vào mặt Ngọc, nói

-Cô đi phẫu thuật kiểu gì mà giống....người con gái của tôi thế?... Đừng có làm tôi ngứa mắt như thế nữa!!

-Hả? _ngọc giật mình, trợn tròn mắt nhìn, k tin được, cả lớp thì ôm bụng cười

“Cậu đã đụng đến lòng tự tôn của tôi. Cậu đang làm tôi đau. Cậu đã sai đó CHỒNG CHƯA CƯỚI à”

-Cậu thực sự không biết tôi là ai?

-À, là con nhỏ đáng ghét và đáng chết nào ý nhể?

“Tôi thực sự thất vọng về 2 cậu, 2 cậu thực sự làm tôi đau, 2 người con trai có quan hệ sâu sắc với cuộc đời tôi sao 2 cậu lại tàn nhẫn đến mức ấy chứ?”

-Hula Hula ta đã trở về rồi _Quỳnh

-Chào mọi người. Ngày vui chứ? _Việt Anh

Quỳnh và V.Anh đi vào lớp, vẫn cái vẻ ung dung tự tại, coi trời bằng nắm như những nhà hiền triết ở ẩn hồi xưa.

-Wow, không khí thật trang trọng, có lẽ biết chúng ta về nên họ đón tiếp nồng nhiệt như vậy đó, ick nhỉ, ha ha

-Ừ ^^

Quỳnh khoác tay V.Anh đi vào, Anh cười tươi như hoa, 2 người đi lại phía nó. Quỳnh cứ như con chim chích, nhí nha nhí nhảnh vừa đi vừa hát “ xuân này con không về” @@

-Ôi Vy ơi, mới gặp mày sáng nay mà tao đã nhớ mày da diết, tha thiết, điên tiết rồi đây này. Nhớ die đi được ấy ^^

Nó im lặng nãy giờ, thấy 2 đứa bạn thân đi vào cũng không thể dấu được nụ cười, nụ cười đẹp như hoa ấy, nó nói với Quỳnh

-Mày....bị điên à??

Nhưng Quỳnh không để ý đến câu phán của nó, cô đang dán mắt vào bản sao của nó Ngọc.

-Ôi cái lớp học này có ma. Má ơi cứu con với. Mày nhập lại làm một đi Vy ơi....Thiên linh địa linh linh....tao sẽ cúng đèn gà và socola mà mày thích mà

Lớp im lặng càng im lặng hơn . Gió mùa xuân từ ngoài thổi vào. Ánh nắng như nhảy nhót trên cửa thêm cửa sổ.

Ngọc nhíu mày, chiếc mũi cao hơi khịt khịt. Đường như cô bé đã lường trước được con đường này. Áp lực thật ! Nhà họ Trịnh...cô quyết tâm về bằng được vì...đó là gia đình của cô mà. Chỉnh lại tay áo, Ngọc chìa tay trước mặt Quỳnh

-Chào bạn ! Rất vui được làm quen.

Vũ đang hồi tưởng, cậu đang sắp xếp lại những kí ức cần thiết để làm vốn hiểu biết cho cái tình huống này. Và hình như cậu đã thành công. Với đầu óc thông minh, nhạy bén và hiểu biết về gia đình nó. Cậu đưa ra 1 kết luận mang tính triết lí cao, khiến mọi người phải khâm phục....: Ngọc là em gái nó....(đó là sự thật hiển nhiên và ông này mắc bệnh quan trọng hoá vấn đề...giống au). Cậu im lặng, im lặng vì hình như vừa nãy mình có phán sai vài câu. Tâm trạng cậu cũng đang là mớ hỗn độn...

Nó, trong nó luôn tồn tại cái gì đó rất thân quen, cái gì đó rất ấm áp và gần gũi đối với Ngọc. Nó biết Ngọc là em gái nó mà. Nhưng nó cũng im lặng. Vì im lặng của nó chính là thừa nhận!!

-Đơ tập thể à? Trở lại với hiện thực đi nào.

Việt Anh khua chân múa tay trước mặt mọi người, phá vỡ mấy cái dòng suy nghĩ.

-Hai em vào đây có chuyện gì vậy? __cô giáo hỏi.

-vào để học, từ giờ em sẽ học ở đây __ Quỳnh trả lời.

-Sao tự dừng....

-Do em thích ! Hay cô muốn đi cùng em lên nói chuyện với hiệu trưởng, à quên nói chuyện với bác của em ^^

-Thôi....thôi...thế...thế còn Việt Anh.?

-Em là em thấy cái lớp này, chính cái lớp này đó, có phong thủy rất là đẹp. Vừa tiện ngắm cảnh vừa tiện ngắm G (chưa nói hết câu thì bị véo tai)

“ ông ngắm ai?? à à, ngắm gấu...gấu của tớ”

-EM CŨNG MUỐN HỌC Ở ĐÂY VÌ NGƯỜI YÊU EM HỌC Ở ĐÂY ^^

Một cánh tay từ ngoài lan can bỗng thò vào (tưởng tượng đến mấy cái cảnh trong phim kinh dị ấy ạ)....kèm theo tiếng kêu a á thảm thiết, đau thương..nghe mà não lòng.

Chuyến đột kích của Thành đã thành công!

-Tên đó từ đâu chui ra mà cứ như siêu nhân, à quên người nhện ấy nhỉ?

Quỳnh tròn mắt nhìn V.Anh (pê ẹt : Như Quỳnh sau một thời gian được V.Anh huấn luyện đã hiền lành và ngoan ngoãn hơn)

-À, tên đó đang luyện tập cho cuộc thi “Việt Nam Ai Dở “ sắp được tổ chức ấy mà ,hê hê

Nó nhìn Thành, trong đầu tự dừng có cả đồng kí ức hiện về, rồi chẳng biết tại sao tự dừng lại phun ra câu

-Đầu bò !!

-Ờk, tưởng mắt trí nhớ mà vẫn còn nhớ Thành đẹp trai này à? Ồ sức hút của ta vẫn không hề thuyên giảm.

-Trình độ tự sướng và chém gió của mấy lão đại diện cho JJ vẫn như ngày nào @@

Nó lại nói..ở miệng thì nói mà chưa hề có sự thông qua của não bộ ...JJ là cái khí gì??

-Mày muốn chết hả thằng kia, đừng có làm mất mặt ban đại diện nữa đi.

Vũ đập mạnh tay vào đầu Thành tru mỏ lên đe dọa, cả lớp giật mình.

-Ôi thằng người yêu của tao vẫn đẹp gái như ngày nào ha ha ha ha

Thành cười, nụ cười chan chứa “yêu thương”

-Cái gì?? Hừ....CỤ nội, cụ ngoại tổ tiên nhà mày nhờ tao dẫn mày xuống đây chơi đây....cái thằng cờ hó đáng nguyên rủa này.

Bộp bộp binh binh chát chát hự hự....

Cuộc nội chiến JJ lại diễn ra sau một thời gian im ắng. Thành Vũ đuổi nhau như chó với mèo. Dùng sách vở, bút, cặp và cả giày làm vũ khí chuyển đấu...nói thô tục hơn là choáng nhau.

-Mày chết này!

-Á...hự...ợ...

Không may cái giày trúng đúng mặt cô giáo, cô kêu lên 1 tiếng rồi nằm bất tỉnh nhân sự =.=

-Đấy tại mày đấy!

-Ông choảng ày cái nữa giờ đấy. Tại sai?

-Còn ai ngoài thằng cò hó đang đứng trước mặt tao nữa??

-Nghe về mày còn chưa hối cải nhỉ?

-Ồ hay, từ “hối cải” viết như thế nào? Nghĩa là gì? Đợi tý để tao tra từ điển ả rập xê út trên iphone6 cái đã.

Vũ hừ khan, lừ mắt nhìn Thành rồi...phi nốt chiếc dép còn lại về phía Thành __phía cửa ra vào...phi...

Chiếc giày bay bay bay...bay xa và đập trúng khuôn mặt chữ điền đẹp đẽ của....ngài hiệu trưởng.

Cả lớp mặt chữ O, mồm chữ Ô, mũi chữ Ồ, đổ dồn mọi ánh nhìn ra phía cửa. Cô giáo đang loạng choạng đứng lên nhìn thấy cảnh này tiếp tục ợ 1 tiếng rồi “yên nghỉ” “ít ra còn có kẻ đau hơn mình”. Cô cười mãn nguyện.

“Phù” có 1 tiếng phù và 1 cái vuốt ngực của người đằng sau ông hiệu trưởng. Chẳng ai khác là Tuấn. Cậu không thích hay gọi cách khác là sợ mấy trò này. Nhưng biết đâu khi cậu tham gia cậu còn “tàn” hơn ấy chứ ^^

-Cái lớp này quá xuống cấp. Theo lời thỉnh cầu của hiệu trưởng thì tôi sẽ học ở đây!

-Hội...hội trưởng giá lâm....lớp, lớp BĂNG HÀ

Cả lớp từ giờ sẽ sống trong đau khổ và lạnh giá, mấy thằng học sinh nước mắt đầm đìa nhìn nhau. Có Vũ thì cũng phải chịu nhục nhưng Vũ ít khi đi học và rất hay ngủ hoặc đi chơi nên không có ai bị tóm mấy...còn Tuấn....ngài hội trưởng hội học sinh??? OMG chịu sao được??

-THôi đi ông (Thành nói vs Tuấn) muốn sang đây quậy thì nói cmn đi, lại còn lí do mới chả lí trấu nữa

-Tôi...

-Giải thích là nguy hiểm! __Thành cắt lời khi Tuấn đang định nói gì đó và như thường ngày, 3s sau, Thành tiếp tục phán

-Im lặng là thừa nhận, ha ha

Tuấn cười....

-Vui vkl, phải gọi bọn thằng Key đến đây quậy mới được, lâu lắm mới có đông đủ như thế này, ô la la __Quỳnh lôi điện thoại ra nhấn nhận.

Ngày hôm sau

-Nhock đừng có tưởng là có mặt xinh đẹp và có gia đình hậu thuẫn thì được hót tay trên như thế. Bọn chị đây theo Vũ từ năm lớp 10 rồi, nhóc biết điều thì nên nể mặt đàn chị và rút lui êm ả đi. (k dám to tiếng chỉ dám nói đạo lí vì cũng sợ)

-Chó sửa! Người không hiểu!

Nó làm mặt lạnh, làm vẻ bất cần đời, ánh mắt nhìn về đâu đó và trong đầu nghĩ thật là buồn cười

-Mày dám nói thế à con khốn này..Chát....(nó bị ăn vạ) ...tao nói à biết, đừng có để tao ra tay lần nữa

Nói xong bọn kia bỏ đi, 1 phần sợ đụng đến tiểu thư 1 phần sợ nó cãi lại.

-DỪNG LẠI !

Nó gần giọng, ánh mắt trở lên sắc, môi nhếch lên, trong đầu là sự tức giận

-Mày nghĩ đánh tao xong là còn có thể đi sao?

-hả?

-Tao chưa nhớ kí ức nhưng bản tính của tao không thay đổi đâu....Mày nghĩ đụng vào tao là được yên ư? Hừ....

-Á....á....á....xin xin tha lỗi ạ

.....

-LinDa! Như vậy mới đúng là Chị Hai trong lòng bọn mình đúng không?

Key và nhóm cười khi nhìn thấy cảnh này, nhưng im lặng, ko gọi nó vì biết tính nó. Nó thích giải quyết trong im lặng ^^ . Im lặng theo nghĩa của nó ấy.

.....

-Ta bảo con đến lần thứ bao nhiêu con mới chịu về đây hả?

-Con về rồi, bố nói nhiều như ông già ấy.

Vũ chẹp chẹp miệng, tỏ vẻ khó chịu khi bị người của bố mình tóm về.

-Ngồi xuống đi!

-Con thích đứng!

Cậu vênh mặt, tay nắm vào thành ghế, mắt nhìn ra ngoài cửa, thái độ rất chi là ngông cuồng.

-Con muốn ta luôn phải ngược lên nhìn như thế hả?

-Hừ...

-Ta đã quyết định lễ đính hôn của con rồi !

-Bộ bệnh à?

82. Chương 82: Cô Nàng Cá Tính ^.

-Ồ ồ la la...đường cong tao...xéch si..._Thành đang ca

-Si trong Si đa _Vũ chen vào

-Có m si đa ấy cái thằng kia.

-Sáng sớm tự dưng đến nhà người khác hát như thằng điên, bố thằng nào chịu được.

-Không chịu được cũng phải chịu, ai bảo m là người yêu của t?

-M nói gì? _VŨ dùng ánh mắt cực kì nguy hiểm để nhìn Thành

-Mày đừng có dùng ánh mắt thiên lôi nhìn.....thiên thần như thế !!!

-Cái gì??? _Vũ nheo mắt, báo hiệu sự nguy hiểm, Thành biết ý, chuyển ngay chủ đề

-À, hôm nay t đến đây để nói với mày chuyện rất quan trọng của JJ, hề hề

-Chuyện gì?

-À, dạo này thành tích hoạt động của JJ đi xuống, các bang phái khác còn dám chế nhạo, tao đã sử 1 vài đứa rồi nhưng mà danh tiếng vẫn bị đả kích.

Thành nói mà mặt hơi xụ xuống, Vũ nhìn, cậu đang tưởng tượng mức độ nguy hiểm là rất cao, đúng là lâu nay cậu chỉ để ý đến nó mà quên mất đi công việc của mình, à quên là công việc của “người ấy” giao

cho nhóm cậu....nếu không hoàn thành, cậu biết cậu phải chịu trách nhiệm, cậu biết “người ấy” thế nào mà,...Cậu đang suy nghĩ xem nên làm gì.

-Thế mày định làm gì?

Thành tỏ ra bí mật, bí mật, cậu kêu VŨ ghé sát vào mình rồi nhẹ nhàng nói.

-Quậy nào ^.

-THÀNG CHÓOOOOOOOOOOO...

-Lạ nhỉ? Mình chạy cách nhà nó tận vài chục mét rồi còn nghe thấy tiếng nó là sao? À, quả này mình là mình đề cử nó giải ca sĩ có chất giọng suất sắc nhất, hớ hớ...

Thành cười như thằng điên sau khi chọc cho VŨ 1 cục tức bự

oOo

~1 chiếc quần đen, bó sát , bóng. Một đôi giày đen, hở mõm, ca hơn 10 phân. Một chiếc áo sơ mi trắng và 1 chiếc áo hở vai ở ngoài. Mái tóc được là thẳng, dài chấm hông, màu hung đỏ.

Nó ngẩng mình trong gương. Nó dường như cũng ngạc nhiên với vẻ ngoài như vậy. Ngang tàn và chút gì đó gọi là kiêu xa. Cách đánh mắt đậm (giống CL trong Go away) càng thể hiện sự nguy hiểm và thông minh.

Chiều nay trong bữa cơm tối bố đã kể hết cho nó mọi việc gia đình và nó đã đang và sẽ làm. Bố đã quyết định từ bỏ việc buôn bán hàng cầm rồi.

“Devil” cái từ thật là thân quen với nó, cái từ gắn với nó bao nhiêu lâu và tự dưng nó nhớ đến.

Tối, nó quyết định trở lại Devil, trở lại nó của ngày xưa: Ngầu và cá tính (à quên, thú tính)

Đứng bên ngoài bar, nhìn đèn nhấp nháy, không khí nhộn nhịp làm tâm trạng nó khá lên ...Nó nhớ, nó thích thú. Hình ảnh nó cầm chai rượu đập vào đầu 1 tên du côn kia, hình ảnh nó bẻ tay thằng đàn em làm sai kia, hình ảnh nó đập chân vào mặt cái thằng say rượu kia...nhiều quá, nhiều đến mức khiến nó phải chóng mặt. Nhưng hình ảnh nào của nó cũng gắn với sự lạnh lùng, với sự nhẫn tâm và đáng sợ.

-CHỊ.....CHỊ.....CHỊ LINDA VỀ...

Tiếng 1 thằng đàn em làm nó giật mình, quán đang nhộn nhịp bỗng im ắng lạ thường. Mọi hoạt động dừng hết lại, mọi người ngẩng cổ ra ngoài hóng chủ nhân của nơi này.

THIÊN THẦN COMEBACK ^.<>

Vài phút sau hơn chục thằng mặc vest đen chạy ra, đứng thành hai hàng như mọi khi.

-CHÀO CHỊ LINDA!!!

Tiếng to, rõ và đầy nghị lực làm nó cảm thấy nó lớn lao quá, nó cảm thấy nó là 1 phần của Devil . Theo quán tính, nó đi vào, đi trong niềm hạnh phúc nhưng nó chợt dừng lại ở chỗ 1 tên đàn e. Quay sang nhìn hắn, nó nheo mắt, tỏ ra nguy hiểm rồi chốt hạ :

-Tóc đẹp lắm!

Nó xoa đầu tên đàn em rồi bước đi trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

-Linda uống đi, lâu rồi Linda ko uống cái này đúng không? Chắc nhớ lắm nhỉ

Key đặt cốc nc trước mặt nó, cười, nụ cười thân thiện quá

-Cậu có người yêu chưa?

-Hả?

-À đùa thôi.

-Hỳ , trong lòng tụi này Linda luôn là nhất, Linda chưa có sao tụi này có cho được.

Kí ức lại hiện về, người con trai này thật ấm áp, người con trai duy nhất mà từ trước tới nay nó luôn tin tưởng. Cậu cười với nó, khóc với nó, là bờ vai cho nó...

-Key, tôi muốn thăm Zin

-Hả? _Key ngạc nhiên khi nó còn nhớ Zin, cái chết còn đọng lại trong lòng nó sao?

-Zin...

Cốc Cốc Cốc

Cửa phòng được mở ra và có người bước vào

-THưa chị, Sâu đến ạ (Con Sâu =Cảnh Sát)

-Hà, mời vào đi, lâu lâu không có gì chơi, nhớ cái cảm giác đập phá quá .

.....

-A! Ôn chú ! Chào! _ nó dơ tay chào, mặt tươi hơn hoa

-Hôm nay chúng tôi đến để kiểm tra do có người tố giác, gọi chủ bar ra đây làm việc.

-TỰ nhiên các chú đỡ chứng đòi gặp anh cháu là sao. Anh cháu là con người bận trăm công tỹ việc mà (chưa đủ 18t chưa dk sở hữu)

-Chúng tôi nghi ngờ ở đây có chứa vũ khí hạng nặng và tàng trữ heroin!

-Hừ, ông chú vẫn thù chúng tôi cái vụ đánh hội đồng ấy sao, buồn cười thật đấy. Ở đâu chứ riêng ở đây mà sử dụng heroin thì chúng tôi sẽ SỬ PHẠT RIÊNG.

Lời răn đe của nó được nhắc lại qua cuộc trò chuyện này, nó không cho phép bất cứ ai dưới quyền mình sa và tệ nạn. Bất cứ ai!

.....

-CÓ gì hot????

Thành và Vũ ngang nhiên đi vào quán rồi héch mũi qua chỗ cảnh sát

-Sao các cậu vào được đây? _nó lên tiếng hỏi?

-JJ mà không phá được vòng vây mà vào ổ rắn thì sao gọi là JJ cho được....Mà sao ở đây lắm Sâu thế này.

-Ừ, vậy cần thuốc diệt sâu chứ ^.

Nó nhìn sang Key, cười...

Đèn trong quán tự dưng tắt hết...một màu đen đặc trưng của thế giới đêm...đẹp lung linh vì toàn màu đen...vì chẳng ai thấy ai....và trong tay thằng nào cũng có cái côn....oánh nhau.

Đã tối còn hỗn loạn, đèn bin và điện thoại của cảnh sát bị đập bỏ 1 cách không thương tiếc. Nó và đàn e đã thống nhất hết cả rồi, kế hoạch của nó.

-Mày die này.

-Die cái tk bố mày.

-Chết mày này...

-Con sâu đâu, ăn đòn oan này..

Cửa quán bị đóng, chạy cũng không chạy được. Nó đã thực hiện thành công chính sách mà ông cha ta dạy ngày xưa : Lùa gà vào nhà, sau khi gà đã vào nhà thì thả chó. Chó cắn nhau, cắn trúng gà thì mặc kệ

~oOo

oOo

--Ha ha ha, sao mày không gọi tao tới xem là thế nào? Thế chó cắn chết được bao nhiêu con gà? _ Quỳnh ôm bụng cười khi cả 2 đứa đang ở khán đài sân vận động.

-Không cần gà chết, chỉ cần trứng vỡ thôi _ nó nhếch môi

-Ha ha ha, bạn tao đúng là thâm tuý thật, mày còn thâm tuý hơn ngày xưa đấy nhưng mà tóm lại....ý mày là gì?

-Hừ.._nó cười nhưng không nói gì, giả bộ chăm chú theo dõi trận đấu. Trận đấu mà có VŨ, có Thành đội A và có Tuấn có Anh đội B. Hai bên tranh chấp từng đường truyền. Nhìn theo gót những người con trai kia chạy trên sân, lòng nó chột dưng lên 1 cái cảm giác, cái cảm xúc mới “ Mọi người đã trưởng thành và đã có thể bảo vệ mình được rồi đây”.

-Đi vào thôi! _nó đứng dậy và kéo Quỳnh theo.

-Nhưng chưa xem xong mà ,...

-Tao biết kết quả rồi!

-Nhưng mà tao chưa biết, con chó, bỏ ra...huhu help me....

oOo~~oOo

Cô giáo đi vào lớp.

-Úi...Úi...á...á...á

-Ha ha ha ha

Tràng cười của cả lớp vang lên. Giáo viên vừa bị ngã. Lỗi do ai? Chẳng do ai cả. Ai bảo cô đi guốc cao, bọn em chỉ đổ mỡ lên đường đến bụi giăng thôi mà.

Mặt cô đỏ ngầu, thể hiện rõ sự tức giận, Ngọc chạy lên đỡ

-Cô..có sao không ạ?

-AI ĐÃ LÀM VIỆC NÀY ? _ nó đứng dậy, hét to

Im lặng

-TÔI HỎI LẠI LÀ NGƯỜI NÀO?

Vẫn im lặng

-NẾU KHÔNG AI NHẬN THÌ.....thôi!!

Cô cắn chặt môi, tay bám vào mép bàn đứng dậy nhưng đang đứng thì lại ngã do....Ngọc buông tay.

-Cái lớp này thật trẻ con và bồng bột! _cô tức giận nói.

-Em cho cô 3 giây để suy nghĩ lại cái câu mình vừa nói _VŨ lên tiếng, nhún mày, tỏ thái độ.

Thành tiếp tục bon chen vào

-Đã hết 3 giây suy nghĩ e cho cô 2 giây để nói câu tiếp theo.

Thành nói xong cười nham nhở làm cho cả lớp nhिễm và bản cái cách cười ấy. Cười cho nó rục rã ấy mà ^.

Cô tức quá, tức đến cái mức không thể nhịn được nữa, cầm bút định ghi vào sổ đầu bài.

-Tôi sẽ cho lớp này giờ loại yếu!!

-Cô thử?? Em sẽ xếp cô vào hạng những giáo viên tồi nhất năm 2k13.

Tuần này giờ im lặng quay bút mới nói, rồi lại chăm chăm vào cái rubic như tk tự kỉ @@

-LỚP 11A8 NÀY....

-Em cho cô 1s để suy nghĩ về tiếp theo

-EM cho cô nói ra về tiếp theo

-Cô dám??

Đúng 2 ngày, 2 ngày sau khi lớp 11a8 gồm những thành viên VIP của trường ra mắt thì liên tục xảy ra sự kiện hót, từ bắt bẻ giáo viên tới đùa không mức độ, rồi còn đe dọa cả giáo viên. Hết tin này đến tin khác. Học chưa bao giờ vui như vậy. Đối với tất cả mọi người.

Cứ nhắc đến 11a8 là thầy có có 2 dòng cảm xúc.

Thứ nhất : OMG lũ cháu che nông nổi thiếu suy nghĩ.

Thứ hai: OMG chúng nó giỏi không thể tả, chính tôi là người dạy chúng nó đấy, nổi tiếng chưa.

oOo~~oOo

Tại khu biệt thự đồ sộ của nhà họ Trịnh, trong căn phòng khách đầy xa hoa và tráng lệ. Đèn, bàn ghế, nội thất đến cả hàng chục tỷ đồng. Giúp việc nhiều, đi qua đi lại như mở hội.

Hôm nay là ngày: ĐÓN NHỊ tiểu thư.

.....

Buổi tối trong khu nhà ăn hiện đại và ấm áp, Nhà họ Trịnh xuất hiện thêm 1 người và người đó chẳng ai khác là Trịnh Bảo Ngọc.

-Bố mẹ xin lỗi vì đã để con chịu khổ bấy lâu nay.

-Dạ, không sao đâu ạ, tìm được mọi người là con vui rồi

-Con yêu khổ thân con quá, con có bị bắt nạt không, ôi con của tôi

Mẹ nắm lấy tay Ngọc, khóc, bà có nhiều nước mắt quá. Bố thấy vậy vỗ vai bà.

-Thôi nào bà, hôm nay là ngày đoàn tụ mà bà cứ làm cho không khí buồn là sao?

3 người đó cứ nói chuyện vui vẻ với nhau, anh Bảo tuy ít nói nhưng anh ngồi cười là chủ yếu. Anh chợt đảo mắt sang nó, nó hơi lạ. Nó đang nghĩ cái gì vậy? Sao có cái thái độ lạnh lùng kia? Sao nó lại có cái nụ cười kia, nụ cười nhếch môi 35 độ??

-Em sao vậy?

-Hừ (nó k nghe thấy)

-Em không thích NGọc hả?

-Hả (nó ngẩng mặt lên) anh có chuyện gì muốn nói với em à?

-KHông có gì, ăn đi

-Ừ, anh cũng vậy.

Anh Bảo nghĩ nó có gì lạ nhưng nó thì có gì lạ cơ chứ. Anh nghĩ nó không thích Ngọc nhưng tại sao nó lại phải không thích cô bé chứ

Nó phục hồi trí nhớ rồi, nhưng nó chưa thích nói ra. Nó lạnh lùng, nó im lặng là do những lời nó định nói thì ba mẹ đều nói hết rồi. Thứ hai nó lạnh lùng vì nó đang nghĩ đến Trang. Sao quên cô ta được cơ chứ?

“HỪ, cô định trốn à, sau khi mang lại cho tôi bao nhiêu rắc rối và bức bối thì định trốn à? Hừm , cô nghĩ tôi bao dung thế hả?”...Đó chính là nguyên nhân lí giải cho cái cười nhếch môi của nó, nhưng ai đó lại hiểu là sự khó chịu, sự khinh bỉ người mới.

oOo~~oOo

-Oà....ha ha

Nó đập tay vào vai Tuấn và cười thật tươi

-V...Vy?

-Sao nhìn thấy Linda này mà như nhìn thấy ma thế hả?

Nó véo má Tuấn và cười

-Sao? Sao?

-Sao trăng cái gì? Xem phim Mặt trăng ôm mặt trời chưa?

-Chưa

-Chưa thì thôi

Nó quay đi nhưng Tuấn kéo lại

-Là sao

.....

Lửa ...nham thạch....khói...quyện vào nhau rồi bắt đầu phun trào.

Ánh mắt ghen ghét, khó chịu bức bối, hay còn được gọi là GATO....cái cảm giác của Vũ lúc này....Vũ đã và đang nhìn thấy tất cả...Ước không chịu được

-Tên khốn kia tránh xa Vy ra.....

Hung hực, hùng hực ,hùng hực cậu chạy như con trâu điên đến chỗ nó, nhìn Tuấn bằng cái ánh mắt ghen ghét nhất có thể. Nhưng chợt thộn ra khi nó nói câu

-Đi công viên đi

-Với ai? __cả 2 cùng lên tiếng

-Cả hai!

-KHông được! __ lại đồng thanh

-KHông thì thôi

-Đợi đã.

Nó nghĩ rồi, nó muốn ít ra mình không đem lại tình yêu cho 1 người trong hai cậu thì nó phải đem lại tình bạn cho hai cậu. Nó biết hai cậu thân nhau từ bé mà

Nó sẽ làm và nó tin nó làm dk.

Từ ngày mai. Cuộc sống cũ của nó sẽ kết thúc. Nó sẽ kết thúc sớm với Trang và bắt đầu với Ngọc...cô em gái

83. Chương 83: Trả Thù

In one cafe in the U.S

1 cô gái tóc hung đỏ bước vào, cô nhìn mọi thứ xung quanh bằng nửa con mắt. Chính là nó.

-Can I sit here?

- No, go away

Nó chọn đúng 1 cái bàn đã có người ngồi. Dù người con gái kia nói không thích nhưng cô vẫn ngồi vào.

-Oh shjt! ***** off !

Cô gái kia tỏ thái độ khi nó cứ tự tiện ngồi đó, nhưng trượt ngã ngang khi ngẩng mặt lên....Mặt cô trắng bệch như nhìn thấy ma.

-Sao nhìn thấy tôi mà cậu sợ hãi thế? Hay là nhớ đến những việc làm trước kia rồi?

Nó dùng ánh mắt sắc nhìn Trang__ kẻ chốn chạy. Miệng lại cười, nó cười cho sự ngu ngốc của Trang và việc làm của mình.

-Sao cậu lại ở đây?

-Cậu ở được còn tôi thì không có quyền ở đây à?

-Cậu...cậu đến đây làm gì? Tại, tại sao lại làm như thế? Sao lại đến đây? Cậu..cậu nhớ cái gì?

Trang dường như hỗn loạn, cô thực sự bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của nó ở đây. Nó mát trí mà? Nó quên rồi mà? Hiện giờ cô thực sự sợ khi gặp nó. Bị Tuấn trừng phạt, trừng phạt như vậy là đủ rồi mà. Cô khờ xờ lên má trái của mình...vết sước đó...vết sước mà khiến cô đau đớn...

-Sao cậu lại run? Tôi đã làm gì cậu chưa? *nhếch môi*

Nó vẫn dùng cái ánh mắt nguy hiểm đó. Cô phục vụ đi ra.

-What do you want?

-One cup of Cappuccino. Ths !

Nó thản nhiên gọi đồ uống rồi trả lời cho câu hỏi vừa nãy của Trang

-Tôi thích ở đây vì ở đây café ngon! Sao?

-Cậu....hừ...

Trang quay mặt đứng dậy, và đi ra khỏi quán, nhưng nó gọi lại

-Đây là lần cuối tôi tử tế với cậu. Liệu mà về Việt Nam đi. Không tôi sẽ cho cậu lết về đấy!

Nó cũng đứng lên, thanh toán rồi cầm cốc café bước ra khỏi quán. Nó đi lòng vòng, đi ngắm thủ đô Washington, D.C.

Đường đông hơn ở VN, mọi người thích đi bộ hơn thì phải. Nó cũng hoà vào dòng người tấp nập, dòng đời bận rộn và tận hưởng...tận hưởng cái cảm giác mới lạ đầy thích thú này.

Đi 1 lúc nó bắt đầu thấy lạc long, nó bắt đầu thấy xa lạ và nhàm chán. Đảo mắt quanh, ai cũng đi, ai cũng bận rộn. DỒng người chẳng ai để ý đến nó và nó cũng chẳng để ý đến ai...Đảo mắt xung quanh như kiểm cái gì đó nhưng cuối cùng nó cũng không kiểm được cái thứ mà nó cần.

Thời gian dài sống ở nơi này, nơi mà nó nghĩ sẽ đem lại niềm vui...nhưng nơi đây chỉ là nơi nó trốn tránh sự thật, nơi mà nó chán nản. Nhắm mắt lại, hít 1 hơi thật sâu rồi nó nói nhẹ

-Việt Nam là nơi đẹp nhất! Việt Nam là nhà t! VN nơi có những người thân của t! Việt Nam cuộc sống của t. Chào mày_Washington, D.C thân yêu. Lần cuối t đến đây!

.....

Tại lớp học của nó.

Hôm nay trời nắng, nắng khá to mặc dù hè còn chưa đến. Lớp học hiện rõ sự mệt mỏi. Cô giáo giảng bài mà hầu hết chẳng học sinh nào có hứng thú để nghe. Lớp im lặng. Im lặng đến mức ai nhìn vào thì không thể tưởng tượng đây là cái tập thể đứng đầu trong mức độ “ nguy hiểm”.

Có thể lớp im lặng là do các thành phần trung tâm im lặng. Vũ nữ, 1 tay làm gối duỗi thẳng, chạm cả vào bàn trên, 1 tay che mắt. Quỳnh và Việt Anh dở chứng viết thư cho nhau chứ không nói bằng mồm, chốc chốc lại có mẫu giấy ném qua hai bên. No im lặng, có thể nó tôn trọng cô, có thể do bầu không khí bên ngoài khá thu hút. Trời nắng nhưng dưới những tán phượng không khí thật dễ chịu. Màu hoa phượng đỏ,

màu xanh của lá cây, màu của nắng, hoà vào nhau tạo nên ngày thật đẹp, 1 ngày thật rực rỡ. Tuấn im lặng, đó là phong cách của cậu rồi. “Im lặng là vàng”. Kiệm lời và hay câu gắt chính là cậu. Cậu nhìn nó, ngồi nhìn từng biểu hiện trên nét mặt của nó, đôi khi quay sang Ngọc như để so sánh, rồi cười 1 mình (You crazy!). Còn Thành, thấy lớp im lặng, ai cũng im lặng thì im lặng cho nó có phong trào.

Tiếng bước chân, đúng, là tiếng bước chân.

-Ồ Trang?

Cô giáo đứng trên bục giảng ngạc nhiên vô cùng trước sự xuất hiện của Trang.

-Sao em lại trở về?

-.....

Dưới lớp bắt đầu dộ lên bàn tán

-Ồ, sao khuôn mặt công chúa lại băng thế kia? Có chuyện gì à?

-Ừ, sao nghe nói là đi Mỹ mà?

-Á, lần này công chúa chết trong tay Thiên Thần rồi, đi đâu cho hết nắng. Nghe nói trường cấp 3 nổi tiếng nhất bên đây Thiên THẦN cũng có tiếng lắm đó.

-Ừ, đúng....

Hết người này đến người kia nói, rồi còn quay qua nó nhìn phản ứng của nó. Nó đôi lúc nhếch môi lên cười, đôi lúc như chìm vào dòng suy nghĩ, đôi lúc ánh mắt lại ánh lên sự hiền từ.

-Vào lớp đi em, chắc em nhớ các bạn quá phải không?

Cô giáo dẫn Trang đi vào, ngồi vào các bàn mà trước kia cô ta đã ngồi.

Tuấn nhìn Trang, cái nhìn lạnh, không thể xác định cảm xúc. Vũ nhìn Trang, cái nhìn chứa đầy sự thương hại, cậu đã làm bạn cô ta suốt bao năm qua mà. V.Anh và Thành nhìn Trang cười 2 nụ cười rất giống nhau, có lẽ 2 cậu đều có 2 dòng suy nghĩ giống nhau “ Lại có chuyện hay để xem rồi”. Quỳnh thì cảm hận nhóm cô ta!

Không khí lớp lại im lặng sau giây phút “ thăng hoa”.

Tùng...tùng....tùng...tiếng trống mà bao nhiêu học sinh chờ đợi đã đến. Học sinh của các lớp ủa ra như đàn ong vỡ tổ.

-Mày đã làm gì gia đình tao hả?

Trang đập tay thật mạnh vào mặt bàn của nó. Nó quay ra, cau mày nhìn Trang, nhìn như thể động vật mắc bệnh truyền nhiễm. Dưới lớp vang lên những tiếng ồ đầy ngạc nhiên và thích thú.

-Tao ày 3 giây để bỏ tay khỏi mặt bàn của tao!

-Nói đi, mày dùng thủ đoạn gì hả?

Trang không còn kiềm chế được nữa, cô ta nói như tát nước vào mặt nó.

-Mới có chút như vậy mà đã sợ rồi à? Trò chơi mất bắt đầu mà! Cậu làm thế này thì mất vui lắm!

-Mày...._Trang dơ tay lên, định tát nó thì bị nó cản lại, rồi vả ngược lại, cái tát trời giáng, cái sức mạnh mà nó chỉ dùng cho thế giới của nó.

-Cẩn thận lời ăn tiếng nói và hành động đó. Tao không thích con người trước kia nữa đâu!

Túm cổ áo Trang dậy, nó nói nhỏ vào tai cô.

“ Có nhớ mày đã làm những gì với tao trước kia không? Nếu nhớ thì hãy liệt kê thật chi tiết rồi suy nghĩ xem tao sẽ làm gì? Hừ”

Đẩy mạnh Trang xuống nền, nó lạnh lùng đứng dậy đi ra ngoài. Trang bám vào bàn đứng dậy. Nhưng cú tát mạnh làm bong cái băng trên mặt cô, 1 vết rạch dài...thật dài mà Tuấn đã tặng riêng cô.

Quỳnh tiến lại gần chỗ Trang, nhăn mặt

-Có đau không? (nhẹ nhàng)....Tao NHỚ LÀ TAO CHƯA LẦN NÀO ĐÁNH MÀY ĐÂU!

Cô tát cho Trang 1 cái nữa bên má kia, 2 má xưng lên, đổ dưng, nước mắt không biết từ đâu tuôn ra mà nhiều thế. Nhiều đến mức nước mắt cuốn hết máu ở khoé miệng đi. Trang chưa bao giờ nhục nhã như thế này. Cô ta chưa bao giờ nghĩ mình có ngày này. Ánh mắt sầm soi và những lời nói sủa sói vang lên bên tai Trang. Nhưng cô không đủ sức để nghe nữa. Cô ta ngất đi....và chẳng ai đưa cô đến phòng y tế cho đến khi giáo viên vào.

Ngày hôm đó chấm dứt.

Sáng hôm sau. Giờ thể dục, cả lớp tập chạy, nó dẫn đầu đội con gái. Chạy sắp đến đích thì nó giảm tốc độ, như chờ ai đó.

-Á....

Trang ngã đập cằm xuống đường chạy ngay mũi chân nó.

-Sao? Hối hận đến mức muốn quỳ lạy tôi để xin lỗi à? Hừ

Trang ngẩng mặt lên, thấy ngay cái bản mặt đánh lại của nó, nhưng không làm gì được, Cô ta cắn môi đứng lên. Nó hừ rồi quay đi.

-LinDa chậm hơn Key rồi nhé ^.

Key chạy đến chỗ nó bên đường chạy dành cho nam.

-ĐỪNG hòng!

Nó nhìn Key cười rồi chạy tiếp.

-Cậu không sao chứ?

Ngọc đỡ Trang dậy, khuôn mặt tỏ vẻ xót xa...nhưng Trang nhìn lên, khuôn mặt Ngọc chính là khuôn mặt nó. Cô hất tay Ngọc ra.

-Biến đi, đừng có giả vờ thương hại tôi.

-Tối xin lỗi, tôi không biết sao chị tôi ghét bạn như thế, nhưng mà chị ấy...là người tốt mà.

-Câm mồm đi!

-Cô dám to tiếng với NGọc hả? __ Rầy từ đâu chạy đến, quát vào mặt Trang khi cô ta to tiếng với Ngọc

Nó cho phép mấy thằng nhóc này đến đây cũng chỉ vì lí do bảo vệ Ngọc thôi, chứ bình thường thì để tụi này đến đây loạn hết.

.....

1 buổi sáng đẹp, ánh nắng rực rỡ, cơ mà bầu trời chẳng có gì hot. Và Nó quyết định tạo ra thứ để chơi...

-Xin hỏi tiểu thư có phải là tiểu thư Kiều Trang không ạ?

1 ông vệ sĩ cao to đen hôi tiến lại gần hỏi Trang, bằng cái giọng vô cùng cung kính.

-Ông là ai? __ Trang nheo mắt, nghi ngờ.

-Cậu chủ chúng tôi muốn gặp tiểu thư.

Ông ta dẫn Trang đến gần cái xe mui trần hiệu ***.

-Nhưng cậu chủ các người là ai?

-Đến đây thì tiểu thư sẽ biết ạ! Cậu chủ chúng tôi ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu!

-Hừ, rốt cuộc cậu chủ của các người là người thế nào?

-Tiểu thư sẽ sớm biết thôi ạ, mời tiểu thư lên xe.

-KHông thích.

-KHÔNG THÍCH CŨNG PHẢI THÍCH!

Ông ta tóm Trang lôi lên chiếc xe đó, nhưng cô ta phản ứng nhanh nhẹn lên đã chạy được. Chiếc xe chạy từ từ đuổi theo cô ta như trên đùa...

-Con bé kia không muốn chết thì đứng lại!

-Cứu tôi với.

Chạy chạy chạy....cuối cùng lại đến ngõ cụt. Mặt cô ta trắng bệch, hiện rõ sự lo sợ và hoảng hốt trên khuôn mặt.

-Các...các người định làm gì?

-Muốn dạch cho tiểu thư thêm vết sước bên má này nữa.

Ông ta cầm cái con dao, khua đi khua lại trên khuôn mặt ấy. Tỏ vẻ dâm dê dề tiện đến phát sợ.

-Không...không được...Cứu...Cứu tôi với.

Chát...1 cái tát trời giáng xuống má cô ta, cô nhìn ông khiếp sợ

-Hét vừa thôi, muốn chết ngay hả?

-Aaaaaaaaaaaaa.....

Trang ôm đầu, sợ sợ đến mức chẳng nghĩ được cái gì nữa. Cô ta đã biết cái cảm giác của người bị đe dọa là như thế nào...vậy mà...vậy mà trước kia cô ta đã làm như thế...với...với rất nhiều người.

Chát...cái tát thứ 2 giáng xuống, làm Trang không dám ngẩng mặt lên. Ông kia kéo cổ áo Trang lên rồi nói nhỏ.

“Tiểu thư có lệnh. Dọa cho cô sợ thôi...rồi từ từ....vì trò chơi còn đang tiếp diễn”

-Chúng mày rút!

.....

Ngày hôm sau. Trời nắng. Nó tiếp tục với thú vui “tao nhả” của mình. ~~~> level troll bá đạo

-Lại gặp nhau rồi nhỉ? _ Lão vệ sĩ hôm qua tiếp tục đến làm phiền Trang.

-Cút đi, t báo cảnh sát đó.

-Ồ, cảnh sát là clgt (củ lạc giòn tan), ông đây clgt (cần lời giải thích) cho việc hôm qua tha cho nhock. Hôm nay tiểu thư nói không tha nữa.

-Bỏ tôi ra...bỏ ra..

Trang dẫy dựa khi bị tóm cổ lên xe...Trên đường dài....dài Trang cảm thấy ngồi trên xe cũng đã thấm mệt, cô nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện

-Tiểu thư bảo làm gì ạ?

-Chôn sống!

-Dạ!

-Thả tôi ra, các người mau thả tôi ra...cứu, cứu tôi với, huhu.

Trang nhắm mắt, mặt từ từ chuyển sang tím ngắt, cô không thể ngờ, không thể ngờ cuộc đời mình lại chấm dứt tại đây sao? Nó làm như thế chưa đủ sao? Tuấn đã làm mất đi khuôn mặt xinh đẹp của cô. Nó làm mất

đi cái chức vị tiểu thư của cô, biến cô thành trò cười trong mắt mọi người....Giờ...giờ nó còn muốn giết...giết người sao?

-Cô yên tâm, sẽ được chết từ từ mà, hừ

-KHông, buông tôi ra, buông tôi ra!

Trang vùng vẫy khi bị bắt xuống xe và đứng trước 1 cái hố đã được đào sẵn. Mặt cô biến sắc, cắt không còn giọt máu, sợ sệt đến mức chân tay run rẩy, không thể hét được nữa, không thể nghĩ thêm được nữa. Cô nhắm tịt mắt lại và thật không ngờ tự dưng chính cô ta lại hét ra câu này.

-VY....cứu tớ

“Tiểu thư có lệnh troll cô...chứ không có ý định sát hại”

Đến khi Trang có đủ dũng khí mở mắt khi mọi người đã đi hết rồi...còn mình cô trong cái khoảng không đáng sợ này. Cô còn nhớ trước khi đi họ còn nói với cô câu

“Nhớ cái lần tiểu thư của chúng tôi phải qua đêm ở cái khu rừng hoang này không? Giờ cô ở lại cho nó rục rở nhé”

.....o)(o.....

-Ừ, làm tốt lắm, cứ thế đi.

Nó cúp điện thoại đi lên phòng và không quên ngó vào phòng Ngọc. Nó xem Ngọc ở quen chưa, nó xem em có vui không, nó muốn xem em hạnh phúc chứ.

.....

1 ngày tiếp theo cũng chẳng đẹp trời, cô giáo đi vào lớp với niềm phấn khởi vô cùng, có lẽ việc lớp lại tiếp tục đứng đầu trong kì thi tuyển chọn học sinh giỏi khu vực làm thầy cô nào cũng hứng khởi.

Mặt cô tươi như hoa, miệng còn ngân nga hát,....

Nhưng vừa ngồi vào ghế thì....

-Á á á á...cái gì THỂ NÀY???

Cô hoảng hốt vì trên người dính đầy gai và đế giày thì dính chặt vào sàn lớp học do bị dính lượng lớn keo 502 mà học sinh đã đổ ngay trước đó.

-Ai đã làm hả?? _ nhìn mặt cô như muốn giết người nhưng bất lực vì chẳng giết được ai.

-Em biết (Trang đồng dặc đứng lên rồi quay qua nhìn nó với ánh mắt biết cười) là bạn Vy ạ.

-KHông phải em đâu cô...Là bạn Quỳnh ạ.

Nó tỏ thái độ ăn năn rồi chỉ sang QUỳnh, cười tươi, cười như không thấy mặt trời, giống nụ cười của Ú (Big Bang) ^.<. quỳnh=“” đứng=“” phất=“” dậy,=“” như=“” đã=“” chuẩn=“” bị=“” từ=“”>

-Là bạn Việt Anh chứ ạ! _ Quỳnh chỉ thẳng vào V.Anh

-Ồ...sao lại là em? Em mang đồ vào chứ có làm gì đâu. Là bạn Thành sai em đấy ạ

Ánh mắt cún con, V.Anh nhìn Thành, rồi nhìn lên cô rồi quay qua cười với Quỳnh.

-Em bảo bạn ấy mang vào nhưng tk kia (Chỉ Vũ) mới là thằng bá đạo nhất, nó nghĩ ra ý tưởng.

Thành là đồ thừa cho Vũ,

-Bố oánh giờ, là tk Tuấn làm đây này.

Vũ cầm hộp bút choảng Thành. Thành choảng lại V.Anh. Việt Anh ném cho Quỳnh và Quỳnh ném cái nhìn cho nó.

-Cán bộ lớp sao lại làm như vậy hả TUấn?

Cô nhìn TUấn bằng ánh mắt không thể tha thứ, hận mà chưa làm gì được. nhưng ngược với thái độ của cô TUấn bình thản, mắt ngược nhìn sự việc...~~> máu lên não chậm (ps : dìm)

-Cô PHỤ!...Cô đang đổ oan cho người....Có tội đấy....suy nghĩ lại đi.

-Vậy rốt cuộc ai làm?

-Là cậu ta!

Tất cả hơn chục cánh tay chỉ vào Trang, khiến mặt cô ta đỏ như gấc chín...

-KHông phải em!

-ĐI xuống phòng giám thị với cô....á á (vì không nhắc chân lên được)

Ngọc hôm nay im lặng, nhưng đến lúc này lại lên tiếng

-Không phải bạn ấy đâu cô...là em đấy ạ.

Khuôn mặt buồn, Ngọc không hề biết Trang đã làm những gì nhưng cô bé không thể đứng nhìn người khác bị đổ oan.

-Ngọc làm gì vậy? _ Key và Rây lo lắng nhìn, nhìn thái độ cương quyết của Ngọc giống y nó

-Em điên à?

Câu nói đầu tiên nó nói với Ngọc, đưa em gái iêu dấu. Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào NGọc, nhưng cô bé vẫn giữ được phong thái tự tin. Vũ nhìn Ngọc, chẳng biết nói gì với con bé ngu ngốc này (VŨ chưa biết Ngọc là vị hôn thê). TUấn nhìn Ngọc bằng ánh mắt đa nghi, nhưng đã dịu hơn cái ngày đầu tiên. Thành nhìn Ngọc cười đều

-Vậy em cũng xuống phòng giám thị luôn đi! _ Cô giáo quát to, nhưng ai ngờ nó còn quát to hơn.

-CÔ DÁM ĐƯA NÓ ĐI?

Cả lớp im lặng đến lúc trống....

Hết ngày!

.....o)(o.....

Nhà Vũ.

-Vũ...sao cậu lại quá đáng như thế, dù gì thì chúng ta cũng đã là bạn bao nhiêu năm mà

Trang kéo tay áo Vũ, tỏ ra đáng thương

-Là do cậu gây ra chứ có phải tự nhiên đâu.

-Nhưng sao cậu có thể cứ đứng nhìn kẻ sát nhân là con bé đó được...Nó đã định giết tớ đấy.

-Đừng có gọi Vy là kẻ sát nhân (Vũ gần giọng)...với lại cô ấy muốn giết cậu cũng dễ như di con kiếm thôi.

-Sao mọi người đều quay lưng với tôi? Tôi hận các người...

Trang chạy đi, Vũ chỉ biết lắc đầu, gieo nhân nào thì gặt quả đấy mà, tránh sao cho hết năng.

.....

-Con bé hôm nay vẫn ung dung nhỉ?

-Các người rút đi, tôi không sợ nữa đâu.

-Hôm nay thì không phải đùa đâu

-Buông ra, lũ khốn

Bọn họ đưa trang đến hồ nào đó,

-Tôi cho cô thành mỗi câu cá nhé, hừ

Họ đẩy Trang xuống, Trang hét lên sợ hãi.

-Lần này tôi nói tôi không đùa mà....Đụng vào Thiên Thần thì đừng hi vọng là sống yên ổn....Con bé ngu ngốc....

Trang không biết bơi....sống nước....uống bao nhiêu là nước....sặc....

Chuột rút...sao chuột lại rút đúng lúc này...cô không thể vùng vẫy được nữa...mệt lắm rồi...cô ta muốn nghỉ, cô ta hết muốn sống rồi...

-Sao các người quá đáng thế?

Ngọc nhảy xuống nước, cứu Trang lên rồi đưa cô ta vào viện.

Hết ngày!

.....o)(o.....

Đến tối, theo thói quen, nó trước khi lên phòng lại ghé qua phòng của Ngọc, xem nhock đã ngủ chưa, xem nhock đang làm gì. Nhưng nó giật mình khi có tiếng nói ở đằng sau mình, như ma, như quỷ, Ngọc xuất hiện, với giọng nói hơi bức xúc

-Em không có trong phòng!

-À...à ừ, đi ngủ sớm đi! __ nó quay đi lên phòng

-Chị...sao chị ghét Trang thế? Sao chị quá đáng với bạn ấy thế?

Mắt nó nhúu lại, khuôn mặt xụ xuống, tỏ vẻ chẳng mấy thích thú khi bị động chạm vào vấn đề này.

-KHông phải việc của em!

Nó quay lưng đi tiếp...nhưng có tiếng gọi lại làm nó quay lại....

Ủ, qua cửa kính....là Tuấn.

Nó quay lại nhìn, Ngọc cũng quay lại nhìn.

-Tớ có chuyện muốn nói...Gặp nhau chút đi!

Tuấn nhìn thấy nó, cậu chấp hai tay, hét to, nhưng nó không nói gì, nó đứng nhìn cậu như sinh vật lạ.

THấy quá lâu nó không trả lời, Tuấn gọi điện

-Gặp nhau chút đi

-Tối rồi, để mai đi, mệt lắm.

-Chút chuyện thôi

-Không!

-Tớ sẽ chờ cậu ở đây

-Về đi, tớ không xuống đâu.

-Tớ sẽ đợi

Nó cúp máy quay đi nhưng lại bị Ngọc gọi lại

-Chị quá đáng thật, với ai chị cũng lạnh lùng và vô tâm như vậy. Chị là tảng băng hả?

Tình cảm với Tuấn dâng lên trong Ngọc. Đau đớn biết bao khi nhìn người mình yêu bị người con gái khác từ chối.....ngay trước mặt mình.

Ngọc bực mình quá, cô không còn kiểm soát được mình nữa.

-Chị nói rồi, em đừng có xem vào chuyện của chị. Nói nhiều chị không thích đâu!

-Chị quá đáng thật, chị là con người như vậy sao?

Ngọc giậm chân xuống sàn gỗ...nhưng chỗ Ngọc đang đứng chính là ngay đầu cầu thang....Sàn gỗ trơn làm cô bé trượt ngã,

-AAAA a....

Đập đầu xuống phía cuối cầu thang....nó hoảng hốt nhìn.

.....o)(o.....

Bệnh viện

-Con sao vậy, sao vậy chứ, làm cả nhà lo quá.

-Em bị trượt chân hả? __ Anh Bảo ân cần hỏi

-KHông!

-Hả? __ cả nhà vô cùng ngạc nhiên trước câu trả lời. Nó đang đi lấy chút đồ cho Ngọc, đúng lúc vào thì nghe được đoạn này

-Vậy có chuyện gì.

-Em bị....đẩy.

-Là ai??

-Chị...Vy...

Toang....cốc chén bát đĩa trên tay nó rơi xuống nền nhà....Nó đi lấy đồ ăn cho Ngọc...ai ngờ...

Cả nhà nhìn nó

84. Chương 84

Từng bước chân, từng bước chân nhẹ nhàng, và dứt khoát như lướt trên đường, đường bờ hồ. Không khí trong lành, trong lành đến mức khiến Ngọc thích thú.

Nhưng, đôi chân kia chợt dừng lại khi nhìn thấy 2 bóng người quen quen. Đúng, quen thật, quen đến cái mức làm cô bé đau kìa. Là Tuấn, là nó, hai người đang nói chuyện gì mà ra tận đây thế này? Tại sao trông như cặp tình nhân thế kia?

Trong lòng dâng lên 1 nỗi đau nhưng Ngọc không dừng lại, có thể sẽ không hạnh phúc vì cố giành giật những thứ không thuộc về mình. Cô bé bước đi, dù những bước đi thật nặng trĩu.

Nhưng cô khựng lại, khựng lại và dừng hẳn lại khi nghe thấy cuộc trò chuyện này.

Và mở đầu là giọng ấm áp, nhẹ nhàng, chẳng ai khác ngoài Tuấn

-Thôi, cậu tha cho Trang đi, dù gì thì tớ cũng cho khuôn mặt cô ta như thế rồi.

“-Là cậu sao Tuấn, cậu đã làm như vậy sao. Một người như cậu cũng làm những việc đó ư?” __ Ngọc lặng lẽ, âm thầm và đau đớn. Nhưng trái với cô bé, nó tỏ ra hồ hững, thậm chí còn không trả lời Tuấn. Mãi đến lúc sau Tuấn hỏi thì nó mới nói.

-Cô ta có lẽ cũng hối hận.

-Cậu muốn tớ tha cho nhỏ đó? *nó nhả mặt* Nhưng đâu có dễ. Hừ, ai bảo nó đụng vào tớ trước.

-.....

-Nhớ ngày trước, ngày trước đó, tớ làm gì? Nó đã làm gì? Hừ, tha thứ sao? Nói nhẹ nhàng lắm nhưng mà khó, khó lắm cậu có hiểu không?

-Ừ, xin lỗi.

-Không phải lỗi của cậu nên đừng có xin lỗi. Tớ không thích nhận lời xin lỗi từ cậu. HIếu?

-À, chuyện ở công ty BUW là do cậu làm đúng không?

-Ừ, cho cái nhẫn vào cặp nó thôi mà. Nhẹ nhàng chán.

“-Hả...?” _Ngọc ôm miệng lại, ngạc nhiên vì điều chị mình làm, vô cùng ngạc nhiên

“-Chị thật là” _ lần thở dài thứ nhất.

Lần khác, Ngọc tình cờ nghe được cuộc trò chuyện này,

-Dạ, chúng em đã dọa nó 1 phen hết hồn ạ, nó còn gọi tên chị nữa ạ.

-Hừ, nó nói gì nữa không?

-Dạ không ạ.

-Hừ, Trang à, giờ mày đã biết đụng vào tao là không ổn chưa/? Tao sẽ ày biết thế nào là ngu. Hừ.

“- Sao chị lại làm thế? Sao chị không thể mở lòng tha thứ như thế? Mà theo em điều tra thì Trang đâu có đắc tội gì với chị đâu. CHị thật là!” _ lần thở dài thứ 2

Ngọc lại hiểmlầm nó, nó sống bằng hai khuôn mặt mà. Một khuôn mặt ở thế giới đêm đầy mưu mô và biến động, 1 bộ mặt ở 1 thế giới bình thường, bình thường nhất mức có thể. Khác nhau lắm, khác nhau đến cái độ mà nó còn không nhận ra nữa.

Lần thứ 3 Ngọc thấy chị mình đáng sợ là lần nói chuyện ở cầu thang và ngã đó.

_____)o(_____

Toang ...chiếc cốc thủy tinh rơi xuống nền đất lạnh, sữa trong cốc bắn hết ra ngoài, đến bát cháo chính tay nó nấu cũng đổ xuống không thương tiếc . Nó trợn mắt nhìn Ngọc, nhìn đứa em gái thân yêu của mình. Ánh mắt từ ấm áp chuyển dần sang lạnh lùng rồi đỏ ngầu. Nó nhìn Ngọc như chưa bao giờ được nhìn. Và Ngọc cũng nhìn nó.

“-EM sẽ cho chị biết cái cảm giác bị đổ oan như thế nào. Đau lắm đấy ạ! Sao chị có thể làm như thế với người khác!”

Lòng nhói lên 1 cái thật đau, nó cúi mặt xuống nhặt những mảnh thủy tinh kia.

-Con đang làm cái gì vậy.

Bố lên tiếng, đôi mắt ông thâm quầng, nó biết ông đã lo lắng bao nhiêu và thất vọng đến nhường nào khi nghe lời vừa xong, ánh mắt của bố nhìn nó như vô hồn.

Huỳnh huych...huỳnh huych.... tiếng người chạy đến. Tuấn, Quỳnh, Thành V.Anh, Quỳnh chạy vào phòng bệnh. Và riêng Vũ đã đứng đó trước rồi, Mọi người nhìn thấy nó đang nhặt mấy mảnh thủy tinh thì ngạc nhiên vô cùng, Thành chạy lại, cúi xuống nhặt cùng nó

-Vy siêu nhân thế, vừa bệnh mà có thể khoẻ mà nhặt cái này rồi à, thôi để Thành làm cho.

-Chuyện này là sao? Sao người nằm trên giường bệnh lại là Ngọc (họ có thể phân biệt Ngọc và nó vì ánh mắt, phong cách ăn mặc và mái tóc)_ Việt Anh thắc mắc.

-Tao nghe nói tiểu thư nhà họ Trịnh bị bệnh vội vã chạy đến đây tưởng là mày hoá ra là Ngọc hả? _Quỳnh cười

-Ừ! _nó trả lời nhẹ nhàng sau cú shock vừa rồi.

Bố mẹ, anh Bảo thì nhìn đám bạn của nó và bảo ngồi. Ngọc thì nhìn Tuấn, Còn nó vẫn chăm chú vào cái đồng thủy tinh kia. Có lẽ nó không muốn ngẩng mặt lên lúc này.

-ĐỨNG DẬY! _ 1 giọng nói quen thuộc, chút ngông cuồng và chút tức giận vang lên. Nhìn khuôn mặt Vũ chẳng mấy vui vẻ là gì. Nó nhìn lên cậu, như cái người có tội rồi cụp mắt xuống tiếp tục với công việc của mình.

-Tớ nói cậu đứng lên mà. KHÔNG nghe thấy à? _Dùng bạo lực, cậu kéo tay nó đứng dậy, mọi người chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng QUỳnh không khỏi tức giận vì Vũ giận giữ với nó

-Cậu điên à, bỏ Vy ra.

-Á...._mảnh thủy tinh chẳng may cửa vào tay nó...chảy máu.

Sao tự dưng đau thế này, có mỗi mảnh thủy tinh cửa vào thôi mà sao đau thế này? Nước mắt rơi kìa. Sao có chút máu mà nước mắt đã rơi như thế này? Nó là LinDa mà, LinDa mạnh mẽ của THIÊN THẦN mà,sao có thể yếu đuối như thế này được cơ chứ?

Đau lắm, vết thương chẳng phải ngoài da mà là vết thương ở trong lòng. Nó vừa nãy nén nước mắt nhưng giờ thì không nén được nữa rồi.

-Tránh ra!

Tuần đẩy Vũ sang 1 bên khi cậu đang lúng túng không biết làm gì. Cậu cầm tay nó lên, đặt môi vào cái vết thương kia. Hút máu trên đó. Cậu trông như chàng hoàng tử từ trong câu chuyện cổ tích đang quỳ dưới chân nàng công chúa xinh đẹp nhất, dễ thương nhất và người cậu yêu nhất.....Trái tim Ngọc lại nhói đau.

Thực ra, thực ra nó yếu đuối trong chuyện tình cảm lắm. Lần Zin chết đã để lại trong nó cái ân hận đến mức suy sụp tinh thần. Rồi sự lựa chọn giữa các cậu nó cũng khó khăn lắm mới đưa ra được và khó khăn lắm mới dám đối diện với tình cảm của mình không trốn tránh nữa. Tình cảm làm nó đau và giờ đến tình thân.. Một mỗi quá. Nước mắt cứ rơi

-Tránh ra, cậu bắn vừa thôi!

Vũ đẩy Tuấn sang 1 bên, và đưa nó đến phòng sơ cứu của bệnh viện. Mọi người cứ nhìn các cậu như người ngoài hành tinh, và tình hình là vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. ĐỪNG, dường như ngoài gia đình, nó còn có những người bạn yêu thương nó. Tự hào về điều đó lắm.

_____)o(_____

Chuyện của Ngọc lắng xuống nhưng mẹ vẫn khóc. Cô bé được ra viện ngay hôm đó vì bệnh cũng không nặng lắm với lại ở nhà cô cảm thấy thoải mái hơn. Bữa tối hôm đó gia đình ăn với việc thiếu 1 thành viên. Chẳng ai nói gì, không khí u ám đến đáng sợ. Đã thấy được sự quan trọng của nó, không có nó thì nụ cười của cái gia đình này sẽ thực sự tắt. Hôm nay nó không về nhà.

.....

Ở bar Devil

-LinDa uống ít thôi. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Key vô cùng lo lắng, nó thực sự yếu đuối như vậy chỉ khi gặp những chuyện tình cảm khó khăn thôi. Cậu thương nó lắm, thương hơn chính bản thân mình

-Bỏ ra, t muốn uống.

-Uống cũng đâu có giải quyết được chuyện gì. LinDa à!

-Kệ cô ấy đi, 18 tuổi rồi không còn bé bỏng gì nữa đâu (sắp sinh nhật nên cũng được coi là 18t) _ Vũ đuổi key ra ngoài và ngồi uống với nó. Hai người ngồi với nhau như những đứa bạn thân, rất thân.

-Cậu không làm đúng không? _Vũ lên tiếng hỏi khi nó đã mèm say

-Hả?

-Không có gì!

-Ừ không làm, nhưng có ai tin đâu, mọi người ai cũng nhìn với cái ánh mắt đó.

-Tổ tin

-Thật không?

-Thật!

-Ừ! __nó cười và ngã vào lòng cậu, đúng, nó đã say

“-Sao người bên cậu những lúc này không phải là tôi?”

Tuần lại là người đến sau, cậu lại chậm hơn Vũ rồi, Có lẽ vậy, có lẽ sự chậm chễ đến bên nó những lúc như thế này mà nó đã chọn Vũ. Có lẽ nó cần có người bên cạnh nhất những lúc như thế này và người đến bên nó đầu tiên luôn là Vũ, luôn là cậu....

Sáng, lúc đứng trước cửa phòng bệnh Vũ đã tình cờ nghe được hết mọi chuyện của nhà nó, Cậu tin nó mà, mãi là như thế. Cậu nóng nẩy, cậu tức giận, cậu ngồng cuồng nhưng khi thấy nó chảy máu thì trái tim cậu trùng xuống đau, đau như có ai đó bóp chặt.

-Trời ơi, bỏ tay ra con bé này!

Vũ quậy quậy cái đầu và quát nó khi nó đã đang được cậu công rồi còn búng vào tai cậu.

-Há há, đứng im __nó sến và nói linh tinh.

-Ngồi trên xe thì nôn hết ra, làm tôi phải cuốc bộ như thế này, cái con bé đáng ghét (thích quá lại còn lại bộ làm tích, choảng cho cái dép zờ)

-Ha ha ha...

-Về nhà nhé!

Vũ nhẹ nhàng nói, hơi thở của nó phả vào gáy cậu làm cậu cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết, ầm áp hơn bao giờ hết. Và cái mùi rượu kia cậu bỗng thấy thơm lạ thường. Thật là hạnh phúc khi được công trên lưng người con gái mình yêu. Thật hạnh phúc làm sao khi được nghe những lời lảm nhảm này. Hạnh phúc làm sao khi nó chỉ yếu đuối trước mặt cậu thôi.

-Không! Tôi không muốn về nhà bây giờ __ nó đập mạnh vào vai cậu tỏ thái độ phản đối.

-Á, đau, thế đi đâu bây giờ?

-Về nhà cậu, ...aaaaaaa.....tôi là người xấu.....aaaaa__ nó lại nói lảm nhảm rồi.

-Thật không?

-Thật

-Ừ!

Vũ công nó về nhà cậu, đặt nó nằm ở cái giường mà ngày trước là phòng của nó, Hồi đấy hôn nhiên thật, vui thật, Cãi nhau nhưng sao cậu cảm thấy vui đến thế.

-Ngủ ngoan nhé tình yêu!

Đặt nụ hôn phớt nhẹ lên trán nó, cậu mở cửa đi ra ngoài.

_____)o(_____

Nhật kí của tôi...nk của Trịnh Bảo Ngọc

Ngày...Tháng....Năm

12.48 pm

Hôm nay em đã nói dối mọi người em đã đổ oan cho chị, chị à. Chị bức mình lắm đúng không, thất vọng lắm đúng không? Thực ra em cũng không định làm như thế đâu nhưng em buồn khi thấy chị làm việc xấu. Em ghen tị với chị về tất cả mọi việc. Em xin lỗi nhưng em chỉ muốn cho chị biết cái cảm giác bị đổ oan như thế nào thôi.

Chị vẫn chưa về.

Bây giờ là 1.03 am.

_____)o(_____

Nó mở mắt ra, đầu tiên là sờ lên đầu và lắc lắc, lắc lắc. Mùi hương trong căn phòng này quen quá. Căn phòng vừa lạ lại vừa quen.

-À....

Nó à 1 tiếng rõ dài mà thực ra là chưa nhận ra cái gì hết @@ Đau đầu. Rượu mạnh và nốc như uống nước. Phải mất đến 5 phút nó mới nhận ra đây là phòng của mình ngày trc, cái ngày mà mình còn ở cái thân phận kia. Vui. Nhưng bây giờ HẾT THỜI rồi!!

Chải đầu tóc xong nó đi sang phòng Vũ. Lấy chân đạp cửa như xưa.

-Ê, gà, dậy dê!

Tiếp tục lấy chân đạp vào giường nhưng điều hiển nhiên và không bao giờ thay đổi là Vũ không có dậy.

-Thế có dậy hay không? _nó nói to hơn

-KHông dậy hả? Muốn die hả tên này.

Nó nhìn quanh phòng và phát hiện ra cái loa tay. Cười đều.

-VỢ CẬU ĐẾN RA MẮT KÌA DẬY MAU.....

-Vợ, vợ nào, vợ đâu?

Vũ giật mình tỉnh dậy nhưng chẳng thấy vợ đâu mà chỉ thấy cái bong bóng của nó, dụi dụi lại mắt xem mình có nhìn đúng hay không, Cậu chỉ thấy nó đang cười sặc sụa.

-ha ha ha ha ha ha ha

-Vy hả?

-Hửm, mù phải ngủ chứ Con gà hôm nay mắc bệnh toi à?

-Cậu vừa nói vợ ai cơ?

-Vợ cậu chứ chẳng lẽ là vợ tôi

-ở đây có mỗi tôi và cậu, vợ tôi chẳng lẽ là....

-Là..*bộp bộp binh binh hự hự*

-Á, em xin lỗi chị ạ

-*phủi tay* xem lần sau có dám nói linh tinh không nữa nhá, hứ. Nhanh lên còn đi học.

-Tớ muốn ăn cháo, không hành, nấu cho tớ nhé

-ừ, biết rồi

-ĐI học chờ tớ với nhé

-Ừ

-Gập chăn cho tớ đi! _ giọng cún con, ánh mắt con cún, dễ thương ứ chịu được

-Thôi được rồi

-Lấy cái áo cho tớ với,

Nó nhìn Vũ, nhìn bằng nửa con mắt, cau mày nhăn trán.

-CÚTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.

.....

-Ăn thì lâu, làm vệ sinh thì lè mè, cậu muốn muộn học hả?

-Có sao đâu, hề hề.

-Hừ...

Nó và Vũ đi xuống nhà chuẩn bị đi học..

.....

-Chào ông bà chủ! __cả đám giúp việc đứng thành 2 hàng lớn chào bố mẹ Vũ, họ đi công tác về.

Vũ và nó vừa đi xuống cầu thang, mặt mày đang hớn hở, bố mẹ cậu thì từ ngoài đi vào cửa với ánh mắt mệt mỏi.

8 mắt nhìn nhau.....bùm.....bùm

_____)o(_____

Ngọc hôm nay đi học 1 mình, cô bé thơ thơ thẩn thẩn ngắm đường phố , ngắm mọi người qua lại. Không khí buổi sáng sớm thật là trong lành mặc dù tâm trạng cô đang không được tốt. Khẽ trề môi, thổi cho cái tóc mái bay lên, Ngọc tự nhủ “ cố lên”. Yomost. 1 cảm giác feel the beat!

-Á.....

Bỗng dưng có 1 lực từ đằng sau đập mạnh vào gáy cô bé, cô ngất đi

-Tuấn kìa

-Cái gì?

-Chạy mau.

Chiếc BMW phóng qua Tuấn với vận tốc tối đa. Cậu nhún vai

-Cái quái gì vừa chạy qua í nhỉ? Hay là gió? Hazz

.....

-Đây là??/ __ mẹ Vũ há hốc mồm nhìn 2 người. Vũ và nó cũng tròn mắt nhìn bố mẹ cậu. Đỏ mặt.

-Bạn gái con hả? __ bố cậu có vẻ bình tĩnh hơn. Ông nhìn nó từ đầu xuống chân rồi phán ra câu xanh rờn đó.

-Oa, con trai của ta đã biết yêu rồi cơ đấy. oa oa oa.....thằng HƯ ĐỐN NÀY!!!

Mẹ vũ thật là “khó đỡ”

-Oái, anh có thấy con bé này giống ai không?

-Ừ giống lắm

-THôi con đi học đây! __vũ kéo tay nó chạy như bay ra khỏi nhà. Vui. Nó cười

-Oái, thằng oắt con kia, mẹ m.à.y còn chưa nói xong mà.....

85. Chương 85: Mệt Mỏi

-Lớp trưởng báo cáo hôm nay vắng những bạn nào?

-Dạ lớp sĩ số 30, vắng 1 ạ!

-Học sinh nào vậy?

-Trình Bảo Ngọc ạ!

Lời nó rõ ràng và rành mạch này khiến nó đang nằm gục xuống bàn phải nhੌm dậy. Quay xuống chỗ Ngọc nhìn. Đúng, cô bé không ở đây? Nó đã đi cái nơi quái nào vậy?

Trần chờ 1 lúc rồi nó cũng lੌi điện thoại ra.

-Bố, Ngọc bệnh hả?

-Không, sáng nay nó vẫn đi học bình thường mà. Con sao vậy, lại có chuyện gì à?

-Không có gì, bố đừng lo.

-Ừ...à còn chuyện...

-Con bận rồi!

Nó cúp máy, phải, nó biết bố đang định nhắc đến chuyện gì, nhưng nó mệt lắm rồi, nó không muốn nghĩ đến cái vấn đề này thêm một giây phút nào nữa.

Lại quay xuống chỗ Ngọc nhìn lần nữa, trong lòng lo lắng như lửa đốt. Trần trầ, trầ trầ.....nhưng rồi nó cũng đưa ra quyết định. Đứng dậy, chạy ra ngoài.

-Ồ, Vy, đi chơi đâu thế, t đi với __ tiếng của Quỳnh ở đằng sau.

_____)o(_____

-Thả tôi ra, thả tôi ra, các người sao bắt tôi vào đây chứ. Người đâu rồi.....

-Yên lặng và xem đi!

Giọng 1 người đàn ông ồm ồm.

Trong 1 căn phòng khá rộng, tối, nhiều ghế quá. Đúng, Ngọc đang ở trong 1 rạp chiếu phim nào đó. Tối quá.

Một buồng tối , nhiều hàng ghế, có nước uống, có bỏng ngô.....Đây chính là rạp chiếu phim.

Nguồn sáng duy nhất khiến Ngọc có thể nhìn thấy là cái màn hình tivi.

-Thả tôi ra, các người là ai tại sao lại bắt tôi? Thả ra!

Ngọc vùng vẫy, cô bé hất hết những cuốn tiểu thuyết trên ghế xuống. Toàn tiểu thuyết về gia đình, về tình cảm chị em cả....người bắt Ngọc có ý gì????

-NHÌN!

1 tiếng hét lớn từ màn hình tivi kia khiến cô bé giật mình. Ngược lên nhìn cái máy chiếu chết tiệt đó.....HÌNH ảnh của Vũ....

-Cô đã phạm sai lầm rất lớn có biết không? Cô không biết quý chị mình còn đổ oan cho cô ấy nữa. Tôi thực sự không biết nên nghĩ cô là loại người gì nữa. hãy thức tỉnh trước khi quá muộn! Please!

-Cậu bị đui à? Mau thả tôi ra. Tôi gọi cho cảnh sát đó. Điên!

-Xem hết bộ phim này đi đồ cứng đầu.

Hình ảnh của Vũ chợt biến mất và thay vào đó là 1 bộ phim đen trắng về tình chị em, về gia đình.

_____)o(_____

“Cháy nhà! Cháy nhà! Cháy nhà!”

Chuông điện thoại reo khiến Vũ chợt tỉnh giấc.

-Cháy nhà thằng nào đéo?

-Điện...điện thoại của cậu reo.....__ tk bạn bên cạnh run lên

-Cái gì, m bảo cháy nhà t sao? Muốn chết phải không?

Vũ đập bàn đứng dậy, Cô chủ nhiệm nuốt nước bọt, 1 giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống.

-Là...là điện thoại, của, của e gieo đấy....

-Hả? Vậy à?...hơ ơ....không có gì đâu!

Cậu cười và vỗ vai thằng bên cạnh đang tím mặt và rồi ngồi xuống nghe điện thoại

-Alo, có chuyện gì?

-Dạ, thiếu gia định giải quyết con bé này như thế nào ạ?

-Nó la hét nhiều lắm đúng không?

-Dạ không ạ!

-Nó ném hết truyện mà t đã chọn đúng không?

-Dạ không ạ!

-Muốn chết à, cái gì cũng không thể hả?

-Dạ, tại con bé đó chẳng làm gì cả ạ ^^

-Cái gì? Rõ ràng là t nghe thấy nó ch-ửi bới mà!

-Thiếu gia vừa ngủ dậy phải không ạ?

-Ừ thì sao?

-.@./...Dạ cô bé này không nói gì ạ. Ngồi đọc hết truyện rồi ngồi im xem phim thôi ạ. Về mặt hơi sad!

-Có gì đặc biệt nữa không?

-Dạ, cô bé ăn hết 2 phần bồng và 1 lon cô ca ạ.

-T.T....CÚT!

Vũ bức xúc đập máy “ Rõ ràng là thế mà, chẳng lẽ mình nằm mơ....hừ...” Lắc lắc đầu rồi cậu quay sang chỗ mọi người và giật mình.

-Ồ, Vỵ đâu rồi, mọi người đi đâu hết cả rồi??

-Dạ, ra ngoài từ nửa tiếng trước rồi ạ!

-Sao t không biết?

-Ngủ như con heo ấy mà giờ lại còn đỡ chúng! __ Tuấn xen vào, thở dài.

-Cậu nói ai đấy? Muốn chết hả?

-Ừ,...giỏi thì làm đi!

-Cậu* tím mặt*.....! Có biết họ đi đâu không? * tươi cười*

-Có.

-Đi đâu?

-Chơi..

_____)o(_____

Trong lòng tức tối, đi xe lòng vòng quanh thành phố rồi đến nơi giữ Ngọc. Đường Hà Nội tấp nập thật, có ra đường, có học hỏi thì mới biết cuộc sống nó sôi động như thế nào. Vũ nhìn quanh mấy công viên gần đây, bao lần muốn đưa nó đến chơi. Cậu nhìn quanh mấy quán ăn, bao lần muốn được cùng nó vào. Cậu nhìn những đôi đang nắm tay nhau, thèm muốn biết bao.

Nhưng không sao, cậu luôn tin nó mà, luôn tin rằng nó sẽ về bên cậu mà. Cậu luôn tin như vậy....càng tin cậu càng ghét Ngọc hơn....

-Con bé sao rồi?

Vứt chùm chìa khoá xuống ghế, chân đặt lên bàn, lưng dựa vào ghế. Tay bật tivi xem thời sự.

-Dạ, vẫn ngồi xem phim ạ.

-Phim hết chưa?

-Dạ chưa ạ.

-Bao giờ hết

-Tầm 20' nữa ạ..

.....

-Ồ cậu chủ lên tivi kìa!

-Hả?

-Ồ, là hôn ước của cậu chủ đó. Ông chủ đang úp mở về hôn sự của cậu ấm ấy mà, ha ha...

-Cái quái gì thế? Ông già lại nói linh tinh gì thế không biết. Hừ.

.....

Đạp cửa đi vào phòng chiếu. Vũ vênh mặt nhìn bao quát căn phòng. Ngọc giật mình nhìn ra cậu.

-Cậu biết suy nghĩ hơn tôi tưởng đó. Ngồi im đọc hết truyện và xem hết phim...Rút ra được cái gì chưa?

-Có, được rất nhiều thứ. Cảm ơn cậu.....VỊ HÔN PHU.....

-CÁI GÌ???

_____)o(_____

Vũ cậu ngạc nhiên đến tột độ. Đang từ thể chủ động cậu bỗng biến thành thể bị động ngốc nghếch. Biến thành trò cười trước mặt Ngọc.

Vũ ngạc nhiên thì nó lo lắng, Tuấn thờ ơ thì Thành, V.Anh và Quỳnh đi theo cho rục rờ.

-Cho người đi tìm đi, lục tung cái thành phố này cũng phải tìm ra con bé trước tối nay!

-Dạ, chị hai!

Quỳnh tiến lại gần nó, khẽ đặt tay lên vai con bạn. Biết, điều nó cần nhất bây giờ là sức mạnh, là sự động viên và tiếp sức của người thân.

-Mày đừng quan trọng hoá vấn đề. Biết đâu....

-Ừ...._nó trả lời nhanh và thật chắc chắn. Lòng lo nhưng nó không muốn ai biết là mình lo.Nó là chị hai mà, là tấm gương mà...

_____)o(_____

Khuôn mặt nó phờ phạc hẳn đi. Nắng đã tắt trên những dãy nhà cao nhất thành phố. Trên con đường trở về nhà. cuộc sống nội thành vẫn tấp nập. Khẽ thở dài. Nó tiếp tục cuộc hành trình của mình.

-Trông m mệt mỏi lắm. Về nghỉ ngơi trước đi.

-Chúng m cứ về trước đi.

-M thật là ...* Quỳnh thở dài, bất lực thực sự bó tay với nó lúc này*.....Ồ...Vy Vy...máu, máu kìa....*Q hoảng hốt*...Ồ. vy, vy, tỉnh lại đi...

Trời tối dần, tối dần đến khi đèn đường được bật lên. Hôm nay không có sao mà cũng chẳng có trăng gì cả. Trời mùa hè mà tẻ quá. Nhưng bù lại hôm nay có gió, gió mạnh. Nó tiếp tục thở dài.

-Ước gì gió có thể mang đi tất cả!

-Ước gì chứ. M đã ngất hơn 2h đồng hồ rồi đấy. T nói vs bác rằng m đi chơi vs t. Về liệu mà giải thích đi.

-Ừ

.....

Nó mệt mỏi lê những bước chân nặng trĩu vào nhà. Sao đoạn đường từ cổng vào trong nhà lại xa đến thế? Sao nó lại cảm thấy mệt mỏi thế này. Rõ ràng sáng nay nó vui mà....

-Tiểu thư đã về!

-ừ

.....

-Sao con về muộn thế?

-EM ĐÃ ĐI ĐÂU VẬY HẢ?

Nó tròn tròn mắt nhìn Ngọc, nhìn cái vẻ dung dung trước mặt. Với bao lo lắng, bao mệt mỏi hoá hoá ra Ngọc đang ở đây...

-Chị lo cho em à?

-Chị hỏi em đã đi đâu?

-Em xin lỗi. Hôm nay e có việc bận nên...không nói trước với chị được

-Thôi!

Nó xua tay và đi lên phòng, nhưng đang đi trên cầu thang thì nó đau đầu quá...ngã khụy xuống....đầu đập vào lan can...

-Vy.....Vy nó nghe loáng thoáng tiếng gọi tên mình

_____)o(_____

Nhà Vũ.Phòng đọc sách

-Bố làm cái quái gì liên quan đến hôn lễ của con nhe thế hả?

Vũ đập bàn, nhìn ông bằng cái ánh mắt không thể tha thứ được.

-Bố cũng đang có chuyện muốn hỏi con đây.

Khác hoàn toàn với Vũ, đứa con nóng nảy, ông ôn tồn nói. Nhưng ánh mắt sắc, sắc đến mức như có thể nhìn thấu suy nghĩ của cậu,

-Chuyện gì cơ?

-Cô bé sáng nay là ai?

-Không phải việc của bố. Bố bỏ ngay cái hôn ước kia đi trước khi con phá hoại nó,. Con đã hết kiên nhẫn rồi đấy.

-Đây không phải việc con có thể quyết định. Im lặng và đi về phòng nếu không muốn nói chuyện về con bé kia/

Ông hơi gằn giọng. Nhưng, lần này Vũ không hề sợ. Từ bé đến giờ, cậu sợ đủ rồi, quá đủ rồi...Ánh mắt cảm phần, nhúu mày. Mái tóc đỏ rực rủ xuống trán. Cậu cắn môi, đôi môi hồng lên thật sinh động. Lúc tức giận cậu mới handsome làm sao .

-Bố để yên cho cậu ấy đi, nếu không thì đừng có trách con!

Ông tức giận lấy tay xoa 2 thái dương.

-Về phòng, t không dạy m hỗn như thế!

-Đúng, bố không dạy con * cắn môi, cười khẩy*.....Chẳng ai DẠY CON CẢ NÊN MỚI THÀNH RA HƯ HỎNG NHƯ THẾ NÀY ĐÂY.....ÔNG hài lòng chưa?

chát.....cát tát thật mạnh được giáng vào má cậu.

Vũ đơ người, tròn mắt. Bố cậu thì giật mình, rụt tay lại, ngỡ ngàng vì cái điều mình vừa làm. Ông nhìn cái bàn tay vừa đánh cậu con trai của mình. Đau.

Gió lại thổi mạnh, mạnh hơn ban chiều, Mạnh đến mức làm cánh cửa sổ trong phòng đập mạnh vào tường, đập mạnh vào tường....Kính vỡ....Tuy không vỡ thành từng mảnh nhỏ rơi ra nhưng nó cũng đã nứt, nứt 1 vết thật dài....

Cũng giống như tình bố con của cậu hiện giờ vậy.

Đợi cả tiếng đồng hồ cuối cùng bác sĩ cũng đã ra thông báo kết quả cho gia đình nó

-Bác sĩ, con tôi sao rồi, bác sĩ....

-Chủ tịch, xin ông hãy giữ bình tĩnh. Tôi sẽ đưa này tờ kết quả chụp XQ. Tôi thấy có vấn đề!

86. Chương 86: Trên Con Đường Tìm Hạnh Phúc

-Bác sĩ, rốt cuộc con tôi sao rồi, ông nói đi!!

-Chủ tịch, xin hãy bình tĩnh! Đây là tấm chụp não tiểu thư.

-Ừ.

-Theo kết quả chụp thì đang có 1 khối u hoặc là khối máu đọng ở bên trái đại não của tiểu thư.

-Sao?

Bố nhìn chăm chăm vào tấm phim, lần này, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của ông. Anh Bảo thì khoanh tay, đứng dựa vào mép tường . Dường như cũng mất sức rất nhiều. Mẹ cũng vậy, mẹ im lặng, mẹ đã cứng rắn hơn. Dường như hạnh phúc, hạnh phũ đang lìa xa gia đình nó, gia đình mà tưởng như rất hạnh phú từ trước tới nay.

-Thư chủ tịch, vụ tai nạn này của tiểu thư có thể nói là may mắn để phát hiện ra khối u này. Nếu không thì nó còn to hơn nữa. Sẽ rất nguy hiểm.

-Vậy phải làm sao?

-Phải phẫu thật, lấy khối u này đi.

-Cái gì? Sao con tôi phải chịu nhiều đau đớn đến thế. Tôi sẽ chịu thay cho nó....._mẹ hét lên.

_____)o(_____

Nhà Vũ, căn biệt thự rộng, rộng đến mức khiến người ta choáng ngợp nhưng lại đang chìm trong sự im lặng, sự u tối đến nào lẽ.

Mở cánh cửa sổ phòng ra. Cậu nhìn ra ngoài vườn. Cậu nhớ nó. Nhớ đến da diết. Nhớ cái dáng điệu lúc nó bị con chó cưng của cậu rượt khắp vườn. Nhớ cái kiểu tức giận đáng yêu của nó. Trong mắt cậu, cái gì của nó cũng đẹp hết. Chỉ cần là của nó thôi. Tình yêu là như vậy, tình yêu đem đến cho người ta sự mê muội, mất lí trí, đôi khi còn mất nhân tính. Nhưng cũng chẳng sao, chúng ta vẫn tin vào nó. Vẫn đắm đầu vào nó. Vì cái chữ được gọi là yêu. Yêu xa.

Lấy điện thoại ra nhấn số của nó. Nhưng đầu dây bên kia chỉ là những tiếng tút dài dài.

Vứt điện thoại ra ghế, cậu thả cơ thể mình tự do xuống giường.

-Oái!

Không may, thả đúng cái mép giường, đầu cậu đập vào đó. Lấy tay xoa xoa cái đầu mình. Cậu cáu.

-Đến mày mà cũng dám chọc tao hả? Cho mày chết này..*lấy tay đập vào thành giường*.....Oái oái đau...

~~> cậu được xếp vào những thằng nghịch ngợm nhất thế giới.

-Vũ! __tiếng mẹ cậu

-.....

-Vũ à! __giọng ngọt sớt

-.....

-Nằm mở mắt tồ hồ thế kia sao không ới lên 1 tiếng hả thằng quỷ này..__mẹ cậu mở cửa đi vào.

-Mẹ không biết phép lịch sự tối thiểu khi vào phòng con trai à?

-Oa, con của mẹ lớn rồi kìa.

-Bỏ ra! Oái!

Vũ vật lộn với mẹ của mình. Trông bà lãnh khảm thế kia thôi chứ cũng khoẻ ra trò. Đè được ả cổ VŨ.

-Mẹ ra ngoài đi. Con đang suy nghĩ. Đi đi.

-Ngoan nào cục cưng. __mẹ xoa đầu cậu.

-Bỏ ra, con không phải trẻ con nữa. Đừng có xoa đầu như thế. Con...(mọi khi sẽ nói “đắm giờ” nhưng đây là mẹ nên cậu im lặng)...

-Mẹ biết cô bé ở nhà mình sáng nay!

-Sao?

Đang thái độ ương bướng cậu chuyển ngay thái độ lạnh lùng, lạnh đến đáng sợ.

-Mẹ định làm gì cậu ấy?

-Sao con lại nghĩ mẹ định làm gì?

-Tốt nhất là mẹ đừng động vào cô ấy...nếu không..Con xin mẹ đấy!

Mẹ cười, bà xoa đầu cậu con trai của mình. Hối hận vì lâu lắm rồi mình không làm như vậy. Có phải bà đã quá vô tâm? Để rồi bây giờ khi muốn nói chuyện tử tế với chính con trai lại khó khăn đến như vậy.

-Con trai ta đã lớn thật rồi. Ha. Đã biết bảo vệ 1 cô gái rồi. xin lỗi ta đã ko quan tâm đúng mức tới con. Bố con bảo ta sang đây, sang căn phòng mà lâu lắm rồi ta không vào....để nói chuyện với con....Ông dặn kĩ lắm. Dặn lên nói những gì, nên làm gì cho con. Hoá ra không cần, hoá ra không cần....bởi vì con trai của ta đã trưởng thành thật rồi....

-Mẹ đang lảm nhảm cái gì vậy?

Cậu nói quá chi là phũ của cậu bất chợt phun ra đúng lúc làm tắt lịm cái dòng cảm xúc đang chảy trong người mẹ.

-À, ta có ý kiến. Con có muốn nghe không?

_____)o(_____

Đi lang thang khắp bệnh viện, khắp công viên như những kẻ vô gia cư. Ngọc lại thở dài. Con đường để đến với hạnh phúc của cô bé dường như cũng quá trơn gai. Mệt mỏi thật.

-Bố nuôi!

Cô bé bắt máy, và nói bằng cái giọng rất mệt mỏi.

-Sao tự dưng con gọi có thêm chữ “nuôi” và cái giọng đó.!

-Con chỉ muốn gọi 1 người duy nhất trên đời này là bố thôi. Con đang mệt.

Ông_ người nuôi Ngọc suốt bao nhiêu năm qua, hay nói chính xác hơn là người lợi dụng cô bé bao nhiêu năm qua tức giận. nhưng chẳng sao, ông có chuyện quan trọng hơn muốn nói với cô bé.

-Hôn ước của con ta đã chuẩn bị xong xuôi hết cả rồi. Chỉ đợi ngày thông báo với giới truyền thông thôi. Con phải....

-Con không muốn định hôn!

-Cái gì???

-Con không muốn làm công cụ kiếm tiền cho bố nữa. BỐ nuôi, con mệt rồi. Mệt mỏi lắm rồi.

-MÀY!!!

Ông tức giận, cô bé đã cúp máy.

_____)o(_____

-Có gì thì mẹ nói luôn đi, đừng có tỏ ran gầy hiểm như thế nữa..._vũ giục mẹ cậu

-Ừ, ta sẽ....tác hợp cho con và cô bé đó.

-Cái gì? Thật không?

-ừ, tất nhiên

-Nhưng cái con bé kia là em gái của cô ấy.

-Sao con biết?

-À....vô tình thôi.

-Không sao, ta sẽ bảo bố con huỷ cái hôn ước này đi. Đợi lúc con huỷ chắc chuyện còn to hơn nữa cho xem.

-THật không?

-Ừ, thật mà.

Trong phòng làm việc của bố Vũ. Ông hút thuốc, lâu lắm rồi, lâu lắm rồi ông ko hút cái thứ thuốc này. Nhưng hôm nay ông phải suy nghĩ, Ông phải đắn đo. Ông phải thực sự, thực sự hồi hận.

Nghe lén được cuộc trò chuyện giữa hai mẹ con. Ông đã đi tới 1 quyết định, 1 quyết định mà chưa bao giờ ông nghĩ tới rằng mình sẽ làm. Chưa bao giờ ông nghĩ tới mình sẽ thay đổi quyết định. Chẳng phải quý tộc với quý tộc sẽ hạnh phúc hay sao?

-Tôi nghe! _ đầu dây bên kia lên tiếng, bố Vũ đặt điều thuốc xuống.

-Xin lỗi ngài.

-chủ tịch, ông sao thế, có chuyện gì à?

-Chuyện hôn ước...

-À, chúng tôi sẽ cố hết sức để đẩy nhanh và để con bé sớm ra mắt gia đình ngài.

-KHông.....HUỖ ĐL...

-Ngài nói sao cơ?

-Chúng tôi sẽ bồi thường.

_____)O(_____

Gặp điện thoại, dứt 1 ngọn cỏ trên đường. Ngọc lại tung tăng. Ai không biết lại tưởng cô bé bị dở hơi.

-Ê, tối rồi con đi đâu thế hả?

-Hả?

Ngọc quay lưng lại thì chợt giật mình, ngọn cỏ trên tay bất giác rơi xuống. Một cảm xúc hạnh phúc tự dưng len lỏi vào trong lòng. Một chút ấm áp, một chút ngỡ ngàng và ngại ngùng khi người con trai ấy bắt chuyện với mình.

-Gì mà nhìn tôi như quái vật sắp ăn thịt cậu vậy hả?

-hả hả.....Á, xin xin lỗi cậu nhé _ cô bé ngỡ ngàng.

-Sao tối còn đi lang thang thế này. Cậu không biết rằng chị cậu và gia đình rất lo hay sao?

-Xin xin lỗi.

-Ngoài từ đó cậu không biết nói gì à?

-Cảm, cảm ơn...

-Sao cảm ơn tôi?

-Hả, à, à à. Là là...

-Là tôi sẽ đưa cậu về chứ gì, cảm ơn trước chứ gì?

Tuấn nói đỡ, vừa nãy thì dìm cô bé xuống nước bằng những câu hỏi khó ưa, giờ thì lại đỡ chứng nói đỡ, bảo vệ cho cô đỡ quê. Cậu đúng là con người không biết đường nào mà lần nữa.

-Hay không thích tôi đưa về?

-À, là vì...

-Thế thì thôi...

-à, khoan, có cần chứ.

-Ừ.

Hai người đi với nhau, nhưng im lặng quá. KHông khí buổi tối đã đủ im rồi. không khí giữa hai người còn im nữa lên không khí rộn lên 1 màu đáng sợ.

Ngọc lên tiếng phá vỡ cái kiểu không khí đáng sợ này.

-Có nên làm điều mà mình không thích không nhỉ?

-KHông.

Lại im lặng.

Lúc sau, Ngọc lại lên tiếng,

-Nhưng điều mình không thích lại làm cho người khác thích.

-Phải xem người đó là ai.

-Ừ.

Lại im lặng.

Lúc sau Ngọc lại hỏi, dường như cô bé sợ hỏi 1 lần cậu sẽ giận nên cất ra làm nhiều phần bằng nhau.

-Người đó là người có ơn với mình. Nhưng chỉ là cái ơn giả tạo. vậy có nên.

-Không.

-Ừ.

Ngọc cười vì Tuấn cũng nghĩ như cô. THực sự cô bé rất cô đơn. Từ nhỏ đến lớn không lấy 1 người bạn. Ai nhìn vào cũng tưởng cô là nàng công chúa được cất cẩn thận trong 1 chiếc hộp thủy tinh, đặt lấp và để lên chỗ thật cao, cao tới mức không ai có thể vươn tới. Cô đơn lắm, không đùa đâu, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ cô có bạn. Thật sự hạnh phúc khi được trò chuyện với người con trai khác anh trai cô, thực sự hạnh phúc lắm. Cô cười.

-Còn gì thì hỏi nốt đi.

-Àm không, không có gì nữa.....à. à có. ...Cậu thích...thích chị tôi lắm đúng không?

Câu hỏi không đúng thời điểm của Ngọc khiến đôi lông mày đậm của Tuấn khẽ nhíu lại. Cậu không trả lời. Và cũng đến nhà nó rồi.

-Vào nhà đi.

-Nhưng cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

-Sao tôi phải trả lời?

-Vì....

Tuấn quay đi, đã đưa đến tận nhà rồi mà. Đã thực hiện ước muốn của nó rồi mà. Nếu nó không nhờ cậu bảo vệ cô bé thì còn lâu cậu mới đưa về, còn lâu cậu mới chịu trả lời, còn lâu cậu mới.....ĐAU khi nghe Ngọc nhắc đến nó.

-VÌ TÔI THÍCH CẬU!

Ngọc chạy đuổi theo Tuấn. Cậu khựng lại khi nghe lời này phát ra.

Thực sự bất ngờ. Cậu không nghĩ như vậy....Nhưng tình yêu mà cậu ấp ủ bao nhiêu lâu nay.....dành cho nó hết rồi.....làm sao bây giờ?

_____)O(_____

Tâm trạng...

Nó : tỉnh nhưng giả bộ chưa tỉnh để nghe cuộc trò chuyện của bố mẹ. Biết mình bệnh, biết mình đang nguy kịch. Biết mọi thứ

“Bố, mẹ, có phải con sắp chết không? Có phải con đang làm gánh nặng cho gia đình không? Con thực sự sợ. Điều mà con sợ nhất là làm gánh nặng cho người khác. Con không muốn chết. Con không muốn chết ở cái tuổi 17 này. Cái tuổi đẹp nhất của cuộc đời con. Con còn nhiều điều chưa nói lắm. Con chưa nói con yêu bố mẹ. Con chưa nói con thích Vũ. Con chưa nói con quý con bé Ngọc. Con chưa nói, chưa bao giờ nói lời cảm ơn với Quỳnh, với V.Anh với Thành và đặc biệt là với cậu ấy, người đã hi sinh rất nhiều vì con, người đặc biệt ấy. ...Nhiều quá bố mẹ ơi. Anh Bảo ơi....Thực sự thực sự e k muốn đi, k muốn bỏ mọi người đâu....Yêu mọi người”

Dòng suy nghĩ lịm đi, nó ngắt.....nhưng thời gian kia đủ để 1 giọt nước mắt lăn dài trên khoé mi.

Vũ

Mẹ vẫn ở đây, mẹ ôm cậu vào lòng. Chưa bao giờ cậu cảm thấy hạnh phúc như thế, chưa bao giờ cậu cảm ơn gia đình. Ấm thật.

“ Mẹ, lần đầu tiên mẹ ôm con vào lòng từ sau bao nhiêu năm. Cảm giác ấm áp lắm. Ấm hơn tấm áo da rất nhiều mẹ có biết không? Nếu mẹ ôm con mỗi ngày...có thể con sẽ không như ngày hôm nay, có thể con sẽ là con ngoan của mẹ...Nhưng cũng muộn rồi, tất cả đã muộn rồi, giờ người quan trọng nhất trong tim con

là cô gái đó...là người đem lại ánh sáng cho trái tim con. Rồi 1 ngày, con sẽ có được cô ấy. Nhất định...Vì cô ấy...là cả cuộc đời con”

Vẫn trong vòng tay ôm của mẹ. Vũ tự nhiên dơ tay ra, ôm lại bà....Bà giật mình trong hạnh phúc....thực sự. Tuấn

Đang đứng dưới trời tối, dưới cánh cổng của nhà nó và đang đứng trước mặt Ngọc

“Không thể nào? Nghiệp chướng ư? Mình thích nó mà.....Ngọc thích mình ư? Ồ, nghiệp chướng mà....Nếu Vy không xuất hiện thì mình liệu có thích con bé này hay không? CÓ hay không? Nếu Vy bỏ đi thì mình có đau lắm không? Có đi được cùng không? Nếu mình yêu đến mức không dứt được thì sao?....nếu mình k chấp nhận được sự thật này thì sao? Không thể nào, tại sao tim lại đập nhanh. RÕ ràng con bé đứng sau mình không phải là Vy mà...rõ ràng mình ghét nó mà...Nếu 1 ngày, nếu 1 ngày mình thực sự trao tình cảm cho nó thì sao?”

Đứng ngơ ngẩn ở đó, Tuấn không quay lưng lại.

Ngọc.

Đứng nhìn Tuấn, trong lòng có chút hi vọng nhưng lịm tắt dần theo thời gian

“Tại sao mình không có bạn? Tại sao người mình thích lại không thích mình? Tại sao mình lại có khuôn mặt giống hết chị như vậy? Tại sao tất cả đều quay lưng với mình. Như cậu lúc này.... Mình thực sự yếu đuối trước cuộc đời mà. Xin đừng quay lưng với tớ tớ thực sự đau lắm”

Nhìn tuấn, nhìn tấm lưng đầy rắn chắc của cậu..

Và HẠNH PHÚC k thể tả được khi cậu quay lưng lại và nói.

-Ngủ đi!

87. Chương 87: Bất Ngờ

Nó ngất lịm đi. Khuôn mặt tựa thiên thần kia thanh thản quá. Đường như chẳng suy nghĩ gì cả. Nó im lặng, nó nhẹ nhàng nhắm mắt.

Dòng suy nghĩ lịm đi, nó ngất.....nhưng thời gian kia đủ để 1 giọt nước mắt lăn dài trên khoé mi.

-Dậy đi! Dậy đi mày!

Giọng Quỳnh vang vọng bên tai tôi. Tôi nghĩ mình nghe nhầm.

-Dậy đi. Hôm nay có việc quan trọng lắm đó. Dậy đi mày.

Nhưng giờ tôi có thể chắc chắn là con bé đang đứng cạnh tôi. Cố gắng mở thật to mắt ra nhìn. Nó đỡ tôi dậy, gọi phũ phàng hơn là lôi tôi ra khỏi cái chăn.

-Có chuyện gì vậy?

Giọng tôi khan khan, dường như có gì rất lạ. Tôi nhớ là tôi đang ở bệnh viện mà. Tôi nhớ là tôi bị u gì đó mà. Rồi t tự tự, tử tự mà...Siết chặt cánh tay Quỳnh. Tôi nhìn nó.

-Mày đã ngủ suốt cả mấy ngày nay rồi còn gì. Dậy chuẩn bị đi đánh nhau đi.

Mặt QUỳnh nhăn lại. Tôi biết, tôi nhận ra cái điều gì đó đang xảy ra trong nó. Vốn dĩ nó không bao giờ dẫu được cảm xúc mà.

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

-A...à...

-Tao hỏi mày rốt cuộc là có chuyện gì?.....Á...

Tôi tròn mắt, ngạc nhiên nhìn cái chân của mình. Tại sao lại không đứng lên được? Tại sao chân lại mất cảm giác như thế này. Tại sao tôi ngã? Tôi nhìn lên Quỳnh thì thấy mặt nó biết sắc. Luống cuống nó đỡ tôi dậy nhưng tôi hất tay nó ra.

-Tao Xin lỗi....tao quên mất, chân, chân mày...

-Chân tao làm sao!

Ngồi lại xuống giường, nhìn về phía cái chân của mình. Vừa nãy như có 1 luồng điện chạy qua người tôi. Giờ nó mất rồi...thay vào đó là sự hờ hững, k cảm xúc. Tôi nhìn Quỳnh...Mong nó, mong nó nói ra cái điều mà tôi sợ.

-Xin lỗi nhưng chân mày, chân mày bị rạn xương k thể...

-Tại sao? Tại sao tao còn sống?

-Mày, mày còn sống mà. Tao, tao không ày chết đây, con dở. Còn chân mày là do...

-Thôi đi!

Tôi ngắt lời nó bằng câu gắt không cảm xúc. Không muốn nghe nữa, k muốn nghe nữa. Thực sự.

Nhớ rồi, có lẽ cái ý định muốn chết đó đã biến tôi thành như thế này. Có lẽ...

Việt Anh đi vào, nó cũng nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó. Ánh mắt theo tôi, theo 1 đứa đang cực kì tự ti là 1 ánh mắt thương hại.

Giận bản thân, giận gia đình, giận bạn bè, giận về tất cả mọi chuyện. Tôi xô hết các thứ trên bàn xuống đất. Một giọt nước mắt lăn dài...nhưng chỉ là 1 giọt thôi. Cấn chặt môi, tôi thực sự giận, thực sự tự ti.

-Sao không để tao chết đi. Để tao chết đi còn hơn là như thế này!

-Vy, bình tĩnh đi mà, tao xin mày đấy !

Quỳnh ầm lấy tay tôi nhưng sao mà tôi cảm thấy bàn tay ấy nặng quá, bàn tay ấy đáng ghét quá. Tôi hất tay nó ra và tiếp tục điên như vậy, tôi ném đồ, tôi hết linh tinh, rất linh tinh...Đau lòng, tôi sợ nhìn chính bản thân mình như thế này. Tôi sợ mọi người sẽ nhìn tôi bằng cái con mắt kia, sợ mình sẽ tàn tật mãi mãi...KHông, không thể nào, không muốn đâu...

-Đi ra. ĐI ra hết đi. Tao muốn chết. Tao phải chết..

“Chát”

1 cái tát mạnh như trời giáng đập trúng mặt tôi. Ôm cái chỗ ửng đỏ vì bị tát, tôi nhìn lên Việt Anh, người vừa đánh tôi. Ánh mắt cậu lúc này có lẽ còn giận hơn cả tôi. Tại sao chứ? Tại sao chứ??

-Chết không phải là do mày lựa chọn. Mày đi xin bố ***** đi, nếu họ nói rằng mày chết đi thì mày mới có quyền chết. Mày phải biết rằng sinh mạng của mày là do họ tạo ra chứ? Linda ngày trước chết rồi. Mày là đồ yếu đuối. Ngu ngốc và vô dụng. Mày không phải là Vy mà bọn tao quen (quay ra nắm tay Quỳnh) Đi thôi, cho nó tự suy nghĩ.

Trưởng thành rồi. Trưởng thành thật rồi, đó là từ duy nhất mà tôi có thể nói và thấy hợp với Việt Anh. Thực sự nó trưởng thành rồi. Còn tôi thì sao? Nó nói tôi ngu ngốc hơn, yếu đuối hơn. Sao vẫn là 1 đứa bé, vẫn bồng bột và ngốc như thế.

Chết, chết không phải là hết và có thể cũng không là sự lựa chọn đúng đắn của tôi nhưng tôi vẫn muốn chết. Vì sao ư? Vì không muốn mẹ khóc mỗi buổi tối. Vì sao ư? Vì không muốn bố lo nghĩ chữa bệnh cho. Vì sao ư? Vì không muốn anh Bảo suốt ngày cứ chạy đôn đáo tìm cách chữa bệnh. Vì tôi chết có lẽ sẽ là hạnh phúc cho nhóc Ngọc.... Tôi chỉ muốn họ khóc 1 lần vì tôi thôi...1 lần thôi L

Tuấn, tôi muốn cậu quên tôi đi và đến với Ngọc, dù gì con bé cũng bất hạnh. Ái đau...Tại sao nói ra câu này lại thấy đau lòng??Chính tôi muốn họ hạnh phúc nhưng tại sao khi vun đắp lại đau như này?? Rốt cuộc thứ tình cảm gì đang tồn tại và chiếm lĩnh tôi như vậy..Còn Vũ nữa...Tôi lo sợ rồi một ngày...

Ai cũng dần trưởng thành, ai cũng thông minh và quyết đoán hơn mà tại sao tôi lại càng lú lẫn như thế này??

Lắc đầu, lắc đầu. QUỳnh lại hồng hộc chạy vào.

-Tao quên chưa nói. Hôm nay là lễ đính hôn của Vũ và chính hôm nay Tuấn cũng đi du học đấy. Mà nhanh thì sẽ kịp núp giữ 1 người L

Đừng...tiếng sấm vang lên trong đầu tôi. Cái gì vậy chứ? Trong khi chính bản thân mình đang tham lam những thứ tình cảm đó thì họ đều muốn rời xa tôi? Tại sao chứ?

-Key, đến đón chị tớ đi.

-Vy định đi đâu vậy?

-Cứ đến đi.

_ừ

Không muốn ai đi, không muốn mất bất cứ ai cả. Tôi còn hứa là tìm lại tình bạn cho họ mà, KHÔNG thể nào..

Đứng trước cổng chờ, à nói đúng hơn là ngồi, vì cái chân có lẽ còn đau dài dài.

Bỗng có tiếng bước chân sau lưng tôi. Quay lại thì chính là Thành.

-Có chuyện gì vậy?

Tôi k dám nhìn thẳng vào mặt cậu. Đúng, chính là không đủ tự tin. Con bé Linda ngày trước mà cậu thích đã chết rồi. Giờ nó yếu đuối lắm.

-Cậu không định đến lễ đính hôn sao?

-Hừ, cậu nghĩ tôi nên làm như vậy sao?

-Tất nhiên,cậu phải làm như vậy.

-Tại sao?

Tút tut...tút tut. Tiếng điện thoại reo, tôi nghe máy và chẳng bắt ngờ mấy khi đó là Trường, người suốt ngày kè kè với Tuấn

-Alo

-Cậu đến sân bay XX luôn đi. Nhanh.

-Tại sao? _Tôi bình thần đến mức chính bản thân mình cũng phải ngạc nhiên. Nhưng cái sự bình thần lạnh lùng bao nhiêu thì trong lòng tôi lại nóng và lo lắng bấy nhiêu. Yếu đuối nhưng tôi sẽ k cho ai thấy đâu

-Tuấn sắp đi rồi Có lẽ chỉ có mình cậu mới ngăn được thôi.

-Thì sao?

-Hả?

.....

Key đến. Tôi nhìn cậu. Key trong lòng tôi dù bằng tuổi và hơn tháng tôi, thậm chí còn cao hơn tôi cả cái đầu nhưng cậu luôn là đứa trẻ trong lòng tôi. Mãi như thế.

-Linda muốn đi đâu thế? Cái chân đỡ đau chưa?_Chính cậu, chính cậu luôn là người gọi cái tên Linda này, chính cậu luôn là người tôn thờ sức mạnh của THIÊN thần. Mãi như vậy.

-Không sao đâu!

-Nhưng mà...

Đừng bao giờ nghĩ tôi yếu đuối, xin mọi người đấy. Dù có chết tôi cũng không bao giờ muốn người khác nghĩ tôi yếu đuối đặc biệt là bọn họ.

Đang đi thì tôi bỗng dưng hỏi.

-Key có sợ chết không?

Câu hỏi ngu xuẩn của tôi. Biết chắc chắn câu trả lời nhưng tôi vẫn cứ hỏi. Key nhìn qua gương thái độ của tôi. Tăng tốc độ xe và dứt khoát.

-Không sợ.

-Ừ, vậy thì.....đâm vào chiếc xe phía trước đi.

-Hả? Nhưng mà..

-Đừng sợ, Linda không có sao đâu.

Tôi biết cái nhưng mà của cậu, nhưng mà Linda có sao không. Chắc chắn.

Cả 2 người con trai đó, tôi không muốn mất bất cứ ai cả. Không mất được đâu. Cười nhếch môi, hình như lâu lắm rồi tôi không có cười kiểu này.

-Key hiểu rồi, kia là xe của Vũ mà.

-ừ.

-Giữ chắc dây an toàn nhé!

Làm phá hoại cái cuộc đính hôn này bằng vụ tai nạn. Không ác quá chứ. Hừ, mặc kệ, như vậy mới là tôi, là LINDA, là TRỊNH TUYẾT V. Dám nghĩ, dám làm.

Cái ý nghĩ muốn chết sẽ không còn nữa đâu, Giờ tôi phải sống, sống vì tôi và gia đình như lời Việt Anh nói. ĐỪNG vậy. Giành lại hạnh phúc đó. Cái chân đang đau có lẽ sẽ là bài học của tôi...Không nên chơi chọi nhảy từ tầng 3 xuống =))

.....

“Trên tuyến đường 32. Một vụ tai nạn đã xảy ra. Người bị thương là Uy Vũ, thiếu gia của tập đoàn JK. Nhưng lạ thay. Sau khi 2 chiếc xe thể thao va chạm vào nhau thì không thấy Uy Vũ đâu. Cơ quan cảnh sát đang điều tra làm rõ sự việc. Rất có thể đây là 1 vụ bắt cóc tống tiền...”

-Báo đài đang nói cái quái gì vậy Key?

-Dạ, cũng không rõ ạ. Mấy tờ báo lá cải này không đáng tin. Người mất làm sao được chứ. Hay là có chuyện gì xảy ra?

Key nhún vai. Tôi cũng cười, lại sắp có chuyện hay xảy ra nữa rồi :v

Chưa nghĩ được bao lâu thì tôi nhìn ra bên ngoài cửa oto thấy 1 chiếc xe thể thao đỏ rực đang chạy song song với xe của mình. Và nghe rõ từng câu từ chiếc xe đỏ kia.

-Hi, honey!

Khẽ cười nhưng không mở cửa xe. Còn ai ngoài Vũ nữa...

Đến được sân bay cũng đã mất 15'. Có lẽ việc phải cắt đuôi Vũ cũng là gánh nặng cho Key, khổ thân nó.

Ngại quá, thực sự ngại. chưa bao giờ ngại như vậy. Đứng trước chỗ đông người mà mình lại phải chống lạng thế này @@. Cái xương bị rạn. Tao ghét mày >"<>

Đi loanh quanh 1 vòng nhưng vẫn chẳng hề thấy bóng dáng của Tuấn đâu. Hơi nản. Lần đầu tiên phải ngượng như vậy vì một thằng con trai.

“Người có tên Bá Tuấn đứng im cho Trịnh Tuyết Vy xem mặt! Nhanh. ĐÓ là mệnh lệnh”

Lết cái thân lên phòng truyền thanh của sân bay để hét như thế mà vẫn chẳng thấy ai. Hay là cậu không muốn gặp tôi?

Chỉ 5 phút nữa thôi chuyến bay sẽ cất cánh. Có lẽ tối ẽ không được gặp cậu nữa. Có lẽ vậy L. Buông thông tay kia tôi bước ra ngoài phía đường cao tốc.

Có lẽ giờ này Key đang rượt ở đâu đó với Vũ, hoặc là đã bị Vũ sử ngon từ nãy rồi.

Chút hụt hẫng vì không làm được điều mình muốn, tôi ngồi xuống đất. Chẳng ngại gì nữa.

Có lẽ, tôi đã mất cậu từ đây...

-Cậu đến đây làm gì?

Tôi giật mình vì tiếng nói vang từ phía sau lưng. Ngonahr lại.

Cùng lúc đó thì 1 chiếc xe thể thao đỏ rực chạy lại phía tôi.

-Honey!

Vũ và Tuấn, cả 2 người lừ lừ xuất hiện trước mặt tôi. Đúng là có chút hạnh phúc và ngỡ ngàng. Chỉ khi nào ở cạnh 2 người thì mới có cái cảm xúc đấy J

-Hai người...

Chưa nói hết thì tôi đã bị Vũ chặn họng.

-Thằng kia, mày lại dụ dỗ gì bạn gái tao đấy?

Đáp lại sự nóng nảy của Vũ là sự bình thản và lạnh lùng vốn có của Tuấn. Hai người đúng là nước với lửa. Không hiểu tại sao lại có thể chơi thân với nhau. À mà không nước gặp lửa sẽ rất ấm...sẽ làm cho người ta rất thoải mái J

-Biến đi!

-Thằng cờ hó, nói gì đấy? Muốn chết phải không?

-Ừ.

-Mày! ...này thì ừ này!

2 người xông vào đánh nhau ngay giữa cái con đường cao tốc này.

BÍP...BÍP...BÍP,...tiếng xe tải từ phía sau.

-KHÔNG!!!

Tôi hét lên và ghét chính bản thân mình vì không thể lao ra giữa đường với họ được.

-Tiêm cho cô bé thuốc an thần. Mau lên!

Nó nghe loáng thoáng tiếng của bác sĩ nhưng rất mơ hồ.

Một giờ sau thì nó tỉnh. Giọt nước từ khoé mắt chảy ta. Chỉ 1 giọt thôi. Khuôn mặt bàng hoàng đến trắng bệch.

_Vũ đâu? Tuấn đâu rồi?

-Con sao vậy?

-Hai người đó đâu?? Tìm cho con, hai người đó đâu rồi?

Nó hét lên, mặt phờ phếch như người mất hết sức sống.

-Con sao vậy? Sao lại Tuấn và Vũ ở đây?

-Tất cả là do lỗi của con, con đã hại chết 2 người đó.s Họ ở đâu? Con xin mọi người cho con gặp họ đi. Con xin...hức

Bố mẹ, anh Bảo, Ngọc, Quỳnh, V.Anh đều nhìn nó, nhìn nó không chớp mắt rồi lúc sau Quỳnh mới cười và ra sờ trán nó.

-Mày mơ à?

-Trán nóng, nó đang sốt. Chắc vừa nằm mơ.

Câu phán xanh rờn của Quỳnh làm nó rơi bụp cái xuống đất.

-Chính tao là người hại chết họ mà?

-Ai chết? Ai chết thế?

Vũ hôn ha hôn hử cháy từ ngoài vào...

-ĐI RA NGOÀI HẾT ĐI!!!

Khuôn mặt nó thì đỏ bừng vì ngại. Hoá ra, hoá ra từ nãy đến giờ là mơ à?? Mọi người thì nín cười đi ra ngoài.

....

-Chủ tịch, tôi có chuyện rất quan trọng phải nói với ngài

Bác sĩ trị bệnh cho nó tổ về sốt ruột.

-Có chuyện gì? Bệnh của con tôi sao rồi?

-Có hai tin, chủ tịch muốn nghe tin nào trước ạ?

-Xấu.

-Tin xấu là khối u ở não đã chạm vào động mạch chủ và làm tắc...

-Thôi đi! (khuôn mặt phờ phạc, chết lặng) Tin tốt, đã tìm cách chữa được sao?

-Tôi tôi...đã lấy nhầm bệnh án của tiểu thư. Thực ra tiểu thư không có bệnh gì hết ạ @@

-Cái gì?? Ông.....BỊ XA THẢI!

-CHỦ.....tịch à.....xin lỗi mà.....vNó ngắt lịm đi. Khuôn mặt tựa thiên thần kia thanh thản quá. Đường như chẳng suy nghĩ gì cả. Nó im lặng, nó nhẹ nhàng nhắm mắt.

Dòng suy nghĩ lịm đi, nó ngắt.....nhưng thời gian kia đủ để 1 giọt nước mắt lăn dài trên khoé mi.

-Dậy đi! Dậy đi mày!

Giọng Quỳnh vang vọng bên tai tôi. Tôi nghĩ mình nghe nhầm.

-Dậy đi. Hôm nay có việc quan trọng lắm đó. Dậy đi mày.

Nhưng giờ tôi có thể chắc chắn là con bé đang đứng cạnh tôi. Cố gắng mở thật to mắt ra nhìn. Nó đỡ tôi dậy, gọi phũ phàng hơn là lôi tôi ra khỏi cái chăn.

-Có chuyện gì vậy?

Giọng tôi khan khan, dường như có gì rất lạ. Tôi nhớ là tôi đang ở bệnh viện mà. Tôi nhớ là tôi bị u gì đó mà. Rồi t tự tự, tử tự mà...Siết chặt cánh tay Quỳnh. Tôi nhìn nó.

-Mày đã ngủ suốt cả mấy ngày nay rồi còn gì. Dậy chuẩn bị đi đánh nhau đi.

Mặt QUỳnh nhăn lại. Tôi biết, tôi nhận ra cái điều gì đó đang xảy ra trong nó. Vốn dĩ nó không bao giờ dẫu được cảm xúc mà.

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

-A...à...

-Tao hỏi mày rốt cuộc là có chuyện gì?.....Á...

Tôi tròn mắt, ngạc nhiên nhìn cái chân của mình. Tại sao lại không đứng lên được? Tại sao chân lại mất cảm giác như thế này. Tại sao tôi ngã? Tôi nhìn lên Quỳnh thì thấy mặt nó biết sắc. Luống cuống nó đỡ tôi dậy nhưng tôi hất tay nó ra.

-Tao Xin lỗi....tao quên mất, chân, chân mày...

-Chân tao làm sao!

Ngồi lại xuống giường, nhìn về phía cái chân của mình. Vừa nãy như có 1 luồng điện chạy qua người tôi. Giờ nó mất rồi...thay vào đó là sự hờ hững, k cảm xúc. Tôi nhìn Quỳnh...Mong nó, mong nó nói ra cái điều mà tôi sợ.

-Xin lỗi nhưng chân mày, chân mày bị rạn xương k thể...

-Tại sao? Tại sao tao còn sống?

-Mày, mày còn sống mà. Tao, tao không ày chết đây, con dở. Còn chân mày là do...

-Thôi đi!

Tôi ngắt lời nó bằng câu gắt không cảm xúc. Không muốn nghe nữa, k muốn nghe nữa. Thực sự.

Nhớ rồi, có lẽ cái ý định muốn chết đó đã biến tôi thành như thế này. Có lẽ...

Việt Anh đi vào, nó cũng nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó. Ánh mắt theo tôi, theo 1 đứa đang cực kì tự ti là 1 ánh mắt thương hại.

Giận bản thân, giận gia đình, giận bạn bè, giận về tất cả mọi chuyện. Tôi xô hết các thứ trên bàn xuống đất. Một giọt nước mắt lăn dài...nhưng chỉ là 1 giọt thôi. Cắn chặt môi, tôi thực sự giận, thực sự tự ti.

-Sao không để tao chết đi. Để tao chết đi còn hơn là như thế này!

-Vy, bình tĩnh đi mà, tao xin mày đấy !

Quỳnh ầm lấy tay tôi nhưng sao mà tôi cảm thấy bàn tay ấy nặng quá, bàn tay ấy đáng ghét quá. Tôi hất tay nó ra và tiếp tục điên như vậy, tôi ném đồ, tôi hét linh tinh, rất linh tinh...Đau lòng, tôi sợ nhìn chính bản thân mình như thế này. Tôi sợ mọi người sẽ nhìn tôi bằng cái con mắt kia, sợ mình sẽ tàn tật mãi mãi...KHông, không thể nào, không muốn đâu...

-Đi ra. ĐI ra hết đi. Tao muốn chết. Tao phải chết..

“Chát”

1 cái tát mạnh như trời giáng đập trúng mặt tôi. Ôm cái chỗ ửng đỏ vì bị tát, tôi nhìn lên Việt Anh, người vừa đánh tôi. Ánh mắt cậu lúc này có lẽ còn giận hơn cả tôi. Tại sao chứ? Tại sao chứ??

-Chết không phải là do mày lựa chọn. Mày đi xin bố ***** đi, nếu họ nói rằng mày chết đi thì mày mới có quyền chết. Mày phải biết rằng sinh mạng của mày là do họ tạo ra chứ? Linda ngày trước chết rồi. Mày là đồ yếu đuối. Ngu ngốc và vô dụng. Mày không phải là Vy mà bọn tao quen (quay ra nắm tay Quỳnh) Đi thôi, cho nó tự suy nghĩ.

Trưởng thành rồi. Trưởng thành thật rồi, đó là từ duy nhất mà tôi có thể nói và thấy hợp với Việt Anh. Thực sự nó trưởng thành rồi. Còn tôi thì sao? Nó nói tôi ngu ngốc hơn, yếu đuối hơn. Sao vẫn là 1 đứa bé, vẫn bồng bột và ngốc như thế.

Chết, chết không phải là hết và có thể cũng không là sự lựa chọn đúng đắn của tôi nhưng tôi vẫn muốn chết. Vì sao ư? Vì không muốn mẹ khóc mỗi buổi tối. Vì sao ư? Vì không muốn bố lo nghĩ chữa bệnh cho. Vì sao ư? Vì không muốn anh Bảo suốt ngày cứ chạy đôn đáo tìm cách chữa bệnh. Vì tôi chết có lẽ sẽ là hạnh phúc cho nhóc Ngọc.... Tôi chỉ muốn họ khóc 1 lần vì tôi thôi...1 lần thôi L

Tuấn, tôi muốn cậu quên tôi đi và đến với Ngọc, dù gì con bé cũng bắt hạnh. Á đau...Tại sao nói ra câu này lại thấy đau lòng??Chính tôi muốn họ hạnh phúc nhưng tại sao khi vun đắp lại đau như này?? Rốt cuộc thứ tình cảm gì đang tồn tại và chiếm lĩnh tôi như vậy..Còn Vũ nữa...Tôi lo sợ rồi một ngày...

Ai cũng dần trưởng thành, ai cũng thông minh và quyết đoán hơn mà tại sao tôi lại càng lú lẫn như thế này??

Lắc đầu, lắc đầu. QUỳnh lại hồng hộc chạy vào.

-Tao quên chưa nói. Hôm nay là lễ đính hôn của Vũ và chính hôm nay Tuấn cũng đi du học đấy. Mà nhanh thì sẽ kịp nín giữ 1 người L

Đừng...tiếng sấm vang lên trong đầu tôi. Cái gì vậy chứ? Trong khi chính bản thân mình đang tham lam những thứ tình cảm đó thì họ đều muốn rời xa tôi? Tại sao chứ?

-Key, đến đón chị tớ đi.

-Vy định đi đâu vậy?

-Cứ đến đi.

_ừ

Không muốn ai đi, không muốn mất bất cứ ai cả. Tôi còn hứa là tìm lại tình bạn cho họ mà, KHÔNG thể nào..

Đứng trước cổng chờ, à nói đúng hơn là ngồi, vì cái chân có lẽ còn đau dài dài.

Bỗng có tiếng bước chân sau lưng tôi. Quay lại thì chính là Thành.

-Có chuyện gì vậy?

Tôi k dám nhìn thẳng vào mặt cậu. Đúng, chính là không đủ tự tin. Con bé Linda ngày trước mà cậu thích đã chết rồi. Giờ nó yếu đuối lắm.

-Cậu không định đến lễ đính hôn sao?

-Hừ, cậu nghĩ tôi nên làm như vậy sao?

-Tất nhiên,cậu phải làm như vậy.

-Tại sao?

Tút tut...tút tut. Tiếng điện thoại reo, tôi nghe máy và chẳng bắt ngờ mấy khi đó là Trường, người suốt ngày kè kè với Tuấn

-Alo

-Cậu đến sân bay XX luôn đi. Nhanh.

-Tại sao? _Tôi bình thản đến mức chính bản thân mình cũng phải ngạc nhiên. Nhưng cái sự bình thản lạnh lùng bao nhiêu thì trong lòng tôi lại nóng và lo lắng bấy nhiêu. Yếu đuối nhưng tôi sẽ k cho ai thấy đâu

-Tuấn sắp đi rồi Có lẽ chỉ có mình cậu mới ngăn được thôi.

-Thì sao?

-Hả?

.....

Key đến. Tôi nhìn cậu. Key trong lòng tôi dù bằng tuổi và hơn tháng tôi, thậm chí còn cao hơn tôi cả cái đầu nhưng cậu luôn là đứa trẻ trong lòng tôi. Mãi như thế.

-Linda muốn đi đâu thế? Cái chân đỡ đau chưa?_Chính cậu, chính cậu luôn là người gọi cái tên Linda này, chính cậu luôn là người tôn thờ sức mạnh của THIÊN thần. Mãi như vậy.

-Không sao đâu!

-Nhưng mà...

Đừng bao giờ nghĩ tôi yếu đuối, xin mọi người đấy. Dù có chết tôi cũng không bao giờ muốn người khác nghĩ tôi yếu đuối đặc biệt là bọn họ.

Đang đi thì tôi bỗng dừng hỏi.

-Key có sợ chết không?

Câu hỏi ngu xuẩn của tôi. Biết chắc chắn câu trả lời nhưng tôi vẫn cứ hỏi. Key nhìn qua gương thái độ của tôi. Tăng tốc độ xe và dứt khoát.

-Không sợ.

-Ừ, vậy thì.....đâm vào chiếc xe phía trước đi.

-Hả? Nhưng mà..

-Đừng sợ, Linda không có sao đâu.

Tôi biết cái nhưng mà của cậu, nhưng mà Linda có sao không. Chắc chắn.

Cả 2 người con trai đó, tôi không muốn mất bất cứ ai cả. Không mất được đâu. Cười nhếch môi, hình như lâu lắm rồi tôi không có cười kiểu này.

-Key hiểu rồi, kia là xe của Vũ mà.

-ừ.

-Giữ chắc dây an toàn nhé!

Làm phá hoại cái cuộc đính hôn này bằng vụ tai nạn. Không ác quá chứ. Hừ, mặc kệ, như vậy mới là tôi, là LINDA, là TRỊNH TUYẾT V. Dám nghĩ, dám làm.

Cái ý nghĩ muốn chết sẽ không còn nữa đâu, Giờ tôi phải sống, sống vì tôi và gia đình như lời Việt Anh nói. ĐỪNG vậy. Giành lại hạnh phúc đó. Cái chân đang đau có lẽ sẽ là bài học của tôi...Không nên chơi chọi nhảy từ tầng 3 xuống =))

.....

“Trên tuyến đường 32. Một vụ tai nạn đã xảy ra. Người bị thương là Uy Vũ, thiếu gia của tập đoàn JK. Nhưng lạ thay. Sau khi 2 chiếc xe thể thao va chạm vào nhau thì không thấy Uy Vũ đâu. Cơ quan cảnh sát đang điều tra làm rõ sự việc. Rất có thể đây là 1 vụ bắt cóc tống tiền...”

-Báo đài đang nói cái quái gì vậy Key?

-Dạ, cũng không rõ ạ. Mấy tờ báo lá cải này không đáng tin. Người mất làm sao được chứ. Hay là có chuyện gì xảy ra?

Key nhún vai. Tôi cũng cười, lại sắp có chuyện hay xảy ra nữa rồi :v

Chưa nghĩ được bao lâu thì tôi nhìn ra bên ngoài cửa oto thấy 1 chiếc xe thể thao đỏ rực đang chạy song song với xe của mình. Và nghe rõ từng câu từ chiếc xe đỏ kia.

-Hi, honey!

Khẽ cười nhưng không mở cửa xe. Còn ai ngoài Vũ nữa...

Đến được sân bay cũng đã mất 15'. Có lẽ việc phải cắt đuôi Vũ cũng là gánh nặng cho Key, khổ thân nó.

Ngại quá, thực sự ngại. chưa bao giờ ngại như vậy. Đứng trước chỗ đông người mà mình lại phải chống lạng thế này @@. Cái xương bị rạn. Tao ghét mày >"<>

Đi loanh quanh 1 vòng nhưng vẫn chẳng hề thấy bóng dáng của Tuấn đâu. Hơi nản. Lần đầu tiên phải ngượng như vậy vì một thằng con trai.

“Người có tên Bá Tuấn đứng im cho Trịnh Tuyết Vy xem mặt! Nhanh. ĐÓ là mệnh lệnh”

Lết cái thân lên phòng truyền thanh của sân bay để hét như thế mà vẫn chẳng thấy ai. Hay là cậu không muốn gặp tôi?

Chỉ 5 phút nữa thôi chuyến bay sẽ cất cánh. Có lẽ tối ẽ không được gặp cậu nữa. Có lẽ vậy L. Buông thông tay kia tôi bước ra ngoài phía đường cao tốc.

Có lẽ giờ này Key đang rượt ở đâu đó với Vũ, hoặc là đã bị Vũ sử ngon từ nãy rồi.

Chút hụt hẫng vì không làm được điều mình muốn, tôi ngồi xuống đất. Chẳng ngại gì nữa.

Có lẽ, tôi đã mất cậu từ đây...

-Cậu đến đây làm gì?

Tôi giật mình vì tiếng nói vang từ phía sau lưng. Ngonahr lại.

Cùng lúc đó thì 1 chiếc xe thể thao đỏ rực chạy lại phía tôi.

-Honey!

Vũ và Tuấn, cả 2 người lừ lừ xuất hiện trước mặt tôi. Đúng là có chút hạnh phúc và ngỡ ngàng. Chỉ khi nào ở cạnh 2 người thì mới có cái cảm xúc đấy J

-Hai người...

Chưa nói hết thì tôi đã bị Vũ chặn họng.

-Thằng kia, mày lại dụ dỗ gì bạn gái tao đấy?

Đáp lại sự nóng nảy của Vũ là sự bình thản và lạnh lùng vốn có của Tuấn. Hai người đúng là nước với lửa. Không hiểu tại sao lại có thể chơi thân với nhau. À mà không nước gặp lửa sẽ rất ấm...sẽ làm cho người ta rất thoải mái J

-Biến đi!

-Thằng cờ hó, nói gì đấy? Muốn chết phải không?

-Ừ.

-Mày! ...này thì ừ này!

2 người xông vào đánh nhau ngay giữa cái con đường cao tốc này.

BÍP...BÍP...BÍP,...tiếng xe tải từ phía sau.

-KHÔNG!!!

Tôi hét lên và ghét chính bản thân mình vì không thể lao ra giữa đường với họ được.

-Tiêm cho cô bé thuốc an thần. Mau lên!

Nó nghe loáng thoáng tiếng của bác sĩ nhưng rất mơ hồ.

Một giờ sau thì nó tỉnh. Giọt nước từ khoé mắt chảy ta. Chỉ 1 giọt thôi. Khuôn mặt bàng hoàng đến trắng bệch.

_Vũ đâu? Tuấn đâu rồi?

-Con sao vậy?

-Hai người đó đâu?? Tìm cho con, hai người đó đâu rồi?

Nó hét lên, mặt phờ phếch như người mất hết sức sống.

-Con sao vậy? Sao lại Tuấn và Vũ ở đây?

-Tất cả là do lỗi của con, con đã hại chết 2 người đó.s Họ ở đâu? Con xin mọi người cho con gặp họ đi. Con xin...hức

Bố mẹ, anh Bảo, Ngọc, Quỳnh, V.Anh đều nhìn nó, nhìn nó không chớp mắt rồi lúc sau Quỳnh mới cười và ra sờ trán nó.

-Mày mơ à?

-Trán nóng, nó đang sốt. Chắc vừa nằm mơ.

Câu phán xanh rờn của Quỳnh làm nó rơi bụp cái xuống đất.

-Chính tao là người hại chết họ mà?

-Ai chết? Ai chết thế?

Vũ hôn ha hôn hử cháy từ ngoài vào...

-ĐI RA NGOÀI HẾT ĐI!!!

Khuôn mặt nó thì đỏ bừng vì ngại. Hoá ra, hoá ra từ nãy đến giờ là mơ à?? Mọi người thì nín cười đi ra ngoài.

.....

-Chủ tịch, tôi có chuyện rất quan trọng phải nói với ngài

Bác sĩ trị bệnh cho nó tỏ vẻ sốt ruột.

-Có chuyện gì? Bệnh của con tôi sao rồi?

-Có hai tin, chủ tịch muốn nghe tin nào trước ạ?

-Xấu.

-Tin xấu là khối u ở não đã chạm vào động mạch chủ và làm tắc...

-Thôi đi! (khuôn mặt phờ phạc, chết lặng) Tin tốt, đã tìm cách chữa được sao?

-Tôi tôi...đã lấy nhầm bệnh án của tiểu thư. Thực ra tiểu thư không có bệnh gì hết ạ @@

-Cái gì?? Ông.....BỊ XA THẢI!

-CHỦ.....tịch à.....xin lỗi mà.....

88. Chương 88: Chuyến Hàng Cuối Cùng

Nó ngồi vắt chân lên bàn để xem hoạt hình 2 con sâu và gặm thanh socola yêu quý . Cuối cùng sau giấc mơ dài đằng đặc nó cùng được cho về nhà. Thoải mái biết bao khi ở đây. Nó thở gấp nhìn ra Ngọc, hình như con bé đang cầm cúi với đồng đồ ăn.

.

-Chị ra ăn cơm đi!

.

Sauk hi đã chuẩn bị xong mọi thứ, Ngọc gọi nó ra ăn cơm nhưng cả nhà có mỗi hai chị em, bố mẹ và anh Bảo đều đi dự tiệc hết rồi nên nó không muốn ăn.

.

-Chị không ăn em cứ ăn đi.

.

Lại đút thanh socola vào miệng, nó chuẩn bị cái headphone rồi vào facebook.

.

-Tiểu thư làm đồ ăn thật đẹp mắt, đèn tôi nhìn mà cũng không nỡ ăn.

.

-Hi hi, bác cứ quá khen chứ con làm đồ ăn bình thường lắm.

.

Nó nghe loáng thoáng được cuộc trò chuyện. Đứng bật dậy đi ra chỗ Ngọc và nó.

.

-Ăn cơm thôi, right now.

.

-E cứ tưởng chị k muốn ăn?

.

-Đổi ý. Đói rồi.

.

-Ừm.

.

Vừa ăn nó vừa suy nghĩ về nhiều chuyện, nhiều chuyện quá, từ gia đình đến bạn bè rồi đến tình yêu của nó nữa. Có lẽ mọi chuyện cần được giải quyết vào ngày hôm nay, tất cả. Đang trong dòng suy nghĩ thì câu hỏi của Ngọc làm nó giật mình.

.

-Chị ghét em lắm đúng không?

.

-Ừ!.

.

Buột miệng nói ra từ đó nhưng nó cũng không định sửa lại nữa.

.

-Em xin lỗi, nhiều lắm.

.

-Ai cũng có lòng ích kỉ vì vậy ai cũng có lỗi trong chuyện này. Cuộc nói chuyện chấm dứt ở đây nhé..

.

Nó đứng đặt đĩa đứng dậy nhưng Ngọc gọi theo.

.

-Chị không thích Tuấn đúng không?

.

-Ừ.

.

-Cảm ơn chị.

.

Nó quay lưng đi, khẽ lau giọt nước mắt vừa rơi xuống. Biết rằng lòng ích kỉ không cho phép ai cướp những người yêu thương xung quanh nhưng nó xác định được rồi, càng giữ lâu, càng ôm chặt thì càng làm cho 4 người thêm đau.

.

Đi lên phòng nó mệt mỏi ngã lưng xuống giường. Mùa hè đến rồi, cửa sổ phòng được mở 24/24, những cơn gió thổi vào thường xuyên, không khí thoáng mát như những khu sinh thái. Không gian khu vườn được thu gọn vào tầm mắt của nó. Chiếc đệm bông ấm áp cũng đã được thay bằng chiếc đệm nước màu xanh nhạt lâu rồi, cho người ta cái cảm giác mát tới từng mớ thịt. Nó chậm rãi nhớ lại cái buổi tối hôm qua.

.

-Bố, việc chúng ta định không làm nữa gây tổn thất ấy tập đoàn bên Mỹ nên họ nhất định làm khó dễ.

.

Anh Bảo để đóng tài liệu lên bàn của ông và vẽ mặt hơi khó chịu.

.

-Khốn kiếp. Biết ngay mà. Bọn họ không dễ từ bỏ đâu. Hừ hừ.

.

-Bảo rằng chỉ cần nhận chuyển hàng cuối cùng thì sẽ không níu kéo lại hội nữa. Mà sao bố làm hội trưởng mà chúng ta lại phải làm thế?

.

-Ừ, chức càng cao khi quay đầu và hối hận thì càng khó và càng nặng nề hơn. Chuyển này chắc chắn nguy hiểm lắm.

.

-Vậy thì bố...

.

-Khụ khụ khụ...

.

-Bố. Máu!

.

-Bố, bố ơi!

.

Nó tự dưng chạy vào làm anh Bảo ngạc nhiên, thì ra nó đã đứng ngoài cửa từ nãy đến giờ rồi, nghe hết rồi. Nó nói vs bố mình khi ông vừa ngồi xuống ghế.

.

-Bố, để con làm cho.

.

-Không được.

.

-Vậy con làm! _anh Bảo.

.

-Cũng không được! Lần này ta phải đích thân làm mới được.

.

-Nhưng lần này thực sự nguy hiểm mà bố lại đang không khoẻ không thể đi được.

.

-Khụ khụ, khụ khụ..

.

-Bố.....

.

Hành động, sự việc hôm qua như những thước phim quay chậm mà nó đang tua lại. Nó lắc đầu không thể để bố đi và nhớ cái cuộc nói chuyện với anh bảo.

.

-Anh Bảo, để em đi cho, lần này bố bệnh thật rồi.

.

-Nguy hiểm!

.

-Nhưng em có kinh nghiệm hơn anh.

.

-Em còn nhỏ

.

-Chính vậy mới là lợi thế.

.

-Nhưng mà.....

.

-Quyết định vậy đi!

.

Nó đặt tay lên vai anh rồi nói thầm “ Gửi bản kế hoạch và số lượng hàng vào máy tính của e nhé”

Chiều Hà Nội. Mưa.

.

Nó ngồi, tự nhiên cười và tự nhủ “ hà, bọn chúng biết chọn thời điểm thật đúng lúc hiệp ước đầu tiên về buôn bán vũ khí được thông qua thì bảo nhà t làm,hừ, khốn kiếp!”

. Hiệp ước buộc các quốc gia xem xét lại tất cả các hợp đồng mua bán vũ khí thông thường, nhằm bảo đảm số vũ khí này sẽ không bị sử dụng cho các mục đích lạm dụng nhân quyền, khủng bố, gây tội ác chiến tranh hay xâm phạm luật nhân đạo.

“ Hừ, lại còn với Mĩ, cái nước buôn bán vũ khí lớn nhất thế giới mới đâu, khốn kiếp. Hiệp định kiểm soát buôn bán vũ khí cũng chặt gấp mấy lần, hừ.”

.

Nó đi ra ngoài cửa, Ngọc thấy lạ lạ, chạy đến hỏi.

.

-Chị đi đâu mà ăn mặc như thế này vậy?

.

Nhìn nó từ đầu đến chân toàn mùi thuốc súng. Bộ quần áo da ôm sát người, chiếc túi sách đen to bự, tay thì lăm lăm cái điện thoại xem bản kế hoạch và đường đi.

.

Nó lôi điện thoại ra gọi cho Key và giục

.

“Key,đến chỗ chị ngay đi, hôm nay chúng tay bay sang Mĩ”

.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

.

“Chuyến hàng cuối cùng! Cho thêm tầm 10 người nữa đi theo nhé, mang đồ nhiều hơn mọi khi, vẫn loại xe đấy!”

.

“Dạ”

.

Một tiếng Dạ được vang lên cũng tức là lúc kế hoạch của nó được bắt đầu. Cắt đuôi cảnh sát từ nhà tới sân bay riêng nhà nó cũng là chuyện lớn vì trên đường có rất nhiều trạm. Giao thông ổn nhưng những thiết bị rò ngày càng hiện đại nên tinh thần và mức cảnh giác của những người làm nghề này phải hết sức nhanh nhẹn và kín đáo.

.

Ngọc nghe loáng thoáng cái gì mà hàng cuối cùng, trong lòng cũng rạo rức đứng ngồi không yên, cô bé lên phòng và chuẩn bị cho chuyến đi đến trại trẻ SOS.

.

10 phút sau thì tầm 10 chiếc xe oto mà đen đã đứng trước cổng nhà nó, giống nhau từ biển số xe đến kính chắn. Nó ngồi vào một trong 10 chiếc xe đó, đi lấy hàng xong thì mới bay được. Điều quan trọng là ở chỗ đó.

.

“Em đến ngã tư rồi, giờ đi như thế nào nữa anh”

.

“Anh đã cài đường ở điện thoại của em rồi, mở ra xem đi, rada ở đó hiện tại thì báo rằng chưa có kẻ nào ở đó”

.

“Em biết rồi,anh cứ yên tâm đi mà”

.

“Ừ, mau về nhé”

.

Cúp điện thoại nó xem đường đi. Vứt cái Ipad lên trên cho thằng lái xe, nó ngả lưng ra sau ghế, hình như sáng nay chưa ăn gì. Bụng đói cộng việc tiêu tốn năng lượng như này làm nó mệt. Key nhìn nó nhưng không nói gì, cậu biết, nên im lặng những lúc như thế nào.

.

“Chúng ta đã đi bao lâu rồi Key?”

.

“Nó ngồi hẳn dậy hỏi Key”

.

“Dạ, hơn 30 phút rồi ạ.”

.

“Hơn 30 phút mà sao chưa tới?” Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, nó thấy biển, mặt nó lập tức biến sắc, hỏi thằng lái xe.

.

“Cậu có chắc là mình đi đúng đường không thể hả?”

.

“Dạ chắc ạ!” thằng đàn em nhìn qua gương thấy khuôn mặt nó đang tối hơn bao giờ hết. Khẽ lấy cái cứng cứng trong túi sách ra. Nhanh và gọn, chỉ mất vài giây nó đã giải quyết xong tên đang lái xe

.

“Đoàng!”

.

Key giật mình nhìn nó thấy ánh mắt sắc của nó hằn lên những tia tức giận.

Nhìn Key rồi nó thở dài, vứt súng luôn trên mặt ghế rồi mở cửa đạp thằng đàn em xuống.

“Khốn kiếp, đến gần biển thì biên giới cái khi gì nữa, thằng chó”

.

-Lần sau chọn người cho kĩ vào! Quay xe lại nhanh lên.

.

-Dạ.

.

Key mặc dù vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng nhanh chóng làm theo lời nó. Quay xe lại theo hướng vừa nảy vào đi với vận tốc chóng mặt. Nhưng chưa đi được bao xa thì mấy chiếc xe phân khối lớn phòng đằng sau đang rồ ga tới gần xe của nó. Key tăng tốc, nó cắn môi bực mình.

.

-Khốn kiếp, lũ chó săn đi theo từ nảy rồi.

.

-Sao bọn chó săn lại đi theo chúng ta được ạ?

.

-Chọn thằng đàn em ở đâu đấy?

.

-Dạ, thằng này cũng làm việc được hơn 1 năm rồi mà.

.

-Thảo nào chúng nó biết thông tin, khôn kiếp.

.

Nó đạp mạnh chân vào ghế. Tức giận. Biết tin có chuyến hàng lớn lủ chó săn (là bạn hàng hay là người cạnh tranh của bố nó) chắc chắn sẽ đánh hơi được rồi cướp hàng cho xem.

Nó mở cửa xe thì mấy chiếc phân khối lớn cũng đã đang tiến lại gần rồi.

.

Lên đạn.

“Đoàng...đoàng....đoàng...”

Nó bắn liên tiếp vào mấy chiếc moto ở đằng dưới. Lấy chiếc khẩu trang che kín mặt rồi nó mở hẳn cửa xe ra bắn. Những chiếc moto ở đằng dưới cũng chẳng nể nang gì, bọn chúng lấy súng bắn liên tiếp vào chiếc xe đằng trên. Hai bên đọ súng với nhau suốt quãng đường 50m.

.

-Á...

.

Nó ngã vào đằng sau khi Key tránh cái xe tải phía trước.

-Á..

.

Không kịp chuẩn bị nó tiếp tục bị bọn người trên xe vừa đi ngược chiều sượt lưỡi dao qua má phải.

.

-LinDa. Có sao không?

.

Key lo lắng quay xuống, nhìn thấy má phải nó đang chảy máu vô cùng đau lòng nhưng lại tiếp tục bị nó quất.

.

-Lái xe cẩn thận, nhiều ổ gà ở đây lắm, bọn khôn đó.

.

-Có cần gọi thêm người không ạ?

.

-Không cần, càng gọi càng phức tạp, cảnh sát đến càng nhanh. Giờ phải giải quyết hết lủ này cái đã.

.

-Dạ.

.

Vì là xe chống đạn nên kính đằng sau của nó không thể bị bắn phá, nhưng Key phải liên tục lượn tay lái để bọn chúng không bắn phá vào lốp xe.

.

-K100!

.
Nó ra lệnh, Key lục lọi trong túi đồ rồi ném xuống cho nó khẩu K100, trong lòng lo lắng và vô cùng đau khi mình chẳng làm gì cho nó được.

.
“Chúng mày chết rồi bọn khốn kiếp”

.
Khẩu K100 được tay nó cầm lên thật đẹp, tiếp tục mở hãm cửa xe, nó quay đầu về đằng dưới và “Bằng”.

.
Một đạn mà xuyên cả 2 thằng trên moto cùng chết, cứ thế, cứ thế, vết máu trên má nó ngày càng chảy nhiều nhưng lũ kia ngày càng chết nhiều.

.
Sệt...sệt...xe nó bị thủng lốp trong khi còn 2 chiếc moto đang tiến tới. Key phải dừng hãm xe bên lề đường. Nó lên đạn.

.
“Pằng...pằng...” ở trong xe không còn an toàn nữa, nó và key mỗi người 1 khẩu súng chạy thẳng ra ngoài, nấp ở những mền đá và bắn bọn kia. Nhưng người của chúng đến, ngày càng đông.

Nó nhổ nước bọt xuống đất rồi tỏ ra khó chịu khi cái điện thoại trong túi cứ liên tục reo

.
-Khốn, sáng mà đã gặp đen đủi như thế này. Key, đây là đâu?

.
-Nếu không nhầm thì đây là vùng sông ABC, vùng này rất ít tàu thuyền qua lại ạ, nhưng trên kia ngay là đường cao tốc.

.
-Chạy nhanh lên đường cao tốc. Nhanh!

.
Nó ra lệnh, cả hai vừa trèo lên những mền đá để lên trên vừa nhắm bắn bọn đi moto đằng dưới.

Địa hình nơi này gồm 2 đường, đường ở dưới là đường bờ biển, ngay sát biển, đường thứ hai là đường cao tốc ngay ở phía trên, hai đường chạy song song với nhau nhưng mà đường cao tốc ở hẳn phía trên cao còn đường biển mà tụi nó đang đi thì ở dưới rất thấp. Nó và Key phải vất vả lắm mới vừa trèo lên vừa quan sát bọn kia được.

.
-Cẩn thận Key!

.
Nó đẩy Key vào góc của hốc đá nhưng viên đạn cũng kịp sượt qua tay áo cậu và làm nó chảy máu, hai người nhanh chóng trèo lên trên.

.
-Trèo lên trước đi.

.
-Nhưng mà còn Linda.

.

-Nhanh lên, chúng nó sắp tới rồi kia kìa. Nhanh.

.

Nó đẩy Key đi lên còn mình nhắm đúng cái xe gần nhất “Pằng”, chiếc xe moto choạng tay lái, đâm thẳng xuống sông, nó bò lên.

Một thằng đang dơ súng lên định bắn nó thì bị Key cho 1 phát vào tay, loạng choạng tiếp tục ngã xe cả thằng đường trước lẫn thằng đằng sau bay cách xe cả chục mét.

.

Lên được đường cao tốc, nó bắt xe đi thẳng đến chỗ giao nhau đã hẹn trước.

.

-Linda, xin lỗi!

.

-Không sao, cũng tại t ngủ quên thôi.

.

Vừa nãy, 10 chiếc xe chia theo 10 đường khác nhau được nó gọi lại tập trung hết ở 1 đoạn rồi tầm 5 chiếc đi cùng nó đến lấy hàng. Vết thương trên khuôn mặt đẹp để khiến nó vô cùng đau. ĐÓ mới chỉ là cuộc đụng chạm với bọn chó điên thôi còn cảnh sát chắc chắn cũng sẽ tìm ra cái gì đó.

Đi vào một khu công nghiệp rộng. Nó cùng tầm 10 thằng đàn em xách theo những chiếc túi đen đi vào. Lấy hàng xong, để hết trong túi rồi đi ngay lập tức.

Khi ra đến ngoài cửa thì bỗng tiếng súng vang lên “Pằng”, nó giật mình nhìn lại thì mình đã bị ba vây.

Là áo cảnh sát, là cảnh sát, chắc chắn cảnh sát sẽ đến nhưng nó không ngờ rằng đến sớm như vậy.

.

-Khốn thật, bọn này cũng đánh hơi nhanh gọn. Chia 6 chiếc xe, mỗi xe có 2 người, chỉ để hàng ở xe của chúng ta thôi. Còn mấy xe còn lại và những thằng còn lại thì giao cho việc giải quyết vụ ở đây đi, vòng ra cửa sau.

.

Nó như người lãnh đạo thực thụ, đứng trong khu đó chỉ huy công việc rồi lượn ra cửa sau, mặc lũ cảnh sát đang kêu réo ầm ĩ ở ngoài.

.

-Nhưng mà cửa sau cũng có xe cảnh sát ạ.

.

-CÓ mỗi mấy chiếc mà không phân ra đánh lạc hướng được à. Mẹ kiếp, sao trong nội bộ lắm nội gián thế, sau vụ này thì phải thanh trừ bang mới được. Lũ Khốn Kiếp.

.

Nó gằn lên 3 chữ cuối cùng khiến cả lũ đàn em sợ dựng tóc gáy, rồi chạy nhanh đi làm việc ngay lập tức. Hàng được chất lên xe, người cũng đã lên xe. Còn 4 chiếc an toàn dời khỏi khu công nghiệp bỏ hoang đó..

.

-Đến ngã tư rồi chị, nhưng có hai xe cảnh sát đang theo.

-Lượn vài vòng đi, thay luôn cả cái biển số xe nữa. Gọi xe tải mang chiếc xe đó đến đường XX luôn. Nhanh.

.

-Dạ.

.

4 chiếc xe mỗi chiếc đi theo một hướng, nhưng không hiểu tại sao lũ cảnh sát hôm nay chỉ bám theo xe nó là chính, đi lòng vòng cả quãng đường dài cũng không thể cắt đuôi được bọn chúng, nó giận giữ nhìn về đằng sau. Tiếng Bí bo bí bo vang lên liên tục khiến nó vô cùng bức mình. Lấy điện thoại xem đường thì nó thấy đã đến chỗ đổi xe.

.

-Vòng thêm 2 vòng nữa. __nó ra lệnh.

.

-Nhưng càng đi lâu càng nguy hiểm chị.

.

-Bảo vòng thêm hai vòng nữa mà.

.

-Dạ.

Lấy điện thoại gọi cho anh Bảo, nó vừa quan sát cả đường đi xem có những yếu tố nào có thể giúp được không.

.

-Chị, đi thêm chút nữa là trạm kiểm soát rồi ạ.

.

-Cứ đi từ từ lại cái đã, có lẽ mất khoảng 15 phút nữa 2 chiếc oto kia mới đuổi đến nơi.

.

“Anh à, đổi vị trí đổi xe đi, nội bộ có nội gián.” __nó nói vs anh bảo.

.

“Em đang ở đâu?”

.

“Đường XX, sắp đến trạm rồi”

.

“Ừ, vậy xe sẽ đợi sẵn ở đường DH nhé, găng lên”

.

“Em biết sử lí mà, anh đừng lo”.

.

Cúp điện thoại nó bảo với Key.

.

-Dừng xe, đổi biển số cái đã!

.

Đến trạm, xe của nó bị giữ lại, đang đến lúc bị kiểm tra thì một chiếc xe đen biến số tình như vượt qua trạm, đâm gãy chiếc chắn ở đó, cứ thế mà lao thẳng. Tất cả lực lượng ở đó đều dồn hết chú ý vào chiếc xe kia. Nó nhìn đồng hồ và cười.

.

“Chậm 36 giây!”

.

Sau khi cửa chạm đã mở thì nó và Key ngay lập tức nhảy lên xe, phóng với vận tốc chóng mặt đi qua bọn cảnh sát.

Nhưng vừa đi được 15 phút thì nó lại nghe thấy cái tiếng bí bo bí bo đáng ghét kia.

.

-Đến chỗ làm xe, mau lên! __nó giục Key.

.

Xe tiếp tục chạy, nhưng vận tốc không như vừa nãy nữa. Có lẽ đã sắp hết xăng, khốn khiếp.

Xe nó chạy vào một khoang lớn của 1 chiếc xe tải ở trong 1 khu bỏ nhà bỏ hoang.

Khi vừa đi ra thì đụng đúng hàng chục chiếc xe cảnh sát vừa chặn tới nơi. Nhưng xe của nó vẫn ung dung lướt ra ngoài trước tầm mắt của bao nhiêu xe cảnh sát mà không chút nghi ngờ, vì xe nó đã “đổi màu”.

Dùng loại sơn mới nhất đó, loại sơn mà chỉ 10 phút sẽ khô ngay, nó vượt mặt bao nhiêu xe cảnh sát.

Nhưng đến chạm thứ hai thì khác.

.....

Ở nhà, Ngọc tự dưng lo lắng. Cô bé vào phòng đọc sách của bố thì thấy ông đang nói điện thoại

.

-Bố...

.

-Hàng sẽ được chuyển đến trong này hôm nay, các người không cần sốt ruột. Chính tay con gái tôi sẽ giao cho các người...

.

-Bố à..

.

Oái, tự dưng lòng Ngọc chợt nhói lên như cái cảm giác lần trc, khi nó bị đụng xe.

Hình như là tình chị em, hình như là thân giao cách cảm giữa 2 đứa trẻ sinh đôi.

Ngọc chạy ra ngoài khi đã hiểu được mọi chuyện. Chị cô đang gặp nguy hiểm.

89. Chương 89: Thôi Xong Rồi!

Trời nắng, nóng đến mức khiến người ta cảm thấy khó thở. Nó nín ra ngoài, qua kính chắn của oto, từng hàng phượng chạy dài về phía sau. Phượng đẹp thật, rực rỡ thật. Cái màu đỏ đẹp đẽ ấy khiến nó cảm thấy rất vui, rất phấn chấn. Học sinh mà, thích phượng, thích bằng lăng lắm. Phút chốc nó chợt nghĩ đến mình đa là học sinh năm ba rồi. Nhanh quá. Cuộc đời học sinh trôi qua nhanh, để rồi nó còn chưa kịp nhận ra

mình đã là học sinh cấp 3 bao lâu rồi. Một năm chưa quá lâu nhưng đủ để nó hiểu được là học sinh thật là hạnh phúc. Vậy mà, chính nó đã bỏ qua, chính nó đã và đang giết chết cái quãng thời gian đẹp nhất này.

Một học sinh, nó không chỉ à một học sinh thôi mà nó còn là cái bóng đứng sau 1 con người, mà nó còn là một cái gì đó to lớn, không giống học sinh. Đôi lúc tự vẫn hỏi sao mình không ngây ngô như Ngọc, có lẽ như vậy sẽ hạnh phúc hơn?

.

“Dạ?” __nó ngả lưng ra ghế và đeo tai nghe nghe điện thoại.

.

“Hàng được chuyển về khu A rồi, e đến lấy đi, kho kia cả lũ bị tóm rồi!”

.

“OK. Có nhiều người bên đó không anh?”

.

“Ít lắm, chuyển hầu hết về kho để đánh lạc hướng rồi!”

,

“Dạ. Tks anh. Lại làm phiền hai khi e đã nói là tự mình giải quyết”

.

“Đừng bị thương là được!”

.

“ U, e biết. hai yên tâm!”

.

“Ừ, đúng 5 p.m Hội đồng phải lấy được hàng đấy”

.

“Ok!”

.

Tháo tai nghe ra nó ngồi vắt chân lên nhau.

.

-Mở điều hoà số nhỏ thôi.

.

-Dạ __Key đáp.

.

-Khu A còn cách đây bao xa?

.

Nó hất tóc nheo mắt nhìn Ipad và hỏi Key, trông ngẫu.

.

-Theo bản đồ thì đi hết đường Xuân Thuỷ, rẽ trái 10km là đến

.

-Vậy vòng qua đường 32 đi.

.

-Nhưng đi đường ấy tốn rất nhiều thời gian.

.

-Mấy chiếc xe đằng sau, hừ....

.

Nó lại im lặng, lấy điện thoại gọi cho vài thằng đàn em rồi nhăn mặt, khẽ cựa người và đạp chân vào ghế trước.

.

“Khốn kiếp! Lần này phải thanh trừ nhóm cặn thận mới được. Sao xe nào cũng bị theo dõi hết thế. Bọn khốn”

.

Nó cẩn thận nhìn định vị, hai chiếc xe oto đen đang đi sau xe nó, nghe vẻ chẳng tốt lành gì.

Bây giờ là 1.03 pm

_____)o(_____

.

-Tiểu thư, sao đi sớm vậy ạ, trời còn nắng lwams.

.

Bà giúp việc khẽ nói vs Ngọc và cản cô bé lại.

.

-Chúng ta đi sớm thì niềm vui sẽ đến sớm hơn với lũ trẻ mà bác.

.

Ngọc trả lời qua loa và ôm mấy cái hộp to bự ra ngoài cổng, nhiều thứ linh tinh, linh khỉnh quá.

.

-Sao xe đến lâu vậy? __Cô bé sốt ruột.

.

-Hay là tắc đường, nhưng giờ này thì tắc làm sao được nhỉ.

.

Bà giúp việc hơi cau mày vì trời nắng, một tay cầm ô che 1 tay thì lau đi giọt mồ hôi vừa chảy xuống, động ngay ở cổ Ngọc. Trời nóng thật.

.

-Tiểu thư vào nhà đi đã, xe đến thì tôi sẽ gọi ngay.

.

-Anh Ba, lái cái xe kia chở tôi đi. Chúng ta đi ngay bây giờ!

.

Mọi người nhìn vào mấy chiếc xe đó, không ai nói gì nhưng hơi nhăn mặt.

.

-Sao vậy? Mấy chiếc xe đó hỏng à?

.

-Đó, đó là xe của đại tiểu thư mà.Nên...

.

-Không có nhưng nhị gì hết. Chúng ta đi thôi!

.

Ngọc kéo tay mấy người ra xe rồi đi luôn.

Bây giờ là 1.10 pm

_____)o(_____

.

Key nhìn qua gương khuôn mặt của nó. Xinh đẹp thật. Nhưng hình như là nhiều tâm sự và lo lắng quá.

.

-Linda. Giờ đi theo đường nào?

.

-Xuân thủy. Nhưng đi chậm lại.Chúng ta không còn mấy thời gian nữa, còn phải kiểm và duyệt hàng nên cứ đi đường này đi.

.

-Dạ.

.

Lại cầm điện thoại trên tay, nó gọi gọi rồi nói nói cái gì đó một lúc lâu. Thiếu công nghệ thông tin có lẽ nó sẽ không thể chịu được.

.

-Key, đi qua cầu vượt rồi đỗ ở cạnh HITC đi.

.

-Dạ.

.

2 chiếc xe kia vẫn lù lù đi đằng sau. Nhìn khuôn mặt ai nấy đều căng thẳng. Đường như vụ này không xong thì chẳng ai ngồi yên cho được.

Không khí ngoài trời nóng bức, những tia nắng gay gắt của ban trưa phủ xuống mặt đường bê tông, nhìn mà cũng thấy ngót. Mặt đường như bốc hơi. Tất cả đều mệt mỏi.

.

-Anh à, có chắc là chiếc xe kia không, sao từ nãy đến giờ mà chẳng có động tĩnh gì là sao?

.

-Chúng ta đã gắn thiết bị theo dõi vào đó mà. Dù không phải chiếc xe quan trọng thì nó cũng sẽ dẫn chúng ta đến với mối lớn thôi.

.

-Nhưng có ổn không? Đây là đoàn xe nhà họ Trịnh. Đụng vào chưa chắc đã được bình yên đây anh.

-Nếu không có vấn đề thì tại sao chúng ta phải dành ra cả một năm trời mà điều tra. Nếu không có vấn đề thì sao phải chạy như thế? Hừu.

.

2 người nói chuyện với nhau, 1 đội trưởng, một nhân viên quèn nhưng nghe vẻ nhân viên quèn kia còn biết điều hơn ấy chứ. Ngồi trong xe ngọt ngào quá, do căng thẳng nhưng cũng có thể do thời tiết. Bỗng, một người thở gấp nhìn người còn lại.

.

-Anh...

-Có chuyện gì?

-Emm...thực sự..

-Nói đi.

-Phải, em không thể chịu được nữa, em phải nói cho anh điều này...

-Cậu này ấp úng nhỉ, nói đi.

-Em...

-.....

.

-...phải đi vệ sinh ==]]

~.

Quay lưng lại nhìn hai chiếc xe phía dưới, miệng nó tự dưng nhếch lên cười, một góc 30 độ rồi còn dềm ngược.

5.

4.

3.

2.

1.

Uỳnh...

1 chiếc BMW đen đâm thẳng vào 2 chiếc xe đang nối đuôi nhau đó, tạo nên một tiếng va chạm rất mạnh. Trời đã nóng nay còn nóng hơn. Chiếc xe ở phía dưới bị chịu tác động mạnh hơn hẳn. Khói từ đuôi xe bốc lên, người trong xe giật mình đầu đập thẳng vào kính chắn phía trước. Máu tứa ra nhiều. Kính vỡ. Người còn lại ngực đập mạnh vào tay lái, ngất đi.

Chiếc xe phía trên thấy vậy chạy lại xem thì đến lúc đó nó lại cười à bảo Key phóng xe đi luôn, Rây cũng vậy _kể gây ra tai nạn này

.

Xe nó đi hết đường Xuân Thủy và rẽ tay trái theo chỉ dẫn và bắt đầu tiến sát đến khi A. Có hai chiếc moto đen đã đợi tụi nó sẵn ở đó.

.

-Chị!

.

Cả 4 người cúi đầu khi thấy nó đến. Ném mạnh chiếc balo vào mặt một thằng, nó hét.

.
-Khốn kiếp. Sao để có 4 người ở đây thế này? Có biết nơi này quan trọng như thế nào không?

.
-Em xin lỗi nhưng tội nó bị tóm hết rồi ạ

.
-Hừ, hàng vẫn an toàn chứ?

.
Nó khoanh tay, nhìn lên bầu trời còn đang nắng gắt, mồ hôi bắt đầu túa ra. Nóng. Xóc tóc lên, hất về đằng sau rồi nó buộc cao hãnh lên. Lũ đàn em cứ trở mắt lên nhìn.

.
-Dạ...dạ, chắc ổn ạ.

.
Nụ cười trên khuôn mặt thiên thần bỗng vụt tắt, thay vào đó là cái tối tăm vô định và rất nguy hiểm

.
-Chắc???

.
-Em...

.
-Cứ liệu (vô vai tên đó rồi ghé sát tai)...về tao sẽ xử lí chúng mày. Sau.

.
Nó đi vào khu A một cách rất chậm rãi. Bây giờ là 2.15 p.

Đi lướt qua một lượt các thùng hàng to nhỏ xếp chồng lên nhau. Tạo cho người ta một cái cảm giác đây chẳng khác nào đồng hồ độn, đồng hồ phẩy. Nhìn thì chẳng thấy có gì bất ổn nhưng mà lại ngược lại. Dừng lại tại một chỗ, nó quay ra chỗ bọn đàn em thì tự khắc bọn chúng hiểu ý quay đi, đứng sát vào nhau và che cho nó. Bấm lạch cạch cái gì đó một lúc thì có 1 cánh cửa được bật mở ra. Một căn phòng không quá to nhưng sạch sẽ, đó là phong cách của nó.

Liếc nhìn xung quanh một lượt rồi nó đi vào với Key và Rây .

.
-Hai đứa kiểm duyệt hàng rồi cho tất cả vào túi đi.

-Dạ.

1 lúc sau.

-Đủ rồi ạ

-Ừ. Go!

.
Đi ra ngoài, nó dặn dò bọn đàn em.

-Dọn cho sạch!

Để đồ hết vào cốp xe rồi nó đi thẳng. Ngọn lửa từ khi A bốc lên. Rực rỡ và đẹp đẽ giữa buổi trưa mùa hè nắng gắt. Nóng, nóng đến ngạt thở, đến nó cũng phải thở 1 hơi gấp.

Giờ việc quan trọng nhất là phải đưa lô K100 này đến sân bay riêng nhà nó ngay-lập-tức

.

-Rây, cầm túi này đi đến sân bay trước đi. Phải cố cho chúng đánh hơi thấy.

.

-Dạ.

.

-Cầm lấy khi cần.

.

Nó nhét vào tay Rây khẩu K100 nhưng Key giật mình ngăn lại.

.

-Không được, anh Bảo đã dặn CẤM được đụng tay vào lô hàng này. Dù chỉ là chạm.

.

-Linda à?... Rây hơi bất ngờ. Nó không nói gì, nhưng chính thái độ như vậy lại khiến hai tên con trai đi cùng tức giận lên.

.

-LINDA!

.

Nó tỏ vẻ nhẹ nhàng và bất cần.

.

-Cứ dùng đi. ĐÓ là súng của tôi. Cứ coi như món quà tôi để lại ọi người.

.

Đóng rầm cánh cửa xe lại, nó ngồi thu mình trong chiếc ghế trước. ..Lúc sau, dường như sốt ruột lắm rồi, nó gọi ra.

.

-Ba giây chuẩn bị. START!

1 làn khói bụi cũng như khói từ khu A được bỏ lại sau lưng. Cả 3 người đều biết, nó đang muốn bỏ đi cái gì đó, cái gì đó mà đã gắn với nó từ rất lâu.

Hai chiếc xe, mỗi người một hướng. Nó và Key vẫn đi chiếc xe đen từ đầu tới giờ, Key thì lượn lờ bằng con BMW ngon.

.

Đi được khoảng 15 phút thì nó lại nghe thấy tiếng bí bo ở đằng dưới. KHốn, lại là xe cảnh sát, chúng đánh hơi kiểu gì mà tinh như thế được.

Nó nhăn trán, giờ hàng đang ở trong xe, nếu bị bắt thì coi như xong. Chấm hết.Key lượn lờ mấy vòng thì cắt được đuôi, nhưng ai ngờ cắt được 1 lúc thì lại có mấy chiếc xe khác đi theo đằng sau, phải tầm 3, 4 chiếc.

.

-Alo, Chiếc xe phía trước, chiếc xe phía trước mang biển số 77A666 dừng lại. Dừng lại để hợp tác điều tra.

.
Mấy chiếc xe ở dưới lại dáo còi ỉng ỏi làm nó bực mình. Vì là xe cảnh sát nên nó không muốn dùng đến súng với chĩa đạn.

Hiện tại, mấy chiếc xe cảnh sát và xe của nó đang tiến về phía đường đang thi công. Vượt qua chỗ thi công và các ổ gà thì sẽ là con đường tắt nhanh nhất để đến sân bay.

Mấy chiếc xe phía dưới đang tăng tốc độ, chốc lát đã bám sát xe nó. Còi vẫn réo ỉng ỏi, lại còn đòi dùng vũ khí

.
-Chiếc xe mang biển số 77A666 đề nghị dừng lại phối hợp điều tra. Chúng tôi biết trong xe có hàng cấm.

.
Một chiếc oto đã tiến ngang bằng xe nó. Một giọt mồ hôi từ trán Key rơi xuống tay lái. Nó thừ người rồi khẽ đảo mắt ra bên ngoài, lạnh lùng ra lệnh.

.
-Dồn nó xuống móng đang đào đi!

.
Giọng lạnh, lạnh đến mức như muốn giết người. Key lái xe thành thạo lùi rồi lại tiến bỗng phanh gấp khiến chiếc xe đang bám sát ngoẹo tay lái, đâm thẳng xuống chỗ công trường vừa đào móng. Hai chiếc xe còn lại vẫn tiếp tục truy đuổi xe của nó mà không thèm dừng lại nhìn chiếc xe kia. Có lẽ kĩ năng là vậy.

.
Một trong số những tên đằng sau đã không chịu được, lôi súng ra và nhắm vào xe nó. Tay đang đau, nó không thể ra ngoài. Thành ra cứ ngồi trong xe, như ngồi trong đồng lửa.

Đạn được lên và được bắn vào xe nó. Kính bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

.
-Khốn kiếp!

Nó chửi thề khi không thể làm gì được.

.
-oái. LinDa, xăng, xăng sắp hết rồi.

Key lo lắng báo cho nó biết. Nó nhăn mày

.
-Lái xe, đâm qua cái ổ gà kia đi. Cứ đâm vào giữa làm những mảnh đó chắn tầm nhìn của bọn chúng đi đã rồi lái xe vào đường hầm kia.

.
Chiếc xe đâm mạnh xuyên qua bức tường 5 khiến gạch đá đổ xuống ngay đầu hai chiếc oto đằng sau, chặn đường đi của họ được một lúc.

Key gằn giọng quát nó, lúc này mồ hôi đã bắt đầu tứa ra rất nhiều.

.
-Xuống xe đi. Mau. Có gì thì Key sẽ chịu. __Key gắt, nhưng nó vẫn im lặng.

.
-XUỐNG NHANH LÊN.

.

-Cứ lái đi, làm bọn chúng khổ đến hết mức có thể.

.

Nó không nhìn Key, dường như ánh mắt này chứa đựng sự nguy hiểm và đáng sợ đến tột cùng. Để cho trong thời khắc nguy hiểm như thế này Key vẫn sợ và tôn trọng nó. Nó không muốn dùng súng luôn vì còn một kế hoạch nữa.

.

Hai chiếc xe oto đuổi theo giờ chỉ còn có 1 chiếc. Có thể chiếc kia đã bị vùi ở đâu đó trong cái công trường rộng lớn này. Xe hết xăng, thực sự nó buồn khi không được chiến nữa.

Giơ cánh tay ra ngoài cửa xe. Nó đầu hàng. Key dừng lại. Nó đi xuống xe với khuôn mặt đó. Khuôn mặt của một thiên thần.

.

-Chạy nữa đi. Hừ, không chạy được nữa phải không?

.

3 tên cảnh sát thở hồng hộc chạy đến.

.

-Các người có biết tôi là ai không? __nó vênh mặt lên và nói.

.

-Trịnh Tuyết Vy, con gái thứ hai của gia đình họ Trịnh, sao lại không biết. Hừ, đừng có đánh lạc hướng nữa. Kiểm tra xe mau lên.

.

-Khoan! Nếu các người biết xe này là xe của nhà họ Trịnh thì không nên động vào.

.

-Chính vì xe nhà họ Trịnh nên mới cần kiểm tra. Tôi sẽ cho nhà họ Trịnh biết, hừ.

.

-Khoan! (giơ 2 tay đứng trước xe). Bước qua xác tôi cái đã.

.

Điện thoại reo....

_____)o(_____

-Nào, các người làm gì vậy chứ? Cảnh sát sao lại có quyền lục đồ của người khác được. Các người có biết tôi là ai không hả?

.

-Trịnh Tuyết Vy, con gái thứ hai của gia đình họ Trịnh, sao lại không biết. Hừ, đừng có đánh lạc hướng nữa. Kiểm tra xe mau lên.

-Tôi....! __Ngọc vênh mặt lên nhưng chẳng ai nhận ra cô cả, Ngọc và nó quá giống nhau.

.

-Kiểm tra đi!

Nội bộ nhóm của nó có vấn đề nên gần ấy chiếc xe đỗ tại nhà nó đều có gắn máy định vị. Vì vậy dù nó có đi đâu thì họ vẫn có thể tìm ra. Ngọc lại đi một trong những chiếc xe ấy nên cũng bị bắt đi kiểm tra.

.
-Các người không được đụng vào đó.

.
Ngọc hét lên khi cảnh sát đi qua chỗ cốp xe và định mở...

Chiếc cốp xe được mở lên. Khuôn mặt cô bé cũng tối sầm xuống. Trời bắt đầu mưa. Cơn mưa rào đến nhanh thật.

.
-Các người sẽ phải hối hận! __giọng nhỏ nhưng đủ để mọi người nghe thấy.

.
_____)o(_____

.
Trước lúc mở cốp xe của Ngọc thì tên đội trưởng đã gọi điện cho cái gã bám theo xe của nó. Nói rằng đã tóm được rồi, và phải bắt sống những tên còn lại. Tên kia sung sướng ra mặt.

.
-Đã lấy được hàng rồi. Thật tiếc rằng hàng lại không ở trong tay “tiểu thư”, hừ. Giờ thì theo chúng tôi về đồn.

.
“Đoàng”.

.
Trời mưa, máu, tên đó ngã xuống. Khuôn mặt nó tối y như khuôn mặt của Ngọc.

.
-Mày chết vì biết quá nhiều.

.
“Đoàng”

.
-Mày chết vì nhìn quá nhiều.

.
“Đoàng”

.
-Mày chết vì nghe thấy tất cả.

.
17 năm sống trên đời, rèn luyện qua bao nhiêu khoá tập huấn, nó thực sự thành thạo với kĩ thuật bắn súng, 3 tên giải quyết trong chốc lát.

Mưa, mưa bắt đầu nặng hạt, nó và Key đứng nhìn nhau và nhìn đám người đang nằm dài trên bãi máu.

Mưa, máu lênh láng ra, Key chợt đờ người nhìn nó.

.
-Tại sao lại nói là tìm được hàng rồi khi hàng đang ở trong tay chúng ta?

.
_____)o(_____

.
Bên Ngọc.

.
Mở nắp x era.

.
“bùm....bùm....”

.
Pháo hoa bắn tung lên trông rất đẹp mắt, chiếc bánh gato to bự được đẩy lên, quà trong nắp hộp ra ngoài.
Mưa, hồng hết đồ....

.
Tình hình là Ngọc định đi đến trại trẻ mồ côi cho quà lũ trẻ nhưng ai ngờ bị tóm giữa đường như thế này.
Tên đội trưởng chưa kiểm tra mà đã báo tìm thấy rồi làm 3 tên kia chết oan.

Mặt mày của tên đội trưởng khi kiểm tra xe của Ngọc cứng như tượng.

Vừa nãy ông ta có nghe thấy câu nói của Ngọc “ Các người sẽ phải hối hận” Ông ta bắt giác run. Có lẽ, ông ta sẽ phải nợ nhà họ Trịnh một cái gì đó rất lớn....

.
Mặt tái đi và lo sợ.

_____)o(_____

.
Chỗ nó.

.
-Xong rồi. Chuyển hàng cuối cùng.

.
-Ừ, Linda giỏi lắm.

.
Mưa, lâu lắm rồi nó lại mới được tắm mưa.

90. Chương 90: Đau!

Ngọc nhìn người cảnh sát đó bằng nửa con mắt...

Một thời gian sau đó người ta thấy ông cảnh sát này mặc đồng phục cảnh sát và quét rác ở mấy trại trẻ mồ côi...

Có lẽ Ngọc còn quá nhân từ.

Còn nó? ...Trời vẫn mưa, nó vẫn đứng lặng thình ở cái khu ấy. Nước mưa xát vào chỗ bị thương khiến nó xót. Khẽ lấy tay xoa xoa. Bỗng, một cái áo được choàng vào người nó, một bàn tay to, rắn chắc ôm lấy bờ vai của nó từ phía sau, một giọng nói quen thuộc vang lên.

-Xong rồi! Về thôi.

.

_____)o(_____

Căn biệt thự đó vẫn sáng đèn, vẫn rực rỡ, không gian rộng lớn ấy vẫn khiến người ta cảm thấy sợ, vẫn cái giọng nói trầm trầm ấy...

Bố Vũ nhẹ nhàng nâng cái gọng kính lên.

.

-Hôm nay mày lại phá hỏng chuyện của tao rồi!

Khuôn mặt bố cậu chẳng có biểu hiện giận giữ hay giận vặt nhưng giọng nói của ông cũng đủ làm cho người khác nổi da gà. Còn Vũ, cậu không nói gì, dường như vẫn khoải cái vù đó, cái vù chính nó phá.

.

-Nếu không muốn kết hôn thì đi du học đi.

-Cái gì? Con không thích >”

.

_____)o(_____

.

Nó về nhà, lao ngay vào nhà tắm, gội sạch đi những cái bụi bẩn còn sót lại của ngày hôm nay. Hàng có lẽ đến nơi rồi, anh Bảo lo chuyện này.

Khẽ thở dài, hình như nó đang nhớ ai đó.

-Daddy, chúng ta kết thúc rồi đúng không?

-Ừ, có lẽ vậy

.

Bữa ăn của gia đình nó hôm nay vui hơn thì phải. Bố không còn nhăn chán nữa, mẹ cười nhiều hơn thì phải, anh Bảo có thêm giờ gian đi của gái nha...

Tối đó cũng là tối đầu tiên mà nó chính thức đặt chân vào phòng của Ngọc.

.

-Hôm nay đính hôn sao em không đi? Sao không nói cho bố mẹ biết?

.

Nó nhìn Ngọc, dường như có cái điều gì đó ngại ngại giữa hai chị em, đặc biệt lại trong vấn đề này...

.

-Chị nghĩ em nên đi hay sao?

Cô bé nhìn ra phía chậu cây cảnh rồi thở dài nói tiếp

.

-Cây đó, khi được uốn, người ngoài nhìn vào thì thật đẹp, thật thanh cao nhưng rồi nó sẽ lớn, sẽ cứng và lúc đó nó....sẽ gãy...

.
-Đó là vấn đề chính? _khuôn mặt của nó dần ra đôi chút, hướng ánh mắt thương cảm nhìn về phía Ngọc.

.
-Không, đó chỉ là nguy hiểm. Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó, hơ...

.
-Vậy?..

.
-Vì chị!

.
Hai người nhìn nhau, dường như cái mức nặng lượng toả ra lúc này có thể giết chết cả.....một con ruồi. Rồi nó khẽ cụp mắt xuống, đôi lông mi dài chạm nhau, khoe miệng cùng nhếch lên tạo thành nụ cười bán nguyệt. Nó đứng dậy và đi ra khỏi phòng.

.
-Chị! _tiếng Ngọc gọi giật nó lại, lúc nào cũng là như thế =.=

.
-.....

.
Nó quay lại nhưng không nói gì, dường như chờ đợi câu hỏi từ Ngọc, từ đứa em gái, từ bản sao của mình.

.
-Chị....sẽ dời bỏ Tuấn chứ?

-.....

-Một cuộc sống, một chuỗi sự việc diễn ra xoay quanh chúng ta đều có thể làm ta đau hoặc hạnh phúc. Không thể mãi nhận lấy mà không chịu buông đi...

-Vấn đề? _giọng nó lạnh hơn bao giờ hết, chính Ngọc cũng cảm nhận được sự nguy hiểm này, toàn thân của hai người cứng đờ cứ như đóng băng. Ngọc không nói gì.

-.....

-Ừ _Nó bước ra ngoài cửa, ừ, 1 tiếng ngắn, và không quên cái chớp mắt, cái mím môi thông thường

-Chị hứa rồi đấy nhé! Em sẽ làm cho cậu ấy hạnh phúc mà. Chị nhé.

-ừ...

-Chị đừng thất hứa nhé!

-ừ...

Ngọc cứ hét theo bóng nó, lúc nào cũng vậy, con bé này chỉ thích nói khi người ta đã bước đi. Nó thì ừ nhỏ, ừ theo từng nhịp chân xuống cầu thang...

_____)o(_____

Vũ vùng vằng, thể hiện thái độ. Dường như ai cũng vậy, rất ương bướng, rất nguy hiểm, nhưng cũng rất tình cảm. Và Vũ, một Bạch Dương như vậy đó.

-Con không đi. Nhất quyết không đi!

-Học không chịu học, kết hôn liên kết cũng không chịu làm, thế mà định mai sau quản lý cái tập đoàn này như thế nào hả? Hay định bảo tao mang nó đi từ thiện...

-Đó là chuyện của mai sau. Còn nếu bố thích nhét cái của nợ này vào đâu thì tùy, đây không có tiếc.

-Mày!.....*chat*

-Mình, mình, mình à....

Mẹ cậu chạy vào khi thấy hai bố con đang căng quá. Khuôn mặt ông tím lên vì tức giận, cánh tay vừa tát cậu cứng đờ lại rồi thả xuống....ông ngắt đi...Bỗng chốc người to lớn như Vũ lại trở thành bé nhỏ và tội đồ như thế...Để che dấu cảm xúc của mình cậu chỉ biết lớn tiếng.

-Hai người đừng diễn kịch nữa, con không đi đâu hết. Trừ phi đuổi con ra khỏi cái nhà này!

Quay lưng, đóng cánh cửa rầm một cái thật mạnh, cậu chạy, cố chạy thật nhanh lên căn phòng của nó từng làm, nơi mà cậu cảm thấy bình yên nhất. Tiếp tục đóng mạnh cánh cửa căn phòng, cậu tựa lưng vào nó, cậu phải che đi, cậu không muốn bất cứ ai nhìn thấy sự yếu đuối của mình. Thở hồng hộc, mồ hôi túa ra thật nhiều. Chưa bao giờ cậu cảm thấy sợ như thế. Thà bố cứ mắng cậu, cứ chửi cậu còn hơn là ngã xuống ghế, cần người đỡ như thế...

Vì trước giờ, trong thâm tâm của cậu, ông luôn là người mạnh mẽ nhất.

-Alo..

-.....

-Alo. Gọi thì nói gì đi chứ

-.....

-Alo. Không nói là tôi cúp máy đó.

.

Nó hét vào điện thoại, cái tên Vũ khốn kiếp này, gọi mà không thèm nói làm cho nó lo lắng. Mà mỗi khi lo lắng lại tức giận..Nó nghe thấy tiếng thở hồng hộc của cậu..

Lúc sau, giọng Vũ lạc đi, nhỏ và mệt mỏi, cậu áp vào chiếc điện thoại.

.

-Anh đang làm đúng phải không?

-Chuyện gì?

-Nói là anh đúng được không?

-.....

-Nói đi, anh đúng phải không?

-.....Ừ. Đúng, hãy chỉ làm những gì mình cảm thấy thích thôi nhé.

-.....

Tiếng thở, một mớ cảm xúc được nhào nặn giữa hai người. Không ai nói gì nhưng đối phương cũng có thể cảm thấy tâm trạng của nhau...Như vậy..là ấm áp rồi.

Nó thả mình rơi tự do xuống giường, tay vẫn cầm chặt chiếc điện thoại áp vào tai.

Lúc lâu sau thì Vũ nhẹ nhàng nói.

-Anh yêu em!

Câu nói khá nhẹ, khá nhỏ, khá ấm và nó bao trọn cảm xúc của một cậu thanh niên trạc tuổi 18, tuổi đẹp nhất của thời thanh niên. Chưa bao giờ cậu yêu nó, chưa bao giờ cậu cần nó như lúc này...

Đôi môi hồng đào khẽ cười, đôi mi dài khẽ chạm nhau, cười híp lên. Tim đập như trống đánh.

Bầu trời đen đẹp quá.

.

-Em cũng yêu anh!

_____)o(_____

Sáng trời đẹp, chiếc đồng hồ gõ liên hồi bên tai nhưng nó vẫn không dậy. Phải mãi đến lúc anh Bảo vào phòng.

-Đại tiểu thư, dậy được rồi đó. Hôm nay nhà mình đi leo núi mà

-Không thích >”

-Bố mẹ xuống hết rồi, đợi mỗi cưng thôi đó, mau lên.

-Ừ đi đâu =.=”

-NĂM PHÚT BẮT ĐẦU TÌNH GIỜ!

-Aaaaaaaa

Dậy nè, ôm nè, kiss nè....nhưng.....

-A, e không thể kiss hai được. Hai ra ngoài đi >”

-Sao thế?

-Không được đâu. Hai đừng ham hố nữa =.= Tự tìm người kia ỉnh đi.

-Ủa, anh tưởng đó là thói quen không sửa được?

-Không sửa được cũng phải sửa. Hai ra ngoài mau . GO Go GO.

-Ha ha ha ha :v

Anh Bảo cười sáng khoái, cái con bé này lại biết yêu rồi à, nhớ hồi nó còn bảo hôn hai mà, chả yêu thằng nào cơ =.= . Rồi bỗng nhiên anh đỏ mặt ngại ngùng..

-Oái, mình cũng bị yêu rồi =.= Không thể được.....Mình trong trắng >”

Tình yêu bắt đầu đến với ngôi biệt thự đó.

Nhẹ nhàng, đơn giản nhưng nó thực sự là niềm hạnh phúc của mỗi người....

Bố đứng dưới nhà ngóng lên, cười cười

-Sao hôm nay Vy lâu thế? Cái chúc dậy sớm nhất nhà phải nhường em út Ngọc rồi nha, ha ha.

-Nhà mình đông vui quá mình nhỉ? _Mẹ khoác tay bố như hồi mới yêu, cười hiền

-Ừ, có 3 con, vượt kế hoạch rồi, ha ha

-Em còn dự là 5 đứa cơ =.=

-À ừ, làm thành đội bóng hà hà..

Hai ông bà ngồi tám chuyện, 3 đứa con ở đằng sau mặt tối xầm lại. Rõ ràng là chúng lớn rồi mà, bố mẹ tế nhị chút nào =.=....chúng con cũng biết ngại đấy.

Cả nhà nó đi leo núi, và lúc nào cũng vậy, nó luôn là người dẫn đầu, cứ leo teo chạy lên trước rồi giục cả nhà đi mau, đi mau, như kiểu không đi thì khủng long ăn thịt ấy.

Không khí mát, tâm trạng tốt, có lẽ đây là liều thuốc giúp hạnh phúc và trẻ lâu, nhưng nó đâu có tồn tại mãi mãi, và nó cười nhiều quá cũng là cái tội.....

-CẦN THẬN!

Anh Bảo hét lên khi nhìn thấy nó giẫm lên phiến đá trơn đó. Người nó mất thăng bằng, nó bàng hoàng, giật mình đẩy người lên phía trước...nhưng đá trơn quá...nó ngã xuống...nó nhắm tịt mắt lại, k dám nhìn xung quanh...

Nó cảm thấy hình như mình đang lặn xuống dưới....

Nhưng một cảm giác rất lạ.

-Ồ, sao không đau nhỉ? Hay mình die rồi? __nó ngó ngó xung quanh nhưng k có ai

-Đề lên tôi tất nhiên cậu không đau rồi

Một giọng nói quen thuộc vang lên, nó giật mình nhìn xuống...Ồ thì, nó đang ngồi trên cậu...

-Sao, sao cậu lại ở dưới tôi?

.

-Nào gần ít nếp nhăn hả? __Tuấn hét lên, vừa bị đau thể xác còn bị trà đạp về tâm hồn

.

-Hứ, tôi đạp cậu giờ đây, muốn chết phải không?

-Trước khi cậu lột cái xác ra khỏi người tôi thì có lẽ tôi ẽ chết trước khi bị cậu giết.

-Hừ...

Nó đứng dậy, không quên kéo cậu dậy và.....đẩy ra phía sau =.=

Hai người chỉ choé một lúc rồi cuối cùng cũng được yên. Cả hai ngồi trên một tảng đá to. Tự dưng không khí ngưng ngừng lại len lỏi giữa hai người.

-Cậu không cần im lặng như thế, có gì thì cứ nói thẳng ra đi __Tuấn vào luôn vấn đề. Dường như cậu đã cảm thấy cái gì đó ở nó bất ổn

-Hôm qua là buổi đính hôn của Vũ... __Nó nhẹ nhàng nói nhưng ngay lập tức bị Tuấn chặn họng

-Và cũng là ngày tôi định dời khỏi cái đất nước Việt nam tối tăm này, ha ha. Nhưng mà ngày hôm qua làm sao?

-Tôi đã phá vỡ lễ đính hôn ấy...

-Và cậu cũng là người cản trở việc đi của tôi...

-Ừ, ha ha, mình đúng là kẻ lảm chuyện. Chẳng hiểu sao lúc đó tôi nghĩ phải giữ cả hai người ở bên...

-Tham!

-Ya. Không cần nói thế chứ? __Nó hét lên, cứ nói câu nào là bị Tuấn bắt bẻ câu đó, nó không phải đối của cậu.

-Ok. Continue!

-Hôm Vy qua đã suy nghĩ kĩ rồi, ba chúng ta....không thể hạnh phúc được....

-Có thể! __Tuấn nói rõ ràng rành mạch nhất có thể, khuôn mặt cậu chẳng có chút thay đổi nào nhưng trong từng câu nói lại khiến người ta phải đắn đo suy nghĩ.

Đó gọi là “Thâm” Vâng, bố ấy rất là thâm

-Hả? __nó giật mình tiếp tục suýt ngã

-Một đôi và một người bạn!

-Cái điều đó tôi cũng biết, tưởng cậu nghĩ ra cái gì to tát lắm cơ, hứ

-Cậu và Vũ...tôi sẽ ra đi!

Cái giọng nói ấy ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức nó ngồi sát và quan sát cậu thì mới có thể nghe thấy. Tim nó bỗng chốc đau. Dù gì thì cậu cũng đã nằm trong đó rồi, dù cậu không phải là người lấy mất trái tim nó nhưng riêng cậu cũng đủ làm trái tim nó phải chảy máu...

-Chúng ta kết thúc thôi! _nó gần giọng, trong tim đang đau....nó biết cậu cũng đau, còn đau hơn cả nó rất nhiều...

-Không thể! Vì.....chúng ta chưa từng bắt đầu...

-ừ, hình như là vậy nhỉ....

-Nhưng để chia tay có ý nghĩa thì hôm nay, chỉ hôm nay thôi cậu phải là của tôi!

-Hả?

-Đi thôi. Go!

Tuấn kéo nó dậy rồi lôi đi...hai người chụp ảnh...hai người ăn kem....hai người cười và nói chuyện với nhau....hai người thân mật....

Ngọc đau, cô bé nhớ từng câu nó đã nói, rằng nó và Tuấn k còn gì, rằng nó sẽ từ bỏ....

Nước mắt rơi từ khoé mắt cô bé

-ĐÓ là lời nói dối sao chị?

.....

Vũ suy sụp, Vũ thất thần, Vũ điên đảo...chưa bao giờ cậu như vậy...chưa bao giờ cậu sợ và yếu đuối như lúc này... cậu ngồi trong một quán café và gọi điện cho nó.

.

Nó nói nó đang bận, nó nói không thể đến được....

.

Cậu tin điều đó...cậu chỉ biết gặm nhấm nỗi đau đó một mình...Nó sai rồi, nó nói cậu cứ làm việc cậu thích, nhưng nó sai rồi, nó sai rồi, vì chính bản thân cậu đã sai...

.

Cậu đã tin nó, đã đau một mình, đã hét lên và đập phá....trước khi nhìn thấy nó đi với Tuấn.

Cậu vẫn nhớ như in câu nói hôm qua của nó “Em cũng yêu anh”

.

Cậu tiếp tục đau, nỗi đau khác.

.

Cậu hận, cậu giận, cậu nổi nóng.

Bố cậu.....chết rồi.

91. Chương 91: Trò Chơi Mạo Hiểm

-Rốt cuộc là sao? _Vũ đội khăn tang, mặc áo tang quỳ trước linh vị

-Mẹ xin lỗi, xin lỗi vì tất cả...._Một người phụ nữ cũng mặc áo tang, cầm khăn khóc nức nở

-RỐT CUỘC LÀ THẾ NÀO? Các người đang đùa con đúng không hả?

Vũ nhìn thẳng vào chiếc linh vị rồi hét lên. Một con thú giữ dội bộc phát trong cậu Đau quá, cậu không nghĩ sẽ đau như thế...Cậu đã nghĩ, đã nghĩ cậu ghét ông, ghét rất nhiều, nhưng tại sao lại đau như thế này? Một cái gì đó trỗi dậy trong lòng, sự hối hận, sự giận vặt, sự đau đớn. Cả giác mà mình vừa mất đi thứ gì đó rất lớn mà từ trước đến nay cậu chưa bao giờ nắm bắt được.

-Mẹ xin lỗi...Nước mắt chảy như mưa, bà cúi gằm mặt xuống cái lót ngồi dưới chân, từ từ kể lại...- Bố con bị nhồi máu cơ tim lâu rồi, ông có bác sĩ riêng mà ông không muốn bất cứ ai biết, kể cả con.

-Tại sao?

Khôn mặt cậu tại đi, đôi môi tím dần do cậu cắn chặt, thì ra cậu là đứa con hư, là đứa con không đáng tin đến mức đó sao? Thì ra sự cố gắng khẳng định mình trong mắt ông chưa bao giờ được coi trọng đến cái mức đó ư? Thì ra là công cốc rồi...tim cậu lại nhói đau.

-Đây là chuyện riêng của gia đình ta, nhưng nó liên quan đến cả tập đoàn. Nếu ông ra đi khi con chưa khẳng định được năng lực trước mặt BQT thì ông sẽ ông thể nhắm mắt....Vì vậy, cái chết của bố con phải được giữ kín, đến bao giờ...con thành công. Con hiểu không?

Bước ra khỏi nhà, bước ra khỏi cái nơi ngột ngạt, đau đớn và khó chịu này. Nhưng cái cảm giác là kẻ tội đồ vẫn ở trong cậu, nó làm cậu như phát điên lên.

“Bốp” có kẻ vừa đi ngược chiều Vũ và đập vào vai cậu.

-Mày muốn chết đúng không thằng chó kia?

-Cái, cái gì? Xin, xin lỗi...

-Muộn rồi!

-Á á á á, cứu tôi với.

Giữa chốn công cộng cậu nhảy vào đánh người, mọi người đi qua chỉ chỗ nhưng chưa người nào dám nhảy vào can cậu. Nhìn cái nhuệ khí của cậu thôi cũng đủ làm người ta mất dếp rồi.

-Thôi đi Vũ, có án mạng giờ, giờ ông già không lo cho cậu được nữa đâu_ Thành từ đâu chạy đến lôi cậu bạn dậy.

-Khốn kiếp! Đến mày cũng bảo tao dựa dẫm ông già vậy sao? Không có ông già thì tao chết à? Lũ chó.

-Chả thế à, vụ nào lớn cảnh sát hay mấy lực lượng an ninh quốc gia nhảy vào thì mày nghĩ chúng ta thoát được ư? Toàn là do ông già mày chứ ai.

-CÂM MỒM!

Vũ hét lên như con thú điên, dù gì, dù gì thì ông cũng sống cùng với cậu 17 năm trời rồi, cũng đã từng là người cha tốt.

Thành không hiểu chuyện gì xảy ra với bạn, nhưng vẫn đưa Vũ đến bar, vì ở đó đập phá còn tốt hơn là thả rông ngoài đường để ảnh hưởng tới tính mạng người vô tội.

Và, cậu đã gọi cho nó...nhưng nghe được những lời nói đau lòng từ nó...nhìn thấy nó đi với Tuấn...Đau quá, nhiều thứ khiến cậu không thể điều khiển được cậu nữa. Mọi thứ lại rắc rối lên.

-Khốn kiếp! cậu quăng cái cốc vào đầu 1 thằng phục vụ.

_____)o(_____

Trong căn phòng rộng và đẹp, Quỳnh đang mải mê vào mặt nó xa xa.

-Mày có biết Tuấn sắp đi du học không hả? Tuấn mà đi thì ai làm hội trưởng đây? Ai coi sóc việc học của chúng ta đây? Tuấn mà đi thì bao nhiêu người buồn hả? hả hả...

-Mày không thấy tốt hả?

-Tốt cái khỉ mốc gì? Tốt chỗ nào, tốt ra sao? Được cái gì mà kêu tốt?

-Mày không hiểu đâu!

-Mày thật là....

-Gi?

-ÁC THÚ!!!

Nó cười, như có cái gánh nặng nào đó được trút bỏ “Tác giả nói, hai người thích hợp sẽ có hai sợi giây cùng màu vô hình trói chặt nhau. Nhưng có lẽ một trong hai sợi dây giữa mình và cậu ta đã bị đứt ở đâu đó”

“Đây có lẽ là mùa hè cuối cùng của tôi khi nhận được thứ tình cảm đó. Nhưng tôi vẫn có thể mỉm cười vì người đó đã tạo cảm giác hứng thú và sức mạnh cho tôi. Tôi biết rằng trong cuộc sống luôn có những điều bất ngờ thú vị...và vì là điều bất ngờ nên nó luôn xuất hiện khi chúng ta ít kì vọng nhất..Người đó đi, có lẽ cũng là một điều thú vị cho ai đó!...”

-Ê, mày không cần phải giả bộ có vấn đề như thế đâu, hic, làm tao sợ.

-Có gì muốn nói à?

-Ừ?

-Là gì?

-Cười vừa thôi kéo....điên đấy

-mày muốn chết ư?

-Không hẳn....ka ka ka ka.

_____)o(_____

-Hôm nay gọi tôi ra đây có chuyện quan trọng lắm à?

Ngọc ngồi xuống ghế, sự không tự nhiên với không thoải mái trong lòng khiến cô nóng nảy hơn.

-Cậu uống gì?

Trang hỏi.Cô đan những ngón tay vào nhau, cái điệu bộ giống hệt ai đó thường làm. Rồi đảo mắt quan sát Ngọc. Như khảo sát một điều gì đó mà cô biết trước được kết quả.

-Tôi không phải con ngốc, có gì nói nhanh lên.

-Cũng chẳng có gì quan trọng, tôi chỉ muốn nói một bí mật với cậu trước khi đi thôi.

Trang vất chân lên, hai bàn tay đan vào nhau đặt giữ đầu gối và ngã lưng về phía sau. Đó là phong thái của ai đó.

-Đừng diễn kịch nữa, muốn ám chỉ điều gì thì nói nhanh đi. Hừ...

-Thông minh lắm. Cậu nên biết rằng, tôi hiểu Tuấn hơn cậu, hơn rất nhiều.

-Câm.

- Tôi biết cậu ta từ nhỏ rồi, thực sự cậu chỉ mới nhìn một phần con người của cậu ta thôi.

- Câm miệng lại đi.

-Cẩn thận với cậu ta. Tuấn nguy hiểm hơn cậu tưởng đó.

-Khốn khiếp! Tôi bảo cô im miệng mà.

Ngọc đập bàn đứng dậy. Trang cũng đứng lên.

-Vì sắp đi nên tôi mới nói cậu những điều này, còn cậu tin hay không thì tùy, tôi không xen vào chuyện của mấy người nữa. Trò chơi của Tuấn mới chỉ là bắt đầu thôi, cậu đừng ngu ngốc không chịu hiểu như thế. Một khi trò chơi kết thúc thì một bên sẽ đau đớn. Tôi biết, tôi biết, tôi sẽ đợi kết quả, nếu Tuấn thắng thì

tôi và Vũ sẽ ra đi, nếu cậu ta thua....Nói chung vì tôi thấy cậu từng giúp tôi nên tôi mới nói cho cậu biết. Cậu...thực sự không có giá trị trong chuyện này. Suy nghĩ cho kĩ vào.

-Khốn kiếp muốn chết phải không?

-Cậu có biết định nghĩa tình yêu của Tuấn là gì không? Đó chính là “ Yêu là huỷ diệt”

“Mỗi người đều có quyền đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, cái hạnh phúc từ tình yêu đem lại quả thực rất thiên liêng, có lẽ nó sẽ là sức mạnh. Nhưng hãy cố giữ chặt nó, vì có rất nhiều định nghĩa tình yêu khác nhau, và có cái thật tiêu cực, biết đâu, tình yêu của bạn lại nằm trong số những cái tiêu cực đó”

_____)o(_____

Trong gian phòng ăn rộng lớn và sang trọng của nhà họ Trịnh. Gia đình 5 người ngồi với nhau, cười nói với nhau. Anh Bảo tự dưng làm vẻ mặt của đứa con ngoan, một điều cực kì nguy hiểm

-Bố ơi, con yêu bố nhất trên đời đó. Trên đời này bố là người hiểu con nhất.

Chủ tịch Trịnh lập tức dừng đũa, mặt tái quay qua nhìn anh.

-Bố lại làm sai điều gì à? :’(

-Ha ha _cả nhà cười. Có mỗi ông con trai mà khác người như vậy. Khi giận là ăn nói nhỏ nhẹ dễ nghe. Vì vậy cứ mỗi lần anh nói đến từ yêu hoặc nói nhẹ là có chuyện.

-Bố à, bố có làm sai đâu ạ, là con sai thôi, là con sai mà...

-Aaa, con trai, ta đã làm sai điều gì vậy?

-Bố chẳng làm sai điều gì cả, hì.

-Làm ơn để bố anh sống thọ thêm vài năm nữa đi.

-VẬY TẠI SAO BỐ CÒN GÂY KHÓ KHĂN CHO CÔ ẤY? HẢ HẢ HẢ? _lộ bản chất

-À, ra chuyện đó ha ha. Thông báo với cả nhà Bảo Ép Ấy, cuối cùng con trait a cũng ra khỏi hội “Ế vì quá tử tế” . ha ha, lễ đính hôn sẽ được tổ chức vào tháng sau.

-Thậ không bố? Khốn kiếp. Vậy à bố dọa con, Hừ.

-Ha ha ha...

Nó cười rồi đi lên phòng. Chuyện của anh Bảo là chuyện vui, vui nhất, nhưng còn chuyện của nó? Đã 3 ngày rồi nó không gặp Vũ. Thả mình xuống chết nệm, nó nhấn phím gọi.

Tút...Tút...

-Alo! _Đầu dây bên kia vang lên tiếng trả lời rất nhẹ nhàng của một người con gái.

-Ai vậy?

Giọng nó lạc đi. Nhưng sự từng trải là bình tĩnh bảo nó phải nghi ngờ và lấy lại bình tĩnh

-Hừ, gọi vào số này rồi lại hỏi người ta là ai hả? Cô có đầu óc không thế?

“Anh Yêu Em...”

-Tôi không hỏi số máy này là của ai, mà tôi hỏi người đang nói chuyện với tôi là ai.(trả lời cho câu anh yêu em) Khốn kiếp, con nhỏ nào đó?

Nó tức giận quát vào máy nhưng rồi chỉ kịp nghe từ “Hừ” và lại những tiếng “Tút...tút” dường như dài vô tận.

Ném chiếc điện thoại ra ngoài, nó thở dài rồi lấy tay chống vào trán, suy nghĩ sự việc.

_____)o(_____

-Anh yêu em...

-Biết rồi, biết rồi, bỏ tay ra __trang cầu nhàu với cái thân hình Vũ đang sấn này.

-Anh yêu em...Trịnh Tuyết Vy!

-hả? hừ, khốn kiếp, đến cuối cùng vẫn là cô ta ư?

Trang đưa cậu về nhà, cậu luôn mồm lẩm bẩm khiến cô vô cùng bực mình

-Anh có thôi ngay cái việc lảm nhảm đi không? Bực mình. Nhớ thì gọi cô ta đến, mắc mớ gì đến tôi mà lại lôi tôi vào. Tên khốn.

-Ồ, Trang, Vũ sao thế này?

Mẹ Vũ từ trong phòng chạy ra đỡ lấy cậu con trai, khuôn mặt lo lắng.

-Cháu xin lỗi, cậu ấy đã uống quá nhiều.

-Không phải lỗi của cháu, có lẽ là do các bác. Cháu đợi ở đây đi. Bác có chuyện cần nói với cháu.

Bà đưa cậu lên nhà, gọi người lên chăm sóc cho cậu rồi đi xuống. Nhìn vẻ mặt của bà chẳng thoải mái mấy.

-Hai đứa đi du học đi!

-Dạ? __Trang há hốc mồm....

_____)o(_____

-Vy, Vy, tin hót nữa nè! Quỳnh

-Lại chuyện gì nữa __Nó trả lời một cách uể oải, thân thì vẫn nằm thườn lườn trên đường

-Du học...du học...__Quỳnh thở hồng hộc, miệng lắp bắp.

Nó bóp miệng con bạn, đổ từng tọc nước trong cốc vào cô họng Quỳnh rồi tiện thể ném luôn chiếc khăn mặt vào mặt cô.

-Nói được rồi đấy. Mệt quá.

-Mày, không thể chăm sóc bạn dễ chịu hơn à, con bé này.

-Có thể chứ.

Nó cười, bẻ khực tay và khực cổ, chuẩn bị tư thế...

-Ôi thôi tao nói...nói, Vũ, Vũ chuẩn chuẩn bị đi du học rồi...

-Hả?

_____)o(_____

Sân thượng trường. Gió, nắng và cả không khí trong lành bao phủ quanh hai người. Nhưng có ai biết đâu, trong lòng từng người đều là sự lạnh giá sự đau đớn và hối hận.

-Nhìn nụ cười ấy của cậu hạnh phúc nhỉ?

Vũ nhếch môi, đôi mắt hổ phách của cậu nhìn đối phương một cách sắc bén. Riêng bầu không khí bao quanh hai người lại rất u ám, đến mức bão sắp đến, mọi thứ như ngưng hoạt động trong giây phút này.

-Muốn gì?

Giọng nói lạnh lùng của Tuấn như làm đóng băng mọi thứ, như làm ta mất cảm giác, khiến tứ chi chẳng còn sức lực nào mà đối trọi lại. Đó là lợi thế của cậu. Mọi thứ sắp nổi trong câu nói của cậu.

-Đồ chơi của tôi thì mãi là đồ chơi của tôi, Nếu muốn phá thì lúc đó tôi sẽ tự làm.

Vũ nghiêng răng, ánh mắt ấy, ánh mắt căm phẫn muốn bóp chết tất cả những thứ trong tay mình. Hai người nhìn nhau, dường như qua ánh mắt, họ biết đối phương đang nghĩ gì.

“Chỉ vì chuyện con con đó mà đã không chịu được sao? Chỉ là cái nắm tay dạo phố thôi mà. Hừ, cậu vẫn như xưa, vẫn là thằng ngố đó” — Tuấn nhếch môi, đảo mắt xuống bàn tay đang nắm chặt của Vũ.

“Câm miệng lại thằng khốn này. Đừng dùng những chiêu khiêu khích tao như thế. Tao tin vào tình cảm của bọn tao” — Vũ nheo mắt nguy hiểm, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu khói tuyệt đẹp đang đối diện.

“Vậy sao còn tức giận, còn ghen tuông, còn gọi tao lên đây hả? Đừng tự chứng tỏ mình khác người như thế, mày vẫn không thể thắng tao đâu. Bao kĩ năng kìm nén, che giấu cảm xúc mà chúng ta được học từ trước đến giờ, mày có biết không, mới chỉ có tao vào Vy tốt nghiệp thôi. Còn mày, vẫn là thằng trẻ con. Hờ” — Khoanh 2 tay trước ngực, Tuấn ngả lưng vào lan can, vẻ mặt khinh bỉ.

Máu trong người Vũ nóng lên, sôi lên đến nhiệt độ đủ để giết chết một con người. Mọi tế bào dường như đang căng hết ra. Tôm cổ áo Tuấn, Vũ đẩy cậu ta vào tường, cái đập mạnh có thể khiến sương sống tổn thương nhưng Tuấn vẫn không hề tỏ thái độ. Vẫn nụ cười đó, nụ cười made in devil. Ánh mắt của Tuấn biết cười, một tia sáng chạm vào đó và như ánh lên điều gì đó, thật đẹp, mà chỉ có Tuấn mới hiểu. Khoé môi cậu khẽ nhếch lên.

-Mày muốn gì? — Vũ hỏi.

-Chẳng có gì, chỉ là nếu cậu tự ti đến vậy thì chúng ta thử chơi 1 trò chơi đi, ha ha.

_____)o(_____

Nhà Trịnh Tuyết Vy, phong Trịnh Tuyết Vy, trên giường của Trịnh Tuyết Vy

-Mày đến trường đi. Ở đó đang loạn đấy! — Quỳnh miệng thì nói, tay thì chém hoa quả.

-Chuyện gì?

-Nghe nói long hổ tranh hùng.

-Sao cơ?

-Đến thì biết.

_____)o(_____

Sân thượng trường. Đông đúc lạ thường. Đứng như Quỳnh nói. Long hổ tranh hùng.

-Các cậu đang làm cái khỉ gì thế?

Nó đi đến, đâm đông lùi lại rồi dấn ra, tạo đường đi, tiếng xì xào bàn tán không ngớt.

-Tránh ra đi. Đây là chuyện của dà ông.

-Các cậu thôi ngay đi. Sao cứ thích chơi những trò trẻ con như vậy nhỉ?

-TRÁNH RA!! — Cả hai cùng lên tiếng, cái giọng lạnh lùng mà nó vốn không thể nào quen.

-Các cậu có biết tại sao dù không là bạn nhưng các cậu vẫn có thể đi cùng nhau đến tận ngày hôm nay không?

-Vì.Là.Kẻ.Thù! — Vũ nhấn mạnh rồi cười khẩy.

Hai thằng con trai nhìn nhau, nhìn đến mức muốn xuyên thủng đối phương. Vũ chồm vào tấn công trước.

-Thằng khốn, đánh lại đi.

-.....

-Mày muốn bị tao nghiền nát đúng không?

-.....

-Vũ tiến tới, đâm vào mặt Tuấn khiêu chiến nhưng cậu ta vẫn không có phản ứng gì.

“Bộp” một cú đập trời giáng vào mặt Tuấn, Vũ đang máu, tên này đã hứa là đấu với nhau rồi vậy mà còn giả bộ, tên khốn kiếp.

-Aaaaaaaa.....HỘI TRƯỞNG!!

Cả trường gầm rú lên như đàn khỉ bị kích thích, hàm rụng đến nơi rồi... Cú đập của Vũ quá mạnh, công việc Tuấn đang đứng ngay lan can tầng thượng. Tuấn lao đảo rồi ngã người về phía dưới, cả trường há hốc mồm...Đây là tầng thượng nhà kho, có 3 tầng.

Nó chỉ nhìn Vũ một cái thoáng qua, rất nhẹ nhưng đủ để cậu biết nó đang giận. Chạy thật nhanh xuống chỗ Tuấn, nó đưa cậu vào viện. Tâm trạng cả 3 người đều không tốt. Cả trường thì ầm ầm lên nhưng ai nấy đều phải khẽ miệng.

-Khốn kiếp. Khốn kiếp. Chúng mày cút hết xuống cho tao!

Vũ tức giận đập tung mọi thứ rồi quát nạt bọn học sinh.

“Thằng khốn, được lắm, từ giờ tao sẽ chơi với mày”

Thành khều khều vào người Vũ (Chủ yếu là để lau những miếng socola vừa ăn)

-Mày định làm gì? Nếu cậu ta chết thì cả hai tập đoàn đều nguy đấy...

-Chết? Ha ha, mày đang đùa tao ư? Có phải học sinh tiểu học đâu mà dễ chết như thế.

-Có mày điên ấy, từ tầng 3 trường mình xuống không gãy hết xương mới là chuyện lạ đó.

-Riêng bọn tao thì khác.

-hả???

Tại Bệnh viện.

Nó ngồi chống cằm cạnh Tuấn, nhìn cậu chăm chăm không chừa một giây nào. Biểu cảm trên khuôn mặt khiến người ta không thể biết cô gáy này đang nghĩ cái gì. Đợi mọi người ra hết thì nó mới lên tiếng.

-Dậy đi! Không cần giả vờ nữa đâu

-.....

-Dậy đi!

-.....

-Tên khốn này mau dậy trước khi tôi bẻ gãy tay của cậu.

Nó nhào lên giường, bẻ ngược tay của Tuấn ra đằng sau nhưng vẫn không có phản ứng gì. Khuôn mặt kia vẫn lạnh tanh đáp lại nó làm nó không thoải mái chút nào. Thờ dài rồi nó đi ra ngoài “Tôi tin cậu lần này!”

Ngày hôm sau, chuyện của Vũ và Tuấn được lên trang đầu của tất cả các tờ báo lớn nhỏ trong nước.

-Tên nhóc này dám làm con trai của tar a nông nổi này. Hừ, ta sẽ không tha cho cậu đâu!

Bố của Tuấn vò nát tờ báo rồi ngồi trầm ngâm. Trên đời không ai được đụng đến con trai ông, ngoại trừ chính mình, người cha không tốt này.

Trên báo, ngoài xã hội, từ trường học đến mọi nơi công cộng đều bàn tán xôn xao vì vụ này “ Sự nông nổi của hai cậu thiếu gia”

-Chúng mày nghe không, cổ phiếu tập đoàn Sun đang trên đà giảm đó. Nghe nói là quả này nguy rồi.

-Ồ, sao có chuyện đó được.

-Có chứ sao không? Cuộc chiến giữa 2 thiếu gia các bậc phụ huynh cũng vào rồi.

-Nghe nói Tuấn sắp chết phải không?

-Ừ, đến giờ mà chưa tỉnh thì tao nghi lắm.

-Tuấn mà chết thì sao nhỉ? Có trường này chắc loạn mất.

-C.H.Ú.NG M.À.Y Đ.A.N.G N.Ó.I Đ.Ế.N T.A.O Đ.Ú.N.G K.H.Ô.NG?

1 giọng nói lạnh lùng, một luồng khí lạnh phát ra từ đằng sau lưng, mấy thằng học sinh giật mình. Mồ hôi hạt toát ra hết cả, chân tay run bần bập. Họ đang sợ, hơn thế là hãi hùng. Như kiểu ác quỷ có thể hút máu và giết chết bất kì ai mà chúng thấy ngứa mắt...

-Thôi nào Vũ, chúng ta về phòng thôi, nhanh __ Thành cổ lết, cổ bé cổ thằng bạn mà lòi về phòng.

-Bỏ ra, tao phải giết bọn này, bỏ ra!

Đạp cái ghét trước mặt, VŨ hần học.

-Khốn kiếp. Ngứa tay quá. Tao muốn hét ngứa. Now!

-Giờ thằng Tuấn vẫn chưa tỉnh, mày thực sự không lo rằng nó sẽ chết sao?

-Hừ, nếu m biết được khoá học của bọn tao thì m sẽ không bao giờ hỏi những câu ngu ngốc như thế đâu.

-Là sao?

-Mày biết bọn tao tập bơi như thế nào không? Là được ném thẳng xuống hồ không phao gì cả, là ngâm mình, giẫy giụa dưới nước đến lúc sắp ngưng thở thì được lòi lên. M có biết bọn tao được tập kiếm đạo như thế nào không? Là làm bình phong, làm người gỗ chịu bị đánh đến mức không dậy được thì mới được bước đầu. Mày biết bọn tao tập nhảy cao thế nào không? Là được tự tử nâng cấp dần từ tầng 1 ~> 6. Hiểu chưa?

-Thế rốt cuộc cậu ta định làm gì mà giả bộ như thế?

-Nó là thằng không bao giờ bỏ cuộc. Là thằng đã tốt nghiệp khoá học đó. Là thằng lì lợm nhất từ trước đến nay mà t đã từng gặp

.....

Phòng làm việc của BQT tập đoàn Sun.

-Sao? Công nhân đình công? Chuyện gì thế này

-Chuyện của cậu Vũ đã được lan rộng khắp cả nước, mọi người đang xôn xao vì cậu ấy. Có lẽ ông ta sẽ không dễ yên. Vậy mà trong lúc này chủ tịch lại vắng mặt.

-Các người sợ ông ta sao?

-Không hẳn sợ nhưng phải thừa nhận năng lực và sức ảnh hưởng từ ông ta.

-Vậy không còn cách nào khác?

-Còn 1 cách là.....tước bỏ quyền thừa kế của cậu Uy Vũ.

-CÁC ÔNG MUỐN CHẾT HẢ SAO DÁM NÓI THẾ? – mẹ vũ gầm lên, bà không cho bất kì ai đụng tới hay làm tổn thương và lấy đi thứ của cậu.

Bố mẹ là vậy, có thể bề ngoài thì không quan tâm nhưng thực ra bên trong đang vô cùng khó chịu.

-Hẹn gặp mặt ông ta đi.

-Dạ.

Nhà hàng A.

-Tôi rất xin lỗi vì truyện của hai bọn trẻ, có lẽ chúng còn quá nông nổi và thiếu suy nghĩ.

-.....

-Nếu hai tập đoàn trực tiếp đối đầu với nhau thì chẳng có lợi cho cả hai bên, ông nên suy nghĩ lại

-.....

-Thay mặt con trai (cúi đầu) tôi thành thật xin lỗi ông và gửi lời hỏi thăm đến cậu bé, dù gì, hai đứa đã từng làm bạn.

-.....

Mẹ Vũ đang vô cùng cẩn trọng thì bỗng dưng cánh cửa nhà hàng bị đập đánh rầm cái. Một cậu thanh niên hùng hổ bước vào.

-Mẹ không cần phải xin lỗi __Vũ

-hả? __mẹ cậu

-Cậu có biết cậu đang nói gì không? __ng đàn ông đó bình tĩnh, chẳng chặc nhìn cậu thanh niên đang đứng trước mặt mình.

-Khốn kiếp. Xem lại cậu con trai quý tử của ông đi. Ông nghĩ cậu ta có thể có mệnh hệ gì sao? Hừ, mà nếu có sao thì là do sự nuôi dạy của ông thôi.

-Cậu...!!

-Ông đang giả bộ tin tưởng con trai mình sao? Cái thứ đạo đức giả đó không nên diễn trước mặt tôi đâu. Muốn gì thì cứ nói thẳng đi,

-Nếu ngày mai nó không tỉnh thì cậu sẽ biết hậu quả của những câu nói vừa nãy.

Ông đứng lên. Ông phong độ, thảo nào, Tuấn giống bố.

Bệnh viện.

-Tên này, 1 tuần rồi đấy, cậu định nằm đây đến bao giờ nữa hả. Dậy đi. Mặc dù tôi biết lúc ngủ trông cậu cũng rất đẹp trai...vì vậy đừng làm tôi chảy máu mũi nữa có được không? __ Quỳnh cứ lờn vờn ở giường bệnh.

-M nói ít đi không được hả con ranh kia, điếc hết cả tai.

-ừ, biết rồi, hứ. À mà m nghe tin gì chứ? Tập đoàn Sun và Z đã chính thức đối đầu rồi đấy.

-Thì sao?

-mày theo phe nào hả?

Quỳnh cứ nhoi nhoi lên trong khi khuôn mặt của nó bình thản đến đang sợ.

-Không biết. Nhưng mong chuyện này mau kết thúc.

-Hứ, chẳng phải mối quan hệ m và Vũ rất tốt sao? Hôm qua hai đứa còn gặp nhau mà lại.

-Nói ít thôi, Đi về đi, ở đây mình tao là được rồi.

Quỳnh về, căn phòng rộng chỉ còn nó và Tuấn, toàn màu trắng, toàn mùi thuốc, khóc chịu đến ngạt thở . Nó không biết mình đã ngủ từ khi nào

Mùa thu đến thật rồi...

Bóng một người con trai đứng bên cạnh nó, vuốt tóc nó, chạm vào khuôn mặt xinh đẹp kia. Thật sự rất đau lòng. Với người đó yêu không phải là cho đi mà là huỷ diệt, Vì thế, sẽ mãi được bên nhau...

Hướng đô mắt ra phía cửa sổ, người con trai khẽ ôm nó vào lòng.

“Chính cậu muốn kết thúc nhanh đấy. Đáng lẽ tôi định xem hài thêm một thời gian nữa nhưng mà nghe về cậu không chịu được. Thôi được, vì cậu, chúng ta sẽ đi cùng nhau đoạn cuối...sẽ chơi cùng nhau trò chơi cuối cùng...”

-Ừ..ừ..ừ

Nó ngất đi. Người con trai có đôi mắt tuyệt đẹp kia bịt miệng nó từ đằng sau bằng một chiếc khăn ẩm. Nó cực nhẽ rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Cái khuôn mặt đẹp tựa thiên thần ấy chỉ làm cho người ta càng nhìn càng lưu luyến, càng muốn chiếm chặt.

Ngày hôm sau, mọi người lại xôn xao: Bệnh nhân mất tích, bệnh nhân mất tích.

_____)o(_____

-Các ng hãy đợi đây. Nếu Vy có chuyện gì thì tôi sẽ k tha cho các người đâu...kể cả ông!

92. Chương 92

Bệnh nhân mất tích, mọi người cuống cuống chạy đi tìm . Riêng ông, bố của Tuấn, thì ngồi thừ người ra ở một góc. Đứng, ông chưa hề, chưa bao giờ hiểu con trai của chính mình. Một đứa trẻ mất đi tình thương của mẹ, ông cứ nghĩ rằng, dạy cho cậu cách sống mạnh mẽ là sẽ ổn. Nhưng đó lại là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ông, cuộc đời một chính trị gia đầy tham vọng.

Ngoài trời lớt phớt một chút mưa. Mưa mùa thu dễ chịu lắm. Đôi lông mày ông nheo lại, có lẽ cậu đã trưởng thành vafddeens lúc để cậu tự tìm hạnh phúc của mình.

Vũ chạy đi chạy lại, từ nhà tới viện rồi lại lên xe từ viện về nhà. Trông cái dạng chạy và những giọt mưa thu vương trên tóc cậu, tự dưng thấy lãng tử ghê gớm.

-Về...NHANH! _mở cửa xe taxi, Vũ phủi mấy giọt mưa còn trên áo.

Cậu biết, cậu biết chắc chắn sẽ như thế. Biết cái tính của Tuấn. Cậu ta sẽ không để thứ gì tuột khỏi tay mình...không bao giờ từ bỏ....Từ bé đã như vậy rồi...

-Khốn kiếp, đi nhanh lên!

Lòng cậu đang nóng như lửa đốt. Có cái gì đó khiến cậu cảm thấy vô cùng bất an. Tuấn mất tích, nó mất tích. Cả hai, cả người quan đã từng rất quan trọng với cậu. Liệu Tuấn có làm gì nó không? Liệu cậu có gặp lại hai người đó không? Liệu...

Giọt mồ hôi trên khuôn mặt thanh tú của cậu rơi xuống. Mùa thu, mưa mùa thu. Vậy mà cậu lại có thể rơi mồ hôi trong cái thời tiết đẹp như thế này...

Lo quá, trong lòng đang nóng như lửa đốt. Chưa bao giờ, chưa bao giờ người như cậu lại lo lắng như thế này...

-Đi nhanh lên mà! _Cậu gầm lên

-Nhưng, nhưng...đoạn đường trên kia bị đang bị tắc..._người lái taxi sợ sệt nhìn cậu, nhìn cái dáng vẻ hổ báo của cậu hiện giờ.

-Khốn kiếp!

Đập mạnh tay vào ghế đằng trước, Vũ gầm lên một tiếng. Nét mặt cậu thay đổi rõ rệt. Giờ nhiều lúc thằng bạn thân là Thành ngồi ngay bên cạnh cũng chẳng thể nhận ra.

Cái vẻ hời hợt mọi khi thay bằng nét mặt nghiêm nghị. Cái nhìn khinh khỉnh mọi khi thay bằng ánh mắt sắc và nguy hiểm. Cái đôi môi nhếch lên giờ lại là mím vào sự căm phẫn...

Đúng, Vũ đã thay đổi. Thay đổi từ khi nào thì Thành cũng không rõ. Nhưng cậu biết, thằng bạn này đã trưởng thành hơn...

-Mày làm cái gì thế hả thằng hâm này!

Thành cầm tay Vũ và nhìn cậu bằng ánh mắt ốc nhồi....Thực sự thì Vũ đang tự làm đau bản thân mình. Mỗi lúc tức giận hay chịu đựng cậu đều như thế.

-Ngứa quá! Thực sự rất ngứa!

Vũ hai bàn tay cứ cào vào nhau, mỗi lúc như vậy cậu đều gãi ở hai bàn tay...Lần này chảy máu, xước từng mảng to, làm Thành không thể đứng ngoài. Biểu hiện của hai người là một người cứ gãi, một người cứ ngăn....hai thằng con trai ngồi cạnh nhau ở hàng ghế sau của taxi...chủ taxi suýt...nôn. Vì đang bệnh hoang

tưởng nặng, nhưng không dám ho he gì vì nhìn hai thằng đều rất lực lượng. Ông chỉ chặc chặc tiếc cho cái vẻ đẹp và hùng dũng của hai người.

Đang mãi nghĩ ngợi về những cái không hay thì ông chú chợt giật mình.

-Có nhanh lên không? Muốn chết hả?

Vũ gầm lên, chồm lên ghế đằng trước, Thành ôm lại, ông chú lại trở mắt nhìn...chặc chặc, đúng là đáng tiếc. Trai đẹp đã ít, nay chúng nó còn yêu nhau...

-Nhưng m biết Tuấn đưa Vy đi đâu không hả thằng khỉ?

Thành vắt chân lên, dựa lưng vào ghế. Ra về lãng tử.

-Có. Thằng Tuấn có gửi tin cho tao. Bảo rằng đến đường đua số 23.

Vũ từ từ rút cái điện thoại trong túi quần ra. Nhưng ai ngờ, sự xồn xồn của Thành...

-Đâu, đâu, tao xem nào, mở ra tao xem nào...Đường đó nguy hiểm lắm đấy...

Mồm thì nói, tay thì “xờ xoạng” túi quần Vũ...làm ông chú xịt máu mũi suýt đâm vào cột điện.

93. Chương 93

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ kia. Bầu trời mùa thu thật đẹp. Nó rất thuần khiết, rất nhẹ nhàng. Không như lòng cậu bây giờ, sôi sục và rắc rối. Đôi mắt nâu tuyệt đẹp ấy khẽ chớp. Tuấn như thu cả bầu trời lẫn mặt biển vào tầm mắt của mình.

Ngày 26/8/2013.

4:43 pm.Một tiếng sau. Có lẽ sẽ kết thúc 12 năm duyên nợ của 3 người...

-Đây là đâu?

Đôi mắt hồ hững nhìn xung quanh, nó có vẻ mất sức sống sau 3 tiếng đồng hồ ngủ. Nhấn trán rồi nó nhìn cậu.

-Dậy rồi à? Sớm hơn tôi tưởng đấy.

Dựa lưng vào cửa sổ kính hướng ra ngoài biển, cậu khoanh tay, đập chân lên kính và nhìn nó, lí do duy nhất khiến cậu đến nơi này. Nơi cuối cùng mà trước giờ mẹ con cậu hay đặt chân tới.

-Đây là đâu? Đạp nhĩ *tuoiw cười*

-Đến giờ cậu còn nói vậy được sao? Cậu không sợ? *nhếch môi*

-Sợ cái gì? Cậu ư? Hay cá mập dưới kia? * chỉ qua lớp kính*

-Cậu...hừ, hôm nay cậu muốn cười cũng không được nữa đâu, hừ...

“Cậu không sợ ư? Cậu vẫn tin tôi đúng không? Hay đang cố tỏ ra như thế? Đừng làm cho tôi dao động nữa.” Ánh mắt cậu trùng xuống một chút, nhưng cậu biết, cậu phải lựa chọn. Cậu phải chọn tình cảm cho chính mình.

-Rốt cuộc cậu đưa tôi tới đây làm khi gì thế?

-Chơi một trò chơi.

-Không thích. Tôi muốn về nhà. Muốn ăn socola.

-Hừ, dù không muốn thì cậu cũng phải chơi. Hai người đã đụng tới lòng tự tôn của tôi. Cậu nghĩ hai người vẫn hạnh phúc được hả? Hừ...

-Khốn kiếp, sao lúc nào cậu cũng ép tôi như thế? Vốn cậu luôn như vậy.....Bỏ ra!

Nó hất tay Tuấn ra, nhưng cảm thấy người mình không còn chút sức lực nào để vùng vẫy. Cánh tay kia bị cậu nắm chặt. Nó khó chịu. Nó đau. Nó hướng cái ánh mắt đó đến cậu. Cái sự cảnh cáo cuối cùng nó muốn dành cho cậu. Nhưng, dường như, nó đã sai. Khi một con thú bị trọc giận, nó có thể làm ra bất cứ thứ gì mà chúng ta không thể ngờ đến. Cũng như cậu, một khi tấm lòng kia lại bị tổn thương một lần nữa thì cậu cũng không biết chính mình sẽ đối xử với nó như thế nào. Ánh mắt nó, ánh mắt trước nay khiến người ta nổi da gà nhưng không đủ đánh thức cậu, không đủ làm con ác quỷ kia buông tay. Đúng, không thể nào.

-Cậu có biết nhìn cậu tức giận hấp dẫn tới mức nào không?...Rất hấp dẫn đó....

-Ừ, thằng chết tiết này. Có biến đi không?

Trên chiếc taxi kia,

-Bỏ ra! Mày điên à? Cút ra!

-Đừng đi, tao lo lắng, Plz....

-Thằng trẻ con nào phăng này. Mày bệnh à?

-*Lắc đầu* tự dừng tao sợ. Tự dừng nghĩ đến cái ánh mắt của thằng Tuấn tao sợ

Bầu trời vẫn xanh. Nghe về hôm nay là một ngày đẹp trời. Vũ thích gió, đã từng như vậy. Vì chỉ ít ra, gió có thể bay đến nơi nào nó muốn. Khẽ dựa lưng vào thành ghế, cậu nhìn ra ngoài kia, nơi có bao nhiêu con người đang đi. Thế giới vẫn tồn tại. Thế giới mãi tồn tại hoặc sẽ tồn tại đến sau lúc cậu mất đi. Thế giới mất đi một người thì cũng không ngừng quay, thế giới có thêm một người thì nó cũng sẽ không bao giờ lệch khỏi quỹ đạo. Đối với cả thế giới, con người rất bé, nó rất bé. Nhưng đối với cậu nó là tất cả...và thế giới này thật là bé.

Tâm trạng rối bời, cậu thực sự vẫn không thể biết mình đang làm gì. Nghe theo lời kêu gọi của trái tim? Đi theo lý trí? Hay là dạo bước trên con đường tình cảm đầy gian nan. Tất cả đều không phải, không phải. Cậu đi, đi chỉ vì cậu muốn. Thế thôi. Cánh tay, bàn tay đỏ hết lên mà không được bôi thuốc. Nó rát. Nhưng không đau bằng cái cảm giác kiến cắn trong tim. Khó chịu thật. Con người đúng là khó chịu thật.

Lo lắng. Cậu đang rất lo lắng. Thành quay sang đưa bạn. Trưởng thành rồi, tất cả đã đang và sẽ trưởng thành. Có lẽ chính Tuấn đang làm Vũ trưởng thành hơn. Ít ra, trong chuyện này là như vậy. Nhưng cái vẻ ngoài trưởng thành vẫn không thể che đi cái nét con nít trong các cậu. Một tình bạn thật đẹp. Đẹp trong mắt tất cả mọi người. Gió làm tóc cậu bay...

-Đi nhảy cầu đi!

Vũ ngồi thẳng, ánh mắt suy sụp hướng về phía trước.

-Đừng, sao mày lại nghĩ như thế hả thằng bệnh này. Mày sẽ thắng mà, đừng lo. Mà nếu không thắng sợ mất mặt thì tao vẫn sẽ tung tin mày thắng cho xem, sao lại đại đột thế hả con...."võ vai hùng hèn nói với Vũ".....Mày ngu bẩm sinh hay do luyện tập?

Cái mặt ông cụ non của Thành khiến VŨ muốn ói. Nhưng cố nhịn vì có người thứ ba ở đây.

-Đi nhảy cầu...TAO ĐẨY MÀY NHẢY. Ok? Bệnh thì tái phát phải có giờ có giác chứ. Nổ hoài bố thằng nào chịu được. Sáng nay uống thuốc chưa?

-Nghe nói. Phụ nhân bảo mày và Trang sẽ đi du học?

Thành chuyển chủ đề. Dường như cậu biết, đã đến lúc không đùa nữa. Đã đến lúc tự tập giải quyết những chuyện rắc rối như thế này. Đôi bàn tay xen vào nhau. Cậu dựa lưng ra đằng sau ghế, ngồi y như ông hoàng.

-Mày nghĩ tao sẽ đi à?

-Chuyện của chủ tịch. Mày bớt lo nghĩ đi. Dù gì, giờ mày là người đứng đầu rồi, đừng làm trẻ con nữa. Nghe theo lời phụ nhân cũng được.

-Ý mà bảo tao từ bỏ!? Không bao giờ! Không bao giờ hiểu chưa? Mà muốn gì? Mà muốn tao từ bỏ và mà có cơ hội hả thằng khốn?

Vũ tóm lấy cổ áo thằng bạn, ghì xuống phía đằng sau. Khuông mặt đỏ dưng, toát mồ hôi khiến cậu mem lì kinh khủng. Thành chỉ nhếch môi cười, cái dáng vẻ vốn dĩ thuộc về JJ mà bấy lâu nay ít thể hiện ra ngoài.

-Đến tao mà mà còn không tin như thế thì trên đời mà còn tin ai? Mà nghĩ quá nhiều rồi đấy. Lo cho ***** trước đi. Trước khi quá muộn.

-Câm mồm!

-Chúng ta không phải trẻ con nữa. Chúng ta không thể chỉ nghĩ tới cảm nhận và tình cảm của riêng mình. Mà đã sai, tao sai, Vy và Tuấn cũng sai. Có lẽ cái thời thanh niên bông bột này nhiều cảm xúc thật nhưng hơn hết, chúng ta còn gia đình, còn tập đoàn mà có hiểu không?

-Câm mồm vào!

-Mày có muốn nhìn cái cảnh hai tập đoàn lớn đối trọi nhau không? Mày có muốn thấy bố mày ra đi không nhắm mắt không? Tao nghĩ rồi, cho cô ấy chọn đi. Khi cô ấy chọn mà thì tất cả sẽ kết thúc, còn ngược lại...mày cũng kết thúc đi...

-Cô ấy chọn tao!

Tại nhà họ Trịnh.

-Con gọi điện lại xem Vy đang ở đâu, cả ngày không thấy con bé đâu cả. __ Bố lên tiếng hỏi a Bảo trong bữa trưa.

-Con gọi mấy lần rồi nhưng đều không liên lạc được.

Cắt miếng thịt trong đĩa, anh từ tốn ăn, nhà sắp có hỉ sự mà ít nói đến mức chẳng có gì xảy ra.

-Vây định vị xem nó đang ở đâu chưa?

-Thử Rồi nhưng không xác định được ạ

-Mọi người đừng lo, chị ấy đi du lịch với bạn thôi ạ, chị bảo con nói lại mà con quên mất, hi.

Ngọc gãi đầu cười trừ rồi đi lên phòng, tiếng của Trang sáng nay còn vang bên đầu cô. Dù rất không muốn bận tâm nhưng thật khó khi một người là chị và một người là Tuấn. Cô cầm xấp ảnh lên, cười chua xót.

“Nhật kí ngày .../.../....

Hôm nay tôi đi gặp Trang, cô ấy nói với tôi rất nhiều điều mà tôi chưa biết. Nhưng tôi hiểu tất cả. Cô ấy nói rằng Tuấn là con người phức tạp, nguy hiểm. Đúng, đối với tôi, cậu ấy là một khối đa diện, là những công thức toán khó nhằn mà có lẽ cả đời này tôi cũng không thể giải ra...Nhưng thì sao, những điều cô ấy nói tôi không muốn quan tâm. Tôi đã quyết định rút khỏi mối quan hệ phức tạp này. À mà chính tôi cũng chưa bao giờ đặt chân vào đây....Có lẽ trong mắt người khác tôi không phải là Trịnh Tiểu Ngọc...mà tôi chỉ là bản sao của Trịnh Tuyết Vy...

Tôi muốn đến xem cái bối cảnh cuối cùng của những mối quan hệ đó...Và...chỉ đứng nhìn mà thôi.”

Khu biệt thự gần biển của Tuấn.

Cậu tiếp tục nhìn ra phía ngoài cửa kia. Ánh mắt vẫn vậy, vẫn đau và giận. Tiếng chuông điện thoại reo. Tên Trường hiển thị trên màn hình. Đôi môi mỏng, gợn cảm kia mấp máy...

-Sủa!

-Vũ sắp tới rồi, có lẽ khoảng 10 phút nữa là tới nơi thôi đấy. Còn về Ác Quỷ đạo này cũng không ổn, cậu đạo này luôn chìm trong mấy thứ linh tinh, nếu...

- Tút TUT...._Trường chưa nói hết thì đã nghe thấy những tiếng TUT dài từ đầu dây bên kia.

94. Chương 94

-Dừng lại ở đây đi. Đạo này cậu thay đổi nhiều quá Tuấn à!

Đẩy gọng kính quynh rũ kia lên, Trường nhìn thẳng bạn, thẳng đứng đầu tổ chức đầy e ngại.

-Tao đã gặp cô ấy trước. Tao đã yêu cô ấy trước. Cậu ta đã cướp của tôi. Là của tôi!!!

Con thú ấy lại nhảy cẫng lên trong người cậu, cái ngọn lửa chiếm hữu như muốn đẩy cậu vào đường cùng, con đường tối tăm mà từ trước đến nay cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lạc vào.

-Vậy định làm thế nào? Tình cảm chẳng thể gượng ép và người cuối cùng đau khổ nhất cũng chính là cậu thôi biết không? Mãi mãi là như thế, tên ngốc

-Câm miệng! Chuyện của tôi không đến lượt cậu xem vào.

Ánh mắt trùng xuống, dường như trong lòng cậu đang dằng xé, đang thực sự đau đớn. Cậu không muốn làm tổn thương nó, không muốn cả cậu và người bạn trước kia bị tổn thương, không muốn. Nhưng đã muộn rồi.

Vũ và Thành vẫn đang trên đường đến đây. Dường như hai người không gặp nhau, không quyết đoán một lần thì cái thứ tình cảm này cứ kéo dài mãi. Làm đau cả ba người.

Tút tut, tut tut. Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó như cái gì đó kích thích trong khoảng thời gian nhạy cảm này.

-Sao cậu không nghe? _Thành thắc mắc. – Nếu không muốn nghe thì tắt nó đi. Cứ reo hoài bực mình.

-Alo!

Giọng nói của Vũ được cất lên. Đầu đầu bên kia im lặng một lúc như để nhận diện và đánh giá đối phương. Ngọc chậm chậm nói.

-Cậu đừng đến đó. Cậu đến đó bây giờ càng làm tổn thương lòng tự trọng của Tuấn.

-Liên quan đến cậu?

Thì ra Vũ không muốn nghe vì đó là điện thoại của Ngọc, của một người mà cậu chẳng mấy ưa. Của một con bé nhìn thân thiện nhưng bên trong cực kì khó đoán. Một cái gì đó rất khác với nó. Nhưng...cái khuôn mặt thì lại giống y xì.

“Hừ.Con bé này lại còn dám xem vào chuyện của mình sao? Nó là gì mà dám bảo mình này nọ? Là gì mà quên mất rằng người bị bắt cóc là người thân của mình. Khốn kiếp”

-Tôi biết cậu lo lắng nhưng cậu đi cũng chẳng giải quyết được gì đâu, nên...

-Không giải quyết được gì!?

Trạng thái bình thường đã được chuyển sang đơ tự động. Cái giọng nói ấy làm cho Ngọc giật mình. Cô không biết rằng mình đang nói chuyện với một người nguy hiểm.

-Tuấn sẽ không bao giờ làm chị bị thương. Nếu cậu không muốn mình bị thương thì quay lại đi.

-Ngậm sữa và biến dùm. Tôi không muốn cậu xem vào chuyện của chúng tôi.

Ném chiếc điện thoại xuống. Vũ bực mình ra mặt. Nhưng cái chính trong lòng cậu hiện giờ vẫn là lo lắng.

“Tôi chỉ muốn cậu không bị thương thôi. Tôi chỉ muốn khi chị về thấy cậu được lành lặn. Và....tôi cũng chỉ muốn Tuấn được bình yên. Thì ra, tôi vẫn chỉ là người ngoài cuộc...”

Thả mình rơi tự do xuống đệm. Ngọc không ngừng suy nghĩ. Trang đã biến khỏi cuộc sống của mọi người. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt. Thật là mệt mỏi. Một nụ cười khó hiểu bỗng nở trên môi Ngọc.

-....nhưng tôi vẫn muốn....xem đến cùng cái vở kịch mà các người đang diễn.....*nhắm mắt cười khó hiểu*

Cuối cùng Vũ cũng đến được ngôi biệt thự này. Ngôi biệt thự gắn liền với tuổi thơ đẹp đẽ của cậu. Nơi mà ngày xưa hai thằng nhóc hay chơi cùng nhau....Nơi cuối cùng còn lưu giữ những kỉ niệm đẹp giữ 2 thằng bạn thân. Nhìn ra cái bờ biển xa xa kia. Cậu biết có rất nhiều người đang dõi theo mình. Một dòng cảm xúc tràn về trong lồng ngực khiến cậu khó chịu. Nhưng dứt khoát, hôm nay...mọi chuyện phải được làm rõ. Và phần thắng sẽ thuộc về ai?

-Cậu ta đến rồi kìa Vy.

Tuấn ngồi vắt chân lên chiếc ghế mát xa lịch lãm. Trông cậu lúc này như đang đi hưởng thụ cái tươi đẹp nhất của cuộc sống vĩnh hằng. Nhưng ai biết đâu, bỏ đi cái khuôn mặt ác cảm kia là một tấm lòng khao khát yêu thương và đang rỉ máu.

-Thì sao? Cậu lại định dẫn chúng ta đi biển như ngày nào hả?

Nó cũng nhìn ra, nơi mà người đã chiếm trái tim mình đang đứng. Nó bắt bản thân mình phải tin, Tuấn không bao giờ làm như vậy, không bao giờ làm nó hay Vũ đau.

-Hôm nay tôi sẽ cho cậu làm trọng tài.

-Chơi gì?

-Cậu hồi hộp đến thế à? Chờ chút nữa đi. Sắp rồi.

Một nụ cười ác quỷ hiện hữu trên khuôn mặt Tuấn. Dường như có cái gì đó không hay sắp xảy ra. Nhưng chưa ai biết, đó là chuyện gì...và ai sẽ là người thắng cuộc.

Tiếng giầy ngày một gần, có lẽ họ đang tức tốc chạy lên. Chẳng cần vội vã, vì sẽ làm trò chơi bớt thú vị. Đập tung cánh cửa phòng bằng bàn chân chẳng làm Vũ suy giảm chút sức lực nào, nhưng ánh mắt của cậu có lẽ đang khấn nguyện. Cậu sợ cái gì đó bất chợt, sợ cái gì đó mà trong nụ cười kia của Tuấn.

-Mày sợ nên phải dẫn bạn đi cùng à? __Tuấn nhìn Vũ rồi liếc qua Thành, vẻ khinh khỉnh

-Chết tiệt! Thằng khốn! Vy đâu?

-Sao không hỏi tao muốn gì trước khi hỏi cô ấy đang ở đâu?

-****! Muốn gì.

-Uống rượu đã. Nồng nổi quá làm gì

-*hất bỏ* Tao không đùa! *Tức giận*

-Mày có dám chết vì cô ấy không? Không chứ gì? Mày có đảm bảo là mày yêu cô ấy nhiều hơn tao không? Không chứ gì? Mày có dám chạy ngay đến mà không do dự mỗi lúc cô ấy gọi dù lí do rất trẻ con không? Mày sẽ phản kháng chứ gì? Mày có chắc là tình yêu của hai người sẽ bền vững chứ?

-Nói ít đi! Tao hơn mày là được.

-Vậy hãy chết vì cô ấy đi!

-Gi!?

Tuấn liếc qua 3 cốc rượu đang để trên bàn. Cười khó hiểu. Rồi thư thái lui về đằng sau nhắm nháp một trong ba cốc đó và chậm rãi nói.

-Ba cốc này rất đặc biệt. Nó không chỉ là rượu ngoại của hãng nổi tiếng mà nó còn chứa cả tình yêu của tao ở trong này ha ha.

-Lắm nhắm ít thôi, vào vấn đề chính đi __Vũ sốt ruột dậm cẩu gấu

-Trong 3 cốc này thì có hai cốc có độc. Tao định tao và cô ấy. Còn sẽ để mày sống duy nhất trên đời này. Biết sẽ làm ày đau nhưng biết làm sao, vì tao khao khát quá. Tao yêu nhiều hơn mày.

-Mày.Mà.Đụng.Vào.Cô.Ấy.Thì.Tao.Không.Tha.Cho.Mày.Đâu!

-Vây hãy uống cốc có độc đi. Tao mày cùng chết. Có dám không? *Cười khó hiểu*

-Vũ! Không được, không được nghe theo lời của hắn, đừng làm như thế. ĐỪNG tin và yêu ngu ngốc như vậy. Thành sống sót, chạy lại gần thằng bạn ngốc nghếch của mình. Nhưng đã muộn mất rồi. Khi cả hai cốc còn lại đều đã nằm yên vị trong bụng của cậu. Không khí bỗng trở lên nặng trĩu. Cái làm người ta sợ không phải là chết mà là mất đi thứ quan trọng nhất của cuộc đời.

-Thả cô ấy ra đi!

Tạch tay ra hiệu ột người. Tuấn thản nhiên cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Tuấn, tên khốn này cậu đang làm cái trò gì vậy hả?

-Cậu thấy đó. Bây giờ chỉ có một bác sĩ nhưng có đến hai tên bị bệnh. Cậu sẽ cứu ai? Đó là quyền lựa chọn của cậu. Nhanh nhé. Thuốc sắp phát huy tác dụng rồi...

Ánh mắt đó trùng hẫ xuống. Dường như nó chứa một điều gì đó rất buồn. Đối với Tuấn, việc không có nó trong cuộc sống thì thà chết trong tay nó còn hạnh phúc hơn.

Bốn cặp mắt (Thành Tuấn Vũ và bác sĩ) nhìn nó chằm chằm như chờ đợi cái quyết định cuối cùng. Một cái gì đó rất ngọt ngào, một cái gì đó rất đau đớn. Một cái gì đó khiến tất cả mọi người đều khó xử. Nó không muốn mất ai, không muốn. Nhưng mọi chuyện lại không diễn ra như ý nó. Cuộc đời mà.

-Ừ...

-Vũ, không sao chứ. Tên ngốc, tôi đã nói cậu rồi mà.....*Quay qua nó* Vy, cậu làm ơn quyết định nhanh đi, đừng để cả hai phải chịu đựng như vậy nữa.

Thành chạy đến bên cạnh Vũ. Đỡ cậu ấy lên khi vừa lôn ra máu.

Không khí có một chút gì đó chững lại, có sự xót xa và đau đớn. Tuấn cũng ộc ra máu. Nó như ngưng thở, mọi việc gì đang diễn ra trước mặt nó vậy? Mọi người đang đùa đúng không? Chỉ là mơ thôi nhỉ?

-Vy chọn nhanh lên. Làm ơn, đừng để cậu ấy bị tổn thương.

Tiếng của Thành và những ánh mắt còn lại khiến nó hoảng hốt. Nó không thể chọn lựa. nó không thể lấy cái chết của ai đó để đổi lại hạnh phúc của mình. Một mối quá...

Khụy...cả hai thằng con trai lực lưỡng cùng ngã xuống. Nó như đờ người, ánh mắt đờ đẫn không biết nhìn đi đâu. Trong khoảng khắc như chớp mắt này. Nó không biết, nó không kiểm chế được....đã hết lên.

-Cứu Vũ đi!

Một cái nhìn đầy đau khổ từ Tuấn rồi cậu nhắm mắt lại cho cuộc sống này qua đi...

3h đồng hồ sau.

-Vũ, tỉnh lại rồi ư? Cậu không sao chứ? Đã ổn chưa

Phòng bên cạnh.

Ngọc nắm lấy bàn tay ấy. Bàn tay ấm áp mà bấy lâu nay cô hằng khao khát. Người con trai đã làm cho trái tim của cô hồi nhịp. Người con trai duy nhất khiến cô không còn là chính mình. Giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt điển trai của cậu. Mọi thứ rất bình yên. Mọi thứ dường như đã kết thúc. Rất nhẹ nhàng. Rất ấm áp và tự do.

-Sao cứu tôi?

Cái giọng trầm buồn ấy lại vang lên. Lần này rất nhẹ, rất khó chịu và đau đớn. Tuấn đã không chết. Ngọc đã đến kịp thời.

-Cậu muốn chết như thế hả? Giêm vương không nhận đâu/. __Nó

-Đã không chọn tôi sao còn không cho tôi cơ hội cuối cùng đó. Ác người ác thật. Khốn kiếp. Vây mà các người lại là những thứ quan trọng nhất của cuộc đời tôi.

Dứt mạnh đi những ống truyền nước. Máu của cậu túa ra rất nhiều, đầm cả một vùng nệm trắng. Ngọc khóc nức lên. Chẳng lẽ, việc cứu cậu lại là sai? Chẳng lẽ việc cô xuất hiện lại là không đúng? Chẳng lẽ đó là cách giải thoát cuối cùng cho cậu?

Tuấn bước ra khỏi phòng, cậu lao thật nhanh, thật nhanh như muốn chạy khỏi cái sự thật này. Cái sự thật rằng nó đã chọn Vũ, cái sự thật rằng cậu không muốn mất đi cả người yêu lẫn thằng bạn. Sự tuyệt vọng bỗng dâng lên trong cậu. Không còn sự ghen tỵ hay khao khát. Không phải sự chiến thắng hay thua cuộc mà đó chính là cái cảm giác vùng vẫy trong đau khổ mà không thể tìm ra phương hướng.

Lao chiếc xe vọt ra khỏi khu biệt thự, phóng thẳng đến đường cao tốc, con đường gắn liền với biển. Một sự day dứt khó tả trong lòng cậu trào dâng. Cậu đã ép chính người mình yêu phải chọn lựa. Cậu đã bắt người bạn thân nhất của mình phải chết. Những tưởng mình cũng sẽ chết nhưng mọi chuyện lại không theo ý cậu. Những tưởng những thứ mà mình gây ra sẽ được trả bằng cái chết nhưng lại không thành công. Cậu ghét chính bản thân mình hơn ai hết. Xe, xe vẫn lao trên đường, con đường vốn quen thuộc với cậu. Một luồng gió táp vào mặt khiến tận trái tim cậu dật. Đau đớn. Vùng vẫy nơi cái vũng lầy này.

Bùm...

Một tiếng va chạm vang lên. Người cậu bỗng cứng đờ, tay lái cũng không còn vững. Đạp mạnh chiếc phanh. Mặt cậu tái đi như chính cuộc đời mình. Vì cậu biết...nó đuổi theo cậu này giờ...

-Vy...!!!

Chiếc xe đằng sau lao xuống biển. Một cái gì đó tức trong lồng ngực. Cảm giác như tim ngừng đập và như phổi thiếu oxy.

.
. .

...Nước tràn vào khoang mũi. Cái cảm giác ngột thở và khó chịu. Đầu va chạm mạnh. ..Máu...

Bệnh viện

-Dậy đi! Dậy đi! Tên khốn này, cậu là người khơi nguồn câu chuyện và giờ lại muốn nó kết thúc như thế này sao? Tên khốn, dậy đi, hức hức...

Hai dòng nước mắt cứ tuôn ra, nó, một bộ quần áo bệnh nhân được khoác trên người, trắng trắng, rộng thùng thình không hợp với bản thân. Nó lay cậu, nó chạm vào người cậu, cái con người đang nằm yên trên giường bệnh. Đôi mắt kia dường như không mở ra, tim cũng dường như không còn đập mạnh khi ở gần nó.

-Bình tĩnh nào Vy, cậu ta không sao đâu. Đừng kích động như vậy.

Vũ kéo nó ra khỏi giường bệnh, ôm nó từ đằng sau rồi lau đi những giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt kia. Trong lòng không mấy dễ chịu nhưng Vũ biết, cậu nên im lặng lúc này.

Bầu trời rất xanh, một vệt màu vàng kéo dài phía cuối làm cho cái khung cảnh buổi chiều càng thêm u ám. Đặc biệt trong cái hoàn cảnh này, trong cái bệnh viện đầy mùi ỉn.

-Bác sĩ bảo đã qua nguy hiểm rồi sao tên này còn chưa dậy nhỉ? Hay đang ngủ?

Câu nói đùa của Thành dường như chẳng có tác dụng gì trong cái hoàn cảnh này. Mọi người đều hướng ánh mắt về cái người đang nằm trên giường bệnh kia. Mỗi người một cảm xúc, nhưng có lẽ, họ đều lo lắng cho cậu.

-Ừ....

Một tiếng rên khe khẽ, một cái nhăn trán khó chịu. Đôi lông mi dài cong vút kia dường như có dấu hiệu động đậy. Cái thứ ánh sáng ít ỏi của buổi chiều dần được thu vào mắt cậu. Khó chịu với cái thứ ánh sáng này nhưng dường như có cái động lực nào đó khiến cậu phải mở mắt ra. Phải làm ọi người yên tâm...

-Tên chết, tiệt sao không chết luôn đi!

Ánh mắt Vũ dường như dấy lên một hy vọng, một niềm vui, nhưng cái miệng độc đoán của cậu thì lại phun ra từ đó như vậy.

-Này! Sao cậu dám làm như thế với tôi hả? Đây là trò chơi của cậu mà tại sao lại làm ọi người lo lắng như thế hả? Đây chính là cái mà cậu muốn sao. Cái tên khốn kiếp này!!!!

Nó hét vào mặt Tuấn, đập cái cánh tay thon thả vào người cậu. Niềm hy vọng, niềm vui ấy đang dâng lên trong lòng nó. Nó không muốn mất cậu, không bao giờ. Vì... cậu là người bạn thân nhất của nó.

“Tên đáng chết, dù làm gì thì sao tôi vẫn không thể ghét cậu. Dù cậu có biến tôi thành con ngốc hay mang tôi ra làm chiến lợi phẩm, nhưng tại sao tôi vẫn không thể ghét cậu? Chắc...chắc tại ánh mắt tôi đã hướng về cậu từ đầu, hướng về với cậu như một luồng không khí và ánh sáng ấm áp. Một tình bạn đẹp. Đúng không? Tên đáng chết.....”

-Con nhỏ này ồn ào quá. Mang nó đi giùm. __Tuấn khẽ lắc đầu

Không khí phòng bệnh tự dưng im ắng. Đến việc thở mọi người trong phòng cũng phải điều tiết.

SHOCK TẬP 1.

-A, tên này tỉnh rồi, lại còn giả vờ, giả vệt cậu đúng là cái thằng luôn làm cho người ta lo lắng phải không ha ha.

Trường vỗ vai thằng bạn và cười hê hê để xua tan cái câu nói vừa rồi rồi nhìn nó với ánh mắt khó hiểu.

-Con nhỏ này là bạn gái mày hả (nhìn Trường). Mày không có mắt thẩm mĩ như vậy từ bao giờ thế?

SHOCK TẬP 2.

Tay nó nắm chặt vào, vẻ mặt tức giận, đôi mắt kia như rực lửa. Có lẽ núi lửa chuẩn bị được phun trào.

-Cái tên!@#\$\$%^&*...cậu MUỐN CHẾT PHẢI KHÔNG? Định giả vờ quên để cho qua chuyện hả? Đừng có mơ. Tôi sẽ hành hạ cậu dần dần tên @#\$\$%^&*... Dám bảo tôi là con bé lắm mồm hả *giơ lắm lắm*...Thực sự thì tôi rất hiền nhưng mà một khi đã nổi giận thì chắc sẽ có một chút thay đổi....và hôm nay, cậu CHÍNH THỨC SẼ CHẾT DƯỚI TAY TÔI Oái! Bỏ ra các cậu định làm gì vậy? Bỏ ra...

Xấn tay áo, xăm xăm nhào tới định đánh như tử người bệnh. Nó đang hùng hổ thì Quỳnh và Việt Anh nhanh chóng chạy tới cản lại và kéo nó ra phía sau, rồi thì thào vào tai nó.

-Ra đường đừng bảo quen chúng tôi nha. Đừng bảo là có người bạn hung dữ đánh cả người bệnh như thế này nha ^^

-Chết tiệt!

Tuấn hướng ánh mắt lạ lẫm nhìn nó rồi quay đi. Cậu nheo mắt vì chưa thích nghi được với cái ánh sáng và cái tần số âm thanh mà một người bệnh mới tỉnh phải đối mặt.

-Con nhỏ đó bị điên à? Củ đậu sao nhìn tởm tỉnh mà mặt cậu khó chịu vậy hả?

SHOCK TẬP 3.

Không khí bỗng trở lên đáng sợ chứ không chỉ im lặng như vừa nãy. Mọi người đổ dồn ánh mắt về Vũ, cái khuôn mặt đang tối dần đó. Cái ánh mắt như đang muốn thiêu cháy hết tất cả các sự việc. Cái nhìn đáng sợ đến mức làm người ta rùng mình. Vũ im lặng. Cái im lặng của cậu khiến mọi người ngột ngạt, đặc biệt là với Tuấn. “Củ đậu”, cái tên mà ngày xưa hai người thường gọi nhau. “Củ đậu” và “Đồ khoai môn”...một thời thân thiết của hai người. Vũ quay lưng đi. Cậu đập mạnh cánh cửa phòng bệnh rồi bước ra ngoài. Cậu không thích nghi được với cái không khí đó, không thích nghi được với cái cách gọi đó và không thích nghi được với cả cái ánh mắt Tuấn đang nhìn cậu.

-Thằng đó điên hả chúng mày? Sao mặt nó như đeo cả tấn sắt thế? __Tuấn

-Mày nghỉ ngơi đi, mới tỉnh đừng nói nhiều như vậy. Chúng ta ra ngoài thôi.

Thành ra hiệu ọi người ra ngoài, kể cả nó. Dường như có chuyện gì đang xảy ra. Tuấn rất khác. Cậu đang khiến ọi người khó chịu và bở ngỡ.

Tại phòng bác sĩ

-Cái gì? Mất trí nhớ? Tại sao mất trí nhớ? Nếu mất thì mất tất chứ sao quên có 1 người? Lại còn quên cả 1 vài chuyện xảy ra nữa chứ.

-Xin mọi người bình tĩnh. Có lẽ cú va chạm đó khiến bệnh nhân bị tổn thương ở vùng não trái. Có thể mất hoặc quên đi tạm thời những kí ức trong quá khứ. Là những kí ức mà bệnh nhân không muốn có nhất. Hiện tượng này cũng khá thường xuyên xảy ra nên mọi người cũng không cần quá lo lắng. Nó không làm hại gì đến sức khỏe mà chỉ làm những mảng kí ức kia bị tách rời khỏi quá khứ của bệnh nhân...

-Oa, như phim *mắt Thành sáng rực như đèn pha oto*

Đôi mắt của Trường bỗng nhiên trùng xuống. Trong đầu cậu nghĩ gì mọi người không thể biết được. Cái khuôn mặt không cảm xúc được rèn rũa từ bé phát huy tác dụng vượt bậc. Khi mọi người đã đi ra ngoài thì cậu hỏi bác sĩ.

-Vậy phải làm như thế nào? Phải uống thuốc gì và châm cứu ra sao thì bệnh nhân.....KHÔNG NHỚ LẠI!?

-Hả?

Trước phòng bệnh.

-Cậu đang làm gì đó? _Trường

-À, định vào thăm cậu ta, tên khốn, sao có thể quên tôi cơ chứ _nó

-Cậu định vào và làm cho cậu ta nhớ lại sao? *về mặt thanh niên nghiêm túc*

-Tất nhiên rồi. Phải nhớ lại tôi chứ. Chính cậu ta đã bảo là muốn chơi trò chơi này mà. Tên bất trị. Hừ *về mặt quyết tâm và hùng hổ tức giận*

-Cậu nghĩ mình đang làm cái gì vậy? Muốn làm cho cậu ta nhớ lại sao? Cậu bị điên à? Cậu sống quá ích kỉ rồi đấy. Tôi biết tình cảm không thể gượng ép nhưng nếu quên được thì hãy quên đi. Cậu muốn cậu ta đau khổ vì mình như thế đến bao giờ nữa? Trò chơi này được cậu ta bắt đầu nhưng nguyên nhân cũng vì cậu! Cậu thật là buồn cười khi cứ đứng giữa cả hai thằng con trai mà lằng nhằng như vậy. Đúng là cáo già.

-Cậu...*tức giận* cậu là cái gì mà dạy đời tôi?

“Tôi vào đây không phải vì muốn Tuấn nhớ tôi, không phải vì tham lam giữa 2 thằng con trai. Đến lần cuối để tôi nói lời tạm biệt với người bạn này mà cậu cũng muốn cản trở sao? Tôi chỉ đến để hỏi thăm, chỉ đến để chào và đến để xác nhận mối quan hệ giữa Tuấn và Vũ. Vì, với tôi, điều này rất quan trọng. Vì nó tôi đã làm và sống như vậy. Sao cậu không chịu hiểu cho tôi?”

-Đi đi. Cậu đừng bao giờ có ý định làm cậu ta đau thêm nữa. Biến khỏi cuộc đời của cậu ta đi.

Trường nghiêng răng. Đối với cậu Tuấn là bạn, là anh em và cũng là ân nhân. Biết mình quá đáng nhưng cậu vẫn làm. Làm vì người anh em của mình.

-Tốt nhất, cậu nên đi khỏi cuộc sống của cậu ta đi...

-Đủ rồi .đấy!

Tiếng bước chân nhè nhẹ. Mũi đôi giày Saint Laurent dừng lại trước mặt Trường. Một giọng nói trầm ấm nhưng đầy tính đe dọa. Cách ngắt nhịp trong câu nói của cậu mang tính mất bình tĩnh. Cái vẻ lạnh lùng đến đáng sợ của cậu khiến người đối diện phải im lặng lắng nghe. Ít nhất là trong lúc này. Mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt đang tức giận.Đôi môi mỏng kia khẽ rung lên một hồi. Vũ kéo tay nó đi.

-Bỏ ra đi.

-Cậu ta nghĩ mình đang làm cái gì đó chứ, thật là nực cười

-Nhưng cậu bỏ tay tôi ra đi.

-CẬU CÒN MUỐN CHẠY LẠI BÊN TÊN ĐÓ NỮA HẢ?

-Không nhưng cậu xiết mạnh quá...tay tôi đau.

-Xin lỗi __Vũ buông tay ra, mặt cậu đỏ ửng lên, nóng ran. Cậu không bao giờ ngờ rằng mình lại có những cái biểu hiện như thế này. Cậu còn nhớ lúc bắt đầu thích nó. Cậu đã đến viện vì nghĩ mình bị bệnh tim. Trẻ con nhưng thật dễ thương. Trái tim dường như đang rỉ máu. Nhưng nó lại được đập trở lại, đập mạnh hơn. Một trái tim khỏe hơn, có lẽ tất cả là vì nó. Vì cái tình yêu cậu dành cho nó là thật lòng.

-Ồ bên tôi mãi nhé

Cái ôm ấm áp khiến buổi chiều buồn như thế này bỗng sáng rực lên, sáng lên cái màu hồng của tình yêu. Và cái màu xanh lá đẹp đẽ của tình bạn...hình như đang len lỏi đâu đó.

Trường vẫn đứng chôn chân ở phòng bệnh. Dường như cậu chưa muốn chấp nhận cái kết cục này. Rằng...mọi thứ sẽ trở lại từ đầu chẳng? Như lúc nó chưa hề tồn tại!?

-Chấp nhận và sống với nó đi. Đừng quan tâm đến chuyện của tôi nữa.

Cánh cửa phòng bệnh bật mở. Tuấn lững thững đi ra. Nhìn khuôn mặt cậu không còn đau đớn như trước nữa. Dường như cái nút thắt của câu chuyện đã được tháo gỡ. Cậu đã hiểu người đó hạnh phúc cũng chính là hạnh phúc của cậu. Từ trước đến nay không phải cậu không hiểu mà cậu đang cố phủ nhận nó để rồi đi đến cùng như vậy.

-Cậu...cậu không hề...mất trí nhớ!?

-Khì!

Cái cười ngốc nghếch của Tuấn khiến Trường khó chịu. Lần nữa người chịu đau lại là Tuấn sao? Mãi là như vậy, mãi thằng bạn của Trường luôn là kẻ thua cuộc sao? Không thể tin được, không thể chấp nhận được. Nhất thiết, nhất thiết không được để họ HẠNH PHÚC.

Đôi mắt chàng trai đỏ ngầu lên vì tức giận. Hai bàn tay kia nắm chặt lại. Các người được hạnh phúc mà bạn tôi lại vẫn đau sao?

“Bốp”

-Á...Tên khốn nào dám!

-Hừ, tôi không phải là tên, đồ ngốc.

-Sao cậu dám đánh tôi?

Trường hằn học và cau có với Ngọc, người đã đứng sau lưng mình từ nãy đến giờ.

-Tôi đánh cho cậu tỉnh ra và đánh cho những suy nghĩ ngốc nghếch trong đầu cậu biến mất.

-Hừ, cậu thì hiểu cái gì.

-Người đến trước không chắc là người thắng cuộc. Người thua cuộc không hẳn là mất tất. Đó có nghĩa là đem lại cơ hội cho người khác cậu có hiểu không? Đừng ép mình tin những cái từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ tin nữa. Đồ ngốc. Hai người (Tuấn, Trường) đúng là bạn thân có khác, giống nhau thật. Còn về Tuấn thì cậu khỏi lo, tôi sẽ chăm sóc. Tôi chỉ lo cho cái thân “Ế do không biết khống chế” của đại hiệp sĩ như cậu thôi ha ha ha

-Cậu >__

“Thật là buồn cười. Một bản sao của Trịnh Tuyết Vy lại một lòng hướng về cậu kia. Thất bại chưa hẳn đã mất tất, đó sẽ là một bắt đầu mới đúng không? Hừ...tim mình đập thình thịch khi gặp con bé đó. Nhưng tớ nhường cậu Tuấn à. Hết nợ nhé. Từ giờ, chúng ta hãy sống như những người bạn thực sự nhé. Sarang Hero”

Ngoài khuôn viên bệnh viện.

-Củ đậu ơi Khoai môn đến nè! __Tuấn

-Tránh xa tôi ra, cậu bị biến thái hả? __Vũ

-Đừng có quá đáng tên đậu đáng chết kia! __Trường.

-Bọn kia đánh nhau không? __Thành

-Ha ha ha ha ha

Nó Ngọc và Quỳnh ngồi dưới gốc cây nhìn mấy thằng con trai đùa nhau. 18 tuổi rồi mà vẫn như trẻ con. Có lẽ chính cái ước muốn quay về tuổi thơ quá đã khiến các cậu hành động như vậy. Những con át chủ bài của thế giới đêm. Những nỗi kinh hoàng của các trường cấp ba, những đại vương hắc ám nay lại đùa giỡn như mấy thằng trẻ con. Đúng là chuyện khó tin.

Nó nhìn Việt Anh với cái ánh mắt khó chịu, rồi đập cho cậu một phát mạnh.

-Cậu không biến ra kia mà chơi đi, ở đây làm gì, không thấy có mỗi cậu là mống con trai ở đây à? *trùng mắt*

-Không. Không muốn xa “vợ yêu ” (Quỳnh)...*nói nhỏ* bọn kia chơi mạnh tay lắm ==))

-Oe, hai vk ck cậu phần ra đằng kia ọi người nhờ

-Ha ha ha

Tiếng cười vang lên khắp bệnh viện. Bấy lâu nay mọi người cứ tự ngộ nhận cuộc sống của mình là nhàm chán. Nhưng đó chính là nguyên nhân chính làm họ nhụt chí mà bỏ qua cái hạnh phúc ngay trước mặt mình.

Hạnh phúc không chỉ đến với kẻ thắng cuộc và bất hạnh cũng không hẳn người thua cuộc mới thật. Cuộc sống là một vòng tròn. ĐI mãi, đi mãi và sẽ lại trở lại cái vạch xuất phát ban đầu.

Vì vậy đừng đi nhanh quá nhé. Hãy hưởng thụ hạnh phúc nhiều hơn.

Hai năm sau.

Hà Nội

-Dừng lại! Nhất định phải tóm được cái bọn hay đua xe này. Lũ kia dừng lại.

Tiếng còi cơ động vang ing cả quốc lộ 1A. Hàng chục chiếc phân khối lớn hùng hổ lao trên đường. Và theo sau là mấy chú cơ động hét luôn mồm.

Chiếc xe dẫn đầu trong đám phân khối lớn lao nhanh và bốc đầu qua 1 chiếc xe cảnh sát đang đứng chắn đường. Những chiếc xe đằng theo theo theo cũng vọt qua luôn. Cả người dân lẫn cảnh sát được mấy phen hú vía kinh ngạc. Đến khi hết hồn xong thì đã chẳng còn lại gì...

-Mấy thằng nhóc đó đâu hết rồi? Khốn kiếp. Lần sau nhất định phải bắt được.

Những tiếng cười sảng khoái vang lên. Các cậu vẫn như ngày nào, vẫn luôn làm chủ đường đua như vậy. Người dẫn đầu bỏ chiếc mũ bảo hiểm to đằng kia ra. Huênh hoang chỉ tay vào body và nháy mắt

-Đại ca của Ác Quỷ mà :”>

Nhà nó

Ngọc đứng lên ngồi xuống nghe điện thoại.

-Cái gì? Cậu ta lại đua nữa hả? Quả này về à...về á.....CÁM HÔN.

-Chị hai bình tĩnh, đại ca chỉ đi xả stress thôi mà

-*Crắc crack* vậy chị cũng muốn xả stress thì sao *Về mặt đáng sợ*

-Em không dám ạ.....Đại ka.....Cứu e!!

Ngọc và Tuấn đã trở thành một đôi. Một đôi hành tẩu giang hồ (tác giả đang sử dụng biện pháp nói quá).

Tuấn đã được làm những gì mà trước đây cậu không được làm. Bố không như xưa nữa rồi. Ông đã hiểu con trai mình hơn ai hết.

Hoa kì

Harvard University

Đằng sau khuôn viên của trường.

-Mày nói lại lần nữa xem. Tao da vàng thì làm sao?

-Dạ không, em xin lỗi chị hức

-Mày nghĩ là đụng đến tao mà được yên à!? Hừ

Bộp bộp hự hự

Cuộc chiến đẫm máu lại tiếp tục ở Harvard University . Từ khi nó chuyển đến đây bao chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa.

Với một nền giáo dục ưu tú. Nó trụ ngụ ở đây đã được hai năm. Cuộc sống là phải hưởng thụ. Và đó cũng là mục đích sống của nó.

Vé máy bay đã được đặt để trở về VN trong thời gian gần nhất

Hà nội

Trường Đại Học Kinh Tế Quốc Dân

-Chúng ta điểm danh nhé....Uy Vũ

-Có!

Bọn sinh viên năm 1

-Ui đó là anh Uy Vũ đó. Nhìn đẹp trai quá.Ồi đôi lông mày rậm nhìn sao mà men lì đến thế.

-Học giỏi, nhà giàu đẹp trai. Oa anh zai cái gì cũng có hết. ước gì được làm một nửa của anh ấy. Hức, vậy ăn chay cả đời cũng chịu

-Người nổi tiếng có khác đi đâu cũng bị soi, nhưng anh ấy có người yêu chưa nhỉ?

-Mọi người chưa nghe sao? Những thời oanh liệt của nhóm đó từ hồi cấp 3. Nhiều lắm

-Thật sao? Kể nghe với nào.

-Một nhóm gồm khoảng gần chục người, toàn con đại gia, trai tài gái sắc xuất chúng chơi với nhau. Họ luôn là tâm điểm của sự chú ý và bàn tán. Ngoài lịch sử oai hùng đó thì còn về mối tình của JJ và Thiên THần nữa. Đẹp như trong phim luôn.

-Thiệt không? Hic, thế là anh có người yêu rồi à? Hic

-Nhìn cái vòng trên cổ ảnh kia kìa. Đó là thứ mà bạn gái để lại đó. Nếu chị ấy đi du học về mà vẫn thấy anh ấy đeo thì họ sẽ đính hôn.

-Hức, ghen tị với chị ấy quá. Hic tớ ước được là cô bé lọ lem như chị ấy quá (

-Lọ lem cái gì. Đó là Thiên THần đó. Một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Gia thế giàu có. Cái gì cũng là nhất luôn. Cậu có tu tỉ năm nữa cũng chưa được đâu. Hai bọn họ quá xứng đôi luôn.

-Hức, vậy là hết hi vọng rồi sao.

-Vốn dĩ cậu có hi vọng đâu :3

-Anh ấy cái gì cũng tốt và suất sắc nhất, thế cái gì là điểm yếu vậy?

-LÀ.....tính....tính.....tính tình...

-BỌN NHÓC KIA CÚT RA NGOÀI TRƯỚC KHI TÔI BIẾN HÔM NAY THÀNH NGÀY GIỖ CỦA MẤY NGƯỜI

Ai nghĩ rằng tên như Vũ lại theo học ngành kinh tế như này chứ. Thật là buồn cười cho cái hồi nói không thèm quần công ti.

Bar Davil

Nơi đây vẫn đông khách như ngày nào. Vẫn là Key vẫn là Ren và một vài thằng có máu mặt khác.

-Nghe nói hôm nay JJ, Thiên THần và Ác Quỷ họp mặt tròn 2 năm đấy.

-Thật không?

-Tức hôm nay sẽ có đầy đủ nhân vật có máu mặt trong Thế Giới đêm nay lộ diện

-Ừ, chắc thế. Oái, cử bar bị đóng rồi kìa. Aaaa, chúng ta được ở trong này rồi .aaaaaa xúc động quá
BÙm bùm bùm

Một tràng pháo giấy được bắn tung lên. Một đoàn người xuất hiện. Và họ là ai?

....Họ là những người mang lại ánh sáng cho thế giới đêm nay...

Ngoại truyện

-Dừng lại ở đây đi. Đạo này cậu thay đổi nhiều quá Tuấn à!

Đẩy gọng kính quynh rũ kia lên, Trường nhìn thẳng bạn, thẳng đứng đầu tổ chức đầy e ngại.

-Tao đã gặp cô ấy trước. Tao đã yêu cô ấy trước. Cậu ta đã cướp của tôi. Là của tôi!!!

Con thú ấy lại nhảy cẫng lên trong người cậu, cái ngọn lửa chiếm hữu như muốn đẩy cậu vào đường cùng, con đường tối tăm mà từ trước đến nay cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lạc vào.

-Vậy định làm thế nào? Tình cảm chẳng thể gượng ép và người cuối cùng đau khổ nhất cũng chính là cậu thôi biết không? Mãi mãi là như thế, tên ngốc

-Câm miệng! Chuyện của tôi không đến lượt cậu xem vào.

Ánh mắt trùng xuống, dường như trong lòng cậu đang dằng xé, đang thực sự đau đớn. Cậu không muốn làm tổn thương nó, không muốn cả cậu và người bạn trước kia bị tổn thương, không muốn. Nhưng đã muộn rồi.

Vũ và Thành vẫn đang trên đường đến đây. Dường như hai người không gặp nhau, không quyết đoán một lần thì cái thứ tình cảm này cứ kéo dài mãi. Làm đau cả ba người.

Tút tut, tut tut. Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó như cái gì đó kích thích trong khoảng thời gian nhạy cảm này.

-Sao cậu không nghe? _Thành thắc mắc. – Nếu không muốn nghe thì tắt nó đi. Cứ reo hoài bực mình.

-Alo!

Giọng nói của Vũ được cất lên. Đầu đầu bên kia im lặng một lúc như để nhận diện và đánh giá đối phương. Ngọc chậm chậm nói.

-Cậu đừng đến đó. Cậu đến đó bây giờ càng làm tổn thương lòng tự trọng của Tuấn.

-Liên quan đến cậu?

Thì ra Vũ không muốn nghe vì đó là điện thoại của Ngọc, của một người mà cậu chẳng mấy ưa. Của một con bé nhìn thân thiện nhưng bên trong cực kì khó đoán. Một cái gì đó rất khác với nó. Nhưng...cái khuôn mặt thì lại giống y xì.

“Hừ.Con bé này lại còn dám xem vào chuyện của mình sao? Nó là gì mà dám bảo mình này nọ? Là gì mà quên mất rằng người bị bắt cóc là người thân của mình. Khốn kiếp”

-Tôi biết cậu lo lắng nhưng cậu đi cũng chẳng giải quyết được gì đâu, nên...

-Không giải quyết được gì!?

Trạng thái bình thường đã được chuyển sang đơ tự động. Cái giọng nói ấy làm cho Ngọc giật mình. Cô không biết rằng mình đang nói chuyện với một người nguy hiểm.

-Tuấn sẽ không bao giờ làm chị bị thương. Nếu cậu không muốn mình bị thương thì quay lại đi.

-Ngậm sữa và biến dùm. Tôi không muốn cậu xem vào chuyện của chúng tôi.

Ném chiếc điện thoại xuống. Vũ bật mình ra mặt. Nhưng cái chính trong lòng cậu hiện giờ vẫn là lo lắng.

“Tôi chỉ muốn cậu không bị thương thôi. Tôi chỉ muốn khi chị về thấy cậu được lành lặn. Và....tôi cũng chỉ muốn Tuấn được bình yên. Thì ra, tôi vẫn chỉ là người ngoài cuộc...”

Thả mình rơi tự do xuống đệm. Ngọc không ngừng suy nghĩ. Trang đã biến khỏi cuộc sống của mọi người. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt. Thật là mệt mỏi. Một nụ cười khó hiểu bỗng nở trên môi Ngọc.

-....nhưng tôi vẫn muốn....xem đến cùng cái vở kịch mà các người đang diễn.....*nhắm mắt cười khó hiểu*

Cuối cùng Vũ cũng đến được ngôi biệt thự này. Ngôi biệt thự gắn liền với tuổi thơ đẹp đẽ của cậu. Nơi mà ngày xưa hai thằng nhóc hay chơi cùng nhau....Nơi cuối cùng còn lưu giữ những kỉ niệm đẹp giữa 2 thằng bạn thân. Nhìn ra cái bờ biển xa xa kia. Cậu biết có rất nhiều người đang dõi theo mình. Một dòng cảm xúc tràn về trong lồng ngực khiến cậu khó chịu. Nhưng dứt khoát, hôm nay....mọi chuyện phải được làm rõ. Và phần thắng sẽ thuộc về ai?

-Cậu ta đến rồi kìa Vy.

Tuấn ngồi vắt chân lên chiếc ghế mát xa lịch lãm. Trông cậu lúc này như đang đi hưởng thụ cái tươi đẹp nhất của cuộc sống vĩnh hằng. Nhưng ai biết đâu, bỏ đi cái khuôn mặt ác cảm kia là một tấm lòng khao khát yêu thương và đang rỉ máu.

-Thì sao? Cậu lại định dẫn chúng ta đi biển như ngày nào hả?

Nó cũng nhìn ra, nơi mà người đã chiếm trái tim mình đang đứng. Nó bắt bản thân mình phải tin, Tuấn không bao giờ làm như vậy, không bao giờ làm nó hay Vũ đau.

-Hôm nay tôi sẽ cho cậu làm trọng tài.

-Chơi gì?

-Cậu hồi hộp đến thế à? Chờ chút nữa đi. Sắp rồi.

Một nụ cười ác quỷ hiện hữu trên khuôn mặt Tuấn. Dường như có cái gì đó không hay sắp xảy ra. Nhưng chưa ai biết, đó là chuyện gì...và ai sẽ là người thắng cuộc.

Tiếng giầy ngày một gần, có lẽ họ đang tức tốc chạy lên. Chẳng cần vội vã, vì sẽ làm trò chơi bớt thú vị. Đạp tung cánh cửa phòng bằng bàn chân chẳng làm Vũ suy giảm chút sức lực nào, nhưng ánh mắt của cậu có lẽ đang khấn nguyện. Cậu sợ cái gì đó bất chợt, sợ cái gì đó mà trong nụ cười kia của Tuấn.

-Mày sợ nên phải dẫn bạn đi cùng à? _Tuấn nhìn Vũ rồi liếc qua Thành, vẻ khinh khỉnh

-Chết tiệt! Thằng khốn! Vy đâu?

-Sao không hỏi tao muốn gì trước khi hỏi cô ấy đang ở đâu?

-****! Muốn gì.

-Uống rượu đã. Nồng nôi quá làm gì

-*hất bỏ* Tao không đùa! *Tức giận*

-Mày có dám chết vì cô ấy không? Không chứ gì? Mày có đảm bảo là mày yêu cô ấy nhiều hơn tao không? Không chứ gì? Mày có dám chạy ngay đến mà không do dự mỗi lúc cô ấy gọi dù lí do rất trẻ con không? Mày sẽ phản kháng chứ gì? Mày có chắc là tình yêu của hai người sẽ bền vững chứ?

-Nói ít đi! Tao hơn mày là được.

-Vậy hãy chết vì cô ấy đi!

-Gi!?

Tuấn liếc qua 3 cốc rượu đang để trên bàn. Cười khó hiểu. Rồi thư thái lui về đằng sau nhắm nháp một trong ba cốc đó và chậm rãi nói.

-Ba cốc này rất đặc biệt. Nó không chỉ là rượu ngoại của hãng nổi tiếng mà nó còn chứa cả tình yêu của tao ở trong này ha ha.

-Lắm nhắm ít thôi, vào vấn đề chính đi _Vũ sốt ruột dậm cẩu gấu

-Trong 3 cốc này thì có hai cốc có độc. Tao định tao và cô ấy. Còn sẽ để mày sống duy nhất trên đời này. Biết sẽ làm ày đau nhưng biết làm sao, vì tao khao khát quá. Tao yêu nhiều hơn mày.

-Mày.Mà.Đụng.Vào.Cô.Ấy.Thì.Tao.Không.Tha.Cho.Mày.Đâu!

-Vậy hãy uống cốc có độc đi. Tao mày cùng chết. Có dám không? *Cười khó hiểu*

-Vũ! Không được, không được nghe theo lời của hắn, đừng làm như thế. ĐỪNG tin và yêu ngu ngốc như vậy Thành sững sốt,chạy lại ngăn thẳng bạn ngốc nghếch của mình. Nhưng đã muộn mất rồi. Khi cả hai cốc còn lại đều đã nằm yên vị trong bụng của cậu. Không khí bỗng trở lên nặng trĩu. Cái làm người ta sợ không phải là chết mà là mất đi thứ quan trọng nhất của cuộc đời.

-Thả cô ấy ra đi!

Tạch tay ra hiệu ột người. Tuấn thản nhiên cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Tuấn, tên khốn này cậu đang làm cái trò gì vậy hả?

-Cậu thấy đó. Bây giờ chỉ có một bác sĩ nhưng có đến hai tên bị bệnh. Cậu sẽ cứu ai? Đó là quyền lựa chọn của cậu. Nhanh nhé. Thuốc sắp phát huy tác dụng rồi...

Ánh mắt đó trùng hẫ xuống. Dường như nó chứa một điều gì đó rất buồn. Đối với Tuấn, việc không có nó trong cuộc sống thì thà chết trong tay nó còn hạnh phúc hơn.

Bốn cặp mắt (Thành Tuấn Vũ và bác sĩ) nhìn nó chằm chằm như chờ đợi cái quyết định cuối cùng. Một cái gì đó rất ngọt ngào, một cái gì đó rất đau đớn. Một cái gì đó khiến tất cả mọi người đều khó xử. Nó không muốn mất ai, không muốn. Nhưng mọi chuyện lại không diễn ra như ý nó. Cuộc đời mà.

-Ừ...

-Vũ, không sao chứ. Tên ngốc, tôi đã nói cậu rồi mà.....*Quay qua nó* Vy, cậu làm ơn quyết định nhanh dùm, đừng để cả hai phải chịu đựng như vậy nữa.

Thành chạy đến bên cạnh Vũ. Đỡ cậu ấy lên khi vừa lôn ra máu.

Không khí có một chút gì đó chững lại, có sự xót xa và đau đớn. Tuấn cũng ộc ra máu. Nó như ngưng thở, mọi việc gì đang diễn ra trước mặt nó vậy? Mọi người đang đùa đúng không? Chỉ là mơ thôi nhỉ?

-Vy chọn nhanh lên. Làm ơn, đừng để cậu ấy bị tổn thương.

Tiếng của Thành và những ánh mắt còn lại khiến nó hoảng hốt. Nó không thể chọn lựa. nó không thể lấy cái chết của ai đó để đổi lại hạnh phúc của mình. Mệt mỏi quá...

Khụy...cả hai thằng con trai lực lưỡng cùng ngã xuống. Nó như đờ người, ánh mắt đờ đẫn không biết nhìn đi đâu. Trong khoảng khắc như chớp nhoáng này. Nó không biết, nó không kiểm chế được....đã hết lên.

-Cứu Vũ đi!

Một cái nhìn đầy đau khổ từ Tuấn rồi cậu nhắm mắt lại cho cuộc sống này qua đi...

3h đồng hồ sau.

-Vũ, tỉnh lại rồi ư? Cậu không sao chứ? Đã ổn chưa

Phòng bên cạnh.

Ngọc nắm lấy bàn tay ấy. Bàn tay ấm áp mà bấy lâu nay cô hằng khao khát. Người con trai đã làm cho trái tim của cô lỗi nhịp. Người con trai duy nhất khiến cô không còn là chính mình. Giọt nước mắt rơi xuống

khuôn mặt điển trai của cậu. Mọi thứ rất bình yên. Mọi thứ dường như đã kết thúc. Rất nhẹ nhàng. Rất ấm áp và tự do.

-Sao cứu tôi?

Cái giọng trầm buồn ấy lại vang lên. Lần này rất nhẹ, rất khó chịu và đau đớn. Tuấn đã không chết. Ngọc đã đến kịp thời.

-Cậu muốn chết như thế hả? Giêm vương không nhận đâu/. __Nó

-Đã không chọn tôi sao còn không cho tôi cơ hội cuối cùng đó. Ác người ác thật. Khốn kiếp. Vậy mà các người lại là những thứ quan trọng nhất của cuộc đời tôi.

Dứt mạnh đi những ống truyền nước. Máu của cậu tứa ra rất nhiều, đầm cả một vùng nệm trắng. Ngọc khóc nức lên. Chẳng lẽ, việc cứu cậu lại là sai? Chẳng lẽ việc cô xuất hiện lại là không đúng? Chẳng lẽ đó là cách giải thoát cuối cùng cho cậu?

Tuấn bước ra khỏi phòng, cậu lao thật nhanh, thật nhanh như muốn chạy khỏi cái sự thật này. Cái sự thật rằng nó đã chọn Vũ, cái sự thật rằng cậu không muốn mất đi cả người yêu lẫn thằng bạn. Sự tuyệt vọng bỗng dâng lên trong cậu. Không còn sự ghen tỵ hay khao khát. Không phải sự chiến thắng hay thua cuộc mà đó chính là cái cảm giác vùng vẫy trong đau khổ mà không thể tìm ra phương hướng.

Lao chiếc xe vọt ra khỏi khu biệt thự, phóng thẳng đến đường cao tốc, con đường gắn liền với biển. Một sự day dứt khó tả trong lòng cậu trào dâng. Cậu đã ép chính người mình yêu phải chọn lựa. Cậu đã bắt người bạn thân nhất của mình phải chết. Những tưởng mình cũng sẽ chết nhưng mọi chuyện lại không theo ý cậu. Những tưởng những thứ mà mình gây ra sẽ được trả bằng cái chết nhưng lại không thành công. Cậu ghét chính bản thân mình hơn ai hết. Xe, xe vẫn lao trên đường, con đường vốn quen thuộc với cậu. Một luồng gió tấp vào mặt khiến tận trái tim cậu dạt. Đau đớn. Vùng vẫy nơi cái vũng lầy này.

Bùm...

Một tiếng va chạm vang lên. Người cậu bỗng cứng đờ, tay lái cũng không còn vững. Đạp mạnh chiếc phanh. Mắt cậu tái đi như chính cuộc đời mình. Vì cậu biết...nó đuổi theo cậu này giờ...

-Vụ...!!!

Chiếc xe đằng sau lao xuống biển. Một cái gì đó tức trong lồng ngực. Cảm giác như tim ngừng đập và như phổi thiếu oxy.

.
. .
.

...Nước tràn vào khoang mũi. Cái cảm giác ngộp thở và khó chịu. Đầu va chạm mạnh. ..Máu...

95. Chương 95: Chương 95 (end)

Chiếc xe đằng sau lao xuống biển. Một cái gì đó tức trong lồng ngực. Cảm giác như tim ngừng đập và như phổi thiếu oxy.

.
. .
.

...Nước tràn vào khoang mũi. Cái cảm giác ngộp thở và khó chịu. Đầu va chạm mạnh. ..Máu...

Bệnh viện

-Dậy đi! Dậy đi! Tên khốn này, cậu là người khơi nguồn câu chuyện và giờ lại muốn nó kết thúc như thế này sao? Tên khốn, dậy đi, hức hức...

Hai dòng nước mắt cứ tuôn ra, nó, một bộ quần áo bệnh nhân được khoác trên người, trắng trắng, rộng thùng thình không hợp với bản thân. Nó lay cậu, nó chạm vào người cậu, cái con người đang nằm yên trên giường bệnh. Đôi mắt kia dường như không mở ra, tim cũng dường như không còn đập mạnh khi ở gần nó.

-Bình tĩnh nào Vy, cậu ta không sao đâu. Đừng kích động như vậy.

Vũ kéo nó ra khỏi giường bệnh, ôm nó từ đằng sau rồi lau đi những giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt kia. Trong lòng không mấy dễ chịu nhưng Vũ biết, cậu nên im lặng lúc này.

Bầu trời rất xanh, một vệt màu vàng kéo dài phía cuối làm cho cái khung cảnh buổi chiều càng thêm u ám. Đặc biệt trong cái hoàn cảnh này, trong cái bệnh viện đầy mùi ỉt.

-Bác sĩ bảo đã qua nguy hiểm rồi sao tên này còn chưa dậy nhỉ? Hay đang ngủ?

Câu nói đùa của Thành dường như chẳng có tác dụng gì trong cái hoàn cảnh này. Mọi người đều hướng ánh mắt về cái người đang nằm trên giường bệnh kia. Mỗi người một cảm xúc, nhưng có lẽ, họ đều lo lắng cho cậu.

-Ừ...

Một tiếng rên khe khẽ, một cái nhăn trán khó chịu. Đôi lông mi dài cong vút kia dường như có dấu hiệu động đậy. Cái thứ ánh sáng ít ỏi của buổi chiều dần được thu vào mắt cậu. Khó chịu với cái thứ ánh sáng này nhưng dường như có cái động lực nào đó khiến cậu phải mở mắt ra. Phải làm ọi người yên tâm...

-Tên chết, tiệt sao không chết luôn đi!

Ánh mắt Vũ dường như dấy lên một hy vọng, một niềm vui, nhưng cái miệng độc đoán của cậu thì lại phun ra từ đó như vậy.

-Này! Sao cậu dám làm như thế với tôi hả? Đây là trò chơi của cậu mà tại sao lại làm ọi người lo lắng như thế hả? Đây chính là cái mà cậu muốn sao. Cái tên khốn kiếp này!!!!

Nó hét vào mặt Tuấn, đập cái cánh tay thon thả vào người cậu. Niềm hy vọng, niềm vui ấy đang dâng lên trong lòng nó. Nó không muốn mất cậu, không bao giờ. Vì... cậu là người bạn thân nhất của nó.

"Tên đáng chết, dù làm gì thì sao tôi vẫn không thể ghét cậu. Dù cậu có biến tôi thành con ngốc hay mang tôi ra làm chiến lợi phẩm, nhưng tại sao tôi vẫn không thể ghét cậu? Chắc...chắc tại ánh mắt tôi đã hướng về cậu từ đầu, hướng về với cậu như một luồng không khí và ánh sáng ấm áp. Một tình bạn đẹp. Đúng không? Tên đáng chết...."

-Con nhỏ này ồn ào quá. Mang nó đi giùm. _Tuấn khẽ lắc đầu

Không khí phòng bệnh tự dưng im ắng. Đến việc thở mọi người trong phòng cũng phải điều tiết.

SHOCK TẬP 1.

-A, tên này tỉnh rồi, lại còn giả vờ, giả vệt cậu đúng là cái thằng luôn làm cho người ta lo lắng phải không ha ha.

Trường vỗ vai thằng bạn và cười hê hê để xua tan cái câu nói vừa rồi rồi nhìn nó với ánh mắt khó hiểu.

-Con nhỏ này là bạn gái mày hả (nhìn Trường). Mày không có mắt thẩm mỹ như vậy từ bao giờ thế?

SHOCK TẬP 2.

Tay nó nắm chặt vào, vẻ mặt tức giận, đôi mắt kia như rực lửa. Có lẽ núi lửa chuẩn bị được phun trào.

-Cái tên!@#%&^*...cậu MUỐN CHẾT PHẢI KHÔNG? Định giả vờ quên để cho qua chuyện hả? Đừng có mơ. Tôi sẽ hành hạ cậu dần dần tên @#%&^*... Dám bảo tôi là con bé lảm nhảm hả *giờ lảm nhảm*...Thực

sự thì tôi rất hiền nhưng mà một khi đã nổi giận thì chắc sẽ có một chút thay đổi....và hôm nay, cậu CHÍNH THỨC SẼ CHẾT DƯỚI TAY TÔI Oái! Bỏ ra các cậu định làm gì vậy? Bỏ ra...

Xấn tay áo, xăm xăm nhào tới định đánh như tử người bệnh. Nó đang hùng hổ thì Quỳnh và Việt Anh nhanh chóng chạy tới cản lại và kéo nó ra phía sau, rồi thì thâm vào tai nó.

-Ra đường đừng bảo quen chúng tôi nha. Đừng bảo là có người bạn hung dữ đánh cả người bệnh như thế này nha ^^

-Chết tiệt!

Tuấn hướng ánh mắt lạ lẫm nhìn nó rồi quay đi. Cậu nheo mắt vì chưa thích nghi được với cái ánh sáng và cái tần số âm thanh mà một người bệnh mới tỉnh phải đối mặt.

-Con nhỏ đó bị điên à? Củ đậu sao nhìn tớ tỉnh mà mặt cậu khó chịu vậy hả?

SHOCK TẬP 3.

Không khí bỗng trở lên đáng sợ chứ không chỉ im lặng như vừa nãy. Mọi người đổ dồn ánh mắt về Vũ, cái khuôn mặt đang tối dần đó. Cái ánh mắt như đang muốn thiêu cháy hết tất cả các sự việc. Cái nhìn đáng sợ đến mức làm người ta rùng mình. Vũ im lặng. Cái im lặng của cậu khiến mọi người ngột ngạt, đặc biệt là với Tuấn. “Củ đậu”, cái tên mà ngày xưa hai người thường gọi nhau. “Củ đậu” và “Đồ khoai môn”...một thời thân thiết của hai người. Vũ quay lưng đi. Cậu đập mạnh cánh cửa phòng bệnh rồi bước ra ngoài. Cậu không thích nghi được với cái không khí đó, không thích nghi được với cái cách gọi đó và không thích nghi được với cả cái ánh mắt Tuấn đang nhìn cậu.

-Thằng đó điên hả chúng mày? Sao mặt nó như đeo cả tấn sắt thế? __Tuấn

-Mày nghỉ ngơi đi, mới tỉnh đừng nói nhiều như vậy. Chúng ta ra ngoài thôi.

Thành ra hiệu ọi người ra ngoài, kể cả nó. Dường như có chuyện gì đang xảy ra. Tuấn rất khác. Cậu đang khiến ọi người khó chịu và bỡ ngỡ.

Tại phòng bác sĩ

-Cái gì? Mất trí nhớ? Tại sao mất trí nhớ? Nếu mất thì mất tất chứ sao quên có 1 người? Lại còn quên cả 1 vài chuyện xảy ra nữa chứ.

-Xin mọi người bình tĩnh. Có lẽ cú va chạm đó khiến bệnh nhân bị tổn thương ở vùng não trái. Có thể mất hoặc quên đi tạm thời những kí ức trong quá khứ. Là những kí ức mà bệnh nhân không muốn có nhất. Hiện tượng này cũng khá thường xuyên xảy ra nên mọi người cũng không cần quá lo lắng. Nó không làm hại gì đến sức khỏe mà chỉ làm những mảng kí ức kia bị tách rời khỏi quá khứ của bệnh nhân...

-Oa, như phim *mắt Thành sáng rực như đèn pha oto*

Đôi mắt của Trường bỗng nhiên trùng xuống. Trong đầu cậu nghĩ gì mọi người không thể biết được. Cái khuôn mặt không cảm xúc được rèn rũa từ bé phát huy tác dụng vượt bậc. Khi mọi người đã đi ra ngoài thì cậu hỏi bác sĩ.

-Vậy phải làm như thế nào? Phải uống thuốc gì và châm cứu ra sao thì bệnh nhân.....KHÔNG NHỚ LẠI!?

-Hả?

Trước phòng bệnh.

-Cậu đang làm gì đó? __Trường

-À, định vào thăm cậu ta, tên khốn, sao có thể quên tôi cơ chứ __nó

-Cậu định vào và làm cho cậu ta nhớ lại sao? *về mặt thanh niên nghiêm túc*

-Tất nhiên rồi. Phải nhớ lại tôi chứ. Chính cậu ta đã bảo là muốn chơi trò chơi này mà. Tên bất trị. Hừ *về mặt quyết tâm và hùng hổ tức giận*

-Cậu nghĩ mình đang làm cái gì vậy? Muốn làm cho cậu ta nhớ lại sao? Cậu bị điên à? Cậu sống quá ích kỉ rồi đấy. Tôi biết tình cảm không thể gượng ép nhưng nếu quên được thì hãy quên đi. Cậu muốn cậu ta đau khổ vì mình như thế đến bao giờ nữa? Trò chơi này được cậu ta bắt đầu nhưng nguyên nhân cũng vì cậu! Cậu thật là buồn cười khi cứ đứng giữa cả hai thằng con trai mà lằng nhằng như vậy. Đúng là cáo già.

-Cậu...*tức giận* cậu là cái gì mà dạy đời tôi?

“Tôi vào đây không phải vì muốn Tuấn nhớ tôi, không phải vì tham lam giữa 2 thằng con trai. Đến lần cuối để tôi nói lời tạm biệt với người bạn này mà cậu cũng muốn cản trở sao? Tôi chỉ đến để hỏi thăm, chỉ đến để chào và đến để xác nhận mối quan hệ giữa Tuấn và Vũ. Vì, với tôi, điều này rất quan trọng. Vì nó tôi đã làm và sống như vậy. Sao cậu không chịu hiểu cho tôi?”

-Đi đi. Cậu đừng bao giờ có ý định làm cậu ta đau thêm nữa. Biến khỏi cuộc đời của cậu ta đi.

Trường nghiêng rằng. Đối với cậu Tuấn là bạn, là anh em và cũng là ân nhân. Biết mình quá đáng nhưng cậu vẫn làm. Làm vì người anh em của mình.

-Tốt nhất, cậu nên đi khỏi cuộc sống của cậu ta đi...

-Đủ .rồi .đấy!

Tiếng bước chân nhẹ. Mũi đôi giày Saint Laurent dừng lại trước mặt Trường. Một giọng nói trầm ấm nhưng đầy tính đe dọa. Cách ngắt nhịp trong câu nói của cậu mang tính mát bình tĩnh. Cái vẻ lạnh lùng đến đáng sợ của cậu khiến người đối diện phải im lặng lắng nghe. Ít nhất là trong lúc này. Mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt đang tức giận.Đôi môi mỏng kia khẽ rung lên một hồi. Vũ kéo tay nó đi.

-Bỏ ra đi.

-Cậu ta nghĩ mình đang làm cái gì đó chứ, thật là nực cười

-Nhưng cậu bỏ tay tôi ra đi.

-CẬU CÒN MUỐN CHẠY LẠI BÊN TÊN ĐÓ NỮA HẢ?

-Không nhưng cậu xiết mạnh quá...tay tôi đau.

-Xin lỗi _Vũ buông tay ra, mặt cậu đỏ ửng lên, nóng ran. Cậu không bao giờ ngờ rằng mình lại có những cái biểu hiện như thế này. Cậu còn nhớ lúc bắt đầu thích nó. Cậu đã đến viện vì nghĩ mình bị bệnh tim. Trẻ con nhưng thật dễ thương. Trái tim dường như đang rỉ máu. Nhưng nó lại được đập trở lại, đập mạnh hơn. Một trái tim khỏe hơn, có lẽ tất cả là vì nó. Vì cái tình yêu cậu dành cho nó là thật lòng.

-Ở bên tôi mãi nhé

Cái ôm ấm áp khiến buổi chiều buồn như thế này bỗng sáng rực lên, sáng lên cái màu hồng của tình yêu. Và cái màu xanh lá đẹp đẽ của tình bạn...hình như đang len lõi đầu đó.

Trường vẫn đứng chôn chân ở phòng bệnh. Dường như cậu chưa muốn chấp nhận cái kết cục này. Rằng...mọi thứ sẽ trở lại từ đầu chẳng? Như lúc nó chưa hề tồn tại!?

-Chấp nhận và sống với nó đi. Đừng quan tâm đến chuyện của tôi nữa.

Cánh cửa phòng bệnh bật mở. Tuấn lững thững đi ra. Nhìn khuôn mặt cậu không còn đau đớn như trước nữa. Dường như cái nút thắt của câu chuyện đã được tháo gỡ. Cậu đã hiểu người đó hạnh phúc cũng chính là hạnh phúc của cậu. Từ trước đến nay không phải cậu không hiểu mà cậu đang cố phủ nhận nó để rồi đi đến cùng như vậy.

-Cậu...cậu không hề...mất trí nhớ!?

-Khì!

Cái cười ngốc nghếch của Tuấn khiến Trường khó chịu. Lần nữa người chịu đau lại là Tuấn sao? Mãi là như vậy, mãi thằng bạn của Trường luôn là kẻ thua cuộc sao? Không thể tin được, không thể chấp nhận được. Nhất thiết, nhất thiết không được để họ HẠNH PHÚC.

Đôi mắt chàng trai đỏ ngầu lên vì tức giận. Hai bàn tay kia nắm chặt lại. Các người được hạnh phúc mà bạn tôi lại vẫn đau sao?

“Bốp”

-Á...Tên khốn nào dám!

-Hừ, tôi không phải là tên, đồ ngốc.

-Sao cậu dám đánh tôi?

Trường hẳn học và cau có với Ngọc, người đã đứng sau lưng mình từ nãy đến giờ.

-Tôi đánh cho cậu tỉnh ra và đánh cho những suy nghĩ ngốc nghếch trong đầu cậu biến mất.

-Hừ, cậu thì hiểu cái gì.

-Người đến trước không chắc là người thắng cuộc. Người thua cuộc không hẳn là mất tất. Đó có nghĩa là đem lại cơ hội cho người khác cậu có hiểu không? Đừng ép mình tin những cái từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ tin nữa. Đồ ngốc. Hai người (Tuấn, Trường) đúng là bạn thân có khác, giống nhau thật. Còn về Tuấn thì cậu khỏi lo, tôi sẽ chăm sóc. Tôi chỉ lo cho cái thân “Ế do không biết khống chế” của đại hiệp sĩ như cậu thôi ha ha ha

-Cậu >_

“Thật là buồn cười. Một bản sao của Trịnh Tuyết Vy lại một lòng hướng về cậu kia. Thất bại chưa hẳn đã mất tất, đó sẽ là một bắt đầu mới đúng không? Hừ...tìm mình đập thành thịch khi gặp con bé đó. Nhưng tớ nhường cậu Tuấn à. Hết nợ nhé. Từ giờ, chúng ta hãy sống như những người bạn thực sự nhé. Sarang Hero”

Ngoài khuôn viên bệnh viện.

-Củ đậu ơi Khoai môn đến nè! _Tuấn

-Tránh xa tôi ra, cậu bị biến thái hả? _Vũ

-Đừng có quá đáng tên đậu đáng chết kia! _Trường.

-Bọn kia đánh nhau không? _Thành

-Ha ha ha ha ha

Nó Ngọc và Quỳnh ngồi dưới gốc cây nhìn mấy thằng con trai đùa nhau. 18 tuổi rồi mà vẫn như trẻ con. Có lẽ chính cái ước muốn quay về tuổi thơ quá đã khiến các cậu hành động như vậy. Những con át chủ bài của thế giới đêm. Những nỗi kinh hoàng của các trường cấp ba, những đại vương hắc ám nay lại đùa giỡn như mấy thằng trẻ con. Đúng là chuyện khó tin.

Nó nhìn Việt Anh với cái ánh mắt khó chịu, rồi đập cho cậu một phát mạnh.

-Cậu không biến ra kia mà chơi đi, ở đây làm gì, không thấy có mỗi cậu là mống con trai ở đây à? *trùng mắt*

-Không. Không muốn xa “vợ yêu ” (Quỳnh)...*nói nhỏ* bọn kia chơi mạnh tay lắm ==))

-Oe, hai vk ck cậu phần ra đằng kia ọi người nhờ

-Ha ha ha

Tiếng cười vang lên khắp bệnh viện. Bấy lâu nay mọi người cứ tự ngộ nhận cuộc sống của mình là nhàm chán. Nhưng đó chính là nguyên nhân chính làm họ nhụt chí mà bỏ qua cái hạnh phúc ngay trước mắt mình.

Hạnh phúc không chỉ đến với kẻ thắng cuộc và bất hạnh cũng không hẳn người thua cuộc mới thật. Cuộc sống là một vòng tròn. ĐI mãi, đi mãi và sẽ lại trở lại cái vạch xuất phát ban đầu.

Vì vậy đừng đi nhanh quá nhé. Hãy hưởng thụ hạnh phúc nhiều hơn.

Hai năm sau.

Hà Nội

-Dừng lại! Nhất định phải tóm được cái bọn hay đua xe này. Lũ kia dừng lại.

Tiếng còi cơ động vang ing cả quốc lộ 1A. Hàng chục chiếc phân khối lớn hùng hổ lao trên đường. Và theo sau là mấy chú cơ động hét luôn mồm.

Chiếc xe dẫn đầu trong đám phân khối lớn lao nhanh và bốc đầu qua 1 chiếc xe cảnh sát đang đứng chắn đường. Những chiếc xe đằng theo theo thể cũng vọt qua luôn. Cả người dân lẫn cảnh sát được mấy phen hú vía kinh ngạc. Đến khi hết hồn xong thì đã chẳng còn lại gì...

-Mấy thằng nhóc đó đâu hết rồi? Khốn kiếp. Lần sau nhất định phải bắt được.

Những tiếng cười sảng khoái vang lên. Các cậu vẫn như ngày nào, vẫn luôn làm chủ đường đua như vậy. Người dẫn đầu bỏ chiếc mũ bảo hiểm to đùng kia ra. Huênh hoang chỉ tay vào body và nháy mắt

-Đại ca của Ác Quỷ mà :”>

Nhà nó

Ngọc đứng lên ngồi xuống nghe điện thoại.

-Cái gì? Cậu ta lại đua nữa hả? Quả này về à...về á.....CẤM HÔN.

-Chỉ hai bình tĩnh, đại ca chỉ đi xả stress thôi mà

-*Crắc crắc* vậy chị cũng muốn xả stress thì sao *Về mặt đáng sợ*

-Em không dám ạ.....Đại ka.....Cứu e!!

Ngọc và Tuấn đã trở thành một đôi. Một đôi hành tẩu giang hồ (tác giả đang sử dụng biện pháp nói quá).

Tuấn đã được làm những gì mà trước đây cậu không được làm. Bố không như xưa nữa rồi. Ông đã hiểu con trai mình hơn ai hết.

Hoa kì

Harvard University

Đằng sau khuôn viên của trường.

-Mày nói lại lần nữa xem. Tao da vàng thì làm sao?

-Dạ không, em xin lỗi chị hức

-Mày nghĩ là đụng đến tao mà được yên à!? Hừ

Bộp bộp hự hự

Cuộc chiến đẫm máu lại tiếp tục ở Harvard University . Từ khi nó chuyển đến đây bao chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa.

Với một nền giáo dục ưu tú. Nó trụ ngụ ở đây đã được hai năm. Cuộc sống là phải hưởng thụ. Và đó cũng là mục đích sống của nó.

Vé máy bay đã được đặt để trở về VN trong thời gian gần nhất

Hà nội

Trường Đại Học Kinh Tế Quốc Dân

-Chúng ta điểm danh nhé....Uy Vũ

-Có!

Bọn sinh viên năm 1

-Ui đó là anh Uy Vũ đó. Nhìn đẹp trai quá.Ồi đôi lông mày rậm nhìn sao mà men lì đến thế.

-Học giỏi, nhà giàu đẹp trai. Oa anh zai cái gì cũng có hết. ước gì được làm một nửa của anh ấy. Hức, vậy ăn chay cả đời cũng chịu

-Người nổi tiếng có khác đi đâu cũng bị soi, nhưng anh ấy có người yêu chưa nhỉ?

-Mọi người chưa nghe sao? Những thời oanh liệt của nhóm đó từ hồi cấp 3. Nhiều lắm

-Thật sao? Kể nghe với nào.

-Một nhóm gồm khoảng gần chục người, toàn con đại gia, trai tài gái sắc xuất chúng chơi với nhau. Họ luôn là tâm điểm của sự chú ý và bàn tán. Ngoài lịch sử oai hùng đó thì còn về mối tình của JJ và Thiên THần nữa. Đẹp như trong phim luôn.

-Thiệt không? Hic, thế là anh có người yêu rồi à? Hic

-Nhìn cái vòng trên cổ ảnh kia kìa. Đó là thứ mà bạn gái để lại đó. Nếu chị ấy đi du học về mà vẫn thấy anh ấy đeo thì họ sẽ đính hôn.

-Hức, ghen tị với chị ấy quá. Hic tớ ước được là cô bé lọ lem như chị ấy quá (

-Lọ lem cái gì. Đó là Thiên THần đó. Một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Gia thế giàu có. Cái gì cũng là nhất luôn. Cậu có tu tỉ năm nữa cũng chưa được đâu. Hai bọn họ quá xứng đôi luôn.

-Hức, vậy là hết hi vọng rồi sao.

-Vốn dĩ cậu có hi vọng đâu :3

-Anh ấy cái gì cũng tốt và xuất sắc nhất, thế cái gì là điểm yếu vậy?

-LÀ.....tính....tính.....tính tình...

-BỌN NHÓC KIA CÚT RA NGOÀI TRƯỚC KHI TÔI BIẾN HÔM NAY THÀNH NGÀY GIỖ CỦA MẤY NGƯỜI

Ai nghĩ rằng tên như Vũ lại theo học ngành kinh tế như này chứ. Thật là buồn cười cho cái hồi nói không thèm quần công ti.

Bar Davil

Nơi đây vẫn đông khách như ngày nào. Vẫn là Key vẫn là Ren và một vài thằng có máu mặt khác.

-Nghe nói hôm nay JJ, Thiên THần và Ác Quỷ họp mặt tròn 2 năm đấy.

-Thật không?

-Tức hôm nay sẽ có đầy đủ nhân vật có máu mặt trong Thế Giới đêm nay lộ diện

-Ừ, chắc thế. Oái, cử bar bị đóng rồi kìa. Aaaa, chúng ta được ở trong này rồi .aaaaaa xúc động quá

BÙm bùm bùm

Một tràng pháo giấy được bắn tung lên. Một đoàn người xuất hiện. Và họ là ai?

....Họ là những người mang lại ánh sáng cho thế giới đêm nay...

Ngoại truyện

-Dừng lại ở đây đi. Đạo này cậu thay đổi nhiều quá Tuấn à!

Đẩy gọng kính quynh rũ kia lên, Trường nhìn thẳng bạn, thẳng đứng đầu tổ chức đầy e ngại.

-Tao đã gặp cô ấy trước. Tao đã yêu cô ấy trước. Cậu ta đã cướp của tôi. Là của tôi!!!

Con thú ấy lại nhảy cẫng lên trong người cậu, cái ngọn lửa chiếm hữu như muốn đẩy cậu vào đường cùng, con đường tối tăm mà từ trước đến nay cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lạc vào.

-Vậy định làm thế nào? Tình cảm chẳng thể gượng ép và người cuối cùng đau khổ nhất cũng chính là cậu thôi biết không? Mãi mãi là như thế, tên ngốc

-Câm miệng! Chuyện của tôi không đến lượt cậu xem vào.

Ánh mắt trùng xuống, dường như trong lòng cậu đang dâng xé, đang thực sự đau đớn. Cậu không muốn làm tổn thương nó, không muốn cả cậu và người bạn trước kia bị tổn thương, không muốn. Nhưng đã muộn rồi.

Vũ và Thành vẫn đang trên đường đến đây. Dường như hai người không gặp nhau, không quyết đoán một lần thì cái thứ tình cảm này cứ kéo dài mãi. Làm đau cả ba người.

Tút tut, tut tut. Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó như cái gì đó kích thích trong khoảng thời gian nhạy cảm này.

-Sao cậu không nghe? _Thành thắc mắc. – Nếu không muốn nghe thì tắt nó đi. Cứ reo hoài bực mình.

-Alo!

Giọng nói của Vũ được cất lên. Đầu đầu bên kia im lặng một lúc như để nhận diện và đánh giá đối phương. Ngọc chậm chậm nói.

-Cậu đừng đến đó. Cậu đến đó bây giờ càng làm tổn thương lòng tự trọng của Tuấn.

-Liên quan đến cậu?

Thì ra Vũ không muốn nghe vì đó là điện thoại của Ngọc, của một người mà cậu chẳng mấy ưa. Của một con bé nhìn thân thiện nhưng bên trong cực kì khó đoán. Một cái gì đó rất khác với nó. Nhưng...cái khuôn mặt thì lại giống y xì.

“Hừ.Con bé này lại còn dám xem vào chuyện của mình sao? Nó là gì mà dám bảo mình này nọ? Là gì mà quên mất rằng người bị bắt cóc là người thân của mình. Khốn kiếp”

-Tôi biết cậu lo lắng nhưng cậu đi cũng chẳng giải quyết được gì đâu, nên...

-Không giải quyết được gì!?

Trạng thái bình thường đã được chuyển sang đơ tự động. Cái giọng nói ấy làm cho Ngọc giật mình. Cô không biết rằng mình đang nói chuyện với một người nguy hiểm.

-Tuấn sẽ không bao giờ làm chị bị thương. Nếu cậu không muốn mình bị thương thì quay lại đi.

-Ngậm sủa và biến dùm. Tôi không muốn cậu xem vào chuyện của chúng tôi.

Ném chiếc điện thoại xuống. Vũ bực mình ra mặt. Nhưng cái chính trong lòng cậu hiện giờ vẫn là lo lắng.

“Tôi chỉ muốn cậu không bị thương thôi. Tôi chỉ muốn khi chị về thấy cậu được lành lặn. Và....tôi cũng chỉ muốn Tuấn được bình yên. Thì ra, tôi vẫn chỉ là người ngoài cuộc...”

Thả mình rơi tự do xuống đệm. Ngọc không ngừng suy nghĩ. Trang đã biến khỏi cuộc sống của mọi người. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt. Thật là mệt mỏi. Một nụ cười khó hiểu bỗng nở trên môi Ngọc.

-....nhưng tôi vẫn muốn....xem đến cùng cái vở kịch mà các người đang diễn.....*nhắm mắt cười khó hiểu*

Cuối cùng Vũ cũng đến được ngôi biệt thự này. Ngôi biệt thự gắn liền với tuổi thơ đẹp đẽ của cậu. Nơi mà ngày xưa hai thằng nhóc hay chơi cùng nhau...Nơi cuối cùng còn lưu giữ những kỉ niệm đẹp giữ 2 thằng bạn thân. Nhìn ra cái bờ biển xa xa kia. Cậu biết có rất nhiều người đang dõi theo mình. Một dòng cảm xúc tràn về trong lồng ngực khiến cậu khó chịu. Nhưng dứt khoát, hôm nay...mọi chuyện phải được làm rõ. Và phân thắng sẽ thuộc về ai?

-Cậu ta đến rồi kìa Vy.

Tuấn ngồi vắt chân lên chiếc ghế mát xa lịch lãm. Trông cậu lúc này như đang đi hưởng thụ cái tươi đẹp nhất của cuộc sống vinh hiển. Nhưng ai biết đâu, bỏ đi cái khuôn mặt ác cảm kia là một tấm lòng khao khát yêu thương và đang rỉ máu.

-Thì sao? Cậu lại định dẫn chúng ta đi biển như ngày nào hả?

Nó cũng nhìn ra, nơi mà người đã chiếm trái tim mình đang đứng. Nó bắt bản thân mình phải tin, Tuấn không bao giờ làm như vậy, không bao giờ làm nó hay Vũ đau.

-Hôm nay tôi sẽ cho cậu làm trọng tài.

-Chơi gì?

-Cậu hồi hộp đến thế à? Chờ chút nữa đi. Sắp rồi.

Một nụ cười ác quỷ hiện hữu trên khuôn mặt Tuấn. Dường như có cái gì đó không hay sắp xảy ra. Nhưng chưa ai biết, đó là chuyện gì...và ai sẽ là người thắng cuộc.

Tiếng giầy ngày một gần, có lẽ họ đang tức tốc chạy lên. Chẳng cần vội vã, vì sẽ làm trò chơi bớt thú vị. Đập tung cánh cửa phòng bằng bàn chân chẳng làm Vũ suy giảm chút sức lực nào, nhưng ánh mắt của cậu có lẽ đang khấn nguyện. Cậu sợ cái gì đó bất chợt, sợ cái gì đó mà trong nụ cười kia của Tuấn.

-Mày sợ nên phải dẫn bạn đi cùng à? _Tuấn nhìn Vũ rồi liếc qua Thành, vẻ khinh khỉnh

-Chết tiệt! Thằng khốn! Vy đâu?

-Sao không hỏi tao muốn gì trước khi hỏi cô ấy đang ở đâu?

-****! Muốn gì.

-Uống rượu đã. Nồng nôi quá làm gì

-*hất bỏ* Tao không đùa! *Tức giận*

-Mày có dám chết vì cô ấy không? Không chứ gì? Mày có đảm bảo là mày yêu cô ấy nhiều hơn tao không? Không chứ gì? Mày có dám chạy ngay đến mà không do dự mỗi lúc cô ấy gọi dù lí do rất trẻ con không? Mày sẽ phản kháng chứ gì? Mày có chắc là tình yêu của hai người sẽ bền vững chứ?

-Nói ít đi! Tao hơn mày là được.

-Vậy hãy chết vì cô ấy đi!

-Gi!?

Tuấn liếc qua 3 cốc rượu đang để trên bàn. Cười khó hiểu. Rồi thư thái lui về đằng sau nhăm nháp một trong ba cốc đó và chậm rãi nói.

-Ba cốc này rất đặc biệt. Nó không chỉ là rượu ngoại của hãng nổi tiếng mà nó còn chứa cả tình yêu của tao ở trong này ha ha.

-Lắm nhảm ít thôi, vào vấn đề chính đi _Vũ sốt ruột dậm cẩu gấu

-Trong 3 cốc này thì có hai cốc có độc. Tao định tao và cô ấy. Còn sẽ để mày sống duy nhất trên đời này. Biết sẽ làm ày đau nhưng biết làm sao, vì tao khao khát quá. Tao yêu nhiều hơn mày.

-Mày.Mà.Đừng.Vào.Cô.Ấy.Thì.Tao.Không.Tha.Cho.Mày.Đâu!

-Vậy hãy uống cốc có độc đi. Tao mày cùng chết. Có dám không? *Cười khó hiểu*

-Vũ! Không được, không được nghe theo lời của hắn, đừng làm như thế. ĐỪNG tin và yêu ngu ngốc như vậy

Thành sững sờ,chạy lại ngăn thẳng bạn ngốc nghếch của mình. Nhưng đã muộn mất rồi. Khi cả hai cốc còn lại đều đã nằm yên vị trong bụng của cậu. Không khí bỗng trở lên nặng trĩu. Cái làm người ta sợ không phải là chết mà là mất đi thứ quan trọng nhất của cuộc đời.

-Thả cô ấy ra đi!

Tạch tay ra hiệu ột người. Tuấn thản nhiên cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Tuấn, tên khốn này cậu đang làm cái trò gì vậy hả?

-Cậu thấy đó. Bây giờ chỉ có một bác sĩ nhưng có đến hai tên bị bệnh. Cậu sẽ cứu ai? Đó là quyền lựa chọn của cậu. Nhanh nhé. Thuốc sắp phát huy tác dụng rồi...

Ánh mắt đó trùng hẫng xuống. Dường như nó chứa một điều gì đó rất buồn. Đối với Tuấn, việc không có nó trong cuộc sống thì thà chết trong tay nó còn hạnh phúc hơn.

Bốn cặp mắt (Thành Tuấn Vũ và bác sĩ) nhìn nó chằm chằm như chờ đợi cái quyết định cuối cùng. Một cái gì đó rất ngọt ngào, một cái gì đó rất đau đớn. Một cái gì đó khiến tất cả mọi người đều khó xử. Nó không muốn mất ai, không muốn. Nhưng mọi chuyện lại không diễn ra như ý nó. Cuộc đời mà.

-Ừ...

-Vũ, không sao chứ. Tên ngốc, tôi đã nói cậu rồi mà.....*Quay qua nó* Vy, cậu làm ơn quyết định nhanh đi, đừng để cả hai phải chịu đựng như vậy nữa.

Thành chạy đến bên cạnh Vũ. Đỡ cậu ấy lên khi vừa lộn ra máu.

Không khí có một chút gì đó chững lại, có sự xót xa và đau đớn. Tuấn cũng ộc ra máu. Nó như ngưng thở, mọi việc gì đang diễn ra trước mặt nó vậy? Mọi người đang đùa đúng không? Chỉ là mơ thôi nhỉ?

-Vy chọn nhanh lên. Làm ơn, đừng để cậu ấy bị tổn thương.

Tiếng của Thành và những ánh mắt còn lại khiến nó hoảng hốt. Nó không thể chọn lựa. nó không thể lấy cái chết của ai đó để đổi lại hạnh phúc của mình. Một mối quá...

Khụy...cả hai thằng con trai lực lưỡng cùng ngã xuống. Nó như đờ người, ánh mắt đờ đẫn không biết nhìn đi đâu. Trong khoảng khắc như chớp nhoáng này. Nó không biết, nó không kiểm chế được....đã hết lên.

-Cứu Vũ đi!

Một cái nhìn đầy đau khổ từ Tuấn rồi cậu nhắm mắt lại cho cuộc sống này qua đi...

3h đồng hồ sau.

-Vũ, tỉnh lại rồi ư? Cậu không sao chứ? Đã ổn chưa

Phòng bên cạnh.

Ngọc nắm lấy bàn tay ấy. Bàn tay ấm áp mà bấy lâu nay cô hằng khao khát. Người con trai đã làm cho trái tim của cô hồi sinh. Người con trai duy nhất khiến cô không còn là chính mình. Giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt điển trai của cậu. Mọi thứ rất bình yên. Mọi thứ dường như đã kết thúc. Rất nhẹ nhàng. Rất ấm áp và tự do.

-Sao cứu tôi?

Cái giọng trầm buồn ấy lại vang lên. Lần này rất nhẹ, rất khó chịu và đau đớn. Tuấn đã không chết. Ngọc đã đến kịp thời.

-Cậu muốn chết như thế hả? Giêm vương không nhận đâu/. _Nó

-Đã không chọn tôi sao còn không cho tôi cơ hội cuối cùng đó. Ác người ác thật. Khốn kiếp. Vậy mà các người lại là những thứ quan trọng nhất của cuộc đời tôi.

Dứt mạnh đi những ống truyền nước. Máu của cậu tứa ra rất nhiều, đầm cả một vùng nệm trắng. Ngọc khóc nức lên. Chẳng lẽ, việc cứu cậu lại là sai? Chẳng lẽ việc cô xuất hiện lại là không đúng? Chẳng lẽ đó là cách giải thoát cuối cùng cho cậu?

Tuấn bước ra khỏi phòng, cậu lao thật nhanh, thật nhanh như muốn chạy khỏi cái sự thật này. Cái sự thật rằng nó đã chọn Vũ, cái sự thật rằng cậu không muốn mất đi cả người yêu lẫn thằng bạn. Sự tuyệt vọng bùng dâng lên trong cậu. Không còn sự ghen tỵ hay khao khát. Không phải sự chiến thắng hay thua cuộc mà đó chính là cái cảm giác vùng vẫy trong đau khổ mà không thể tìm ra phương hướng.

Lao chiếc xe vọt ra khỏi khu biệt thự, phóng thẳng đến đường cao tốc, con đường gần liền với biển. Một sự day dứt khó tả trong lòng cậu trào dâng. Cậu đã ép chính người mình yêu phải chọn lựa. Cậu đã bắt người bạn thân nhất của mình phải chết. Những tưởng mình cũng sẽ chết nhưng mọi chuyện lại không theo ý cậu.

Những tưởng những thứ mà mình gây ra sẽ được trả bằng cái chết nhưng lại không thành công. Cậu ghét chính bản thân mình hơn ai hết. Xe, xe vẫn lao trên đường, con đường vốn quen thuộc với cậu. Một luồng gió tấp vào mặt khiến tận trái tim cậu dạt. Đau đớn. Vòng vẩy nơi cái vũng lầy này.

Bùm...

Một tiếng va chạm vang lên. Người cậu bỗng cứng đờ, tay lái cũng không còn vững. Đạp mạnh chiếc phanh. Mặt cậu tái đi như chính cuộc đời mình. Vì cậu biết...nó đuổi theo cậu này giờ...

-Vy...!!!

Chiếc xe đằng sau lao xuống biển. Một cái gì đó tức trong lồng ngực. Cảm giác như tim ngừng đập và như phổi thiếu oxy.

.
. .

...Nước tràn vào khoang mũi. Cái cảm giác ngột thở và khó chịu. Đầu va chạm mạnh. ..Máu...

Bệnh viện

-Dậy đi! Dậy đi! Tên khốn này, cậu là người khơi nguồn câu chuyện và giờ lại muốn nó kết thúc như thế này sao? Tên khốn, dậy đi, hức hức...

Hai dòng nước mắt cứ tuôn ra, nó, một bộ quần áo bệnh nhân được khoác trên người, trắng trắng, rộng thùng thình không hợp với bản thân. Nó lay cậu, nó chạm vào người cậu, cái con người đang nằm yên trên giường bệnh. Đôi mắt kia dường như không mở ra, tim cũng dường như không còn đập mạnh khi ở gần nó.

-Bình tĩnh nào Vy, cậu ta không sao đâu. Đừng kích động như vậy.

Vũ kéo nó ra khỏi giường bệnh, ôm nó từ đằng sau rồi lau đi những giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt kia. Trong lòng không mấy dễ chịu nhưng Vũ biết, cậu nên im lặng lúc này.

Bầu trời rất xanh, một vệt màu vàng kéo dài phía cuối làm cho cái khung cảnh buổi chiều càng thêm u ám. Đặc biệt trong cái hoàn cảnh này, trong cái bệnh viện đầy mùi ỉn ỉu.

-Bác sĩ bảo đã qua nguy hiểm rồi sao tên này còn chưa dậy nhỉ? Hay đang ngủ?

Câu nói đùa của Thành dường như chẳng có tác dụng gì trong cái hoàn cảnh này. Mọi người đều hướng ánh mắt về cái người đang nằm trên giường bệnh kia. Mỗi người một cảm xúc, nhưng có lẽ, họ đều lo lắng cho cậu.

-Ừ....

Một tiếng rên khe khẽ, một cái nhăn trán khó chịu. Đôi lông mi dài cong vút kia dường như có dấu hiệu động đậy. Cái thứ ánh sáng ít ỏi của buổi chiều dần được thu vào mắt cậu. Khó chịu với cái thứ ánh sáng này nhưng dường như có cái động lực nào đó khiến cậu phải mở mắt ra. Phải làm ọi người yên tâm...

-Tên chết, tiệt sao không chết luôn đi!

Ánh mắt Vũ dường như dấy lên một hy vọng, một niềm vui, nhưng cái miệng độc đoán của cậu thì lại phun ra từ đó như vậy.

-Này! Sao cậu dám làm như thế với tôi hả? Đây là trò chơi của cậu mà tại sao lại làm ọi người lo lắng như thế hả? Đây chính là cái mà cậu muốn sao. Cái tên khốn kiếp này!!!!

Nó hét vào mặt Tuấn, đập cái cánh tay thon thả vào người cậu. Niềm hy vọng, niềm vui ấy đang dâng lên trong lòng nó. Nó không muốn mất cậu, không bao giờ. Vì... cậu là người bạn thân nhất của nó.

"Tên đáng chết, dù làm gì thì sao tôi vẫn không thể ghét cậu. Dù cậu có biến tôi thành con ngốc hay mang tôi ra làm chiến lợi phẩm, nhưng tại sao tôi vẫn không thể ghét cậu? Chắc...chắc tại ánh mắt tôi đã hướng

về cậu từ đầu, hướng về với cậu như một luồng không khí và ánh sáng ấm áp. Một tình bạn đẹp. Đúng không? Tên đáng chết....”

-Con nhỏ này ồn ào quá. Mang nó đi giùm. __Tuấn khẽ lắc đầu

Không khí phòng bệnh tự dưng im ắng. Đến việc thở mọi người trong phòng cũng phải điều tiết.

SHOCK TẬP 1.

-A, tên này tỉnh rồi, lại còn giả vờ, giả vệt cậu đúng là cái thằng luôn làm cho người ta lo lắng phải không ha ha.

Trường vỗ vai thằng bạn và cười hê hê để xua tan cái câu nói vừa rồi rồi nhìn nó với ánh mắt khó hiểu.

-Con nhỏ này là bạn gái mày hả (nhìn Trường). Mày không có mắt thẩm mỹ như vậy từ bao giờ thế?

SHOCK TẬP 2.

Tay nó nắm chặt vào, vẻ mặt tức giận, đôi mắt kia như rực lửa. Có lẽ núi lửa chuẩn bị được phun trào.

-Cái tên!@#\$%^&*...cậu MUỐN CHẾT PHẢI KHÔNG? Định giả vờ quên để cho qua chuyện hả? Đừng có mơ. Tôi sẽ hành hạ cậu dần dần tên @#\$%^&*... Dám bảo tôi là con bé lắm mồm hả *giờ lắm lắm*...Thực sự thì tôi rất hiền nhưng mà một khi đã nổi giận thì chắc sẽ có một chút thay đổi....và hôm nay, cậu CHÍNH THỨC SẼ CHẾT DƯỚI TAY TÔI Oái! Bỏ ra các cậu định làm gì vậy? Bỏ ra...

Xấn tay áo, xăm xăm nhào tới định đánh như tử người bệnh. Nó đang hùng hổ thì Quỳnh và Việt Anh nhanh chóng chạy tới cản lại và kéo nó ra phía sau, rồi thì thào vào tai nó.

-Ra đường đừng bảo quen chúng tôi nha. Đừng bảo là có người bạn hung dữ đánh cả người bệnh như thế này nha ^^

-Chết tiệt!

Tuấn hướng ánh mắt lạ lẫm nhìn nó rồi quay đi. Cậu nheo mắt vì chưa thích nghi được với cái ánh sáng và cái tần số âm thanh mà một người bệnh mới tỉnh phải đối mặt.

-Con nhỏ đó bị điên à? Củ đậu sao nhìn tởm tỉnh mà mặt cậu khó chịu vậy hả?

SHOCK TẬP 3.

Không khí bỗng trở lên đáng sợ chứ không chỉ im lặng như vừa nãy. Mọi người đổ dồn ánh mắt về Vũ, cái khuôn mặt đang tối dần đó. Cái ánh mắt như đang muốn thiêu cháy hết tất cả các sự việc. Cái nhìn đáng sợ đến mức làm người ta rùng mình. Vũ im lặng. Cái im lặng của cậu khiến mọi người ngột ngạt, đặc biệt là với Tuấn. “Củ đậu”, cái tên mà ngày xưa hai người thường gọi nhau. “Củ đậu” và “Đồ khoai môn”...một thời thân thiết của hai người. Vũ quay lưng đi. Cậu đập mạnh cánh cửa phòng bệnh rồi bước ra ngoài. Cậu không thích nghi được với cái không khí đó, không thích nghi được với cái cách gọi đó và không thích nghi được với cả cái ánh mắt Tuấn đang nhìn cậu.

-Thằng đó điên hả chúng mày? Sao mặt nó như đeo cả tấn sắt thế? __Tuấn

-Mày nghỉ ngơi đi, mới tỉnh đừng nói nhiều như vậy. Chúng ta ra ngoài thôi.

Thành ra hiệu ọi người ra ngoài, kể cả nó. Dường như có chuyện gì đang xảy ra. Tuấn rất khác. Cậu đang khiến ọi người khó chịu và bỡ ngỡ.

Tại phòng bác sĩ

-Cái gì? Mất trí nhớ? Tại sao mất trí nhớ? Nếu mất thì mất tất chứ sao quên có 1 người? Lại còn quên cả 1 vài chuyện xảy ra nữa chứ.

-Xin mọi người bình tĩnh. Có lẽ cú va chạm đó khiến bệnh nhân bị tổn thương ở vùng não trái. Có thể mất hoặc quên đi tạm thời những ký ức trong quá khứ. Là những ký ức mà bệnh nhân không muốn có nhất. Hiện tượng này cũng khá thường xuyên xảy ra nên mọi người cũng không cần quá lo lắng. Nó không làm hại gì đến sức khỏe mà chỉ làm những mảng ký ức kia bị tách rời khỏi quá khứ của bệnh nhân...

-Oa, như phim *mắt Thành sáng rực như đèn pha oto*

Đôi mắt của Trường bỗng nhiên trùng xuống. Trong đầu cậu nghĩ gì mọi người không thể biết được. Cái khuôn mặt không cảm xúc được rèn rũa từ bé phát huy tác dụng vượt bậc. Khi mọi người đã đi ra ngoài thì cậu hỏi bác sĩ.

-Vậy phải làm như thế nào? Phải uống thuốc gì và châm cứu ra sao thì bệnh nhân.....KHÔNG NHỚ LẠI!?

-Hả?

Trước phòng bệnh.

-Cậu đang làm gì đó? _Trường

-À, định vào thăm cậu ta, tên khốn, sao có thể quên tôi cơ chứ _nó

-Cậu định vào và làm cho cậu ta nhớ lại sao? *vẻ mặt thanh niên nghiêm túc*

-Tất nhiên rồi. Phải nhớ lại tôi chứ. Chính cậu ta đã bảo là muốn chơi trò chơi này mà. Tên bất trị. Hừ *vẻ mặt quyết tâm và hùng hổ tức giận*

-Cậu nghĩ mình đang làm cái gì vậy? Muốn làm cho cậu ta nhớ lại sao? Cậu bị điên à? Cậu sống quá ích kỉ rồi đấy. Tôi biết tình cảm không thể gượng ép nhưng nếu quên được thì hãy quên đi. Cậu muốn cậu ta đau khổ vì mình như thế đến bao giờ nữa? Trò chơi này được cậu ta bắt đầu nhưng nguyên nhân cũng vì cậu! Cậu thật là buồn cười khi cứ đứng giữa cả hai thằng con trai mà lằng nhằng như vậy. Đúng là cáo già.

-Cậu...*tức giận* cậu là cái gì mà dạy đời tôi?

“Tôi vào đây không phải vì muốn Tuấn nhớ tôi, không phải vì tham lam giữa 2 thằng con trai. Đến lần cuối để tôi nói lời tạm biệt với người bạn này mà cậu cũng muốn cản trở sao? Tôi chỉ đến để hỏi thăm, chỉ đến để chào và đến để xác nhận mối quan hệ giữa Tuấn và Vũ. Vì, với tôi, điều này rất quan trọng. Vì nó tôi đã làm và sống như vậy. Sao cậu không chịu hiểu cho tôi?”

-Đi đi. Cậu đừng bao giờ có ý định làm cậu ta đau thêm nữa. Biến khỏi cuộc đời của cậu ta đi.

Trường nghiêng răng. Đối với cậu Tuấn là bạn, là anh em và cũng là ân nhân. Biết mình quá đáng nhưng cậu vẫn làm. Làm vì người anh em của mình.

-Tốt nhất, cậu nên đi khỏi cuộc sống của cậu ta đi...

-Đủ .rồi .đấy!

Tiếng bước chân nhẹ. Mũi đôi giày Saint Laurent dừng lại trước mặt Trường. Một giọng nói trầm ấm nhưng đầy tính đe dọa. Cách ngắt nhịp trong câu nói của cậu mang tính mát bình tĩnh. Cái vẻ lạnh lùng đến đáng sợ của cậu khiến người đối diện phải im lặng lắng nghe. Ít nhất là trong lúc này. Mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt đang tức giận.Đôi môi mỏng kia khẽ rung lên một hồi. Vũ kéo tay nó đi.

-Bỏ ra đi.

-Cậu ta nghĩ mình đang làm cái gì đó chứ, thật là nực cười

-Nhưng cậu bỏ tay tôi ra đi.

-CẬU CÒN MUỐN CHẠY LẠI BÊN TÊN ĐÓ NỮ HẢ?

-Không nhưng cậu xiết mạnh quá...tay tôi đau.

-Xin lỗi _Vũ buông tay ra, mặt cậu đỏ ửng lên, nóng ran. Cậu không bao giờ ngờ rằng mình lại có những cái biểu hiện như thế này. Cậu còn nhớ lúc bắt đầu thích nó. Cậu đã đến viện vì nghĩ mình bị bệnh tim. Trẻ con nhưng thật dễ thương. Trái tim dường như đang rỉ máu. Nhưng nó lại được đập trở lại, đập mạnh hơn. Một trái tim khỏe hơn, có lẽ tất cả là vì nó. Vì cái tình yêu cậu dành cho nó là thật lòng.

-Ồ bên tôi mãi nhé

Cái ôm ấm áp khiến buổi chiều buồn như thế này bỗng sáng rực lên, sáng lên cái màu hồng của tình yêu. Và cái màu xanh lá đẹp đẽ của tình bạn...hình như đang len lỏi đâu đó.

Trường vẫn đứng chôn chân ở phòng bệnh. Dường như cậu chưa muốn chấp nhận cái kết cục này. Rằng...mọi thứ sẽ trở lại từ đầu chăng? Như lúc nó chưa hề tồn tại!?

-Chấp nhận và sống với nó đi. Đừng quan tâm đến chuyện của tôi nữa.

Cánh cửa phòng bệnh bật mở. Tuấn lững thững đi ra. Nhìn khuôn mặt cậu không còn đau đớn như trước nữa. Dường như cái nút thắt của câu chuyện đã được tháo gỡ. Cậu đã hiểu người đó hạnh phúc cũng chính là hạnh phúc của cậu. Từ trước đến nay không phải cậu không hiểu mà cậu đang cố phủ nhận nó để rồi đi đến cùng như vậy.

-Cậu...cậu không hề...mất trí nhớ!?

-Khì!

Cái cười ngốc nghếch của Tuấn khiến Trường khó chịu. Lần nữa người chịu đau lại là Tuấn sao? Mãi là như vậy, mãi thằng bạn của Trường luôn là kẻ thua cuộc sao? Không thể tin được, không thể chấp nhận được. Nhất thiết, nhất thiết không được để họ HẠNH PHÚC.

Đôi mắt chàng trai đỏ ngầu lên vì tức giận. Hai bàn tay kia nắm chặt lại. Các người được hạnh phúc mà bạn tôi lại vẫn đau sao?

“Bốp”

-Á...Tên khốn nào dám!

-Hừ, tôi không phải là tên, đồ ngốc.

-Sao cậu dám đánh tôi?

Trường hằn học và cau có với Ngọc, người đã đứng sau lưng mình từ nãy đến giờ.

-Tôi đánh cho cậu tỉnh ra và đánh cho những suy nghĩ ngốc nghếch trong đầu cậu biến mất.

-Hừ, cậu thì hiểu cái gì.

-Người đến trước không chắc là người thắng cuộc. Người thua cuộc không hẳn là mất tất. Đó có nghĩa là đem lại cơ hội cho người khác cậu có hiểu không? Đừng ép mình tin những cái từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ tin nữa. Đồ ngốc. Hai người (Tuấn, Trường) đúng là bạn thân có khác, giống nhau thật. Còn về Tuấn thì cậu khỏi lo, tôi sẽ chăm sóc. Tôi chỉ lo cho cái thân “Ế do không biết khống chế” của đại hiệp sĩ như cậu thôi ha ha ha

-Cậu >_

“Thật là buồn cười. Một bản sao của Trịnh Tuyết Vy lại một lòng hướng về cậu kia. Thất bại chưa hẳn đã mất tất, đó sẽ là một bắt đầu mới đúng không? Hừ...tìm mình đập thành thịch khi gặp con bé đó. Nhưng tớ nhường cậu Tuấn à. Hết nợ nhé. Từ giờ, chúng ta hãy sống như những người bạn thực sự nhé. Sarang Hero”

Ngoài khuôn viên bệnh viện.

-Củ đậu ơi Khoai môn đến nè! _Tuấn

-Tránh xa tôi ra, cậu bị biến thái hả? _Vũ

-Đừng có quá đáng tên đậu đáng chết kia! _Trường.

-Bọn kia đánh nhau không? _Thành

-Ha ha ha ha ha

Nó Ngọc và Quỳnh ngồi dưới gốc cây nhìn mấy thằng con trai đùa nhau. 18 tuổi rồi mà vẫn như trẻ con. Có lẽ chính cái ước muốn quay về tuổi thơ quá đã khiến các cậu hành động như vậy. Những con át chủ bài của thế giới đêm. Những nỗi kinh hoàng của các trường cấp ba, những đại vương hắc ám nay lại đùa giỡn như mấy thằng trẻ con. Đúng là chuyện khó tin.

Nó nhìn Việt Anh với cái ánh mắt khó chịu, rồi đập cho cậu một phát mạnh.

-Cậu không biến ra kia mà chơi đi, ở đây làm gì, không thấy có mỗi cậu là mống con trai ở đây à? *trùng mắt*

-Không. Không muốn xa “vợ yêu ” (Quỳnh)...*nói nhỏ* bọn kia chơi mạnh tay lắm ==))

-Oe, hai vk ck cậu phần ra đằng kia ọi người nhờ

-Ha ha ha

Tiếng cười vang lên khắp bệnh viện. Bấy lâu nay mọi người cứ tự ngộ nhận cuộc sống của mình là nhàm chán. Nhưng đó chính là nguyên nhân chính làm họ nhụt chí mà bỏ qua cái hạnh phúc ngay trước mặt mình.

Hạnh phúc không chỉ đến với kẻ thắng cuộc và bất hạnh cũng không hẳn người thua cuộc mới thật. Cuộc sống là một vòng tròn. ĐI mãi, đi mãi và sẽ lại trở lại cái vạch xuất phát ban đầu.

Vì vậy đừng đi nhanh quá nhé. Hãy hưởng thụ hạnh phúc nhiều hơn.

Hai năm sau.

Hà Nội

-Dừng lại! Nhất định phải tóm được cái bọn hay đua xe này. Lũ kia dừng lại.

Tiếng còi cơ động vang ing cả quốc lộ 1A. Hàng chục chiếc phân khối lớn hùng hổ lao trên đường. Và theo sau là mấy chú cơ động hét luôn mồm.

Chiếc xe dẫn đầu trong đám phân khối lớn lao nhanh và bốc đầu qua 1 chiếc xe cảnh sát đang đứng chắn đường. Những chiếc xe đằng theo theo thể cũng vọt qua luôn. Cả người dân lẫn cảnh sát được mấy phen hú vía kinh ngạc. Đến khi hết hồn xong thì đã chẳng còn lại gì...

-Mấy thằng nhóc đó đâu hết rồi? Khốn kiếp. Lần sau nhất định phải bắt được.

Những tiếng cười sảng khoái vang lên. Các cậu vẫn như ngày nào, vẫn luôn làm chủ đường đua như vậy. Người dẫn đầu bỏ chiếc mũ bảo hiểm to đằng kia ra. Huênh hoang chỉ tay vào body và nháy mắt

-Đại ca của Ác Quỷ mà :”>

Nhà nó

Ngọc đứng lên ngồi xuống nghe điện thoại.

-Cái gì? Cậu ta lại đua nữa hả? Quả này về à...về á.....CẤM HÔN.

-Chị hai bình tĩnh, đại ca chỉ đi xả stress thôi mà

-*Crắc crắc* vậy chị cũng muốn xả stress thì sao *Vẻ mặt đáng sợ*

-Em không dám ạ.....Đại ka.....Cứu e!!

Ngọc và Tuấn đã trở thành một đôi. Một đôi hành tẩu giang hồ (tác giả đang sử dụng biện pháp nói quá).

Tuấn đã được làm những gì mà trước đây cậu không được làm. Bố không như xưa nữa rồi. Ông đã hiểu con trai mình hơn ai hết.

Hoa kì

Harvard University

Đằng sau khuôn viên của trường.

-Mày nói lại lần nữa xem. Tao da vàng thì làm sao?

-Dạ không, em xin lỗi chị hức

-Mày nghĩ là đụng đến tao mà được yên à!? Hừ

Bộp bộp hự hự

Cuộc chiến đẫm máu lại tiếp tục ở Harvard University . Từ khi nó chuyển đến đây bao chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa.

Với một nền giáo dục ưu tú. Nó trụ ngụ ở đây đã được hai năm. Cuộc sống là phải hưởng thụ. Và đó cũng là mục đích sống của nó.

Vé máy bay đã được đặt để trở về VN trong thời gian gần nhất

Hà nội

Trường Đại Học Kinh Tế Quốc Dân

-Chúng ta điểm danh nhé....Uy Vũ

-Có!

Bọn sinh viên năm 1

-Ui đó là anh Uy Vũ đó. Nhìn đẹp trai quá.Ồi đôi lông mày rậm nhìn sao mà men lì đến thế.

-Học giỏi, nhà giàu đẹp trai. Oa anh zai cái gì cũng có hết. ước gì được làm một nửa của anh ấy. Hức, vậy ăn chay cả đời cũng chịu

-Người nổi tiếng có khác đi đâu cũng bị soi, nhưng anh ấy có người yêu chưa nhỉ?

-Mọi người chưa nghe sao? Những thời oanh liệt của nhóm đó từ hồi cấp 3. Nhiều lắm

-Thật sao? Kể nghe với nào.

-Một nhóm gồm khoảng gần chục người, toàn con đại gia, trai tài gái sắc xuất chúng chơi với nhau. Họ luôn là tâm điểm của sự chú ý và bàn tán. Ngoài lịch sử oai hùng đó thì còn về mối tình của JJ và Thiên THần nữa. Đẹp như trong phim luôn.

-Thiệt không? Hic, thế là anh có người yêu rồi à? Hic

-Nhìn cái vòng trên cổ ảnh kia kìa. Đó là thứ mà bạn gái để lại đó. Nếu chị ấy đi du học về mà vẫn thấy anh ấy đeo thì họ sẽ đính hôn.

-Hức, ghen tị với chị ấy quá. Hic tớ ước được là cô bé lọ lem như chị ấy quá (

-Lọ lem cái gì. Đó là Thiên THần đó. Một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Gia thế giàu có. Cái gì cũng là nhất luôn. Cậu có tu tỉ năm nữa cũng chưa được đâu. Hai bọn họ quá xứng đôi luôn.

-Hức, vậy là hết hi vọng rồi sao.

-Vốn dĩ cậu có hi vọng đâu :3

-Anh ấy cái gì cũng tốt và suất sắc nhất, thế cái gì là điểm yếu vậy?

-LÀ.....tính....tính.....tính tình...

-BỌN NHÓC KIA CÚT RA NGOÀI TRƯỚC KHI TÔI BIẾN HÔM NAY THÀNH NGÀY GIỖ CỦA MẤY NGƯỜI

Ai nghĩ rằng tên như Vũ lại theo học ngành kinh tế như này chứ. Thật là buồn cười cho cái hồi nói không thêm quần công ti.

Bar Davil

Nơi đây vẫn đông khách như ngày nào. Vẫn là Key vẫn là Ren và một vài thằng có máu mặt khác.

-Nghe nói hôm nay JJ, Thiên THần và Ác Quỷ họp mặt tròn 2 năm đấy.

-Thật không?

-Tức hôm nay sẽ có đầy đủ nhân vật có máu mặt trong Thế Giới đêm nay lộ diện

-Ừ, chắc thế. Oái, cử bar bị đóng rồi kìa. Aaaa, chúng ta được ở trong này rồi .aaaaaa xúc động quá

BÙm bùm bùm

Một tràng pháo giấy được bắn tung lên. Một đoàn người xuất hiện. Và họ là ai?

....Họ là những người mang lại ánh sáng cho thế giới đêm này...

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-thich-cau-roi-day>